PESAVER GECELERI

Yazar:

Muhammed Musevi (Sultan’ul-Vaizin Şirazi)

Türkçe

2009-10-18 17:06:36

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

Muhammed Musevi (Sultan’ul-Vaizin Şirazi)

YAZARIN ÖNSÖZÜ

Hamd alemlerin rabbi olan Allah’a mahsustur. Salat-u selam peygamberlerin sonuncusu, nebi ve emin olan Hz. Muhammed (s.a.a)’e, tahir ve temiz olan Ehl-i Beyt’ine ve özellikle de amcasının oğlu ve vasisi Emir’ul- Mü’minin Hz. Ali’ye olsun.

Allah’ın verdiği başarı, risalet hanedanının özel teveccühü ve ilim ve edep sahiplerinin isteği sayesinde bu değerli kitabın dördüncü baskısı da bittiğinden değerli okuyuculara şu dört önemli hususu hatırlatmak istiyorum:

1- Batıl ehlinin yaptığı kötülüklerden biri de alimlerin ve bilginlerin kitaplarına ihanet elini uzatmaları, söylediklerini tahrif etmeleri ve bazı bölümlerini yok etmeleridir.

Maalesef bu kötü iş Mısır ve diğer ülkelerdeki Ehl-i Sünnet matbaalarında açıkça görülmektedir. Onlar bir çok tahriflerde bulunarak ve bazı konuları yok ederek aslında bizzat kendi yazarlarının, bilginlerinin ve alimlerinin ruhunu incitmektedirler.

Bazı bilginlerin, bencilliklerinin esiri olup bağnazlığa düşmeleri, büyük alimlerin kitaplarına ihanet ellerini uzatmaları ve bazı konuların tahrif veya yok edilmesiyle hak ve hakikatin ortadan kaldırılamayacağından gaflet etmeleri gerçekten çok üzüntü verici bir husustur.

Halbuki Allah-u Teala bizzat hakkı korumayı kendi kudret ve iradesine almıştır. Bu önsözde fazla açıklamaya yer olmadığı için, konuyu ispat edici bir örnek olsun diye sadece şu bir örneğe işaret etmek istiyorum:

H. 1319 yılında Mısır’da el-Kübra-i Emiriyye matbaasında ikinci baskısı yapılan Tefsir-i Keşşaf c. 3 s. 301’de Carullah Zemahşeri’nin söylediği şiirler ve beyan ettiği görüşler apaçık bir şekilde kaydedilmiş ve bütün bu şiirler bu kitapta

mevcuttur. Ama ne yazık ki H. 1373 yılında Kahire'de el-İstikame matbaasında basılan yeni baskısında söz konusu şiirler atılmıştır.

Elbette bu, Ehl-i Sünnet kardeşlerin yaptığı bu tür hareketlerinin sadece bir örneğidir. Dolayısıyla bizim kitabın metninde işaret ettiğimiz bazı kaynaklar ve bilgiler eğer yeni kitapların yeni baskılarında görülmezse sebebi sözünü ettiğimiz bu tahriflerdir. Gerisini varın siz mukayese edin.

2- Kitabın editörlerinin ve matbaanın gösterdiği bütün dikkat ve çabaya rağmen maalesef kitap basıldıktan sonra yine de bir takım hatalar görülmüş, mümkün olduğu kadar bu hatalar giderilmeye çalışılmıştır.

3- Pakistan, Bağdat ve Kuveyt'ten bazı dostlar bu kitabın kendi dillerine tercüme edilmesi hususunda izin istediler. Ben de burada bu kitabı ve "Sed Mekale" kitabını tercüme edilebileceğini ve bunun için izin verdiğimi belirtmek istiyorum. Sadece çevirmenlerden bu kitapları kelime kelime tercüme etmelerini, hiçbir tahrif, atma ve mana üzere nakil yapmaksızın bütünüyle tercüme etmelerini istiyorum.

4- Önceki baskılarda da söylediğim gibi bu kitabı ticari amaçlı olarak basmıyorum. Bu konuda hiçbir beklentim yok, hiç kimseden de maddi ve manevi yardım almış değilim. Buna bizzat kitabı satan kitap evleri de şahittir. Ben sadece velayet maarifinin tebliğini amaçlıyorum. Hiçbir maddi menfaat ummuyorum.

Ama maalesef buna rağmen bazı kitapçılar büyük bir kabul gören bu kitabı fahiş bir fiyatla satmaktadırlar. Bu yüzden dindar kitap evlerini uyarıyorum. Bu iş velayet makamına ihanettir ve kötü bir şeydir. Ben bundan razı değilim, dolayısıyla Allah, Peygamber ve velayet makamının sahibi de bu kötü amelden razı olmayacaktır.[1]

Bu kitabı sadece velayetin gerçeklerini ve imamet makamının güzelliklerini açığa çıkarmak ve düşmanların yıllarca Ehl-i Sünnet kardeşlerin zihninde icat ettikleri batıl şüphe ve ilkaları ortadan kaldırmak için yayınlamış bulunuyorum. Dolayısıyla da bu kitaptan dolayı hiçbir ticaret ve maddi gelir endişesi içinde değilim.

"Şüphesiz ben, erkek olsun, kadın olsun, sizden bir işte bulunanın işini boşa çıkarmam."[2] ayetinin de gereği olarak velayet nuru tecelli etmiş ve bu kitap dost ve düşman tüm Müslümanların ilgisini kazanmıştır.

Elbette bu kitap basılınca her taraftan saldırıya da uğrayabilir ve eleştirilebilir. Nitekim bizden öncekiler de bu tür saldırılara uğramıştır. Dolayısıyla hasetçi ve inatçı insanların kınamasından da öte bu kitaba itiraz edilebileceğini ve saldırıya uğrayabileceğini tahmin ediyorum.

Bazı alimler bu kitabın yüce anlamına ve zahiri ibarelerine itiraz edebilir ve neden bu kitabın edebi inceliklerden, yüce felsefi ve ilmi anlamlardan, kafiye ve uyumdan

uzak kaldığını ifade edebilir.

Cevaben söylemek gerekir ki, daha önceden de beyan ettiğim gibi ben ömrüm boyunca asla gösteriş meraklısı olmadım. Gerçek anlamda yaratılış aleminin küçük bir zerresi olduğum düşüncesiyle hareket ettim.

Ayrıca inancıma göre konuşmacılar ve yazarlar ya resmen ilmi meclislere katılmalı ve alimler için konuşmalıdır ve yazmalıdır; ya da sıradan halk için konuşmalı ve yazmalıdır.

Şüphesiz bu tür konularda ilim ve felsefe ehli alimler bir çok kitaplar yazmışlardır. Dolayısıyla alimler için bu tür yazıları kaleme almak abesle iştigaldir. Sıradan halka ilmi ve felsefi yüce konuları yazmak veya beyan etmek de tümüyle yanlış, faydasız ve ömürlerini heder etmektir. Yüce konular oldukça sade bir beyanla ifade edilmelidir.

Ayrıca ben bu kitabı ilmi ve düşünsel gücümle güzel bir kitap yazma düşüncesi içinde kaleme almadım. İnsaf üzere hüküm vermeleri ve aldatıcıların hilelerine kanmamaları için sade bir dille ifade edilip basında da yer alan bu yüce konuları özellikle bu ülke Müslümanlarının da dikkatine sunmak istedim.

Dolayısıyla bu kitap; hızlı yazabilen Hindistanlı basın mensuplarının huzurunda birkaç Ehli Sünnet alimiyle yaptığım tartışmalardan ibarettir. Burada konuşulanlar ilk önce söz konusu basın mensuplarının gazete ve dergilerinde de yer almış, daha sonra da tarafımdan kitaplaştırılmıştır.

Her ne kadar delil ve mantık üzere söylenmiş de olsa, düşmanın fitne vesilesi kılmasına yol açabilecek bazı cümleler nakledilmemiş, yeni bir takım kaynak ve ifadeler gözden geçirilerek okuyuculara takdim edilmiştir.

İlim, fazilet ve edep ehli kimselerin bu kitaba sade ve temiz bir niyetle yaklaşmasını ümit ederim. Gördükleri yanlışlıkları affetmelerini ve bunu gidermeye çalışmalarını dilerim. İnsan unutkandır, masum peygamberler ve değerli vasileri dışında hiç kimse unutkanlıktan uzak değildir.

Bazıları bu kitapta yazılanların yeni bir şey olmadığını, 1300 yıldır söylenen şeylerin tekrarından ibaret olduğunu ifade edebilirler. Buna da cevap olarak demek gerekir ki dini konular, ilmi faraziyeler, matematiksel işlemler ve felsefi konular gibi değildir. Zaman aşımına uğramaz ve yeniden keşfedilmez.

Kur’an-ı Kerim, muteber hadisler ve tarihi gerçekler asla değişmez. Elbette herkes bir öncekilerden nasiplenir. Ben de neye sahipsem Kur’an-ı Kerim’den muteber hadislerden, tarihi gerçeklerden ve ilim ehlinin araştırmalarından istifade ettiğim şeylerdir.

Bazı sade kimseler de bu tür kitapların fitne ve ayrılığa sebep olduğunu ve bu yüzden yazılmaması gerektiğini ifade edebilirler. Buna da cevap olarak söylemek gerekir ki, biz de dini takvaya sahibiz. İlim, mantık ve edep dışında kalemi ele alarak iftiralarda bulunmak elbette doğru değildir.

Elbette biz bazıları gücenmesin diye ilmi ve mantıksal tartışmaları bir kenara bırakmayı, yapılan itham ve iftiralara karşı susmayı da doğru bulmuyoruz. Bunun Şia alemine büyük bir zarar vereceği kanısındayız. Çünkü tarihin de tanıklık ettiği gibi biz ne kadar sustuysak ve gerçekleri dile getirmediysek bazı kimseler bir o kadar cesaretlenerek ilim, edep, din ve medeni olmayı bir kenara bırakarak şiddetle ihanette bulunmuş, dili ve kalemiyle Şii Müslümanlara saldırmıştır.

Biz her ne kadar dost olduysak onların akıl ve şeriat dışı davranışlarını görmezlikten geldiysek ve bazı yazarların mukaddesatımıza karşı savurdukları küfürleri, tekfirleri ve iftiraları görmezlikten geldiysek yine de onlar zerre kadar değişmemiş, hatta daha da küstahlaşmıştır. Fırsatını buldukça zehrini dökmüş, şiddetle saldırmış, halka bizlerin kafir ve müşrik olduğunu söylemişlerdir.

İşte bütün bunlara rağmen dostluk ve nezaket gölgesine sığınarak bütün bunlara cevap vermemek insanın görevini yapmadığı anlamına gelmektedir. Benim Müslümanlar arasında fitne çıkardığım sanılmasın. Ben Kur'an ayetleri, Peygamberin emirleri ve masum Ehl-i Beyt'in tavsiyeleri doğrultusunda Müslümanların birlik ve beraberliğini istiyorum. Zira İslam ümmetinin saadeti, büyüklüğü ve azameti Müslümanların birliğindedir. Elbette bunun gerçekleşmesi ve Müslümanlar arasında dostluk ve kardeşliğin sağlanması için de her iki tarafın buna riayet etmesi gerekir.

Birlik ve beraberlik için gerçekler görmezlikten gelinemez ve yanlışlıklara sessiz kalınamaz. Bu tür görmezlikten gelmeler bizim aleyhimize tamam olur.

Ben kesin olarak Ehl-i Sünnet kardeşler ile dostluk ve samimiyet içinde olunmasını, İslam fırkaları arsında güzel ilişkilerin kurulmasını ve anlayışın hakim olmasını istemekteyim. İslam ve Müslümanların ıslahı ve maslahatı da bundadır.

Ama Ehl-i Sünnet kardeş ve alimleri de bu dostluğa inanmalı ve birlik ve beraberlik içinde hareket etmelidirler. Aksi takdirde tek taraflı dostluk ve görmezlikten gelmek sürekli ve kalıcı olmayacaktır. Bu tek taraflı dostluk ve riayet sebebiyledir ki, her zaman özellikle de günümüzde bazı küstah yazarlar, Sünni adı altında bir takım kitap ve makaleler kaleme almış, inançlarımıza saldırmış ve insanları bu konuda kandırmaya çalışmışlardır.

İlginç olan da şu ki bütün bu sövgü, ihanet ve iftiralara rağmen kendilerini hak sahibi görmekte, buna karşı Şiilerden biri kendi haklarını korumak için cevap vermeye kalkıştığında de hemen ona saldırmakta ve binlerce çirkin kelimeler ve

iftirayla karalamaya çalışmaktalar.

Halbuki sövmek acizlerin işidir. Onlar buna riayet ederlerse şüphesiz biz de susar ve hatalarını görmezlikten geliriz. Ahmet Emin, Kasımi, Muhammed Sabit, Kürt Ali ve Musa Carullah gibi Şia mezhebinin mukaddesatına saldıran kimseler; Mısır'daki el-Ezher üniversitesi, Dimaşk, Bağdat ve diğer yerlerdeki ilmi merkezler tarafından reddedilir ve aslında yakılması gereken kitap ve makaleler yayınlanmazsa, biz de büyük bir dostluk içinde onlara kardeşlik elimizi uzatır, kaybolan azametimizi yeniden kazanmak için onlarla büyük bir birliktelik içine gireriz.

Ama küstah yazarlar ve gizli eller sürekli kendilerini Sünni olarak tanıtmakta ve bu birlik ve samimiyetin oluşmasına engel olmaktadırlar. Kendi zehirli kalemleriyle Müslümanların kalbine nifak tohumları ekmektedirler. Akıl sahibi kimseler, bize yapılan bunca küfür, tekfir ve ihanetlere rağmen susmamızı ve cevap vermememizi nasıl isteyebilirler?

İnsanları kışkırtmamak gerektiğini söyleyen beyler, Sünni yazarların makalelerine ve kitaplarına bakmıyorlar mı? Bakacak olurlarsa, asıl kışkırtıcıların kendini savunan Şii alimleri değil, bu satılmış kalemler olduğunu kesin ve açık bir şekilde görürler.

Son zamanlarda yazılan Şii kitaplarına bakacak olursanız, hepsinin genelde kendilerini savunma niteliğinde olduğunu açıkça görürsünüz. Hiçbir akıl sahibi bu kadar iftira ve küfürler karşısında sessiz kalmayı tavsiye etmez. Ben de tebliğ makamına geldiğim andan itibaren İslam mukaddesatını savunmaya ve düşmanların her türlü saldırılarına karşı koymaya çalıştım.

Zira hurafe ve nefsani arzularla savaşmanın çok zor olduğunu biliyorum. Adetler ile savaşmak düşmanlık yaratır. Nitekim büyük hidayetçiler de sapık ümmetleri ifrat ve tefritten korumaya çalıştığında sürekli cahillerin saldırısına uğramış ve büyük bir muhalefetle karşılaşmışlardır.

Peygamberlerin ve değerli vasilerinin hayatı, insanın aklını hayretlere düşüren saldırılar ve düşmanlıklar ile doludur. Onların düşmanları her türlü çirkin davranışa baş vurmuş, her türlü iftirada bulunmuşlardır.

Biz de peygamberlerin takipçileriyiz. Dolayısıyla da şiddetli saldırılara uğrayacağımız bellidir. Her türlü zorluklar ve iftiralar karşısında sabretmeliyiz ki biz de kendilerine uyduğumuz ilahi insanlar ile mahşur olabilelim ve büyük bir sevaba erişelim.

Allah'a şükürler olsun şimdiye kadar da bu yolda büyük fedakarlıklar gösterdim. İç ve dış düşmanlar bana karşı bir çok iftirada bulundular ve çeşitli yollar ile beni tehdit ettiler. Ben ise bu saldırılar karşısında kendimi savunmaya da kalkmadım. Bu konuda sabrettim, direndim, imanım arttı. Sürekli din büyüklerinin tarihini,

hayatını göz önünde bulundurdum ve yegane hükmün Allah'ın hükmü olduğunu söyledim.

Ben hakkın hüküm ve emrinden ayrılmam Düşmanın kılıcı başıma inse de

Bütün bu iftiralara ve yalanlara karşı beni koruyan, insanlar arasındaki sevgimi ve saygınlığımı arttıran Allah'a şükürler olsun. Gerçekten de kim Allah için olursa, Allah da onun için olur. İnsanlar hiçbir zaman hak ve hakikati ortadan kaldıramazlar.

O Yahudiler onca yalan ve iftira attılar;

İsa bin Meryem'e, Meryem'e ve havarilere.

Ben kimim ki bana yalan atılmasın;

Ne güneşim ne de dolunay.

Hz. Musa'ya Hz. Meryem'e zina iftirasında bulundular, onca peygamberi sihirbazlık, yalancılık ve delilikle suçladılar. Onlar bütün bunlara rağmen gevşemediler, ümitsizliğe kapılmadılar ve hayatları bizler için birer ibret dersi oldu. Böylelikle bizim de iftiralar ve küfürler karşısında kaçmamamızı, inançlarımızda daha da sabit ve güçlü olmamızı sağladılar.

Din düşmanları bütün iftiralara rağmen, din büyüklerinin adını kötüleyemedi ve onları halkın kalbinden çıkaramadı. Muaviye gibi bir insan bütün gücüyle Hz. Ali (a.s)'ın adını kötüye çıkarmaya çalıştı, bu konuda bir çok çirkin işlere bulaştı. Hz. Ali'nin namaz kılmadığını, makam düşkünü olduğunu, Medine'de fitne çıkardığını, Osman'ın katline bulaştığını iddia etti.

İnsanları Ali (a.s)'a lanet etmeye teşvik etti. 80 yıl boyunca minberlerde Ali (a.s)'a lanet edildi. Hariciler ve nasibiler de bu çirkin ameli günümüze kadar devam ettirmişlerdir. Onlar her ne kadar Ali (a.s)'ın adını kötülemeye çalıştılarsa da bunun tam aksi gerçekleşti. Kendi adları tarihten silindi ve sadece utanç duyulan isimleri tarihte kaldı. Hak ve batılın göstergesi de budur.

Batıl az bir süre gezer durur;

Hak ise sabit ve kalıcıdır.

Öyle ki günümüzde Şam'a gidenler büyük bir şaşkınlığa düşmekteler. Zira Şam ehli onları o kadar sevdikleri halde Ümeyye oğullarından hiçbirinin kabri bile kalmamış, tüm izleri silinip gitmiştir. Ama Hz. Ali (a.s) ve evlatlarının kabirleri her yerde güneş gibi parlamakta, bütün insanların ziyaretgahı haline gelmiş bulunmaktadır.

Hatta Şam'da bile Muaviye'den eser kalmadığı halde Haşim oğulları'nın kabirleri, özellikle de Haşim, Sekine, Fatıma, Abdulah, Cafer-i Tayyar ve hatta Bilal-i Habeşi'nin mezarı tüm azametiyle ayakta durmaktadır.

Özellikle de Şam'ın bir fersah uzaklığındaki Hz. Zeyneb'in mezarı, herkesin akın ettiği bir ziyaretgah haline gelmiştir. Emevi camisinin yanında ise İmam Hüseyin (a.s)'ın kızı Rukayye'nin mezarı vardır. Söylendiği üzere Rukayye esirlik anında Şam harabesinde dünyadan göçtü ve oraya gömüldü. Oradan geçen Şii ve Sünni her Müslüman kendisine saygı ve sevgi göstermekte, Peygamberin torunu olan Rukayye'nin azametli ruhundan yardım dilemektedir.

Bugün de o kavmin takipçileri, bunlardan öğüt alıp akıllanacağına ve kötü amellerinden el çekeceklerine, iftiraya başvurmakta, Harici ve Nasibilerin avukatlığını yaparak İslam düşmanlarına alet olmaktadırlar.

Bazen Hz. Ali ve Ehl-i Beyte saldırmakta, bazen de Peygamber gibi Ehl-i Beyti savunduğu için Şii alimlerine hakaret etmekte, iftirada bulunmaktadırlar. Herkese belli bir iftirada bulunarak, kimini emanetsizlik, kimini dinsizlik, kimini de ahlaksızlık ile suçluyorlar. Böylece toplumun kendilerine güvenmesine engel olmaya çalışıyor, sözlerinin kalplere etki etmesinin önünü almaya uğraşıyorlar. Böylece de halkı başı boşluğa iterek düşmanların hakimiyetini sağlamak istiyorlar.

Halbuki Peygamberlere ve vasilerine attığı iftiralar da etkisiz kalmış ve toplumdaki sevgileri gün gittikçe artmıştır. Dolayısıyla bugün de Ehl-i Beyt alimlerine atılan iftiralar etkisiz kalacak, insanların kalbindeki sevgileri gün gittikçe artacaktır.

İslam düşmanları şunu bilmelidir ki, bir insan Allah için oldu mu Allah da onun için olur. Nitekim Allah-u Teala Tevbe Suresi 32. ayette şöyle buyurmaktadır:

"Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Kâfirler istemese de Allah nurunu mutlaka tamamlayacaktır."

Çırağı ra ki iyzed berefruzed,

Ger ebleh pof koned riyşeş (belki riyşeeş) besuzed.

Allah'ın yaktığı ateşi,

Cahil üfürürse sakalı (belki kökü) yanar.

Velhasıl küfür ve iftiralar inatçı ve sermayesiz insanların adetidir. Eğer bu iftira ve yalanlar şahsi olursa tahammül edilebilir ve görmezlikten gelinebilir. Aksi takdirde burada susmak manasız ve acizliktir.

Bu iş tıpkı savaşan iki kişiden birinin eline kılıcı verip diğerine de sabretmeyi

tavsiye etmek gibidir. Burada suskunluk acizliktir ve başkalarının da haktan sapmasına neden olur. Dolayısıyla da büyük bir haramdır. Nitekim bir hadiste Peygamber (s.a.a) şöyle buyurmuştur:

“Ümmetimin içerisinde bidatler (ve hakkı gizlemeler) ortaya çıktığında, alim ilmini ortaya koymalıdır; kim bunu yapmazsa Allah’ın laneti onun üzerine olsun.” [3]

Elbette şahsi hususlarda tahammül etmek gerekir. Ama umumu ilgilendiren hususlarda susmak câiz değildir. Ehl-i Beyt (a.s) da Yezit ve Muaviye gibi soysuzlara teslim olmamış, zulüm ve baskıları karşısında direnmişler ve şöyle buyurmuşlardır:

“Ölüm, kusur ve ara katlanmaktan daha evladır.”

İnsanın, kendini savunma gücüne sahip iken ve bu konuda hiçbir engel yok iken susması zalime yardım olacaktır. Elbette burada şu soru sorulabilir: Bundan otuz yıl önce Ehl-i Sünnet ile yaptığınız bir tartışmayı bugün yayınlamanızın ne gereği vardı?

Evvela söylemem gerekir ki ben şöhret düşkünü bir insan değilim, şöhretin yıkıcı afetlerinden tümüyle haberdarım. Şimdiye kadar farklı dallarda otuzdan fazla kitap yazdım ve asla kendimi gösteriş yapmaya kalkmadım.

Ama şu anda bir takım nedenlerden dolayı bu kitabı basmak istedim. Fasit, hain ve satılmış kalemler meydanı boş görünce istediği her şeyi yazdılar ve söylediler.

Parlak ve nurlu güneş gizlenince,

Yarasalar oyun sahnesine çıkar.

Özellikle Mısır’da gizli eller bir takım kitap ve makaleler ile bilgisiz insanları şaşkınlığa düşürmüş ve Şiilerin kafir ve Rafızi olduğunu ifade etmişlerdir. Ama bu arada hain olduğunu söyleyemeyeceğim bir takım kalem ehli kimseler de geçmişlerine uyarak açıkça iftira dolu kitaplar yazmış (es-Sünne ve’ş- Şia), eserler yayınlamış ve Şia alemine darbe vurmuşlardır...

Burada söylenecek bir çok şeyler vardır. Eğer kalemi serbest bırakacak olursam ve İslam’ın ilmi, ameli ve içtimai konularına girecek olursam, bu önsöz de İbn-i Haldun’un önsözü gibi uzar ve başlı başına bir kitap olur.

Son olarak değerli gençlere şunları tavsiye ediyorum: Kendinizi şahıslara kul köle etmeyin, her söze inanmayın, her sese yönelmeyin, hak Şia mezhebi hakkında bir şüphe ortaya atıldığında hemen ehil insanlara giderek dalalete düşmekten kurtulmaya çalışın. Din satıcıları sizi kandırmasın, onlar sizlerin özgürlüğünüzü gasp etmek ve sizleri sömürmek isterler.

Bu yüzden batıl sözleri hak gibi göstermeye çalışırlar, dindar insanlara karşı sizleri kötümser kılmak için uğraşırlar, aranıza fitne sokmak için didinirler.

Dinde ıslahat ve hurafeleri engellemek adına sizi dinden uzaklaştırmak isterler. Sizi birbirinize düşürerek düşmanlarınızın hakimiyetini sağlarlar. Zira bizi birleştiren yegane güç dindir. İslam düşmanları da bu yoldan girerek Müslümanları birbirinden ayırmaya ve onları emperyalistlere teslim etmeye çalışırlar.

İnsan yüzlü bir sürü İblis vardır;

O halde her eli sıkmamak gerekir.

Batıl ehli sürekli hak suretinde görünmeye çalışır ve bu yolla halkı kandırmak için uğraşır. Uyanık ve bilgin insanlar akıl, ilim ve mantık silahıyla batıl perdeleri yırtmalı, kendilerini dalalet çukurundan kurtarmalıdırlar.

Ben sadece tebliğ ediyorum,İster ibret al, ister yüz çevir.

Peygamber (s.a.a)'in; "Kullara teşekkür etmeyen, yaratıcıya şükür etmez." buyruğu üzere bu kitabın baskısında emeği geçenlere teşekkür etmeyi bir borç biliyorum. Bizzat kendileri benden adlarının yazılmamasını istedikleri için ben de adlarını zikretmiyorum. Onlar hakikatte velayet makamıyla bir alışverişte bulunmuşlar ve Allah'tan sevap dilemişlerdir.

Allah'tan onlara ebedi saadetler vermesini, dünyada bereket ve başarı dolu bir hayat sürdürmelerini, ahirette de Ehl-i Beyt ile mahşur olmalarını dilerim. Allah onların bu amelini kabul etsin ve uhrevi sermayelerinden kılsın.[4]

Bendeniz fani kul Muhammed Musevi (Sultan'ul-Vaizin Şirazi)

YOLCULUĞUN BAŞLANGICI

Rabi'ul- Evvel 1924'de, otuz yaşındayken kutsal ziyaretgahlara müşerref olduktan ve masum İmamların (Allah'ın binlerce salat ve selamı onların üzerine olsun) kabirlerinin ziyaretlerinden ayrıldıktan sonra Hindistan yoluyla sekizinci İmam Mevla Ebu'l Hasan'ir- Rıza Hz. Ali bin Musa (a.s)'ın türbesini ziyaret etmek için Horasan'a doğru hareket ettim.

Yolumun üzerinde bulunan Hindistan'ın iki önemli liman şehri olan Karaçi[5] ve Bombay'a vardığımda bu gezim, sonra beklenenin aksine önemli gazetelerde yer aldı. Hindistan'ın uzak şehirlerinden eski dostlar, samimi ve mümin arkadaşlar, ülkelerine geldiğimden haberdar olunca, beni bulundukları bölgelere davet ettiler; mecburen davetlerine icabet ettim. Dehli, Agire, Lahur-i Pencab, Siyalkut, Keşmir, Haydarabad-i Behar, Lipur, Kuveyte ve diğer şehirlere gittim. Gittiğim her yerde halk tarafından coşku ve sevgiyle karşılandım. Bu önemli şehirlerin çoğunda çeşitli

din ve mezhep alimleriyle münazara (tartışma) meclisleri düzenleniyordu.

Önemli münazara meclislerinden biri “Dehli” şehrinde Hindistan’ın önderi Gandi’nin de bulunduğu Hindu ve Brahman din adamlarıyla yapılan münazaraydı. Bu münazara o günün gazetelerinde geniş bir şekilde yer aldı. Allah-u Teâla’nın havl-u kuvvesi ve Hz. Hatem’ul- Enbiya (s.a.a)’in özel lütfüyle başarı daima benimleydi. Allah’ın yardımıyla, mukaddes İslam dininin ve hak mezhep olan Caferiliğin hakkaniyetini isbat ettim.

Daha sonra “Dürr-ü Necef” adlı haftalık derginin muhterem müdürü sayın Ebu’l-Beşir Seyyid İnayet Ali şah Nakavi’nin önderliği ile “Siyalkut” şehrinin “İsna Aşarîye” derneği tarafından davet edildim. Bunun üzerine o bölgeye doğru hareket ettim. İyi bir rastlantı üzere merhum “Risaldar Muhammed Ekrem Han”ın oğlu ve “Kolenl Muhammed Efdal Han” ın kardeşi ve eski samimi dostum olan sayın “Serdar Muhammed Serverhan Risaldar” [6], muhtelif kesimlerden oluşan büyük bir cemaatle beni karşıladılar ve hep birlikte onların evine gittik. Hindistan’ın Kızılbaş ailesinin ünlü Serdarlar’ı “Pencab”da oturuyorlar. Bunlar H. 1339-1340 (1918-1919) yıllarında “Kerbela”, “Kazimeyn” ve “Bağdat”ta hakimiyet kurmuşlardı. Yine bunlar “Siyalkut” şehrindeki Kızılbaş ailesinin şerefli, ünlü ve mümin kişilerindendirler. Ayrıca o şehrin adliye idaresinin reisi idiler ve bütün halkın onlara karşı özel ihtiramları vardı.[7]

Benim “Pencab”a gitmemle ilgili haber gazeteler vesilesi ile yayınlanır yayınlanmaz, İran’a gitme niyetinde olduğum halde ve bu konudaki ciddiyet ve ısrarıma rağmen, çeşitli yerlerden özellikle de “Pencab”da Şia alimlerinin iftiharlarından olup “Lahur”da oturan, otuz ciltlik “Levami’ut-Tenzil” tefsirinin sahibi Hüccet’ul- İslam Sayın “Seyyid Ali Razevi Lahuri” tarafından şahsıma durmadan davet mektupları geliyordu.

Ayna zamanda Hindistan’ın “Pencab” şehrinde, Şia’nın büyük şahsiyetlerinden olan Kızılbaş kardeşler ve oradaki müminler tarafından “Peşaver” şehrine davet edildim.

Sayın “Muhammed Server Han”ın ısrarıyla bu daveti kabul edip 14 Recep’de o şehre doğru hareket ettim. Oraya vardığımda onlar tarafından fevkalade saygıyla karşılandıktan sonra minbere çıkıp sohbet etmemi istediler. Hindistan dilini kamil bilmediğimden, Hindistan şehrinin hiç birinde minbere çıkıp sohbet etmedim. Ama “Peşaver” halkı genellikle Farsça’yı iyi bildiklerinden dolayı ricalarını kabul ettim. İkindi vakitleri “İmam Bare”[8]de merhum Adil Beyk Risaldar’ın düzenlediği ve çeşitli mezhep ve dinlerden olan bir grup cemaatin de hazır bulunduğu mecliste görevimi yapmaya çalışıyordum.

“Peşaver” halkının ekseriyeti Müslüman ve Ehl-i Sünnet kardeşlerden olduğundan dolayı üç saat süren konuşmam daha çok onlara yönelikti. Daha çok İmameti isbat

edici konuşmalar yapıyordum.

İşte bundan dolayı onların mecliste bulunan alimleri benden özel bir meclis rica ettiler. Bunun üzerine bir kaç gece bulunduğum eve gelip saatlerce bu mevzularda ilmi tartışmalarda bulunuyorduk.

Bir gün minberden aşağıya indiğimde büyük alimlerden "Hafız Muhammed Reşit" ve "Şeyh Abdüsselam" isminde iki kişinin geldiğini ve benimle görüşmek istediklerini haber verdiler. Bunlar benden vakit aldıktan sonra, her gün akşam namazlarından sonra aralıksız 10 gece yanıma geldiler. Her gece vaktimiz genellikle altı yedi saat, bazen de sabaha kadar süren ilmi sohbet ve tartışmalar geçiyordu. Son gecede Ehl-i Sünnet'in büyük şahsiyetlerinden altı kişi, hak olan Şia mezhebini kabul ederek Şia olduklarını ilan ettiler.

Gazete ve önemli dergilerin muhabirlerinden dört kişi, her iki fırka (Ehl-i Sünnet ve Şia)'nın muhterem şahsiyetlerinden yaklaşık iki yüz kişinin bulunduğu bu toplantıda her iki tarafın konuşma ve münazaralarını kaydedip ertesi gün onları gazete ve dergilerde yayınlıyorlardı. Ben de be gecelerde gerçekleşen o konuşma ve tartışmaları, gazete ve dergilerden bir araya toplayarak siz muhterem okuyucuların huzuruna sunuyorum. İşte bundan dolayı kitabı da "Peşaver Geceleri" diye adlandırdım.

Muhterem edebiyatçılar, kitapta gördükleri hataları kusur görmemelidirler. Çünkü münazara vakti hiç kimse lafız ve sözünün güzelliğine dikkat etmiyor, insanın bütün dikkati mana ve hakikatlerde odaklanıyor. Gazete ve dergilerde naklolunan tartışma ve sözler, hiçbir değiştirme yapılmaksızın muhterem okuyucuların huzuruna takdim edilmiştir.

Bu tartışma ve münazaralarda konuşulan ve söz konusu edilen şeyler; Kur'ân-ı Kerim ve muteber hadislerden istifade edilen şeyler ile muhakkikler, üstatlar ve din alimlerinin önemli sözleri ve gaybi lütuflardı.

Anka menziline kendim eriştim,

Bu merhaleyi Süleyman'ın kuşuyla aştım.

Peşaver'in büyük şahsiyetlerinden ve benim ev sahibim olan sayın "Mirza Yakup Ali han Kızılbaş" efendinin evi, yeterince geniş ve büyük bir cemaate ziyafet çekmek için her türlü imkana sahip olduğundan münazara meclisine tahsis edildi. Tam on gece tartışma meclisi orada düzenlendi; o cemaate oldukça samimiyetle ziyafetler verildi.

BİRİNCİ OTURUM

(23 Recep 1345 Cuma akşamı)

Hafız[9] Muhammed Raşid, Şeyh Abdüsselam, Seyyid Abdülhayy ve onların alim ve büyüklerinden olan bir grup da, gecenin ilk saatlerinde gelip mecliste hazır oldular. Haddinden fazla onlara karşı sıcak davrandık ve içtenlikle, gelen kardeşlere ziyafet verdik. Gerçi onlar asık suratlı ve tedirgindiler. Ama ben cahilce bir taassubum ve özel bir nazarım olmadığından dolayı kendi ahlaki vazifeme riayet ediyordum.

Her iki fırka (Şia ve Sünni)'dan oluşan büyük bir cemaatin huzurunda toplantı başladı. Karşı taraftan resmi olarak sohbet eden "Hafız Muhammed Raşid" efendi idi; bazen de diğerleri müsaade isteyerek sohbete katılıyorlardı. Gazetelerde benim için Hindistan'da alimlerin önemli lâkaplarından olan "Kıble kabe" tabiri kullanılmıştır. Ama ben bu kelimeyi değiştirip kendime "Davetçi", Muhammed Raşid'e de "Hafız" ismini veriyorum.

Hafız: "Kıble sahip"[10] (alicenap)! Siz Peşaver'e geldiğinizden beri özellikle de minberdeki sözlerinizden dolayı tartışma meclisleri artmış ve ihtilaflar oldukça çoğalmıştır. İhtilafları gidermek üzerimize düşen bir vazife olduğundan dolayı yola çıkıp şüpheleri yok etmek için Peşaver'e geldik. Bugün de İmambare Hüseyniyesi'nde dikkatle sözlerinizi dinliyorduk; sizin sihirli beyanınızı, duyduğumuzdan daha güzel gördük. Bu gece de sizinle görüşme mutluluğuna eriştik. Eğer kabul ederseniz, sizinle biraz daha geniş ve esaslı sohbet edelim."

Davetçi: "Tam istekle sözlerinizi, buyruklarınızı duymaya hazırım. Ama bir şartla; o da şu ki lütfen taassup ve adaveti bir kenara bırakıp insaf, ilim ve mantıkla iki kardeş gibi şüpheleri gidermek için sohbet edelim, inat ve kavmi taassuplardan uzak duralım."

Hafız: "Buyruğunuz oldukça yerindedir, benim de bir şartım vardır, umulur ki kabul edersiniz: O da şu ki aramızda konuşulan sözler Kur'ân delillerinden öteye geçmemelidir."

Davetçi: "Sizin bu ricanız akıl sahipleri ve ulema yanında ilmen ve aklen doğru değildir. Çünkü Kuran-ı Mecid mu'cez, mücmel ve muhtasar olan kutsal bir kitaptır. Onun yüce manaları açık bir beyana muhtaçtır. Biz Kuran-ı Mecid'in külliyatı çevresinde güvenilir hadis ve rivayetlerle istişhad etmek (şahit getirmek) mecburiyetindeyiz."

Hafız: Doğrudur, sağlam bir buyruktur. Ama ricam, gerekli olan yerlerde mücmeun aleyh (doğruluğuna dair üzerinde ittifak edilmiş) rivayet ve hadislerden şahit getirelim; halkın arasındaki söylentilerden kaçınalım. Yine başkalarına oyuncak olmamamız için sertlik ve öfkelenmekten uzak duralım."

Davetçi: "İtaat edilmesi gereken çok yerinde bir söz buyurdunuz, alim ve bilgin bir kimsenin özellikle seyyidlik[11] iftiharına sahip olan ve Resulullah'a isnat edilen benim gibi bir kimsenin, bütün güzel ahlaklara sahip olan[12] yüce ceddimiz

Resulullah (s.a.a)'in siret ve sünnetine aykırı ve Kur'ân-ı Kerim'in emri[13] hilafına hareket etmesi elbette doğru değildir.

Hafız: "Kusura bakmayın, konuşmanız esnasında kendinizi Resulullah'a isnat ettiğinizden dolayı soruyorum; bu zaten görünüşünüzden de malumdur, mümkünse ricamızı kabul edip basiretimizin artması için nesep şecerenizin hangi tarikle Peygambere ulaştığını açıklayınız.

Nesep Tayini

Davetçi: "Bizim hanedanın nesebi İmam Musa Kazım (a.s) tarikiyle Hz. Resulullah'a ulaşır; şöyle ki: Muhammed bin Ali Ekber (Eşrefu'l Vaizin) bin Kasım (Bahr'ul- Ulum) bin Hasan bin İsmail el-Müctehid'il- Vaiz bin İbrahim bin Salih bin Ebi Ali Muhammed bin Ali (Merdan diye meşhurdur) bin Ebi Kasım Muhammed Taki (Makbulüddin) bin Hüseyin bin Ebi Ali Hasan bin Muhammed bin Fethullah bin İshak bin Haşim bin Ebi Muhammed bin İbrahim bin Ebi'l Fityan bin Abdullah bin Hasan bin Ahmed (Ebi't- Tayyib) bin Ebi Ali Hasan bin Ebi Cafer Muhammed el-Hairi (Nezil Kirman) bin İbrahim ez- Zarir (Mücab diye meşhurdur) bin Emir Muhammed el-Abid bin İmam Musa el-Kazım bin İmam Cafer Sadık bin İmam Muhammed el-Bakır bin İmam Ali Zeyn'ul- Abidin bin İmam Ebi Abdullah'il- Hüseyin (Seyyid'üş- Şüheda eş- şehid-i bi't- Taf) bin Emir'ul- Muminin Ali bin Ebi Talip (aleyhum'us selam.)"

Hafız: "Beyan ettiğiniz bu şecere Emir'ul- Muminin Ali'ye (k.v) ulaşır, halbuki siz kendinizi Resulullah'a isnat ettiniz. Bu nesep silsilesiyle kendinizi Resulullah'ın akrabaları olarak söylemeniz gerekirdi, evlatları olarak değil. Çünkü evlat, Resulullah'ın zürriyet ve neslinden olan kimselerdir."

Davetçi: "Nesebimizin Resulullah'a (s.a.a) ulaşması, Hz. Eba Abdullahi'l- Hüseyin (a.s)'ın annesi Hz. Zehra-i Sıddıka-i Kobra Fatıma (selamullahi aleyha) vasıtasıyladır."

Hafız: "Sizin gibi alim ve bilgin birisinin böyle konuşması gerçekten şaşılacak bir şeydir. Çünkü kendiniz de biliyorsunuz ki insanın nesli ve zürriyeti erkek evlatlar vasıtasıyladır, kız evlatlar vasıtasıyla değildir. Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a)'in erkek evlatlardan nesli yoktur. Öyleyse siz Resulullah'ın kız evlâdından olan torunlarısınız; erkek evlatlarının torunlarından değilsiniz."

Davetçi: "Muhterem beylerin konuşmada inat edeceklerini hiç sanmazdım; aksi takdirde cevap vermeye de kalkışmazdım."

Hafız: "Galiba bir yanlışlık oldu. Çünkü konuşmamda hiç inat etmedim. Gerçekten akidem öyledir. Alimlerden çoğu da nesil ve soyun erkek evlatlardan olduğu inancındadırlar; kız evlatlardan değil. Nitekim de şair şöyle söylemiştir.

Oğullarımızın oğulları ve kızlarımız evlatlarımızdır.

Ama kızlarımızın çocukları yabancı erkeklerin çocuklarıdır.

Eğer bunun aksine Resul-u Ekrem'in kızlarının erkek evlatları mesabesinde olduğuna dair bir deliliniz varsa buyurunuz. Deliliniz kamil olursa kabul ederiz ve memnun da oluruz.".

Davetçi: "Kuran-ı Kerim'den ve her iki fırkanın güvenilir hadislerinden olan deliller oldukça güçlüdür."

Hafız: "İstifade etmemiz için o delilleri açıklamanızı rica ederiz."

Davetçi: "Konuştuğunuz sırada aynı anda Abbasi halifesi olan Harun'ur- Reşid ve İmam Musa bin Cafer arasında vaki olan bir tartışma aklıma geldi. Hz. Musa bin Cafer (a.s) Harun'a öyle yeterli cevap verdi ki onun kendisi de tasdik etti."

Hafız: "Lütfen o tartışmayı beyan ediniz."

Harun ve Musa Bin Cafer (a.s)'ın Resulullah (s.a.a)'in Zürriyeti Hakkındaki Tartışması

Davetçi: Ebu Cafer Muhammed bin Ali bin Hüseyin bin Musa bin Babeveyh-i Kummi (yani şeyh Saduk)[14] güvenilir "Uyun-u Ahbar'ur- Rıza" kitabında ve Ebu Mensur Ahmed bin Ali bin Ebi Talib-i Tabersi "İhticac" kitabında tartışmanın izahını detaylı bir şekilde aktarmış ve İmam Musa Kazım (a.s)'ın şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

"Bir gün Abbasi halifelerinden olan Harun'ur- Raşid'in meclisine gittim, benden bazı sorular sorup cevaplar istedi. Sorularından biri de (sizin de sorunuz olan) şuydu:

"Nasıl, 'biz Peygamber'in zürriyetiyiz' diyorsunuz, halbuki Peygamber'in halefi yoktu; halef ancak erkek evlat içindir, kız evlat için değildir. Oysa ki siz kızından olan evlatlarısınız, Peygamber'in halefi (erkek evlâdı) yoktu?"

İmam Musa Kazım (a.s) ona cevap olarak "Enam" suresinin şu ayetini okudu:

"Onun (Nuh'un veya İbrahim'in) soyundan Davud'u, Süleyman'ı, Eyyub'u, Yusuf'u, Musa'yı ve Harun'u hidayete ulaştırdık. Biz iyilik yapanları işte böyle ödüllendiririz. (Yine onun soyundan) Zekeriyya'yı, Yahya'yı, İsa'yı ve İlyas'ı da (hidayete eriştirdik.) Onların hepsi salihlerdendi."[15]

Daha sonra İmam (a.s) Harun'un dikkatini ayetteki delil olarak gösterdiği yere çekip şöyle buyurdu: "Ey Müminlerin Emiri! Hz. İsa'nın babası kimdir?"

Harun cevap olarak şöyle dedi: "İsa'nın babası yoktu."

Bu esnada İmam (a.s) şöyle buyurdu: “İşte Allah-u Teâla onu Meryem’in vasıtasıyla peygamberlerin zürriyetine ilhak etmiştir. Bizi de annemiz Fatıma tarafından Peygamber (s.a.a)’in zürriyetine ilhak etmiştir.”

Fahri Razi, “Tefsir-i Kebir”in dördüncü cildinde, mezkur ayetin aşağısında beşinci meselede şöyle diyor:

Bu ayet Hasan ve Hüseyin’in Resulullah’ın soyundan olmalarına delalet etmektedir. Çünkü Allah-u Teâla bu ayette Hz. İsa’yı, Hz. İbrahim’in zürriyetinden saymıştır (oysa ki Hz. İsa’nın babası yoktu). Bu intisap anne tarafındandı. Böylece Hasan ve Hüseyin (a.s) da anne tarafından Hz. Resulullah’ın zürriyeti idiler. Nitekim Hz. Bakır’ul- Ulum (Beşinci İmam) Haccac’ın yanında aynı ayetle istidlal etmiştir.”

Daha sonra İmam Musa Kazım (a.s) Harun’a; “Yine de sana delil getireyim mi?” diye buyurdu.

Harun, “Evet getir” dediğinde İmam Musa Kazım (a.s) Âl-i İmran suresindeki şu mübahele ayetini kıraat ettiler:

“Artık sana gelen bunca ilimden sonra onun hakkında seninle çekişip-tartışmalara girişirlerse de ki: “Gelin, oğullarımızı ve oğullarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, kendimizi ve kendinizi çağıralım; sonra karşılıklı lanetleşelim de Allah’ın lanetini yalan söylemekte olanların üstüne kılalım.” [16]

İmam (a.s) sonra şöyle buyurdu:

“Hiçbir kimse, Allah’ın emri gereği yapılan bu mübahele (karşılıklı lanetleşme) zamanı, Hz. Peygamber’in Hıristiyanlar karşısında Ali bin Ebi Talib, Fatıma, Hasan ve Hüseyin’den (a.s) başka Müslümanlardan bir kimseyi bile buna katmış olduğunu iddia etmemiştir. “Enfüsena” (nefislerimizi)’dan maksat ise Ali bin Ebi Taliptir; “Nisaena” (kadınlarımız’)’dan maksat Fatımat-üz Zehra’dır; “ebnaena” (oğullarımız)’dan maksat da Allah’ın, kendilerine Resulullah’ın oğulları buyurduğu Hasan ve Hüseyin’dir.”

Harun, İmam Musa Kazım (a.s)’dan bu apaçık delili duyunca elinde olmaksızın; “Ahsente ya Ebe’l Hasan”[17] (Yani “Aferin, ne güzel söyledin ya Ebe’l Hasan.) dedi.

İmam Musa Kazım (a.s)’ın, Hasan ve Hüseyin (a.s)’ın Resulullah’ın oğulları olduğuna dair Harun için getirdiği delilden bütün Fatım-i Seyyidler’in Resulullah (s.a.a)’in evlatları olduğu iddiası ispat edilmiş olur.

Hz. Fatıma’nın Evlatlarının Hz. Peygamber’in Evlatları Olmasına Dair Yeterli Deliller

Sizin büyük alimlerinizden olan “İbn-i Ebi’l Hadid-i Mütezili” “Şerh-i Nehc’ul-Belağa” kitabında ve “Ebu Bekir-i Razi” kendi tefsirinde mezkur ayet ve “ebnaena” (oğullarımız) cümlesiyle Hasan ve Hüseyin’in anne tarafından Resulullah’ın oğulları olduğuna dair istidlalde bulunmuşlardır. Nitekim Allah-u Teâla Kuran-ı Mecid’de Hz. İsa’yı annesi Meryem tarafından İbrahim’in zürriyetinden saymıştır.

Muhammed bin Yusuf-i Genci-i Şafii “Kifayet’üt- Talib” kitabında ve İbn-i Hacer-i Mekki “Savaik’ul- Muhrika” kitabında Taberani ve Cabir bin Abdullah-i Ensari’den ve Hatib-i Harezmi “Menakıb” kitabında İbn-i Abbas”tan Resul-u Ekrem (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu naklederler:

“Allah-u Teâla her peygamberin zürriyetini (soyunu) kendi sulbünden kılmıştır; benim zürriyetimi de Ali bin Ebi Talib’in soyunda kılmıştır.”

Yine Hatib-i Harezmi “Menakıb” kitabında, mir seyyid Ali Hemedani eş- Şafii “Meveddet’ul- Kurba”da sizin büyük alimlerinizden olan İmam Ahmed bin Hanbel “Müsned”inde ve Süleyman-i Hanefi el-Belhi “Yenabi’ul- Meveddet”de (az bir farklılıkla Resul-u Ekrem (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu naklediyorlar:

“Bu iki oğlum (Hasan ve Hüseyin) dünyadan iki reyhandırlar. Yine bu iki oğlum ister (imamet işi için) kıyam halinde olsunlar, isterse otursun (sussun)lar İmamdırlar.”

Şeyh Süleyman Hanefi “Yenabi’ul- Meveddet”in 57. babını bu mevzua ayırmıştır. Muhtelif yollarla Taberani, Hafız, Abdülaziz, İbn-i Ebi Şeybe, Hatib-i Bağdadi, Hakim, Beyhaki, Beğevi ve Taberi gibi büyük alimlerinizden çeşitli lafız ve tabirlerle Hasan ve Hüseyin’in Resulullah’ın oğulları olduğuna dair çok hadisler nakletmişlerdir.

Mezkur babın sonunda Ebu Salih, Hafız Abdülaziz bin Ahzar, Ebu Naim, İbn-i Hacer-i Mekki, Muhammed bin Yusuf-u Genci eş- Şafii ve Taberi’den ve onlar da ikinci halife Ömer bin Hattab’dan şöyle dediğini nakl etmişlerdir: “Resulullah’dan (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum:

“Her hasep ve nesep kıyamet günü, benim hasep ve nesebim hariç kesilecektir. Her kızın evlatlarının asabesi[18] Fatıma’nın evlatları hariç baba tarafındandır. Çünkü ben onların (Fatıma’nın evlatlarının) babası ve asabesiyim.”

Yine şeyh Abdullah bin Muhammed bin Amir eş- Şebravi eş Şafii “El- İttihad bi-hubb’il- Eşraf” kitabında mezkur hadisi Beyhaki’den ve Dar-u Kutni de Abdullah bin Ömer’den, o da Ümmü Gülüsüm’ün evlenme vakti babasından nakletmiştir ve Celaluddin-i Süyuti de “İhya’ul- Meyyit bi-Fezail-i Ehl-i Beyt” kitabında Taberi’den naklen ikinci halife Ömer’den naklediyor.

Yine Seyyid Ebi Bekir bin Şehabüddin-i Alevi, “Reşfet’us- Sadi min Bahr-i Fezail-i

Beni'n- Nebiyyi'l Hadi" kitabında (Mısır BİN) mezkur hadisi, Fatıma (a.s)'ın evlatlarının Resulullah(s.a.a)'in evlatları olduğu hususunda nakledip onunla delil göstermektedir.

Ama şahit getirdiğiz şairin şiirine gelince o bunca apaçık deliller karşısında merduttur, yani red olunmuştur. Nitekim Muhammed bin Yusuf-i Genci eş-Şafii, "Kifayet'ut- Talib" kitabının yüz babından sonra gelen birinci bölümünü şairin bu şiirine cevap olarak ayırmıştır. Şu manada ki; Hz. Peygamber'in kızının evlatları o hazretin kendi evlatlarıdır. Üstelik şairin bu şiiri İslam'dan önce okunmuş olup küfürdür. Nitekim "Cevami'uş- Şevahid" kitabının sahibi onun İslam'dan önce inşat edildiğini nakletmiştir.

Fatıma-i Sıddıka(a.s)'ın evlatlarının Resulullah(s.a.a)'in evlatları olmasını ispat eden bu çeşit deliller hayli çoktur. Binaenaleyh bizim nesep silsilemiz Hz. Hüseyin (a.s)'a ulaşması ispat edilince beyan ettiğimiz güvenilir delillere göre Resulullah'ın evlatları olmamız da haliyle sabit olur. Bu bizim için en büyük iftihardır; Resulullah'ın soyundan başka hiçbir kimsenin böyle bir iftiharı yoktur. Şair Ferazdak ne güzel söylüyor:

Onlar benim babalarımdır ey Cerir!

Öyleyse Topluluklar bizi bir araya getirdiği zaman onların mislini bana getirin.

Velhasıl, nesepleri Hatem'ul- Enbiya ve Aliyy'ul- Murteza'ya (Allah'ın salat ve selamı onların üzerine olsun) ulaşan şürefa ve sadattan başka hiçbir kimse babalarının büyüklüğü ve yüceliğiyle böylesine övünemez.

Hafız: "Deliliniz gerçekten yeterli ve kamildi; onu inatçı ve mutaassıp kimselerden başka kesinlikle inkar eden olmaz. Perdeleri (gözümüzün önünden) kaldırdınız, bizi yararlandırdınız, öyle ki artık büyük bir şüphe giderilmiş oldu."

Bu esnada, yatsı namazını ilan eden müezzinin ezan sesi camide yükseldi.[19] (Sünnî kardeşler) camiye gitmek ve farizayı eda etmek için hazırlandılar. Kardeşlerden bazıları; "Eğer tekrar dönüp müzakereye devam etmek istiyorsanız camiye gidip gelmek çok vakit aldığından dolayı, bu meclis devam ettiği müddetçe yatsı namazının burada kılınması iyi olur; sadece Seyyid Abdülhay efendi (cami imamı) camiye gidip cemaatla namaz kıldıktan sonra geri dönsünler." dediler.

Sunulan teklif herkes tarafından kabul edildi;[20] derken kardeşler namaz kılmak için diğer büyük bir odaya geçtiler, vazifeyi eda ettikten sonra tekrar tartışma yerine döndüler.

Nevvab[21] Abdülkayyum Han: "Kıble sahip (alicenap)! müsaade ederseniz beyler, çay içene kadar, konudan hariç bir soru arz edeyim."

Davetçî: Buyurun, sizi dinliyorum.

Nevvab: Sorum çok kısadır. Çoktan beridir ki bilgili Şiîlerden sormak istiyordum, fakat fırsat olmuyordu; ama şimdi bu fırsat olduğu için kalbimdeki şu soruyu arz etmek istiyorum: "Neden Şiiler, Resulullah (s.a.a)'in sünnetine aykırı öğle, ikindi, akşam ve yatsı namazlarını cem ediyorlar?"

Hz. Peygamber (s.a.a) Öğleyle İkindi ve Akşamla Yatsı Namazını Cem ve Tefrik Ediyordu

Davetçi: Önce şunu söyleyeyim, beyler de (meclisteki alimlere işaret) biliyorlar ki fer'î meselelerde alimler arasında ihtilaf çoktur. Nitekim sizin dört mezhep imamlarınız arasında da çok ihtilaflar vardır.

Sonra; "şiaların ameli Resulullah'ın sünnetine aykırıdır" şeklindeki buyurduğunuz söze gelince; meseleyi size yanlış aktarmışlardır. Çünkü O Hazret namazı bazen cem ve bazen de tefrik (ayırarak) eda ediyordu.

Nevvab: (Kendi alimlerine dönüp) "Acaba Resulullah (s.a.a) cem ve tefrik şeklinde mi namaz kılıyordu?" diye sordu.

Hafız: "Ümmetin zahmet ve zorluğa düşmemesi için sadece sefer, yağmur vb. özür zamanlarında böyle yapıyordu. Ama seferde olmadığında namazlarını daima tefrik şeklinde eda ediyordu. Sanıyorum kıble sahip seferi hazar (vatan) sanıp yanılmışlardır."

Davetçi: Hayır yanılmadım, buna yakinim var; hatta kendi rivayetlerinizde bile varit olmuştur ki, Hazreti Resulullah bazen vatanda ve hiçbir özrü olmaksızın namazlarını cem şeklinde eda etmişlerdir.

Hafız: "Sanıyorum Şii rivayetlerini bizim rivayetlerle karıştırmışsınız."

Davetçi: "Şia rivayetlerinin bu manaya (namazın cem şeklinde kılınmasına) ittifakları vardır, söz sizin rivayetler hakkındadır; birçok sahih rivayetler sizin sihah ve muteber kitaplarınızda bu babda varide olmuştur."

Hafız: "Mümkünse onların yerlerini belirtiniz."

Davetçi: Müslim bin Haccac kendi sihahında "el-Cem-u Beyne'es- Salateyni fi'l Hazar" babında ravilerin silsilesini naklederek İbn-i Abbas'dan şöyle nakletmiştir: "Resulullah (s.a.a), öğleyle ikindi ve akşamla yatsı namazını hiçbir korku ve seferde olmaksızın cem olarak kıldı."

Yine İbn-i Abbas şöyle nakletmiştir:

“Resulullah’la (s.a.a) sekiz rekat öğleyle ikindi namazını ve yedi rekat da akşamla yatsı namazını cem olarak kıldım.”

Aynı hadisi İmam Ahmed bin Hanbel, Müsned’in birinci cüz’ünde diğer bir hadis de ekleyerek nakl etmiştir; İbn-i Abbas şöyle dedi:

“Resulullah (s.a.a) Medine’de ikamet ettiği halde yolcu olmadığı halde yedi sekiz rekat namaz kıldı (yani öğleyle ikindiyi ve akşamla da yatsıyı cem etti).”

Müslim, bu kabilden bir kaç hadis naklediyor; o yere kadar ki şöyle yazıyor: Abdullah bin Şakik şöyle dedi:

“Bir gün ikindi vaktinden sonra İbn-i Abbas bize hutbe okuyup sohbet ediyordu (konuşması o kadar sürdü ki) güneş battı, yıldızlar çıktı ve halkın; “Es-salat! Es-salat” (Namâz! Namâz!) sesleri yükseldi, ama İbn-i Abbas itina etmedi. Bu esnada Beni Temim’den olan bir kişi yüksek bir sesle; “Es-salat! Es-salat!” diye bağırdı. Bunun üzerine İbn-i Abbas cevaben şöyle dedi:

“Annesiz! Sünneti bana öğretmek mi istiyorsun? (Oysaki ben) Resulullah’ın öğleyle ikindi ve akşamla da yatsı namazlarını cem ettiğini gördüm”

Abdullah diyor ki; onun bu sözünden kalbimde bir vesvese icat oldu, bu yüzden Ebu Hureyre’nin yanına gidip bu meseleyi ona sordum, Ebu Hureyre de onu tasdik etti ve bu mesele İbn-i Abbas’ın söylediği gibidir dedi.

Yine başka bir yolla Abdullah bin Şakik-i Akili’den şöyle naklediyor:

“Abdullah İbn-i Abbas’ın konuşması o kadar uzun sürdü ki, artık hava karardı; bir adam üç defa ard arda; “es- salât” diye bağırdı. Bunun üzerine İbn-i Abbas sinirlenerek şöyle dedi: “Annesiz! Sen mi namazı (bana) öğretiyorsun? Oysaki biz Resulullah’ın zamanında iki namazın arasını cem ediyorduk.”

Yine sizin büyük alimlerinizden olan Zerkani, İbn-i Malik’in “Muvatta” kitabının şerhinin birinci cüz’ünde “el-Cem’u Beyn’es- Salateyn” babında Amr bin Hirem, o da Ebi Şa’sa vasıtasıyla Nesai’den şöyle naklediyor:

“İbn-i Abbas Basra’da öğleyle ikindi ve akşamla da yatsı namazını onların arasında bir fasıla (ara) vermeksizin cem ederek kılıyordu ve; “Resulullah (s.a.a) namazı bu şekilde eda ediyordu” diyordu.”

Yine Müslim Sahih’de, Malik Muvatta’nın “Cem’un Beyn’es Salateyn” babında imam Ahmed bin Hanbel “Müsned”de ravilerin silsilesini naklederek Said bin Cübeyr, o da İbn-i Abbas’dan şöyle dediğini nakletmişlerdir:

“Resulullah (s.a.a) öğleyle ikindi namazını Medine’de hiçbir korku ve yolculuk

olmaksızın cem olarak kıldı.”

Ebu Zübeyr şöyle diyor: Said’e; “Neden Peygamber (s.a.a) namazı cem olarak kılıyordu?” diye sorduğumda dedi ki: Ben de aynı soruyu İbn-i Abbas’a sordum, o da cevaben; “Çünkü Peygamber (s.a.a) ümmetinin zorluk ve meşakkate düşmesini istemiyordu” dedi.

Yine bir kaç hadiste İbn-i Abbas’ın şöyle dediğini naklediyorlar: “ Resulullah (s.a.a) öğleyle ikindi ve akşamla yatsı namazını, hiçbir korku ve yağmur olmaksızın (ara vermeden) cem etti.”

Bu babda çok hadisler nakletmişlerdir. Ama namazı cem etmenin caiz olmasına dair daha açık delil “Cem’un Beyn’es Salateyn” ismiyle belirlenen bablardır; cem hadislerini mezkur babda nakletmenin kendisi, namazı cem olarak (ara vermeksizin) kılmanın mutlaka caiz olmasına bir delildir.

Böyle olmasaydı o zaman her biri (yani vatanda cem etmek ve yolculukta cem etmek) için özel bir bab ayırmaları gerekirdi. Binaenaleyh, sizin sihah ve muteber kitaplarınızda naklolunan hadisler, namazın hem yolculukta ve hem de vatanda cem olarak kılmanın caiz olmasıyla ilgilidir.

Hafız: Sahih-i Buhari de böyle bir bab ve bu çeşit rivayet yoktur.

Davetçi: Birincisi; Müslim, Nesai ve Ahmed bin Hanbel gibi Sihah sahiplerinin, Sahih-i Müslim ve Sahih-i Buhari’yi şerh edenlerin ve kendi diğer büyük alimlerinizin nakletmeleri hedef ve maksadımız için yeterlidir. İkincisi; Buhari bey de diğerlerin naklettiği rivayetlerin aynısını kendi Sahihinde zikr etmiştir, fakat tam bir kurnazlıkla kendi yeri olan “Cem’un Beyn’es Salateyn” babı yerine başka bir yerde nakletmiştir.

Eğer “Tehir’üz- zohr ilel asr min kitab-i mevakit’is salat” ve “Zikr’ul- İşa ve’l Atemet” ve “Vakt’ul- Mağrib” balarını okur dikkat ederseniz bu cem hadislerinin hepsini görmüş olursunuz.

Binaenaleyh, “Cem’un- Beyn’es Salateyn” babında icaze ve ruhsat unvanıyla nakledilen hadisler, Cumhur (Ehl-i Sünnet) alimlerinin akidesidir, kendi sihahlarında bile bu hadislerin sıhhatına ikrar etmişlerdir.

Nitekim Allame Nevevi Sahih-i Müslim’in şerhinde, Askalani, Kastalani ve Zekeriyya-i Ensari Sahih-i Buhari’ye yazdıkları şerhlerinde ve Zerkani Malik’in Muvatta’sına yazdığı şerhte ve sizin diğer büyük alimleriniz hadisleri özellikle İbn-i Abbas’ın hadisini naklettikten sonra onun sıhhatına ve ümmetin meşakkat ve zorluğa düşmemesi için bu hadislerin namazın vatanda cem olarak kılınmasının açık bir delili olduğuna itiraf etmişlerdir.

Nevvab: “Resulullah’dan namazın cem kılınmasına dair bazı hadisler ulaşmasına rağmen alimlerin onun hükmüne aykırı amel yapmaları nasıl mümkün olabilir?”

Davetçi: Resulullah’dan (s.a.a) ulaşan hadislere aykırı amel yapmak sadece bu mevzua mahsus değildir; daha sonraları buna benzer çok şeylerin olduğunu anlayacaksınız. Özellikle bu mevzuda Ehl-i Sünnet’in fakihleri ya dar düşüncelerinden, ya anlamadığım başka bir şeyden dolayı o güvenilir hadisleri, zahire aykırı soğuk tevillerle değerden düşürmüşlerdir. Örneğin şöyle diyorlar: “Şayet bu hadisler korku yağmur ve çamur gibi özür zamanlarına aittir.”

İşte sizin imam Malik, imam Şafii ve Medine alimlerinden bir grup kimseleriniz o tevil üzere fetva vermişlerdir. Halbuki böyle bir akide ve fetvayı, İbn-i Abbas’ın; “Min gayri havfin vela metar…”[22] şeklindeki hadisi açıkça reddetmektedir.

Bazıları da şöyle demişlerdir: “Şayet hava bulutlu imiş, vakit iyice bilinmemiş, öğle namazını kıldıktan sonra bulutlar dağılmış, ikindi vaktinin girdiğini görmüşler derken ikindi namazını kılmışlar, işte bundan dolayı öğleyle ikindi namazı cem olarak (ara verilmeksizin) kılınmıştır.”

Bu tevilden daha soğuk bir tevil olduğunu zannetmiyorum. Güya böyle tevil edenler, namaz kılan şahısın Resulullah (s.a.a) olduğunu düşünmemişlerdi. Bulutun olup olmaması Resulullah için bir eser teşkil etmez. Çünkü O Hazretin ilmi, sebeplere bağlı değildi; O Hazret bütün sebep ve eserlere muhitti. Böyle dar düşünceli kişilerin ellerinde hiçbir delil yoktur.

Böyle bir tevilin batıllığı akşam ve yatsı namazının cem olmasında sabittir. Çünkü akşam ve yatsı namazında bulutun olup olmamasının hiçbir eseri yoktur; üstelik böyle bir tevil hadislerin zahirlerine de aykırıdır.

Arz ettiğimiz gibi İbn-i Abbas’ın hitabesi o kadar uzun sürdü ki dinleyiciler yüksek bir sesle; “es-salât” diyerek yıldızların çıktığını ve namaz vaktinin yetiştiğini hatırlattılar. Ama bununla birlikte İbn-i Abbas (hibr-i ümmet) kasten akşam namazını yatsı namazının vaktine dek tehir etti; o zaman her iki namazı beraber kıldı. Ebu Hureyre de Resulullah’ın bu şekil namaz kıldığına itiraf etmiştir. -Elbette bu çeşit teviller bizim yanımızda geçersizdir.

Hatta sizin büyük alimleriniz de bu tevilleri reddetmişlerdir ve bunları hadislerin zahirine aykırı bilmişlerdir- Nitekim sizin büyük alimlerinizden Şeyh’ul- İslam Ensari “Tuh’fet’ül- Bahri fi Şerh-i Sahih’il- Buhari” kitabında, “Salat’üz- Zohr Meal Asr-i ve’l Mağrib-i Meal İşa” babında, aynı şekilde Allâme-i Kastalani “İrşad’üs- Sari fi Şerh-i Sahih-i Buhari” kitabının ikinci cüz’ünde, Sahih-i Buhari’yi şerh eden diğer kimseler ve kendi araştırmacı alimlerinizden çok sayıda insanlar bu çeşit tevilleri hadislerin zahirine aykırı bilmişlerdir. Namazın tefrik (ayrı) olarak kılınmasının gerekliliğine bağlılık, tercih’un- bila müreccih ve tahsis’un- bila muhassıstır.[23]

Nevvab: Öyleyse bu iki grup Müslüman kardeşin birbirinin canına düşmesine, adavet gözüyle birbirlerine bakmasına ve birbirlerinin amellerini kötülemesine sebep olan bu ihtilaflar nereden doğmuştur?

Davetçi: Birincisi; "Bu iki grup Müslüman birbirlerine adavet gözüyle bakıyor" dediğiniz söze gelince Ehl-i Beyt ve risalet hanedanının şialar cemaatını savunmak zorundayım. Çünkü Şia cemaatı kesinlikle Ehl-i Tesennün kardeşlerin alim ve avamına adavet ve hakaret gözüyle bakmıyoruz, hatta onarı kendi kardeşlerimiz biliyoruz.

Ama maalesef Ehl-i Tesennün kardeşler yabancı, havaric, nevasib ve Emevilerin propagandaları etkisinde kalarak kıble, kitab, nübüvvet, bütün farz ve müstahap ahkama amel etmek, büyük günah ve masiyetleri terk etmek yönünde kendileriyle ortak olan Şia kardeşlerini Rafızî, müşrik ve kafir bilmiş onları kendilerinden ayırmış ve adavet gözüyle onlara bakmışlardır.

İkincisi; "Bu ihtilaflar nereden doğmuştur?" diye buyurdunuz; yanık kalple arz etmem gerekir ki bu ihtilafın temelini atanın Allah canını yaksın. Şimdi bu çeşit ihtilafların nereden kaynaklandığını arz edecek bir vaktimiz yoktur. İnşaallah sonraki geceler bazı münasebetler dolayısıyla perdeler kalkacak o zaman kendiniz hakikatin ne olduğunu anlayacaksınız.

Üçüncüsü; namazın cem ve tefrik şeklinde kılınmasına gelince, Ehl-i Sünnet fakihleri mutlaka ruhsat ve cevaza (caizliğe) delalet eden mezkur hadislerin, ümmetin rahatlığı ve zorluğa düşmemesi için özürlü zamanlara ait olduğunu söylemişlerdir. Ama bilmiyorum onlar ne için böyle soğuk yorumlar yapıyor ve özür olmaksızın namazların cem kılınmasını caiz bilmiyorlar.

Hatta Ebu Hanife ve ona tabi olanlar gibi onlardan bazıları namazı cem olarak kılmayı mutlaka (ister özürlü ister özürsüz, ister vatanda isterse yolculukta olsun) men etmişlerdir.

Ama Şafii, Maliki ve Hambeliler bütün usul ve füruda ihtilafları olmalarıyla birlikte, hac, umre vb. gibi seferi mubah olan yerlerde namazın cem olarak kılınmasına izin vermişlerdir.

Ama Şia alimleri Resulullah(s.a.a)'in buyruğu gereğince hak ve batılı birbirinden ayıran ve kıyamet gününe kadar Kur'ân'dan ayrılmayacak olan Hz. Peygamber'in (bütün günahlardan tertemiz olan) Ehl-i Beyti'ne uyarak namazın mutlaka (ister yolculukta, ister vatanda, ister özürlü, isterse özürsüz olsun) cem kılınmasının caiz olduğuna hükmetmişlerdir.

Bu cevaz, namaz kılanın insiyatifine bırakılmıştır; yani namaz kılan bir kimse öğleyle ikindi ve akşamla yatsı namazını kolaylık ve rahatlık için cem olarak bir vakitte veya tefrik olarak fazilet vakitlerinde kılmak için insiyatif sahibidir.

Elbette tefrik şeklinde (ayrı olarak) ve fazilet vakitlerinde kılınması cem etmekten daha faziletlidir. Nitekim bu mesele Şia alimlerinin ilmihal kitaplarında kamil bir şekilde zikredilmiştir.

Ama genellikle halkın meşguliyet ve sıkıntıları çok, az bir faziletle namazın kaza olma kaygısı da mümkün ve mukaddes İslam şeriatının hedefi de halkı zorluk ve meşakkate salmamak olduğundan dolayı şialar namazlarını cem olarak kılıyorlar.

Siz saygı değer beylerin ve bize gazap ve öfkeyle bakan diğer Ehl-i Sünnet kardeşlerin akıllarına takılan soruların aydınlığa kavuşması için bu miktar cevabın yeterli olacağını sanıyorum.

İleride daha önemli konular söz konusu edileceğinden dolayı önceki asıl müzakeremize dönmemiz iyi olur. Çünkü asıl önemli meseleler çözüldüğünde cüz'i meseleler de haliyle çözülüp hallolacaktır.

Hafız: Birinci celesede alicenabın bilgisinin ne derecede yüksek olduğunu ve muhatabımızın sıradan bir kimse olmadığını ve kitaplarımızdan kamilen haberdar olan bir şahıs olduğunu anladığımızdan dolayı çok mutluyum. Buyurduğunuz gibi önceki söz konusu edilen sohbeti takip etmemiz daha iyi olur.

Alicenabın müsaadesiyle şunu anlatmak istiyorum; alicenabınız ki fasih ve baliğ bir beyanla Hicazi ve Haşimilerin böyle tertemiz bir nesebe sahip olduklarını sabit ettiniz, nasıl oldu da Mecusî (ateş perest) merkezi olan İran'a gittiniz? Bu hicretin illet ve tarihini beyan ederseniz çok memnun oluruz.

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

Seyyid Emir Muhammed Abid

Davetçi: Atalarımızdan İran'a hicret eden ilk şahıs, yedinci İmam Hz. Musa Kazım (a.s)'ın oğlu Hz. "Seyyid Emir Muhammed Abid" imiş, çok faziletli, takvalı ve çok ibadet ettiğinden dolayı "Abid" lakabıyla meşhur olmuş; bütün ömrünü geceleri namaz kılmak ve gündüzleri oruç tutmakla geçirmiş, Kelamullahı (Allah'ın kelamı olan Kur'ân-ı Kerim'i) yazmayı çok severmiş ve onu yazmaktan aldığı ücretle çok köleler alıp serbest bırakmış.

Mübarek mezarı şimdiye kadar "Şiraz"da bütün halkın ziyaretgahı durumundadır. Kubbesi ve eşiği çok güzel bir şekilde yapılmıştır. Mübarek kabrinin çevresinde, kabrin ziyaretçilerinin izdihamı karşısında korunması ve ayak altında kalmaması için "Nasreddin Şah-ı Kacar"ın amcası olan merhum hacı

"Ferhad Mirza Mutemeduddevle"nin oğlu "Şah zade Üveys Mirza Mutemeduddevlet'is- Sani" gümüşten, çok güzel bir Zerih[24] yapmış ve ziyaretçilerin ibadet yapma ve cemaat namazı kılma yeri olan mutahhar haremini

de (küçük-küçük) aynalarla süslemiştir. Özellikle Fars halkı o mübarek buk'a'ya (mekana) çok ilgi gösteriyorlar, Resulullah'ın pâk Ehl-i Beyt'inden ve tavsiye ettiği kimselerden olan o buk'a sahibinin azametli ruhu vesilesiyle Mebde-i Feyyaz'ın feyzine (Allah'ın lütuf ve ihsanına) erişiyorlar.

Hafız: "Onun Hicaz'dan Şiraz'a hicret etmesine ne sebep olmuş?"

Haşimi Seyyidlerin Medine'den Hareketi ve Katlağ Han'la Savaşı

Davetçi: Hicaz'dan Şiraz'ı kastederek hareket etmediler. Hicri ikinci asrın sonunda Abbasi halifesi olan Memun'ur- Raşid, İmam Ali bin Musa er- Rıza (a.s)'ı zorla kendi veliahdı etti, hilafet merkezi olan Tus'a götürdü. Böylece bir müddet O Hazretle kardeşi birbirlerinden uzak kaldılar, O Hazreti ziyaret etmek şevki değerli kardeşlerini harekete geçirdi, mektup vesilesiyle İmam Rıza (a.s) ve halife Memun'ur- Raşid'den Tus'a hareket etmek için izin istediler; (hilekar) halife hüsn-ü istikballe onların hepsinin gelmesini kabul etti.

Muhterem seyyid "Emir Ahmed" (Şah çırağ), bizim büyük ceddimiz olan saygı değer "Seyyid Emir Muhammed Abid" ve değerli kardeşi "Seyyid Alauddin Hüseyin" birçok kardeş ve amca oğulları, akraba ve dostlarıyla birlikte İmam Rıza (a.s)'ı ziyaret etmek kastıyla Hicaz'dan Tus'a doğru hareket ettiler.[25] Yol boyunca şialardan ve risalet hanedanına sevgileri olan kimselerden birçok grup muazzam seyyidlerin kervanına katılıp hep birlikte hareket etmişler.

Kayıtlarda; "Şiraz'ın yakınlarına vardıklarında takriben erkek ve kadınla oluşan on beş binlik bir kafile teşkil olmuştu, şehirlerin memur ve hakimleri, böyle büyük bir kafilenin hareket haberini Memun'ur- Raşid'e iletiyorlar.

Memun'ur- Raşid Beni Haşim ve dostlarından oluşan böyle bir toplumun (Tusa ulaşırlarsa) hilafet makamının sarsılmasına sebep olacağından korkuyor. İşte bundan dolayı bütün şehirlerin valilerine şöyle bir emir sadır ediyor: "Beni Haşim kafilesi nereye ulaşmışsa artık oradan hareketlerine mani olun ve onları Medine'ye geri çevirin" diye yazılıdır.

Bu hüküm nereye ulaştıysa kafile daha önceden oradan hareket etmişti, ama Şiraz şehrine ulaşmadan önce mezkur hüküm o şehrin valisine ulaşmıştı.

Şiraz şehrinin çok ciddi ve muktedir hakimi olan "Katlağ Han" kırk bin kişilik bir orduyla Şiraz'ın sekiz fersahlığın (Hanzeniyan)'da yer aldılar. Beni Haşim kafilesi oraya ulaşır ulaşmaz Katlağ han İmam evlatlarına şöyle bir mesaj gönderdi: "Beyler, halifenin emri gereğince artık buradan geri dönmelisiniz."

Hz. Seyyid Emir Ahmed cevaben şöyle buyurdu:

"Evvela; bizim bu yolculuktan hedefimiz değerli kardeşimiz İmam Rıza (a.s)'ı

görmektir.

İkincisi; biz izinsiz gelmedik, halifenin kendisinden izin aldık ve onun kendi emriyle hareket ettik."

Katlağ Han bu cevaba karşılık şöyle dedi: "Biz hareketinize mani olmakla görevliyiz. Halife bazı sebeplerden dolayı ikinci bir emir sadır etmiş olabilir, bunun icra olunması gerekir. Beyler buradan geri dönmek zorundasınız."

Alicenap "Seyyid Emir Ahmed" kardeşleri, Beni Haşim ve dostlarıyla istişare etti. Ama onlardan hiçbiri geri dönmeye hazır olmadı.

Sabahleyin kafile hareket etmek istediğinde kadınları, ihtiyaten kafilenin arkasına aldılar, göç davulu çalınır çalınmaz "Katlağ Han" ordusuyla onların yolunun önünü kesti. Artık mesele sözden çıkıp amel merhalesine girdi, çok şiddetli kanlı bir savaş başladı, Katlağ Han'ın ordusu Beni Haşim'in baskısı ve şecaati karşısında dağılıp hezimete uğradılar.

Bu aşamada mağlup olan ordunun reisleri, kendileri için bir çare düşünerek (doğru veya yalan) bir grup kimseleri yüksek yerlere çıkarıp şöyle demelerini istediler: " Beyler! Eğer halifenin veliahdı olan Ali bin Musa'ya (İmam Rıza'ya) güveniyorsanız.; şimdi veliahdın vefat haberi ulaştı."

Bu haber bir şişmek gibi, İmam evlatlarının çevresinde toplanan zayıf iradeli insanların erkanını sarstı ve böylece onların etrafından dağıldılar.

İşte bundan dolayı Cenab-ı Seyyid Emir Ahmed geceleyin kardeş ve akrabalarıyla birlikte düz yoldan çıkıp çöllerden Şiraz'a doğru hareket ettiler. Cenab-ı Ahmed; "Düşman bizi takip ettiğinden dolayı yakalanmamanız için değişik elbiselerle sağa-sola dağılmanız daha iyi olur" dedi.

İmamın evlatları bu tavsiye gereği, aynı gece o şehrin etrafına dağıldılar.[26] Ama Cenab-ı "Emir Ahmed", "Seyyid Emir Muhammed Abid" ve "Seyyid Abdullah Hüseyin" Şiraz'a varıp tanınmayacak elbiselerle birbirlerinden ayrıldılar; her biri bir köşeye çekilip ibadetle meşgul oldu.

Seyyid Emir Ahmed (Şah Çırağ)

Cenabı Seyyid Emir Ahmed[27] İmam Rıza (a.s)'ın vefatından sonra ilim, züht, vera ve takvada İmam Musa Kazım (a.s)'ın otuz sekiz tane erkek ve kızdan oluşan evlâdının en seçkini ve ileri geleni idi. İmam Musa Kazım (a.s) kendi hayatında bin dinara satın aldığı "Serriye" ismindeki bir bahçeyi o cenaba hediye etti. İhtiramı farz olan bu İmam zade hayatında bin köle alıp Allah yolunda özgürlüklerine kavuşturdu.

Şiraz'a vardıklarında "Serezdek" mahallesinde[28] Ehl-i Beyt'i seven dostlarından birisinin evine saklanıp geceyle gündüzü ibadetle geçiriyordu. Fars valisi "Katlağ han" tarafından İmam zadelerin bulanması için her tarafa casuslar dikiliyor velhasıl bir yıldan sonra cenabı Seyyid Emir Ahmed'in yerini buluyorlar, derken hükümete haber veriyorlar, hükmet de o hazreti yakalamak için çok sayıda asker gönderiyor.

Seyyid Emir Ahmed (Şah Çırağ)'in Şahadeti

Cenab-ı Emir Ahmed o zalim kavme karşı tek başına kendisini öyle savundu ve onlara karşı öyle cesaretli ve yiğitçe davrandı ki bin üç yüz yıldan sonra şimdi de tarih erbaplarının ibret ve hasretlerine sebep olmaktadır. Nihayet, onun hakkından gelemediklerini görünce komşunun evini delip o hazretin sığındığı eve girdiler.

Hazret savaştan yorulduğu zaman orada birazcık nefes alıp tekrar saldırıyordu. Duvara yaslanıp nefes aldığı vakit arkadan kafasına bir kılıç indirdiler, aynı halde diğer bir grup da evi yıkmakla meşguldüler. İşte bundan dolayı mübarek bedeni yığınca toprakların atında gizli kaldı; o harabe ev o şehrin halkı tarafından büyük çöplüğe dönüştü.

Çünkü Şiraz şehrinin halkı az sayıda insanlar hariç muhaliflerindendiler. Hicri yedinci asrın evvellerine kadar yani Fars saltanatı, "Atabek Ebubekir bin Saad Muzafferuddin" şahın eline geçene dek (mübarek bedeni o yıkıklar altında gizli kaldı). Muzafferuddin şah salih bir padişahtı; otuz altı yıl süren saltanat döneminde zahit, abid, alim ve faziletli kimselere karşı çok saygı gösteriyordu ve mutahhar (pâk) İslam şeriatını yaymakta çok çaba sarf ediyordu.

"Ennas-u ala din-i mulukihim"[29] babından Fars memleketinin bütün vezir ve büyük şahsiyetleri pâk ve İslam şiârını koruyan kimselerdi. "Atabek Muzafferuddin" şahın yakın vezirlerinden biri de "Emir Mukarrebuddin Mesud bin Bedruddin" idi; bu vezir ümran ve bayındırlığa çok düşkün olan bir kimseydi.

İşte bundan dolayı Şiraz şehrinin ortasında kötü bir durum haline gelen o çöplük yığınını kaldırılıp yerinde büyük bir bina yapılmasını emretti; bunun üzerine çok sayıda işçiler oradaki toprak ve çöpleri şehrin dışına götürmeye başladılar. Bir gün iş esnasında hiç bozulmamış ve kafasından darbe almış bir maktulün cesedini yıkıntılar altında kalmış olduğunu görüp bu meseleyi hükümete bildirirler derken vezir-i a'zem ve bir grup diğer kimseler olayın ne olduğunu öğrenmek amacıyla teftiş etmek için oraya geliyorlar.

Şah Çırağın Cesedinin Bulunması

Uzun süren teftişten sonra o genç maktulün tanınmasına sebep olan tek şey onun parmağındaki yüzük kaşına yazılmış olan şu yazı oluyor: "El İzzet-u lillah Ahmed bin Musa" o mekanda Haşimi gencinin savaşıp şehit olması çok meşhur olduğundan dolayı o şerif cesedin ihtiramı farz olan İmam zade cenab-ı "Seyyid

Emir Ahmed bin Kazım"ın (a.s) cesedi olduğunu anlıyorlar.

Takriben dört yüz yıl geçtikten sonra o bedenin bozulmaması, görenlerin hidayetine ve bir grup muhaliflerin de basiretleşmelerine sebep oluyor.

"Atabek Muzafferuddin şah" ve vezir-i a'zamın emriyle cesedin bulunduğu yerde güzel bir anıt yapıyorlar; o şerif cesedi büyük bir ihtiramla alim ve büyük şahsiyetlerin huzurunda kazılmış olan kabre gömüyorlar. Halk bu anıta oldukça ihtiram ve saygı gösteriyor. Atabek Muzafferuddin şah H. 658. yılında vefat ediyor.

H. 750'de Şiraz ve Fars saltanatı "İshak bin Mahmud"şahın eline geçiyor. Çok salihe ve hayır sever bir kadın olan şahın annesi "Meleke Taşi Hatun" O hazretin anıtını çok güzel tamir ettiriyor ve çok güzel bir kubbe de o kabrin üzerine diktiriyor. Şiraz şehrinin on sekiz fersahında vaki olan "Meymend" kasabasını da o mübarek mekana vakfediyor, halen o kasaba duruyor; Meymend'in gül suyu dünyada meşhurdur.

Seyyid Alauddin Hüseyin

Cenab-ı "Seyyid Alauddin Hüseyin", İmam Musa Kazım (a.s)'ın diğer bir oğludur. Değerli kardeşiyle Şiraz'a gelip o şehrin bir köşesine saklanıyor, geceyle gündüzü ibadetle geçiriyor.

O yakınlarda Katlağhan'ın büyük bir bahçesi varmış, bir gün Hazret, o bahçenin bir köşesinde teferrüc[30] ettiğinde onu tanıyorlar; aynı yerde onu şehit edip Kur'ân elinde olduğu bir halde toprağa gömüyorlar.

Bu olayın üzerinden yıllar geçiyor, Katlağhan ölüyor, o bahçe viran oluyor, o şanı yüce Seyyidden Safeviye zamanına kadar bir eser bulunmuyor. Safeviye zamanında bu harabe bahçede bina yaparken bedeni bozulmamış ve kanıyla boyanmış bir maktul, bir elinde Kur'ân, diğer elinde kılıç olduğu bir halde toprak altından çıkıyor; mevcut olan alamet ve karinelerle bu cesedin İma Musa bin Cafer'in şehit oğlu cenab-ı Seyyid Alauddin Hüseyin'in mübarek cesedi olduğunu anlıyorlar; o bahçede onu defnediyorlar ve "Katlağhan"[31] da o kabre bir anıt yapıyor.

Yıllar geçtikten sonra "Mirza Ali Medeni" Medine'den İmam zadelerin ziyaretine[32] geliyor, çok servetli olduğundan dolayı o mübarek kabrin üzerine güzel bir bina yapıyor, çok mülk ve bahçeler alıp o mübarek mekana vakfediyor. Kendisi vefat ettikten sonra (o merhumu da) o mukaddes yerde defnediyorlar. Merhum şah İsmail zamanında o kabir güzel bir şekilde tamir ediliyor; şimdiye dek bütün Fars halkının ziyaretgahı ve onların ilgi gösterdiği (mukaddes) bir yer halindedir.

Bazıları bu saygı değer Seyidin akim ve nesli olmadığını, bazıları da nesli olup fakat sonradan zürriyetinin kesildiğini yazıyorlar. Merhum seyyid Amir Ahmed (Şah

çırağ)'ın da erkek evlâdı yoktu, fakat azize ve salihe bir kızı vardı. Nitekim bu mesele "Umdet'ut- Talib fi Ensab-i Âl-i Ebi Talib" kitabında mevcuttur. Bazıları da erkek evlâdının olduğunu yazıyorlar.

İbrahim Mücab

Cenab-ı seyyid Emir Muhammed Abid'e gelince; o da inzivaya çekilip ibadetle meşgul oluyor, böylece tabii ölümle dünyadan göçüyor. Çok değerli evlatları varmış; ilim, zühd, vera ve takva açısından onların hepsinden en üstün olanı, Emir'ul- Muminin Hz. Ali (a.s) tarafından uyanıkken selamının cevabı iftiharına nail olan ve bundan dolayı da (Mücab) lakabıyla meşhur olan cenab-ı Seyyid İbrahim (Mücab)'dır.

Cenab-ı Seyyid İbrahim Mücab, değerli babasının vefatından sonra mutahhar cedlerinin özellikle mübarek kabri yeni bulunan ve o zamanda büyük bir şöhrete yol açan Hz. Ali (a.s)'ın kabrini ziyaret etmek için o mukaddes ziyaretgahlara doğru hareket ediyor.

Hafız: "Emir'ul- Muminin Hz. Ali'nin (kerremellah vechehu) kabir o zamana kadar ne haldeydi ki yüz elli yıldan sonra keşf oldu?"

Davetçi: Emir'ul- Muminin Hz. Ali'nin şahadeti, Muaviye'nin hilafeti ve Beni Ümmeyye'nin azgınlığı zamanında vaki olduğundan dolayı Hazretin vasiyeti üzerine onun mübarek naşını geceleyin gizli bir şekilde defnettiler; hatta bir alâmet bile kabir üzerine bırakmadılar; O Hazretin ashap ve evlatlarından pek az insanlar defin zamanında hazırdılar.

Ramazan ayının yirmi birinci gününün sabahı, durumun düşmanlara şüpheli olması ve Hazretin kabrinin yerini bilmemeleri için iki mahmil[33] bağlayıp birini Medine'ye diğerini de Mekke-i Muazzama'ya doğru gönderdiler. İşte bundan dolayı Hazretin mübarek kabir yıllarca gizli kaldı, O Hazretin evlatları ve özel ashaplarından başka hiçbir kimse onun kabrinin yerini bilmiyordu.

Hafız: Böyle bir vasiyetin ve saklı kalmaya ısrar etmenin sebebi ne idi?

Davetçi: Büyük bir ihtimalle, dinsiz Beni Ümmeyye korkusundan dolayı idi. Çünkü onlar tağı (azgın), yağı (isyancı, düşman, eşkıya) ve özellikle Peygamber Ehl-i Beytine (sallallahu aleyhim ecmain) buğzeden insanlardı; Hazretin mübarek kabrine edepsizlik yapılması ve bu zulmün diğer bütün zulümlerden daha kötü olması mümkündü.

Hafız: "Bu nasıl bir sözdür? Bir Müslüman öldükten sonra düşmanlık bile ortada olsa onun kabrine çirkin bir amel yapmaları mümkün mü?"

Beni Ümeyye'nin Feci Amelleri

Davetçi: Zati aliniz Beni Ümeyye'nin çirkin tarihine bakıp onların utanç verici feci amellerini görmediniz mi? Bu Şecere-i mel'une ve taife-i habise Müslümanların yönetici ve emirlileri oldukları günden beri Müslümanlar arsında zulüm, tecavüz ve bozgunculuk kapısı açılmış oldu. Yapmadıkları zulüm kalmadı, nice kanlar döktüler, nice namusları zedelediler! Hasiyetsiz bu rezil kavim hiç bir şeye bağlı değildi. Nitekim sizin büyük alim ve yazarlarınız da onların çirkin ve kötü amellerini büyük bir mahcubiyetle (kendi kitaplarında) kaydetmişlerdir.

Zeyd Bin Ali (a.s)'ın Şahadet Vakıası

Sizin büyük alimlerinizden olan "Allame-i Makrizi Ebu'l Abbas Ahmed bin Şafii", "En- Niza ve't- Tahasum Fima Beyne Beni Haşim ve Beni Ümeyye" adlı meşhur kitabında onların feci amel ve fiillerini geniş bir şekilde izah etmiştir ki onlar ölü ve diri tanımıyorlardı. Örnek olarak tarihî olan iki önemli vakıayı ve bu kavmin (Beni Ümeyye'nin) işledikleri feci cinayetlerden yeterli bir örneği huzurunuza arz ediyorum.

Beyler (sakın) şaşırmayın, bilin ki söylediğim şeyler senet ve esas üzeredir. O önemli vakıa Hz. Zeyd bin Ali bin Hüseyin (aleyhum'es selam) ve oğlu Yahya'nın şahadetidir. Her iki fırkanın (Şia ve Ehl-i Sünnet'in) bütün tarihçileri şöyle yazmışlardır:

Hişam bin Abdulmelik bin Mervan, kameri 105. yılda hilafete ulaştığında zulüm ve teaddi temelini attı. Kendisi ve ona tabi olanlar özellikle Beni Haşim'e zulüm ve eziyeti en son haddine ulaştırdılar.

Nihayet cenab-ı Zeyd bin Ali, o yegane efendi, şerif, alim, abid, zahit, fakih ve müttaki kişi tazallüm (zulümden şikayet etmek) için Şam'a halifenin yanına gitti; Resafe'de Hişam'la görüştü Hazret ne için geldiğini beyan etmeden önce Hişam, Resulullah'ın bedeninin bir parçası olan torununu bir misafir olarak karşılamak, ona yardımda bulunmak ve sorunlarını çözmek yerine ilk girişte o hazrete sert bir şekilde hakaret etti ve ağzıma alamayacağım çirkin sözlerle hilafet sarayından kovdu.

Nitekim bizim ve sizin büyük tarihçileriniz örneğin, İmam Mesudi "Müruc'uz-Zeheb"in ikinci cildinde, Allame Makrizi "En- Niza ve't- tehasum Fima Beyne Beni Haşim ve Beni Ümeyye" kitabında, İbn-i Ebi'l- Hadid-i Mütezili "Şerh-i Nehc'ul-Belağa"da ve diğer şahıslar, mufassal olarak yazıyorlar ki Zeyd bin Ali onca hakaretten, ağır darbelerden ve halifenin yanından kovulduktan sonra mecburen Şam'dan Kufe'ye gitti ve zulmü yok etmek için Emevilerin aleyhine bir hareket başlattı.

Küfe şehrinin hakimi olan Yusuf bin Ömer-i Sakafi büyük bir orduyla o hareketi yok etmek için mücadeleye kalkıştı, o hazret de Haşimi bir şecaat ve cesaretle şu

şiirleri okuyup savaşıyordu:

Zilletli Hayat ve izzetli ölüm;

Her ikisini de çetin ve şiddetli görüyorum.

Onlardan birini seçmek zorunda isem,

İzzetli ölüme doğru gitmem daha güzeldir.

Bu esnada aniden düşman tarafından bir ok, hazretin mübarek alnına isabet etti ve böylece şahadet şerbetini içerek likaullaha kavuştu. O hazretin oğlu Cenab-ı Yahya şialarla birlikte o kargaşalık içerisinde babasının mübarek bedenini gizli bir şekilde götürüp şehrin dışındaki bir nehrin içerisinde kabir kazıp defnettiler; defnettikten sonra düşmanların o Hazretin kabrinin nerede olduğunu bilmemeleri için nehrin suyunu o kabrin üzerine cari ettiler(akıttılar).

Ama Yusuf-u Sakafi'nin müfsit casusları bu olayı ona ulaştırdılar. Bunun üzerine Yusuf-u Sakafi kabrin açılmasını ve bedeninin kabirden çıkarılmasını emretti ve daha sonra hazretin başını bedeninden ayırıp Hişam içim Şam'a gönderdiler. O nanecip asaletsiz ve mel'un Kufe hakimi olan Yusuf-u Sakafi'ye, cenab-ı Zeyd'in bedenini üryan olarak dar ağacına asmalarını emretti"; o mel'unlar da Hişam'ın emri üzerine sefer ayı H. 121 yılında Resulullah (s.a.a)'in zürriyetinin bedenini çıplak olarak ağaca astılar.

Resulullah(s.a.a)'in bedeninin parçası olan o alim ve zahidin bedeni tam dört yıl ağaçta asılı kaldı. H. 126. yılında "Velid bin Yezid bin Abdulmelik bin Mervan" hilafete yetiştiğinde o hazretin kemiklerinin dar ağacından indirilip yakılmasını ve yakıldıktan sonra da külünün rüzgarda savrulmasını emretti (onlara da aynı ameli uyguladılar).

Cenab-ı Yahya'nın Şahadeti

Aynı mezkur ameli o mel'un Velid bin Yezid) Horasan şehirlerinden olan Cürcan[34] şehrinde Cenab-ı "Yahya bin Zeyd bin Ali bin Hüseyin" (aleyhum'es- selam)'ın bedenine yaptı. Çünkü o hazret de Beni Ümeyye'nin zulmüne karşı kıyam etti ve savaş alanında şehit oldu; başını bedeninden ayırıp Şam'a gönderdiler; mübarek bedenini değerli babasının bedeni gibi dar ağacına astılar, altı yıl öylece ağaçta asılı kaldı. Dost ve düşman o hazretin haline ağlıyorlardı.

Velid cehenneme vasıl olduktan sonra Beni Abbas taraftarlığıyla Beni Ümeyye'nin aleyhine kıyam eden "Ebu Müslim-i Horasanî" Resulullah'ın zürriyetinin bedenini zulüm ağacından kurtarıp Cürcan (Gurgan)'da defnetti. Şimdiye kadar mübarek kabir bütün Müslümanların ziyaretgahı ve onların ihtiram ve saygı gösterdikleri kutsal bir mezardır.[35]

Binaenaleyh örnek olarak zikrettiğimiz cinayetleri işleyen habis (kötü) hanedanın fırsat ellerine geçseydi, Emir'ul- Muminin Hz. Ali bin Ebi Talip (a.s)'ın mübarek naşına aynı şekilde muamele yapacakları hiç de şaşırılacak bir şey olmazdı.

İşte bundan dolayı vasiyet gereğince o hazretin cenazesi geceleyin defnedildi ve kabir üzerine de hiç bir alamet bırakılmadı; Abbasi halifesi olan Harun'ur- Raşid zamanına kadar gizli kaldı. Bir gün Harun'ur- Raşid, kamışlı ve ceylanların bulunduğu yer olan Necef çölüne avcılığa çıktı, tazı ve parslarla ahuları takip ettiler; avcılar "Tell-ü Necef"e[36] sığındılar; ama tazı ve parslar Telle-ü Necef'in üzerine çıkmadılar.

Bu amel bir kaç defa tekrarlandı; yani tazılar geri gittiklerinde ceylanlar tepeden aşağı iniyorlardı, takip edildiklerinde ise tekrar o tepeye sığınıyorlardı. Halife, tazıların tepenin üzerine çıkmadıklarını görünce o mekanda bir sırrın olması gerektiğini anladı; işte bundan dolayı hizmetçilerine o yerin halkından yaşlı bir adamı yanına getirmelerini emretti. Bir ihtiyar adam bulup getirdiklerinde halife o adama; "Bu tepede ne gibi bir sır vardır ki, tazılar ceylanların ardıca onun üzerine çıkmıyorlar?" diye sordu.

Hz.Ali (a.s)'ın Kabrinin Bulunması

İhtiyar adam cevaben; "Ben sırrını biliyorum, fakat söylersem can güvensizliğimi kaybederim" dedi. Halife güvenlik verince ihtiyar adam şöyle dedi: "Babamla birlikte buraya geldik, babam bu tepenin üzerini ziyaret edip orada namaz kıldı, babama; "Burada ne vardır?" diye sordum. Babam cevabımda şöyle dedi: "İmam Cafer Sadık (a.s)'la birlikte burayı ziyarete geldik, İmam Sadık (a.s); "Burası ceddimiz Ali bin Ebi Talip (a.s)'ın kabirdir, yakında aşikar olacaktır." buyurdular.

Halife o yerin kazılmasını emretti, orayı kazıp bir kabir alametine ulaştılar, orada iki satır Süryani yazısıyla yazılan bir levha gördüler, o levhadaki yazıyı tercüme ettiklerinde şu sözler çıktı: "Bu Nuh peygamberin tarafından yedi yüz yıl önce Muhammed (salllahu aleyhi ve alih)'in vasisi olan Ali için kazdığı kabirdir."

Harun bu durumu görünce o kabre çok ihtiram edip toprakları tekrar kendi yerine dökmelerini emretti, kendisi de bineğinden aşığı inip abdest aldı, iki rekat namaz kıldı, çok ağladı ve kendisini o mutahhar kabrin üzerine attı. Daha sonra Hz. Musa bin Cafer (a.s)'ın huzuruna bir mektup yazarak bu olayın O Hazretten sorulmasını emretti. Hazret onların sorusunun cevabında şöyle yazdı: "Evet, orası değerli ceddim Emir'ul- Muminin Hz. Ali (a.s)'ın kabridir.

Harun kabrin üzerinde taşla bir bina yapılmasını emretti, bu bina "Tahcir-i Harun" diye meşhur oldu. Daha sonra bu haber diğer şehirlere yayıldı. Müminler etraftan yolculuk yüklerini bağlayıp O Hazretin ziyaretine geliyorlardı. İşte bundan dolayı Cenab-ı "Seyyid İbrahim Mücab" da fırsat bulur bulmaz Şiraz şehrinden Hazretin

ziyareti için yola çıktı.

Kerbela-i Müalla'yı ziyaret edip ondan ayrıldıktan sonra, Hakkın nidasına lebbeyk deyip dünyadan göçtü ve değerli ceddi İmam Hüseyin (a.s)'ın civarında defnedildi. Şimdiye kadar mübarek kabri Hz. Hüseyin (a.s)'ın revakının kuzey batısında dostlarının ziyaretgahıdır.

Hz. Ali (a.s)'ın Medfeni Hakkındaki İhtilaf

Hafız: Ama ben böyle açık ve kesin buyurmanızla birlikte mevlamız Hz. Ali'nin (kerremullahu vechehu) kabrinin Necef'de olduğunu sanmıyorum. Çünkü alimler onda ihtilaf etmişlerdir; bazıları Kufe'nin Kasr'ül- imare'sinde, bazıları Kufe'nin mescid-i camisi'nin kıble tarafında, bazıları Kufe camisinin Bab'ul- Kinde'sinde, bazıları Kufe Rahbe'sinde ve bazıları da Baki kabristanında olduğunu söylemişlerdir.

Bizim Afganistan'ın (baş şehri) Kabil'in yakınlarında da Mezar-ı Ali isminde anıt vardır; diyorlar ki mevlamız Ali'nin cenazesini bir sandığa bıraktılar sonra onu bir devenin üzerine bağlayıp Medine'ye doğru götürdüler; bazıları sandığın içerisinde değerli eşyaların olduğunu sanarak onu çaldılar; sandığın ağzını açtıklarında Hazretin mübarek cesedini gördüler, (bu durumla karşılaşınca) onu Kabil'e getirip orada defnettiler. İşte bundan dolayı o bölgenin halkı o anıta ihtiram ediyorlar.

Davetçi: Bütün bu ihtilaflar O Hazretin, kabrinin gizli kalmasını emretmesinden dolayı ortaya çıkmıştır. Bu hakir (ben) tafsilatıyla izah etmek istemedim. Nitekim İmam Cafer bin Muhammed'in- es- Sadık (aleyhum'es- selam)'dan şöyle bir rivayet nakledilmiştir:

"Hz. Emir'ul- Muminin Hz. Ali (a.s) vefat anında oğlu İmam Hasan'a şöyle buyurdu: "Necef'de beni defnettikten sonra kabrimin yerini kimse bilmemesi için şu dört yerde kabir kaz: 1- Kufe Camisi'nde. 2- Rahbe'de. 3- Cadet-u Hübeyre'nin evinde. 4- Ğariy'de."

Elbette bu ihtilaf sizin alimleriniz arasındadır. Çünkü onlar herkesin sözüne itina gösteriyorlar. Ama Şia alimlerinin O Hazretin mübarek kabrinin Necef'ul- Eşref'de olmasında görüş ittifakları vardır. Çünkü onlar hadislerini tertemiz ve mutahhar Ehl-i Beyt'ten almışlardır. Ehl-i Beytin de, beyt'te (evde) olan şeyleri (başkalarından) daha iyi bilmeleri doğal ve apaçıktır.

"Hz. Ali'nin mezarı Kabil'in yakınlarındadır." buyurduğunuz söze gelince; bu söz gerçekten çok gülünçtür, bu meşhurluk tamamıyla yalandır ve bu olay doğru bir haberden daha çok efsaneye yakındır.

Daha çok sizin alimlerinize hayret edilmelidir. Çünkü her yerde mutahhar Ehl-i Beyt'ten ve O'nların sözlerinden uzak durmuşlardır; hatta ihtilaf çıkmaması için

babalarının kabrinin yerini evlatlarına sormaya bile hazır olmamışlardır. Çünkü ev halkı evde olanı daha iyi bilir; O Hazretin evlatlarının babalarının defnedildiği yeri başkalarından daha iyi bilmeleri (gün gibi) apaçık ortadadır.

Eğer o mezkur yerlerden her hangi birisi doğru olsaydı kesinlikle Eimme-i Ethar[37] kendi Şiarlarına haber verirlerdi; oysa ki onların aksine Necef'ul- Eşref'i takviye etmişlerdir; hatta kendileri bile O Hazretin Necef'deki kabrinin ziyaretine gitmiş ve şiaları da O Hazretin Necef'deki kabrinin ziyaretine teşvik etmişlerdir.

Sibt bin Cevzi "Tezkire" kitabında muhtelif rivayetler zikretmiştir; o yere kadar ki şöyle diyor:

"Altıncı rivayet de şudur ki: Hz. Ali (a.s)'ın kabri, bugün bütün halkın ziyaretgahı olan "Necef'ul- Eşref" şehrindedir. Bu rivayet daha aşikar ve yaygın ve meşhurdur."

Yine diğer alimleriniz, örneğin; Hatib-i Harezmi, "Menakıb" kitabında Hatib-i Bağdadi, kendi tarihinde, Muhammed bin Talha-i Şafii "Metalib'üs- Süul" kitabında İbn-i Ebi'l- Hadid, "Şerh-i Nehc'ul- Belağa"da Firuz Abadi kendi Kamus'unda (Necef maddesinde) vs. O hazretin defnedildiği yerin Necef'ul- Eşref olduğunu yazmışlardır.

İbrahim Mücab'ın Evlatları

Velhasıl el-Kalem-u yecurr'ul- kelam (söz sözü getirir) münasebetiyle asıl mevzudan uzaklaştık İbrahim Mücab (r.a)'in Kerbela-i Müalla'da vefatında sonra o cenaptan Ahmed Muhammed ve Ali isminde üç seçkin erkek evlat yadigar kaldı; bunların her üçü de cedlerinin dinini tebliğ etmek için o zaman Dar'ül İmare[38] olan İran'a doğru hareket ettiler. Cenab-ı Ahmed "Kasr-ı İbn-i Hübeyre"ye giderek oraya yerleşti; evlatları orada çok meşhur oldu ve hepsi dine hizmete meşgul oldular.

Cenab-ı Muhammed (Hairi ismiyle meşhur) Kirman'a teşrif buyurdular o cenaptan Ebu Aliyy'ül- Hasan Muhammed Hüseyin Şeyyiti ve Ahmed isminde üç çocuk yadigar kaldı, onlara çok şerefli torunlar nasip oldu. Muhammed Hüseyin ve Ahmed Kerbela'ya döndüler ve değerli atalarının kabri kenarında ömürlerini sona erdirdiler.

Onların neslinden Kerbela ve çevresinde meşhur büyük kabirler vardır. Örneğin muhterem Âl-i Şeyyiti ve Âl-i Fihar seyyidlerinin kabilesi ki cenab-ı Muhammed Hüseyin Şeyyiti'nin soyundandırlar ve Âl-i Ebu Nasır ve Âl-i Tu'me Seyyidleri de astane-i kuds-i Hüseyni'nin (ervahuna fedah)[39] muhterem hizmetçilerindendirler; onlar da cenab-ı Ahmed'in soyundandırlar.

Cenab-ı Aliyy'ul- Hasan da Şiraz'a yerleştiler, Şiraz halkı mutaassıp Ehl-i

Tesennün'den, genellikle nasibi ve Havariç takipçilerinden ve Ehl-i Beyt'e karşı özel bir adavetleri olduklarından dolayı alenen seyyidlik ismiyle ortaya çıkmadılar. İşte bundan dolayı Arap elbisesiyle şehrin kenarındaki çukur bir yerde[40] evler yapıp ortaya yerleştiler. Şiraz'ın "Serezdek" mahallesinde evleri olan Şia aileleri muazzam İmam zadelerle ilişki kurdular, onlar da gizli bir şekilde dini tebligatlar ve velayet hakikatlerini yaymaya meşgul oldular.

Cenab-ı Ebu Ali Ahmed vefat ettikten sonra o cenab'ın büyük oğlu olan Ebu Tayyib tebligat alanını genişletti, yavaş-yavaş şöhreti artmaya başladı, muhaliflerden çoğu hidayet olup hak yolunu buldular. Artık Şia topluluğu çoğalmaya başladı. Muazzam İmam zadelerin tebligat ve teşebbüsleri eserinde önemli teşkilatlar kuruldu; hatta Şiraz'da "Sadat-i- Abidi ve Mücabi" isminde tebligat minberleri yapıldı.

Kendi akrabalarını, dini tebliğler yapmak için çevre köylere gönderiyorlardı; biraz olsun bile dini hizmet ve tebliğler yapmaktan usanmıyorlardı.

Onların tebligat alanı İran'ın etrafındaki şehirlerde gittikçe genişliyordu. Şialığı seçen "Diyaleme" zamanında Gazan Han (Mahmud) ve Moğol Ülcayitu (Sultan Muhammed Hudabende) saltanatı döneminde ve tamamiyle özgür oldukları Safeviye zamanında Şia alemine büyük hizmetler yaptılar; İran şehirlerinin çoğunda Şia-i İmamiyye mezhebi hakikatleri bu yüce hanedan vesilesiyle yayılmış oldu.

Şiraz Seyyidleri Tahran'da

Merhum "Fethali Şah Kacar"ın saltanat döneminin sonlarında Merhum seyyid'ul-Fükaha-i ve'l Müctehid, allame-i kebir hacı seyyid "İsmail Müctehid Mücabi"nin en seçkin evlatlarından olan bizim büyük ceddimiz merhum "Seyyid Hasan-i Vaiz-i Şirazi" (tabe serah) mukaddes Meşhed'de İmam Rıza (a.s)'ın kabri şerifini ziyaret edip döndükten sonra Tahran'a geldiler, ilim sever şahin şah tarafından ona çok ilgi gösterilip Tahran'da kalması rica olunmuştur.

Dini vazifesi gereğince o saygı değer cenap, şahın ricasını kabul ediyor. O zamanlar, Tahran'da alimlerin dini meseleler beyan ettikleri camilerden başka bugünkü gibi diğer tebliği meclisler adet ve mütedavil değildi; tekkelerde sadece taziye ve ağıt okuma merasimleri düzenleniyordu; onlardan en önemlisi şahin şah devletinin tekkesindeki düzenlenen meclislerdi.

İşte bundan dolayı saygı değer Seyyid Hasan'ın düsturu ve şahin şahın onaylamasıyla tekkeler, ağıt ve taziye vakitlerini tebliğ meclislerine dönüştürdüler.

Tahran'da il tebliğ toplantısının temelini atan ve tebliğ minberleri kuran, büyük babam olan merhum ağa Seyyid Hasan-ı Vaiz-i Şiraz'ı olmuştur. Bu toplantılar, müctehid ve taklit mercilerine hedefleri doğrultusunda çok yardımcı olmuştur.

İşte bunun için merhum seyyid Hasan, merhum Hacı seyyid İsmail-i Müctehid'in kendi ceddi olan ve Şiraz'da bulunan bizim babamıza bir mektup yazıyorlar. Bunun üzerine kırk kişiye aşkın kendi evlatları arasından ağa seyyid Cafer, ağa seyyid Rıza müctehid-i fakih, hacı seyyid Abbas, ağa seyyid Cevad, ağa seyyid Mehdi, ağa seyyid Müslim, ağa seyyid Kazım ve ağa seyyid Fetullah Tahran'a gidiyorlar.

Kazvin halkının daveti üzerine cenab-ı ağa seyyid Mehdi, ağa seyyid Müslim ve ağa seyyid Kazım tebliğ için o bölgeye gönderiliyor. O üç seyyidin neslinden olan Mücabi seyyidleri şimdi de o bilgede meşhur ve marufturlar.

Merhum seyyid Hasan'ın kendisi de diğer kardeşleriyle birlikte Tahran'da tebliğ mescitleri düzenleyip gittikçe bu tebliğ alanını genişletiyorlar, mihrap ve minber vesilesiyle şer-i enveri (nurlu şeriatı) yaymaya çalışıyorlar. H. 1291 yılında merhum Seyyid Hasan (r.a) vefat ediyor. Ondan sonra silse-i celile-i sadatın riyaseti (reisliği) o merhumun reşit oğlu (ve benim büyük babam olan) merhum seyyid Kasım-ı Bahr'il- Ulum'a intikal ediyor.

Çünkü silsile-i celile-i sadatın bu güzel riyaset elbisesi, o zaman bin kişi civarında olan Şirazî Sadatının büyük hanedanı arasında zühde, vera ve takvada meşhur, makul ve menkulu[41] cem eden, usul ve füru'u ihtiva eden zamanın nabığası (üstün zekalısı), ilim, amel ve siyasette tam meşhur olan sadece o şanı yüce seyyide uygun gelip yakışıyor.

Merhum Bahr'il- Ulum'un Allah'ın rahmetine kavuştuğu[42] H. 1308 yılından bu zamana kadar, bu şan-ı yüce hanedanın riyaseti, hami'uş- Şia, muhy'iş- şeriat, nasır-ı milleti ve'd din, mürevvic-u ahkam-u seyyid'ul- mürselin, sikat'ul- İslâm ve'l-Müslimin, ferid'üd- dehr, vahid'ul- asr ve Kacar şahı Nasreddin tarafından "Eşref'ul-Vaizin" lakabıyla meşhur olan yüce ceddimiz Hz. ağa seyyid Ali Ekber (damet berekatüh) iledir.

Bu yüce insan seksen yıla yakın tehvid sancaktarı olmuş ve çeşitli olaylar özellikle son asrın hadiseleri, din düşmanları ve yabancılar karşısında tam bir cesaret, fedakarlık ve sonsuz bir kudretle durup sebat ve istikametle din-i mübin-i yaymakta çabalar sarf etmiş, ahkamı yaymakta, menhiyat-ı (nehyedileni) önlemekte, tertemiz İslam şeriatının düsturlarını korumakta, hakikatleri iblağ etmekte ve ilim merkezlerini genişletmekteki hizmetleri dost ve düşman tarafından tasdik ve teyit olmuştur.

O kadri yüce şahsın güneşten daha aşikar olan sihirli beyan ve etkileyici sözleri çeşitli zaman ve mekanlarda ulema-i a'lam ve meraci-i taklid'in teveccüh ve dikkatini çekmiştir.

Özellikle hüccet'ül- islamlar, ayetullahlar, taklid merciileri, asrın üstün zekalıları merhum hüccet'ul- islam hacı mirza Muhammed Hasan-ı Şirazi-yi Bozorg (13. Yüz

yılda Ehl-i Beyt mezhebini canlandıran kişi), hacı mirza Habibullah-i Reşti, hacı şeyh Zeynülabidin-i Mazenderani, hacı mirza Hüseyin, hacı mirza Halil-i Tahrani, ağa seyyid İsmail Sadr-i İsfehani ve ağa mirza Muhammed Taki-yi Şirazi

(kaddesellah esrarehum), özellikle ilim şehri Necef'ul- Eşref'de oturan bu karmakarışık asırda fırka-i naciye-i İmamiyye'nin riyasetini üstlenen fakih-i Ehl-i Beyt-i ismet ve't- taharet seyyid'ul- fükaha ve'l- müçtehidin, ayetullahi fi'l- arazin, nabiğat'üd- dehr hazreti ağa Seyyid Ebu-l Hasan-ı İsfehani (metteallah'il-Müslimine be-tul-i bekaih) o şanı yüce seyyidin (Eşref'ul- Vaizin) hakkında haddinden fazla lütuf ve muhabbet izhar eylemişlerdir. [43]

Seyyid Ebu'l- Hasan-ı İsfehani gerçekten ilim, bilgi ve hüsnü siyasette "Ene medinet'ul- ilm ve Aliyyün babuha" bayrağını, bir dünya muhalif karşısında nâsutun (beşeriyet aleminin) sarayı üzerinde yükseltmeyi, Mavera-ü Bihar'a kadar İslam ahkamını yaymayı ve çeşitli millet ve inançlara sahip olanlardan birçok grupları, İslam havzasına (ilim merkezine) ve mezheb-i hakka olan Caferi Mezhebi'ne girmelerine sebep olmayı başarabilmiştir.[44]

Yine üstatların üstadı ve Kum'un İlahi ilimler medreselerinin müdüriyeti elinde olan mukaddes zat ayetullah'il- uzma ağayı hacı şeyh Abdulkerim-i Hairi-yi Yezdi (mudde zilluh'ul- ali)[45] haddinden ziyade değerli babamıza önem verip teyit etmiştir; daima Seyf'ul- İslam (İslam'ın kılıcı) unvanıyla onu muhatap kılmıştır. Çünkü kesici dil kılıcının gücüyle küfr, ilhad, zındıklık ve fesat sarayının temelini sarstığını, i'la-i kelimetullah ve mezheb-i hakka'yı yaymak yolunda cihat ve fedakarlık yapmaktan çekinmediğini müşahede ediyordu.

Allah'ın verdiği otorite ve güçle, bir an bile mülhitleri ve İslam düşmanlarının zehirli hedeflerini etmek yolunda rahat oturmamıştır. Dahili ve harici düşmanların, o âlicenabın maksat ve hedefinin önünü almak için yaptıkları çabalara rağmen daima genel olarak İslam dini ve milletini, özel olarak da hak olan Caferi Mezhebi'ni savunmuş ve onlara hizmetleri olmuş ve olmaktadır.

Velhasıl şimdiye kadar bu silsile-i celile Tahran ve çevresinde, Sadat-i Şirazi, Abidî ve Mücabî ismiyle daima şeriata hizmet etmiş ve gereken vazifelerini yapmışlardır. Muhaliflerin baltaları, suçlama ve iftiraları karşısında kararlılık gösterip güzel bir şekilde imtihanlarını vermişlerdir. İşte bu "Neden İran'a gittiniz ve ne için gittiniz?" şeklindeki sorduğunuz soruya, bu silsile-i celile'nin uzun hayatından kısaca arz ettiğin cevaptır.

Bu büyük hanedanın hedef ve maksadı, İmam Musa Kazım (a.s)'ın oğullarından olan cenab-ı "Seyyid Emir Muhammed Abid" ve "Seyyid İbrahim Mücab"ın zamanından (takriben 1300 yıl oluyor) şimdiye kadar İslam dini ve şeriatına hizmet etmek olmuştur ve daima şu ayeti; "Allah'ın risaletini (İlahi mesajı) tebliğ edenler ve O'ndan korkanlar, Allah'ın dışında hiç kimseden korkmuyorlar.

Allah hesap görücü olarak yeter."[46] göz önünde bulundurarak tebliğ kürsüsünde oturup Allah'ın dışında hiç kimseden korkmadan, tam bir sebat ve istikametle Allah'a dayanarak gereken vazifelerini yapmışlardır.

Müzakerat buraya ulaştığında "Seyyid Abdülhay" saatine bakıp şöyle buyurdular: "Geceden hayli bir zaman geçmiştir, izin verirseniz diğer sohbetler yarına kalsın; yarın inşaAllah sohbet etmek ve vaktimizin daha çok olması için biraz erken geliriz."

Davetçi de (kendisini kastediyor) tebessüm ederek güler yüzle muvafakat etti. Çay içip Hindistan çerezlerinden yedikten sonra ayağa kalktılar; biz de samimiyet ve sevgiyle onları uğurladık.

İKİNCİ OTURUM

(24 Recep 1345 Cumartesi akşamı)

Akşam namazından sonra dün gece gelen aynı şahıslar, sonradan tüccar ve maliklerden olduklarını anladığımız diğer muhterem birkaç kişiyle birlikte geldiler; bir takım iltifatlı konuşmalar ve çaylarımızı içtikten sonra Hafız efendi söze başladı.

Hafız: Kıble sahip (alicenap), gerçekten dalkavukluluk yapmaksızın diyorum; dün geceki meclisten kendimizle tatlı hatıralar götürdük. Sizin huzurunuzdan ayrıldığımızda, tüm yol boyunca arkadaşlarla sizin hakkınızda sohbet ediyorduk. Gerçekten câzibeniz o kadar güçlü ki hepimizi suret ve siretinize[47] cezp etmiştir. Hüsn-ü suret ve sirete (güzel sima ve güzel davranışa) sahip olan kimseler çok az bulunurlar. "Eşhedü enneke ibn-i Resulullah'i hakka" (Tanıklık ediyorum ki gerçekten sen Resulullah'ın evladısın).

Bugün sabah kütüphaneye gittiğimde Ensab ve tarih kitaplarından bir kaç cilt, özellikle kadri yüce seyyidlerin nesebi hakkında "Hezar Mezar" ve "Asar-ı Acem" kitaplarını götürüp mütalâa ettim ve dün gece ki buyurduklarınız hakkında (biraz) dikkat ettim; gerçekten hoşlandım, lezzet aldım ve hakikaten bu şerif (şerefli)

nesebe gıpta ettim ve bir müddet düşündüm sonunda, alicenap gibi şerif ve nesebi doğru bir şahsın bu güzel suret ve sirete rağmen neden geçmişlerin saçma adetleri etkisinde kalmış ve büyük cedlerinin yolundan sapıp Mecusî İranlıların siyasi adet ve usullerini kabul etmiştir! diye düşünerek çok üzüldüm.

Davetçi: Birincisi; âlicenabın hüsn-ü zan ve nazar-ı lütfünden memnun oldum ve teşekkür ediyorum; tevazu etmeksizin gerçekten hesaba girmeyen o zerre benim. İkincisi; maksadınızı anlamadığım karışık ve müphem birkaç cümle buyurdunuz, lütfen hakikatin aslı aşikar olması için cümleleri ayrı-ayrı beyan ediniz.

Mesela geçmişlerin saçma adetleri, yüz çevirdiğimiz değerli cedlerimin yolu ve tabi

olduğum İran'ın siyasi adet ve usulleri nelerdir?

Hafız: Geçmişlerin saçma adetlerinden maksadım, Yahudiler eliyle din-i hanif-i İslam'a sokulan bidat ve akidelerdir.

Davetçi: Mümkünse uyduğum bidatlerin neler olduğu malum olması için biraz daha izahta bulununuz.

Şia Mezhebini Eleştirme

Hafız: "Elbette tarih tanıklık ediyor ki, her büyük peygamberden sonra düşmanlar, Tevrat ve İncil gibi onların kutsal kitaplarına el uzatmış ve birçok tahrifler yaparak onların dinini zayi ederek itibar derecesinden düşürmüşlerdir.

Ama İslam dininde Kur'ân-ı hakimin muhkem olması vasıtasıyla o güce sahip olamadıklarından dolayı Abdullah bin Seba-i Sena-i, Ka'b'ul- Ahbar ve Veheb bin Münebbih gibi daima hilekar olan Yahudilerden bir grup kimseler zahiren Müslüman olup zehirli propagandalar yapmaya karar alıyorlar, Peygamber (s.a.a)'in sözleri adı altında, kendi inançlarıyla birlikte diğer bir takım batıl inançları Müslümanların arasında yayıyorlar.

Üçüncü halife Osman bin Affan (r.z) onları takip ediyor, halifenin korkusundan firar ediyorlar. Mısır'ı kendi merkezleri yapıp yavaş yavaş bir grup insanları aldatarak kendilerine tabi kılıyorlar ve "Şia" isminde bir hizip kuruyorlar. Osman'ın halife olmasına rağmen Ali'yi imam ve halife olarak tanıtıyorlar. Kendi hedeflerine uygun olarak; "Peygamber Ali'yi halife ve İmam kılmıştır" diye bazı sahte hadisler uyduruyorlar.

Bu hizbin kıyamı neticesinde çok kanlar dökülüyor; nihayet bu olay, mazlum halife Osman'ın öldürülmesine ve Ali'nin hilafet makamına oturtulmasına yol açıyor. Osman'dan rahatsız olan bir cemaat da Ali'nin etrafını sarıyorlar; Şia hizbi işte o zamanda kuruluyor. Ama Beni Ümeyye'nin hilafeti döneminde Ali'nin evlatları ve dostlarının öldürülmesiyle bu hizip zahirde karanlıklara karışıyor.

Ama Selman-ı Farisî, Ebuzer-i Gifari gibi bazı insanlar Ali'nin (kerremallah vechehu) lehine ciddi bir şekilde propaganda yapıyorlar; kesinlikle Ali'nin ruhu bu çeşit propagandalardan beridir (uzaktır).

Bu durum Harun'ur- Raşid'in ve özellikle İranlıların eliyle kardeşi Muhammed Emin'e galip olan ve hilafet makamında sabitleşen oğlu Memun'ur- Raşid-i Abbasi'nin hilafet dönemine kadar öylece devam ediyor; öyle ki artık Ali bin Ebi Talibi destekleyip onu haksız yere Hülefa'ür- Raşid'in (üç halife)'den üstün kılmaya çalışıyorlar.

İranlıların da, memleketlerinin Arapların kudret eliyle işgal olması ve istiklallerinin

yok olması vasıtasıyla araları onlarla iyi olmadığından dolaya din adıyla Arapların karşısında kıyam etmeleri için bir yol bulmaya bahane arıyorlardı. İşte bundan dolayı o haksız tutumu beğenip ona uydular; hatta bu Şia hizbinin çevresinde yaygara çıkardılar, Diyaleme zamanında güç kazandılar ve iktidarlı Safeviye saltanatı döneminde bu Şia hizbi bir resmi mezhep olarak tanıtıldı; Mecusî İranlılar da şimdiye kadar siyaset icabıyla mezheplerini Şia olarak tanıtıyorlar.

Kısacası Şia mezhebi siyasi bir mezheptir, Yahudi Abdullah bin Seba'nın eliyle ortaya çıkmıştır. Daha önceleri İslam'da Şia diye bir isim yoktu; ceddiniz Nebiy-yü Ekrem (s.a.a) de kesinlikle bu isimden nefret ediyor. Çünkü onun isteğinin hilafı üzerine bu yola adım atılmıştır. Hakikatte Şia, Yahudilerin mezhep ve akidelerinden bir şubedir denilebilir.

İşte bundan dolayı sizin gibi şerif ve nesebi tertemiz olan bir şahsın, adet üzerine ve geçmişleri taklit ederek burhan ve delilsiz yüce ceddinizin yolu olan tertemiz İslam dinini bırakıp da bidat icat eden Yahudilik yoluna tabi olması gerçekten beni şaşırtıyor; halbuki Kur'ân'a ve ceddiniz Resulullah'ın sünnetine uymaya siz daha evlasınız (layıksınız)."

(Meclistekilerin ve Hindistanlı şerif müminlerin özellikle Hindistan şialarının otoriteli olan gayretli ve hararetli Kızılbaşların, Hafız beyin sözlerinden öfkelendiklerini ve renklerinin değiştiğini görünce biraz onlara nasihat edip onları sabır ve tahammüle davet ettim ve dedim ki; İran'da şöyle bir ata sözü vardır diyorlar ki: "Şah Name'nin sonu hoştur." veya "Sabret, sabır kurtuluşun anahtarıdır." Sonra cenab-ı Hafız'ın cevabında şöyle dedim:)

Muhaliflerin Eleştirilerine Cevap

Davetçi: Sizin gibi alim bir şahısın, kesinlikle aslı olmayan böyle saçma, esassız ve hurafe sözlerle delil getirmesi gerçekten şaşırılacak bir şeydir. Çünkü bunlar Havariç münafıklarının mutaassıp Nasibilerin ve Emevilerin yaydığı ve avam halkın da araştırmaksızın, hiçbir delil ve burhanları olmaksızın tabi oldukları şeylerdir.

Şimdi eğer müsaade verirseniz meselenin aydınlığa kavuşması, muammanın çözülmesi ve hakikatin ortaya çıkması için gerçekten uzak sözlerinizin cevabını, toplantının süresinin yettiği kadarıyla özet olarak vermeye çalışacağım.

Hafız: Buyurun, sözlerinizi bütün dikkatimizle dinlemeye hazırız.

Davetçi: Evvela alicenabınız tamamıyla iki zıt meseleyi birbiriyle karıştırdınız. Eğer Şia'nın hadislerinde çok kınanan ve münafıkların listesinde tanıtılan Yahudi münafık ve melun Abdullah bin Seba bir kaç gün kendisini halk arasında Hz. Ali (a.s)'ın dostu olarak tanıtmışsa onun Şia-i İmamiyye ile ne ilişkisi vardır?

Eğer bir kurt koyun postuna girer veya bir hırsız alim ve bilgin kimselerin

elbisesiyle kendisini minber ve mihrapta gösterir ve onun yüzünden İslam ve Müslümanlara bazı zararlar ulaşırsa, o zaman bütün alim ve bilginlere kötü gözle mi bakmak gerekir? Onların hepsi hırsızdırlar mı demeliyiz?

Gerçekten tertemiz Şia mezhebini, melun Abdullah bin Seba'nın hesabına atıf etmeniz (ve o çıkarmıştır diye Şia'yı lekelemeniz) insafsızlıktır!

Hak olan Şia mezhebini küçümseyip onu bir siyasi hizip olduğunu söylemeniz ve Osman'ın zamanındaki melun Abdullah bin Seba'nın bidat ve eserlerinden saymanız gerçekten şaşırılacak bir şeydir.

Hakikaten çok büyük bir yanlışlığa düştünüz. Çünkü Şia bir hizip değildi; hak bir mezhep ve hak bir yoldu. Osman'ın hilafet döneminde ortaya çıkmamıştır; Resulullah (s.a.a)'in kendi zamanında ve O Hazretin kendi düsturu ve buyruğuyla yaygınlaşmıştır.

Eğer siz Havariç ve Nasibilerin yalan ve iftiralarıyla delil getiriyorsanız, biz de hakkın batıldan ayırt edilmesi için Kur'ân-ı Kerim ve kendi muteber hadislerinizden delil ve şahitler getiriyoruz.

Şunu da hatırlamak istiyorum ki, hakikat ortaya çıktıktan sonra mahcup olmamanız için, daima söz ve amellerinize oldukça dikkat gösteriniz.

Eğer müsaade ediyorsanız ve sözlerim de tabiatına ters düşmüyorsa, meselenin buyurduğunuz gibi olmadığının ispat ve izahı için sözlerinizin cevabını vereyim?

Hafız: Elbette buyurunuz; zaten bu toplantının düzenlenmesi ve bizim burada toplanmamız hakikatlerin ortaya çıkması ve şüphelerin giderilmesi içindir; kesinlikle delile dayalı sözlerden rahatsız olmayız.

Şia'nın Manası ve Teşeyyü'nün Hakikati Hususunda

Davetçi: Elbette beyler biliyorlar ki Şia sözlükte takip etme ve taraftar manasındadır; "şiat'ür- recül" yani kişinin takipçisi ve yardımcısı. Sizin büyük alimlerinizden olan Firuz Abadi kendi lügatında şöyle diyor: "Şu isim (Şia lafzı) ile genellikle Ali ve Ehl-i Beytini sevenler adlandırılmıştır; öyle ki artık onlar için özel bir isime dönüşmüştür."

Ama siz bilerek veya unutarak veyahut tefsir ve hadis ilmine ihatanız olmadığından ve geçmişlerin sözlerinin etkisinde kalarak hiçbir deliliniz olmaksızın; "Şia lafzı ve onun Ali ve Ehl-i Beytinin (aleyhim'us- selam) takipçilerine verilmesi Osman zamanında ortaya çıkmıştır ve bu ismi veren de Yahudi Abdullah bin Seba'dır" diye buyurarak büyük bir yanlışlığı düştünüz; oysa ki mesele buyurduğunuz şekilde değildir.

Sizin kendi kitap ve tefsirlerinizde yer alan muteber hadislere göre Şia terimi Resulullah (s.a.a)'in kendi zamanında Ali bin Ebi talip (a.s)'ın takipçilerine verilen isimdir.

Şia ismini Hz. Ali (a.s)'ın takipçilerine veren, sizin sözünüzün aksine Resulullah (s.a.a)'in kendi şahsı olmuştur. Bu kelime vahiy sahibinin kendi dilinden cari olmuştur; O Peygamber ki Allah-u Teâla onun hakkında şöyle buyurmuştur:

"O, heva ve hevesten (kendi istek, düşünce ve tutkularına göre) konuşmaz; söyledikleri yalnızca O'na vahy olunan şeyden başka bir şey değildir."[48]

İşte böyle bir Peygamber'in kendisi Hz. Ali (a.s)'ın taraftar ve takipçilerini, "Şia", "Naci" ve "Kurtuluşa Erenler" olarak adlandırmıştır.

Hafız: Nerede böyle bir şey var da biz onu şimdiye kadar görmemişiz?

Davetçi: Siz görmemişsiniz veya görmek istememişsiniz veyahut görüp de gerçeği itiraf etmeyi kendi makamınıza uygun görmüyorsunuz veyahut da etba (tabi olan, taraftar...) ve müritlerinizi göz önünde bulunduruyorsunuz.

Ama biz görmüş ve hakkı gizlemeyi de din ve dünyamıza uygun görmüyoruz. Çünkü Allah-u Teâla Kur'ân-ı Kerim'in iki ayetinde hakkı gizleyenlere açıkça lanet etmiş ve onları ateş ehli bilmiştir.

Birincisi; Bakara suresi ayet 159'da şöyle buyurmuştur:

"Şüphesiz apaçık belgelerden (ayetlerden) indirdiklerimizi ve insanlar için kitapta açıkladığımız hidayeti gizlemekte olanlar; işte onlara, hem Allah lanet eder, hem de lanet ediciler lanet eder."

İkincisi; yine Bakara süresi ayet 174'de şöyle buyurmaktadır:

"Allah'ın indirdiği kitaptan bir şey göz ardı edip saklayanlar ve onunla değeri az (bir karşılığı) satın alanlar; onların karınlarına doldurdukları ateşten başka bir şey değildir. Allah da kıyamet günü onlarla konuşmaz ve onları arındırmaz. Ve onlar için acıklı bir azap vardır."

Hafız: Ayet-i şerife haktır; elbette kim hakkı gizlerse bu ayetlerin konumu dahilindeki kimse olacaktır. Ama biz şimdiye kadar gizleyecek bir hak tanımadık; elbette her hakkı tanıdıktan sonra onu göz ardı edip saklarsak bu ayetin hükmü bizim de hakkımızda geçerli olacaktır; ümidimiz, hiçbir zaman mezkur ayetlerin hükmüne tabi tutulmamaktır.

Davetçi: Şimdi Allah-u Teâla'nın lütuf ve inayetiyle ve Hatem'ul- Enbiya (s.a.a)'in özel teveccühü ile edebildiğimiz kadar güneşten daha apaçık olan hakkı, örtülü

perdenin altından çıkarıp aziz kardeşlerime (mecliste hazır bulunan Ehl-i Tesennün'e işaret) göstereceğim. Ümit ederim ki, zikrettiğimiz her iki ayeti daima gözümüzün önünde bulundurup adet ve taassubun bizlere galip gelmesine ve herhangi bir hakkı gizlemeye sebep olmasına müsaade etmeyiz.

Hafız: Allah şahidim olsun ki, her vakit bir hak bana sabit olursa, cidal etmeyeceğim. Alicenap benimle muaşeret etmediğinden dolayı ahlakımı bilmiyorsunuz; nefsimin isteklerine galip olmak için çok ciddi ve kararlıyım. Her vakit bir konuşmanın karşısında sustuğumu görürseniz, o zaman bilin ki o mevzu hakkında tamamıyla aydın (ikna) olmuşum. Eğer mücadele ve mugalâta için bir yol olsa da cedel etmeyeceğim; eğer cedel etmeye kalkışırsam kesinlikle bu iki ayetin hükmüne dahil.

Şimdi hak olan beyanlarınızı dinlemeğe hazırım; inşaAllah ki, Allah-u Teâla bizi ve sizi hakka hidayet eder.

Davetçi: Hafız Ebu Naim-i İsfehanî Ahmed bin Abdullah ki, ulema-i i'zam, muhaddisin-i fiham ve muhakkikin-i kiramınızdandır; İbn-i Hallakan "Vefeyat'ul-A'yan" kitabında onu şöyle tarif etmiştir: "O, en büyük güvenilir hafızlardan ve en bilgili mühaddislerdendir. Onun on ciltlik "Hilyet'ul- Evliya" kitabı en güzel kitaplardandır."

Salahuddin Halil bin İpek-i Safdi "Vafi bi'l- Vefeyat" kitabında onun hakkında şöyle diyor: "Tac'ul- muhaddisin hafız Ebu Naim ilim, zühd ve diyanette imamdı; rivayetleri anlamakta, onları nakl etmekte, hıfz ve dirayet gücünde yüce bir makama sahipti. Onun en güzel tasniflerinden biri de on ciltlik "Hilyet'ul- Evliya" kitabıdır; bu kitap sahihayn (Sahih-i Buhari ve Sahih-i Müslim)'dan tahriç edilmiştir.

Buhari ve Müslim'deki hadislere ilaveten, kendisinin duymuş olduğu birçok diğer hadisleri de nakletmiştir. Muhammed bin Abdullah el-Hatibi de "Rical-i Mişkat'il-Mesabih"de onu şöyle tarif ediyor: "O, güvenilir hadis şeyhlerindendir; onun hadisleriyle amel edilmiş ve sözlerine de başvurulmuştur; o, şanı yüce birisidir; yaşı ise 69'dur."

Teşeyyü Makamının İzahı Hakkında Ayet ve Rivayetler

Hülasa alim, hafız, muhaddis olan ve alimlerinizin de onunla iftihar ettiği böyle bir kimse kendi senediyle muteber kitabı "Hilyet'ul- Evliya"da İbn-i Abbas'tan şöyle naklediyor: "Beyyine" suresinin şu yedinci ayeti: "İnnellezine âmenu ve amil'us-salihati ulâike hum hayr'ul- beriyyeti cezâuhum..."[49] nazil olduğunda Resulullah (s.a.a) Ali bin Ebi Talib'e hitaben şöyle buyurdu:

"Ya Ali! "Hayr'ül- berriye"den (yaratılmışların en hayırlılarından) maksat sen ve senin şialarındır. Kıyamet günü sen ve şiaların, Allah'ın sizden sizin de Allah'tan razı ve hoşnut olduğunuz halde gelirsiniz."

Ebu'l- Müeyyid Muvaffak bin Ahmed-i Harezmi "Menakıb" kitabının on yedinci bölümünde, sizin büyük müfessirlerinizden olan Hakim Ebu'l- Kasım Ubeydullah bin Abdullah'il- Haskalani "Şevahid'ut- Tenzil fi Kavaid'il- Tefsir" kitabında Muhammed bin Yusuf-i Genci eş-Şafii "Kifayet'ut- Talib" kitabında, Sibt bin Cevzi "Tezkiret'ul- Havvas'ul- Ümmet-i fi Marifet'il- Eimmeti" kitabında ve Munzir bin Muhammed bin Munzir, özellikle Hakim rivayet etmişler ki (sizin büyük alimlerinizden olan) Hakim Ebu Abdullah Hafız, merfu[50] bir senetle bize haber verdi ki Emir'ul- Muminin Ali bin Ebi Talib'in (kerremellah vechehu) katibi Yezid bin Şerahil O Hazretin şöyle buyurduğunu duydum dedi:

"Hatem'ul- Enbiya (s.a.a) vefat ettiğinde mübarek sırtı göğsüm üzerinde idi, buyurdular ki: "Ya Ali! Allah-u Teâla'nın; "İmam edip salih amellerde bulunanlar, yaratılmış olanların en hayırlılarıdır" buyruğunu duymadın mı? İşte onlar senin şialarındır; benim ve sizin buluşma yeri Kevser havuzunun kenarıdır. Bütün ümmet hesap için toplandıklarında "Ğurren muhaccelin" (el ve abdest azaları nurlu olanlar) diye çağrılırsınız."

Yine iftihar edilen alimlerinizden olan ve H. Dokuzuncu asırda, sünnet ve cemaat tarikinin müceddidi olarak tanınan Celaluddin-i Süyuti, "Dürr'ül- Mensur fi Kitabillah'i bi'l- Me'sur" tefsirinde zamanın fazıllarından ve büyük alimlerinizin güvendiği kişilerden olup İbn-i Asakir-i Dimaşki[51] ismiyle meşhur olan Ebu'l- Kasım Ali bin Hasan'dan o da Hz. Peygamber (s.a.a)'in büyük ashabından olan Cabir bin Abdullah-i Ensari'den şöyle dediğini naklediyor:

"Resulullah (s.a.a)'in hizmetinde olduğumuz bir sırada Ali bin Ebi Talip (a.s) içeri girdi, derken Hz. Peygamber şöyle buyurdular:

"Canım elinde olana andolsun ki, bu (Hz. Ali'ye işaret) ve şiaları kıyamet günü kurtuluşa erenlerdir." Bu esnada mezkur ayet (İnnellezine amenu...) nazil oldu.

Yine aynı tefsirde İbn-i Adi'den, (o da) İbn-i Abbas'tan şöyle rivayet etmiştir: "Mezkur ayet nazil olduğunda Resul-ü Ekrem (s.a.a) Emir'ul- Muminin Ali'ye (a.s) şöyle buyurdular:

"Sen ve şiaların kıyamet günü, Allah sizden siz de Allah'tan razı olduğunuz halde gelirsiniz."

Menakıb-i Harezmi'nin dokuzuncu bölümünde Cabir bin Abdullah'dan şöyle nakledilmiştir:

"Resulullah (s.a.a)'in huzurunda idik. Ali (a.s) bize doğru geldi, Peygamber; "Kardeşim Ali yanınıza geldi." buyurdular; sonra Kabe'ye doğru yöneldi, Ali'nin elini tutup şöyle buyurdu:

"Canım elinde olana andolsun ki, bu Ali ve şiaları kıyamet günü kurtuluşa erenlerin

ta kendileridir.”

Resulullah (s.a.a) daha sonra şöyle buyurdular: “Ali hepinizden daha önce iman getirdi; O, Allah’ın ahdine vefalı olanınız, halkın arasında en adiliniz, en güzel eşit taksim edeniniz ve Allah katında makamı en yüce olanınızdır.”

Bu esnada daha önce zikr olan ayet nazil oldu; artık o zamandan itibaren Ali bir kavmin arasında görüldüğünde, Peygamber’in ashabı; “Yaratılmış olanların en hayırlısı geldi” diyorlardı.

Yine İbn-i Hacer, “Savaik”in on birinci babında sizin büyük fakih ve alimlerinizden olan hafız Cemaluddin Muhammed bin Yusuf-u Zerendi el-Medeni’den nakletmiştir ki, mezkur ayet nazil olduğunda Resulullah-ü Ekrem (s.a.a) Ali’ye (a.s) şöyle buyurdular:

“Ya Ali! Sen ve şiaların Hayr’ul- beriyye’siniz (yaratılanların en hayırlılarısınız); Sen ve şiaların, kıyamet günü Allah sizden, siz de Allah’tan razı olduğunuz halde gelirsiniz; düşmanların ise gazaplı ve (boyunlarına halkalar geçirildiğinden dolayı) başları yukarı kalkık bir halde gelirler.”

Hz. Ali; “Düşmanım kimlerdir?” dediğinde Resulullah (s.a.a); “Senden teberri[52] eden ve sana lanet okuyan kimselerdir.” buyurdular.

Yine sizin muvassak[53] alimlerinizden olan Mir Seyyid Ali Hemedani eş-Şafii “Meveddet’ul- Kubra” kitabında ve mutaassıp İbn-i Hacer “Savaik’ul- Muhrika”da Hz. Peygamberin muhterem zevcesi ve müminlerin annesi Ümmü Seleme’den Hazretin şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir: “Ya Ali! Sen ve ashabın cennettesiniz; sen ve şiaların cennettesiniz.”

Harezm hatiplerinin en üstünü Muvaffak bin Ahmed “Menakıb” kitabının on dokuzuncu bölümünde senediyle Resulullah (s.a.a)’den Hz. Ali (s.a.a)’a şöyle buyurduğunu naklediyor:

“(Senin ümmetim arasındaki meselin (örneğin), Mesih İsa bin Meryem’in meseli (örneği) gibidir. Zira onun kavmi üç fırka oldu: Bir fırka havariler olan müminler, bir fırka Yahudi olan düşmanlar, bir fırka da O cenap hakkında haddi aşan gulat.[54] Ümmetim de senin hakkında üç fırka olacaklar:

Bir fırka mümin olan şiaların, bir fırka ahd ve biati bozan düşmanların (Nakisin), bir fırka da sapık olan ve senin hakkında haddi aşan ifratçılar. Ya Ali! Sen ve şiaların cennettesiniz, şialarının dostları da cennettedir; düşmanların ve senin hakkında haddi aşanlar ise cehennem ateşindedir.)

Sohbet buraya vardığında ezan sesi duyuldu, beyler namaz kılmaya kalktılar. Namaz kıldıktan sonra çay içmekle meşgul olunduğu sırada cemaat namazını

kılmak için camiye giden sayın seyyid Abdülhay efendi de namazı kılıp geri döndüler ve; “Ev yakın olduğu için bu bir kaç cilt kitabı da kendimle getirdim, bunlar, “Tefsir-i- Süyuti”, “Meveddet’ul- Kurba”, “Müsned-i Ahmed bin Hanbel” ve Menakıb-ı Harezmi’dir” dediler.[55]

Kitaplar açılıp aynı mezkur hadisler ve meseleyi teyit eden diğer bir kaç hadis de okundu. Beylerin rengi değişiyordu, özellikle kendi takipçilerinin yanında mahcup oldukları dikkat çekiyordu. Bu sırada az önce zikredilen hadisi “Meveddet’ul-Kurba” kitabında okudular; üstelik yeni karşılaştıkları diğer iki hadisi de okudular. Rivayet ediliyor ki, Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

“Ya Ali! Yakın bir zamanda sen ve şiaların, Allah’ın sizden sizin de Allah’tan razı olduğunuz bir halde O’nun huzurunda çıkacaksınız, düşmanların ise öfkeli ve (boyunlarında halkalar olduğundan dolayı) başları yukarı doğru bir halde Allah’ın huzuruna çıkarlar.”

Davetçi: İşte bunlar Kur’ân-ı Kerim ve kendi kitaplarınızda yazılmış olan sağlam hadislerle teyit olan özet olarak naklettiğimiz muhkem delillerdi. Eğer sabaha kadar ezberden ve karşınızda ki bu kitapların yüzünden hedef ve maksadı isbat etmek istesem, Allah’ın yardımıyla buna kadirim.

Sanıyorum yanlışlıkların giderilmesi için örnek olarak naklettiğimiz bunca rivayet yeterli olsa gerek. Beyler artık bundan sonra düşmanların saçma sapan sözlerini ağzınıza almayın. Hariciler, Nasibiler ve Emvilerin uydurdukları sözlere uyarak her şeyden habersiz avam halka; “Şia lafzını vazeden (çıkaran) Yahudi Abdullah bin Seba’dır” diyerek meseleyi yanlış olarak onlara aktarmayın.

Muhterem beyler, biz şialar Yahudi değiliz; biz Muhammedi’yiz. “Şia” lafzını Hz. Ali (a.s)’ın takipçilerine veren de mel’un Abdullah bin Seba değildir; Resulullah (s.a.a)’in kendi şahsıdır. Biz Abdullah bin Seba’yı münafık ve mel’un bir kimse biliyoruz; delil ve burhansız da hiçbir fert veya gruba uymayız.

Şia lafzı Hz. Ali (a.s)’ın takipçilerine, sizin dediğiniz gibi Osman’ın zamanında söylenmedi; Resulullah (s.a.a)’in kendi zamanında O Hazretin has sahabesine “Şia” söylüyorlardı.

Nitekim Hafız Ebu Hatem-i Razi, alimler arasında mütedavil (kullanılan) lafızların tefsirinde yazdığı “Ez-Ziynet” kitabında şöyle yazıyor: “İslam’da Resulullah’ın kendi zamanında ortaya çıkan ilk isim “Şia” ismidir. Ashabdan dört kişi “Şia” lakabıyla çağırılıyorlardı:

1- Ebuzer-i Gifari

2- Selman-ı Farisî

3- Mikdad bin Esved-i Kendi

4- Ammar bin Yasır.

Beyler düşünün, eğer bu terim bidat olsaydı, Peygamber'in zamanında Hazretin özel ashabından olan dört kişiyi "Şia" lakabıyla çağırmaları ve Hz. Peygamber'in de bu kelimenin bidat olduğunu bilip onları menetmemesi mümkün müdür?

Binaenaleyh onların, Ali şialarının kurtuluş ehli olduğunu Hz. Peygamber'in bizzat kendisinden duymuş oldukları anlaşılmaktadır. İşte bundan dolayı böyle bir makamla iftihar ediyorlardı ve ashap açıkça onları Şia ismiyle çağırıyordu.

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

Selman, Ebuzer, Mikdad ve Ammar'ın Makamı

Bunlara ilave siz, Hz. Peygamber'in ashabının amelini hüccet biliyorsunuz ve O Hazretten şöyle bir hadis naklediyorsunuz:

"Şüphesiz ashabım yıldızlar gibidir, hangisine iktida ederseniz (uyarsanız) hidayet olursunuz."

Ebu'l- Fida, kendi tarihinde; "Peygamber (s.a.a)'in ashabından olan bu dört kişi "Sakife-i Beni Saide"de Ali'yle birlikte Ebu Bekir'e biat etmekten kaçındılar." diye yazmamış mıdır? Öyleyse neden onların amelini ve biatten kaçınmalarını hüccet bilmiyorsunuz?

Oysa ki kendi alimleriniz onların Allah'ın ve Peygamber'in dostu olduklarını yazmışlardır. Biz de Hz. Ali'nin takipçileri olarak onlara uyuyoruz ve kendi hadisinizin hükmüyle doğru yolu bulmuş oluyoruz.

Beylerin müsaadesiyle vaktimizi göz önünde bulundurarak sizlere birkaç hadis nakletmek istiyorum:

Hafız Ebu Naim-i İsfehani "Hilyet'ul- Evliya"da (c.1, s. 172'de) ve İbn-i Hacer-i Mekki "Savaik'ul- Muhrike"de Hz. Ali (a.s)'ın faziletleri hakkındaki kırk hadisin beşinci hadisinde Tirmizi'den ve Hakim de Bureyde'den Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

"Allah-u Teala dört kişiyi sevmeyi bana emretmiştir ve onları sevdiğini de bana bildirmiştir."

Ya Resulellah! O dört kişi kimlerdir? dediklerinde; "Ali bin Ebi Talip Ebuzer, Mikdad ve Selman'dır" buyurdular.

İbn-i Hacer 33. hadiste Tirmizi'den ve Hakim Enes bin Malik'ten Resulullah

(s.a.a)'in şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

"Cennet üç kişiye özlem duymaktadır: Ali, Ammar ve Selman."

Acaba Allah'ın, Peygamber'in ve cennet ehlinin mahbubu olan Resulullah'ın has ashabının amel ve tavırları senet değil midir; Müslümanların onları kabul edecek ve onlara önem verecek derecede hücciyetleri yok mudur?

Acaba sizin görüşünüzde sadece "Sakife" oyunuyla muvafakat eden bazı grupların ashap sayılması ve Resulullah (s.a.a)'in Sakife ehlinin niyetlerine muhalefet eden diğer tertemiz sahabesinin itibar derecesinden düşüp etkisiz kalması utanç verici değil midir?

Binaenaleyh naklettiğiniz hadisi mutlak bir şekilde söylemeseydiniz bu çıkmaza düşmemeniz ve bizi de hidayet dairesinden çıkarmamanız için; "Ashabımdan bazısı yıldızlar gibidir." demiş olsaydınız daha iyi olurdu.

İranlıların Hulefa, Diyaleme, Gazan Han ve Hudabende Şahın Zamanında Şia Olmalarının Sebebi

Ama "Şia mezhebi siyasi bir mezheptir, Mecusi İranlılar siyasette Arapların sultası ve saltanatından kaçmak için onu kabul etmişlerdir" sözünüze gelince; teveccüh ve dikkat etmeksiniz atalarınıza uyarak onların yanlış sözlerini beyan ettiniz.

Çünkü önceden Şia'nın İslami bir mezhep olduğunu ve Hatem'ul- Enbiya (s.a.a)'in Allah'ın emriyle ümmetin önüne bıraktığı bir yol olduğunu sabit ettik. Biz O Hazretin emrine göre Emir'ul- Muminin Hz. Ali ve tertemiz Ehl-i Beyti'ne(selamullah-i aleyhim ecmain) uyuruz, bize verilen düstura uygun amel ediyoruz ve kendimizi hak bildiğimizden naci (kurtuluşa eren) olduğumuza inanıyoruz.

Resulullah (s.a.a)'in en küçük bir düsturu olmaksızın Sakife komplosunu düzenleyenler politikacı kimselerdi; Hz. Peygamber'in (s.a.a) düsturu gereğince her şeyden tertemiz Ehl-i Beyt'e uyan kimseler değildi.

Çünkü Ehl-i Beyt'e uymak için O Hazretin bizzat kendisinden düsturlar vardır ve sizin güvenilir kitaplarınızda da zikr olunmuştur. Ama Sakife ve Sakife ehline uymak hususunda kesinlikle hiçbir düstur (O Hazret tarafından) sadır olamamıştır.

İranlıların, Emir'ul- Muminin Ali ve mutahhar Ehl-i Beyti'nin velayet makamlarına teveccüh etmelerine gelince, Ehl-i Sünnet'ten olan beyler, inat ve taassup üzere veya düşünmeden ve hiçbir tahkikte bulunmadan halefen an selef (geçmiş atalarının adetine uyarak) hüküm vermişlerdir.

Böylece Ehl-i Sünnet'le muaşeret eden ve (sadece) onların kitaplarına bakan diğer

yazarlar da yanlışlığa kapılmışlardır. Şöyle meşhur bir ata sözü vardır: “Tek başlarına hakimin yanına gidip sevinçle döndüler.” Bunlar İranlıların, siyaset gereği hak olan Şia mezhebini seçtiklerini sanmışlardır.

Gerçekten İranlıların Emir’ul- Muminin Ali’ye ve O Hazretin Ehl-i Beyti’ne olan ilgi ve sevgilerinin asıl nedenini, adet ve taassuptan uzak durarak öğrenmek istememişlerdir veya derin bir şekilde düşünüp dikkat etmemişlerdir.

Eğer birazcık düşünüp dikkat etseydiler; hakikate çabuk ulaşırlardı; eğer bir kimse veya bir toplum bir işi siyaset gereği yapmış olursa, o iş geçicidir; netice alıp hedefe ulaştıktan sonra geldikleri aynı yoldan geri dönerler; artık bin yıl o akide üzerinde sabit kalmaz ve o yol uğruda canlarını vermez, Şia sancağını kanlarıyla korumaz ve “la ilahe illallah Muhammed’un Resulullah”dan sonra “Aliyyen veliyyullah” kelimesini söyleyerek iftihar etmezler.

Şimdi beylerin müsaadesiyle tarihin aydınlığa kavuşması için, onların siyaset icabı kendilerini Şia göstermediklerini, hakikat, delil, burhan ve kalpten kaynaklanan sevgi üzere hak olan Şia mezhebini seçip kabul ettiklerini bilmeniz için, bütün milletler arasında İranlıların Hz. Ali’ye ve mutahhar Ehl-i Beytine olan sevgilerinin asıl sebebini kısaca huzurunuza arz ediyorum:

Evvela İranlıların akıl ve zekaları; cehalet, adet ve taassubun onlara mani olmamasını, aynı zamanda hak ve hakikati çabuk idrak edip canı gönülle onu kabullenmelerini gerekli bilmiştir.

Nitekim Müslüman Arapların eliyle İran’ın feth edilmesinden sonra Müslümanların onlara tanıdıkları tam bir özgürlükle mukaddes İslam dinini kabul etmelerinde hiçbir icbar ve zorlama olmaksızın Müslümanlarla muaşeret eder etmez dakik bir araştırma ile İslam’ın hak olduğunu anlayıp kaç bin yıllık ateş perestlik ve Mecusiyet dininin batıl olduğunu teşhis ederek tam bir istekle, iki tanrıya (Ehrimen ve Yezdan) olan inançtan yüz çevirip İslam dinini kabul ettiler.

Böylece hakkaniyeti sabit eden delilleri Şia mezhebinde yani Hz. Ali (a.s)’ı takip etmekte görünce akıl ve bilgi üzere ona uydular.

Buyruğunuzun ve dar düşünceli yazarlardan çoğunun iddialarının hilafına, İranlıların velayet makamına olan bağlılıkları ve onların Emir’ul- Muminin Hz. Ali (a.s)’a olan sevgileri Harun ve Memun’un hilafeti döneminde olmamıştır; bu sevgi Resulullah (s.a.a)’in bizzat kendi zamanında insanların kalbine yerleşmiştir.

Çünkü her İranlı Medine’ye gelip Müslüman olduğunda sahip oldukları özel bilinç ve zekiliklerinden dolayı hak ve hakikati Hz. Ali (a.s)’da görüyorlardı. İşte bunun için Resulullah’ın emir ve kılavuzluğuyla O Hazretin velayetinin sağlam ipine sarılıyorlardı.

İmanın bütün derecelerine sahip olan Selman onların başında yer almıştı; her iki fırkanın naklettiğine göre Resulullah (s.a.a) onun hakkında şöyle buyurmuştur: "Selman biz Ehl-i Beyt'tendir."

İlk evvelden "Selman-ı Muhammedi" lakabıyla meşhur oldu. İşte bu Selman halis şialardan, O Hazretin velayetine ilgi gösterenlerden ve Sakife olayına karşı ciddi bir şekilde muhalif olanlardandı; kendi kitaplarınızda nakl olan hadisin hükmü gereğince ona uymak hidayet yoluna tabi olmaktır.

Selman-ı Farisî'nin öyle halis Şia olmasının sebebi, Hz. Ali'nin hakkındaki duyduğu ayet ve Resulullah'ın sözlerinden dolayı idi. Çünkü defalarca Resulullah (s.a.a)'den şöyle buyurduğunu duyuyordu:

"Ali'ye itaat eden bana itaat etmiştir; bana itaat eden Allah'a itaat etmiştir; Ali'ye muhalefet eden bana muhalefet etmiştir; bana muhalefet eden Allah'a muhalefet etmiştir."

Resulullah (s.a.a)'in zamanında ve O'ndan sonraki zamanlarda Medine'ye gidip Müslüman olan her İranlı O Hazretin itaat ve safında yer alıyordu.

Bundan dolayı ikinci halife çok sinirlenip onlar için bazı sınırlar koydu. İşte bu sınır ve baskılar, onların kalbinde bazı adavet ve kinler doğurdu ve halifenin Resulullah'ın düstur ve davranışına aykırı olarak onları kovmasından ve İslami haklardan men etmesinden dolayı çok üzüldüler.

Bunlara ilave olarak, her şeyden daha fazla İranlıları, Hz. Ali (a.s) ve Ehl-i Beyti'nin mukaddes makamına yönlendiren, O Hazretin hakkında genişçe tahkik yapmalarına ve gönüllerinde ona karşı muhabbet beslemelerine sebep olan şey, Emir'ul- Muminin Hz. Ali ((a.s)'ın İranlı esir şehzâdeleri savunup koruması olmuştur.

Medain (Tisfun) esirlerini Medine'ye getirdiklerinde ikinci halife, esir olan bütün kadınları Müslümanlara cariye olarak verilmesini emretti, Emir'ul- Muminin Ali (a.s) bu işe mani olup şöyle buyurdu:

"Şehzâdeler müstesna (ayrıcalıklı) ve muhteremdirler, İran şahı Yezdgerd'in iki kızı esirler arasındadır, onlar cariye verilmez."

İkinci halife; "Öyleyse ne yapılması gerekir? dediğinde Hz. Ali buyurdular ki:

"Emret ayağa kalksınlar ve Müslümanlardan istedikleri şahsı, özgür olarak kendilerine eş kabul etsinler."

İşte Hz. Ali'nin tavsiyesi üzerine kalkıp sahabeleri gözden geçirdiler, "Şah-ı Zenan" Hazretin elinin altında terbiye gören ve eğitilen Muhammed bin Ebu Bekir'i seçti; "Şehribanu" da Resulullah'ın torunu İmam Hüseyin (a.s)'ı seçti; bunlar şer'i bir

nikahla onların evine gittiler.

Allah-u Teala, Şah-ı Zenan'dan Muhammed'e bir evlat verdi (İmam Cafer Sadık'ın annesi olan Ümmü Ferve'nin babası Kasım-ı Fakihi); Şehribanu'dan da İmam Zeyn'ül- Abidin'i İmam Hüseyin'e bağışladı.

Bu haber ve Hz. Ali (a.s)'ın şehzâdeleri koruması meselesi İranlılara ulaştığında, O Hazrete özel bir ilgi duydular; duydukları bu ilgi O'nun hakkında derin bir şekilde tahkik yapmalarına sebep oldu.

Özellikle İran Müslümanların eliyle feth edildikten sonra Müslümanlarla yakından temasta bulunmaları sonucu O Hazretin velayet, imamet ve hilafet makamını, ispat edici delillerle öğrenmiş oldular ve kalpten O'na bağlandılar. Mani ve engeller ortadan kalktığında, durumlar müsait olduğunda, kendi inanç ve akidelerini açıkça söyleyip mezheplerini aşikar ettiler.

Binaenaleyh akidenin ortaya çıkışı ve mezhep özgürlüğü, Harun ve Memun'un zamanı ve Safevilerin saltanat dönemiyle hiçbir ilişkisi yoktur. Safevilerin saltanat döneminden yedi yüz yıl önce, hak olan Şia mezhebi İran'da zuhur etmiştir; yani hicri dördüncü asırda, İran'da yönetim Diyaleme-i Âl-i Buye'ye devredildiğinde, o bu hakikatin üzerinden perdeyi kaldırdı, böylece İranlılar tam bir özgürlüğe kavuştu ve kalplerinde saklı olan mezhebi aşikar ettiler.

Moğolların Döneminde Şia'nın Zuhuru

Hicri 694'te İran'ın saltanatı (islami ismi Mahmut olan) Ğazanhan Moğol'a ulaştı. Ehl-i Beyte özel bir ilgi duyduğundan dolayı Şia mezhebi onun zamanında daha da yaygınlaştı. Onun vefatından sonra da H. 707'de saltanat Ğazanhan'ın kardeşi Ciyatu'ya (yani Muhammet şah Hudabende'e) geçti.

Allame-i Hilli'nin Kad'ıl- Kuzatla Münazarası

Alim ve tarihçi Şafii el-Hemedani'nin nakl ettiğine göre, şahinşahi sarayında şahın kendi huzurunda, o zamanda Şia alimlerinin iftiharlarından ve asrın dahilerinden olan "cemal'ül- milleti ve'd- din, allame-i kebir Hasan bin Yusuf bin Ali bin Mutahhar-i Hilli" ile Ehl-i Sünnet'in en büyük alimlerinden olan "Hace Nizamuddin Abdulmelik-i Merağe-i Kad'ıl- kuzat[56] eş-Şafii" arasında bir takım tartışmalar gerçekleşti.

O mecliste imamet meselesi söz konusu edildi. Cenab-ı Allame-i Hilli açık ve kesin delillerle Emir'ul- Muminin Ali (a.s)'ın Resulullah (s.a.a)'den sonraki hilafet ve imametini öyle bir şekilde sabit etti ve diğer kimselerin iddiasının batıllığını öyle bir şekilde ortaya koydu ki, artık mecliste hazır bulunanlar için şüphe edecek hiçbir yol bırakmadı;

Hatta Hace Nizamuddin'in kendisi bile; "Sayın Allame'nin delili pek açık ve güçlüdür, ama atalarımız bir yolu tutup gitmişlerdir, biz de avam halkı susturmak ve İslam kelimesinin tefrikasının önünü almak (birliğin bozulmaması) için o yolu takip etmemiz ve sırları açığa vurmamamız gerekir" dedi.

Bu sırada şahinşah'ın taassubu olmadığından ve her iki tarafın delillerini de iyice dinlediğinden dolayı münazara sona erdikten sonra Şia'nın hakikati ortaya çıkınca hak olan İmamiyye (Şia) mezhebini seçti ve bu mezhebin serbestliğini İran'ın bütün şehirlerine ilan etti.

İşte o meclisten bütün vilayetlerin hakim ve valilerine, bütün mescid ve camilerde Emir'ul- Muminin Hz. Ali ve diğer İmamların ismiyle hutbe okumalarını ilan etti ve dinarların (paraların) üzerine üç satırda; "La ilâhe illallah Muhammed resulullah Aliyyen veliyyullah" kelimesinin yazılmasını emretti.

Şahin şah, sayın Allame-i Hilli'yi "Hille" şehrinden bir takım meselelerin çözümü için çağırtmıştı. (İşte bundan dolayı o toplantıda münazaralar yapılarak Şia'nın hakikati ortaya çıkmış oldu.) Şahin şah Allame-i Hilli'yi kendi yanında tuttu ve onun için özel bir medrese ayarladı; derken talebeler o cenabın etrafını sardılar.

Açıkça yapılan tebliğler sonucu gerçekler ortaya çıktı ve her şeyden habersiz olan kimseler, hak olan İmamiyye (Şia) yolunun hakikatini anlamış oldular. Böylece velayetin ışık saçan güneşi takıyye[57] bulutunun altından dışarı çıktı. İşte o zamandan itibaren hak olan Şia mezhebi , güneş gibi cehalet bulutunun altından ortaya çıkmış oldu.

Yaklaşık yedi yüz yıldan sonra Safevilerin güçlü sultanlarının desteğiyle ve o zamanın kamil tebliğleriyle kara bulutlar tamamiyle dağılıp velayet ve imamet güneşi dünyaya ışınlarını saçtı.

Her ne kadar İranlılar bir gün Mecus (ateşe tapan) ve iki tanrıya (Yezdan ve Ehrimen'e) inanıyor idilerse de Müslümanların mantığa uygun delil ve burhanlarını duyar duymaz onu canı gönülden kabul ettiler; şimdiye kadar da tam bir samimiyetle İslami akidelerinin üzerinde sabittirler.

Eğer İranlıların arasında mecus olan, (inanç açısından) bir yere bağlı olmayan veya gulatlar silsilesine girip Ali'yi (a.s) kendi makamından uluhiyet derecesine yükselten, onu halik ve razık bilen (yaratan ve rızk veren) veyahut hulul,[58] ittihat ve vahdet-i vücuda[59] inanlar olursa onların İranlıların temiz kalpli toplumuyla hiçbir ilişkisi yoktur.

Her kavim ve toplumda bu çeşit düşüncesiz ve akılsız kimseler bulunmaktadır. Ama İran'ın necip ve bilgin halkının ekseriyeti Allah-u Teâla'nın vahdaniyeti, Hatem'ul- Enbiyanın nübüvvet ve Emir'ul- Muminin Hz. Ali ve on bir evladını Hz. Peygamber'in emri gereğince imamete seçildikleri hususunda sabit ve doğru bir

iman ve akideye sahiptirler.

Hafız: Hicazi, Mekki ve Medeni olan sizin gibi bir kimsenin, İran'da bir müddet kalmakla onları o kadar desteklemeniz ve onları Ali'nin (kerremellah'u vechehu) takipçileri bilmeniz gerçekten de şaşırılacak bir şeydir. Oysa ki, Ali Allah'ın kulu, O'nun emrine uyan ve O'na itaat eden birisi idi. Fakat İranlı şiaların hepsi Ali'yi Allah biliyorlar, onu Allah'tan ayrı bilmiyorlar. Kendi şiirlerinde de nazil bemenzile-i Hak[60] ve hatta Hakk (Allah)'ın aynısı biliyorlar.

Nitekim onların divan ve cep defterlerinde bu çeşit küfriyat görülmektedir. İranlı Şii alimler Ali'nin (kerremellah vechehu) dilinden bu çeşit şiirleri nakletmekteler (kesinlikle Ali'nin kendisi böyle bir inançtan beridir)...

Davetçi: Size taaccüp edilmelidir ki araştırmaksızın İranlı bütün şiaları guluv (mübalağa) eden ve Ali perest biliyorsunuz. Bu sözlerle meseleyi, her şeyden habersiz Sünni kardeşlerimize yanlış aktarıyor, iki kardeşin birbirlerini öldürmesine sebep oluyorsunuz. Bu çeşit sözler Afganistan, Hindistan, Özbekistan, Tacikistan ve diğer yerlerde Şiilerin öldürülüp kanlarının akıtılmasına yol açmıştır.

Özbekistan ve Türkistan Müslümanları, şialar Ali perest, müşrik, kafir ve öldürülmeleri farzdır diyen alimlerinin kışkırtmaları sonucu ne kadar Müslümanların kanını döküp tarih sayfasını lekelediler.

Ehl-i Sünnet'in her şeyden habersiz zavallı halkı sizin gibi alimlerin önderliğiyle İranlı Müslümanlara adavet, şirk, küfr ve irtidat gözüyle bakıyorlar.

Geçmiş zamanlarda Türkmenler Horasan yolunda, kafirdirler diyerek İranlıların önlerini kesip mallarını yağmalıyor, öldürüyor ve şöyle diyorlardı: "Kim yedi tane Rafizî (Şia'yı) öldürürse, cennet ona farz olur!"

Kesinlikle bilin ki, bu amellerin ve bu katliamların sorumlusu, şialar Ali perest, müşrik ve kafirdir diyen sizin gibi alimlerdir. Her şeyden habersiz saf ve avam Sünniler de bu çeşit sözleri kabul edip sevap kastıyla bu çeşit amellere teşebbüs ediyorlar.

İslam Her Çeşit Irkçılığı Ortadan Kaldırdı

İlk önce buyurduğunuz sözün cevabını vereyim sonra asıl konuya geçelim. "Siz Hicazi, Mekki ve Medeni olduğunuz halde niçin İranlıları savunuyorsunuz?" diye buyurduğunuz söze gelince; şu açıktır ki Mekki, Medeni ve Muhammedi olmak iftiharımdır; fakat cehalet ve akılsızlıktan kaynaklanan ırkçılık taassubu kesinlikle bende yoktur.

Çünkü yüce ceddim Hatem'ul- Enbiya (s.a.a) her milletin kavmiyet ve vatan sevgisini göz önünde bulundurmasına rağmen, "Vatan sevgisi imandandır."

cümlesini buyurmakla her kavim ve millete vatan sevgisini emretmiştir.

Resulullah (s.a.a)'in, insanların birliği ve onlardan her çeşit anlamsız düşünceleri gidermek yolunda attığı en büyük adımlardan biri de; ırkçılık ve cahilane taassupları tamamiyle ortadan kaldırmasıydı. Yüksek bir sesle bütün insanların dikkatini buyurduğu şu söze celbetti:

Arab'ın Aceme, Acemin Arab'a, beyazın zenciye, zencinin de beyaza ilim ve takvadan başka hiçbir üstünlüğü yoktur."

Yine Resulullah (s.a.a), alim ve takvalı kimselerin meseleyi yanlış anlayıp buyruğundan senet ittihaz etmemeleri, tevazu ve alçak gönüllülükten uzaklaşıp başkalarına karşı kibir ve bencillik göstermemeleri için şöyle buyurdu:

"Arap'tan olmam iftihar değildir; Adem evlatlarının seyyidi (efendisi) olmam da iftihar değildir."

Mezkur cümlenin özet olarak manası şudur ki Arap ve Adem evlatlarının efendisi olmama rağmen bu makam ve soyla başkalarına karşı övünmüyorum. Peygamber (s.a.a)'in iftiharı sadece Allah'ın itaatkar kulu olmasıdır. Allah'a yalvarıp yakardığında şöyle arz ediyordu:

"Allah'ım! Sana kul olmam bana iftihar olarak yeter."

Allah-u Teâla Hucurat Süresi 13. ayette şöyle buyurmuştur:

" Ey insanlar! Gerçekten biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler halinde kıldık. Hiç şüphesiz, Allah katında sizin en üstün (kerim) olanınız takvaca en ileride olanınızdır."

Görüldüğü gibi Allah-u Teâla fazilet üstünlük ve yüceliği takvada kılmıştır. Yine Hucurat Suresinin 10. ayetinde şöyle buyurmuştur:

"Müminler ancak kardeştirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını bulup düzeltin."

Beyaz, siyah, sarı ve kızıl derili soyundan olan köylü, şehirli, Afrikalı, Asyalı, Avrupalı ve Amerikalı olan bütün insanlar, İslam sancağı ve "La ilahe illallah Muhammed Resulullah" kelimesi altında birbiriyle kardeştirler ve hiç birisinin başka birisinden (takva hariç) üstünlüğü yoktur.

İslam'ın yüce önderi Hatem'ul- Enbiya (s.a.a) de Acemden olan Selman-i Farisî'yi, Rum'dan olan Sühayb-i Rumi'yi ve Habeşe'den olan zenci Bilal'ı muhabbet ve sevgiyle kabul etmeyi amelen açıkça göstermiştir.

Ama Arapların en iyi ırkından ve şerif soydan olan amcası Ebu Leheb'i kendisinden

uzaklaştırdı ve onun hakkında bir süre bile nazil oldu ve açıkça şöyle buyurdu:

“Ebu Leheb’in iki eli kurusun ve kurudu da...”

Bütün Bozgunculuk ve Savaşlar Irkçılık Nedeniyledir

Bütün fitne, fesat, savaş ve çekişmeler, ırk ile övünmelerden ve cahilane taassuplardan dolayıdır. Almanlar diyorlar ki; Ari’n ve Cirmin ırkı bütün ırklardan üstündür. Japonlar diyorlar ki; efendilik hakkı sarı derili olan ırkındır. Avrupalılar da diyorlar ki; beyaz derili olanlar herkesten büyük ve üstündürler.

Uygar Amerika’da zenciler toplumsal haklardan mahrumdurlar; hatta beyazların, kahve, sinema ve misafirhanelerine girmeye hakları yoktur. Bir Hıristiyan zencinin beyazlıların kilisesine girmeye hakkı yoktur.

Şaşırılacak şey şu ki, mabette de bir seviyede oturmaya hakları yoktur. Zencilerin bilgin ve alimleri beyaz derili bilginlerin toplantılarına katılmış olurlarsa, meclisin arka kısmında oturmaları gerekir. Beyaz derililerin karşısında ilimlerini izhar etmemelidirler.

Zenci ihtiyar bir bilgin, beyaz derili gencin karşısında saygı gösterip teslim olmalıdır. Beyaz derili öğrenciler, zencileri okullarına bırakmıyorlar; hatta tirenin vagonlarının arasında zenci birisi kalmış da olsa onun, beyaz derililerin boş olan vagonlarına geçme hakkı yoktur.

Velhasıl Amerika’daki zenciler (onların özgürlüğü için onca yapılan çabaya rağmen hayvanların sırasında sayılıyorlar; beyaz derililer gibi gelişen araçlardan yararlanmaya hakları yoktur.[61]

Ama mukaddes İslam dini saçma ve hurafe bütün akideleri, bin dört yüz yıl önce ortadan kaldırmıştır ve bütün Müslümanlar, hangi ırk ve kabilden olursa olsunlar eşittirler buyurmuştur.

Avrupalı, Asyalı, Afrikalı Müslümanlar birbirlerine karşı muhabbetli olup adaletli davranmalıdırlar; dünyanın neresinde olursa olsunlar, daima birbirlerine yardımcı ve dert ortağı olmalıdırlar. İslam Mekkeli, Medineli ve Hicazlı Müslümanlar ile diğer memleketlerin Müslümanları arasında hiçbir fark koymamıştır.

Binaenaleyh soyum Hicazi, Kureyşi, Haşimi ve Muhammedi olduğundan dolayı hakkı gizlemem ve boş hayaller üzere onu çiğnemem doğru değildir. Kesinlikle sahte Hicazi’leri merdut sayıyor ve İranlı Müslümanları ise seviyorum.

Biz içe ve duruma bakıyoruz;

Dışa ve söze değil.

Üstelik siz İranlı gulatları hiçbir deliliniz olmaksınız tertemiz, muvahhid ve halis şialarla karıştırdınız.

Gulat'ın Akaidi, Onların Kınanılması ve Abdullah Bin Sebe'nin Lanetlenmesi

Emir'ul- Muminin Hz. Ali (a.s)'ın bütün şiaları, Allah-u Teala'nın seçkin kullarıdır. Yine Allah-u Subhanehu ve Teâla'ya ve O'nun kulu ve resulü olan Muhammed (s.a.a)'e itaat eden ve Ali bin Ebi Talip (a.s) hakkında Hz. Peygamber'in buyurduğundan başka bir şey söylemeyen kimselerdir. Bizler Hz. Ali'yi Allah'ın salih kulu ve Resulullah'ın da vasisi ve halifesi biliyoruz.

Biz, bu akideden başka bir akideye sahip olan kimseyi kendimizden uzak sayıyor, onu merdut biliyoruz. Örneğin: "Sabaiyye, Hatabiyye, Ğarabiyye, Ulyaviyye, Muhammese, Buzeyğiyye ve İran'ın bazı köy ve şehirlerinde, Musul ve Suriye'de Ehl-i Hak adıyla dağılmış olan... bazı gulat gruplar da vardır.

Bütün şialar bu inançtadırlar, onları kafir, mürtet ve necis biliyorlar; Şia müçtehitleri tüm fıkıh ve "İlm-i hal" kitaplarında Gulat'ı kafirler sırasında zikrediyorlar; çünkü onlar sayısızca bozuk inançlara sahiptirler. Örneğin diyorlar ki: "Ruhani şeyin, cismani halde zuhur etmesi muhal değildir.

Nitekim Cebrail "Dehye-i Kelbi" şeklinde Hz. Peygamber'e zahir oluyordu; Hakkın (Allah'ın) hikmeti hekimanesi, zat-ı akdesin beşer şeklinde aşikar olmasını gerektirdi. Bundan dolayı Hz. Ali şeklinde zahir oldu!"

İşte bu yüzden Hz. Ali (a.s)'ın makamını, Hz. Peygamber (s.a.a)'in mukaddes makamından daha yüce biliyorlar. Hz. Ali (a.s)'ın kendi zamanından itibaren, ins-u cin şeytanlarının aldatmasıyla bir grup insanlar bu akideye sahip olmuşlardır.

Hz. Ali (a.s)'ın kendisi, Hindistan ve Sudan'dan gelen ve O Hazretin ilahlığını iddia eden bir grup insanlara hayli nasihat etti, bu nasihatlerin bir fayda vermediğini görünce, onların dumanlı kuyularda (tarih kitaplarında kaydedildiği şekilde) öldürülmelerini emretti.

Nitekim bu olayın izahı, "Bihar'ul- Envar" kitabının yedinci cildinde etraflıca zikredilmiştir. Emir'ul- Muminin Hz. Ali ve diğer masum İmamlar (Allah'ın selamı onların üzerine olsun), olara lanet edip kendilerinden uzaklaştırmışlar ve onlardan teberri etmişlerdir.

Yine bizim muteber kitaplarımızda mevlamız Emir'ul- Muminin Ali (a.s)'dan şöyle dua ettiği naklolunmuştur:

"Allah'ım! İsa bin Meryem'in Nesara (Hıristiyanlar)'dan teberri ettiği gibi ben de gulattan beriyim. Allah'ım! Onları daima hor ve zelil kıl ve hiçbirine yardım da bulunma."

Diğer bir rivayette de Hz. Ali (a.s) şöyle buyurmuştur:

“Hakkımda iki grup insanlar helak olacaktır; oysaki bunda benim hiçbir günahım yoktur): Sevgide haddini aşanlar (yani ifrat ve guluv edenler) ve sevmeyip de geri kalanlar(yani düşman olanlar). Biz, hakkımızda haddimizi aşacak derecede guluv (mübalağa) eden kimselerden, İsa bin Meryem’in Nasranilerden teberri ettiği gibi teberri ediyor ve Allah’a sığınıyoruz.”

Hz. Ali (a.s) yine buyurmuştur ki:

“Hakkımda iki grup insan helak olacaktır: Guluv ederek seven ve buğzederek düşmanlık yapan.”

İşte bu yüzden on iki İmam şiaları, Emir’ul- Muminin Ali (a.s) ve mutahhar Ehl-i Beyti hakkında nazm[62] ve nesir[63] olarak guluv eden, onları Allah ve Resulünün belirlediği makamın dışına çıkaran ve ubudiyet makamından rububiyyet makamına yükselten kimselerden teberri ediyorlar. Böyle bir akideye sahip olan kimseler bizden değillerdir; onlar Gulat ve melunlardandırlar.

Sizler Şia topluluğunu onlardan ayrı bilmelisiniz. Çünkü İmamiyye alimleri, Gulat’ın kafir ve necis olmalarına icma etmişlerdir. Eğer Şia fakihlerinin “Cevahir’ul-Kelam”, “Mesalik” ve diğer kitaplarına, merhum ayetullah Yezdi’nin (kuddise sirruh) “Urvet’ul- Vuska” ve Ayetullah’il- uzma İsfehani’nin (mudde zılluhu’l- ali) “Vesilet’un- Necat” adlı risalelerine

(kitaplarına) müracaat edersiniz, Taharet, Zekat, Nikah ve İrs bablarında müçtehitlerimizin onların kafir ve necis olduklarına dair fetvalarını görürsünüz. Bütün müçtehitlerimiz, onların gusül ve defninde müdahale etmenin, onlarla evlenmenin, Müslüman’ın miras hakkının ve hatta sadaka ve zekatın onlara verilmesinin câiz olmadığına bir fetva vermişlerdir.

Kurtuluş ehli olan Şia fırkası, kelam ve akaid kitaplarında, bu fasit ve kafir fırkadan teberri etmenin her müslümana, özellikle akideleri halis olan şialara farz ve gerekli olduğu geniş bir şekilde delillerle açıklanmıştır.

Gulat’ın reddinde yeteri kadar ayet ve hadis mevcuttur; biz onlardan bazısına deyiniyoruz.

Allah-u Teala, Mâide suresinin 77. ayetinde açıkça şöyle buyuruyor:

“De ki: Ey kitap ehli, haksız yere dininiz konusunda (İsa’yı nübüvvet makamından ilahlık makamına çıkararak) guluv etmeyin (aşırı gitmeyin) ve daha önce sağmış, birçoğunu saptırmış ve dümdüz yoldan kaymış bir topluluğun (Hıristiyan önderlerinin) heva ve heveslerine(istek ve tutkularına) uymayın.”

Merhum Allame Meclisi (kuddise sirruh) Şia'nın ilim ansiklopedisi olan "Bihar'ul-Envar" kitabının 30. cildinde onlar (gulat)'ın kınanması ve risalet ailesinin onların iddia ettiği şeyden uzak olmaları hususunda çok rivayetler nakletmiştir. Örneğin İmam Cafer Sadık (a.s)'dan şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Bu hadisin manası özet olarak şöyledir:

"Biz, Allah-u Teâla'nın bizi yarattığı ve seçtiği kullarız... Biz mutlaka öleceğiz, durdurulup sorgulanacağız (biz de sizin gibi beşeriz). Gulat'ı seven bize buğzetmiştir; onlara buğzeden bizi sevmiştir. Kafir ve Müfevvize[64] olan gulat, müşriktirler; Allah Gulat'a lanet etsin".

Yine Şia'nın büyük önderi olan İmam Cafer Sadık (a.s)'dan şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

"Allah, Abdullah bin Seba'ya lanet etsin; o Emir'ul- Muminin Ali (a.s) hakkında rububiyyet (ilâhçılık) iddiası etti. Allah'a andolsun ki Emir'ul- Muminin Ali (a.s), Allah'ın itaat eden kullu idi. Bize yalan söyleyen kullara yazıklar olsun. Bazı kimseler, söylemediğimiz şeyi bizim hakkımızda söylüyorlar. Biz onlardan teberri edip Allah'a sığınıyoruz. Yine biz onlardan teberri edip Allah'a sığınıyoruz."

Şia fakihlerinin iftiharlarından olan Ebu Cafer Muhammed bin Ali bin Hüseyin bin Musa bin Babeveyh-i Kummi (kuddise sirruh) "Akaid-i Saduk" kitabında Şia'nın güvenilir ravilerinden, Ehl-i Beyt'in ilmini koruyanlardan ve Hz. Bakır'ul- Ulum ve Hz. Sadık (a.s)'ın ashabından olan Zürare bin A'yen'den şöyle bir rivayet nakletmiştir:

İmam Sadık (a.s)'a, Abdullah bin Seba'nın evlatlarından birisi tefvize inanıyor diye arz ettim. İmam (a.s); "Tefviz nedir?" diye sordular. Şöyle diyorlar diye arz ettim:

"Allah-u Teâla Muhammed ve Ali'yi yarattı, sonra kulların işlerini onlara tefviz etti (bıraktı), derken onlar da yarattılar, rızk verdiler, dirilttiler ve öldürdüler."

İmam (a.s) bu sözü duyunca şöyle buyurdular:

"Allah'ın düşmanı yalan söylemiştir; döndüğünde Ra'd suresindeki şu ayeti ona oku:

"Yoksa Allah'a, O'nun yaratması gibi yaratan ortaklar buldular da, bu yaratma, kendilerince birbirine mi benzeşti? De ki: "Allah, her şeyin yaratıcısıdır ve O, tektir, kahredici olandır."[65]

Bu ayet, Alla-u Teala'nın birliğine açıkça delalet etmektedir."

Zürare şöyle diyor: "Onun yanına döndüğümde İmam (a.s)'ın buyurduğu bu ayeti

ona okudum. Bu ayeti okumakla sanki ağzına bir taş atmış oldum, böylece susup kaldı.”

Gulat fırkasını kınamak ve onları lanetlemek hususunda buna benzer birçok rivayetler bizim güvenilir kitaplarımızda yer almaktadır. Avam halkın aldatılmasına sebep olacak sözleri ağzınıza almanız ve adl-i İlahi mahkemesinde muaheze edilmemeniz için bizim sizin alimlerinizin kitaplarını okuduğumuz gibi sizin de Şia alimlerinin güvenilir kitaplarını okumanız iyi olur.

Muhterem beylerin insafla konuşmalarını istiyorum; acaba İmamlarımızın, şiaları hidayet etmeleri için böyle beyanlarda bulundukları ve gerçek şiaları yani Hz. Ali (a.s)’ın takipçileri ve evlatları, önderlerinden böyle rivayetleri duydukları halde yine de onları Allah veya İlahlık makamına mı çıkarırlar?

Gulat fırkası tamamıyla bizden uzaktırlar, biz de onlardan uzağız. Zahirde Şialık iddiasında bulunsalar da Allah Teâla, Peygamber (s.a.a), Ali (a.s) ve Al-i evlatları hepsi ve bütün şialar onlardan beri ve uzaktırlar.

Nitekim mevlamız Emir’ul- Muminin Hz. Ali (a.s) Gulatların önderi olan mel’un Abdullah bin Seba’yı üç gün hapsetmiş, tövbe etmesini istemiş, kabul etmeyince lacerem (mecburen) onu ateşe atıp yakmıştır.

Allah aşkına, alimlerinizin taassup ve adet üzere ve geçmişlerine uyarak “Şia mektebinin kurucusu mel’un Abdullah bin Seba’dır” demeleri veya yazmaları utanç verici değil midir? Oysa ki Şia alimleri bu mesele ile ilgili bütün kitaplarında İmamlarına uymuş, Abdullah bin Seba’yı mel’un bilmişlerdir.

Binaenaleyh Abdullah bin Seba’ya uyan kimseler de melundurlar. Çünkü onlar gulattırlar; Peygamber (s.a.a)’in Ehl-i Beyti hakkında ifrat yapmaktan uzak durmayan onların takipçileri değillerdir.

Eğer sizin mutaassıp alimlerinizin yazdığı ve diğer kimselerin de körü körüne onlara uyarak toplantılarda söyledikleri gibi mel’un Abdullah bin Seba Şia mektebinin kurucusu ve şialar da onun takipçileri olsaydı, o zaman en azından Şia kitaplarından birinde onu övmüş olurlardı.

Eğer siz Şia alimlerinin kitaplarından sadece bir tanesinde mel’un Abdullah bin Seba’yı methettiklerini gösterirseniz, ben bütün sözlerinize teslim olacağım. Ama eğer göstermeseniz (kesinlikle de göstermezsiniz) o zaman hesap gününden ve adl-i İlahi mahkemesinden korkun ve tertemiz muvahhid şiaları mel’un Abdullah bin Seba’nın takipçileri olarak tanıtmayın ve meseleyi her şeyden habersiz avam halka yanlış aktarmayın.

Yine alicenaptan kardeşçesine ricam, ilim ehlinden olduğunuz için daima kaide, ilim, mantık ve hakikat üzere sohbet etmenizdir; düşmanların inat olarak şialara

nispet verdikleri saçma-sapan ve mantıksız sözler üzere değil.

Hafız: Sizin kardeşçe nasihatlerinizi her akıllı kimse kabul edip dikkate almaktadır. Ama müsaade ederseniz ben de uyarı olması için bazı şeyleri arz edeyim.

Davetçi: Çok memnun olurum, buyurun.

Hafız: Siz konuşmalarınızda daima; "Biz İmamlar hakkında guluv etmiyoruz" buyuruyorsunuz, Gulat'ı mel'un ve ateş ehli biliyorsunuz. Ama bu iki gecede defalarca İmamlar hakkında sizden bazı sözler duyuluyor; beyan ettiğiniz kaideler üzerine onlar bu çeşit sözlere razı değillerdir. Mümkünse siz de konuştuğunuzda kınanmaya yol açacak sözler söylememeniz için dikkatli olunuz.

Davetçi: Ben mutaassıp ve cahil bir kimse değilim, konuşmamda yanlışlık olursa hatırlatırsanız çok memnun olurum. Çünkü insan yanılan ve unutan bir varlıktır. Bu iki gecede Hidayet İmamlarının rızasına aykırı olan, ilim, akıl ve mantıkla bağdaşmayan şeyler görürseniz, rica ediyorum ki (açıkça) beyan ediniz.

Hafız: Bu iki gece defalarca İmamlarınızın ismini getirdiğinizde "Radıyallahu anhum" yerine "Selamullahi aleyhim" veya "Salavatullahi aleyhim" buyurdunuz. Oysa ki kendiniz de bildiğiniz gibi Ahzab suresindeki şu ayetin hükmüyle: "Hiç şüphesiz, Allah ve melekleri peygambere salat etmektedirler.

Ey iman edenler, siz de ona salat edin ve tam bir teslimiyetle ona selam verin."[66] salat ve selam sadece Resulullah'a (s.a.a) mahsustur. Ama siz konuşmanızda İmamlar hakkında salat ve selam söylüyorsunuz. Yaptığınız bu amelin Kur'ân'ın nassına aykırı olması pek açıktır. Size yapılan tenkitlerden biri de söz konusu edilen meseledir. Böyle bir şey bidattir, bidat ehli de dalalet ehlidir diyorlar.

Muhammed Ehl-i Beyt'ine Salat Etme Hususunda Yapılan Tenkit ve Onun Yanıtı

Davetçi: Şia topluluğu kesinlikle nassa aykırı bir iş yapmamışlardır ve yapmıyorlar da. Geçmiş asırlarda onların düşmanları örneğin: Havariç, Nasibi, Emevi ve onlara uyanlar bahaneler arayıp ve Şiileri bidat ehli olarak tanıtmaları için asılsız deliller getirmişlerdir.

Şia'nın büyük alimleri onların bütün cevaplarını vermiş ve bidat ehli olmadıklarını ispatlamışlardır. Kalem düşmanın elinde olursa, istediğini yazar. Bu konunun da cevabı teferruatıyla verilmiştir. Ama vakit geçtiğinden dolayı geniş bir şekilde cevap vermekten vazgeçiyorum.

Buyurduklarınızın cevapsız kalmaması ve meselenin de meclisteki hazır bulunan aziz kardeşlerimiz tarafından yanlış anlaşılmaması için konuyla ilgili bazı noktalara kısaca değinmek istiyorum:

Birinci olarak; mezkur ayet, salat ve selamın başkalarına söylenmesini men etmemiştir; Müslümanların Hz. Peygamber (s.a.a)'e salat etmelerinin gerekli olduğunu emretmektedir.

İkinci olarak; mezkur ayeti nazil eden Allah-u Teâla Saffat suresinin 130. ayetinde şöyle buyurmaktadır:

"Âl-i Yasin'e selam olsun."

Risalet ailesinin büyük özelliklerinden biri de Kur'ân'ın her yerinde büyük peygamberlere özel selam ediyor; buyuruyor ki:

"Alemler arasında Nuh'a selam olsun", "İbrahim'e selam olsun", "Musa ve Harun'a selam olsun" [67]

Kur'ân'ın hiçbir yerinde peygamberlerin evlatlarına selam söylenmemiştir. Sadece Hatem'ul- Enbiya (s.a.a)'in evlatlarına selam söylenmiştir. Allah-u Teâla "Yasin evlatlarına selam olsun" buyuruyor.

"Yasin" Resulullah'ın isimlerinden biridir.

Yasin Kelimesinin Manası ve "Sin" Edatının Peygamberin Mübarek İsmi Olması Hususunda

Bildiğiniz gibi Kur'ân-ı Mecid'de Hz. Peygamber'in on iki isminden beş tanesi ümmetin basiretinin artması için zikr olunmuştur. Beş kutsal isim şunlardır: Muhammed, Ahmed, Abdullah, Nun ve Yasin. 36. Sürenin evvelinde şöyle buyuruyor:

"Yâ Sîn, andolsun hikmetli Kur'ân'a, gerçekten sen gönderilen (peygamber)lerdensin."

Yâ nida edatıdır, "Sîn" de Resulullah'ın mübarek ismidir; O Hazretin hakikatine, zahiri ve batini eşitliğine işarettir.

Nevvab: Tehecci harflerinin arasında "Sîn" edatının, O Hazretin mübarek ismi olmasının sebebi nedir?

Davetçi: Az önce arz ettiğim gibi mana alemine ve O Hazretin hakikat-ı i'tidalına işarettir. Çünkü Hatemiyet makamını hâiz olacak kimse, vücudu hâdd-i itidale erişen ve zahiri ile batini eşit olan kimsedir. Bu mertebe O Hazretin mukaddes vücudunda mevcut idi. İşte bundan dolayı "Sin" edatıyla O Hazret için makam isbat edilmektedir.

Herkesin anlayabileceği bir üslupla beyan edecek olursak, tehecci harflerinin

arasında zahir ve batini eşit olan sadece “Sin” edatıdır. Şöyle ki ilm-i a’dad (hesap) alimleri nezdinde yirmi sekiz tane tehecci harflerinin her birisinin zübür ve beyyine’si[68] vardır; her harfin zübür ve beyyine’si tatbik edildiğinde kesinlikle ya zübürü fazladır veya beyyinesi.

Nevvab: Kıble sahip (alicenap)! Cesaret ettiğimden dolayı affedin; meseleyi iyice anlamaktan aciz olduğum için bu gecelerde meseleleri, herkesin anlayabileceği sade ve açık bir şekilde beyan etmenizi istiyorum. Çünkü zübür ve beyyine'nin ne olduğunu anlayamadık; muammanın çözümü için gayet açık bir şekilde izahta bulunmanızı rica ediyoruz.

Davetçi: Memnuniyetle; “zübür”, kağıdın üzerinde yazılan harfin şeklidir; “beyyine” de okunurken artıklığı ortaya çıkan şeydir. Mesela “S” edatı kağıdın üzerinde bir harftir, ama okunduğunda üç harf “sin” oluyor ve böylece iki harf artıyor. Çünkü 28 tane olan tehecci harflerinin arasında, tatbik edildiğinde zübür ve beyyine’si eşit olacak sadece “Sin” harfidir. Sin atmış aded’dir, beyyine’si de “în” harflerinden ibaret olup atmıştır; “î” on, “n” de ellidir, ikisi toplam 60 oluyor.[69]

İşte bu yüzden Kur’ân’da Hatem’ul- Enbiyaya “Yâ Sîn” olarak hitap edilir. Bu Hz. Peygamber’in zahir ve batınına işarettir. Yâ Sîn yani “Ey zahir ve batın açısından itidale[70] sahip olan kimse!”

Âl-i Yasin’den Maksat Muhammed Ehl-i Beytidir

Binaenaleyh Sîn Resulullah’ın mübarek ismidir. Allah-u Teala şu ayette buyuruyor ki:

“Selam’un ala âl-i Yâsîn” (Âl-i Yasin’e selam olsun.)

Hafız: Buyurduğunuz bu şeyler sihirli kelamla ispatlamak istediğiniz sözlerdir; alimler arasında böyle bir mana (Âl-i Yasin’e selam olsun) söylenmemiştir.

Davetçi: Rica ediyorum bir şeyi nefyettiğinizde kesin bir karar vererek onu nefyetmeyin, cevabı verildiğinde üzüntü hasıl olmaması için ihtimal vererek konuşun. Siz kendi kitaplarınızdan ya haberiniz yoktur veya haberiniz olsa da tasdik etmeyi salah görmüyorsunuz. Ama biz sizin kitaplarınızdan haberdarız ve hakkı da inkar etmek istemiyoruz.

Sizin büyük alimlerinizin kitaplarında mezkur manaya çok işaret edilmiştir. Örneğin: Mutaassıp İbn-i Hacer-i Mekki, “Savaik’ul- Muhrika” kitabında Ehl-i Beyt hakkında nakl ettiği ayetlerden üçüncü ayetin hemen aşağısında yazmıştır ki bir grup müfessirler İbn-i Abbas’dan şöyle nakletmişlerdir: “Âl-i Yasin’den Maksat, Muhammed Ehl-i Beyti’dir.” Binaenaleyh “Âl-i Yasin’e selam olsun” demek Muhammed (s.a.a)’in Ehl-i Beytine selam olsun demektir.

Yine yazıyor ki, imam Fahri Razi şöyle zikretmiştir: “Peygamber’in Ehl-i Beyt’i beş şeyde O Hazretle eşit durumdadır:

a) Selam’da; buyurmuştur ki: “Selam olsun sana ey peygamber.” Yine buyurmuştur ki; “Âl-i Yasin’e selam olsun” Yani Muhammed’in (s.a.a) Ehl-i Beytine selam olsun.

b) Teşehhüd’de O’na ve O’nlara salat etmekte.

c) Taharette; Allah-u Teala buyurmuştur ki: “Tâha!” Yani: “Ey Tahir (ve münezzeh)” O’nların hakkında da tathir ayetini nazil ederek: “Allah her çeşit ricsi (kötülüğü) siz (Ehl-i Beyt’ten) uzaklaştırmak ve sizi tertemiz kılmak istiyor.” buyurmuştur.

d) Sadakayı O’nlara haram kılmakta.

e) Muhabbette; Allah-u Teâla buyurmuştur ki:

“Ey Peygamber, de ki: Eğer Allah’ı seviyorsanız öyleyse bana uyun da Allah sizi sevsin.”

Yine buyurmuştur ki: “Ey Peygamber de ki: Ben buna (tebliğime) karşılık, akrabalara (Ehl-i Beyt’ime) sevgi dışında sizden hiçbir ücret istemiyorum.”[71]

Seyyid Ebubekir bin Şehabüddin-i Alevi, “Reşfet’üs- Sadi min Bahr-i Fezail-i Ben’in-Nebiyyi’l-Hadi” adlı kitabının birinci babında bir grup cemaatın İbn-i Abbas’dan, ikinci babında da Nekkaş’ın, Kelbi’den; “Mezkur ayetteki Âl-i Yasin’den maksat Muhammed’in Âl’i (Ehl-i Beyt’i)'dir.” diye naklettiklerini söylemiştir.

İmam Fahri Razi “Tefsir-i Kebir”in 7. cildinde söz konusu ayetin hemen altında onun manası için çeşitli sûretler nakletmiştir; ikinci sûrette “Âl-i Yasin’den maksat Muhammed’in (s.a.a) Ehl-i Beyti’dir.” demiştir.

Yine İbn-i Hacer “Savaik” kitabında bir grup müfessirlerin İbn-i Abbas’dan şöyle naklettiklerini yazmıştır: “Selam’un ala Âl-i Yasin”den maksat “Selam’un ala Âl-i Muhammed’dir.”

Tertemiz Ehl-i Beyt’e salavat getirmeye gelince, bu her iki fırka (Şia ve Ehl-i Sünnet) arasında kesindir. Hatta Buhari ve Müslim sahihlerinde Hz. Peygamber (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu tasdik etmişlerdir: “Salavat’ta benimle Ehl-i Beyt’im arasına ayrılık sokmayın.”

Muhammed Âl’ine Salavat Getirmek Sünnet Teşehhüd’de ise Farzdır

Özellikle Buhari, “Sahih-i Buhari”nin üçüncü cildinde, Müslim “Sahih-i Müslim”in

birinci cildinde, Süleyman Belhi el-Hanefi “Yenabi’ul- Meveddet”de, hatta mutaassıp İbn-i Hacer “Savaik”de ve diğer büyük alimleriniz Ka’b bin Acze’den şöyle naklediyorlar: “İnnellah’e ve melaiketehu yusellune ale’n- nebiy...” ayeti nazil olduğunda Resulullah’a:

“Ya Resulellah! Sana nasıl selam verilmesini öğrendik, nasıl salat edelim?” dediğimizde buyurdular ki: “Şöyle salat edin: “Allahumme salli ala Muhammed’in ve Âl-i Muhammed”

Diğer rivayetlerde de şu cümle izafe edilmiştir: “Kema salleyte ala İbrahim’e ve Âl-i İbrahim, inneke Hamid’un Mecid.”

İmam Fahri Razi, Tefsir-i Kebir’in altıncı cildinde şöyle naklediyor: Resul-ü Ekrem’den “sana nasıl salat edelim?” sorduklarında şöyle söyleyin buyurdular:

“Allahumme salli ala Muhammed’in ve ala Âl-i Muhammed, kema salleyte ala İbrahim’e ve ala Âl-i İbrahim ve barik ala Muhammed’in ve ala Âl-i Muhammed, kema barekte ala İbrahim’e ve ala Al-i İbrahim, inneke Hamid’ün Mecid.”

İbn-i Hacer aynı rivayeti az bir farklılıkla Hakim’den nakletmiştir ve bu hususta kendi görüşünü şöyle açıklamıştır: “Bu (mezkur) hadiste, Peygamber’e ve Âl-ine (Ehl-i Beyt’ine) salavat getirmenin emir edilmesine dair pek açık bir delil vardır.

Yine Resulullah (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

“Bana kesik salavat getirmeyin.”

Ya Resulellah, kesik salavat nedir? dediklerinde:

“Allahumme salli ala Muhammed” söyleyerek susmanızdır; halbuki şöyle söylemelisiniz: “Allahumme salli ala Muhammed ve ala Âl-i Muhammed” buyurdular.

Deylemi de Resulullah’ın şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

“Muhammed ve Âl’ine (Ehl-i Beyt’ine) salavat getirilmedikçe dua örtülü kalır (icabete erişmez).”

Şafii’nin şöyle dediğini naklediyorlar:

Ey Resulullah’ın Ehl-i Beyti! Sizin sevginiz,

Allah tarafından Kur’ân’da farz kılınmıştır.

Bu büyük makam size yeter ki

Size salavat getirmeyenin namazı kabul olmaz.[72]

Resulullah (s.a.a)'in şu buyruğu gereğince: "Namaz dinin sütunudur; o kabul olursa diğer ameller de kabul olur; o kabul olmazsa diğer ameller de kabul olmaz." bütün amallerin kabul olması namaza bağlıdır; az önce zikrettiğimiz hadis gereğince de namazın kabul olması Şafii'nin de itiraf ettiği gibi Muhammed ve Âl-i Muhammed'e salavat getirmeye bağlıdır.

Seyyid Ebubekir bin Şehabuddin Alevi "Reşfet'üs-Sadi min Bahri Fezail-i Beni'n-Nebiyyi'l- Hadi" kitabının ikinci babında Muhammed ve Âl-i Muhammed'e salavat getirmenin farz olması hususunda beyanlarda bulunmuş ve Nesai, Dar-u Kutni,

İbn-i Hacer ve diğer kimselerden de Teşehhüd'de Hz. Peygamber (s.a.a)'in mübarek isminden sonra Âl-i Muhammed'e (Muhammed Ehl-i Beytine) de salavat getirmenin farz olmasına dair deliller zikretmiştir. Artık vakit geçtiğinden dolayı daha fazla izahta bulunmaktan vazgeçiyorum ve hükmü beylerin temiz vicdanlarına bırakıyorum.

Binaenaleyh (siz Ehl-i Sünnet kardeşlerimiz) Peygamber (s.a.a)'in Ehl-i Beytine selam ve salat etmenin bidat olmadığını, aksine Peygamber'in bizzat kendi düsturuyla bir sünnet ve ibadet olduğunu tasdik ediyorsunuz. Bunları, Ehl-i Sünnet kardeşlerimize yanlış aktaran Hariciler, Nasibiler, mutaassıp ve inatçı düşmanlardan başka kimse kesinlikle inkar etmez.

Bu hükümde Hatem'ul- Enbiya (s.a.a)'in kenarında yer alan ve zikirde başkalarından önde olan kimseleri başkalarıyla kıyas etmenin ve diğer kimseleri O'nlardan üstün bilmenin cehalet, taassup ve bilgisizlikten kaynaklanması pek açıktır.

Söz buraya vardığında vakit gece yarısını geçtiğinden ve mecliste bulunanlardan bazılarında yorgunluk eseri görüldüğünden dolayı konuşmaya son verdik. Çay içtikten ve yarın gece daha erken gelinmesini kararlaştırdıktan sonra beyler dağıldılar.

DIPNOTLAR

---

[1] - Dördüncü baskının önsözü.

[2] - Âl-i İmran/195.

[3] - Kafi, c.1, s. 54.

[4] - İkinci baskının önsözünden derlenerek özet olarak aktarılmıştır.

[5] - Karaçi, şu anda Pakistan hükümetinin merkezidir. Bombay da Hindistan'ın bir liman şehridir.

[6] - Bu kitabın yayınlandığı tarihte Allah'ın rahmetine kavuştu, rahmetullahi aleyh.

[7] - Kızılbaş Safaviler'e mensub olan bir grup kimselerdi ki Nadirşah'la birlikte Afganistan'ı feth etmeye gittiler. Nadirşah o bölgeden ayrıldığında onlardan bir grubu oraya bıraktı, hakikatte oraya yerleştiler. Onların ırkı böylece sonradan çok meşhur oldu.

Emir Abdurrahman Han ve Habibullah Han'ın hükümeti zamanında şialardan çoğu, gördükleri zulüm ve katliamlar neticesinde Muhterem Kızılbaş ailesi Hindistan'a firar etti ve o bölgede oranın halkı tarafından iyi bir şekilde karşılandılar. Şu anda da Hindistan şehirlerinin her tarafında, özellikle Pencab'da bulunmaktadırlar. Çok imanlı, gayretli ve sıcak kanlı kimselerdir.

[8] - Bir Hüseyniye'nin ismidir.

[9] - Ehl-i Hadis ıstılahında "Hafız" kelimesi için çeşitli manalar söylenmiştir. Mesela "Hafız", metin ve senet bakımından yüzbin hadise iyice ilmi olan kimseye denir. Yine Hafız, Allah'ın kitabını ve Peygamber'in sünnetini koruyan kimseye denir. İşte bundan dolayı Şia ve Sünni alimlerinden çoğuna Hafız diyorlardı.

[10] - İhtiram için söylenen bir kelime; Türkçe'de bunun karşılığı yoktur. Bu kelime takriben alicenap manasına gelir. Bu tabir, büyük alimler için kullanılır.

[11] - Peygamberimiz'in soyundan gelen kimseler.

[12] - Allah-u Teâla Peygamber'i hakkında şöyle buyuruyor: "Şüphesiz sen büyük bir ahlak üzerindesin."

[13] - Yine buyuruyor ki: "Rabbinin yoluna hikmet ve güzel öğütle davet et ve olarla en güzel bir biçimde mücadele et." (Nahl/125)

[14] - Şeyh Saduk, hicri dördüncü asırda Şia'nın büyük alim ve fakihlerindendi. Hadis ilminde çok eleştirici ve rical ilminde ise çok basiretli birisiydi. Kum ve Horasan alimleri arasında onun gibi bilgili ve hadis ezberleyen kimse yoktu.

Üçyüz kitap telif etmiştir. Şia'nın muhteber dört kaynak kitabından olan " Men la Yahzur'ul- Fakih" kitabı da onlardan biridir. Kameri 381. yılında İran'ın başkenti olan Tahran'ın "Rey" şehrinde vefat etmiştir. Kabiri Tahran ve diğer yerlerden gelenlerin ziyaretgahıdır.

[15] - Enam /84.

[16] - Al-i İmran/ 61.

[17] - Ebu'l Hasan, İmam Musa Kazım (s.a.a)'ın künyesidir.

[18] - Asabe, baba tarafından olan akraba ve yakınlara denir.

[19] - Sünnü kardeşler öğle, ikindi, akşam ve yatsı namazını farz olarak Şîa'nın aksine ayrı kılıyolar. Ama Şia, Resulullah'ın ve onun pâk Ehl-i Beytine uyarak cem ve tefrikde (ayrı kılmada) muhtardırlar.

[20] - İşte bundan dolayı yatsı namazını, on gece süren münazara müddetince aynı mecliste kılıyorlardı.

[21] - Ehl-i Tesennün'ün eşraf ve çok mülk sahiberinden bir kişi ki çok zeki ve araştırmacıydı.

[22] - Yani hiçbir korku ve yağmur olmaksızın...

[23] - Tercihun bila müreccih, iki yanı musavi olan bir şeyin bir tarafını delilsiz olarak diğerine tercih etmeye denir. Tercihun bila muhassıs da delilsiz olarak külli ve genel olan bir hükmü belli bir duruma veya bir ferde mahsus kılmaya denir.

[24] - Kabrin etrafına bırakılan şebekeli büyük sanduka.

[25] - O zaman Tus'a gidip gelmek için yapılan yolculuk, genellikle Kuveyt, Basra, Ahvaz, Buşehr ve Şiraz yoluyla idi.

[26] - İran'daki İmam zadelerin (İmam evlatlarının) ekseriyeti, o harekette sağa-sola dağılan kimselerdir, diyorlar.

[27] - Şahçırağ ismiyle meşhurdur.

[28] - Mezarın şimdiki bulunduğu mekan.

[29] - İnsanlar padişahlarının dini üzeredirler.

[30] - Açılmak, gam ve gussayı izale etmek.

[31] - Katlağ; eski Türkçe'de büyük anlamına gelir. Geçmiş zamanlarda padişahlar tarafından bazı hakim ve büyüklere "Katlağ" lakabı veriliyordu. Nitekim Çengizliler İran'a galebe ettikten sonra "Oktay" "Katlağ Han" lakabını onlara karşı muhalefet etmeyen Etabek-i a'zam Muzaffaruddin Ebubekir bin Saad-i Zengi'ye verdi.

Binaenaleyh cenab-ı Seyyid Alauddin'in kabirne anıt yapan Katlağhan, Me'mun tarafından Fars valisi olan ve İmam zadelerle savaşan Katlağ Han'dan başkasıdır.

[32] - şialar Kum'daki Hz. Masume'nin ziyaretine gittikleri gibi, Şiraz'daki Resulullah'ın torunu olan İmam zadenin de ziyaretine gitmeleri iyi olur; kesinlikle onları ziyaret etmenin çok sevabı vardır.

[33] - Mahmil: Deve üzerine bağlanan bir taşıma sandığı veya sepet.

[34] - Şimdi Gurgan söylenir.

[35] - Mecliste bulunan bütün kimseler bu acı vakıayı duymakla müteessir oldu; bazıları da ağlayıp ellerinde olmaksızın o lanetlilere lanet ettiler.

[36] - Necef, lugatta suyan ulaşdığı tepeye denir. Necef selin ev ve kabirlere mani olan Kufe'nin arkasındaki su barajının ismidir; Hz. Ali (a.s)'ın kabir o barajın yakınlarındadır.

Nitekim Fiyruzabadi Kamsu'nda Necefi mezkur şekilde mana etmiştir. (Diğer bir nakle göre Necef'in aslı "Ney Cef'dir yani kuru kamış; bu kelime kısaltılarak Necef olmuştur. Müt.)

[37] - Mutahhar masum İmamlar.

[38] - Bütün milletlere ait olan yurt.

[39] - Hz. Hüsseyin (a.s)'ın haremi.

[40] - Yavaş yavaş şehir genişledi, Kacar Saltanatlarının evveli olan "Muhammed Han Kacar"ın saltanat zamanına kadar artık şehrin çevresindeki hendek ve çukurlar şehrin bir cüz'i oldular İmam zadelerin Arabi evlerde tebligat yaptıkları mahalle şimdi de Şiraz'da meşhurdur.

O mahallede meşhur olan camii, İran padişahı "Kerim Han Zend"in kardeşi merhum şeyh "Ali Han Zend", o asırlarda meşhur alimlerden olan bizim büyük ceddimiz merhum hacı "Seyyid İbrahim Müctehid" için yapmıştır.

[41] - Makul ve menkul; Akle ve nakle dayanan sözlere denir.

[42] - Merhum Bahril'ul- H. 1308'de vefat etti, Kerbela-i Mulla'da Mirza Musa Balkonu'yla Hz. Hüseyin (a.s)'ın başının arka tarafı arasında ceddi merhum ağa seyid Hasan-ı Vaiz-i Şiraz'inin kabirinin kenarında defnedildi.

[43] - Eşref'ul- Vaizin-i Şirazi, 21 şaban h. 1351. yılında, 83 yaşında iken Kirmanşahan'da Allah'ın rahmetine kavuştu, üç gün tatilden sonra merhumun cenazesi Davetçi'nin ittifakıyla birlikte kutsal ziyaretgahlara götürüldü, büyük alim, tüccar, esnaf vs. den oluşan "Kerbela" halkının teşyi töreni ile hazreti Seyyid'üş-Şühedanın (Hz. Hüseyn'nin) müttahar revakında (büyük ceddi seyyid İbrahim

Mücab'ın kabri kenarında) defnedildi.

[44] - Merhum Seyyid Ebu'l- Hasan-ı İsfehani 9 Zilhacce H. 1365'de Kazimeyn'de, otuz yıl dünya müslümanlarının riyaset ve liderliğinden sonra 88 yaşında Allah'ın rahmetine kavuştu . Merhum şeyh Mufid (r.a)'den sonra eşi görülmemiş acayip bir teşyi-i cenaze ile Necef'ul- Eşref'e kaldırılıp altın eyvanın karşısında yer alan sahnin kenarındaki hücrede toprağa verilmiştir.

[45] - 17 Zilkade H. 1355'de Kum şehrinde Allah'ın rahmetine kavuştu ve "Medres-i Balaser"de defnedildi (r.a).

[46] - Ahzab/39.

[47] - Sima ve davranış.

[48] - Necm/3.

[49] - "İman edip salih amellerde bulunanlar ise, işte onlar da yaratılmış olanların en hayırlılarıdır. Rableri katında onların ödülleri, içinde ebedi kalıcılar olmak üzere altından ırmaklar akan Adn cennetleridir. Allah onlardan razı olmuştur, kendileri de O'ndan razı (hoşnut ve memnun) kalmışlardır."

[50] - Rivayeti nakledenlerin ismi söylenmeden hadisi bir masumdan nakletmek.

[51] - İbn-i Hallakan "Vefeyat'ul- A'yan"da, Zehebi "Tezkiret'ul- Huffaz"da, Harezmi "Rical-i Müsned-i Ebi Hanife"de ve "Tabakat-i Şafiiyye"de Hafız Ebu Said kendi tarihinde onu övmüş ve güvenilir biri olduğunu söylemiştir. İbn-i Asakir kendi zamanında hadis ehli imamı, ilmi çok, güvenilir ve takvalı bir şahıs ve 550 yılında Ehl-i Sünnet ve'l- cemaat alimleri arasında en bilgin birisi imiş.

[52] - Teberri: Beri olma, yüz çevirme, sevmeme.

[53] - Muvassak: Güvenilir, emin.

[54] - Gulat: İfratçılar, O'nu Allah ve Allah'ın ortağı bilenler.

[55] - Mezkur kitaplar, oturumların son gecesine kadar Davetçi'nin (kendisini kastediyor) yanında kaldı.

[56] - Kad'ıl- Kuzat: Büyük kadı, yargıtay. (Müt.)

[57] - Takıyye; "Bazı can ve mala gelecek zararlardan dolayı din, mezhep ve inancı açığa vurmamak" demektir. (Müt.)

[58] - Hulul: Tenasuh inancına göre; "Ruhun bir bedenden çıktıktan sonra başka bedene girmesi" demektir. (Müt.)

[59] - Varlık aleminin en yüce mertebesinde Allah Teala'nın varlığı olmak üzere canlı ve cansız bütün varlıkların bir vücut olmasına vahdet-u vücud denmektedir. Böyle bir inanca göre bütün varlıklar, güçlü ve güçsüz açısından farklıdırlar. Vücud'un onlara göre iki tarafı vardır; bir tarafı Vacib'ul- Vücud (varlığı gerekli) olan Allah Teala'dır; diğer tarafı ise heyula veya başka bir tabirle en zayıf ve güçsüz olan varlıklardır.

İlahiciler bu konuda ikiye ayrılmışlardır: Bir grup, yaratıcı olan Allah Teala'nın vücudunu, alemin vücudunun dışında zannederler; diğer bir grup ise Allah'ın vücudunu (varlığını) alemin vücudunun bir cüz'i olarak kabul ederler; şu farkla ki, Allah'ın vücudu (varlığı) daha güçlü ve daha şiddetli bir derecededir.

Kayseri ve Sadruddin gibi kimseler de, vahdet-u vücud'un bir takım sakıncaları olduğundan dolayı, vücudun vahdeti (birliği), mevcudun ise kesreti (çokluğu) kanısındalar.

Bu görüşte olanlar diyorlar ki; Vahdet-i vücud çeşitli mertebelere sahip olmasıyla birlikte, Vacib'ul- Vücud'un (Hak Teala'nın) feyz ve tecellileridir; sadece bir vücut (varlık) bütün alemi kapsamıştır; var olan mevcudat (varlıklar), o bir vücudun dalgalarıdır; bu dalgalar da o vücudun kendisidirler. Binaenaleyh dalgalar denizin kendisidirler; ama aynı zamanda deniz de değillerdir. (Müt.)

[60] - Nazil bemenzile-i Hak: Hak Teala'nın mertebesinde olmak. (Müt.)

[61] - İtalya'nın diktatör önderi Mussalini (Benito), kendi temsilcisinin uluslar arası toplantıdan çıkmasını emretti. Çünkü Habeşi zencilerinin katıldığı bir toplantıya onun temsilcisinin katılması onun için bir utanç vesilesi idi. Ama İslam Peygamber'i on dört asır önce Habeşeli zenci olan Bilal'ı bağrına basıp ona; "Ya Bilal! Bize Kur'ân oku, bizi mesrur et." buyuruyordu. Şimdi aziz okurlar, yolun nereden nereye farklı olduğuna bir baksınlar.

[62] - Nazm: Ölçülü ve kafiyeli söz veya yazı. (Müt.)

[63] - Tabii konuşma tarzındaki söz veya yazı; manzum olmayan söz veya yazı. (Müt)

[64] - Müfevvize: Bu kelime lügat itibarıyla; işleri başkasına bırakmak anlamına gelir. Ama ıstılah olarak; "Allah Teala insanları yaratıp her şeyi onların kendilerine bırakmıştır" diyen kimselere denir. (Müt.)

[65] - Rad/16.

[66] - Ahzap/56.

[67] - Saffat/79,109,120.

[68] - Zübür ve Beyyine'nin ne olduğunu müeellif kendisi ileride açıklıyor.

[69] - Ebced hesabı: İlk olarak şunu açıklayalım ki; "Ebced" Arap elifbasını meydana getiren harflerin akılda tutulmasını kolaylaştırmak için düşünülen sekiz kelimeden ilkidir. Diğerleri ise şunlardır: "Hevvez", "hutti", "kelemen", "sa'fes", "kareşet", "sehhaz", "dazıg". Bu sıralamada birden ona kadar olan her harf bir sayılmaktadır; ondan sonraki olan harflerin her birisi ise on sayılıyor. (Müt.)

[70] - İtidal: Denge, eşitlik.

[71] - Şura/23.

[72] - Şafii'nin maksadı, teşehhüddeki salavattır. Kasten bunu söylemeyen kimsenin namazı kabul olmaz.

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

ÜÇÜNCÜ OTURUM

(25 Recep 1345 Pazar akşamı)

Akşam namazını yeni bitirmiştik beyler geldiler, hal hatır sorduktan sonra onlar çay içmekle meşgul iken, ben de bu arada yatsı namazını kılarak rahat bir zihin ile beylerin sözlerini dinlemek için hazır oldum.

Hafız: Kıble sahip (alicenap) dün gece eve gittiğimizde; "Niçin çeşitli milletlerin akidelerini etraflıca araştırmıyor, onları dikkatle incelemiyoruz; sizin deyiminizle niçin mutaassıp kimselerin bazı kitaplarıyla yetiniyoruz? Böylece bir takım hakikatler bizden gizli kalıyor?" diye düşünerek kendimi hayli kınadım.

Davetçi: Allah Teala; "Hüccet'ül- Baliğe (en üstün delil) Allah'ındır." buyurduğuna göre dün geceki toplantı da İlahi hüccetlerden biriydi.

Beyler, sohbetin evvelinde birazcık alışkanlıklardan dışarı çıkıp insaf, ilim ve akıl gözüyle sözlerime dikkat ettiniz. Bilmelisiniz ki söylediğim şeyler ilim, akıl, mantık ve hakikat ölçüleri üzeredir. Mübarek kulaklarınıza doldurdukları ve aklınızı kurcaladıkları şeyler, içinizdeki mutaassıp ve bencil kimselerin inatlarından kaynaklanmıştır.

Allah şahittir ki, bu toplantılarda konuşurken galibiyet ve mağlubiyet fikrinde değilim; tek hedefim Ehl-i Beyt hakkını ve onların mektebini savunarak hakikatlerin ortaya çıkmasını sağlamaktır.

Hafız: Dün geceki konuşmalarınızdan Şia'nın çeşitli gruplara ayrıldığı ortaya çıktı. Acaba Şia'nın hangi grubu haktır ve onların hangisinin söz ve akidelerini doğru

biliyorsunuz? Eğer mümkünse konunun aydınlığa kavuşması için bu grupları ve bahsimiz konusu grubu açıklayınız.

Davetçi: Dün gece, Şia çeşitli gruplara ayrılmıştır diye bir şey arz etmedim. Dün gece, Şîa'nın manasını arz ettim; yani Şia, Allah ve Peygamber'e itaat eden ve Resulullah'ın emri gereğince risalet ailesinin takipçileri olan bir fırkadır. Ama bazı oyuncu fırkalar kendilerini Şia göstererek her şeyden habersiz cahil insanları kendi çevrelerine toplamış kutsal Şia isminden su-i istifade etmişlerdir; batıl inançları hatta küfür ve zındıklığı bu isimle insanlar arsında yaymışlardır.

İşte bundan dolayı gerçekler üzerinde tahkik yapmayan bir takım cahil insanlar onları tarihte Şia adıyla anmışlardır. Onlar gerçekte dört fırkaya ayrılmaktadır; o dört fırkadan sadece iki tanesi baki kalmıştır, diğer iki tanesi ise tamamiyle yok olmuştur; baki kalan iki fırkadan da çeşitli fırkalar ortaya çıkmıştır. Dört fırka şunlardan ibarettir: Zeydiyye, Kiysaniyye, Kaddahiyye, Gulat.

Zeydiyye İnancı

Zeydiyye fırkası kendilerini Zeyd bin Ali bin Hüseyin (a.s)'ın takipçileri olarak bilen kimselerdir. Zeyd'i, İmam Zeyn'ül- Abidin (a.s)'dan sonra İmam biliyorlar. Şimdi de Yemen ve çevresinde Zeydiyye fırkasına bağlı kimseler, az sayılmayacak nüfusa sahiptirler.

Zeydilerin akidesi şöyledir: Her alim, zahit ve cesur olan Fatımî alevi (Hz. Fatıma –a.s-ın evladı), kılıçla kıyam edip halkı kendisine davet ederse o İmamdır.

Çünkü Hz. Zeyd, Emevi halifesi Hişam bin Abdülmelik'in hilafeti zamanında Beni Ümeyye'nin baskı ve zulümleri neticesinde Kufe'de kıyam etti, sonunda şahadet şerbetini içti. -Nitekim dün gece onun biyografisini özet olarak bir konuyla ilgili olduğundan dolayı arz etmiştim- Dediğimiz gibi Zeydiler onu imam kabul edip ona uymayı kendilerine farz biliyorlar. Oysa ki cenabı Zeyd'in makamı, bu çeşit sözlerin ona isnat edilmesinden daha yücedir.

Hz. Zeyd Beni Haşim'in büyük şahsiyet ve seyitlerindendi. Züht, ilim, fazilet, din, vera, ibadet, şecaat ve cömertlikte kavminin seçkinlerindendi. Geceleri ibadet, gündüzleri ise oruç tutmakla geçiriyordu.

Resulullah (s.a.a) daha önceden onun şahadet haberini vermişti. Nitekim Hz. Seyyid'üş-Şüheda Eba Abdullah'il- Hüseyin (a.s)'dan şöyle bir hadis nakl edilmiştir:

"Resulullah (s.a.a) mübarek elini benim bel kemiğim üzerine koyarak şöyle buyurdu: "Ya Hüseyin! Yakın bir zamanda kendisine Zeyd diye hitap edilecek olan biri senin sulbünden çıkacaktır; o şehit olarak öldürülecektir. Kıyamet günü o ve ashabı, halkın boynuna binmiş bir halde cennette gireceklerdir."

Ama Hz. Zeyd'in kendisi kesinlikle imamet iddiası etmemiştir; bu ona isnat edilen bir iftiradır. O kendisini, değerli kardeşi İmam Muhammed Bakır (a.s)'ın imametliğine muti ve tabi olarak görüyordu. Ama oyuncular o hazretten sonra şöyle bir kâideye itikat ettiler:

"Evinde oturup perdesini aşağı salıveren (halktan saklanan) kimse imam değildir. İmam; alim, salih ve görüş sahibi olan ve kılıçla kıyam eden her Fatımî kişiden ibarettir."

Bu oyuncu kimseler, halkı o hazret (Zeyd)'in imametine davet ettiler, bir teşkilat kurdurlar. Şöyle demek de mümkündür: Kendi hedefleri doğrultusunda bir dükkan açtılar ve kendi aralarında beş fırkaya ayrıldılar: Muğayriyye, Carudiyye, Zikriyye, Habeşiyye ve Hulkiyye.

Kiysaniyye İnancı

İkinci fırka Kiysaniyye Fırkası idi; bu fırkanın insanları Hz. Ali (a.s)'ın azad etmiş kölesi olan Kisan'ın ashabından sayılıyorlardı. Onlar Hz. Ali (a.s)'ın Hasan ve Hüseyin (a.s)'dan sonra büyük oğlu olan Muhammed-i Hanefiyye'nin imametine inanıyorlardı.

Ama cenabı Muhammed'in kendisinin böyle bir iddiası yoktu. Aksine ona Seyyid'üt-Tâbiin (tabi olanların efendisi) diyorlardı. İlim, züht, vera[1] takva ve Mevlânın emrine itaat etmede meşhurdu.

Bazı oyuncular, onun İmam Zeyn'ul- Abidin (a.s) ile muhalefet etme olayını bahane edip onu, imametliği iddia etmesine bir delil olarak gösterdiler. Oysaki hakikat, imameti iddia etme meselesi değildi. Cenabı Muhammed'in bu muhalefetlerden maksadı, dördüncü İmam Hz. Seccad (a.s)'ın makamını isbat etmek ve bu yolla her şeyden habersiz ve saf müritlerine kendisinin bu makama lâyık olmadığını bildirmekti.

Nitekim hadis ve tarih kitaplarında ayrıntılı bir şekilde nakledilmiştir ki; Mescid'ül-Haram'da Hacer'ul- Esved karşısında hak sabit olduktan ve Hacer'ul- Esved Hz. Seccad (a.s)'ın imametliğini ikrar ettikten sonra o cenabın imametliğine inananların önünde gelen Ebu Halid-i Kabulî, Muhammed-i Hanefiyye'nin imametliğine inanan bir grup halkla beraber cenabı Muhammed-i Hanefiyye'ye uyarak İmam Seccad (a.s)'ın imametliğini itiraf ettiler.

Ama bir grup sahtekar kimseler, her şeyden habersiz cahil avam halkı (ayak takımı kimseleri) o inanç üzerinde baki tutmamışlardır; şu bahaneyle ki, "Cenabı Muhammed tevazu etmiştir ve Beni Ümeyye karşısında siyaset öyle icap ediyormuş; buna binaen cenabı Muhammed'in imam olması kesindir." demişlerdir.

Bunlar cenabı Muhammed'in vefatından sonra da aynı inanç üzerinde sabit

kaldılar; “Cenabı Muhammed ölmemiştir, o Medine yakınlarında Razevi dağında saklanmıştır, bir zaman gelip dünyayı adaletle dolduracaktır” dediler. Bunlar dört fırkaya ayrılıyorlardı: “Muhtariyye, Kurebiyye, İshakiyye, Harbiyye” Şimdi böyle bir inanca sahip kimse baki kalmamıştır.

Kaddahiyye İnancı

Üçüncü fırka Kaddahiyye fırkasıdır. Bu fırkanın esas inancı zahirde Şii inancıdır, fakat batında küfürdür. Bu mezhebin esas temelini atan Meymun bin Salim (Disan) veya Kaddah ismiyle meşhur olan Disan ve İsa Çehar Luhtan eliyle Mısır’da temeli atılmıştır. Kur’ân-ı Kerim ve hadislerde tevillere baş vurarak kendi istekleri üzere hareket etmişlerdir.

Şeriat için zahir ve batın kılmışlardır. Şeriatın batınını Allah Teala Hz. Peygamber’e ve O da Hz. Ali’ye Hz. Ali de evlatları ve halis Şiilerine öğretti dediler.

Yine şeriatın batınını öğrenen kimseler için, zahiri itaat ve ibadet kaydının olmadığı inancındalar. Onlar mezhebi yedi temel üzerine kurdular, yedi peygambere, yedi İmama inandılar ve 7. İmamı gayıp bilip zuhurunu beklemeye başladılar. Bunlar genel olarak iki fırkaya ayrılmışlardır:

1- Nasıriyye

Nasıriyye Husrov Alevi’nin takipçileridir. Bunlar kendi şiir ve söz ve kitaplarında Şia ismiyle insanların çoğunu küfre çektiler ve Taberistan bölgesinde çok geliştiler.

2- Sabahiyye

Sabahiyye, Hasan Sabbah’ın takipçileridir. Bunlar Mısır kökenli olup İran’a gelmişlerdir ve Kazvin şehrinde çok üzücü ve elemli büyük el-Mevt fitnesini çıkarmışlar ve birçok insanın ölümüne sebep olmuşlardır. Bu olay tarihte geniş bir şekilde kaydedilmiştir. Fakat bu toplantı o tarihi olayları ayrıntılı bir şekilde anlatmaya müsait değildir.

Gulat İnancı

Dördüncü fırka Gulat Fırkası’dır. Bunlar Teşeyyü ismiyle meşhur olan en aşağılık kavim ve tayfadırlar. Bunların hepsi, kafir, necis, fasit ve müfsit insanlardır. Bunlar toplam yedi fırkaya ayrılmışlardır: “Sebaiyye, Mensuriyye, Ğarabiyye, Buzeyğiyye, Yakubiyye, İsmailiyye, Ezduriyye”

Bunların nasıl ortaya çıkışlarının izahını, dün gece özet olarak arz ettim. Biz Şia topluluğu, hatta bütün dünya Müslümanları onlardan ve inançlarından uzağız ve onları her necisten daha necis ve her kafirden daha dinsiz biliyoruz.

Ama maalesef her inanç, Şia ismiyle açıkça veya gizli bir şekilde dillerde küfürle meşhur olup bazı kitaplarda bilerek veya bilmeyerek, kasıtlı veya kasıtsız olarak kaydedilmiştir. Bu sözlerin çoğu, kendilerini Ali'nin Şia'sı gösteren bu mezkur fırkalar tarafından ortaya atılmıştır.

Ama dünyada sayıları yüz milyonu aşan İsna Aşeriyye Şia'sı bu fasit inançlardan uzaktır. Resulullah (s.a.a)'in ilim kapısı olan Emir'ul- Muminin Hz. Ali (a.s) vesilesiyle kendilerine ulaşan şeriatın özü, dinin esası ve tertemiz inanç bunların yanında bulunmaktadır.

On İki İmam Şiası'nın İnancı

Beşinci fırka, hak olan on iki İmam Şia'sıdır. Bunlar akıl ve nakle uygun şeriatın özüne sahiptirler. Gerçek olan şialar işte bunlardır; ama önce bahsedilen o dört fırka sahte şialardır.

Bu şiaların akidesini, sonralardan yanlış nispetler onlara vermemeniz için özet olarak size arz etmek istiyorum. İmamiyye Şia'sı topluluğu Allah-u Teala'nın varlığına, benzeri ve eşi olmadığına, cisim, surat, cevher ve araz olmadığına ve bütün imkanı sıfatlardan uzak olduğuna inanmaktadırlar. Bütün araz ve cevherleri yaratan O'dur ve varlıkları yaratmada ve onlara feyiz vermede ortağı yoktur.

Ariflerden bazıları Allah-u Teala'da olmayan sıfatları şiirlerinde şöyle zikretmişlerdir:

Ne mürekkebdir, ne cisim, ne cevherdir, ne de araz.

Ortağı yoktur O'nun, müstağni bil yaratıcıyı.

Vacib'ul- Vücudun künhü kesinlikle görülmediğinden ve diğer taraftan da yaratıkları hidayet etmesi gerektiğinden dolayı beşer cisminden bazı elçiler seçerek insanları hidayete yönlendirmeleri için her zamanın halkının ihtiyaçları gereğince açık deliller, mucizeler ve düsturlarla onlara göndermiştir.

Onların sayıları oldukça çoktur; hepsi ulu'l- azm ve insanların kılavuzu olan beş peygamberin yani Şeyh'ul- enbiya Nuh, Halil'ur- Rahman İbrahim, Kelimullah Musa, Ruhullah İsa ve peygamberlerin sonuncusu Muhammedin'il- Mustafa'nın emirleri altındadırlar. Son peygamber olan Hz. Muhammed (s.a.a)'in din ve şeriatı kıyamet gününe kadar baki kalacaktır.

Şia topluluğu şuna inanmaktadırlar ki:

"Muhammed (s.a.a)'in helali kıyamete kadar helâldir, haramı da kıyamet kadar haramdır; şeriatı de kıyamet gününe dek devam edecektir."

Allah-u Teala insanların iyi veya kötü bütün amelleri için ceza ve mükafat belirlemiştir. Bunlar cennet ve cehennemde onlara verilecektir. Ceza ve mükafat için tayin olan güne yevm'ul- ceza diyorlar. Allah-u Teala dünya sonra erdikten sonra bütün mahlukatı evvelinden sonuna kadar diriltecektir. Cismi olan bu bedenle mahşere götürecektir. Mahkeme ve sorgu-sualden sonra herkesi kendi ameline göre cezalandıracak veya mükafatlandıracaktır.

Nitekim genel olarak semavi kitaplarda, özellikle Tevrat, İncil ve Kur'an-ı Kerim'de haber vermiştir. Kur'ân-ı Kerim senedi sağlam, sabit ve muhakkak olan muttasıl bir senetle elimize ulaşmış ve tahrif de olmamıştır. Biz bu kitabın düsturlarıyla amel etmekte; Allah katında mükafatlanacağımıza ümitliyiz.

Bu semavi kitapta yazılmış olan, örneğin: Namaz, oruç, zekat, humus, hac, cihat vs. gibi bütün ahkamlara inanıyoruz. Aynı zamanda Resulullah vasıtasıyla bize ulaşan bütün farz ve sünnet olan düsturlara inanmaktayız; Allah-u Teâla'nın yardımıyla onlarla amel etmeye kararlıyız. Şarap kumar, zina, livat, rıba, zulüm ve insan öldürmek gibi büyük-küçük bütün günahlardan titizlikle kaçınıyoruz.

Biz Şia topluluğu şuna inanıyoruz ki, Allah-u Teala, bu İlahi ahkamı ve düsturları getireni seçip halka tanıtmıştır. Resulullah (s.a.a)'in vefatından sonra onun dini ve şeriatını koruyan birinin olması gerekir. Allah-u Teâla Hz. Peygamber'i seçip halka tanıttığı gibi, onu da yani peygamberin vasi ve halifesini de Hz. Peygamber vasıtasıyla ümmete tanıtmalıdır.

Nitekim bütün peygamberler Allah-u Teâla'nın emriyle kendi vasilerini tanıtmışlardır. Onların en faziletlisi olan Hatem'ul- Enbiya da, fesat ve ümmetin ihtilafını önlemek için kendi vasilerini Allah-u Teala'nın emriyle cari olan sünnet üzere onlara tanıtmıştır. Allah-u Teala tarafından tanıtılan Resulullah'ın vasiler on iki kişidir.

Onların evveli vasilerin efendisi olan Ali bin Ebi Talib'tir; ondan sonra oğlu Hasan, ondan sonra Hasan'ın kardeşi Hüseyin, ondan sonra Hüseyin'in oğlu Zeyn'ul-Abidin, ondan sonra onun oğlu Muhammed Bakır, ondan sonra onun oğlu Cafer Sadık, ondan sonra onun oğlu Musa Kazım, ondan sonra onun oğlu Ali Rıza, ondan sonra onun oğlu Muhammed Taki, ondan sonra oğlu Ali Naki, ondan sonra onun oğlu Hasan Askeri, ondan sonra onun oğlu Mehdi'dir. Allah'ın hücceti olan 12. İmam gözlerden gayıptır. Ama Allah-u Teâla onunla yeryüzünü zulümle dolduğu gibi adaletle dolduracaktır.

İmamiyye Şiası'nın inancı şudur ki, bu hak olan 12 İmam Allah tarafından Peygamber vasıtasıyla bizlere tanıtılmıştır. Bunların 12.si yani Hz. Mehdi (a.s) mütevatir ve müstefiz hadislere göre gaybete çekilmiştir.

Bu hususta siz Ehl-i Sünnet alimlerinden de pek çok hadisler vardır. Bütün

peygamber ve vasilerin zamanında gaybet olduğu gibi o zamanda da gaybet olmuştur. O kutsal vücudu Allah-u Teâla zulmü ortadan kaldırmak ve adaleti yaymak için vakti gelince zuhur etmek üzere onu gözlerden uzak kılmıştır.

Bu İmam (Mehdi), bütün alemi ıslah edecektir; herkes böyle bir şahsın zuhur edeceğini beklemektedir.

Velhasıl Şia topluluğu Ehl-i Beyt, has sahabe ve güvenilir raviler vesilesiyle bize ulaşan bütün sahih hadislere ve Kur'ân-ı Kerim'de geçen bütün ahkamlara inanmaktalar. Bu kutsal inanca, ana ve babalarımızı taklit yoluyla değil, aksine tahkik, mantık ve delille yetiştiğimden dolayı Allah'a şükürler etmeyim ve bu inanç ve mezheple iftihar ediyorum.

Kimin bu din ve mezhepte bir şüphesi olursa, ben o şüpheyi gidermek ve gerçekleri ispat etmek için Allah Teala'nın yardımı ile hazırım.

(Bu esnada ezan sesi yükseldi, namaz vakti oldu, namaz kılıp çay içtikten sonra Hafız efendi söze başladı.)

Hafız: Kıble sahip Şia fırkalarının tarihini beyan ettiğinizden dolayı çok memnun olduk. Ama sizin hadis ve dua kitaplarınızda, sizin sözlerinizin aksine, zahirleri İsna Aşeriyye (on iki İmam) Şiası'nın küfrünü gösteren bazı sözler mevcuttur.

Davetçi: O hadis ve duaları ve sakıncalı olan sözleri, hak ortaya çıkması için buyurursanız çok iyi olur.

Marifet Hadisini Eleştiri

Hafız: Çok hadisler görmüşüm fakat şimdi aklıma gelen şey şudur ki, sizin büyük alim ve müfessirlerinizden olan Feyz-i Kaşani, "Tefsir-i Safi"de şöyle bir hadis naklediyor: "Bir gün Hz. Hüseyin ashabı karşısında şöyle dedi:

"Ey insanlar Allah-u Teala, kulları ancak O'nu tanımak için yaratmıştır. O'nu tanıdıklarında O'na ibadet ederler, ibadet ettiklerinde O'ndan başkasının ibadetinden müstağni olurlar."

Ashabından bir kişi: "Ey Resulullah'ın torunu, anam-babam sana feda olsun! Allah'ı tanımak nedir?" dediğinde şöyle buyurdular: "Her zamanın ehli, kendisine itaati farz olan İmamları tanımasıdır."

Eleştirinin Cevabı

Davetçi: İlk önce hadisin senedinin silsilesine dikkat etmek gerekir; acaba hadis doğru mu, muteber mi, hasen mi, zayıf mı, veya merdut mu? Doğru olduğu takdirde, tevhit hakkındaki apaçık ayetler ve Ehl-i Beyt yoluyla ulaşan mütevatir

hadisler karşısında haber-i vahitle amel etmek doğru değildir.

Siz neden tevhit hakkındaki mevcut olan bu kadar hadisleri ve Ehl-i Beyt İmamlarının maddicilerle münazaralarını ve halis tevhidi ispat etmelerini görüp onlara teveccüh etmiyorsunuz? Halbuki Şia'nın önemli bütün tefsirleri ve hadis kitapları örneğin: Tevhid-i Mufazzal ve Tevhid-i Saduk ve Allame-i Meclisi'nin Bihar'ul- Envar kitabındaki tevhid bölümü ve Şia alimlerinin tevhid hakkındaki kitapları Ehl-i Beyt'ten naklolunan mütevatir hadislerle dolup taşmaktadır.

Siz neden hicri 413'te vefat eden ve Şia'nın büyük alimlerinden olan şeyh Mufi'din "En- Nuket'ul- İ'tikaddiyye" risalesini ve böylece o şahsiyetin telif etmiş olduğu "Evail'ul- Mekalat fi'l- Mezahib-i ve'l Muhterat" kitabını mütalaa etmiyorsunuz? Ve neden şeyh Ebu Mensur Ahmet bin Ali bin Ebi Talip et- Tabersi'nin "İhticac" kitabına

Hz. Rıza (a.s)'ın muhalifler ve tevhidi inkar edenler karşısında halis tevhidi nasıl ispat ettiğini bilip öğrenmeniz için müracaat etmiyorsunuz da dönüp dolaşıp müteşabih hadisleri bulup onlara dayanarak Şia'ya saldırıyorsunuz? Arap şair ne de güzel söylemiştir:

Acaba benim gözümde çer-çöpü görüyorsun da;

Neden kendi gözündeki hurma gövdesini görmüyorsun?

Güya muhterem beyler kendi kitaplarındaki saçma-sapan, hatta küfriyatı görüp onlara dikkat etmiyorlar. O kitaplarda öyle sözler vardır ki, yavrusu ölen anneyi bile gülmeye zorluyorlar. Eğer onları görseniz utançtan başınızı yukarı kaldıramazsınız. Hatta sizin kendi güvenilir Sihahlarınızda o kadar gülünç hadisler nakl olunmuş ki insanı hayretler içerisinde bırakıyor.

Hafız: Gülünç olan sizin sözlerinizdir ki, büyüklük ve yücelikte eşi görülmemiş kitaplara, özellikle bizim alimlerimizin iftiharla hadislerini kabul ettiği Sahih-i Buhari ve Sahih-i Müslim'e hurafe ve hata nispeti vererek değerlendiriyorsunuz.

Kim bu iki kitaptaki hadisleri inkar eder ve bunlardaki olan sözlerin hata olduğunu söylerse, gerçekte Ehl-i Sünnet ve'l- Cemaat mezhebini inkar etmiştir. Çünkü bu iki büyük kitap Kur'ân'dan sonra toplum içerisinde en muteber sayılan kitaplardır.

Nitekim İbn-i Hacer-i Mekki "Savaik'ul- Muhrika" kitabının evvelinde görmüş olsanız şöyle yazmıştır:

"Bu bölüm Ebu Bekir'in hilafeti niteliğinin beyanı hakkındadır. Buhari ve Müslim bunu Sahihayn'de rivayet etmişlerdir. Bu iki kitap Kur'ân'dan sonra ümmetin icmasıyla en sahih kitaplardır."

Şu açıktır ki, bu iki kitapta naklolunan hadislerin Resulullah'dan nakl olunduğu kesindir. Çünkü ümmet bunları kabul etmede icma etmiştir ve ümmetin kabul ettiği her şey de kesindir.

Binaenaleyh Sahihayn kitaplarında naklolunan hadislerin de doğruluğu kesindir. Öyleyse bir kimse nasıl cüret edip de bu iki kitapta küfriyat, saçma-sapan söz ve hurafeler vardır diyebilir!

Sahih-i Buhari ve Sahih-i Müslim'deki Hurafi Hadisler

Davetçi: İlk önce konuşmalarınız esnasında buyurdunuz ki, bu iki kitap (Sahih-i Buhari ve Sahih-i Müslim) bütün ümmet tarafından kabul edilmiştir ve ilmi itirazlar size varittir.

Sizin bu iddianız İbn-i Hacer'in sözüne istinat ederek ilim, amel ve mantık açısından, bilinç ve basiret üzere amel eden yüz milyon Müslümanların (şiaların) reddettiği bir şeydir. Öyleyse buradaki ümmetin icması sadr-ı İslam'da hilafet hususundaki kabul edilen icmanın aynısıdır.

İkinci olarak benim dediğim sözler delil ve burhanladır. Eğer muhterem beyler hakikati gören gözle o kitaplara bakarlarsa, bizim gördüğümüz şeyi sizler de göreceksiniz. Bizim ve bütün insanlar gibi siz de o kitaplardaki nakledilen sözler karşısında hayret içerisinde kalıp güleceksiniz.

Nitekim sizin büyük alimlerinizden çoğu örneğin: Darukutni, İbn-i Hazm ve Şahabuddin Ahmed bin Muhammed-i Kastalani "İrşad'us- Sari" kitabında ve allame Ebu'l- Fazl Cafer bin Sa'lebi eş- Şafii "el- İmata-u fi Ahkam'is- Sima" kitabında ve şeyh Abdulkadir bin Muhammed-i Kareşi el-Hanefi, "Cevahir'ul- Muzîe fi Tabakat'il-Hanefiyye" kitabında ve şeyh'ul- İslam Ebu Zekeriyya Nevevi Sahih'in şerhinde ve Şemsuddin Alkami "Kevkeb-u Munir fi Şerh-i Cami'us- Sağir"de ve İbn-i Kayyim "Zad'ul- Mead"da,

velhasıl Hanefi alimlerinin hepsi ve Ehl-i Sünnetin diğer büyük alimleri açıkça Sahih-i Buhari ve Sahih-i Müslim'deki bazı hadisleri eleştirip tenkit etmişlerdir ve bu iki kitapta sahih olmayan çok zayıf hadislerin mevcut olduğuna itiraf etmişlerdir. Çünkü Buhari ve Müslim sadece hadis toplamışlardır; onların sahih olup olmadığına dikkat etmemişlerdir.

Sizin muhakkik alimlerinizden bazıları örneğin: Kemaluddin Cafer bin Sa'leb, Sahihayn kitaplarındaki hadislerin fezahat ve kabahatlerini açıklamada ve onların utanç verici ayıplarını neşretmede oldukça çaba sarf etmişlerdir. Bu babdaki delil ve burhanlarımız pek bariz ve açıktır.

Öyleyse hadisler hakkında araştırma yaparak sizin saldırınıza uğrayanlar sadece biz değiliz. Hatta sizin büyük muhakkik alimleriniz de gerçekler üzerinde araştırma

yapıp bu çeşit sözleri beyan etmişlerdir.

Hafız: Kendi delil ve burhanlarınızı, mecliste olanların hakka hüküm vermeleri için beyan etmeniz çok iyi olur.

Davetçi: Gerçi biz bu konu üzerinde konuşmuyorduk, eğer bu konuya girmek istesem, sizin önceki sorunuzun cevabından geri kalmış olurum; ama yine de ispatı için özet olarak birkaç örnek vermeye çalışacağım.

Allah-u Teâla'yı Görmek Hususunda Ehl-i Sünnet'ten Hadisler

Eğer siz hulul, ittihat, cismaniyet ve Allah'ı görme hakkındaki insanı küfre düşüren hadisleri mütalaa etmek isteseniz kendi muteber kitaplarınıza Sahih-i Buhari'nin birinci cildindeki "Fazl'us- Sücud" babına, yine dördüncü cildin "Es- Sırat-u Min Kitab-ir Rikak" babına ve Sahih-i Müslim'in birinci cildindeki "İsbat'ur- Ru'yet'il Muminin Rabbehum fi'l Ahireti" babına ve imam Ahmet bin Hanbel'in Müsned'inin ikinci cildine bakacak olursanız iyice anlamış olursunuz. Örnek olarak o bablardan sadece iki hadisi huzurunuza arz edeyim:

Ebu Hureyre şöyle rivayet ediyor: "Cehennemin ateşi gürülder ve şiddetli bir şekilde galeyana gelir. Allah-u Teâla ayağını onun içersine koyduğunda artık sakin olup; Yeter, yeter, bana kafidir, bana kafidir der."

Yine Ebu Hureyre şöyle rivayet ediyor:

Bir grup halk Resul-u Ekrem'e (s.a.a); "Acaba kıyamet günü Rabbimizi görebilecek miyiz?" dediklerinde şöyle buyurdu: "Evet göreceğiz. Acaba öğle vakti gökte bulut olmadığında güneşi görmede bir zarar size dokunuyor mu?"

Halk: "Hayır dokunmuyor" dediler.

Yine şöyle buyurdu: "Acaba gökte bulut olmadığı gecede dolun ayı görmede size bir zarar dokunuyor mu?"

Halk: "Ya Resulellah, hayır dokunmuyor" dediler.

Yine buyurdular ki: "O ikisini görmekle size zarar dokunmadığı gibi kıyamet günü Allah'ı görmede de size bir zarar dokunmayacaktır. Kıyamet günü bir müezzin şöyle nida edecektir: Her ümmet taptığına tabi olsun. Bu anda Allah'tan başkasına tapan herkes ateşe dökülecektir. Sadece Allah'a tapanlar baki olacaklar.

Bu esnada alemlerin Rabbi halkın onu göreceği bir şekilde gelip ben sizin Rabbinizim diyecektir. Halk (onu görünce) biz senden Allah'a sığınıyoruz, Allah'a ortak koşmayız diyeceklerdir. Bunun üzerine şöyle buyuracaktır: 'Acaba sizinle Allah arasında, onunla Allah'ı tanıyacak bir nişane var mıdır?' Halk; 'Evet vardır'

diyecekler.

Derken Allah ayağını (onlara göstermek için) açacaktır. Daha sonra halk başlarını yukarı kaldırıp Rablerini, ilk gördükleri şekilde göreceklerdir. Sonra; “Ben sizin Rabbinizim” diyecektir; halk da; ‘Evet, sen bizim Rabbimizsin’ diyeceklerdir.”

Allah aşkına insafla söyleyin bakalım, Allah-u Teâla’nın mücessem olup bir cisim şeklinde kendisini insanlara göstermesi veya ayağını açıp onlara nişan vermesi küfür getirici sözler değil midir? Sözümüzün ispatına en büyük delil şudur ki, Müslim Allah-u Teâla’nın görünmesinin ispatı hususunda özel bir bab açmıştır ve Ebu Hureyre Zeyd bin Eslem ve Suveyd bin Said ve diğerlerinden saçma ve uydurma hadisler nakl etmiştir.

Sizin büyük alimleriniz örneğin: Zehebi “Mizan’ul- İ’tidal” kitabında ve Süyuti “el-Lali’l- Masnuet-i fi Ahadis’il- Mevduati” kitabında ve Sibt bin Cevzi “el-Mevduat”ta onların uydurma olduğunu açık delillerle beyan etmişlerdir. Bu sözlerin batıllığına dair, hadis ve rivayetlerin yanı sıra, Kur’ân-ı Kerim’in birçok apaçık ayetleridir. Kur’ân’ın şu ayeti açıkça Allah Teala’nın görülmesini nefyetmektedir:

“Gözler O’nu (Allah’ı) idrak edemez (göremez); O, bütün gözleri idrak eder (görür) O, latif ve haberdar olandır.”[2]

Yine Kur’ân-ı Kerim, Hz. Musa ve Beniisrail kıssasında Hz. Musa’nın Beniisrail'in baskısı karşısında münacat makamında şöyle arz ettiğini naklediyor:

“Rabbim kendini bana göster; seni göreyim (Allah Teala cevabında) beni asla göremezsin.” [3]

Seyyid Abdulhay: (Ehl-i Sünnet’in cemaat imamı) Mevlamız Ali’den (kerremelleh vechehu); “Görmediğim Rabbe ibadet etmem” diye bir hadis nakl olunmamış mıdır? O halde Ali’nin (a.s) böyle bir sözünden Hak Teala’nın görülmesinin mümkün olduğu anlaşılıyor.

Allah Teala’nın Görülmeyeceğine Dair Delil ve Hadisler

Davetçi: Alicenap hadisin sadece bir cümlesine işaret ettiniz. Beylerin müsaadesiyle hadisin hepsini okuyacağım, o zaman kendi cevabınızı almış olacaksınız.

Bu hadisi sikat’ul İslam şeyh Muhammed bin Yakub-i Kuleyni “Usul-u Kafi”nin “Tevhid Kitabı” babında ve şeyh Saduk Ebu Cafer Muhammed bin Ali bin Hüseyin bin Musa bin Babeveyh-i Kummi, “Tevhid” kitabının “Allah’ı Görme Akidesinin İptali” babında İmam Cafer Sadık (a.s)’dan şöyle buyurduğunu nakletmektedir:

“Yahudi bir alim Emir’ul- Muminin Hz. Ali’nin yanına gelerek; “Ey Emir’ul- Mümin!

Allah’a ibadet ettiğinde O’nu görüyor musun?” dedi. Hz. Ali (a.s): “Görmediğim Rabbe itaat etmem” buyurdular.

Nasıl görüyorsun? dediğinde de şöyle buyurdular:

“Gözler O’nu göremez, fakat kalpler iman nuruyla onu görmekteler.”

Emir’ul- Muminin Hz. Ali (a.s)’ın bu cevabından anlaşılıyor ki, Allah’ı cismi olan bu maddi gözle görmek mümkün değildir; ancak kalp gözüyle onu görmek mümkündür. Bu mana “Len teranî” kelimesinden anlaşılıyor.

Zira biliyorsunuz ki, “Len” edatı nefy-i ebed için kullanılıyor ve şu ayet de; “Gözler onu göremez” önceki ayeti tekit etmektedir. Yani dünya ve ahirette kesinlikle Allah-u Teâla hiçbir şekilde görülmeyecektir.

Akli ve nakli deliller bu mezkur manayı ortaya çıkarmaktır. Şia’nın büyük alim, muhakkik ve müfessirlerinden başka sizin Kadı Beyzavi ve Carullah Zemahşeri gibi büyük alimleriniz kendi tefsirlerinde Allah-u Teâla'nın görülmesini muhal-i akli (aklen imkansız) olarak vurgulamışlardır. Kim Allah-u Teâla'nın ister bu dünyada olsun ister ahirette görülmesine inanırsa, Allah-u Teâla'yı kendi muhatı kılmış ve Allah’ın zatı için cismaniyeti kabul etmiştir.

Çünkü maddi cisim olmazsa, maddi gözle onu görmek mümkün olmaz. Böyle bir inanç kesinlikle küfürdür. Nitekim bizim ve sizin büyük alimlerimiz bunu kendi tefsir ve ilmi kitaplarında zikr etmişlerdir. Bu bahis söz konusu olmadığından dolayı, onlardan bazı cümleleri min bab-i şahit (örnek olması için) arz ettik.

Sizin güvenilir kitaplarınızda kaydedilmiş olan saçma-sapan ve hurafi sözlere gelince, misal olarak iki hadisin özetini muhterem beylerin, Şia kitaplarındaki açıklaması ve tevili mümkün olan bazı haber-i vahidleri eleştirmeleri için nakl ediyoruz.

Siz Sihah-i Sitte’yi, özellikle Sahih-i Buhari ve Sahih-i Müslim’i vahy olan bir kitap gibi tasavvur ediyorsunuz. Siz beylerden ricam, taassuptan uzak olup biraz insaf gözüyle, bu kadar guluv (ifrat) yapmamanız için bu hadislere bakmanızdır.

Sahih-i Buhari ve Sahih-i Müslim’deki Hurafelere Bir Bakış

Buhari Sahihinin “Gusl” kitabının “Men İğtesele Uryanen” babında ve Müslim kendi Sahihinin ikinci cüz’ünde “Fezail-u Musa” babında ve İmam Ahmed bin Hanbel Müsned’inin ikinci cüz’ünde ve sizin diğer alimleriniz Ebu Hureyre’den şöyle naklediyorlar:

“Beniisrail arasında şöyle bir adet vardı, herkes hep birlikte avret mahallini kapatmaksızın suya girip kendilerini yıkıyorlardı ve aynı zamanda birbirlerinin avrat

yerlerine de bakıyorlardı. Böyle bir davranış onların arasında ayıp sayılmıyordu. Fakat Hz. Musa, kimse onun avrat yerini görmemesi için tek başına suya dalıyordu.

Beniisrail Hz. Musa'nın bu tavrına karşı şöyle diyorlardı: Hz. Musa'nın tek başına yıkanması ve bizden uzaklaşmasının sebebi bedeninde bir noksanlık ve fıtık olduğundan dolayıdır. İşte bundan dolayı bizim onu görmemizi istemiyor.

Bir gün Hz. Musa yıkanmak için bir suyun kenarına gitti, elbiselerini çıkarıp bir taşın üzerine bıraktı ve suya daldı. Taş Hz. Musa'nın elbisesiyle birlikte firar etti. Musa da onun peşine koyulup; "Ey taş elbisem! Ey taş elbisem!" (Yani elbisemi nere götürüyorsun?) diyordu. Nihayet Beniisrail Hz. Musa'nın avrat yerine baktılar! Allah'a andolsun Musa'nın bir noksanlığı yoktur (yani fıtık değildir) dediler.

Bu esnada taş yerinde durdu; Hz. Musa elbiselerini aldı. Daha sonra Hz. Musa taşı dövmeye başladı, öyle ki taş altı veya yedi defa inledi."

Allah aşkına insafla söyleyin, böyle bir amel siz beylerden birisi için vuku bulsaydı, çıplak olarak halkın içerisine, -avrat yerinizi görmeleri için- elbisenizin peşice gitmeniz ne kadar da kötü olurdu! (Faraza böyle bir olay olsa da insan bir köşeye saklanıp elbiselerinin getirilmesini halktan ister ve çıplak olarak halkın içerisine gitmez.)

Acaba insanın aklı böyle bir amelin, Kelimullah olan Hz. Musa gibi bir şahsiyetten vuku bulmasını kabul eder mi? Acaba taşın hareket edip Hz. Musa'nın elbisesini götürmesine insan inanabilir mi?

Seyyid Abdulhay: Acaba taşın hareket etmesi daha büyük mü, yoksa asanın ejderha olup hareket etmesi ve Allah Teala'nın haber verdiği dokuz tane mucize mi?

Davetçi: Şöyle meşhur bir söz vardır, diyorlar ki: "Duayı iyi öğrenmişsiniz, fakat duanın deliğini yitirmişsiniz." Aziz beyler bizler peygamberlerin mucizesini inkar etmiyoruz; aksine Kur'ân-ı Kerim'in hükmüyle o mucizelere iman ediyoruz.

Fakat şunu tasdik edin ki mucizeler tehaddi (meydan okuma) makamında düşmanın batıl olduğunu ispatlamak ve hakkı ortaya çıkarmak için yapılmıştır. Acaba böyle bir amelde peygamberin halkın içerisinde rezil olmasından başka ne gibi bir tehaddi ve hakkın ortaya çıkması vardır?

Seyyid Abdulhay: Hz. Musa'nın noksanlıktan beri olması ve halkın onun fıtık olmadığını bilmelerinden daha büyük hak hangisidir?

Davetçi: Faraza ki, Hz. Musa fıtık idi. Bunun peygamberlik makamına ne gibi bir zararı vardı. Peygamberler için noksanlık sayılan zati noksanlıklardır. Örneğin: Körlük, sağırlık, altı parmak olmak, felç olmak, kötürüm olmak vs. gibi.

Ama bazı hastalıklardan dolayı cismi noksanlıklar peygamberlik makamına hiçbir zarar vermez. Örneğin: Hz. Yakub ve Hz. Şuâyb peygamberlerin çok ağlama eserinde kör olmaları gibi; veya Eyyub peygamberin bedenin yara olması gibi; veyahut Peygamber-i Ekrem'in Uhud savaşında başı ve dişinin kırılması gibi.

Fıtık da cismani hastalıklardan olup insan için vuku bulan şeylerden biridir. Bunun ne kadar bir önemi vardı ki Allah Teala mucize göstermekle onu tebree etmek istesin ve böylece Beniisrail Allah'ın peygamberinin avrat mahallini görsün ve O Hazretin saygınlığı ve şahsiyeti halkın arasında zedelensin.

Acaba halk sonradan; "Hz. Musa çıplak olarak halkın içerisine gitti ve öfkeli olduğundan dolayı taşa o kadar vurdu ki, taş altı veya yedi defa inledi" diye deyip gülmeyecekler miydi? Hayret! Allah'ın peygamberleri taşın hissiz olduğunu bilmiyor muydu da onu dövmeye kalkıştı?! Bu saçma sözlerden Allah'a sığınıyoruz.

Hz. Musa'nın Ölüm Meleğinin (Azrail'in) Yüzüne Tokat Vurması!

Alicenap seyyid Abdulhay bu çeşit saçma sapan sözleri nakleden Ebu Hureyre, Buhari ve Müslim'i savunmaya kalkışmaması ve muhterem beylerin de, hakkında guluv ettikleri Sahihlerinin zannettikleri gibi olmadığına yakin etmeleri için daha gülünç bir hadise değiniyorum:

Buhari Sahihinin birinci cildinde cenaze bablarından olan; "Men Ehabb'ed- Defne fi'l Arz'il- Mukaddeset-i min" babında, Sahihin ikinci cildinde ise "Vefat-u Musa" babında ve Müslim de Sahihinin ikinci cildinde; "Fezail-u Musa" babında tuhaf ve hurafi bir hadis nakletmişlerdir:

Ebu Hureyre'den söyle nakletmişlerdir:

"Ölüm meleği Hz. Musa'nın yanına gelerek; "Rabbinin davetini icabet et" dedi. Musa ölüm meleğinin gözüne bir tokat vurarak onun gözünü çıkardı. Melek Rabbine dönüp şöyle dedi: "Beni, ölmeyi istemeyen bir kuluna doğru gönderdin, o da vurup gözümü çıkardı." Allah-u Teâla meleğin gözünü kendisine geri çevirip şöyle buyurdu: "Kulumun yanına dön ve de ki: Dünya hayatını mı istiyorsun? Öyleyse elini öküzün beline koy, eline ne kadar kıl çıkarsa onun sayısınca yaşayacaksın."

İmam Ahmed bin Hanbel Müsned'inin ikinci cildine, Muhammed bin Cerir-i Taberi de kendi tarihinin birinci cildinde Hz. Musa'nın vefatını zikrederken mezkur hadisi az bir faklılıkla nakletmişlerdir. O da şu şekilde:

"Hz. Musa zamanında Melek'ul- Mevt (Azrail) kulların ruhunu almak için açık bir şekilde geliyordu, ama Hz. Musa yüzüne tokat vurarak gözü kör olduğu andan itibaren mahlukatın ruhunu almak için gizli bir şekilde geliyor." -Çünkü cahil insanların sağ kalan gözünü de kör etmelerinden korkuyor! (mecliste olanların

çoğunun kahkahayla gülmesi.)-

Şimdi siz beylerden insafla hüküm vermenizi istiyorum. Acaba sizin de kendinizi tutamayıp güldüğünüz bu haber (rivayet) saçma ve hurafe değil midir? Ben böyle saçma ve hurafi olan hadisi düşünmeden kaleme alan yazar ve ravilere hayret etmekteyim.

İnsaf, Basiret ve Mutluluğa Sebep Olur

Acaba Musa Kelimullah gibi ulu'l- azm bir peygamberin (el-ayazubillah) o kadar düşüncesiz ve katı kalpli olup Allah'ın emrine itaat etmesi yerine onun elçisinin gözünü kör edecek bir şekilde yüzüne sert bir tokat vurmasını hiç akıl sahibi bir kimse kabul eder mi?

Allah aşkına söyleyin bakalım, eğer bir kimse, Hafız efendiyi büyük bir şahsiyet davet etmişti fakat Hafız bey, elçinin davetini kabul edeceğine ona sert bir tokat vurarak gözünü kör etti derse, siz gülmez misiniz? Hafız bey, böyle bir söz bana iftiradır demez mi?...

Acaba katı yürekli cahil bir adam dahi böyle bir iş yapar mı? O zaman marifet ehli ulu'l- azm ve Kelimullah olan bir peygamber nasıl böyle bir iş yapabilir ve Allah'ın davet mesajını görmezlikten gelerek hiçbir suçu olmayan elçinin yüzüne tokat vurarak nasıl onu kör edebilir?

Peygamberlerin gönderilmesinden maksat insanları hidayet etmek ve onları hayvani hareketlerden sakındırmaktır. Marifet ehli olmayan cahil bir ferdin bile bir hayvana zulüm yapması çirkin olduğuna göre ulu'l azm olan bir peygamberin Allah'ın yakın meleği ve elçisine haşa zulüm yapması daha çirkin ve daha kötü olmaz mı?

Herkes böyle bir hadisin saçma ve iftira olduğunun farkındadır. Böyle saçma bir hadisi uyduranların amacı sırf peygamberlik makamına ihanet etmek veya toplumun yanında böyle büyük bir peygamberi küçültüp aşağılamaktır.

Ben (böyle saçma hadisleri uyduran) Ebu Hureyre gibi insanlara şaşırmıyorum; çünkü o kendi alimlerinizin yazdığına göre karnını Muaviye'nin yağlı ve tatlı sofrasından doyurması için hadisler uydurmuştur; hatta ikinci halife Ömer onu, hadis uydurduğundan dolayı sırtı kana boyanacak bir şekilde kırbaçlamıştır.

Ama benim şaşırdığım şu ki, büyük bir ilme sahip olan şahıslar nasıl olmuş da düşünmeksizin bu çeşit saçma ve uyduruk hadisleri kendi kitaplarında kaydetmişlerdir. Derken Hafız gibi diğer alimler de bu çeşit kitapları okuyup düşünmeksizin onları Kur'ân'dan sonra en sahih kitaplar olarak vurgulayıp durmuşlardır.

Bu çeşit saçma hadisler, sahih bildiğiniz kitaplarınızda olduğuna göre o zaman Şia kitaplarına ve onlarda yazılı olan hadislere itiraz etmeğe hakkınız yoktur. Konudan dışarı çıktığım için özür diliyorum; el kelamu yecurr'ul- kelam (söz sözü açar).

Dönelim asıl mevzua. Naklettiğiniz hadisin üzerinde biraz duralım, onun bir yorumunun olup olmadığına bakalım, şu açıktır ki her insaflı alim, sizin ve bizim kitaplarda mevcut olan bu çeşit müphem ve vahit olan hadislerle karşılaştığında onları senedi sahih olan binlerce hadislerle yorumlar, aksi takdirde bir kenara atar veya en azından onlara karşı susar.

Ben bu zayıf aklımla o hadisin (Marifet Hadisi) hakkında şöyle düşünüyorum; O Hazretin mezkur sözü ya kelamcılar arasında meşhur olan kaideye yani "malul hakkında tam ilim sahibi olmak, illet hakkında tam ilim sahibi olmak demektir" kaidesine hamledilmiş veya "büyük veziri tanıyan kimse padişahı tanımıştır" sözü gibi mübalağaya hamledilmiştir. Buna örnek, İhlas suresinin nassı, Kuran'ın diğer ayetleri ve birçok hadislerdir.

Öyleyse diyebiliriz ki, bu hadisten maksat İmam'ı tanımak ve O'nu tanımanın en büyük ibadetlerden olmasıdır. Zira İmam (a.s) insan ve cinlerin yaratılış gayesi olmuştur. Camia Ziyareti'nde yer alan; "O'nlar Allah'ı tanımanın yolarıdır" sözünün manası da budur.

Diğer bir şekilde de mana etmek mümkündür. Nitekim araştırmacılar bu çeşit yerlerde şöyle mana etmişlerdir. Her fiilin failini, her binanın banisini (ustasını), o fiil ve binanın sağlamlığından anlamak mümkündür. Öyleyse her usta ve eseri, onun boyutlarının bir boyutuna kamil bir delildir.

Resulullah (s.a.a.) ve pâk Ehl-i Beyti (a.s) bütün yüce mevkilere sahip olduklarından dolayı O'nlardan daha sağlam bir eser ve O'nlardan daha kuşatıcı bir mahluk yoktur. Öyleyse Allah'ın marifetine, O'nlardan daha açık ve daha kuşatıcı bir yol olmamıştır. Allah'ın marifet yolları sadece O'nlar olabilmişlerdir.

Binaenaleyh O'nları tanıyan Allah'ı tanımıştır. Nitekim masum İmamların kendileri şöyle buyurmuştur: "Bizim vesilemizle Allah tanınır, bizim vesilemizle Allah'a ibadet edilir..." (Yani Allah'ın marifet ve ibadet yolu bizim elimizdedir.)

Velhasıl, Allah'ı (tam anlamıyla) tanımanın yolu bu şanı yüce ailedir. Eğer bu ailenin kılavuzluğu olmaksızın insanlar yolu bulmak isterlerse, dalalet vadisinde şaşkınlık içerisinde kalırlar; dalalet vadisinde kaybolanın da kılavuzsuz, mutluluk evine ulaşması imkansızdır. İşte bundan dolayı iki fırkanın (Şia ve Ehl-i sünnet) da ittifak ettiği bir hadiste Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur.

"Ey insanlar! Ben aranızda iki değerli emanet bırakıyorum, (ihtiyaç duyduğunuz şeyleri) O'nlardan alırsanız kesinlikle sapıklığa düşmezsiniz; biri Allah'ın kitabı, diğeri ise İtretim olan Ehl-i Beytimdir."

Hafız: Düzeltmeye çalıştığınız sadece bu hadis değildir, sizin dua kitaplarınızdaki bütün dualarınızda, şirk ve küfür eserleri göze çarpmaktadır. Örneğin Allah'a teveccüh etmeksizin İmamlardan hacetlerinizi talep ediyorsunuz, bunun kendisi şirkin en büyük delilidir.

Davetçi: Alicenabın, geçmiş atalarına uyarak böyle esassız sözleri söylemesi gerçekten insafsızlıktır. Ya ne buyurduğunuzun farkında değilsiniz veya şirkin manasına dikkat etmeden konuşuyorsunuz. Hakikatin ortaya çıkması için ilk önce şirk ve müşrikin manasını açıklamanız rica olunur.

Şia'yı Şirk İle Suçlama

Hafız: Konu o kadar açık ki izaha gerek yok sanırım. Allah-u Teâla'yı kabul edip Yine O'ndan başkasına yönelmenin şirk olduğu apaçık bir gerçektir. Müşrik, Allah'tan başkasına yönelip isteğini ondan talep eden kimsedir.

Görüldüğü kadarıyla Şia camiası asla Allah'a yönelmemektedir. Bütün dileklerini Allah'ın adı olmadan İmamlarından istiyorlar. Hatta Şia fakirleri, yollarda, evlerin kapılarına veya dükkanlara geldikleri zaman; "Ya Ali!", "Ya Hüseyin!" "Ya garip İmam Rıza!", "Ya Hazret-i Abbas" diyorlar.

Bir kere olsun "Ya Allah" dedikleri görülmemiştir. Bütün bunlar şirke, Şia toplumunun Allah'a yönelmediğine ve Allah'tan başkasına yöneldiklerinin delilidir.

Davetçi: Sözlerinizi neye yorayım bilmiyorum. Acaba inatçılık yüzünden, bildiğiniz halde kendinizi bilmezliğe vurmanıza mı, yoksa gerçeklere gereken dikkati göstermediğinize mi? Umarım inat ehli değilsinizdir.

Çünkü alim olmanın şartlarından birisi insaflı olmaktır. Hakkı bilen biri, kendi istek ve amacı uğruna hakkı zayi ederse, o kimse insaflı değil demektir. İnsafı olmayan alim de amelsiz alimdir. Resulullah (s.a.a) bir hadiste şöyle buyuruyor: "İlmiyle amel etmeyen, meyvesiz bir ağaç gibidir."

Konuşmanızda defalarca şirk ve müşrik kelimelerini kullandınız. Boş ve asılsız delillerle Allah'ı bir bilen şiaları müşrik olarak tanıttınız. Bu gibi sözleriniz, bilinçsiz Ehl-i Sünnet kardeşlerin üzerinde tesir edip şiaları müşrik bilmelerine sebep olabilir (ki şimdiye kadar da kötü tesirini bırakmıştır).

Öte yandan burada bulunan şialar da bu sözlerinizden çok rahatsızdırlar. Size garazlı bir âlim ve iftiracı gözüyle bakıyorlar. Çünkü onlar inançlarının farkında olup sözlerinizin hiçbirinin kendilerinde olmadığını görüyorlar. Öyleyse sözlerinizde öyle cümleler kullanın ki hem hak belli olsun, hem de kalplerde size karşı ilgi doğsun.

Burada olan ve olmayan Ehl-i Sünnet kardeşlerin zihinlerinin aydınlanması için eğer izin verirseniz mecburen toplantımızın vaktini de göz önünde bulundurarak

Allame Hilli, Muhakkik-i Tusi, Allame Meclisi gibi Şia'nın iftiharı ve dahileri olan büyük araştırmacı alim, fakih ve hekimlerinin ve Molla Sadra, Molla Nevruzi, Ali Taligani, Molla Hadi Sebzevari,

Merhum Feyz-i Kaşani ve Feyyaz Lahicani gibi öteki hekim ve araştırma ehli olanların, Kur'ân'ın ayetleri, Eimme-i Athar (a.s)'ın yüce emirlerinden yola çıkarak şirk ve müşrik konusundaki itikatlarını arz edeceğim. Böylece burada bulunanlar zannetmesinler ki şirkin manası mugalata eden Hafız kardeşin buyurduğu gibidir.

Hafız: (Sinirli bir şekilde) Buyurun, buyurun.

Nevvab: (Saygılı bir şekilde) Mecliste âlim olmayanlar da olduğundan rica ediyorum sözleriniz oldukça sade olsun. Sadece alimleri göz önünde bulundurup cevaplarınızı onlara yönelik vermeyin. Özellikle Hind ve Peşaver'den olanlar lisan ehli olmadıklarından meclisin genelini göz önünde bulundurmanız gerekiyor. Bu yüzden karmaşık ve zor konulardan kaçınmanızı temenni ediyorum.

Davetçi: Sayın Nevvab, hatırlatmalarınızı her zaman göz önünde bulunduruyorum. Yalnızca bu toplantıda değil, hangi toplantıda olursa olsun, sözlerimi alimlere değil, hep alim olmayan tabakaya karşı yöneltmek adetimdir. Peygamberlerin gönderilmesi, kitapların nazil olması, gerçeklerden habersiz olan insanlar için değil midir? Gerçekler sade ve herkesin anlayabileceği bir şekilde anlatılmalıdır. Bir hadiste Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğu nakledliyor:

"Biz peygamberler, insanlarla akılları miktarınca konuşuruz."

İsteğinizi daima göz önünde bulunduruyorum. İnşaallah bundan böyle daha çok dikkat ederim. Eğer gaflet edersem, rica ediyorum beni uyarın.

Şirkin Çeşitleri

Davetçi: Kur'ân'ın ayetleri, birçok alimin derin araştırmalarını, özellikle Sadr'ul-Müteellihin ve Fazıl Taligani'nin önemli açıklamalarından şirkin iki çeşit olduğu anlaşılmaktadır. Şirkin öteki kısımları da bu ikisinin kapsamına girmektedirler. Sözü geçen iki kısım şirk:

1- Açık olan şirk.

2- Gizli olan şirk.

Açık Olan Şirk

a) Zat'ta Şirk

İnsan Allah'a, zatında, sıfatlarında, fiillerinde veya ibadetlerinde ortak koşarsa bu

açık şirktir.

Zatta şirk; uluhiyet, zat ve Allah'ın vahdaniyeti mertebesinde Allah'a şirk koşmak ve buna itiraf etmek demektir. Putperestler, nur ve zulmet (karanlık), Yezdan (Allah) ve Ehrimen (kötülük İlahi) gibi iki asl ve mebdeye (başlangıca) inanan Mecusiler buna güzel örnektirler.

Yine Hıristiyanlar, baba, oğul ve Ruh'ul- Kudüs olmak üzere Allah'ın zatı'nı üç kısma ayırmışlardır. Onlardan bazıları Ruh'ul- Kudüs'ün Meryem olduğunu söylüyorlar. Bu üçünün her birinin ayrı ayrı özellikleri olduğuna inanmaktadırlar. Bu üçü bir araya gelmezlerse, Allah'ın zatı da belirginleşmez diyorlar. Nitekim Allah-u Teâla da onların bu inancına, Mâide süresinin 73 ayetinde değinmiş ve onu reddetmiştir:

"Şüphe yok ki, "Allah, üçün üçüncüsüdür" diyenler küfre sapmışlardır. Oysa tek bir ilahtan başka ilah yoktur ."

Hıristiyanların Akaidi

Bu ayet Hıristiyanların Nesturiye, Milkaiye ve Yakubiye gibi fırkalarına aittir. Onlar da bu inançlarını putperestlerden ve Mecusîlerden almışlardır. Kısaca Hıristiyanlar da putperest ve Mecusiler gibi müşriktirler. Çünkü üç asl'a inanmaktadırlar.

Başka bir deyişle onlar uluhiyet'in Allah, Meryem ve İsa'nın arasında ortak olduğunu söylüyorlar. Yine onlardan bazıları Allah, İsa ve Ruh'ul- Kudüs'ün ayrı-ayrı ilahlar olduğu inancıdadırlar. Diyorlar ki, başlangıçta ilahlar üç tane idiler: Baba, oğul ve Ruh'ul- Kudüs. Sonra bu üçü bir araya gelip Mesih oldular.

Şüphe yok ki, akli ve nakli delillere göre, bu anlamda böyle bir ittihat imkansız ve batıldır. Hatta Vacib'ul- Vücud'un zatı dışındaki varlıklar için bile imkansızdır. Bu nedenle yukarıda getirdiğimiz ayetin sonunda şöyle buyuruyor: "Oysa tek bir ilahtan başka ilah yoktur." Yani, bir olan Allah'tan başka ibadete layık hiçbir varlık yoktur. O halis vahdaniyetle vasıflıdır.

b)Sıfatlarda Şirk

Allah-u Teala'nın ilim, hikmet, kudret, hayat vb gibi sıfatlarını, kadim ve O'nun zatına zait (yani zatın dışında) bilmek sıfatlarda şirk anlamına gelmektedir. Ebu'l-Hasan Ali bin İsmail-i Eş'ari-yi Basri'nin takipçileri olan Eş'arilerin itikadı böyledir.

Nitekim sizin büyük alimlerinizden Ali bin Ahmed bin Hazm ez-Zahiri "Fasl"ın dördüncü cüz'ünde, s. 207'de ve meşhur filozof Endülüslü İbn-i Rüşd "el- Keşf-u an Menahic'il- Edilleti fî Akaid'il- Milleti" kitabının 58. sayfasında Allah'ın sıfatlarının zait (zatından ilave) ve kadim olduğuna inandıklarını yazmışlardır.

Öyleyse, birisi Allah'ın sıfatlarını Onun yüce zatının dışında olduğunu kabul ediyorsa, yani Allah'ı alimiyet, kadiriyet, hikmet, hayat vb gibi sıfatlarla vasıflandırır ve bunları Allah Teâla'nın zatının kendisi olarak bilmezse müşriktir. Çünkü kadimlikte Onun için benzer ve eş edinmiş olur.

Halbuki Allah Teâla'nın zatının dışında hiçbir şey kadim değildir. Allah'ın sıfatları O'nun zatının kendisidir. Örneğin, şeker ve tatlılık, yağ ve yağlılık gibi; şekerden tatlılığı, yağdan da yağlılığı ayırmak mümkün değildir; tatlılık ve yağlılık, sonradan şeker ve yağın zatına katılan şeyler değillerdir. Allah Teâla daha başlangıçta onları tatlı ve yağlı olarak yaratmıştır. Şekerden tatlılığı, yağdan da yağlılığı alırsak artık o, yağ ve şeker olmayacaktır.

"İşte bunlar bir takım örneklerdir; onları insanlara gösterip durmadayız ve bilgi sahiplerinden başkaları anlamaz onları."

Allah'ın sıfatlarının, O'nun zatından ilave olmadığını daha iyi anlayabilmek için misaller konunun daha iyi anlaşılmasını sağlamaktadır. Allah yani "Alim," yani "Hayy", yani "Kadir", yani "Hakim"... demektir.

c) Fiillerde Şirk

Hakikat ve manada Allah'ı bir bilmemek fiillerdeki şirktir. Yani, mahlukattan birini veya bir kaçını İlahi fiillerde müessir (etkin) ya da müessirin bir cüz'i olarak bilmek ya da işleri yaratıldıktan sonra halka tefviz edilmiş (devredilmiş) olarak bilmek şirktir. Yahudiler böyle bir inanca sahiptirler. Onlar diyorlar ki; "Allah, mahlukatı yarattı, sonrada işleri mahlukata devretti ve kendisi kenara çekildi."

Nitekim Mâide süresinin 64. ayetinde Yahudiler kötülenerek şöyle buyurulmaktadır:

"Yahudiler, Allah'ın eli bağlıdır (sıkıdır) dediler, elleri bağlandı ve söyledikleri söz yüzünden lanetlendiler."

Kendilerine Müfevvize de denilen "Gulat müşrikler", Allah'ın işleri İmamlara (a.s) devrettiğine ve O'nların yaratıp rızk verdiğine inanmaktadırlar.

Kim, hangi yolla olursa olsun, Allah'ın fiillerinde- ister müessirin cüz'i olsun, ister işleri enbiyaya, ümmetlere, İmamlara veya me'mumlara devredildiği şeklinde olsun- başkasını şerik bilmek kesinlikle şirktir.

d) İbadette Şirk

İbadette şirk ise şudur: İnsan ibadet ettiği zaman dış görünüşünü ya da kalbindeki niyetini Hak'tan (Allah'tan) başka yöne çevirmesine denir. Örneğin, namazı başkaları için kılmak ya da başkaları için adak adamak gibi niyete ait olan

ibadetlerde niyetini Allah'tan başkasına çeviren müşriktir. Çünkü Kur'ân, Kehf suresinin 110. ayetinde böyle bir ameli (şirki) men ederek şöyle buyurmaktadır:

"Kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa,artık iyi işlerde bulunsun ve Rabbine ibadette hiç kimseyi ortak tutmasın."

Amel ve ibadet edildiği zaman Allah'tan başkasına yönelilmemeli ve peygamberin, İmamın ya da mürşidin yüzü nazara alınmamalıdır. Yani namaz, oruç, hac, humus, zekat, adak vb. gibi farz veya sünnet ibadetlerin zahiri Allah için olur, ama kalpte ve batında Allah'tan başkasının dikkatini çekmek veya meşhur olmak için olursa bu şirktir.

Çünkü hadislerde, amelde riya etmenin küçük şirk olduğu beyan edilmiştir. Bir hadiste Resulullah (s.a.a)'ın şöyle buyurduğu naklediliyor: "Küçük şirkten sakının!" Küçük şirkin ne olduğu soruluğunda ise şöyle buyurdu: "Riya ve şöhrettir." [4]

Yine bir hadiste Resulullah (s.a.a) şöyle buyuruyor: "Sizin için koktuğum en kötü şey gizli şirktir. Gizli şirkten uzak durun. Çünkü ümmetimin içinde saklı olan şirk, karanlık gecede, siyah taşın üstünde yavaş yürüyen karıncadan daha gizlidir."

Sonra şöyle buyurdular: "Kim namazında, orucunda riya (gösteriş) ederse müşriktir, kim sadakayı riya üzerine verir, hacca riya üzerine gider ve riya üzerine köle âzad ederse müşriktir."

Hafız: Sizi kendi kendinizi ele verdiniz. Diyorsunuz ki insan, insan için adak adarsa müşriktir. Öyleyse siz şialar müşriksiniz. Çünkü İmamlara ya da İmam zadelere her zaman adak adıyorsunuz. Böyle bir adak Allah'tan başkası için olduğundan şirktir.

Adak Adama

Davetçi: İnsan bir kavmin veya bir milletin akaidini inceleyip hüküm vermek istediğinde akıl, mantık ve ilim kaidesince, onların cahillerinin söz ve fiillerine bakarak hüküm vermemesi gerekir. Aksine onların kanunlarını ve güvenilir kitaplarını dikkatlice incelemelidir.

Şia'nın inancını öğrenmek istediğiniz zaman cahil ve avam şiaların söz ve hareketlerine bakmanız yanlış bir şeydir. Çarşı-pazarda bilgisiz insanların Ya Ali, Ya İmam Rıza dediklerini gördüğünüzde, onların ya da bütün şiaların müşrik olduğunu söyleyemezsiniz. Bazı cahil kimseler İmamlara, İmam zadelere adak adıyorlarsa, bunu onlara galip olmanız için bir delil saymayın. Zira her kavimde cahil ve laubali kimseler bulunmaktadır.

Ama eğer sizler art niyetsiz ve bahane peşinde olmaksızın akılcı bir araştırma yapmak istiyorsanız, Şia'nın fıkıh kitaplarına başvurmanız gerekir. Bu kitaplar

bütün kütüphanelerde, herkesin elinin ulaşacağı yerdedir.

İstidlali fıkıh kitapları ve ilmi hal risaleleri okursanız, Caferi fıkhında, şirke giden yolun olmamasının yanı sıra, hurafeye yönelik kanunlar da yoktur. Aksine gerçek, halis, öz tevhid Caferi fıkhıyla kendisini gösterir.

“Şerh-i Lüme” ve “Şerayi” gibi bütün kütüphanelerde bulunan fıkıh kitaplarını incelerseniz, onlarda adak için özel bir babın ayrıldığını görürsünüz. Yine Şia alimlerinin hepsinin ilm-i hal kitaplarında adak konusuna ait fetvalar vardır. Bu kitaplarda adak için özel bir babın ayrılmasının sebebi, adağın ibadet oluşundan dolayıdır.

Allah için bir amelin yapılmasının gerekli olmasında, adak adandığı zaman iki şartın yerine getirilmesi gerekir. Bu iki şarttan herhangi biri olmazsa adak adanmış sayılmaz. Bu iki şarttan biri “niyet”, ikincisi hangi dille olursa olsun “siyğe” (akid) okunmasıdır. Bir Müslüman bu iki şart olmaksızın adağın gerçekleşmediğini anlarsa, ilk önce bu iki şartın mana ve niteliğini öğrenir ve daha sonra adağını adar.

İnsan bir fakihten ya da onun risalesinden adak meselesini araştırdığı zaman her şeyden önce niyet konusuyla karşılaşır. Niyet, her ibadette özellikle de adakta Allah için ve O’nun rızasını kazanmak için olmalıdır. Demek ki niyet Allah için olmazsa o amel yapılmamış sayılır.

İkinci olarak, niyeti tamamlayıp onu sabitleştirmek için adak adayan kimse, adak adadığı zaman muhakkak adak akdini okuması gerekir. Akitte de Allah adı olmazsa akit gerçekleşmemiş olur.

Örneğin birisi adak adadığı zaman şöyle demesi gerekir: “Lillahi aleyye en esume” (Allah için oruç tutmak benim üzerime gerekli olsun) veya içki içmeyi terk etmek istediği zaman “Lillahi aleyye en etruke şürb’el- hamr” (Allah için içkiyi terk etmek, benim üzerime gerekli olsun) demelidir. Diğer bütün adaklar da bu şekildedir.

Eğer akdi Arapça okumak mümkün olmazsa herkes kendi diliyle okuyabilir. Ama anlamı Arapça’yla aynı olmalıdır.

Eğer niyetinde Allah’tan başkası olursa veya başkasının adını Allah’la beraber getirir ve o başkası ister yaşayan olsun, ister ölü, ister peygamber olsun, ister İmam veya İmam zade, adağı batıldır. Bunu da bilerek ve kasıtla yaparsa müşriktir. Çünkü yukarıdaki ayette Kur’ân açıkça şöyle buyuruyor: “Rabbine itaatte hiç kimseyi ortak tutmasın.” İlim ehli, bunu bilmeyenleri uyarmaları gerekir.

Şia fakihleri, ister yaşayan olsun, ister ölü, peygamber veya İmam için adanan adağın batıl olduğunu, bunu bilerek ve kasten yapanın da müşrik olduğunu söylüyorlar.

Adak, Allah için adanmalıdır, ama adak istenilen yerlerde harcanabilir.

Örneğin, Allah için bir koyunu adayıp onu bir evde, bir ibadet yerinde vb. yerlerde keserse, bunun sakıncası yoktur. Para, elbise vb. şeyleri Allah için adar ve bir fakire bir yetime ya da Resulullah (s.a.a)'in soyundan gelen bir seyyide verirse sakıncası yoktur.

Ama eğer Peygamber (s.a.a) için veya İmamlar (a.s) için veya O'nların soyundan gelmiş olan seyyidler (Peygamber ve İmamların torunları) veya alimler ve yetimler için adak adanırsa, bu adak kesinlikle batıldır. Bilerek ve kasten de olursa şirktir.

Her resulün, fakihin, alimin, vaizin, mübelliğin vazifesi yazmak ve söylemektir. "Peygamberin vazifesi, ancak tebliğdir." [5]

Halkın vazifesi ise dinlemek ve amel etmektir. Birisi ya da birileri dini vazifelerini öğrenip öğretmenin peşinde değilse ve dini vazifelerine uygun şekilde amel etmiyorlarsa bu o dinin, o mezhebin eksikliğinden değildir.

Zannederim bu kadarı gerçeğin anlaşılması için yeterlidir. Artık bundan sonra kalkıp; "şialar müşriktir" demeyin.

Gizli Şirk

Yeniden konumuza dönersek iyi olur. Şirkin ikinci kısmı "gizli şirk"tir. Bu şirk amellerde, ibadet ve itaatlerde riya olarak kendini gösterir. Bu şirkle, açık şirkin kısımlarından olan ibadette şirkin farkı şudur: İbadet şirkinde Allah'a ortak koşulmakta ve o ortağa da ibadet edilmektedir. Örneğin namaz kılarken eğer şeytanın aldatmasıyla, velayet makamı veya bir mürşit nazara alınırsa, kesinlikle bu amel batıl ve şirkin özüdür.

İbadet ederken Allah'ın zatından başka hiçbir şey insanın zihnine ve fikrine gelmemelidir. Yoksa açık şirk kısmına girer.

Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğu naklediliyor.

"Allah-u Teâla buyuruyor ki, kim salih bir amel işlerse ve benden başkasını da onda ortak ederse, o amel bütünüyle onun içindir; ben ondan [o amelden ya da o ameli yapandan] uzağım. Ben şirkten, ihtiyaçsızların en ihtiyaçsızıyım."

Yine bir hadiste şöyle nakledilmektedir: "Kim halkın övmesi için namaz kılar, oruç tutar veya hacca giderse, şüphesiz o amelinde Allah'a ortak koşmuştur."

İmam Cafer-i Sadık (a.s) da şöyle buyuruyor:

"Bir kul, Allah'ın rahmetiyle ahretin sevabını talep ederek bir ameli yapar ve o

amele insanlardan birinin rızasını katarsa, o müşriktir.”

Gizli şirkin alanı çok geniştir. Her amele en küçük bir şekilde de olsa Allah’tan başkası ortak koşulursa, bunu yapan müşrik olur.

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

Şehid-i Salis’in (Üçüncü Şehidin) Şahadeti

Bu uğursuz olayların en acılılarından bir diğeri, H. 1019 yılında Moğol padişahı Cihangirin emriyle, Sünni alimlerin eliyle 70 yaşında Şia ve Rafızî diye şehid edilen Ehl-i Beyt (a.s)’ın takvalı fakihlerinden ve Resulullah (s.a.a)’in temiz soyundan gelen Kadı Seyyid Nurullah Şuşteri (r.a)’in şahadete erişmesidir.

Buraya gelirken (Ekber Abade-i Agire mezarlığında bulunan) kabrinin başına gittim. Ahmak ve mutaassıp cahillerin bu büyük insana yaptıkları zulüm beni çok üzdü. Onun kabri şimdiye kadar şiaların ziyaretgahı olmuştur. Kabrinin üstüne şöyle bir şiir yazılmıştır:

Zalimin biri Nurullah’ı (Allah’ın nurunu) söndürdü.

Peygamberin göz nurunun başını kesti.

Ali’nin zamin olduğu insanın katlinin yılı;

1019’da Seyyid Nurullah şehid oldu dedi.

Hafız: Haksız yere bizi suçluyorsunuz. Gerçi, cahillerin ve avamın yaptıkları ifrati hareketler beni de çok üzdü. Ama şiaların amelleri de onları tahrik etmeye yardımcı oluyor.

Davetçi: şiaların hangi ameli, onların öldürülme, korkutulma, yağmalanma ve ırzlarına geçilmesine sebep olmuştur, söyler misiniz?

Hafız: Her gün binlerce insan, ölülerin kabirlerinin karşısında durup onlardan dilek diliyorlar. Acaba şiaların bu davranışı ölülere tapmak değil midir? Neden alimler buna engel olmuyorlar?

Milyonlarca insan o kabirlerin önünde yüzlerini toprağa sürüyor, secde ediyorlar. Bu da temiz insanların eline bahane vererek ifratı işler yapmalarına sebep oluyor. Şaşırılacak şey de şu ki, alicenabınız bu çeşit amellere tevhid ismini verip bu gibi insanlara da muvahhid diyorsunuz.

(Biz birbirimizle konuştuğumuz sırada Hanefi fakihlerinden Şeyh Abdusselam “Hediyet’uz- Zairin” adlı kitabı önüne koyup sayfalarını çevirerek okuyordu. Sanki bir açık yakalamak istiyordu bu kitaptan. Şeyh birden başını kaldırıp önemli bir

delil eline geçmiş gibi bana doğru dönüp hamle edercesine şöyle dedi:)

Şeyhin Girişimi, Şüphe Uyandırması, Hamle İçin Vesile Hazırlaması ve Onu Savunması

Şeyh: Bismillah bakın burada (kitabı söylüyor) alimleriniz ziyaretçilere, İmamları ziyaret ettikten sonra iki rekat ziyaret namazı kılmalarını emrediyor. Acaba, gurbet kastı namazda şart değil midir?

Öyleyse ziyaret namazı ne demek oluyor? İmam için namaz kılmak şirk değil mi? Ziyaretçilerin İmamın kabrine doğru dönüp namaz kılmaları, onların şirk koştuklarına en büyük delil değil midir. Buna cevabınız var mı? İşte bu da sahih ve muteber kitabınız.

Davetçi: Vakit geç oldu, herkes yorgundur. Eğer izin verirseniz sizin ve Hafız beyin cevabını yarın vereyim. (Mecliste bulunan -Sünni ve Şia- herkes, böyle bir şeyin imkansız olduğunu ve hiçbir yere gitmeyeceklerini itirazlı bir şekilde söylediler.

Şeyhin cevabı verilip ölüye tapma konusu açıklanıncaya kadar bekleyeceklerini ve rahatsız olmayacaklarını söylediler. Ben tebessüm ederek Hafız'a şöyle dedim:) "Şeyh acayip ateşlendi. Kendice büyük bir delil buldu! İzin verirseniz önce onun cevabını vereyim, daha sonra alicenabınızın cevabını arz edeyim.

Hafız: Buyurun, hep birlikte dinlemeye hazırız.

Davetçi: Sayın şeyh, gerçekten çocukça bahaneler getiriyorsunuz. Şimdiye kadar ziyarete gidip ziyaretçilerin amellerini yakından gördünüz mü?

Şeyh: Hayır, bendeniz gitmedim ve görmedim.

Davetçi: Öyleyse ziyaretçilerin, İmam (a.s)'ın kabrine doğru dönüp namaz kıldıklarını neye dayanarak söylüyorsunuz ve sonra da kalkıp bu namaz ve ziyareti, mümin ve muvahhid şialar için bir şirk alameti olarak değerlendiriyorsunuz?

Şeyh: Elimdeki bu dua kitabınızdan diyorum. Burada, namazı İmam için kılın, diye yazıyor.

Davetçi: O kitabı bana verir misiniz? (Kitabı verdiklerinde tesadüfen Emir'ul-Müminin Hz. Ali (a.s)'ın ziyareti çıktı.) Acayip bir tesadüf, kendi aleyhinize delil getiriyorsunuz. Allah-u Teala her zaman bize yardımcı olduğu için burada da bizden yardımlarını esirgemedi.

Her şeyden önce en iyisi, bu ziyaretin nasıl yapılacağına dair, her bölümün amellerini -toplantımızın vaktini de göz önüne alarak- okuyalım, sonra namaz meselesini ele alarak şirkin nerede olduğuna bakalım! Burada olanlar da hüküm

versinler.

Eğer, ziyaret namenin baştan sonuna kadar tevhidin dışında bir şey görmediğiniz takdirde utanmayın, bilin ki hata yapmışsınızdır. Kitap önünüzde olmasına rağmen onu incelemeden hamle ediyorsunuz.

İşte buradan, bütün burada hazır bulunanlar da bilsinler ki, sizin diğer şüpheciklerinizde böylesine örümcek ağı gibi zayıftırlar.

Ziyaretin Adabı Hakkında

Bakınız burada ziyaretle ilgili şöyle yazıyor: Hz. Ali (a.s)'ı ziyaret eden bir kimse, Kufe Hendeği'ne yetiştiğinde dursun ve şöyle desin:

"Allah-u Ekber, Allah-u Ekber, ehl'ul- kibriyai ve'l- mecdi ve'l- azameti, Allah-u Ekber, ehl'ut- tekbiri ve't- takdisi ve't- tesbihi ve'l- alâi, Allah-u Ekber'u mimma ehafu ve ehzur, Allah-u Ekberu imadi ve aleyhi etevekkelu, Allah-u Ekberu recaî ve ileyhi uniybin.."

Necef'in girişine geldiği zaman şöyle desin: "Hamd Allah'a ki bizi buna hidayet etti, eğer bizi hidayet etmeseydi, biz hidayet olamazdık..."

Avlunun kapısına yetiştiğinde Allah'a hamd ettikten sonra şöyle desin: "Ben şehadet ediyorum ki, Allah'tan başka ilah yoktur; O birdir ve şeriki yoktur. Yine şehadet ediyorum ki, Muhammed Allah'ın kulu ve resulüdür; Allah katından hakkı getirdi. Yine şehadet ederim ki, Ali Allah'ın kulu ve Resulullah ın kardeşidir. Allah uludur, Allah uludur, Allah'tan başka ilah yoktur..."

Hz. Ali (a.s)'ın mübarek mezarına ulaştığı zaman ise şöyle desin:

"Eşhedu en lâ ilahe illallah, vahdehu lâ şerikeleh..."

Ziyaretçi, Allah, Peygamber ve Eimme-i ethar'ın izinlerini isteyip hareme gittikten sonra, Hz. Peygamber (s.a.a)'e ve Emir'ul- Müminin Ali (a.s)'a selam vermeyi içeren çeşitli ziyaretler okur. Ziyaret bittikten sonra altı rekat namaz kılması emr edilmiştir.

Bunların iki rekatı Emir'ul- Müminin (a.s)'a, diğer dört rekatı da Hz. Ali (a.s)'ın kabrinin çevresinde defnedilmiş olan Hz. Adem ve Hz. Nuh'a hediye edilmektedir.

Ziyaret Namazı ve Namazdan Sonraki Dua

Acaba hediye namazı şirk midir? Anne-babaya ve müminlerin ruhlarına hediye namazı diye bir düstur yok mu? Öyleyse bu düsturların hepsi şirk midir? Ziyaretçinin, kurbeten ilellah olarak iki rekat namaz kılıp Hz. Ali (a.s)'a hediye

etmesi şirk midir?

İnsan bir dostunu ziyaret etmeye gittiği zaman ona hediye götürmesi insanlığın gereğidir. Her iki fırkanın hadis kitaplarında Resulullah (s.a.a)'den, mümini ziyaret ederken hediye götürmekle ilgili hadisler için özel bablar ayrılmıştır. Ziyaretçi mevlasının kabrinin önünde durduğunda, mevlasının hayatında en çok sevdiği şeyi, yani namazı O'na hediye etmesi şirk midir?

Bu yüzden ziyaretçinin, kurbeten ilellah olarak iki rekat namaz kılıp Emir'ul Müminin (a.s)'a hediye etmesi emr olunmuştur. Acaba bu size göre şirk midir?

Alicenabınız namazın düsturlarını okudunuz, namazdan sonraki duayı da okusaydınız, şüphe ettiğiniz şeyin cevabını öğrenmiş olurdunuz; burayı okumuş olsaydınız kesinlikle tenkitte bulunmazdınız.

Şimdi de zihinlerin aydınlanması ve daha sonraları şiaların amellerine insaf gözüyle bakmanız ve müşrik değil muvahhid olduğumuzu ve her hallerimizde Allah'ı unutmadığımızı ve Hz. Ali (a.s)'ı, Allah Teala'nın salih kulu ve Resulullah (s.a.a)'in varis ve halifesi olduğundan dolayı da sevdiğimizi bilmeniz için izninizle bu duayı da okuyorum.

Duanın düsturu şöyledir: Namaz bittikten sonra Hz. Ali (a.s)'ın baş tarafında (Şeyhin, kabre doğru okuyorlar, diye söylediği sözün tersine) kıbleye doğru, kabir sol tarafında olduğu halde şu duayı okusun:

"Allah'ım, ben bu iki rekat namazı, seyyidime ve velin olan mevlama ve resulünün kardeşi Emir'ul- Miminin ve vasilerin seyyidi Ali bin Ebi Talib'e kendimden taraf hediye olarak kıldım. Allah'ın salatı O'na ve O'nun Âl'ine olsun.

Allah'ım, Muhammed ve Âl-i Muhammed'e salat eyle ve bu iki rekat namazı benden kabul et ve beni buna karşılık ihsan edenlerin mükafatıyla mükafatlandır.

Allah'ım, senin için namaz kıldım senin için rüku ve secde ettim. Sen şeriki olmayan bir Allah'sın. Namaz, rüku ve secde ancak sana câizdir. Çünkü Yüce Allah sensin, senden başka ilah yoktur."

Şimdi Allah için söyleyin. Bir ziyaretçi Necef'e attığı ilk adımdan ziyaret namazını bitirdiği ana kadar daima hakkı zikretmesi, Allah'ın adı dilinden düşmemesi, Allah'ı azametle anması ve Hz. Ali (a.s)'ı Allah'ın salih bir kulu Resulullah (s.a.a)'in kardeşi ve varisi olduğunu söylemesi ve bunu itiraf etmesi acaba şirk midir?

Eğer namaz kılmak ve Allah'ın vahdaniyetine şehadet etmek şirk ise, öyleyse lütfen tevhidin ne olduğunu öğretinde Allah ve Peygamberin yolundan çıkıp da sizin yolunuza girelim.

Şeyh: Görmüyor musun burada; “Önce türbenin eşiğini öp sonra gir” diye yazıyor. Bu yüzden biz duymuşuz ki, ziyaretçiler İmamların türbelerine gelince secde ediyorlar. Bu secde Ali için değil mi? Acaba Allah’tan başkasına secde etmek şirk değil midir?

Davetçi: Eğer ben sizin yerinize olsaydım, mantıklı cevabı duyduktan sonra bu toplantı bitinceye kadar, hatta münazara toplantıları bitinceye kadar asla konuşmaz susardım. Ama siz yine de konuşuyor ve öyle sözler söylüyorsunuz ki her işiteni gülmeye zorluyor. (Toplantıdakilerin kahkahayla gülmeleri.)

İmamlar’ın Türbelerinin Eşiğini Öpmek Şirk Değildir

Yine de, İmamların mukaddes türbelerinin eşiklerini öpmenin şirk olmadığı hakkında biraz açıklama yapmak zorundayım. Alicenabınız gerçeği saptırarak, öpmeği secde yapmak diye nitelendirdiniz. Bizim yanımızda böyle apaçık tarif yaptığınıza göre, Allah bilir yalnız olduğunuzda avam halkın yanında bize ne gibi iftiharlar atıyorsunuz!

Bu ve buna benzer dua ve ziyaret kitaplarında ziyaretçiye, edep için türbenin öpülmesi tavsiye edilmektedir, secde etmek değil.

Hangi kaideye göre, öpmeyi secdeye yorumluyorsunuz? Hangi ayet veya hadis, Peygamber ya da İmamların türbelerinin öpülmesini yasaklamakta veya onları öpmeği şirk alameti olarak saymaktadır?

Eğer mantıklı bir cevabınız yoksa lütfen toplantının vaktini almayın. “Ziyaretçilerin secde ettiklerini duyduk” dediğiniz söze gelince bu söz tamamen yalandır; hem de boynuzlu bir yalandır.

Duymakla görmek arasında büyük bir fark vardır.

Duymak hiçbir zaman görmek gibi olamaz.

Allah-u Teâla Hucurât suresinin (49) 6. ayetinde şöyle buyurmuyor mu?:

“Ey iman edenler! Eğer bir fasık, size bir haberle gelirse, onu etraflıca araştırın; yoksa cehalet sonucu, bir kavme kötülükte bulunursunuz da, sonra işlediklerinize pişman olursunuz.”

Bu ayete göre insan, fasık birisinin sözüne güvenmemelidir. Çünkü insan sonunda pişman olur ve utanır. İnsan araştırmalıdır, hakikati bulmak için yolculuk zahmetine katlanınız; böylece gerçekleri yakından görerek ona göre hüküm veriniz.

Ben kendim Bağdat’ta Ebu Hanife ve Şeyh Abdulkadir'in kabirlerine gittim. Ehl-i

Sünnetin avam halkının o kabirlere davranış ve hareketlerini, şialara ettiğiniz ithamlardan daha şiddetli gördüm ve bunu hiçbir meclis ve toplantıda söz konusu edip açmadım.

Allah şahittir ki, Ebu Hanife'nin Muazzam'da ki kabrine gittiğimde, Hindistanlı Ehl-i Sünnet kardeşlerden bir grubun türbe yerine kaç defa yeri öptüklerini ve kendilerini yere attıklarını gördüm.

Kin ve düşmanlık beslemediğimden, yaptıkları işin haram bir amel olduğuna dair herhangi bir delil olmadığından şimdiye kadar nakletmedim de. Çünkü onlar bu işi ibadet diye değil, sevgi ve muhabbet olsun diye yapıyorlardı.

Sayın Şeyh, bilin ki ziyarete giden hiçbir Şii (ister alim olsun, ister cahil) Allah'tan başka kimseye secde etmemektedir. Bu sözünüz tamamıyla iftira ve yalandır!

Secde, eğer (ibadet kastı olmaksızın) kendini yere atmak, yüzü ve alnı yere sürmek şeklinde olursa, bunun hiçbir sakıncası yoktur. Çünkü şahsiyeti büyük olan bir insanı ululamak veya ona saygı göstermek için (Allah'a şerik koşmaksızın ve onu Allah bilmeksizin) onun karşısında eğilmek, kendini yere atmak veya yüzünü toprağa sürmek asla şirk değildir.

Aksine, sevgiliye olan alakanın şiddet ve çokluğu, ululamak, yüzü toprağa sürtmek ve öpmeğe sebep olmaktadır.

Şeyh: Kendini yere atarak alnı yere koymayı, secde kabul etmemek nasıl mümkün olur?

Davetçi: Tasdik edersiniz ki secde, niyete bağlıdır. Niyet ise kalbe ait bir şeydir. Kalp ve niyetleri ancak Allah bilir. Bazen bakıyorsunuz birisi secde halinde kendini yere atmış (elbette Allah'a mahsus olan bu haletle, Allah'tan başkasına -hatta niyet etmese dahi- secde etmesi iyi değildir) ama kalbindeki niyeti kimse bilmediği için, secde ediyor diyemeyiz. Ancak secdeye ait özel zamanlarda, dış görünüşü secde olduğu için ona secde diyoruz.

Hz. Yusuf (a.s)'ın Kardeşlerinin Ona Secde Etmeleri ve Kendilerini Yere Atmaları

Demek ki, yüceltmek ve saygı göstermek için (secde etmek niyetiyle değil) insanın kendini yere atması küfür ve şirk değildir. Hz. Yusuf (a.s)'ın kardeşleri onun karşısında yaptıkları secde bu türdendir ve orada olan iki Peygamber (Hz. Yakup ve Hz. Yusuf) onların bu işine engel olmadılar. Allah Teala Yusuf suresinin 100. ayetinde bu konu hakkında açıkça şöyle buyuruyor:

"Anasıyla babasını tahta çıkartıp oturttu ve hepsi de onun için secdeye kapandılar. Dedi ki: Babacığım, bu daha önceki rüyamın yorumudur. Doğrusu Rabbim onu gerçekleştirdi."

Acaba, Kur'ân'ın birkaç yerinde, Meleklerin, Hz. Adem (a.s)'a secde ettiği buyurulmuyor mu? Sizin söylediğiniz gibi (ibadet niyeti olmaksızın) secde şeklinde kendini toprağa atmak şirk olursa, o zaman Hz. Yusuf'un kardeşleri ve mukkarreb meleklerin hepsi müşrik, sadece secdeyi terk eden lanetli İblis mi muvahhid olur?! Halbuki onların hepsi muvahhid idi ve Allah'a tapıyorlardı.

Rica ediyorum, bundan böyle basit şeylerle; Emevilerin, Haricilerin, Nasibilerin ve mutaassıpların uydurdukları kulaktan dolma sözlerle, böylesi azametli, hakkın konuşulduğu ve hakikatin arandığı bir meclisin vaktini almayın. Daha sonra kendiniz de söylediklerinize pişman olursunuz. Aynı zamanda kendi elinizle Şiilere yönelttiğiniz ayıplama ve bahanelerin böyle yersiz şeyler olduğunu ortaya çıkarmış oluyorsunuz.

Cevap: Hafız beye de cevap vereyim. Gerçi geç oldu ama bahsimiz çok uzun sürmeyecektir.

Cisim Fani Olduktan Sonra Ruh'un Baki Kalması

Muhterem beyler ilim ehli olduğu için derin ve düşünerek konuşmaları gerekir. Heva ve heveslere kapılmadan, geçmişlerin sözleri etkisinde kalmadan boş ve anlamsız sözler üzere konuşmamak daha iyi olur. Zanna kapılarak diyorsunuz ki: "Şiiler, neden ölülerin kabirlerinin önünde durarak onlardan hacetlerinin karşılanmasını talep ediyorlar?"

Hafız bey yoksa sizler de mi maddecisiniz? Çünkü maddeciler öldükten sonra dirilmeye inanmıyorlar. Maddeciler diyorlar ki, İnsan öldü mü artık her şey bitiyor. Allah-u Teâla da Mu'minun (23) suresinin 37. ayetinde maddecilerin sözünü şöyle naklediyor:

"Hayat ancak bu dünyadaki yaşayışımızdan ibarettir; yaşarız, ölürüz ve tekrar dirilmeyiz biz."

Çok iyi biliyorsunuz ki İlahi inanca sahip olanların sabit akidelerinden birisi, insanın öldükten sonra da dirileceğidir. İnsan öldükten sonra cismi unsuru artık işe yaramamaktadır. Ama onun ruhu ve nefsi kalıcı olup maddi bedenlere benzeyen yapıları vardır, ama daha latiftir. Ruh Berzah aleminde ya nimet içinde olur, ya da azap içinde.

Özellikle şehitler ve Allah yolunda ölenler, daha büyük bir ayrıcalığa sahip olup İlahi nimetlerle nasiplenerek yaşamakta ve kendilerine verilen mükafatla şad olmaktadırlar. Allah Teala, Âl-i İmran (3) suresinin 169 ve 170. ayetlerinde açıkça şöyle buyurmaktadır:

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler sanmayın. Hayır, onlar diridir ve Rableri katında rızklanmaktadırlar. Allah'ın kendi fazlından onlara verdikleriyle, sevinç

içindedirler. Henüz kendilerine katılmayanlara müjdeler vermektedirler ki, olanlara hiçbir korku yoktur, mahzun olacak da değillerdir.”

Acaba rızklanmak, sevinçli olmak, Allah’ın fazl ve kereminden faydalanmak ölüler için mi yoksa diriler için mi? Üstelik ayet açıkça şöyle buyuruyor:

“Onlar diridir ve Rablerinin katında rızklanırlar.”

Allah yolunda öldürülenler nasıl yaşıyorlar ve nasıl rızklanıyorlar? Demek ki yemek için ağızları olduğuna göre, duymak için de kulakları vardır; cevap da vermekteler. Ama cismani olan tabiat perdesi kulaklarımızı kapatmış olduğu için biz onları seslerini duyamıyoruz.

Ruhun Kalıcı Oluşuna Dair Tenkit ve Onun Yanıtı

(Meclisin bir köşesinde oturup sözlerimizi dinleyen ve kendisini de aydın zanneden Ehl-i Sünnet gençlerinden “Davud Puri” adlı birisi, şüphe icat etmek için izin alarak şöyle bir soru sordu:)

Davudpuri: Kıble sahip (alicenap)! Sözleriniz bugünkü bilimin keşifleriyle uyuşmamaktadır. Geçmişte bilim bu kadar gelişmediği için insanlar cehalet yüzünden Ruh denen bir şeye inanıyorlardı.

Ama bilim ve tekniğin altın asrı olan bugünümüzde, maddi bilim doruğuna ulaşmaktadır. Artık bu gibi şeylerin fatihası okunmuştur. Özellikle bilimin ilerlediği Avrupa’da İngilizli Darvin ve Almanlı Bachner gibi bilim adamları böylesi kokuşmuş, özellikle ruhun varlığı, onun kalıcılığı gibi inançların batıl olduğunu ortaya koymuşlardır.

Davetçi: Azizim, bu çeşit sözler yeni değildir ve sizin tabirinize göre altın asrına mahsus da değildir. Yaklaşık 2400 yıldır ki, maddeciler bunun bayraktarlığını yapıyorlar.

Maddecilerin Ortaya Çıkışı ve Zimkrates’in Hekim Sokrat’ın Karşısına Dikilmesi

Zimkrates ve onun takipçilerinin Sokrat, Eflatun, Aristo vb. gibi Yunan İlahiyatçılarının karşısına dikildiği zamandan beri maddecilik fikri de başlamıştır. Onlar ilim, irade, kudret ve şuur sahibi olan Allah’ı inkar ediyor ve şöyle diyorlardı: “Alemde beş duyu organlarıyla algılanabilen madde ve maddiyat (Matir)’ın dışında hiçbir şey yoktur. Her şey maddenin eseridir”.

Bu yüzden “Tabiatçı ve Maddeci” diye meşhur oldular. (Bugünkü Komünistler olanların uzantılarıdırlar.) İlim, irade, kudret ve şuurlu bir yaratıcıyı inkar etmenin bir gereği olan bu fasit inanç, ilk olarak o dar görüşlü fırkanın arasında görülmeye başladı.

İlahiyatçı alim ve filozoflar her dönemde onlara ilmi ve mantıklı cevaplar vermişlerdir. Ama Avrupa'nın adını getirdiğiniz ve Darvin'in Bachner'in itikatlarından bahsettiğiniz için, sizin gibi yenilikçi gençlere nasihatim olacaktır, o da şu ki: İlim, akıl ve mantığın gerektirdiği şey, her sözün tesiri altında kalmamanızdır.

Eğer Darvin'in (felsefeden ziyade varsayım olan) felsefesini okuduysanız, onun görüşünü eleştiren kitapları da okuyun ki daha akılcı bir şekilde hüküm verebilesiniz. Çünkü Avrupalıların sultası, ilmi ve amel açısından siz gençlerin üzerinde çok olduğu için, Darvin, Bacher vb. şahısların kitapları elinize geçtiğinde onlar sizin gözünüzde büyüyor ve Avrupalıların hepsinin Darvinist olduğunu zannediyorsunuz ve bu kitapların bütün Avrupalı filozofların inançlarının bir örneği olduğunu sanıyorsunuz.

Avrupalı İlahiyatçı Bilim Adamlarının Görüşleri

Sözünü ettiğimiz maddeci Darvin'in felsefesini okuduğunuz zaman İlahiyatçı filozofların da kitaplarını okuyun. Örneğin, Fransız meşhur matematikçi Camil Flamoryon, yıllarca "Nefsi Tanıma" (Maarifet'un- Nefs) konusu üzerinde çalışmış, Allah'ın vahdaniyetini ispatı, ruh'un azameti ve öldükten sonra onun kalıcı olduğu hakkında birçok kitap yazmıştır. "Doğada Allah", "Ölüm ve Esrarı" bunlardandır.

O, bu eserlerinde ölüm konusunu genişçe ele alarak şöyle diyor: "Gerçek ölüm, fena ve yokluk anlamında değildir. Ölüm, bir alemden, bir başka aleme geçiş demektir. Sadece kalıp değişiyor. Maddi unsurdan çıkıp daha latif bir şekle girmektedir. Çünkü ruh (hayat mayası) hiçbir zaman fena olmaz ve kalıcıdır.

Ruhun bedenden ayrı, başka bir şey olduğu konusu yıllarca yapılan uzun araştırmaların kesin sonucudur. Ruhun manevi bağımsızlığı vardır. Beden çürüdükten sonra ruh yine de öylece kalmaktadır."

Bruksen (Fransız filozof), Victor Hugo (Fransız şair), Nermal (Alman araştırmacı) ve Descart (Fransız filozof) gibi araştırmacı ve filozoflarda –ki hepsinin görüşlerini hatta isimlerini saymak için bile meclisin vakti az olduğundan zikr etmiyoruz- çok olup Avrupalılar onlarla iftihar ediyorlar; Darvin, Bachner gibi maddicilerle değil.

Batının tesirinde kalmış ve onların iddialarına yönelen gençler, en azından sadece Darvin'in, Bacher'in kitaplarını okumasınlar. Öteki Avrupalı düşünür ve filozofların da kitaplarına baş vursunlar. Gençler, her iki grubun (İlahi ve Maddi) görüşlerini ve onlara yapılan eleştirilerini de iyice okuduktan sonra en güzel ve en mantıklısını seçmelidirler.

Eğer insafla yola çıkılıp ilmi, akıl ve mantıkla ilahiyatçıların ve maddecilerin görüşleri incelenirse, kesinlikle şu sonuca ulaşacaksınız: İnsanın bedeni, hilkat aleminin yaratılmış unsurlarından olduğu için, fani ve yok olup gitmektedir. Ama

ruh başka bir aleme ait olduğu için yaşıyor ve hiçbir zaman ölmemektedir.

Semavi kitaplar ve Rahmani öğretilerin hükmüne göre özellikle şehitler, tevhid ve hak yolunda ölenler, ruhani yönlerine ilaveten, cismani yönünde de yaşamakta ve duyma ve görme imkanına sahiptirler.

Nitekim Seyyid'üş- Şüheda İmam Hüseyin (a.s)'ın ziyaret namesinde şöyle bir cümle yer almıştır: "Ben şehadet ediyorum ki şüphesiz sen, sözlerimi duyuyor ve cevabımı veriyorsun."

Nehc'ul- Belağa'nın 83. hutbesini okumadınız mı? Orada Hz. Ali (a.s) Resulullah (s.a.a)'ın tertemiz itretini (Ehl-i Beyt'ini) tanıtırken şöyle buyuruyor:

"Ey insanlar! Hatem'ul- Enbiya (s.a.a)'in şu sözünü alın (yani Resulullah şöyle buyuruyordu): "Bizden biri ölürse, O gerçekte ölü değildir. Bizden kim zahirde çürürse, geçekte o çürümemiştir."

Hz. Resulullah (s.a.a) gerçekte şöyle demek istiyor: "Biz, nur ve ruhlar aleminde sürekli yaşıyor ve edebiyiz" İbn-i Ebi'l- Hadid, Meysemi ve Mısırlı meşhur müftü Şeyh Muhammed Abduh Nehc'ul- Belağa'nın bu cümlesinin tefsirinde şöyle diyorlar: "Peygamber (s.a.a)'in Ehl-i Beyt'i öteki insanlar gibi gerçekte ölü değillerdir."

Eğer biz zahirde Resulullah (s.a.a)'in Masum Ehl-i Beyt'inin kabirlerinin önünde duruyorsak, bu, ölülerin kabirlerinin önünde durup onlarla konuşuyoruz demek değildir. Aksine, yaşayanların ve canlıların önünde durup onlarla konuşuyoruz. Biz ölüye tapmıyoruz. Biz Allah'a tapıyoruz, Allah onların cisim ve ruhlarını yaşatmaktadır.

Acaba Emir'ul- Müminin Hz. Ali (a.s) ve Seyyid'üş- Şüheda Hz. Hüseyin (a.s) ve Bedir, Uhud, Huneyn ve Kerbela'da şehit olanlar, din yolunda, hak yolunda can vermediler mi? Kureyş, Ben-i Ümeyye, Yezit ve Yezidilerin (ki dinin hakikatlerini inkar edip dini eserleri yok etmek istiyorlardı) zulümlerine karşı kıyam edip canlarını mukaddes İslam dini ve "La ilahe İllallah" kelimesi için feda etmediler mi?

Nasıl ki Resulullah (s.a.a)'ın sahabesinin cihatları, Bedir, Uhud ve Huneyn şehitlerinin fedakarlıkları küfür ve şirkin kökünü kazımış ve tevhid kelimesini yüceltmişlerse, aynı şekilde İmam Hüseyin (a.s) da İslam'ın güçlenmesi için kıyam etmiştir.

Eğer İmam Hüseyin (a.s)'ın kıyamı olmasaydı, Yezid İslam'ın kökünü kazıp fasit inanç ve batini küfrünü İslam toplumuna yerleştirmiş olurdu.

Muhaliflerin Muaviye ile Yezid'in Hilafetlerini Savunmaları ve Onların Cevabı

Şeyh: Sizin gibi birisinin, Müslümanların halifesi Yezit bin Muaviye'yi kafir ve fasık ilan etmesi gerçekten şaşırtıcıdır. Siz, Emir'ul- Mu'minin ve Mu'minlerin dayısı Muaviye bin Ebi Süfyan'ın Yezid'i hilafet makamına atadığını ve Muaviye'yi ise ikinci halife Ömer ve üçüncü halife olan mazlum Osman'ın (r.z), Şam'a Müslümanların emiri olarak nasbettiğini bilmiyor musunuz? Hilafete layık olduğu için de halk onları kabul etmişti.

Siz Müslümanların halifesine küfür, mürtet nisbetinin yanı sıra, onların hilafetini kabul eden bütün Müslümanlara ve onları hilafet makamına getiren önceki halifelere de büyük ihanet ettiniz.

Yezid hilafeti döneminde sadece bir hata ve terk-i evla yaptı, o da onun hilafeti döneminde Resulullah (s.a.a)'ın reyhanesini katlettiler. Bu iş ise affedilebilir ve görmezlikten gelinebilir bir ameldir. İşte o bundan dolayı tövbe etti. Bağışlayıcı olan Allah da onun suçundan geçti. Nitekim İmam Gazali ve Dimyeri bu konuyu kitaplarında genişçe ele almış ve halife Yezid'in temizlik ve paklığını ispat etmişlerdir.

Davetçi: Taassup derecenizin, serkeş Yezid'i savunacak kadar çok olduğunu hiç sanmıyordum.

Buyurmuş olduğunuz şu anlamdaki: "Onun (Yezid'in) ataları onu hilafet makamına getirdikleri için Müslümanların körü körüne onu kabul etmeleri ve onun sözlerine uymaları gerekir" sözünüze gelince; bu sözünüz, akıl sahiplerince, özellikle ilim, hikmet ve (sözde) demokrasi dönemi olan bu zamanda kabul edebilecek bir şey değildir.

İşte bundan dolayı biz, böylesi mahzurlara duçar olmamak için halifenin masum olması ve Allah tarafından tayin edilmesinin gerekliliğine inanıyoruz.

"İmam Gazali, Dimyeri vb. gibileri Yezid'in yaptıklarını savunmuşlardır." sözünüze gelince de; Onların da -sizin gibi- taassupları akıllarına ve ilimlerine galip gelmiştir. Taassubu aklına galip gelmeyen hiçbir kimse, Yezid gibi çirkef bir insanın savunuculuğunu yapmaz. Çünkü Yezid'in savunulacak hiçbir yönü yoktur.

"Yezid sadece bir hata ve sürçme yaptı, o da İmam Hüseyin'in şehit edilmesidir" sözünüze gelince de; Öncelikle şunu bilin ki, hiçbir suçu olmadan büyüklü-küçüklü 72 yaranıyla beraber Resulullah (s.a.a)'ın bedeninin bir parçası olan İmam Hüseyin'in şehit edilmesi, onların namuslarının

(yani kadınlarının) kafir esirleri gibi esir alınması sadece bir hata değil, aksine büyük günahlardandır da. Sonra Yezid'in çirkin amelleri ve kafirliliğinin sebebi sadece İmam Hüseyin (a.s)'ı şehit ettiği için değildir. Onun küfr ve mürtetliğini ispatlayan birçok deliller vardır.

Nevvab: Kıble sahip (alicenap)! Yezid'in küfr ve mürtetliğini ispatlayan daha açık deliller varsa, onları söylemeniz rica olunur.

Yezid'in Küfr ve Mürtetliğine Dair Deliller

Davetçi: Yezid'in küfür ve mürtetliğine dair birçok delil vardır. Örneğin, o hem sözlerinde, hem de şiirlerinde içindeki küfrünü açığa vurmuştur. Özellikle şaraba ait şiirleri açık delillerdir. Mesela bir şiirinde şöyle diyor:

Üzüm şarabının doğuşu sakinin eliyledir.

Batışı ise benim ağzımdır.

Eğer şarap Muhammed'in dininde haramsa,

O halde onu İsa Mesih'in dini üzere al.

Yine bir şiirinde özetle şöyle diyor:

Dünya sadece bu dünyadır. Bu alemden başka alem yoktur.

Öyleyse bu alemin lezzet ve nimetlerinden el çekmeyelim.

Bu şiirlerin hepsi onun divanında mevcuttur. Ebu'l- Ferec bin Cevzi "Er- Redd-u Ala'l- Mutaasıb'il- Anid" adlı kitabında buna tanıklık ediyor. Onun kafir, zındık ve mülhit olduğuna dair delillerden bir diğeri,

Sibt bin Cevzi'nin "Tezkire"de ve dedesi Ebu'l- Ferec'in genişçe naklettiği şiirlerdir. O şiirlerinden birinin başlangıcında (sevgilisine hitap ederek) şöyle diyor:

Aliye yanıma gel, yaklaş bana, sözünü bana söyle

Çünkü yavaş konuşmayı sevmem ben

Kıyametten söz eden O şahıs, yalan sözler söylüyor.

O, kalpleri saz ve sözden uzaklaştırıyor.

Nitekim "Dik'ul- Cin" diye tanınan ve Şia'nın büyük fakih, alim, fazıl ve ediplerinden olan İbrahim bin İshak, Abbasi halifelerinden Harun'ur- Raşid'in yanında Yezid'in bütün şiirlerini okuduğunda Harun elinde olmaksızın Yezid'e lanet edip şöyle dedi: "Zındık, yaratıcıyı ve kıyameti tamamen inkar etmiştir."

Onun küfr ve ilhatliğine delil olan şiirlerinden bazıları neşeli vakitlerinde şarkı söylerken söyledikleri sözlerdir. Şiirlerinin birisinde şöyle diyor (arkadaşlarına hitapla):

Kalkın saza ve söze kulak verin.

Halis Şarap için ve dini hurafeleri bırakın kenara.

Saz, ezan sesini bana unutturmuştur.

Şarkıcı yaşlı kadınları, cennet ve hurilerle değiştim.

Maktel kitaplarında, hatta Sibt bin Cevzi "Tezkire" kitabının 148. sayfasında şöyle naklediyorlar:

Resulullah (s.a.a)'in Ehl-i Beyt'ini Şam'a getirdiklerinde, Yezid, kasrının Ciyrun[8] yönüne bakan tarafında oturup şu küfür dolu şiirini okudu:

Âl-i Muhammed esirlerinin yükleri görülmeye başladığında, Karga seslenmeye başladı.

Dedim ki, ey karga[9] seslensen de seslenmesen de ben Peygamber'den borcumu (öcümü) aldım.

O şunu demek istiyordu: "Uhud'da, Bedir'de ve Huneyn'de öldürülen amca ve akrabalarımın intikamını, Peygamber'in evlatlarını öldürmekle aldım."

Yezid'in küfrüne delalet eden delillerden diğer biri de, Hz. Peygamber'in evladını şehit ettikten sonra, şenlikler düzenleyip Abdullah bin Zeb'ari'ye ait olan küfür şiirlerini okumasıdır. Sibt bin Cevzi,

Ebu Reyhan-i Biyruni vb. gibi alimler bu şiirleri kaydetmişlerdir. Yezid bu şiirlerde, müşrik ve kafir olan ve büyük Bedir savaşında Allah ve Resulünün emriyle öldüren atalarının dirilmesini arzu ediyor. Galiba şiirin 2 ve 5. beyitleri Yezid'in kendisinindir. O bu şiiri, Müslüman, Yahudi ve Hıristiyanların yanında okunmuştur! O şiir şudur:

Keşke Bedir savaşında ölen kabilemin yaşlıları, Hazreç kabilesinin (Uhud savaşında) inmelerini görselerdi.

Görselerdi mutlu olup derlerdi ki; eline sağlık ey Yezit.

Bedir'de ölenlerimize karşı, biz de (bugün) Onların büyüklerini öldürerek eşitleştik.

Beni Haşim, saltanatla oyun oynadılar.

Ne gökten bir haber gelmiş ve ne de vahiy nazil olmuş.

Beni Ahmed (Peygamber)'in evlatlarından intikam alamasam, Ben Handef [10] ailesinden değilim.

Biz kanımızın karşılığını, Ali'nin yiğit ve kahraman oğlunu öldürmekle aldık.

Ebu'l- Ferec, Şeyh Abdullah bin Muhammed bin Amir-i Şibravi "El-İthaf bi-Hubb'il-Eşraf" adlı kitabında ve Hatib-i Harezmi "Makte'ul- Hüseyin" adlı kitabının 2. cildinde vs. alimleriniz şöyle yazıyorlar: "Mel''un Yezit, İmam Hüseyin (a.s)'ın mübarek dudak ve dişlerine elindeki çubuk ile vururken mezkur şiirleri söylemiştir.

Ehli Sünnet Alimlerinin, Melun Yezid'e Laneti Câiz Bilmeleri

Sizin pek çok alimleriniz, o mel'un zındığı kafir bilmişlerdir. Hatta Ahmet bin Hanbel (Hanbelilerin imamı) ve birçok büyük alimleriniz Yezid'e lanet okunmasını câiz bilmişlerdir.

Özellikle Abdurrahman Ebu'l- Ferec bin Cevzi bu konuda "Er- Red-u Al'el-Mutaassıb'il Anid'il Mani an La'n-i Yezid lanehullah" adlı kitabı yazmıştır. Ebu'l- Ala el-Muarra ise bu konuda şu şiiri söylemiştir:

Zamanın, sürekli olarak tevhid ve tevhid ehlinin aleyhine şeytani planlar çizdiğini görmekteyim.

Benim şaşkınlığım gittikçe durmadan artmaktadır.

Acaba Kureyşiniz, başta Yezid olmak üzere Hz. Hüseyn'i şehit etmedi mi?

Ama Gazali gibi bir takım mutaassıp alimleriniz ise Yezid'in taraftarı olup o melunun yaptıklarını temize çıkarmak için mantıksız ve komik özürler getirmişlerdir.

Halbuki alimlerinizin çoğu, Yezid'in zalimane ve küfür dolu amellerini teferruatıyla yazmışlardır.

Nitekim Dimyeri "Hayat'ul- Heyavan" kitabında, Mesudi "Müruc'uz- Zeheb"de şöyle yazıyorlar:

"Yezid'in birçok maymunu vardı. Onlara ipekten elbiseler giydirir, boyunlarına altın gerdanlıklar takar, sonra atlara bindirirdi.

Yine boyunlarına gerdanlık takılı birçok köpeği vardı. Onları kendi eliyle yıkayıp altın kaplarda su verirdi. Onların artığını kendisi içerdi. Çok alkollü meşrubat içtiğinden daima mest ve sarhoş idi."

Mesudi "Müruc'uz Zeheb"in 2. cildinde şöyle yazıyor:

"Yezid'in sireti (tavır ve hareketleri) Firavunluk siretiydi. Hatta Firavun yönetimde ondan daha adil idi. Onun saltanatı İslam için büyük bir utanç kaynağı oldu. Şarap içmesi, Hz. Peygamber'in oğlunu şehit etmesi,

O Hazretin vasisine (Ali bin Ebi Talip) lanet okuması, Kabe'yi yakıp tahrip etmesi ve birçok kanları dökmesi, Özellikle Medine halkını katliam etmesi, sayısız fısk ve fücurları gibi birçok iğrenç amelleri onun bağışlanmayacağını göstermektedir."

Nevvab: Kıble sahip (alicenap), Medine halkının Yezid'in emriyle katliam edilmesi konusunun ne olduğunu beyan etmenizi rica ediyorum.

Davetçi: Tarihçiler, özellikle Sibt bin Cevzi "Tezkire"nin 63. sayfasında şöyle yazıyor:

"Hicretin 62. yılında Medine halkından bir grup Şam'a gittiler. Yezid'in kötü amel ve küfriyatını görünce Medine'ye dönüp biatlerini bozup açıkça ona lanet ediyorlardı.

Yezid'in Medine'deki valisi Osman bin Muhammed bin Ebi Süfyan'ı da şehirden dışarı çıkardılar. Abdullah bin Hanzele (meleklerin gusül verdiği şahıs) şöyle dedi:

"Ey insanlar! Biz eğer Şam'dan gelip Yezid'in aleyhine ayaklandıysak, bunun sebebi onun dinsiz olduğu, anneleri, kızları ve bacılarıyla cinsel ilişkide bulunduğu, şarap içtiği, namaz kılmadığı ve Peygamber'in evlatlarını öldürdüğü içindir."

Yezid'in Biatini Bozdukları İçin Medine Halkının Katliam Edilmesi

Yezit bu haberi duyunca, Müslim bin Akabe'nin komutanlığında Şam halkından oluşan büyük bir orduyu Medinelilerin isyanını bastırmak için yolladı. Üç gün, üç gece, Medinelileri katliam ettiler. İbn-i Cevzi, Mesudi vs. tarihçiler şöyle yazıyorlar:

"O kadar çok insan öldürdüler ki, sokaklarda kan akmaya başladı, halk kan gölü içindeydi! Hatta kan Resulullah (s.a.a)'in kabrine ulaştı ve Mescid'ün- Nebiy kanla doldu.

Ensar, Muhacir ve halkın ileri gelenlerinden 700 kişiyi öldürdüler. Normal halktan ise 10 bin kişiyi katlettiler. Müslümanların namuslarına dokunmalarını zikretmekten utanç duyuyorum. Sadece Sibt bin Cevzi'nin "Tezkire"de (s.163), Ebu'l- Hasan Medaini'den naklettiği şu cümleyle yetiniyorum:

"Hirre olayın (Medine halkının katliam)'dan sonra, bin kadın, evlenmeksizin çocuk dünyaya getirdiler." (Yani Şam ordusu onları hamile bırakmıştı.)

Bundan fazla meclisin vaktini almak istemiyorum. Zihinlerin aydınlanması için bu kadarı yeter.

Şeyh: Söylediklerinizin hepsi sadece Yezid'in fasık olduğunu gösterir ve günahkar fasıkın işlediği ameller ise affedilebilir şeylerdir. Yezid de kesinlikle tövbe etmiş ve Allah da onu bağışlamıştır. Çünkü Allah günahları bağışlayıcıdır. O halde siz neye

dayanarak ona daima lanet ediyor ve melun diyorsunuz?

Davetçi: Bazı avukatlar, hak kendilerine aşikar olsa dahi, ellerine bir şeyler (para-mal gibi) geçmesi için yine de son fırsata kadar müvekkillerini savunmaktalar. Bilemiyorum, alicenabınız hangi menfaatler için o melun Yezid'i bu kadar savunuyor ve o tövbe etmiştir, diyorsunuz.

Oysaki onun küframiz sözleri, evliyaullahı şehit etmesi, Medine halkının katliamı vb. amelleri onun tövbe ettiği konusuyla tamamen çelişmektedir. Sizin; "Yezid tövbe etmiştir" diye buyurduğunuz söz rivayettir ve sabit de olmamıştır, ama bizim naklettiğimiz olaylar dirayettir; rivayet dirayetin karşısında duramaz.

Acaba mebdei, meadı (Allah'ı, ahireti), vahyi, peygamberliği inkar etmek ve mürtet olmak size göre lanet okumaya sebep olan şeyler değiller mi? Acaba Allah, Kuran-ı Kerim'de zalimlere açıkça lanet etmiyor mu? Size göre Yezit zalim değil midir?

Sayın Yezid bin Muaviye'nin savunuculuğunu yapan avukat! (Toplantıda bulunanların şiddetle gülmesi.) Eğer bu getirdiğim delilleri yeterli görmüyorsanız, sizin izninizle kendi büyük alimlerinizin naklettiği iki hadisi aktarayım ve konuyu kapatalım artık:

Müslim ve Buhari Sahihlerinde (Sahih-i Müslim ve Sahih-i Buhari), Allame Semhudi "Tarih'ul- Medine"de, Ebu'l- Ferec İbn-i Cevzi "Er- Red-u Ala'l-Mutaasıb'il- Anid"de, Sibt bin Cevzi "Tezkire"de, İmam Ahmed bin Hanbel "Müsned"de vb. şahıslar Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

"Kim Medine halkını zulümle korkutursa, Allah da (kıyamet günü) onu korkutur. Allah'ın, meleklerinin ve tüm insanların laneti böyle bir adamın üzerine olsun. Kıyamet günü, Allah Teala böyle birisinin hiçbir amelini kabul etmez."

Yine şöyle buyurmuştur:

"Benim şehrimi (Medine halkını) korkutana Allah lanet etsin."

Acaba Medine'de yapılan katliam, ırzlara geçme ve malların yağlanması, Medine halkının korkmasına sebep olmamış mıdır? Eğer bunu kabul ediyorsanız bilin ki, Allah, Peygamberi, melekleri ve bütün insanlar o alçak insana lanet etmiş ve kıymete kadar da lanet edeceklerdir.

Alimlerinizin çocuğu Yezide lanet etmiş ve ona laneti de câiz bilmişlerdir. Bu konuda kitaplar da yazmışlardır. Örneğin: Allame Abdullah bin Muhammed bin Amir Şibravi eş- Şafii "El- İthaf bi Hubb'il- Eşraf" adlı kitabının 20. sayfasında Yezide lanet etme konusunda şunu naklediyor:

Molla Sa'd Taftazani'nin yanında Yezid'in adını söylediklerinde o şöyle dedi:

“Allah’ın laneti ona, onun ashabına ve onun yardımcılarının üzerine olsun.”

Allame Semhudi “Cevahir’ul- Akdeyn”den şöyle naklediyor: “Alimler, Hz. Hüseyin (r.z)’ı katledene, onu öldürmeye emir ya da izin verenlere veya onun katline razı olanlara lanet etmenin câiz olduğu konusunda ittifak etmişlerdir.”

Yine İbn-i Cevzi, Ebu Ya’la ve Ahmed bin Hanbel’den Kur’an ve hadisler açısından Yezid’in lanetli olduğunu ispat eden deliller getirdiklerini nakletmektedir. Meclisin vakti onları burada saymama izin vermiyor.

Eğer vakit geçmeseydi, bu konu üzerinde daha fazla dururduk. Beyler bu mukaddimeden anlayın ki, İmam Hüseyin (a.s)’ın İslam ve Müslümanların üzerinde büyük bir hakkı vardır. Çünkü O, mazlumiyet gücüyle böyle bir zulüm ve zalimin kökünü kazıdı. Kendi kanıyla, ve Ehl-i Beyt’inin kanıyla, Beni Ümeyye’nin, özellikle de melun Yezid’in zulmüyle kurumakta olan “La ilahe illallah” ağacını sulayıp İslam ve tevhide yeniden hayat kazandırmıştır.

Üzülmesi gerekli olan şey şu ki, siz, İmama Hüseyin (a.s)’ın hizmetlerini takdir etmek yerine O’nun ziyaretine gidenlere itiraz ediyor, onları kınıyor ve onlara ölüye tapanlar diye isim takıyorsunuz.

Her yıl milyonlarca insanın, İmam Hüseyin (a.s)’ın ziyaretine gittiğinden ve onun için matem tutup o mazlumun garipliğine ağladığından dolayı yakınıyorsunuz. Gerçekten de bu yaptığınız, çok üzücü bir şeydir.

Adsız Asker Anıtı

Gazetelerde, dergilerde veya batının gelişmiş ülkelerine gidip- gelenler Paris, Londra, Berlin, Washington vb. gibi şehirlerde “Adsız Asker” diye anılan kabirler olduğunu söylüyorlar.

Bu kabirleri yapanların amacının şu olduğunu diyorlar: Bu asker, vatanını zalimlerin zulmüne karşı koymak için canından geçmiştir. Ama onun beden ve elbisesinde kim olduğu ve hangi aile ve şehirden olduğuna dair herhangi bir bilgi ve alamet yoktur.

O asker, her ne kadar adsız, kim olduğu bilinmeyen biri dahi olsa, kanını zalimlerin zulmünü defetmek yolunda akıttığı için saygınlığı vardır.

Her hangi bir devlet adamı, başbakan, bakan, veya ileri gelenlerden birisi o şehirlerden birine gitse, saygı olsun diye o adsız askerin kabrini ziyarete gider ve çelenk koyarlar. Ona, milli haysiyetlerini dünya milletleri karşısında korumak için saygı gösteriyorlar.

Şimdi insaflı beylerden soruyorum; biz Müslümanlar 72 tane bilinen, tanınan, hepsi

alim, abid ve takvalı olan, onlardan bazısı ise Kur'an karisi ve hafızı olan, zalimlerin zulmü karşısında din ve tevhidi, İslam ve adaleti savunmak yolunda canlarından geçen ve ekseriyeti de Hz. Peygamber'in tertemiz Ehl-i Beyt'inden olan insanları anan ve onları ziyaret edenleri takdir ve teşvik edeceğimize eleştirmek, bu eleştiri ve kösteklemenin yanı sıra da mutaassıp alimlerin tahrikleriyle onların kabirlerini harap etmek utanç verici bir şey değil midir?!

H.K 1216 yılının Gadir-i Hum bayramı gününde Kerbela halkının çoğunluğu ziyaret için Necef-i Eşref'e gitmişlerdi. Necd'li Vahhabiler fırsatı ganimet bilip Kerbela'ya saldırdılar. Savunmasız zayıf Şiileri katledip mallarını yağmaladılar.

Tevhid için can vermiş İslam fedakarlarının (Yani İmam Hüseyin (a.s) ve O'nun yaranlarının) kutsal kabirlerini yerle bir ettiler!

Kerbela halkından yaklaşık 5 bin kişiyi, alim-cahil, zayıf-güçlü, büyük-küçük demeden, hatta suçsuz kadın ve çocukları katlettiler. İmam Hüseyin (a.s)'ın hazinelerini yağmalayıp cevherleri, altın kandilleri, değerli eşyaları ve antika halıları götürdüler. Hatta kabrin üstündeki sandukayı yakıp ondan kahve yaptılar.

Birçok insanı da esir edip kendileriyle beraber birlikte götürdüler. İnna lillah ve inna ileyhi raciun (Yazıklar olsun böyle bir Müslümanlığa!)

Dünyanın bütün modern ülkelerinde alimlerin, sultanların, bilginlerin, hatta adsız askerlerin bile saygıyla anılıp da Müslümanların, kendi iftiharları olan insanların kabirlerini korumaya daha evla olmalarına rağmen onları vahşice tahrip edip yok etmeleri gerçekten de çok üzücüdür.

Hatta Hz. Hamza gibi Uhud şehitlerinin kabirlerini, Abdulmuttalib ve Abdullah gibi Hz. Peygamber (s.a.a)'in baba ve atalarının kabirlerini, yine İmam Hasan-ı Mücteba (a.s), İmam Zeyn'ul- Abidin (a.s), İmam Bakır (a.s) ve İmam Sadık (a.s) gibi Resulullah (s.a.a)'ın evlatları ve İslam'ın iftiharları olan diğer kimselerin kabirlerini Mekke ve Medine'de yerle bir ediyor, sonra da kendilerine Müslümanız diyorlar! Ama kendi önder ve sultanlarının kabirlerine büyük anıtlar yapıyorlar!

Oysa sizin ve bizim alimlerimiz, müminlerin kabirlerini ziyaret etme hakkında, onların çeşitli olay ve vakıalardan korunması için birçok hadisler nakletmişlerdir. Resulullah (s.a.a)'in bizzat kendileri Mu'minlerin kabirlerini ziyarete gidiyor ve onlar için mağfiret diliyorlardı.

Buna rağmen bir takım sinsi eller, din adına İslam'ın iftiharı olan büyük şahsiyetlerin kabirlerini yerle bir edip onlardan en küçük bir eser bile bırakmıyorlar. Sözü kısa keseyim, söyleyecek dertlerimiz pek çoktur.

Âl-i Muhammed, Hak Yolun Şehitleri

Siz din ve tevhid yolunda can veren o yüce ailenin insanlarını şehit olarak kabul ediyor musunuz, yoksa etmiyor musunuz? Eğer şehit kabul etmiyorsanız, o zaman deliliniz nedir? Eğer şehit kabul ediyorsanız, o zaman neye dayanarak onlara ölü diyorsunuz? Acaba Kur'ân; "Onlar diridirler ve Rableri katında rızklanırlar" diye buyuruyor mu?

Demek ki Kurân ve hadislerin hükmüyle Onlar diridirler, ölü değillerdir. Öyleyse biz ölüye tapmıyor ve ölülere selam vermiyoruz. Aksine biz yaşayanlarla konuşuyoruz.

Ayrıca Şiilerin hiçbiri O'nları, dileklerin kabul edilmesinde direk olarak muhatap almıyorlar, O'nları Allah'ın salih kulları ve Allah katında itibarı olanlar olarak kabul edip O'nların vesilesiyle Allah'a yönelmektedirler. (Nitekim daha önce bu konuya değinmiştik.)

Fakat hacetlerini (dileklerini) O'nlara arz etmektedirler. Çünkü İmamlar (a.s) salih ve itibarlı oldukları için Allah'tan, biz günahkar kullara inayet etmesini istemekteler.

Eğer Şiiler, Ya Ali, Ya Hüseyin diyorlarsa bu şuna benzemektedir: Mesela birisinin padişahtan bir dileği var, o da padişahın vezirinin yanına gidip; Sayın vezir lütfen bana yardım edin, diyorsa, o şahıs hiçbir zaman veziri padişah gözüyle görmüyor.

O, vezirin yanına gitmekle vezire şunu demek istiyor: Sizin padişahın yanında itibarınız vardır, lütfen aracılık edin, benim bu işim düzelsin.

Aynı şekilde Şiiler de, hiçbir zaman Âl-i Muhammed (s.a.a)'i Allah ya da Allah'ın fiillerinin şeriki olarak kabul etmiyorlar. O'nları Allah'ın salih kulları olarak görüyorlar. Çünkü O'nlar, ibadet, takva ve şer'i riyazetler sonucu, temiz fıtratlarının yanı sıra Allah'ın katında da özel bir yere sahip olmuşlardır.

Bu yüzden her iki alemde O'nlara imamet, velayet ve büyük makamlar verilmiş, Allah'ın izni ve emriyle yaratıklar üzeride tasarruf hakkına da sahiptirler.

Onlar, Allah-u Teâla'nın eminleri ve vekilleri oldukları için, dileklerimizi Allah'a arz ediyorlar. Eğer uygun olursa, dileğimiz yerine getirilir. Aksi takdirde karşılığı ahrette verilir. Biz bunları amelen yapıyor ve netice de alıyoruz.

Bunlar, "Neden ölülerle konuşuyorsunuz?" sorunuza verdiğim kısa cevaplardı. Konu daha geniş bir şekilde ele alınabilir.

Bir noktayı daha söylemeden geçemeyeceğim. O da şudur ki, Şiiler masum İmamların makamını, diğer şehitlerin makamından daha üstün bilmekteler. Yani O'nların makamı, öteki şehitler gibi sadece diri oldukları konusundan öteye bir şeydir.

İmamların sadece diri olduklarına değil, O'nların, bunun yanı sıra daha büyük makamlara sahip olduklarına da inanmaktadırlar.

Hafız: Bu cümleniz çözülmeye ihtiyacı olan bir muammaya benziyor. Sizin İmamlarınızın öteki imamlardan farkı nedir? Sizin İmamlarınız sadece seyyid olup Resulullah'a mensup olmaktan başka herhangi bir ayrıcalıkları yoktur!

Davetçi: Muamma diye bir şey yoktur ortada. Ömrünüz boyunca İmamet makamını tanımaktan uzak olduğunuz için bu konuyu anlamak size çok zor geliyor.

Eğer taassup ve adetlerden dışarı çıkıp ilim, akıl, mantık ve insafla İmamet makamını incelemiş olursanız, Şia'nın imamet makamına olan inancıyla sizin İmamete olan inancınız arasındaki farkın ne kadar aşikar ve açık olduğunu görmüş olursunuz.

Bu konuyu ispat edebilmemiz için yarını beklememiz gerekiyor.

Çünkü bu önemli konunun geniş bir zamana ihtiyacı vardır. İnşaallah yarın sohbet ederiz. (Meclisi burada tamamladık. Sabah ezanına yakın olduğu ve söz uzadığı için İmamet konusunun yarın akşam yapılması önerisi kabul edildi. Mizah ve güler yüzle beyleri uğurladık. Onlar da selametle meclisi terk ettiler.)

DIPNOTLAR

---

[1] - Vera: Haram ve şüpheli şeylerden titizlikle kaçınmak.

[2] - En'am/103.

[3] - Ar'af/143.

[4] - Şöhret: Yani yaptıklarını başkalarına duyurmak ya da göstermekle meşhur olmaya çalışmak.

[5] - Mâide/99.

[6] - Karşılaştığım bir olay tarihi vakiaları bana ispatlamıştır. Olay özetle şudur:

H. 1371. yılın Cemadi'üs- Sani ayının on dokuzunda Beyt'ul- Mukaddes'teki Mescid'ul- Aksa'yı ziyaretten dönüp Şam'a gidiyordum. İlk gece namaz kılmak için Ürdün'ün doğusunda yer alan Umman'ın büyük camisine (ki çok güzel bir cami idi) gittim. Sünni olan bu müslümanların bazıları akşam namazından dönüyor, bazıları da sünnetle meşgul idiler.

Ben de caminin bir köşesinde akşam ve yatsı namazını kılmaya başladım. Farzları

ve sünnetleri kıldıktan sonra bazılarının öfkeli bir şekilde bana baktığını gördüm. Özellikle, Kur'ân'ın kıraat edildiği yerde, bir kaç kişiyle Kur'ân'ın kıratıyla meşgul olan bir alim, dikkatle benim halime bakıyorlardı.

Takibatı (zikir ve duaları) da bitirdikten sonra camiden çıkıp terminale gidip otobüsün hareket etmesini beklemeye koyuldum. Yemek yedikten sonra, caminin müezzini yatsı ezanını okumaya başladı. Ezan okununca kendi kendime dedim ki otobüs yolda durmayabilir, iyisi fırsat varken gece namazını da kılıp gideyim.

Bu niyetle abdestimi yeniledikten sonra yeniden camiye gittim. Herkesin gelip-gittiği büyük kapı yerine, batıda köşede yer alan bir kapıdan içeri girdim. Etrafı sakin olan büyük sütunların birisinin yanında nafile namazlarını kılmakla meşgul oldum.

Daha önce bana kötü kötü bakan ve kıraatle meşgul olan o alim, yatsı namazından sonra halkı başına toplayıp şirk ve müşrik konusu üzerinde sohbet etmeye başladı. Biraz sohbet ettikten sonra, kızgın bir halde etrafındakilere şöyle dedi: "Siz müslümanlar sorumlusunuz, kıyamette cevap vermek zorundasınız.

Çünkü Allah Teala buyuruyor ki: "Müşrikler necistirler, onları mescide bırakmayın." Biraz önce putperest necis bir müşrik camiye gelip hepinizin gözü önünde puta secde etti, onu kovmadınız.

Ben kıraatle meşgul idim, sizler ise ölmüş idiniz. Camiden şirk necasetini temizlemenin, putperest ve müşrik rafizinin öldürülüp katledilmesinin gerekliliğini bilmiyor musunuz?

Çünkü müşrik, müslümanların camisinde putperestlik ederse katli farzdır." Öylesine ateşli bir şekilde avam halkı tahrik ediyordu ki, o anda yanlarında olsaydım kesinlikle beni öldürürlerdi.

Konuşması bittikten sonra cemaatin yarısı benim girdiğim kapıdan çıktılar. Ben de vitir namazı ile meşgul olduğum için kimse beni görmesin diye oturdum. Ama birden gözleri bana takılınca, öylesine tekme-tokatla üzerime saldırdılar ki hesaba gelmez. Bana sürekli; "Kalk ey müşrik, dışarı çık ey müşrik..." diyorlardı. Artık hayatımdan ümidimi kesmiştim.

Derken şehadet kelimesini (Eşhedu en lâ ilahe illellah vahdehu la şerikeleh ve eşhedu enne Muhammed'en abduhu ve resuluh) söyledim. Şehadet kelmesini söyleyince onların arasına ihtilaf düştü. Birbirlerine; "Eğer bu müşrik ise, nasıl olur da Allah'ın vahdaniyetine ve Hatem'ul- Enbiya'nın peygamberliğe şahadet getirir?" dediler. Bir kısmı; "Biz ne bilelim, kadı onun rafizi ve müşrik olduğunu söyledi" diyorlardı.

Onlar aralarında tartışırken ben de namazın selamını verip kendimi savunmaya

hazırladım. Arapça olarak uzun bir konuşma yaptım, onları güzel bir şekilde cezp edip kendimi onlara sevdirdim.

Kadıyı da Allah'tan korkmayan garazlı birisi diye tanıtarak şöyle dedim: "O, müslümanların arasına tefrika sokarak yabancıların müslümanlara hakim olmasını istiyor..." Kısacası benden özür dileyip evlerine davet bile ettiler. Ama yolcu olduğum için davetlerini kabul edemedim.

İşte bu, Ehl-i Sünnet alimlerinin yüzlerce hareketlerinden sadece bir örnekti. Onlar avam halkı kandırarak, mazlum müslümanların katl ve ihanet edilmesine sebep olmuşlardır.

[7] - Ama maalesef sonunda yabancıların tahrikleri etkili oldu; iç kargaşalıklar çıkararak müslümanların birliğini sağlamak isteyen bu insanı saltanattan uzaklaştırdılar.

[8] - Yakut Himvi "Mucem'ul- Buldan"da şöyle diyor: Ciyrun, sütunları üzerine yapılmış geniş tavandır. Burası Şam'ın giriş kapısına yakındır. Onun etrafında bir şehir var ki eskiden zorbalardan biri orada bir kale yaptırmıştı.

Sonraları "Sabiin" orada imaret yaptılar. Onun içinde müşteri çekmek için bir mabet de vardı. Orası halkın eğlence yeriydi.

[9] - Karga sesi Araplarda kötüye yorumlanır.

[10] - Handef, Yezid'in atalarından biridir.

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

DÖRDÜNCÜ OTURUM

(27 Recep 1345 Pazartesi akşamı)

Bizi Minnettar Ederek Hakikati Keşf Ettiniz

Akşamın ilk vakitlerinde cemaatten üç kişi gelerek dediler ki: "Oturum resmi olarak başlamadan önce, size şunu bildirelim: Bugün akşama kadar her tarafta; evlerde, camilerde, idareler ve pazarda hep sizin hakkınızda konuşuluyordu. Kimin elinde bir gazete varsa halk onun etrafına toplanıyor ve sizin beyanlarınız hakkında tartışıyorlardı.

Bizler, halkın size karşı büyük bir alakasının olduğuna şahit olduk; herkesin kalbinde yer etmişsiniz. Bizim üzerimizde çok büyük hakkınız var. Çünkü öyle şüpheleri hallediyorsunuz ki, ömrümüzün evvelinden beri büyüklerimiz hep bize onların tersini anlatıyorlardı.

Biz cemaat olarak Şia'yı hep müşrik bildiğimizden dolayı sizden özür diliyoruz. Ama ne yapalım ki çocukluktan bu şekilde tanıtıyorlardı. Şimdi bağışlayıcı olan Allah'tan ümidimiz bizim tövbemizi kabul etmesidir.

Şu bir kaç gündür, sohbetlerin dergi ve gazetelerde yayınlanması, gazete okurlarını bir kaç katına çıkardı ve bu sohbetler halkın büyük bir kısmını aydınlattı. Özellikle oturumlarda bizzat bulunan bizler, sizin konuşmalarınızdaki letafetten daha fazla istifade ettiğimizden size olan alakamız daha da arttı.

Özellikle dün akşam çok güzel bir şekilde perdeleri ortadan kaldırıp perde arkasındaki gerçeklerin aydınlığa kavuşmasını sağladınız. Ümit ediyoruz ki perdeler kaldırılarak daha fazla gerçekler keşfedilecektir.

Size hatırlatmak istediğimiz diğer bir konu da şu ki, -daha öncede size arz etmiştik- bizi en fazla etkileyen konuşmalarınızdaki sadeliktir. Siz konuları bizim kendi dilimizle o kadar sade ve anlaşılır bir şekilde beyan ediyorsunuz ki, okuma yazması olmayan halk bile sizin anlattıklarınızı anlıyor.

Bundan dolayı da herkes sizin cazibenize kapılmış durumda. Şunu da göz önünde bulundurun ki, bu toplumda her yüz kişiden beş kişi bile ilmi meselelerde bilgi sahibi değillerdir. Onlar çocukluktan beri duydukları her şeye körü körüne inanmışlar ve kalben bağlanmışlardır. Şimdi aynı sadelikte bu insanlara doğrular anlatılmalıdır; siz de bu işi güzel bir şekilde yapıyorsunuz. Umarız daha mükemmel neticeler alınır."

Bu arada beyler meclise geldiler. Kendilerini karşıladık ve içilen çaylardan sonra sohbet başladı.

Nevvab: Dün akşam karar verildi ki, bugünkü oturumda "İmamet" mevzusu etrafında konuşulsun. Çoğumuz bu mühim meseleyi anlamaya büyük bir alaka duyuyoruz. Çünkü bu konu meselenin aslını teşkil etmektedir. İmamet hakkında sizin ve bizim aramızdaki ihtilafın açıklığa kavuşması için ricamız, sadece bu konu etrafında konuşmanızdır.

Davetçi: Eğer sizlerden taraf bir sakıncası yoksa ben hazırım.

Hafız: (Rengi sararmış ve sıkıntılı bir halde) Bizden taraf da bir sakıncası yoktur; nasıl uygun görüyorsanız buyurunuz.

İmamet Konusu Üzerinde Tartışma

Davetçi: Sizlerin de bildiği gibi "İmam" kelimesinin birkaç manası var. Sözlükte "imam" rehber, önder manasına gelmektedir. Örneğin cemaat imamı dediğimizde, halkın namazdaki önderi manasınadır; halkın imamı dediğimizde yani halkın siyasi ya da başka işlerde önderi manasınadır; Cuma imamı dediğimizde de halkın Cuma

namazındaki önderi manasınadır.

Ehl-i Sünnetin Dört Mezhebi Hakkında Bahsetme ve Gerçeğin Beyanı

Ehl-i Sünnetten olanlar kendi önderlerine imam diyorlar. Örneğin: İmam Ebu Hanife, İmam Malik, İmam Şafii, İmam Ahmed. Yani dini meselelerde onların önderleri olan fakih ve müçtehitler ki, helal ve haramı, içtihat ve kıyaslarla birbirinden ayırt etmişlerdir. Bundan dolayı da bu şahısların fıkhi kitaplarını okuduğumuzda birçok ihtilafa şahit olmaktayız.

Bu tip önderler bütün mezhep ve dinlerde vardır. Sizin imam olarak kabul ettiğiniz şahıslar Şia'da da fakih unvanıyla vardırlar. Bu şahıslar 12. İmam Hz. Mehdi (a.s)'ın gaybeti dönemindeki devirlerde kitap sünnet, akıl ve icmayı esas alarak fetvalar vermektedirler. Ama biz bu şahısları imam olarak adlandırmıyoruz.

Çünkü "İmamet" sadece Hz. Peygamber (s.a.a)'in Ehl-i Beyt'inden olan 12 vasiye mahsustur. İçtihatta sizinle bizim aramızda bir fark vardır; o da şu ki, sizin büyükleriniz içtihat kapısını kapatmışlardır.

Hicri 5. asırda padişahların emri ve o günkü mevcut ulema ve fakihlerin kararıyla içtihat dört kişiye mahsus kılınmış ve dört mezhep yani Hanefi, Maliki, Şafii ve Hanbeli mezhepleri resmi mezhepler olarak kabul edilmiş; halk da bunlardan birini taklit etmeye mecbur kılınmıştır. İşte bu durum günümüze kadar devam etmektedir.

Taklit makamında da bu dört şahıstan birinin diğerlerine tercih edilmesine dair herhangi bir delil de yoktur. Yani Hanefi'nin Maliki'ye veya Şafii'nin Hanbeli'ye hangi hususiyetiyle üstün olduğu belli değildir. Eğer İslam ümmeti bu dört şahısın fetvalarının dışına çıkmamaya mecbur edilirse, büyük bir donukluk içine girer, gelişme ve ilerleme hiçbir şekilde bu ümmet için söz konusu olamaz.

Buna ilave olarak İslam dininin bir özelliği de bütün zamanlarda medeniyet kafilesiyle birlikte ilerlemesidir. Bu ilerleme her devirde İslam'ın genel çerçevesini korumak şartıyla bir grup içtihat ehlinin varlığını zorunlu kılıyor.

Birçok yeni meseleler var ki bu konularda ölmüş bir müçtehidi taklit etmek mümkün değildir. Bu tip durumlarda yaşayan bir müçtehide müracaat edip onun fetvasına göre amel etmek mecburiyetindeyiz. Siz Ehl-i Sünnet uleması arasında sonradan ilmi derecesi çok yüksek olan müçtehitler yetişti. Bu şahıslar ilmi olarak o dört kişiden daha yüksek makamlara sahiptirler.

Ben içtihat makamının hangi delile dayandırılarak istisnasız bir şekilde bu dört kişiye münhasır kılındığını ve diğer insanların ilmi haklarının ellerinden alındığını bilmiyorum. Ama Şia toplumunda bütün müçtehitler İmam-ı Zaman'ın zuhuruna kadar yaşam hakkına sahiptirler. Biz taklide ilk başlayan birisinin ölüye taklit

etmesini asla câiz bilmiyoruz.

Dört Mezhebi Takip Etmenin Delili Yoktur

Acaba sizler, Hz. Peygamber (s.a.a)'in emriyle (bunun delileri sizin kendi kitaplarınız da açık bir şekilde nakledilmiştir) O Hazretin soyundan gelen 12 İmamı takip eden Şia'yı bidatçi ve ölü perest olarak mı biliyorsunuz?

Oysa ki sizlerin hangi delillere dayanarak bütün Müslümanları usulde Eş'ari veya Mutezili'ye, füru da ise dört mezhepten birini takip etmeye mecbur ettiğiniz malum değildir.

Buna ilaveten, eğer birileri sizin o delilsiz iddialarınızı kabul etmez; Eş'ari ya da Mutezile'yi akaidde ve dört mezhepten birini de füruda takip etmezse, siz onu Rafızî, müşrik ve kanını helal biliyorsunuz.

Eğer bugün birileri; "Hz. Peygamber'den Ebu'l- Hasan Eş'ari'nin veya Ebu Hanife'nin, Malik İbn-i Enes'in, Muhammed bin İdris'in Şafii'nin ve Ahmed bin Hanbel'in takip edilmesi gerektiğine dair herhangi bir haber bize ulaşmamıştır, onlar sadece müçtehit ve fakihtiler ve içtihadı da onlara has kılmak bidattir!" derse nasıl cevap verirsiniz?

Hafız: Dört mezhep imamı fakihlik makamına yetiştiklerinden, ilim ve içtihadın yanında, emanet ve adalet ehli, takva, vera ve züht sahibi olduklarından onları takip etmek bizim için gereklidir.

Davetçi: Öncelikle sizin söylediklerinizi, kıyamet gününe kadar içtihadın bu şahıslara münhasır kılınmasına ve halkın da onları takip etmeye mecbur edilmesine delil olamaz. Ayrıca sizler yukarıda sıralanan özelliklerin bütün alimlerinizde olması gerektiğine inanıyorsunuz. Zaten böyle olmasaydı bu sonradan gelen alimlere hakaret olurdu.

Bir veya birkaç sahsın takip edilmeye mecbur edilmesi, Hz. Peygamber (s.a v)'den kesin bir emir geldiği takdirde makul olabilirdi. Oysa Hz. Peygamber'den sizin dört imamınız hakkında böyle bir emir ulaşmış değildir. Durum böyleyken siz mezhep sayısını nasıl dört ile sınırlar ve sadece onlardan birinin takipçisi olmayı hakkın ölçüsü sayarsınız?

Bu İlginç Olay İnsaflı Akıl Ehillerinin Dikkatine Değer

Çok gülünçtür ki siz birkaç gece önce Şia'nın Resulullah'ın döneminde var olmayıp Osman'ın döneminde oluşturulan siyasi bir fırka olduğunu ve taklit edilmesinin câiz olmadığını söylediniz.

Bunun böyle olmadığını Şia mezhebinin Resulullah'ın mübarek emriyle kendi

döneminde kurulduğunu iki gün önceki toplantıda akli ve nakli delillerle ispatladık. Bu mezhebin birinci İmamı ve reisi olan Hz. Ali bin Ebu Talib'i Hz. Peygamber efendimizin bizzat kendisi büyütmüş ve ilimleri de bizzat kendisi ona öğretmiştir.

Yine sizin muteber kitaplarınızda Hz. Peygamber'in Hz. Ali'yi ilmin kapısı olarak vasıflandırdığı, O'na yapılan itaatin kendisine yapılan itaat ve O'na yapılan muhalefetin kendisine yapılan muhalefet olduğunu yetmiş bin kişilik bir topluluğun huzurunda açıkladığı ve daha sonra da O'nu kendisinden sonraki halife ve İmam olarak tanıttığı ve bütün Müslümanlara, hatta Ömer ve Ebu Bekir'e bile O'na biat etmelerini emrettiği nakl olunmuştur.

Sizin dört mezhebiniz -Hanefi, Maliki, Şafii, Hanbeli- hangi ameller üzerine kurulmuş ve dört imamınızdan hangi biri Resulullah'la görüşmüştür. Hz. Peygamber (s.a.a), onlardan hangi birisi hakkında bir emir veya tavsiyede bulunmuştur ki halk körü körüne onları takip etmeye mecbur olsun. Sizin kendiniz de delilsiz bir şekilde onları taklit ediyorsunuz. Onların mutlak imametlerine dair hiç bir delil yoktur.

Onlar hakkında söylenebilecek tek şey, ki sizin kendinizde buyurdunuz, alim fakih, zahit ve takva ehli oldular ve onların döneminde yaşayan halkın da onları taklit etmeleri gerektiğidir. Bu asla, bütün Müslümanların, kımayet gününe kadar onları taklit etmek zorunda olmaları manasına gelmez.

Bunlara ilave olarak, yukarıda zikredilen sıfatlar, Hz. Peygamber'den gelen kesin naslarla birlikte O'nun pâk Ehl-i Beyt'inde toplanmışken O'nları takip etmek mi daha doğrudur, yoksa kendileri hakkında bize, Hz. Peygamber'den hiçbir haberin ulaşmadığı şahıslar mı?

Acaba Hz. Peygamber (s.a.a)'in döneminde kendisinden hiçbir eserin olmadığı, hiçbir mezhep imamı hakkında Hz. Peygamber'den herhangi bir haberin bize ulaşmadığı ve Peygamber-i Ekrem'den bir asır sonra oluşturulan mezhepleri mi yapay ve siyasi olarak bilmeliyiz, yoksa temelleri Resulullah (s.a.a) tarafından atılan,

ilk İmamı bizzat Resulullah tarafından yetiştirilen, diğer On bir İmamı hakkında bir bir isimleriyle birlikte Resulullah'dan düsturların ulaştığı ve Peygamber (s.a.a)'in, hadislerde O'nları Kuran'a eş kılarak ve "Sekaleyn" hadisinde:

"Kur'an ve Ehl-i Beyt'e sarılan, kurtuluşa ermiştir; Onlardan ayrılan ise helak olmuştur" diye buyurduğu, "Sefine" hadisinde de: "Onlardan (Ehl-i Beyt'ten) uzaklaşan helak olmuştur" diye bildirdiği mezhebi mi siyasi ve yapay bilmeliyiz?

İbn-i Hacer "Savaik" adlı kitabının 135. sayfasındaki "Vasiyyet'un Nebiy" bölümünde Hz. Peygamber'in şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

“Kur’ân ve Ehl-i Beyt’im sizin aranızda benim emanetimdir. Kim bu ikisine birlikte sarılırsa hiçbir zaman sapmaz.”

İbn-i Hacer burada diyor ki, bu hadisi teyit eden başka bir hadis de vardır; o da Resulullah’ın buyurduğu şu hadistir:

“Kur’ân ve Ehl-i Beyt’ten ne ileriye geçin ve ne de geriye kalın; yoksa helak olursunuz ve onlara bir şey öğretmeye de kalkışmayın; çünkü onlar sizden daha alimdirler.”

İbn-i Hacer bu hadisleri naklettikten sonra görüşünü şöyle belirtiyor: “Bu hadisler Peygamber’in Ehl-i Beyti’nin ilmi mertebe ve dini vazife açısından başkalarına oranla öncelik hakkına sahip olduklarına delildir.”

İlginç şu ki, İbn-i Hacer’in kendisi, Ehl-i Beyt’in diğerlerine oranla dini vazife ve ilmi meselelerde öncelik hakkına sahip olmalarına itiraf etmesine rağmen, usulde Ebu’l- Hasan Eş’ariyi ve füruda ise dört mezhep imamından birini taklit etmektedir!

Bunun tek nedeni, taassup ve inattır. Eğer sizin buyurduğunuz gibi imam ve fakihleriniz kendilerine itaat edilen ilim, takva, vera ve adalet ehli kimselerdilerse, o zaman neden onlardan bazıları diğer bazılarını fasıklık ve küfürle itham etmişlerdir?

Hafız: Çok insafsızlık ediyorsunuz ve ağzınıza her geleni söylüyorsunuz. Hatta bizim alimlerimize iftira ederek onların birbirlerini mürtetlik, fasıklık ve küfürle itham etme noktasına geldiklerini iddia ettiniz.

Bu söylediklerniz tam bir yalandır. Eğer Ehl-i Sünnet uleması hakkında bir takım reddiyeler ve eleştiriler yapılmışsa da Şia uleması tarafından yapılmıştır. Bizim ulemamız, birbirleri hakkında kendi makamlarına layık olan övgü ve tazimden başka bir beyanda bulunmamışlardır.

Davetçi: Anlaşılan alicenabınız, kendi alimlerinizin muteber kitaplarında yazılanlardan habersiz veya bilerek yanlışlık yapıyor. Yani biliyorsunuz; ama aldatmaya çalışıyorsunuz.

Aksi takdirde sizin büyük alimlerinizden bir çoğu, birbirlerinin kitaplarına reddiyeler yazmışlardır. Hatta dört mezhep imamlarınızdan bazıları da birbirlerini fasıklık ve küfürle itham etmişlerdir.

Hafız: O halde buyurunuz ki, bu söylediklerniz, hangi alimlerin hangi kitaplarında yazılıdır. Eğer aklınızda olan varsa beyan ediniz.

Davetçi: Ebu Hanife ve İbn-i Hazm’ın ashabı (takipçileri) ve daha niceleri, sürekli olarak imam Malik ve imam Şafii’ye dokunmuş ve ayıplarını söylemişlerdir. Aynı

şekilde imam Şafii'nin ashabından olan imam Haremeyn ve imam Gazali ve diğerleri,

Ebu Hanife ve imam Malike dokunmuş ve ayıplarını zikretmişlerdir. Şimdi alicenabınıza soruyorum; "İmam Şafii, Muhammed bin Gazali ve Carullah Zemahşeri nasıl insanlardı?"

Hafız: Seçkin alim ve fakihlerinden olup aynı zamanda cemaatın imamlarındandırlar.

Davetçi: İmam Şafii, Ebu Hanife hakkında şöyle söylüyor: "Müslümanlar arasında Ebu Hanife'den daha uğursuz birisi dünyaya gelmemiştir."

Yine başka bir yerde şöyle söylüyor: "Ebu Hanife'nin ashabından olan şahısların kitaplarına baktım ve onların içerisinde Allah'ın kitabına ve Peygamber'in sünnetine aykırı olan 130 sayfa gördüm."

Ebu Hamid Gazali "Menhul'un- fi İlm'il Usul" adlı kitabında şöyle söylüyor: "Ebu Hanife şeriatın altını üstüne getirerek onu perişan etti, şeriatın yolunu değiştirdi ve şeriatın bütün kanunlarını, icat ettiği bir takım asıllarla (kaidelerle) viran etti.

Herkes böyle bir işi kasıtlı ve yaptığının bilincinde olduğu halde helal bilerek yapar ve yaptığı işi de helal bilirse kafidir. Herkes böyle bir işi helal bilmeyerek yaparsa fasıktır."

Gazali bu konuda Ebu Hanife'yi yeren ve onu fıskla suçlayan bir takım sözler yazmıştır. Ama ben onları nakletmek istemiyorum.

Sizin büyük alimlerinizden olan "Keşşaf Tefsiri"nin yazarı Zemahşeri "Rabi'ul-Ebrar" kitabında şöyle yazmıştır; Yusuf bin Ebsat diyor ki; "Ebu Hanife Hz. Peygamber'in hadisleriyle çelişen dört yüzden fazla hadis nakletmiştir."

Yine Ebu Yusuf diyor ki; Ebu Hanife şöyle buyurdu: "Peygamber beni görseydi, benim söylediklerime tabi olurdu!"

Ebu Hanife'yi yeren birçok sözler sizin büyük alimlerinizin kitaplarında mevcuttur. Ebu Hanife veya diğer üç mezhep imamları hakkında Gazalinin "Menhul" kitabına, Şafii'nin "Nuket'uş- Şerife" kitabına, Zemahşeri'nin "

Rabi'ul- Ebrar"ına ve İbn-i Cevzi'nin "Müntezam" kitabına müracaat edebilirsiniz. Hatta Gazali "Menhul" kitabında daha ileri giderek diyor ki; "Ebu Hanife'nin sözlerinde birçok hata vardır. O hadis, lügat ve nahiv ilimlerini de bilmiyordu."

Yine o şöyle yazmış: "Ebu Hanife (Kur'ân'dan sonra dinin esas ve temeli olan) hadis ilmini bilmediğinden dolayı kıyasa baş vuruyordu. Oysa kıyasla ilk amel eden

şeytandı.” (Öyleyse kim kıyasla amel ederse, şeytanla haşır olacaktır.)

İbn-i Cevzi “Müntezam” kitabında şöyle diyor: “Herkes Ebu Hanife’nin hataları konusunda ittifak etmiştir. Ama onu hatalarından dolayı suçlayanlar üç gruba ayrılmaktadır.

Bir grup onu Usul-u Akait’te sabit bir görüşe sahip olmadığından dolayı suçluyor. Bir grup onu hadis ilminde kuvvetli bir hafızaya sahip olmadığından dolayı suçluyor. Diğer bir grup ise onu kendi reyi ve kıyas ile amel ettiğinden dolayı suçluyor. Onun bazı reyleri sahih hadislerin aksinedir.”

Sizin mezkur imamlarınız hakkında kendi alimlerinizce yapılmış bu tip yerme ve suçlamalar çoktur. Ama şu anda onları söylemenin vakti değil. Aslında ben bu konuya girmek istememiştim.

Ama siz benim ağzıma her geleni söylediğimi ve Sünni ulema ve imamlarına isnat edilen suçlamaların sadece Şia uleması tarafından yapıldığını söylediğinizde, yaptığınız bu eleştirinin yersiz olduğunu anlatabilmek için bu konuya girdim. Sizin eleştiriniz mantıksızdı. Benim cevabımsa ilim, akıl ve mantıkla mutabık olmakla beraber taassuptan da uzaktı.

Şia ulemasının sizin mezhep imamları hakkında yaptığı eleştiriler, sizin kendi alimlerinizin yaptığından farklı değildir. Ama bizim Şia uleması, 12 İmamızın mukaddes makamları hakkında, sizin kendi ulemanızın arasında olan ihtilafların tersine en ufak bir ihtilafa sahip değillerdir.

Çünkü biz, İmamlarımızın hepsini aynı mektebin öğrencileri olarak biliyoruz ve onların hepsine ulaşan ilahi feyizler aynıydı. Onların hepsi, Hz. Peygambere indirilen dinin emirleriyle amel etmişlerdir. Onlar İslam hakkında kendilerine has görüş ve fikirlere sahip değillerdi. Çünkü O’nlar İslam’ı Hz. Peygamber’den öğrenmişlerdi.

Bundan dolayı da O’nların arasında hiçbir ihtilaf söz konusu değildi. Çünkü O’nlar, lügatte önder manasında olan imamlar değillerdi, (Resulullah tarafından tayin edilen) gerçek İmamlardır.

İmamet, Şia Akidesine Göre Ulvi Bir İlahi Makamdır

İmamet, ulemanın İlm-i Kelam ıstılahlarında beyan ettikleri gibi ilahi bir makam olup Usul-u dindendir. Bizim akidemizde İmamet, İlahi bir makam olup Resulullah (s.a.a) tarafından onaylanan, din ve dünya işlerinde kendisine uyulması farz olan genel yöneticiliktir.

Şeyh: İmamet’in usul-u dinden olduğuna dair kesin deliller getirseydiniz iyi olurdu. Çünkü büyük İslam alimleri İmamet’i Usul-u Din’den değil Füru-u Din’den

saymışlardır ve Şia uleması delilsiz bir şekilde İmamet'i Usul-u Din'in bir parçası olarak zikretmişlerdir.

Davetçi: Bu beyan sadece Şia'ya ait değildir. Sizin büyük alimlerinizden bazıları da İmamet'in Usul-u dinden olduğu inancına sahiptirler. Örneğin sizin büyük ve tanınmış müfessirlerinizden Kadı Beyzavi "Minhac'ul- Usul" adlı kitabının "Ahbar" bahsi bölümünde açık bir şekilde şöyle beyan ediyor:

"İmamet, Usul-u Din'in en önemli meselelerindendir ve bunun reddi küfür ve bidate sebep olur."

Molla Ali Kuşçi "Şerh'ut- Tecrit" kitabının İmamet bölümünde şöyle diyor:

"İmamet, Peygamber'den hilâfet yoluyla, din ve dünya işleri hususunda genel bir riyasettir (yöneticilik makamıdır)."

Yine sizin en mutaassıp alimlerinizden Kadı Ruzbehan İmametin Resulullah (s.a.a)'in halifeliği unvanıyla ümmetin yöneticiliği, Resulullah'ın niyabet ve hilafeti makamı olduğunu şu şekilde beyan ediyor:

"İmamet, Eş'ariye göre, dinin ayakta tutulması ve İslam milletinin korunması hususunda Resulullah'ın hilafetidir; öyle ki, bütün ümmetin ona uyması gerekir."

Eğer İmamet Füru-u Din'den olsaydı Resul-ü Ekrem (s.a.a) İmamını tanımadan ölenin cahiliye üzerine öldüğünü buyurmazdı. Sizin büyük alimlerinizden Hamidi "el- Cem'u Beyn'es- Sahihayn" adlı kitabında, molla Said Taftazani "Akaid-i Nesefi"nin şerhinde ve daha birçokları Hz. Peygamber'den şu hadisi nakletmişlerdir: "Kim zamanının İmamını tanımadan ölürse, cahiliye ölümüyle ölmüştür."

Dinin cüz'i meselelerinden birini bilmemek, cahiliye ölümüyle ölmeye sebep olmaz. Zira Beyzavi; "İmamete muhalefet etmek, küfür ve bidate sebep olur" diyor.

Netice itibarıyla İmamet Usul-u dinden olup nübüvvet makamının tamamlayıcısıdır. Bundan dolayı İmamet'in sözlük manasıyla ıstılahı manası arasında çok büyük fark vardır.

Siz ki kendi alimlerinizi imam biliyorsunuz ve diyorsunuz ki; İmam-ı A'zam, imam Malik, imam Şafii, imam Ahmed bin Hanbel, imam Fahri Razi, imam Sa'lebi, imam Gazali ve diğerleri, burada kullanılan imam lafızları, İmametin sözlük (lügat) manasıdır ve biz de İmam kelimesini bu manada da kullanıyoruz. Cemaat imamı veya Cuma imamı tabirleri bunun örnekleridir.

Eğer İmam bu manasıyla kullanılırsa, yüzlerce imamın aynı zamanda yaşaması mümkündür. Ama İmam, daha önce de arz ettiğimiz gibi Peygamber (s.a.a)'den

sonra ümmetin genel reisi (yöneticisi) manasınadır; her zamanda sadece bir kişi İmam (yönetici)

olabilir ve bu İmam, güzel bütün ahlaki sıfatların yanında herkesten daha alim, daha cesur, daha takvalı ve en önemlisi masum olmasıdır. Kıyamet gününe kadar yeryüzü hiçbir zaman böyle bir İmamın vücudundan yoksun kalmayacaktır.

Açıktır ki bu şekilde insanlığın bütün kemalleri vücudunda toplanmış bir İmamın makamı, manevi makamların en üstünüdür. Böyle bir İmam Allah Teala tarafından atanmalı ve Peygamber (s.a.a) tarafından da halka tebliğ edilmelidir. Bu özelliğe sahip olan bir şahısın (İmamın) makamı, bütün mahlûkattan, hatta peygamberlerden dahi büyük ve yücedir.

Hafız: Siz bir taraftan Gulat'ı kınıyorsunuz, diğer taraftan da kendiniz İmamlar hakkında guluv ediyorsunuz; O'nların makamını peygamberlerden üstün biliyorsunuz.

Oysa ki akli delillere ilave olarak Kur'ân-ı Kerim de, açık bir şekilde enbiyanın makamını en yüksek makam olarak tanıtmıştır ve vacip ile mümkün arasındaki en yüksek makam enbiyanın makamıdır. Sizin bu iddianız, delilsiz bir iddia olduğundan dolayı zorlama olup kabul edilmesi mümkün değildir.

İmamet Makamı, Nübüvvet-i Ammeden Daha Üstündür

Davetçi: Ali cenabınız, iddianın delilini sormadan benim delilsiz konuştuğumu buyurdunuz. En büyük delil Kuran'ın kendisidir. Bakara suresinde Allah'ın Halili olan Hz. İbrahim'in kıssasında, üç büyük imtihan (can, mal, evlat)'dan sonra -ki bu bütün tefsirlerce kabul edilmiş ve ispatlanmıştır- Allah-u Teâla bu büyük makamı O'na lütfetmişti.

Allah-u Teâla Hz. İbrahim'e nübüvvet, risalet, ulu'l- azm'lık ve halillik makamından daha üstün olan bu makamı vermiştir. Eğer bu makam onlardan daha üstün olmasaydı bu makamın terfi unvanıyla verilmesinin manası olmazdı. Allah-u Teâla Bakara suresinin 124. ayetinde Resul-ü Ekrem (s.a.a)'e şöyle haber vermektedir.

"Hani Rabbi İbrahim'i bazı sözlerle sınadı. O da bunları yerine getirdi. (o zaman Allah Teala İbrahim'e:) 'Ben seni insanlara İmam kılacağım.' İbrahim, 'Soyumdan olanları da İmam kıl' dediğinde (Allah:) Zalimler benim ahdime erişemez dedi."

Bu ayet-i şerifeden bir takım sonuçlar ortaya çıkmaktadır; onlardan birisi de İmamet makamının ispatıdır. Bu makam nübüvvet makamından daha üstündür. Çünkü Allah Teala İmamet makamını nübüvvet makamından sonra Hz. İbrahim'e verdi. Yukarıdaki delillerden alınan netice İmamet makamının nübüvvet makamından üstün oluşudur

Hafız: Sizin bu sözlerinize göre, İmam olarak kabul ettiğiniz Ali'nin (k.v) makamı, Peygamber efendimizden daha üstündür. Bunun ise Gulat'ın akidesi olduğunu kendiniz söylemiştiniz.

Davetçi: Nübüvvetten kastımız sizin tabir ettiğiniz kısım değildir. Siniz kendiniz de biliyorsunuz ki "nübüvvet-i amme" (genel nübüvvet) ile "nübüvvet-i hasse" (özel nübüvvet) arasında çok büyük fark vardır. İmamet makamı nübüvvet-i amme'den üstündür. Ama nübüvvet-i hasse'den aşağıdır. Peygamberimizin yüce makamı da nübüvvet-i hasse makamıydı.

Nevvab: Ara sıra sohbetin arasına girdiğim için beni bağışlayın. Ama ne yapayım aceleci ve unutkan bir yapım var. Bundan dolayı cesaret ediyorum. Söyler misiniz, bütün peygamberler Allah tarafından gönderilmiş ve aynı makama sahip insanlar değiller miydi? Nitekim Kur'ân bu konuda şöyle buyuruyor:

"O'nun peygamberleri arasında hiçbirini diğerinden ayırt etmeyiz."[1]

Öyleyse siz neden nübüvveti "Âmme ve Hasse"diye iki kısma ayırdınız?

Davetçi: Sizin delil olarak getirdiğiniz ayet kendi yerinde doğrudur. Bütün peygamberlerin peygamberliklerindeki hedef, halkı terbiye etmeleri ve onları mebde ve maada davet etmeleridir. Bu açıdan bütün peygamberler eşittirler. Ama fazilet kemal, peygamberlik etme şekilleri, derece ve rütbeleri açısından birbirlerinden farklıdırlar.

Peygamberlerin Mertebelerindeki Farklılık

Acaba bin kişi için peygamberlik yapmak üzere seçilen bir peygamberle, bütün insanlığa peygamberlik yapmak üzere seçilen peygamber bir midir? Misal arz edecek olursak, acaba ilk okul birinci sınıfı okutan öğretmenle, altıncı sınıfı (orta biri) okutan öğretmen veya lisede ders veren bir öğretmenle üniversite profesörü bir midirler?

Göreve getirdikleri bakanlık ve belli toplulukları yetiştirip terbiye etme açısından bakarsanız hepsi birdirler. Ama bildikleri ve ilmi kariyerleri açısından bakarsanız kesinlikle eşit değillerdir. Her birisi sahip olduğu ilim, fazilet ve görev yaptıkları yer itibariyle birbirlerinden farklı derecelere sahiptirler.

Peygamberler de davet etme makamı açısından eşittirler. Ama makam ve bilgi açısından farklıdırlar. Aynı surenin başka bir ayetinde Allah-u Teala şöyle buyuruyor:

"O peygamberlerden bazısını bazısına üstün kıldık. Onlardan Allah'ın kendileriyle konuştuğu ve derecelerini yükselttiği vardır."[2]

Sizin büyük müfessirlerinizden olan Zemahşeri “Keşşaf” tefsirinde şöyle diyor: “ayetteki bazı peygamberden kasıt, bizim peygamberimizdir. Sahip olduğu fazilet hususiyetleri diğer peygamberlere oranla çok fazlaydı; bunların en önemlisi “Hatemiyet” makamıydı.

Nevvab: Bu muammanın çözümünü buyurduğunuz için çok mutluyuz. Biraz konunun dışında olmasına rağmen, ben diğer arkadaşların da izniyle sizden bir soru daha sormak istiyorum. Acaba nübüvvet-i hasse’nin özelliklerini kısa ve sade bir şekilde bize beyan eder misiniz?

Yıllardır hep bu soruyu ulemadan sormayı arzu etmişimdir. Ama işlerin çokluğu ve unutkanlık nedeniyle bir türlü fırsat bulamamışımdır. Onun için şu anda fırsattan istifade etmek istiyorum.

Davetçi: Nübüvvet-i hasse’nin özellikleri ve bu babdaki deliller oldukça çoktur. Acaba nasıl olur da bütün enbiyanın arasından kamil bir şahıs nübüvvet-i hasse makamına sahip olabilir? sorusuna verilecek cevaplar çoktur. Ama pak Müslümanlar tarafından teşkil olunan bu oturum nübüvvet-i hasse makamının ispatı için oluşturulmuş değildir.

Eğer bu konuya girmeye kalkışırsak, asıl konumuz olan İmamet meselesinden geri kalmış olacağız ve bu konu vaktimizi de almış olacaktır. Ama sizin isteğinizi reddetmemek için “ma la yudreku kulluh, la yutreku kulluh” (hepsi elde edilmeyen şeyin, tümü terk edilmez) sözü gereğince, kısa bir şekilde ve lazım olduğu kadarıyla bu konuya deyinmeye çalışacağım.

Nübüvvet-i Hasse’nin Özellikleri

Eğer insanın yaratılışına birazcık dikkat edilirse, bu makama ulaşmak yolu iyice açılmış olacaktır. Çünkü Allah-u Teâla beşeriyetin kemalini nefsin kemalinde karar kılmıştır. Nefsin kemali ise ancak nefis tezkiyesiyle mümkündür. Nefis tezkiyesi de, insaniyet makamının doruk noktasına ulaşmak için ancak aklın kılavuzluğu doğrultusunda ilim ve amel kanatlarıyla uçmakla mümkün olabilir.

Müvahhidlerin mevlası Emir’ul- Muminin Hz. Ali (a.s) kendisine nispet edilen bir cümlede şöyle buyuruyor:

“İnsan (cismine ilave olarak) natık bir nefse sahip olarak yaratıldı (ki o insanın hakikatidir). Eğer bu nefs ilim ve amelle tezkiye edilirse, hilkatinin asıl başlangıcı olan bir takım ulvi cevherlere benzeyecektir.

İnsan eğer itidal makamına ulaşır ve cismaniyet maddelerinden uzaklaşırsa, yüce varlıkların benzeri olur. O zaman insan hayvaniyet aleminden çıkıp gerçek makamı olan insaniyet makamına nail olmuş olur.”

İnsan cismani vücudun dışında natık bir nefse sahiptir; insanı diğer varlıklardan üstün yapan da bu nefsdir. Bir şartla ki o şart da insanın kendini tezkiye etmesi ve o natık olan nefsini ilim ve amelle kuvvetlendirmesidir.

İnsandaki ilim ve amel, kuşlardaki iki kanat gibidir. Kuşlar kanatlarını ne kadar güçlendirirse, o kadar yükseğe uçma şansına sahiptirler. İnsan da aynı şekilde her ne kadar ilim ve amelini güçlendirirse, nefsi kemallere de aynı derecede ulaşmış olur. Bizim Şiraz'ın, söz üstadı ve şirin sözlüsü Sadi ne kadar güzel söylemiştir:

Sen sadece kuşun uçmasını görmüşsün,

Şehvet bağını ayağından aç da insanın uçmasını gör.

Öyleyse hayvanlık aleminden çıkıp insanlığın yüce derecesine ulaşmak, tamamen nefsin kemaline bağlıdır. Herkes nefsini kamilleştirmek yolunda, ilmi ve ameli güçleri kendinde toplar ve onların üçlü özelliğine ulaşırsa, nübüvvet makamının en düşük mertebesine yetişmiş olur. Böyle bir adam, ne zaman hak Teala'nın özel teveccühünün mazharı olursa, o zaman ona nübüvvet elbisesi giydirilir.

Elbette nübüvvet de (daha önce nübüvvet bahsinde geniş bir şekilde denildiği gibi) farklı mertebelere sahiptir. Nebi, üçlü özelliğe şamil olan öyle bir mertebeye ulaşır ki o mertebe, imkan aleminde ulaşılabilecek ve tasavvur edebilecek en yüksek mertebedir. Hükema (Hikmet sahipleri) bu makama, ilk malul ve ilk sadırdan ibaret olan ilk akıl adını vermektedirler.

İmkani vücut mertebelerinde o mertebeden daha yüksek bir makam yoktur. İşte o makam, Hatem'ul- Enbiya'nın vücududur; O'nun makam ve menzileti, makam-ı vacipten (Allah'ın makamından) aşağı ve imkan alemindeki bütün makamların da üstündedir. Peygamberimiz bu mertebeye nail olduğunda, peygamberlik O'nun mübarek vücuduyla sona ermiş oldu.

İmamet makamı, Hatemiyet makamından bir derece aşağı ve nübüvvet makamının diğer bütün derecelerinden de yüksek bir makamdır. Emir'ul- Muminin Hz. Ali (a.s) hem nübüvvetin bütün derecelerine sahip olduğundan ve hem de Hatem'ul-Enbiya'yla nefis birliğine sahip olduğundan, İmamet makamına mensup edilmiş ve bütün geçmiş peygamberlerden de üstün olmuştur.

(Bu arada müezzinin sesi duyulmasıyla beyler kalkıp namaza gittiler. Döndüklerinde çay içildikten sonra Hafız bey ilk olarak sohbete başladılar.)

Hafız: Siz sohbetlerinizde sürekli olarak meseleleri zorlaştırıyor ve bir konudaki sorunları halletmeden yeni bir konuyu gündeme getiriyorsunuz.

Davetçi: Bizim anlaşılması zor bir meselemiz olmadı. Ama sizin nazarınızda böyle bir mesele varsa, buyurun, biz de cevap arz edelim.

Hafız: Son yapmış olduğunuz açıklamalarınızda izah edilmeleri mümkün olmayan bir kaç cümle buyurdunuz. Evvela; (öncelikle) Ali bin Ebi Talib'in (k.v) nübüvvet makamına sahip olduğunu buyurdunuz; sonra Peygamberler nefis birliğine sahip olduğunu söylediniz ve daha sonra, Ali'nin bütün peygamberlerden üstün olduğunu buyurdunuz.

Bu iddialarınızı mecburen kabul mü edelim, yoksa bu iddiaları ispatlayacak delilleriniz mi vardır? Eğer deliliniz yoksa kabulleri mümkün değildir. Eğer deliliniz varsa beyan ediniz.

Davetçi: Benim beyanlarımın müşkül, karışık ve halledilmelerinin gayri mümkün olduğunu söylediniz. Bu siz ve sizin gibi, hakikatler üzerinde derinleşmek istemeyenlerin düşüncesidir.

Yoksa araştırmacı ve düşünür insaflı ulemanın nazarında hakikat açıktır. Ama benim beyanlarıma getirdiğiniz eleştirilere gelince, kaçış yollarının kapatılması ve "beyanınız müşkül, karışık ve halledilmesi gayr-i mümkündür" dememeniz için şimdi onlara da bir-bir cevap vereceyim.

Hz. Ali'nin Nübüvvet Makamına "Menzilet" Hadisinin Delil Oluşu

Hz. Ali'nin nübüvvet makamına sahip olduğuna dair ilk delil "Menzilet" hadisidir. Bu hadis hem sizin hem de bizim kaynaklarımızda birkaç kelime farkıyla mütevatir olarak nakledilmiştir. Bu hadise göre Peygamber efendimiz (s.a.a) defalarca çeşitli toplantı ve yerlerde Hz. Ali (a.s)'a şöyle buyurmuşlardır:

"Acaba bana nispetle Harun'un Musa'ya olan menziletinde (konumunda) olmaya -şu farkla ki benden sonra peygamberlik yoktur- razı değil misin?"

Bazen de ashaba şöyle buyurmuştur:

"Ali bana nispetle Harun'un Musa'ya olan menziletindedir."

Hafız: Bu hadisin sıhhati belli değildir. Çünkü Haber-i Vahittir; (yani bir tek kişi tarafından nakledilmiştir) ve Haber-i Vahid'e de itibar edilmez.

Davetçi: Hadisin sıhhatine dair söylediklerniz ya bu konudaki kitapları az okumanızdan kaynaklanıyor veya bilerek hata yapıyor akıl ve mantık karşısında teslim olmak istemiyorsunuz.

Aksi takdirde bu hadisin sıhhati herkesçe kabul edilmektedir. Bu hadisin inkarı veya Haber-i Vahid olduğunu söylemenin nedeni arz ettiğimiz gibi ya hadis kitapları hakkındaki bilginin azlığıdır veya inatçılıktır. Ama ümit ediyorum ki bizim meclisimizde inatçılık yoktur.

Ben konunun açıklığa kavuşması ve mecliste bulunanların ve bulunmayanların bu konuya olan basiretlerinin artması için, zihnimin bana yardım ettiği kadarıyla sizin muteber hadis kitaplarımızdan istifade ederek meseleye değinmeğe çalışacağım.

Bu vesileyle bu hadisin Haber-i Vahit olmadığı gibi, sizin Süyuti, Hakim-i Nişaburi vs. birçok diğer seçkin alimlerinizce de çeşitli tarik ve senetlerle ispatlanmış mütevatir bir hadistir.

1- Ebu Abdullah Buhari "Meğazi" kitabının 54. sayfasında "Tebuk Gazvesi" bölümünde yine aynı yazarın Sahihinin "Bed'ul- Halk" kitabının 135. sayfasında "Menakıb-i Ali" (a.s) kısmında,

2- Müslim bin Haccac Sahihinin 2. cildinin 236-237. sayfalarında, (H. 1290 Mısır baskısı) "Fazl'üs- Sahabe" kitabının "Fezail-i Ali" (a.s) babında,

3- İmam Ahmed bin Hanbel "Müsned" kitabının 1. cildinin 98, 118 ve 119. sayfalarında "Vech tesmiye-i Haseneyn" bölümünde, yine aynı kitabın 5. cüzünün 31. sayfasının haşiyesinde,

4- Ebu Abdurrahman Nesai "Hasais'ul- Aleviyye"sinin 19. sayfasında 18 hadis nakletmiş,

5- Muhammed bin Suret-i Tirmizi "Cami" kitabında,

6- Hafız İbn-i Hacer Askalani "İsabe" kitabının 2. cildinin 507. Sayfasında,

7- İbn-i Hacer-i Mekki "Savaik-i Muhrika"nın 9. babında, 30. ve 74. sayfalarında,

8- Hakim Ebu Abdullah Muhammed bin Abdullah-i Nişaburi "Müstedrek" kitabının 3. cildinin 109. sayfasında,

9- Celaluddin Süyuti "Tarih-i Hulefa" kitabının 65. sayfasında,

10- İbn-i Abdurabbih "Ikd'ul- Ferid"in 2. cildinin 194. sayfasında,

11- İbn-i Abdulbirr "İstiab"ın 2. cildinin 473. sayfasında, Muhammed bin Sa'd Katib-i Vakıdi "Tabakat'ul- Kubra"sında,

13- İmam Fahri Razi "Mefatih'ul- Gayb" adlı tefsirinde,

14- Muhammed bin Cerir-i Taberi "Tefsir-i Taberi" ve "Tarih-i Taberi" adlı kitaplarında,

15- Seyyit Mumin Şeblenci "Nur'ul- Ebsar"ın 28. sayfasında,

16- Kemaluddin Ebu Salim Muhammed bin Talha eş-Şafii "Metalib'us- Süul"un 1.

sayfasında,

17- Mir Seyyit Ali bin Şahabuddin-i Hemedani “Meveddet’ul- Kurba”nın 7. Mevedde'sinin sonlarında,

18- İbn-i Sabbağ adıyla meşhur olan Nuruddin Ali bin Muhammed-i Maliki el-Mekki “Fusul’ul- Mühime”nin 23 ve 125. sayfalarında,

19- Ali bin Burhanuddin-i Şafii “Sire-i Halebiyye”nin 2. cildinin 26. sayfasında,

20- Ali bin Hüseyn-i Mesudi “Müruc'uz- Zeheb”in 1. cildinin 49. sayfasında,

21- Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi “Yenabi’ul- Mevedde”nin 9. ve 17. bablarında, özellikle 6. ve 18. bablarında Buhari, Tirmizi, Müslim, Ahmed, İbn-i Mace, İbn-i Meğazili, Harezmi ve Himvini’den on sekiz hadis nakletmiştir.

22- Mevla Ali Muttaki “Kenz’ul- Ummal”ın 6. cildinin 152 ve 153. sayfalarında,

23- Ahmed bin Ali el-Hatip Bağdadi “Tarih-i Bağdat”da,

24- İbn-i Meğazili eş-Şafii “Menakıb”de,

25- Muvaffak bin Harezmi “Menakıb”ında,

26- İbn-i Esir-i Cezri “Usd’ul- Ğabe”de,

27- İbn-i Kesir-i Dimaşki kendi tarihinde,

28- Alauddevle Ahmed bin Muhammed “Urvet’ul- Vuska”da,

29- İbn-i Esir-i Mübarek bin Muhammed-i Şibani “Cami’ul- Usul fi Ehadis’ir-Resul”da,

30- İbn-i Hacer-i Askalani “Tezhib’ut- Tehzib”de,

31- Ebu’l- Kasım Hüseyn bin Muhammed (Rağıb-ı İsfehani) “Muhazırat’ul-Udeba”nın 2. cildinin 212. sayfasında ve bunlardan başka sizin daha birçok alimleriniz bu hadisi Hz. Peygamber’in ashabından çeşitli lafızlarla nakletmişlerdir.

Kendilerinden bu hadisin nakledildiği bazı sahabeler:

1- Ömer bin Hattab.

2- Sa'd bin Ebi Vakkas.

3- Abdullah bin Abbas (Hibr-i Ümmet) .

4- Abdullah bin Mesud.

5- Cabir bin Abdullah-i Ensari .

6- Ebu Hureyre.

7- Ebu Said-i Huri .

8- Cabir bin Semere.

9- Malik bin Huveyris.

10- Burra bin Azib.

11- Zeyd bin Erkam.

12- Ebu Rafi.

13- Abdullah bin Ebi Evfi.

14- Ebi Sureyhe.

15- Hufeyza bin Useyd.

16- Enes bin Malik.

17- Ebu Bureyde Eslemi.

18- Ebu Eyyub Ensari.

19- Sait bin Museyyib.

20- Habib bin Ebi Sabit.

21- Şerhebil bin Sa'd.

22- Ümmü Seleme (Peygamberin hanımı).

23- Esma bint-i Umeys (Ebu Bekir'in hanımı).

24- Akil bin Ebi Talip.

25- Muaviye bin Ebu Süfyan.

Sahabeden diğerleri de vardır ki, ne bu meclisin ve ne de benim zihnimin bu sahabelerin hepsinin adını saymaya tahammülü yoktur. Velhasıl onların hepsi az bir farklılıkla Resul-i Ekrem'in şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

“Ya Ali! Sen bana nispetle Harun’un Musa’ya olan menzileti (konumu) gibisin; şu farkla ki benden sonra bir peygamber yoktur.”

Acaba sizce bu kadar Ehl-i sünnet ulemasının -ki ben onların çok az bir kısmının isimlerini zikrettim- bu hadisi Hz. Peygamber’in sahabelerinden bir çoğuna isnat ederek nakletmeleri bu hadisin mütevatir olduğuna dair delil değil midir?

Acaba şu anda bu hadisin haber-i vahit olduğunu söylemekle hata ettiğinizi ve mütevatir hadislerden olduğunu kabul ediyor musunuz? Nitekim kendi muhakkik alimleriniz de bu hadisin mütevatir olduğunu iddia etmişlerdir.

Örneğin; Celaluddin Süyuti “Risalet’ul- Ezhar’il- Mütanasiret-i fi Ehadis’il- Mutavatire”de bu hadisi mütevatir hadisler arasında kaydetmiştir; “İzalet’ul- Hifa ve Kurret’ul- Ayneyn”de de bu hadisin mütevatir olduğunu tasdik etmiştir.

Siz bu hadisin senedinin sıhhati hakkında adetiniz gereği teşkik ettiğinize göre, sizin büyük alimlerinizden olan Muhammed bin Yusuf-i Genci eş-Şafii’nin “Kifayet’ut- Talib fi Menakıb-i Ali bin Ebi Talip” kitabının 7. bölümüne müracaat etmeniz iyi olur.

O, Hz. Ali (a.s)’ın diğer iftiharlarını da içeren 6 tane hadis naklettikten sonra 149. sayfada kendi görüşünü belirterek gerçekleri beyan etmektedir. Eğer siz bizim sözlerimizi kabul etmiyor iseniz, bu Şafii aliminin sözleri hücceti size tamamlamaktadır. O şöyle yazıyor:

“Bu hadis, sıhhatinde büyük alimlerin ittifak ettiği hadislerdendir. Büyük alim ve hafızlardan Ebu Abdullah Buhari “Sahih-i Buhari” adlı kitabında, Müslim bin Haccac “Sahih-i Müslim” adlı kitabında,

Ebu Davut “Sünen-i Ebu Davut” adlı kitabında, Ebu İsa Tirmizi “Cami”sinde, Ebu Abdurrahman Nesai “Sünen-i Nesai” adlı kitabında, İbn-i Mace Kazvini “Sünen-i İbn-i Mace” diye adlanan kitabında bu hadisi nakletmiş ve bütün bu alimler mezkur hadisin sıhhati hakkında ittifak etmişlerdir. Hakim-i Nişaburi de; ‘Bu, tevatür haddine ulaşan bir hadistir’ demiştir.”

Öyle zannediyorum ki, bu hadisin sahihliği ve mütevatir olduğuna dair olan şüpheleri gidermek için daha fazla delil getirmeye ihtiyaç yoktur.

Hafız: Getirmiş olduğunuz bunca sahih ve itibar edilecek deliller karşısında direnecek kadar imansız ve inatçı biri değilim. Ama büyük alim ve mütekellim olan Ebu’l-Hasan Amudi delillerle bu hadisi reddetmiştir. Lütfen bunu üzerinde biraz düşünün.

Davetçi: Sizin gibi insaflı bir alimin, benim, Ehl-i Sünnetin genelince kabul edilen bunca büyük alimlerden getirdiğim delillere teveccüh edeceğine, Amudi gibi şerli,

akidesiz ve namazı terk eden birinin sözlerine teveccüh etmesi gerçekten beni şaşırtıyor.

Şeyh: Beşer akidesini belirtmekte özgürdür ve birileri akidesini belirtirse onu itham etmek doğru değildir. Hele sizin gibi ahlak abidesi olan bir alimin mantıklı cevap vermesi yerine, bir fakihi kötü sözleriyle itham etmesi çok çirkin bir şeydir!

Davetçi: Yanlış buyurdunuz. Benim kimseyi kötülediğim yok, Amudi'yle de aynı dönemde yaşamış değilim. Ama onun yanlış akide sahibi birisi olduğunu sizin kendi büyük alimleriniz nakletmişlerdir.

Şeyh: Bizim alimlerimiz nerede onu köyü akideye sahip birisi olarak anmışlardır?

Amudi'nin Hal Tercümesi

Davetçi: İbn-i Hacer-i Askalani "Lisan'ul- Mizan"da şöyle yazmıştır: "Birçok kitabı olan Seyf Amudi, mütekellim birisi olup bir çok kitaplar telif etmiştir ve kötü akidelerinden dolayı ise Dimaşk'ten sürgün edilmiştir. Namazı terk ettiği de doğrudur."

Yine sizin büyük alimlerinizden olan Zehebi "Mizan'ul- İ'tidal"da aynı olayı nakletmiş ve kendi görüşünü şöyle belirtmiştir: "Amudi'nin bidat çıkaranlardan olduğu kesindir."

Siz de biraz dakik bakacak olursanız, anlayacaksınız ki eğer Amudi bidat ehli, bozuk akideli ve imansız birisi olmasaydı, hiçbir zaman tabiatının bozukluğunu ve kötü düşüncelerini belli ettirmezdi. O Resulullah'ın birçok sahabesine, hatta Ömer bin Hattab'a ve sizin bir çok büyük alimlerinize karşı çıkmıştır.

Her şeyden daha ilginç olan şu ki, sizler Şia'yı Sahihayn'deki hadisleri kabul etmediği için kınıyorsunuz. (Halbuki durum böyle değildir, eğer hadisler sahih senetlere sahip olursa, sizin kitaplarınızda nakledilmiş olsa dahi biz kabul ediyoruz.) Ama Müslim, Buhari ve diğer Sahih sahiplerinin kendi Sihahlarında naklettikleri bir hadisi, Amudi açık bir şekilde reddediyor, yine de siz ona iyi bir gözle bakıyorsunuz!

Eğer sizin yanınızda Amudi'nin hiçbir ayıbı olmasa dahi, sırf Sahihayn'a aykırı olarak görüşünü izhar etmesi, -belki gerçekte Ömer, Müslim ve Buhari'yi yalanlaması- onun yerilmesi ve ta'nı için yeterli bir sebepti.

Eğer siz bu hadis hakkında daha etraflı bilgiye sahip olmak, onun bütün delil ve kendi büyük alimlerinizin olan senetlerini görmek, bu konu hakkında aydınlanmak, Amudi gibilerine beddua etmek ve hakikatin size aşikar olmasını istiyorsanız, alim, adil, zahit, muhakkik, hadis ve rivayetleri eleştirici olan merhum Allame Mir Seyyit Hamid Hüseyn Dehlevi'nin "

Abekat'ul- Envar" kitabının bütün ciltlerini, özellikle "Menzilet" hadisiyle ilgili cildini okuyun ve bu büyük Şii aliminin, bahsedilen hadisi sizin kendi kaynaklarınızdan delilleriyle birlikte nasıl sunduğunu görün.

Hafız: Konuşmanız esnasında bu hadisi nakledenlerden birinin de Ömer bin Hattap (r.z) olduğunu buyurdunuz; mümkünse senedini de söyleyiniz.

Ömer Bin Hattab'tan Menzilet Hadisi

Davetçi: Ebubekir Muhammed bin Caferi el-Mutayri ve Ebu'l- Leysi Nasr bin Muhammed Semerkandi el-Hanefi "Mecalis" kitabında, Muhammed bin Abdurrahman-ı Zehebi "Riyaz'un- Nezre"de, Mevla Ali Muttaki "Kenz'ul-Ummal"da, İbn-i Sabbağ-i Maliki "Fusul'ul- Muhimme"nin 125. sayfasında "Hasais"ten naklen,

İmam'ul- Harem "Zehair'ul- Ukba"da, Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi "Yenabi'ul-Mevedde"de, İbn-i Ebi'l- Hadid "Nehc'ul- Belağa Şerhi"nin 3. cildinin 258. Sayfasında "Nakz'ul- Osmaniyye"den ve Şeyh Ebu Cafer İskafi bir kaç kelime farkıyla İbn-i Abbas'tan şöyle dediğini nakletmişlerdir:

Bir gün Ömer bin Hattap şöyle dedi: "Ali'nin adını (yani onun gıybetini etmeyi) bırakın. Çünkü ben Peygamber'den; "Ali'de üç özellik vardır" buyurduğunu duydum; eğer onlardan biri ben Ömer'de olsaydı, güneşin, üzerine doğduğu her şeyden benim için daha sevimliydi."

Daha sonra şöyle devam etti: "Ben, Ebu Bekir, Ebu Ubeydet bin Cerrah ve Resulullah'ın ashabından bir grup kimseler O Hazretin huzurundaydık, Resulullah da Ali bin Ebi Talib'e yaslanmıştı. O sırada Ali'nin omzuna vurarak şöyle buyurdular:

"Ya Ali! Sen iman etme açısından müminlerin ilkisin, İslam açısından da Müslümanların ilkisin."

Daha sonra şöyle buyurdular:

"Ya Ali! Sen bana nispetle Harun'un Musa'ya olan menzileti gibisin; sana düşman olduğu halde beni sevdiğini söyleyen yalan söylemiştir."

Sizin mezhebinizde halife Ömer'in sözünü reddetmek câiz midir? Eğer câiz değilse, o zaman neden Amudi gibi hali herkese malum olan birinin basit sözlerini dikkati nazara alıyorsunuz?

Haber-i Vahidin Ehl-i Sünnet Mezhebindeki Hükmü

Bu konuyla ilgili sizin bir cümleniz cevapsız kaldı. O da şu ki buyurdunuz: "Bu hadis

Haber-i Vahittir; Haber-i Vahidin de itibarı yoktur.”

Eğer biz, bu sözü söylersek, elimizdeki olan rical ölçülerine göre doğrudur. Ama bunu sizin söylemeniz gerçekten şaşılacak bir şeydir. Çünkü sizin mezhebinizde Haber-i Vahidin hücciyeti sabittir. Çünkü sizin muhakkik alimleriniz!

Haber-i Vahidi inkar edenin kafir veya fasık olduğunu söylemişlerdir. Örneğin: Melik’ul- Ulema Şehabuddin-i Devlet Abadi “Hidayet’üs- Süada”da şöyle demiştir:

“Kim haber-i vahid ve kıyası inkar eder ve onların hüccet olmadığını söylerse, kafir olmuş olur. Ama eğer bir adam; ‘Bu haber-i vahit sahih ve bu kıyas sabit değildir’ söylerse, kafir olmaz; ama fasık olur.”

Hafız: Güzel beyanınız ve Ehl-i Sünnet kitapları hakkındaki geniş bilginizden dolayı çok mutlu oldum. Oysa bize Şia alimlerinin Ehl-i Sünnet kitaplarını okumak bir yana dursun, ellerine almak istedikleri zaman, elleri bu kitaplara temas etmesin diye bir pense veya bir bez parçasıyla tuttuklarını söylüyorlardı.

Davetçi: Bu sözlerin doğruluğuna dair hiçbir delil yoktur. Bunlar, batı hayranları ve yerli şeytanların, suyu bulandırarak Müslümanlar arasındaki ihtilaftan kendi yararlarına istifade etmek için gizli eller vasıtasıyla icat ettikleri söylentilerdir. Bu konuda sizin ve bizim görevimiz sürekli olarak halkı uyarmaktır.

Kur’ân-ı Kerim Hucurat suresinin 6. ayetinde Müslümanları şöyle uyarmaktadır:

“Ey insanlar! Size fasık (yoldan çıkmış) bir adam bir haber getirse, onun doğruluğunu araştırın. Yoksa bilmeyerek bir topluluğa karşı kötülük ederseniz de sonra yaptığınızdan pişman olursunuz.”

Biz alimler bundan gafil olmamalıyız. Eğer bu buyruk beylerin ölçüsü olmuş olsaydı, duydukları iddialar onlarda tesir bırakmaz ve bugün pişmanlık sebebi olmazdı.

Biz kafir, müşrik ve mürtetlerin kitaplarını elimize alırken nasıl olur da Müslüman kardeşlerimizin kitaplarına hakaret gözüyle bakarız! Sizin buyurduğunuzun tersine biz sizin büyük alimlerinizin muteber kitaplarını dakik bir şekilde okuyor ve sahih senetlere sahip olan hadisleri kabul ediyoruz. İlmi ve mantıki ihtilafların, mezhep ve itikatla herhangi bir bağlantısı yoktur.

Acaba sizin, Şia öğrencilerinin Sarf, Nahiv, Meani, Beyan, Mantık, lügat, Tefsir ve Kelamda sizin alimlerinizin yazmış olduğu kitaplardan istifade ettiklerinden haberiniz yok mudur? O halde nasıl olur da o kitapları herhangi bir vesileyle yerden kaldırmış olurlar.

Elbette sizin nakledilmiş olan hadislerinizin senedinde yer alan bazı ravileriniz

yerilmiştir, onların sözlerine itina edilmez. Enes, Ebu Hureyre, Semure ve diğerleri ki daha önce de arz etmiştim. Nitekim sizin kendi alimlerinizden bazıları da onları reddetmektedirler; Ebu Hanife de bunlardan birisidir.

Biz de yukarıda adı zikredilen şahıslardan nakletmiş olan hadisleri kabul etmemekte ve reddetmekteyiz. Bunların dışında sizin muhakkik alimlerinizce yazılmış ilmi kitaplar üzerinde dikkatle durmaktayız. Özellikle benim, Hz. Peygamber ve Ehl-i Beyt'in hayatları üzerinde araştırmamdaki en fazla okuduğum ve kaynak edindiğim kitaplar, sizin kitaplarınız olmuştur.

Kendi şahsı kütüphanemde, 200 cilt civarında Ehl-i Sünnet alimlerinin tefsir, hadis ve tarih kitapları bulunmaktadır ve ben araştırmalarımda bunlardan istifade ediyorum.

Ama bizim ulemamız sarraf gibidir ve bu kitaplardaki doğru ve yanlışları birbirinden ayırt ediyorlar; Fahri Razilerin İbn-i Hacerlerin, Ruzbehanların, Amudilerin ve İbn-i Teymiyelerin şüphe ve işkallarına aldanmıyor ve onların yanlış fikirlerinin tesiri altında kalmıyorlar.

Lütfen kabul buyurunuz ki benim Hz. Peygamber'in Ehl-i Beytine ve masum İmamların makamına olan yakin derecesindeki marifetim daha çok sizin muteber kitaplarınızı okumam sayesinde olmuştur.

Hafız: Konudan çok uzaklaştık, lütfen siz menzilet hadisinin Hz. Ali'nin nübüvvet makamına nasıl delalet ettiğini ve Ali'nin (k.v) hangi yolla nübüvvet makamına sahip olduğunu açıklayınız.

Davetçi: Bize mütevatir olarak yetişen bu hadis-i şeriften, Emir'ul- Muminin Hz. Ali (a.s) için üç özellik sabit olmaktadır:

1- Mana ve hakikatte O Hazret için olmuş olan nübüvvet makamı .

2- Hz. Peygamber'den sonra zahiri hilafet ve önderlik makamının O Hazrete yetişmesi.

3- Hz. Ali'nin bütün ashaptan ve diğer insanlardan üstün oluşu.

Çünkü Hz. Peygamber (s.a.a) menzilet hadisiyle Hz. Ali'nin, Hz. Harun'un menziletine (konumuna) sahip olduğunu açıklamıştır. Harun (a.s) da nübüvvet ve Hz. Musa'nın halifesi olma makamına sahip olup Beniisrail'den üstündü.

Nevvab: Kıble sahip (alicenap) bağışlayınız; Hz. Musa'nın kardeşi Harun (a.s) acaba nebi miydi?

Davetçi: Evet, Hz. Harun nübüvvet makamına sahipti.

Nevvab: İlginç, ben şimdiye kadar duymamıştım. Acaba Kur'an'da da sizin bu sözünüzü kanıtlayacak bir ayet var mıdır?

Davetçi: Evet, birkaç ayette Allah-u Teâla O Hazretin nebiliğini açıklamıştır.

Nevvab: Mümkünse o ayetleri, feyizlerinden istifade etmemiz için okuyunuz.

Davetçi: Nisa suresinin 163. ayetinde şöyle buyuruyor:

"Nuh'a ve ondan sonraki peygamberlere vahyettiğimiz gibi, sana da vahyettik. İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a Yakub'a ve torunlarına, İsa'ya, Eyyub'a, Yunus'a, Harun'a ve Süleyman'a da vahyettik. Davud'a da Zebur verdik."

19. (Meryem) surenin 52. ayetinde de şöyle buyuruyor:

"O'na (Musa'ya) Tur'un sağ yanından seslendik ve onu (kendisiyle) gizlice söyleşmek için yaklaştırdık. Ona rahmetimizden kardeşi Harun'u da bir peygamber olarak armağan ettik."

Hafız: Sizin bu istidlalinize göre hem Muhammed (s.a.a) ve hem de Ali (a.s) peygamber olarak halka gönderilmişlerdir?

Davetçi: Ben sizin beyan ettiğiniz şekilde söyledim. Sizin kendiniz de peygamberlerin sayısı hakkında ihtilaf olduğunu biliyorsunuz. Peygamberlerin 120. bin veya daha fazla olduğu bile yazmışlardır.

Ama onların hepsi zaman gereksinimce kendi dönemlerindeki kitap ve ahkam sahibi peygambere tabi idiler. Onlardan sadece beş tanesi ulu'l- azm idi.

Onlar; Hz. Nuh, Hz. İbrahim, Hz. Musa, Hz. İsa ve makamı hepsinden daha yüksek olan Hz. Hatem'ul- Enbiya Muhammed Mustafa (s.a.a)'dir; ki o makam da hatemiyet makamıdır.

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

Hz.Harun'un Menziletinin Hz.Ali'yle Aynı Olduğunun İspatı

Hz. Harun diğer birçok peygamber gibi müstakil bir nübüvvete sahip değildi; kardeşi Hz. Musa'nın şeriatına tabiiydi. Hz. Ali de nübüvvet makamına sahipti. Ama müstakil değildi. Hz. Muhammed (s.a.a)'in şeriatına tabiiydi.

Hz. Peygamber bu hadis (Menzilet) vesilesiyle Ümmete şunu anlatmak istedi ki, Hz. Harun nasıl nübüvvet makamına sahip ve zamanının ulu'l- azm peygamberi olan Hz.

Musa'ya tabiiydiyse, Hz. Ali (a.s) de İmamet mertebesiyle beraber nübüvvet

makamına sahipti. Ama peygamber (s.a.a) efendimizin şeriatına tabi idi. Bunun kendisi, Hz. Ali için ulvi bir özelliktir.

İbn-i Ebi'l- Hadid Nehc'ul Belağa şerhinde mezkur hadisi naklettikten sonra şunları söylüyor:

"Hz. Peygamber (s.a.a) bu hadisi ve beyanıyla, Harun'un Musa'ya nispetle sahip olduğu bütün mertebelere Hz. Ali'nin de sahip olduğunu ispatlamıştır. Eğer Hz. Peygamber'den sonra peygamberlik devam etmiş olsaydı, Hz. Ali de peygamber olurdu.

Peygamber (s.a.a)'in; "Doğrusu benden sonra peygamber yoktur." cümlesi, eğer O Hazretten sonra bir peygamber olsaydı, Hz. Ali'nin o makama olacağını bize anlatmaktadır. İşte bundan dolayı peygamberlik istisna edilmiştir. Hz. Harun'un nübüvvet dışındaki sahip olduğu bütün makamlar Hz. Ali'de de sabittir."

Muhammed bin Talha eş-Şafii de "Metalib'us- Süul"un 19. sayfasında Harun'un menzileti hakkındaki esrarı keşfettikten ve bir takım açıklamalar yaptıktan sonra görüşünü şöyle belirtiyor:

"Özet olarak Harun'un Musa'ya nispetle menzileti şuydu: Harun Musa'nın kardeşi, veziri, desteği, nübüvvette ortağı ve Musa'nın kavmine halifesiydi.

Hz. Peygamber de menzilet hadisiyle, nübüvvetin dışındaki Harun'un Musa'ya nispetle sahip olduğu bütün özellikleri, Hz. Ali için karar kılmıştır.

Binaenaleyh nübüvvetin dışındaki özelliklerin hepsi, yani Hz. Peygamber'in kardeşliği, vezirliği, destekçi olması ve kendisinden sonra kavmine (ümmete) halifeliği Hz. Ali için sabittir. Menzilet hadisi, mentuk ve mefhum açısından bu özelliklerin Hz. Ali için sabit olduğuna delalet etmektedir. Bu hadisin sahih olduğuna ittifak etmişlerdir."

Bunun benzeri sözleri İbn-i Sabbağ "Fusul'ul- Muhimme"nin 29. sayfasında ve sizin diğer büyük alimleriniz de bu manada sözler söylemişlerdir, ki zamanımızın kısıtlılığı onları hepsini bir-bir zikretmeye izin vermiyor.

Hafız: Zannediyorum nübüvvetin istisna edilmesi bu makamın Hz. Ali'de olduğunun değil, olmadığının delilidir.

Davetçi: Bu kadar açık ve sizin birçok büyük ulamanızca da kabul edilen bu meseleyi reddetmekle çok lütufsuzluk ediyorsunuz. Şafii'den size naklettiğim söze iyi dikkat etmediniz galiba. O şöyle söylüyor: "Nübüvvetin dışındaki diğer özelliklerin hepsi Hz. Ali için sabittir."

Bu söz, Hz. Ali'de nübüvvet makamının bulunmadığını değil sadece istisna

edildiğini bildiriyor. Ayrıca onun: “Fe innehu istisnaha fi ahir’il- hadisi bikavlihi: innehu la nebiyye ba’di” sözündeki istisnaha kelimesindeki zamir nübüvvete dönüyor.

Bu çeşit sözler, sizin ulemanızın kitaplarında çoktur; onların hepsi nübüvvetin istisna edildiğine delalet etmektedir, nübüvvetin olmadığına değil. Nübüvvetin olmadığına kail olanların görüşleri, inat ve taassuptan başka bir şey değildir. Din hususunda taassuptan Allah’a sığınıyoruz.

Hafız: Zannediyorum sizin bu iddianız: “Eğer bizim Peygamberimiz son peygamber olmasaydı ve O’ndan sonra da bir peygamber gelecek olsaydı, Hz. Ali o makama haizdi” sizin kendinize mahsustur; sizden başka kimse böyle bir şey söylememiştir.

Davetçi: Bu iddia bana veya Şia alimlerine has olan bir iddia değil. Sizin büyük alimlerinizden bir çoğu da aynı manada sözler söylemişlerdir.

Hafız: Bizim büyük alimlerimizden hangi birisi böyle bir iddiada bulunmuştur? Eğer aklınıza gelen varsa buyurun.

Davetçi: Molla Ali bin Sultan Muhammed Herevi-yi Kari, sizin büyük alimlerinizden olup Ehl-i Sünnettin rical ulemasınca da güvenilir bir şahıstır. Onun ölüm haberi Mısır’a ulaştığında Mısırlı alimler,

dört binden fazla insanın huzurunda onun için gaybet namazı kıldılar. Kendisi birçok kitapları yazmıştır. “Mişkat”a şerh olarak yazmış olduğu “Mirkat” kitabında, menzilet hadisinin şerhinde şöyle diyor:

“Bu hadiste, eğer Hz. Hatem’ul- Enbiya’dan sonra bir peygamber gelecek olsaydı, onun Hz. Ali olacağına işaret vardır.”

Sizin aynı düşünceye sahip olan büyük alimlerinizden biri de Allame-i Şehir (meşhur) Celaluddin Süyuti’dir. O “Buğyet’ul- Vu’az fi Tabakat’il- Huffaz” kitabının sonlarında Cabir bin Abdullah-i Ensari’ye kadar raviler silsilesini zikrederek ondan şöyle naklediyor:

Hz. Peygamber (s.a.a), Emir’ul- Muminin Ali’ye şöyle buyurdular: “Ya Ali! Bana nispetle, Harun’un Musa’ya nispetle olan menzileti (konumu) gibi olmak istemiyor musun? Şu farkla ki, benden sonra bir peygamber yoktur; eğer olsaydı o sen olurdun.”

Yine Şafii fakihi olan Mir Seyyit Ali Hemadi, “Meveddet’ul- Kurba”nın 6. meveddetinin ikinci hadisinde Enes bin Malik’ten şöyle nakletmiştir:

Hz. Peygamber şöyle buyurdular: “Allah Teala beni peygamberliğe seçti ve beni bütün peygamberlerden de üstün kıldı. Amcam oğlu Ali’yi de benim vasim kılarak

pazılarımı güçlendirdi.

Nitekim Musa'nın pazısını da kardeşi Harun vasıtasıyla güçlendirdi. O (Ali) benim halifem ve vezirimdir; eğer benden sonra peygamber olsaydı şüphesiz o peygamber olurdu; fakat benden sonra peygamber yoktur."

Görüldüğü gibi Hz. Ali'nin nübüvvet makamına sahip olduğu sözü sadece bize ait değil, sizin kendi ulemanızın da tasdikiyle bizzat Hz. Peygamber'e aittir. O Hazretin sözüne binaen Hz. Ali nübüvvet makamına sahipti ve bu mesele sizin bu kadar şaşırmanızı gerektirecek kadar karışık ve duyulmamış bir mesele de değildir.

Hz. Harun'un menzilet ve mertebelerinden, sadece nübüvvet makamı müttasıl istisnayla müstesna olmuştur. Ama onun haricindeki menzilet ve mertebeler, sizin kendi ulemanızın da itirafıyla Hz. Ali için baki ve sabittir.

Bu menzilet ve makamlardan en üstünü de, hilafet ve efdaliyet menziletidir (makamıdır). Allah-u Teâla Hz. Harun'un hilafeti hakkında açık bir şekilde A'raf (7) suresinin 142. ayetinde şöyle buyuruyor:

"Musa kardeşi Harun'a dedi ki; Kavmim içinde benim halifem ol (yerime geç), onları düzene koy ve bozguncuların yoluna uyma."

Hafız: Geçen ayetlerde Hz. Harun'un, kardeşi Hz. Musa'yla nübüvvet makamına ortak olduğunu söylediniz. O halde nasıl oldu da onu kendi halifesi kıldı? Oysa insanın ortağının makamı, kendisine halife ve vasi olmaktan çok yücedir.

Eğer ortağı halife (kendi yerinde oturacak olan) yaparlarsa, onu makam ve mertebesinden aşağı düşürmüş olurlar. Çünkü nübüvvet makamı hilafet makamından daha yücedir.

Davetçi: Muhterem beylerden bazıları fazla dikkat etmediklerinden dolayı hataya düştüler. Eğer biraz dikkat edecek olsaydınız, cevabıma gerek kalmadan kendiniz cevabı bulurdunuz ve anlardınız ki

Hz. Musa (ala nebiyyina ve âl'ihi ve aleyh'is- selam)'ın nübüvveti asıl ve Hz. Harun'un nübüvveti ise ona tabi idi; onun halifesi gibiydi. Şuna da teveccüh edilmesi gerekir ki, Hz. Harun tebliğ işlerinde, kardeşi Hz. Musa'yla aynı konuma sahipti.

Nitekim bu, Hz. Musa'nın, Taha suresinin 25. ayetinden 33. ayetine kadar olan kısımdaki Allah-u Teâla'ya yakarışından anlaşılmaktadır. Taha suresi Hz. Musa'nın sözünü şöyle naklediyor:

"Dedi ki: Rabbim, benim göğsümü aç, işimi kolaylaştır, dilimden düğümü çöz; ki söyleyeceklerimi anlasınlar. Ailemden bana bir yardımcı kıl; kardeşim Harun'u;

onunla sırtımı kuvvetlendir, onu, işimde ortak kıl; böylece seni tesbih edelim.”

İşte bundan dolayı sadece Hz. Ali (a.s), nübüvvet-i hasse dışında bütün kemal mertebelerinde Hz. Peygamber’le ortak ve aynı konuma sahipti.

Hafız: Bizim hayretimiz sürekli olarak artıyor. Görüyoruz ki Hz. Ali’nin (k.v) makamı konusunda akıl sahiplerinin aklını hayrete düşürecek kadar guluv ediyorsunuz (ileri gidiyorsunuz).

Onlardan biri de şimdi söylediğiniz sözdür. Buyurdunuz ki: Ali (k.v), Resulullah (s.a.a)’in sahip olduğu bütün sıfat ve özelliklere sahipti.

Davetçi: Evvela, bu çeşit sözler guluv (ileri gitmişlik) değil, aslında hakikatin özüdür. Çünkü akli kaidelere göre Hz. Peygamber’in halifesinin bütün sıfatlarıyla Peygamber’e benzemesi gerekir.

İkinci olarak, yalnız biz böyle bir iddiada bulunmuyoruz; sizin büyük alimlerinizden bazıları da kendi muteber kitaplarında bu manada sözler söylemişlerdir.

Hz.Ali’nin, Peygamber(s.a.a)’in Bütün Sıfatlarına Sahip Oluşu

İmam Sa’lebi kendi tefsirinde ve sizin büyük alimlerinizden olan Seyyit Ahmed Şahabuddin “Tevzih’ud- Delail ala Tercih’il- Fezail” adlı kitabında, bu manaya işaret ederek şöyle diyor:

“Mevlamız Emir’ul- Muminin Ali, Hz. Peygamber’in pek çok yüce sıfat, fiil, adet, ibadet ve ahvalinde O Hazrete benzemiştir. Bu mana, sahih hadis ve açık ifadelerle Hz. Ali için kesinleşmiştir; bunun hiçbir delil ve hüccete ihtiyacı yoktur. Bazı alimler, Hz. Peygamber’in sahip olduğu bir takım güzel sıfatları, Hz. Ali için de saymışlardır.

Örneğin: Hz. Ali ile Hz. Peygamber nesepte birbirlerinin mislidirler. Hz. Ali taharette (masumlukta), -Hz. Peygamber, Hz. Ali, Hz. Fatıma, Hz. Hasan, ve Hz. Hüseyn hakkında nazil olan- Tathir ayeti[3] gereğince Hz. Peygamber’le aynıdır.

Maide suresindeki; “Sizin veliniz (yönetici ve önderiniz) ancak Allah, O’nun Resulü, namaz kılan ve rüku halinde zekat veren müminlerdir.”[4] mealindeki Velayet ayeti gereğince Hz. Ali, Hz. Peygamber’in ümmet üzerinde sahip olduğu velayet makamının aynısına sahiptir. Bu ayetin, Hz. Ali hakkında indiğine dair herkes ittifak etmiştir.

Hz. Ali, Beraat (Tevbe) suresi gereğince, tebliğ ve risalet makamında Hz. Peygamber’le aynı makama sahipti. Zira Hz. Peygamber (s.a.a), Beraat suresinin ayetlerini hac mevsiminde Mekke ehline okuması için Ebu Bekir’e verdi.

Ama (bu kitapta da yazıldığı üzere) Cebrail Hz. Peygamber'in huzuruna gelerek, bu risaleti (görevi) ya kendisi veya kendisinden olan birisinden başkasının yapamayacağını bildirdi; Hz. Peygamber (s.a.a) de Allah'ın emriyle Beraat suresini Ebu Bekir'den alıp hac mevsiminde okuması için Hz. Ali'ye verdi.

Hz. Peygamber'in Gadir-i Hum'da buyurmuş olduğu; "Ben kimin mevlası isem, Ali de onun mevlasıdır." hadisi gereğince, Hz. Ali, Hz. Peygamber'in ümmetin mevlalığı olan makamının aynısına sahipti.

Hz. Ali Al-i İmran suresindeki Mübahele ayeti gereğince, Hz. Peygamber'le nefis birliği (ittihad-i nefs) makamına sahiptir. Nitekim Allah-u Teala Mübahele ayetinde (bu kitapta zikredildiği gibi her iki fırkanın ittifakıyla) Hz. Ali'yi Resulullah (s.a.a)'in nefsi mesabesinde karar kılmıştır.

Hz. Ali, evinin kapısının mescide açılması yönünden Hz. Peygamber'le aynı makama sahipti. (Bilindiği gibi, Peygamberle Hz. Ali'nin kapısı hariç, kapıları camiye açılan bütün evlerin kapılar Hz. Peygamber'in emriyle kapatılmıştır.)

Hz. Ali, mescide cenabetli girebilmekle ilgili kendisine verilen izinde de Hz. Peygamber'le aynı makama sahipti. (Bu arada Ehl-i sünnet kardeşlerimiz arasında yavaşça bazı sözler söylenmeye başladı. Ne olduğunu sorunca şöyle cevap verdiler:)

Nevvab: Geçen Cuma, namaz kılmak için camiye gittik. İmam, tesadüfen sizin Peygamber'in mescidine açılan kapıyla ilgili naklettiğiniz hadisi nakletti ve bu kapının Ebu Bekir'in kapısı olduğunu söyledi. Sizin, bu kapının Hz. Ali'nin kapısı olduğunu söylemeniz mecliste bulunanların hayretine yol açtı. Aramızdaki konuşmalar da bu meseleyle ilgiliydi. Bu muammayı çözmenizi rica ediyoruz.

Davetçi: (Hafız'a dönerek) Böyle bir beyanda bulundunuz mu?

Hafız: Evet! Çünkü büyük ve adil sahabe!! Ebu Hureyre'den nakledilen sahih hadislerde, Peygamber-i Ekrem, mescide açılan bütün kapıların kapatılmasını emretmiş ve Ebu Bekir'in kapısını istisna ederek şöyle buyurmuştur: "Ebu Bekir bendendir; ben de Ebu Bekir'denim."

Davetçi: Büyük ihtimalle muhterem beyler de mutlaka görmüşlerdir ki Emeviler, Emir'ul- Muminin Hz. Ali'nin özelliklerinden sayılan her faziletin karşısında, Muaviye'nin sofrasının tabak yalayıcıları olan Muğayre, Amr bin As, Ebu Hureyre vb. şahıslar vasıtasıyla, başkaları hakkında hadis uydurmak için büyük çaba sarf etmişlerdir.. Bekriler de Ebu Bekire olan aşırı alakalarından dolayı bu yalan hadisleri daha da desteklemişlerdir.

Nitekim İbn-i Ebi'l- Hadid "Nehc'ul- Belağa" şerhinin 1. ve özellikle 3. cildinin 17. sayfasında bu vakıaları geniş bir şekilde naklederek şöyle diyor: "Ebu Bekir'in

kapısının dışındaki mescide açılan bütün kapıların kapatılması hadisi, mevdu (uyduruk) hadisler cümlesindendir.”

Şu açıktır ki bu mevdu hadis, Şia ve Ehl-i Sünnet alimleri yoluyla tevatürle nakledilen şu hadis: “Peygamber-i Ekrem (s.a.a), Hz. Ali’nin kapısının dışında mescide açılan diğer bütün kapıları Allah’ın emriyle kapattı.” karşısında uydurulmuştur.

Nevvab: Hafız efendi bu hadisi Ebu Bekir’in faziletleri arasında sayarken, siz Hz. Ali’nin faziletlerinden biri olduğunu söylüyorsunuz. Eğer mümkünse, dinleyicilerin en güzel olanı seçebilmesi için, bizim muteber (sahih) kitaplarımızın bazı senetlerine değininiz (iddianızın doğruluğuna dair onlardan delil getiriniz).

Hz. Peygamber’in Emriyle, Hz. Ali’nin Kapısının Dışında Mescide Açılan Diğer Kapıların Kapatılması

Davetçi: İmam Ahmed bin Hanbel “Müsned” kitabının 1. cildinin 175. sayfası, 2. cildinin 26. sayfası ve 4. cildinin 369. sayfalarında, Ebu Abdurrahman Nesai “Sünen-i Nesai” adlı kitapta ve “Hasais-u Aleviyye” kitabının 13. ve 14. sayfalarında, Hakim-i Nişaburi “Müstedrek” kitabının 3. cildinin 117 ve 125. Sayfalarında, Sibt bin Cevzi, Tirmizi ve Ahmed kanalıyla bu hadisi ispatladığı “Tezkire” kitabının 24 ve 25. sayfalarında İbn-i Esir-i Cezri “Esne’l- Metalib”in 12. sayfasında, İbn-i Hacer-i Mekki “Savaik”in 76. sayfasında, İbn-i Haceri Askalani “Feth’ul- Bari”nin 7. cildinin 12. sayfasında, Taberani

“Evset” kitabında, Hatib-i Bağdadi “Tarih-i Bağdadi” ismiyle meşhur olan kitabının 7. cildinin 205. sayfasında, İbn-i Kesir “Tarih-i İbn-i Kesir” diye tanınan kitabının 7. cildinin 342. sayfasında, Muttaki-yi Hindi

“Kenz’ul- Ummal”ın 6. cildinin 408. sayfasında, Heysemi “Mecma’uz- Zevaid” kitabının 9. cildinin 115. sayfasında ve Muhibbuddin Taberi “Riyaz” kitabının 2. cildinin 192. sayfasında, İbn-i Ebi’l- Hadid “Şerh-i Nehc’ul- Belağa”nın 2. cildinin 451. sayfasında, Hafız Ebu Naim “Fezail’us- Sahabe”nin 153. sayfası ve “Hilyet’ul-Evliya”nın 4. cildinde, Celaluddin Süyuti

“Tarih’ul- Hulefa” nın 116. Sayfasında, yine “Cem’ul- Cevami”, “Hasais’ul- Kubra” ve “Leali’l- Mesnua”nın 1. cildinin 181. sayfasında, Hatib-i Harezmi “Menakıb”da, Himvini “Feraid”de, İbn-i Meğazili “Menakıb”da, Menavi-yi Mısri “Kunuz’ud-Dekaik”de, Süleyman Belhi el-Hanefi “Yenabi’ul- Mevedde”nin 87. sayfasında (mezkur kitabın 17. babını bu meseleye ayırmıştır), Şehabuddin Kastalani “İrşad’us-Sari”nin 6. cildinin 81. sayfasında, Halebi

“Siret’ul- Halebiyye”nin 3. cildinin 374. sayfasında, Muhammed bin Talha eş-Şafii “Metalib’us- Süul”un 17. sayfasında söz konusu hadisi çeşitli lafızlarla nakletmişlerdir.

Velhasıl, Ehl-i Sünnet alimlerinin geneli, Ömer bin Hattap, Abdullah bin Abbas, Abdullah bin Ömer, Zeyd bin Erkam, Burra bin Azib, Ebu Said-i Hodri, Ebu Hazım-ı Eşcei, Sa'd bin Ebi Vakkas ve Cabir bin Abdullah-i Ensari gibi ashabın ileri gelenlerinden küçük farklılıkla Hz. Peygamber (s.a.a)'in Hz. Ali'nin kapısından başka mescide açılan bütün kapıların kapatılmasını emr ettiklerini nakletmişlerdir.

Aksine, Ehl-i Sünnetin büyük alimlerinden bir çoğu, aldatılmış olan Emevi, Bekri ve diğer kimseleri aydınlatmak için, bu konuyla ilgili geniş açıklamalar yapmışlardır.

Örneğin: Muhammed bin Yusuf-i Genci eş-Şafii "Kifayet'ut- Talip" kitabının 50. babını sadece bu konuya ayırmıştır. Konuyla ilgili müstenet hadisleri naklettikten sonra "Haza Hadisun Alin" (Bu çok değerli hadistir) unvanıyla açıklamalarda bulunmuş ve şöyle demiştir:

Resulullah (s.a.a), mescide açılan kapıların kapatılmasını ve mescidde cenabetli veya hayızlıyken durmanın yasak olduğunu buyurduktan sonra Hz. Ali'nin kapısını istisna ederek şöyle buyurmuştur: "Ali'nin kapısı dışındaki mescide açılan bütün kapıları kapatın."

Daha sonra şöyle diyor: Cenabet halindeyken mescide girme ve orada durmanın mubah (sakıncasız) olması, sadece Hz. Ali'ye mahsustu. Ama bu, diğer insanların da mescide cünüplüyken veya hayızlıyken girip çıkabileceklerine delil olamaz.

Hz. Peygamber'in, bu büyük ayrıcalığı Hz. Ali, Hz. Fatıma ve evlatlarına tanımasının nedeni, bunları pak (tertemiz) bilmesinden dolayıdır. Zaten Tathir ayeti de O'nların her türlü ricsten (çirkinlik ve günahtan) münezzeh olduğunu açık bir şekilde bildirmiştir.

Sayın Hafız bey, bu Şafii aliminin yaptığı geniş açıklamaları da dikkate alarak, Ebu Bekir hakkındaki naklettikleri hadisi bunlar ile mukayese etsinler. Bizim bunca güvenilir senetlerimize rağmen, eğer Ebu Bekir'in tahareti (bütün çirkinliklerden tertemiz olması) hakkında bir delilleri varsa, buyursun nakletsinler.

Şuna da ilave edelim ki, Buhari ve Müslim kendi sahihlerinde bu konuya işaret ederek, cünüplüyken kimsenin mescide girme ve mescitte durma hakkına sahip olmadığını söyleyip Resul-ü Ekrem'in şöyle buyurduğunu naklediyorlar: "Ben ve Ali'den başka mescitte cünüp olmak kimseye layık değildir."

Bu tip hadisler, Hz. Ali ve Hz. Peygamber'in kapısından başka bütün kapıların kapandığını ispatlamaktadır. Eğer bu iki kapının haricinde de herhangi bir kapı açık kalmış olsaydı, başkalarının da mescide cenabetli girmeleri câiz olurdu. Oysa Peygamber efendimiz açık bir şekilde, kendisi ve Hz. Ali'nin dışında kimsenin mescide cenabetli giremeyeceğini buyuruyor.

Bu hadis, (ki Buhari ve Müslim de onu nakletmişlerdir) Emevi, Bekri ve diğer

grupların, açık kapının diğer bir şahsa ait olduğu hususundaki iddialarının reddi için kesin bir delildir.

Şu kesin ve açıktır ki, evin kapısının mescide açık bırakılması, Hz. Ali (a.s)'ın özelliklerindendir. Eğer izin verirseniz bu konudaki sözlerime, ikinci halifeden size sunacağım bir hadisle son vereyim. Hakim bu hadisi "Müstedrek"in 3. cildinin 125. sayfasında, Süleyman-i Belhi el-Hanefi "Yenabi'ul- Mevedde"nin 56. bölümünün 210. sayfasında

(Zahair'ul- Ukba"dan naklen), İmam'ul- Harem "Müsned-i Ahmed bin Hanbel"den, Hatib-i Harezmi "Menakıb"ın 261. sayfasında, İbn-i Hacer "Savaik"in 76. sayfasında, İbn-i Esir "Tarih'ul- Hulefa"da, İbn-i Esir-i Cezri "Esne'l- Metalib"de vb. şahıslar, az bir farkla Ömer'in şöyle dediğini nakletmişlerdir:

"Şüphesiz Ali bin Ebu Talib'e üç özellik verilmiştir. Eğer onlardan birisi bana verilmiş olsaydı, benim için kırmızı tüylü hayvanlardan daha hayırlıydı; o özellikler şunlardır:

1- Peygamber (s.a.a), onu kendi kızıyla evlendirdi.

2- Peygamber (s.a.a), O'nun kapısı dışındaki mescide açılan bütün kapıları kapattı ve O Resulullah ile birlikte mescitte oturdu ve Peygambere mescitte helal olan her şey O'na da helal oldu.

3- Peygamber (s.a.a) Hayber gününde, İslam bayrağını O'na verdi."

Umarım bu muamma, Nevvab bey ve diğer aziz kardeşlerimize, hiçbir özür baki kalmayacak bir şekilde çözülmüş oldu; Hafız bey de tamamen aydınlanmış oldular.

Biz tekrar başa dönelim, yani Seyyid Şahabuddin'in geriye kalan sözlerine. O araştırmasının son kısmında şöyle diyor:

"Kim Hz. Ali'nin ahvali hakkında biraz araştırmada bulunursa, bir çok özel sıfat, zahiri haller ve dış görünüş sıfatlarında Resulullah'a son derecede benzediğini ve nurunu iktibas ettiğini görecektir. Hz. Ali'den başka kimse bu hususiyetlere sahip olma iftiharına sahip değildir."

Bu söylediklerim, sizin kendi ulemanızın Emir'ul- Muminin Hz. Ali'nin özel faziletleri hakkındaki itiraflarından sadece bir numune idi. Biliniz ki, ben asla O Hazretin makamı hakkında guluv etmiyor ve akılsızca iddialarda da bulunmuyorum. Şia camiası, evvelden günümüze dek asla delilsiz bir iddiada bulunmamıştır; bizim delillerimizin asıl kaynakları, sizin kendi muteber kitaplarınızda yer almaktadır.

Ama üzüldüğüm nokta şu ki, sizler, geçmişten kalma bir adet üzere, her şeyden habersiz avam halkın arasında oturduğunuzda, kendi makamınızı korumak için, -

tek başınıza kadının yanına gidip kuruyla yaşı birbirine katıyor- iftiralarda bulunup meseleyi halka yanlış aktarıyorsunuz.

Zikredilen bu mukaddimeden, Hz. Ali'nin, Harun'un Hz. Musa'ya olan nispeti gibi bütün yönlerde Hz. Peygamber'in misli ve ortağı olduğu sabit oldu.

Hz. Musa, kardeşi Harun'u Ben-i İsrail arasında herkesten daha layık ve daha üstün bildiği için Allah'a dua ederek onu, kendisine ortak ve vezir kılmasını istedi. Hz. Peygamber de ümmeti arasında bu makama, Hz. Ali'den daha layık bir kimse görmedi ve Allah'tan, Harun'u nasıl Musa'ya vezir ve ortak kıldıysa, Ali'yi de kendisine ortak kılmasını istedi.

Nevvab: Kıble sahip! Acaba bu konuyla ilgili hadis var mı?

Davetçi: Tabi, Şia'daki icmaya ilave olarak, sizin muteber kitaplarınızda da bu konuyla ilgili hadisler vardır.

Nevvab: Eğer mümkünse, o hadislerden bazılarını bizler için okursanız memnun olurum.

Davetçi: Beylerin buna isteği olursa, ben hazırım.

Hafız: Herhangi bir sakıncası yoktur. Çünkü hadis nakletme ve onu dinleme ibadettir.

Hz.Peygamber'in Allah Teala'dan Hz.Ali'yi Kendisi İçin Vezir İstemesi

Davetçi: Şafii fakihi olan İbn-i Meğazili "Menakıb"da, Celaluddin Süyuti "Dürr'ül-Mensur" tefsirinde ve hadis ashabının imamı Ahmed Sa'lebi "Keşf'ul- Beyan" tefsirinde, Sibt bin Cevzi

"Tezkire"de Velayet ayetinin bahsinde ve yine aynı kitabın 14. sayfasında Ebuzer ve Esma bint-i Umeys'ten (Ebu Bekir'in hanımı) şöyle söylediklerini naklediyor:

"Bir gün öğle namazını mescitte kıldık ve Resulullah da orada idi. Bir dilenci kalkıp yardım talebinde bulundu ve kimse ona bir şey vermedi. Bu arada namazda rüku halinde olan Hz. Ali parmağındaki yüzüğe işaret etti ve dilencide yüzüğü Ali'nin parmağından çıkardı.

Peygamber (s.a.a) bu manzarayı görünce, mübarek başını gökyüzüne doğru kaldırıp şöyle arz etti:

"Allah'ım! Kardeşim Musa senden istekte bulunarak şöyle dedi: Rabbim benim göğsümü genişlet, (risaletin tebliğinde) işimi kolaylaştır... ve kardeşim Harun'u işlerimde ortak kıl."

O zaman Musa'ya şu ayet nazil oldu: "Biz senin isteğini kabul ettik ve kardeşin Harun'u sana vezir ederek, senin pazılarını güçlendireceğiz ve size bu alemde kimsenin ulaşamayacağı bir kudret ve hükümet size vereceğiz."

Bu sırada Peygamber efendimiz şöyle arz etti:

"Allah'ım! Ben senin seçkin kulun ve peygamberin olan Muhammed'im; öyleyse göğsümü genişlet, işlerimi kolaylaştır ve Ehl-i Beytimden Ali'yi bana vezir kılarak sırtımı güçlendir."

Ebuzer diyor ki, Allah'a and olsun, Peygamber'in duası tamam olmadan Cebrail nazil olarak; "Sizin veliniz Allah, Resulü ve namaz kılıp rüku halinde iken zekat veren müminlerdir." ayetini Hz. Peygamber'e okudu.

Görüldüğü gibi Hz. Peygamber'in duası kabul olmuş ve Hz. Ali de (Harun'un Musa'ya vezir olduğu gibi) O Hazrete vezir kılınmıştır.

Muhammed bin Talha eş-Şafii "Metalib'us- Süul" kitabının 19. sayfasında, geniş açıklamalarla bu manaya değinmiştir.

Hafız Ebu Neim-i İsfehani "Munkabet'ul- Mutahharin" kitabında, Şeyh Ali Cifri "Kenz'ul- Berahin"de, İmam Ahmed bin Hanbel "Müsned"inde, Seyyit Şehabuddin "Tevzih'ud- Delail"inde, Celaluddin Süyuti "Dürr'ül- Mensur"da ve diğer birçok Ehl-i Sünnet uleması- ki vaktin darlığı nedeniyle onların adını zikretmiyorum- kendi tasnif ve teliflerinde bu hadisi nakletmişlerdir.

Bazıları bu hadisi Esma bint-i Umeys'ten (Ebu Bekir'in hanımı), diğer bazıları da sahabelerden nakletmişlerdir.

İbn-i Abbas diyor ki; Peygamber (s.a.a) ben ve Ali'nin elini tutuktan sonra dört rekat namaz kılıp ellerini gökyüzüne doğru açarak şöyle arz etti: "Allah'ım! Musa bin İmran (kardeşi Harun'un vezirliği, nübüvvet işinde ortak olması ve risaleti tebliğ etmesi için) senden istekte bulundu. Allah'ım! Ben Muhammed de senden istiyorum ki, göğsümü genişletesin,

işlerimi kolaylaştırasın, sözümü anlayabilmeleri için dilimin düğümünü çözesin, ehlimden Ali bin Ebu Talib'i bana vezir kılasın, O'nun vasıtasıyla sırtımı güçlendiresin ve O'nu işlerimde bana ortak kılasın."

İbn-i Abbas diyor ki o esnada bir münadinin şöyle dediğini işittim; "Ya Ahmed! İstediğin şeyi sana verdik." O zaman Resul-ü Ekrem (s.a.a) Hz. Ali'nin ellerini tutarak ona şöyle buyurdu:

"Ellerini gökyüzüne kaldır ve Rabbinden sana bir şeyler vermesi için istekte bulun." Hz. Ali ellerini gökyüzüne doğru kaldırarak şöyle arz etti: "Allah'ım, kendi katında

benim için bir ahit kıl ve benim için meveddet (muhabbet) icat et.” Bu sırada Cebrail nazil olarak Meryem suresinin şu ayetini getirdi:

“İman edenler ve salih amellerde bulunanlar için Rahman (Allah) bir sevgi kılacaktır.”[5]

Ashap bu olaydan dolayı hayrete düşünce Resul-i Ekrem (s.a.a) şöyle buyurdular: “Neden hayrete düşüyorsunuz, Kur’ân dört kısımdır; ondan dörtte biri biz Ehl-i Beyt hakkındadır, dörtte biri helaller hakkındadır, dörtte biri haramlar hakkındadır, dörtte birisiyse feraiz ve ahkam hakkındadır. Allah’a and olsun ki, Kur’ân’ın keraimi de Ali hakkında nazil olmuştur.”

Şeyh: Hadisin sahih olması onun sadece Ali (k.v) hakkında olmasına delalet etmez. Bu hadis, iki şanı yüce halife olan Ebu Bekir ve Ömer hakkında da söylenmiş olabilir. Kuz’at bin Suveyd İbn-i Ebi Melike’den o da İbn-i Abbas’tan Resulullah’ın şöyle buyurduğunu nakletmiştir: “Ebu Bekir ve Ömer bana nispetle Harun’un Musa’ya olan menzileti (konumu) gibidir.”

Davetçi: Sayın beyler, eğer biraz ravi ricallerine müracaat etmiş olsaydınız, kendinizi bu kadar zahmete düşürmezdiniz. Bazen Amudi, bazen de yalancı Kuz’a gibi kimselerin sözleriyle istişhat ediyorsunuz (delil getiriyorsunuz). Oysa sizin büyük alimleriniz, onun naklettiği hadisleri zayıf bilerek reddetmişlerdir.

Özellikle Allame Zehebi “Mizan’ul- İ’tidal”da Kuz’a bin Suveyd ve Ammar bin Harun’un hal tercümelerinde bu hadisi reddetmiş ve onun yalan olduğunu söylemiştir. Binaenaleyh, Kuz’a bin Suveyd kendi alimleriniz tarafından reddedildiğine göre ondan nakledilen hadisler de reddedişmiş demektir.

Sayın beyler, Şia’nın bu hadisi tevatürle nakletmesine rağmen benim sizin büyük alimlerinizden naklettiğim raviler silsilesini, Kuz’a’nın naklettiği rivayeti yan yana koyarak mukayese edin ve daha sonra hangisinin daha doğru olduğuna kendiniz vicdanınızla karar verin.

(Söz buraya yetiştiğinde beyler saatlerine bakarak; “Biz sohbete dalarak saatten gafil olduk, saat gece yarısını geçmiştir, bu konuyu burada bırakalım, yarın kaldığımız yerden devam ederiz.” diyerek kalkıp iyi geceler deyip gittiler.)

BEŞİNCİ OTURUM

(27 Recep 1345 Salı akşamı)

(Akşamın ilk saatlerinde cemaat daha kalabalık bir toplulukla geldi. Hal hatır sorulup çaylar içildikten sonra Hafız sözü açtı.)

Hafız: Bugün, dün akşamki sözlerimizin üzerinde epeyce düşündüm. Sonra şu

sonuca vardım: Maşaallah, güçlü bir konuşma yeteneğiniz var. Sihirli beyanınızın yanı sıra, güzel konuşmanız ve konuyu dallandırıp budaklandırmakla, Resulullah'ın menzilet hadisini buyurmasından amacı; "Hz. Ali'nin (k.v), kendisinden hemen sonra halife olduğunu ispat etmekti" demek istiyorsunuz.

Halbuki hadisin özel bir yönü olup Tebuk gazvesinde söylenmiştir. Hadisin genel olup her zaman geçerli olacağına dair herhangi bir delilimiz yoktur.

Menzilet Kelimesi Geneli (Umumiyeti) İfade Ediyor

Davetçi: Bu sözü sizden başkası söyleseydi şaşırmazdım. Ama sizin gibi birinin böyle konuşması gerçekten çok şaşırtıcıdır. Çünkü siz Arap edebiyatını ve onun kurallarını biliyorsunuz. Neden böyle konuşuyorsunuz anlamıyorum.

Arapça dilbilgisi kurallarına göre istisna ve kendisinden istisna olunmuş kelime (müstesna minhu)'nin, her yerde genelliği ifade ettiğini çok iyi biliyorsunuz. Bu hadis-i şerifte menzilet kelimesinin özellikle aleme (özel ada) izafe olması, kesinlikle genelliği (umumiyeti) simgeliyor.

Ayrıca, usul ilminin alimleri, ism-i cins-i izafinin, özellikle de elif ve lâm ile olursa, umumiyeti ifade ettiğini söylüyorlar.

Hadiste de "menzilet" kelimesinin ism-i cins-i izafi olması umumiyeti gerektirmektedir.

Her ne kadar bazı alimler bunun aksini söylemişlerse de, Usul ilminin büyük alimleri bizim kabul ettiğimiz görüşü, yani bir kelime marifeye (tanınmış, belli, bilinene) izafe olduğu zaman umumu ifade eder görüşünü benimsemişlerdir. Burada marifenin aleme (özel ada) veya zamire izafe olması arasında her hangi bir fark yoktur. İstisnanın varlığı, umuma delalet etmenin şartı değildir. Aksine istisnanın sahih olması umum için yeterlidir.

Buna göre "Senin bana olan menziletin, Harun'un Musa'ya olan menzileti gibidir; ama benden sonra nebi yoktur." hadisi umuma delalet etmektedir. "Benden sonra nebi yoktur" cümlesi manaya hamledilmiş (yüklenmiş)tir. O mana da "nübüvvet"tir. Manaya hamletme kuralı meşhur bir kural olup çok kullanılmaktadır. Fasih ve belagatlı kimselerin şiir ve yazılarında bu kural çok uygulanmıştır.

Hafız: Biraz daha dikkat ederseniz "Benden sonra nebi yoktur" cümlesinin cümle-i haberiyye olduğunu göreceğinizi zannediyorum. Onu Harun'un menazilinden istisna edemezsiniz. Ayrıca neden sarahatten çıkıp manaya hamlediyorsunuz ve neden nübüvvet kelimesini hazfediyorsunuz?

Davetçi: Münakaşa yolunda giriyorsunuz! Sizin gibi şerif birinin münakaşa yoluna baş vurması beklenmiyor doğrusu. Eğer önceki cümlelerin üzerinde biraz

düşünürseniz, cümle-i haberiyyenin cevabının orada verildiğini göreceksiniz.

Neden manaya hamlettiniz ve neden zahir-i lafızla hakikati açıklamadınız? sözünüze gelince bunun cevabını siz daha iyi biliyorsunuz, ama bilmezlikten geliyorsunuz. Acaba beyan ilminin alimlerinin, cümleyi güzelleştirmek için bazı kelimeleri hazfettiklerini (cümlede kullanmadıklarını) biliyor musunuz? Kuran-ı Kerim'in ayetlerinde, fesahat ve belagatlı kimselerin sözlerinde bunun birçok örneğine rastlamaktayız.

Ayrıca, eğer hadislerde "nübüvvet" kelimesi olmasaydı, böyle bir soru sorabilirdiniz. Halbuki Peygamber-i Ekrem (s.a.a), bu makamın Hz. Ali (as)'ın olduğunu ispatlamak için birkaç kez nübüvvet kelimesini açıkça kullanmış, onu cümlede getirmiştir. Resulullah (s.a.a) bazen nübüvvet kelimesini getirmeyerek (innehu la nebiyye ba'dî), bazen de onu getirerek (illen nübüvvete) hakikati ispat etmişlerdir. Bu da cümleye ayrı bir güzellik kazandırmıştır.

Ehl-i Sünnetin büyük alimleri, hem nübüvvet kelimesinin olduğu, hem de olmadığı birçok hadis nakletmişlerdir. Onların bazılarını aşağıda getiriyoruz:

Muhammed bin Yusuf-u Genci eş- Şafii "Kifayet'ut- Talibin"in 70. babında, Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi "Yenabi'ul- Meveddet"in 6. babında, İbn-i Esir kendi adını verdiği tarihinde yani "Tarih-i İbn-i Esir"de, Aişe bint-i Sa'd'dan, o da babasından, o da Resulullah (s.a.a)'den, Sibt bin Cevzi "Tezkire"nin 12. sayfasında Müsned-i Ahmed, Müslim ve daha başkalarından,

İmam Ahmed bin Hanbel "Menakıb"de, Ebu Abdurrahman Ahmed bin Şuayb-i Nesai (Sihah-ı Sitte'nin yazarlarından biri) "Hasais'ul Aleviyye"de kendi senedine dayanarak Sa'd bin Ebi Vakkas'tan ve Aişe'den, o da babasından, Hatib-i Harezmi "Menakıb"da Cabir bin Abdullah Ensari'den şöyle naklediyorlar: "Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye şöyle buyurdular: "Ema terza en tekune minni bimenzileti Harun'e min Musa" (Acaba bana nispetle, nübüvvet hariç, Harun'un Musa'ya olan menzileti gibi olmaya razı değil misin?)

Mir Seyyid Ali Hemedani, "Meveddet'ul- Kurba"nın 6. mevedde sinde Enes bin Malik'ten naklettiği hadisin sonunda (dün akşam bu hadisin tamamını aktarmıştım.) Resulullah (s.a.a) şöyle buyuruyor:

"Eğer benden sonra nebi (peygamber) olsaydı, mutlaka Ali peygamber olurdu. Ama benden sonra nübüvvet (peygamberlik) yoktur."

Bu kadarının yeterli olacağını sanıyorum. Beyler kimseyi yanıltmaya kalkmasınlar; Bilsinler ki müstesna (istisna edilen) nübüvvettir, nübüvvetin olmaması değil. Bu hadis şunu anlatmak istiyor: Hz. Musa Kelimullah (a.s), ümmetinden 40 günlüğüne ayrıldığında, onları kendi başlarına bırakmayıp Beni İsrail'in en faziletlisi olan Hz.

Harun'u kendi yerine halife ve vâsi olarak seçip gitti. Bu vesileyle gıyabında, nübüvvete herhangi bir zararın gelmesini önlemek istiyordu. Hal böyleyken şeriatı kamil, kanunları da kıyamete kadar sürecek olan Hatem'ul- Enbiya (s.a.a)'in, cahil insanları kendi başlarına bırakmaması ve mukaddes şeriatı, istediklerine uyacak, rey ve kıyasa göre amel edecek ve şeriatı bölüp-parçalayarak hanif ve saf ümmeti 73 fırkaya bölecek olan insanların yetkisine bırakmaması daha uygundur.

Onun için hadisi şerif "Ali'nin bana nispet olan menzileti (konumu), Harun'un Musa'ya olan menzileti (konumu) gibidir." diye buyurmaktadır. Yani bu hadis, Hz. Ali (a.s)'ın, Hz. Harun (a.s)'ın sahip olduğu bütün makamlara sahip olduğunu ispat ediyor. Hz. Ali (a.s)'ın bütün sahabe ve ümmetten daha üstün olduğunu kanıtlayan delillerden biri de O'nun halife tayin edilmesidir.

Yani Hz. Harun (as), Hz. Musa (a.s)'ın gıyabında nasıl O'nun halifesi idiyse, Hz. Ali (a.s) da Hz. Peygamber (s.a.a)'in gıyabında O'nun halifesidir.

Hafız: Bu hadisin azameti hakkında söylediklerinizi, tabi ki tasavvur edilenin daha üstündedir. Ama öyle sanıyorum ki, biraz derinden düşünürseniz, hadiste genelliğin (umumiyetin) olmadığını göreceksiniz. Çünkü bu sadece Tebuk gazvesine mahsustur. Resulullah (s.a.a) sadece kısa bir süre için efendimiz Ali'yi (k.v.), halife olarak seçmiştir.

Menzilet Hadisi Tebuk'ün Dışında Defalarca Söylenmiştir

Davetçi: Hadis sadece Tebuk gazvesinde söylenmiş olsaydı, sözünüz doğru olurdu. Ancak bu hadis defalarca ve birçok yerde Resulullah (s.a.a) tarafından buyurulmuştur.

Örneğin, kardeşlik akdini ilk kez Mekke'de, ikinci kez de Medine'de Muhacirler ve Ensar arasında okuduğunda Hz. Ali (a.s)'ı kendisine kardeş seçmiş ve şöyle buyurmuştur:

"Senin bana nispetle olan konumun, Harun'un Musa'ya olan konumu gibidir; şu farkla ki benden sonra nebi yoktur."

Hafız: Çok acayip! Şimdiye kadar duyup-gördüğüm şey, menzilet hadisinin sadece Tebuk gazvesinde söylendiğidir. Peygamber (s.a.a) oraya sefere gidince, Hz. Ali'yi kendi yerine bırakmıştır. Hz. Ali sefere gidemediğinden dolayı üzülünce, Hz. Peygamber (s.a.a), onun üzüntüsünü gidermek için bu sözleri buyurmuştur. Açıklamalarınızda hata yaptığınızı sanıyorum.

Davetçi: Hayır, hata yapmıyorum, aksine buna yakinim vardır. Şia alimlerinin ittifakının yanı sıra sizin birçok alimlerinizin güvenilir ve muteber kitaplarında da bunlar nakledilmiştir.

Örneğin: Mes'udi (hem Sünnilerin kabul ettiği birisi, hem de şiaların) "Müruc'uz-Zeheb"in ikinci cildinin 49. sayfasında, Halebi "Siret'ul- Halebiyye"nin 26 ve 120. sayfalarında, imam Ebu Abdurrahman Nesai "Hasais'ul- Aleviyye"nin 19. sayfasında, Sibt bin Cevzi "Tezkire"nin 13. ve 14. sayfalarında, Süleyman Belhi el-Hanefi "Yenabi'ul- Meveddet"in 9. ve 17. bablarında,

imam Ahmed bin Hanbel'in "Müsned"inden naklen, Abdullah bin Ahmed "Zevaid-u Müsned"de ve Harezmi "Menakıb"ta bu hadisi nakletmişlerdir. Hatta, Resulullah (s.a.a)'in bu hadisi, kardeşlik akdinin dışında da birçok yerde buyurduğunu naklediyorlar. Meclisin vaktini fazla almamak için onları nakletmiyorum.

Sizler de tasdik edersiniz ki, bu hadis-i şerifin özel bir yönü yoktur. Aksine onun genelliği (umumiyeti) apaçık ortadadır. Resul-ü Ekrem (s.a.a) her fırsatta, gerekli gördüğü her yerde, Hz. Ali (a.s)'ın kendisinden sonra halife olduğunu şu cümlelerle ilan ediyordu: "Ali'nin bana nispetle olan menzileti (konumu), Harun'un Musa'ya olan menzilet (konumu) gibidir; şu farkla ki benden sonra nebi yoktur."

Hafız: Peki nasıl olur, Resulullah'ın sahabeleri bu hadisin umumiyetini bilmeleri ve Ali'yi halife olarak kabul etmelerine rağmen, yine de ona karşı gelip başkasını halife seçti ve ona biat ettiler?

Hz. Musa'nın Kardeşi Harun'u Yerine Halife Seçmesi ve Sâmiri'nin Beniisrail'i Buzağıyla Kandırması

Davetçi: Bu konuda size verebileceğim birçok cevap var. Onların içinde buraya en uygun olanı Hz. Harun (a.s)'ın olayıdır. Kuran-ı Kerim'in de açıkça buyurduğu gibi Hz. Musa Kelimullah Tur dağına gideceği zaman, kardeşi Hz. Harun'u kendisine halife seçti. Beniisrail'i (bazı hadislere göre 70 bin kişiydiler) toplayarak,

Hz. Harun'un emirlerine itaat etmelerini söyledi. Sonra Rabbinin misafiri olarak Tur dağına gitti. Daha bir ay geçmemişti ki Samiri fitnesi baş gösterdi. Beniisrail'in arasında ayrılık ve ihtilaf çıktı. Samiri altın bir buzağı yaparak Beniisrail'i, Hz. Musa (a.s)'ın halifesi olan Hz. Harun'un etrafından ayırıp kendi etrafında toplamaya başladı. Kısa bir sürede o 70 bin kişi, Hz. Harun'a karşı gelerek ona isyan etmeye başladılar.

Halbuki Beniisrail, Hz. Musa (a.s)'ın Hz. Harun'u, kendi gıyabında yerine halife seçtiğini kulaklarıyla duymuşlardı. Ama onlar Samiri'nin aldatmasıyla buzağıya taptılar. Harun (a.s) her ne kadar onların bu çirkin işine engel olmaya çalıştıysa da fayda vermedi. Hatta onu öldürmeye bile yeltendiler. Nitekim A'raf suresinin 150. ayetinde bu olaya deyinilmiştir. Harun (a.s) kardeşi, Hz. Musa Tur dağından döndüğünde dert yanarak şöyle dedi: "Annem oğlu, bu topluluk beni zayıflattı (aciz bıraktı) ve neredeyse beni öldürüyorlardı da!"

Allah aşkına, taassubunuzdan biraz uzaklaşıp insafla söyleyin, Beniisrail'in Hz.

Musa (a.s)'ın emirlerine karşı gelmeleri, hak halifesi Hz. Harun'u yalnız bırakmaları ve hokkabaz Samiri'nin hilesiyle buzağıya tapmaları, Hz. Harun'un halifeliğinin batıl olduğunu, Samiri ve buzağısının da hak olduğunu mu gösteriyor?

Beniisrail cahillerinin heva ve heveslerine uyarak yaptıkları bu iş için; "Harun'un halifeliği hak olsaydı ve onlar Hz. Musa (a.s)'ın ağzından bunu duysalardı, onun asla yalnız bırakmaz, Samiri ve buzağının peşinden gitmezlerdi" diyebilir miyiz? Böyle olmadığını kesinlikle biliyorsunuz.

Hz. Harun (a.s), Kuran-ı Kerim'in hükmüyle Hz. Musa (a.s)'ın halifesi idi. Beniisrail bunu Hz. Musa (a.s)'ın kendi ağzından işitmişlerdi. Ama Hz. Musa (a.s)'ın gıyabında, fırsat hokkabaz Samiri'nin eline geçince, altından bir buzağı yaptı ve yaptığı işin bilincinde olduğu halde, kasıtlı olarak Beniisrail'i kandırdı.

Onlar da, Hz. Harun'un Hz. Musa (a.s)'ın halifesi olduğunu bildikleri halde anlamazlıktan ya da başka kasıtlarından dolayı Samiri'nin peşinden gidip Hz. Harun'u yalnız bıraktılar.

Emir'ul- Müminin Hz. Ali (a.s)'ın Durumunun Hz. Harun (a.s)'ın Durumuna Benzemesi

Resulullah (s.a.a)'in vefatlarından sonra ashap Peygamberin ağzından defalarca, -açıkça veya kinaye olarak- kendisinden sonra Hz. Ali (a.s)'ın halife olduğunu duymalarına rağmen O'nu yalnız bıraktılar. Kimi heva ve heveslerine uyarak, kimi makam sevgisi, kimisi de Ben-i Haşim'e olan düşmanlığından dolayı Hz. Ali'den yüz çevirdiler.

Ayrıca Hz. Ali (a.s)'a karşı şahsi haset, kin ve buğz duyan bir grup da O'nun aleyhine özel bir örgüt kurmuştu. Gazali "Sırr'ul- Alemin" kitabının 4. makalesinde bu konuya değinerek açıkça şöyle diyor: "Hakka sırt çevirip cahiliyye devrine döndüler"[6]

Bu yönden Hz. Harun (a.s) ile Hz. Ali (a.s)'ın durumları arasında tam bir benzerlik vardır. Sizin kendi araştırmacı alim ve tarihçilerinizden Diyneveri diye tanınan kadı Ebu Muhammed Abdullah bin Müslim bin Kutaybe-i Bahili ed- Diyneveri "el-imamet ve's- Siyaset" adlı eserinin 1. cildinin 14. sayfasında Sakife olayını genişçe yazdıktan sonra şöyle diyor:

"Ali'nin evini ateşe verip O'nu baskı ve tehditle camiye götürerek; "Biat et yoksa boynunu vururuz" dediler. Hz. Ali de kendisini Hz. Peygamber'in kabrine ulaştırdı. Orada Hz. Harun'un Hz. Musa'ya söylediği sözleri söyledi. Allah-u Teala bu sözleri Kur'an'da zikretmiştir:

"Bu topluluk beni zayıflattı (aciz bıraktı) ve neredeyse beni öldürüyorlardı da!"

Hz. Peygamber (s.a.a), Hz. Ali'yi Hz. Harun'a benzetmekle sanki ümmetine şunu anlatmak istiyordu: Hz. Musa'nın yokluğunda Beniisrail'in Harun'a yaptığını, benim vefatımdan sonra da siz Ali'ye yapacaksınız.

Bu bakımdan Hz. Ali (a.s) bu manayı ispatlamak için ümmetin baskısını ve oyunbazların siyasetlerini görünce -ki onu öldürmeye kadar ileri gittiler- Hz. Peygamber'in mübarek kabrinin yanına gitti. Orada Harun'un Hz. Musa'ya söylediği, Allah Teala'nın da Kuran'da ayet olarak nazil ettiği sözleri söyledi.

(Mecliste olanlar büyük bir şaşkınlıkla bir süre sessizlik içinde kaldılar.)

Nevvab: Kıble sahip (alicenap)! Eğer Ali bin Ebi Talib (k.v) halife idiyse, neden Hz. Peygamber O'nu açıkça halife olarak tanıtmıyor da, amacını işaret ve kinayelerle buyuruyor! Eğer açıkça "Ali benim halifemdir" diye buyursaydı, kimsenin kuşkusu kalmazdı.

Davetçi: Daha önce arz etmiştim, Resul-u Ekrem (s.a.a) hakikati iki şekilde beyan buyurmuştur. Halifeliği açıkça beyan eden hadisler, sizin birçok muteber (güvenilir) kitaplarınızda nakledilmiştir.

Ama kinayenin letafetliği sarahatten (açıklıktan) daha fazladır. Edebiyatçılar diyorlar ki: "Kinaye, insanın maksadını sarahatten daha iyi ulaştırır." Kinayede bir dünya mana yatmaktadır.

Nevvab: Gerçeğin ortaya çıkması için, bizim alimlerin kitaplarında halifeliği açıkça ispat eden hadisleri -şu anda aklınızda varsa- söyleyebilir misiniz.? Çünkü bize, halifeliği açıkça anlatan hiçbir hadisin olmadığını defalarca söylediler.

Davetçi: Muteber kitaplarınızda Hz. Ali (a.s)'ın hilafetini açıkça söyleyen birçok hadisler vardır. Meclisin vaktini göz önüne alarak, onlardan bazılarını aktaracağım:

İnzar Günü Hz. Peygamber'in "Hadis'üd- Dar" Diye Meşhur Olan Sözüyle Hz. Ali'yi Hilafete Ataması

Hadislerin içinde en önemlisi ed-Dar hadisidir. Çünkü, Peygamber (s.a.a), peygamberliğini açıkladığı o ilk gün, Hz. Ali (a.s)'ın halifeliğini de açıkça ilan etti.

İmam Ahmed bin Hanbel "Müsned"in 1. cildinin 111, 159 ve 333. sayfalarında, imam Sa'lebi de kendi tefsirinin "İnzar" ayetinin açıklamasında, Sadr'ul- Eimme Muvaffak bin Ahmed el-Harezmi, "Menakıb"da, Muhammed bin Cerir-i-i Taberi İnzar ayetinin tefsirinde ve "Tarih'ul- Umem ve-l Müluk"un 2. cildinin 217. sayfasında çeşitli yollarla, İbn-i Ebi'l- Hadid el-Mutezili "Şerh-u Nehc'ul- Belağa"nın 3. cildinin 263. ve 281. sayfalarında Nakz'ul- Osmaniyye'den naklen,

İbn-i Esir "Kamil"in 2. cildinin 22. sayfasında (mürsel olarak), Hafız Ebu Naim

“Hilyet’ul- Evliya”da, Hamidi “Cem’un- Beyn’es Sahihayn”de, Beyhaki “Sünen’un ve Delail’un” da, Ebu’l- Fida “Tarih-u Ebu’l- Fida” diye meşhur olan kitabının 1. cildinin 116. sayfasında, Halebi

“Siret’ul- Halebiyye”nin 1. cild, 381. sayfasında, Ebu Abdurrahman Nesai “Hasais’ul- Aleviyye”nin 6. sayfasının 65. hadisinde, Hakim Ebu Abdullah “Müstedrek”in 3. cilt, 132. sayfasında, Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi “Yenabi’ul-Mevedde”nin 31. babında Müsned-i Ahmed ve Tefsir-i Sa’lebi'den naklen, Muhammed bin Yusuf-u Genci eş- Şafii “Kifayet’ut- Talib”in 51. babında ve daha başka birçok büyük alimleriniz az bir farklılıkla şöyle naklediyorlar:

Şuara suresinin 214. ayeti, yani “Ve enzir aşiretek’el- akrebin” (Ve en yakınlarını korkut) ayeti nazil olduğunda, Resul-u Ekrem (s.a.a) akrabalarından ileri gelen 40 kişiyi, amcası Ebu Talib’in evine davet etti. Onlar için bir koyun putu, biraz ekmek ve bir Sa’[7] süt hazırlamıştı. Onlar bu duruma gülerek; Muhammed bir kişilik yemek dahi hazırlamamıştır, dediler. (Çünkü onların içinde öyleleri vardı ki tek başına bir deve yavrusunu yiyebiliyordu.)

Resul-u Ekrem (s.a.a): “Kulu bismillah” (Bismillah diyerek yiyin) buyurdular. Onlar yiyip doyduktan sonra birbirlerine; Muhammed bu yemekle size sihir yaptı, dediler. Yemekten sonra Resulullah (s.a.a) ayağa kalkıp onlara bir konuşma yaptı. Sözü uzatmamak için bu konuşmanın giriş bölümünü getirmeyeceğim. Sadece iddiamıza delil olan bölümü aktaracağım. Orada Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdular:

“Ey Abdulmuttalib oğulları! Allah-u Teala beni bütün insanlara ve özellikle sizlere peygamber olarak gönderdi. Ben de sizi iki kelimeyi (cümleyi) söylemeye davet ediyorum. Öyle iki kelime ki, dile hafif ve kolay, terazide ağır ve değerlidir. Siz bu iki kelimeyi söylemekle Arap’a, Aceme (Arap olmayanlara) malik olacaksınız.

Onlar emrinize girecek ve bütün ümmetler (milletler) size muti olacaklar. Bu iki kelimeyle cennete girecek ve cehennemden kurtulacaksınız. O iki kelime; Allah’ın birliğine ve benim peygamberliğime şahadet etmenizdir. Kim (ilk şahıs olarak) bu davetimi kabul eder ve bana yardımda bulunursa, o benim kardeşim, benden sonra vezirim, varisim ve halifem olacaktır.”

Resulullah (s.a.a) bu son cümleyi üç kere tekrarladı. Her üçünde de Hz. Ali’den başka kimse cevap vermedi. Hz. Ali (a.s) her defasında; “Ey Allah’ın peygamberi! Ben senin yardımcın ve yaverinim” diye cevap verdi. Bunun üzerine Peygamber (s.a.a) onu halifelikle müjdeledi ve ağzının mübarek suyunu onun ağzına sürerek şöyle buyurdular:

“Bu (Ali), benim kardeşim, vasim ve aranızdaki halifemdir.”

Bazı kitaplarda Hz. Ali’nin kendisine hitap ederek şöyle buyurduğu naklediyorlar:

“Sen Ey Ali! Benim vasim ve benden sonra halifemsin.”

Şii ve Sünni İslam alimlerinin yanı sıra, İslam tarihi yazan başka milletlerin tarihçileri de, mezhebi (yani ne Sünni, ne de Şii) taassupları olmadığından, bu olayı tarafsız olarak nakletmişlerdir.

Onlardan biri İngilizli filozof ve tarihçi Thomas Carl’dır. O, 18. asırda yaşamış ve dünyaca ünlü biriydi. O, Mısırlıların Arapça’ya çevirdiği “el-İbtal ve İbadet’ul-Mebtule” adlı meşhur kitabında, Hz. Ebu Talib’in evinde Kureyş’e verilen bu ziyafeti genişçe ele aldıktan sonra şöyle yazıyor: “Peygamber’in hutbesinden sonra Ali ayağa kalkarak ona iman etti. Böylece büyük halifelik makamı ona nasip oldu.”

Fransız bir öğretmen olan Mösyö Paul Lehjur, 1884 yılında Paris’te yayınlanan “Hatem’ul- Nebiyyin’in Yaşamı” adlı küçük kitabında, İngiliz Corcis Sal ve Şamlı Haşim-i Nasrani 1891 yılında yayınlanan “Makalet’ul- İslam”ın 83 ve 86. sayfalarında, (İslam’a ve Müslümanlara karşı o kadar taassup ve muhalif olmalarına rağmen),

özellikle Mistir Can Deyvun Purt (ki insaflı biriydi) değerli eseri “Muhammed ve Kur’an” adlı kitabın 20. sayfasında bu konuyla ilgili, aydın bir görüş ve temiz bir kalple şöyle yazıyorlar: “Peygamber, daha peygamberliğinin başında Ali’yi kendisine kardeş, vezir ve halife seçti.”

Hz. Ali’nin Halifeliğini Açıkça İlan Eden Hadisler

Hz. Peygamber (s.a.a), bu hadis-i şerifin dışında birçok yer ve zamanda da aynı manaya değinmişlerdir. Örneğin:

1- İmam Ahmed bin Hanbel “Müsned”de ve Mir seyyid Ali Hemedani eş- Şafii “Meveddet’ul- Kurba”nın 4. meveddetinin sonunda şöyle naklediyorlar: Resulullah (s.a.a) Hz. Ali’ye şöyle buyurdular:

“Ya Ali! Sen benim zimmetimi beri edeceksin (halkın üzerimdeki olan haklarını ödeyeceksin) ve sen benim ümmetime olan halifemsin.”

2- İmam Ahmed “Müsned”de çeşitli yollarla ve lafızlarla, Şafii fakihi olan İbn-i Meğazili “Menakıb”da, Sa’lebi kendi tefsirinde şöyle naklediyorlar: Resul-u Ekrem (s.a.a) Hz. Ali’ye şöyle buyurdular:

“Ya Ali! Sen benim kardeşim, vasim, halifem ve borçlarımı ödeyensin.”

3- Ebu’l- Kasım Hüseyin bin Muhammed (Rağıb-i İsfehani) “Muhazırat’ul- Udeba ve Muhaverat’uş- Şuara ve’l- Buleğa” kitabının 2. Cildinin 213. sayfasında Enes bin Malik’ten Resul-ü Ekrem (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

“Şüphesiz benim dostum, vezirim, halifem ve borcumu ödeyip vaatlerime vefa edecek olan kendimden sonra geride bıraktığım en hayırlı kimse, Ali bin Ebi Talib’dir.”

4- Mir Seyyid Ali Hemedani eş- Şafii “Meveddet’ul- Kurba”nın 6. meveddetinin başlarında, ikinci halife Ömer bin Hattap’tan şöyle naklediyor: Hz. Peygamber, ashap arasında kardeşlik akdi okuduğunda şöyle buyurdular:

“Bu Ali, dünya ve ahirette kardeşim, ailem arasında halifem, ümmetimin içinde vasim, ilmimin varisi ve borcumu eda edendir. Onun malı benden, benim malım ise onundur; onun menfaati benim menfaatim, onun zararı ise benim zararımdır. Onu seven beni sevmiştir, ona buğz eden bana buğzetmiştir.”

5- Yine 6. Meveddet’te Enes bin Malik’ten hadis naklediyor ki daha önce onu aktarmıştım. O hadisin sonunda söyle diyor: Resul-u Ekrem (s.a.a) açıkça şöyle buyurdu: “O (Ali), benim halifem ve vezirimdir.”

6- Muhammed bin Yusuf-u Genci eş- Şafii “Kifayet’ut- Talip”de Ebu Zer-i Ğifari’den şöyle naklediyor: Peygamber (s.a.a) şöyle buyurdu:

“Havuzun (Kevser havuzu) başında, Emir’ul- Müminin Ali’nin bayrağı, yüzü, eli, ayağı (secde yerleri) nurlu olanların İmamı ve benden sonraki halifem yanıma gelecektir.”

7- Beyhaki, Hatib-i Harezmi ve İbn-i Meğazili eş- Şafii, “Menakıb”larında Resulullah (s.a.a)’ın Hz. Ali’ye şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

“Ben insanların arasından gittikten sonra, sen benim halifemsin ve benden sonra sen müminlerin velisisin.”

8- İmam Ebu Abdurrahman Nesai (Sihah-ı Sitte'nin imamlarından biri) “Hasais’ul-Aleviyye”nin 23. hadisinde İbn-i Abbas’tan, Hz. Ali (a.s)’ın faziletini genişçe naklediyor. Haruni menziletleri zikrettikten sonra Resulullah (s.a.a)’in Hz. Ali’ye şöyle buyurduğunu naklediyor:

“Sen benim halifemsin. Yani benden sonra her müminin halifesisin.”

(Açıktır ki bu cümle ve devamındaki cümleyle, Haruni bütün menzilet ve mertebeleri Hz. Ali’ye verdikten sonra Ali’nin emirliğini açıkça beyan buyurdu. “Yani sen Ey Ali! Ümmetime ve benden sonra her mümine benim halifemsin.”

Bu hadis-i şerifte ve diğer hadislerde Hz. Peygamber’in buyurduğu “min” kelimesi ya min-i beyaniyye’dir; yani “Benim ölümümden sonra…” veya min-i ibtidaiyye’dir; yani “Öldüğüm andan itibaren sen ümmetimin halifesisin.”

Her iki durumda da, Hz. Ali'nin Hz. Peygamber'den hemen sonra, bütün ümmete Allah ve Resulünün halifesi olduğu açıkça kanıtlanmış oluyor.

9- Hilkat hadisi: Bu hadis çeşitli yollarla nakledilmiştir. Örneğin: İmam Ahmed bin Hanbel "Müsned"de, Mir Seyyid Ali Hemedani eş- Şafii "Meveddet'ul- Kurba"da, İbn-i Meğazili eş- Şafii "Menakıb"da, Deylemi "Firdevs"da az bir farklılıkla, sahih senetlerle Hz. Peygamber'in şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

"Allah Teala, Adem'i yaratmadan 14000 yıl önce ben ve Ali bir nurdan yaratıldık. Allah Teala, Adem'i yarattıktan sonra, o nuru Adem'in sulbüne yerleştirdi. Abdulmuttalib'in sulbüne gelinceye kadar öylece bir nur idik. Abdulmuttalib'in sulbünden ayrıldıktan sonra nübüvvet bana, hilafet de Ali'ye verildi."

10- Hafız Ebu Cafer Muhammed bin Cerir-i Taberi (Ö: 310 H.) "el-Vilayet" adlı kitabında Resul-u Ekrem (s.a.a)'den şöyle naklediyor: "Resulullah (s.a.a) "Gadir-i Hum" hutbesinin başlarında şöyle buyurdular:

"Cebrail Rabbimden taraf bana; burada kalkıp bütün beyaz ve zencilere şunu ilan etmemi emretti: "Şüphesiz ki, Ali bin Ebi Talip benim kardeşim, vasim, halifem ve benden sonra İmamdır." Sonra şöyle buyurdu:

"Ey insanlar! Şüphesiz Allah Teala, Ali'yi sizlere veli ve İmam tayin etti; O'nun itaatini herkese farz kıldı; hükmü geçerli, sözü ise câizdir (Allah tarafındandır). Kim ona muhalefet ederse (karşı gelirse,) mel'undur; kim de onu tasdik ederse, rahmete uğramıştır."

11- Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi "Yenabi'ul- Meveddet"te Ahmed'in "Menakıb"ından, o da İbn-i Abbas'tan öyle bir rivayet naklediyor ki, hilafetin yanı sıra Hz. Ali (a.s)'ın birçok özel faziletlerini de içermektedir. Onların her biri tek başına onun hilafetini ispatlamaya yeterlidir. Bu yüzden beylerin izniyle, hüccetin tamamlanması için hadisin hepsini aktarmak istiyorum.

Saygı değer beyler, bilin ki Hatem'ul- Enbiya (s.a.a)'in risalet makamından sonra, en üstün makam Hz. Ali (a.s)'ın makam ve mertebesidir. Velhasıl, İbn-i Abbas Resul-u Ekrem (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu naklediyor:

"Ya Ali! Sen havuzumun ve bayrağımın sahibi, kalbimin habibi, benim vasim, ilmimin varisi ve halifemsin. Sen benden önceki peygamberlerin mirasının emanetçisisin. Sen Allah'ın yeryüzündeki emini ve bütün insanlara hüccetisin; Sen imanın rüknü ve İslam'ın bekçisisin. Sen karanlığın meşalesi, hidayetin nuru ve dünya ehli için yükseltilmiş nişanesin.

Ya Ali! Kim sana uyarsa, kurtulmuştur; kim de senden yüz çevirirse, helak olmuştur. Açık yol sensin; sırat-i müstakim sensin; ak yüzlülerin lideri ve müminlerin sultanı sensin. Ben kimin mevlası isem, sen de onun mevlasısın; ben

bütün mümin erkek ve kadınların mevlasıyım. Seni ancak helalzade sever ve sana yalnızca haramzade düşman olur.

Allah Teala beni miraca götürdüğünde şöyle buyurdu: "Ya Muhammed! Ali'ye benden taraf selam söyle ve ona bildir ki, o benim dostlarımın İmamı ve bana itaat edenlerin nurudur." Bu keramet ve makam sana mübarek olsun ya Ali!"

12- Harezm hatiplerinin en üstün hatibi Ebu'l- Mueyyid Muvaffakuddin "Fezail-u Emir'ul- Müminin" (a.s) adlı kitabının 240. Sayfasının (1313 H.K tarihli baskısı) 19. bölümünde, kendi senetleriyle Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu naklediyor:

"Miraçta Sidret'ul- Müntehaya ulaştığımda bana şöyle hitap edildi: 'Ey Muhammed! İnsanları imtihan ettin mi? Onların içerisinde en itaatkar kimi buldun?' Ben de cevaben; 'Evet, imtihan ettim; onların içerisinde en itaatkar Ali'yi buldum' dedim. Allah Teala buyurdu ki; 'Doğru söyledin ya Muhammed!' Sonra şöyle buyurdu:

'Senin hedeflerini insanlara ulaştıracak, benim kitabımdan kullarımın bilmediklerini onlara öğretecek bir halife kendine seçtin mi?' Ben şöyle arz ettim: 'Ey Rabbim! Sen kimi seçsen, ben de onu seçeceğim.' Allah Teala buyurdu ki: 'Ali'yi senin için halife ve vasi seçtim; ilim ve hilmimden O'na bağışladım. O, müminlerin gerçek olan emridir (Emir'ul- Müminin'dir); ne geçmişte bir kimse onun makamına ulaşmış ve ne de gelecekte bir kimse onun makamına ulaşacaktır."

Bu çeşit hadisler, sizin muteber kitaplarınızda çoktur. Ben onlardan ancak aklımda kalabilenleri aktardım. Bu şekilde Cenab-ı Hafız bilsinler ki biz konuyu dallandırıp budaklandırmıyoruz. Aksine gerçeğin ta kendisini söylüyoruz. Sizin insaflı büyük alimleriniz de bunu aynen tasdik etmişlerdir. Onlardan biri Nezzam-i Besri'dir. Selahattin Safdi "Vafi bi'l- Vefeyat"da Elif harfinde Mütezili Nezzam diye tanınan İbrahim bin Seyyar bin Hani el-Besri'nin biyografisinde onun şöyle dediğini nakletmiştir:

"Resulullah (s.a.a), Ali'nin İmamlığını (halifeliğini) açıkça ilan etti; sahabe de bunu bilmiş oldu. Ama Ömer (r.z) Ebubekir (r.z)'ın hatırı için bunu sakladı."

Maalesef biz Hatem'ul- Enbiya (s.a.a)'in zamanında yaşamadık. Bugün hak yolu bulmak için Kuran'ın ayetlerine ve her iki fırkanın (Şii ve Sünni) kabul ettiği sahih hadislere başvurmak zorundayız. Her kim, Kur'an Kerim'in ayetleri ve Resul-u Ekrem (s.a.a)'in de mütevatir hadisleriyle, ilim ve yüce erdemlerle diğer insanlardan öne geçirilip üstün tanıtılmışsa, bizim de onu kendimize önder bilip ona uymamız gerekir.

Sizin muteber kitaplarınızda geçen hadislerde –Hz. Ali'nin imameti hususunda- hilafet, velayet ve vesayet (vasilik) lafızları oldukça geçmiştir. Bunlara ilaveten, geçen akşamlar değindiğimiz gibi, Hz. Ali (a.s), nübüvvet hariç diğer bütün üstünlük ve özelliklerde, Hz. Peygamber (s.a.a) ile ortaktı ve ümmetin hepsinden

daha üstündü.

Kuran'ın ayetleri ve birçok mütevatir hadislere göre, insanlar içerisinde hiç kimse O'nun faziletlerinin onda birine, hatta binde birine bile ulaşmış değillerdir.

Nitekim Hatib-i Harezmi "Menakıb"da İbn-i Abbas'tan, Muhammed bin Yusuf-u Genci eş- Şafii "Kifayet'ut- Talip"de, Sibt bin Cevzi "Tezkire"de, İbn-i Sabbağ el-Maliki "Fusul'ul- Mühimme"de, Süleyman Belhi el-Hanefi "Yenabi'ul- Meveddet"te, Mir Seyyid Ali Hemedani "Meveddet'ul- Kurba"nın 5. Meveddesinde ikinci halife Ömer bin Hattab'tan Resul-u Ekrem (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu nakletmiştirler:

"Eğer ağaçlar kalem, denizler mürekkep, cinler hesap eden ve insanlar da yazıcı olurlarsa, yine de Ali bin Ebi Talib'in faziletlerini sayamazlar."

Binaenaleyh Hz. Ali (a.s) hilafet makamına ve Resulullah (s.a.a)'in vasisi olmaya herkesten daha evla ve daha layıktır.

Şeyh Yeniden Devreye Giriyor

Şeyh Abdusselam: (Hafız Muhammed Raşid'e dönerek:) Müsaade edin biraz da ben konuşayım; bu arada siz de nefes alıp istirahat ediniz. Sonra bana dönerek dedi ki:)

Kıble sahip (alicenap)! Biz asla Mevla'mız Ali (k.v)'nin faziletlerini inkar etmiyoruz. Ama faziletleri O'nunla sınırlandırmak da akıl kârı değildir. Çünkü Hulefa-i Raşid'in (r.z) Peygamber'in has sahabelerinden olup her birisi fazilet sahibi ve eşittiler. Siz hep tek taraflı konuşuyorsunuz.

Bu da mecliste olanlar ve olmayanları yanıltabilir; durumun sizin buyurduğunuz şekilde olduğunu zannedebilirler. İzin verirseniz hakkın saklı kalmaması için onların faziletlerini anlatan hadislerden bazılarını aktarayım.

Davetçi: Bizim insanlara özel bir bakışımız yoktur. Biz sadece akıl, mantık ve ilme tabiiyiz. Tek taraflı da konuşmuyoruz. Kuran'ın ayetleri ve her iki fırkanın (Şii ve Sünni) kabul ettiği apaçık sahih hadisler bizlere tek taraflı gösteriyor.

Sahabe konusuna gelince; Allah şahittir ki, cahilce bir sevgi ya da nefret işin içinde yoktur. Taassuba hiçbir zaman kapılmadım ve kapılmayacağım da. Burada muhterem beylerden ricam, benim taassuba kapıldığımı; akıl, mantık ve delil dışı bir söz söylediğimi gördüklerinde beni uyarmalarıdır. Bundan da çok mutlu olurum.

Kimse Sahabelerin Faziletlerini İnkar Etmiyor

Eğer her iki tarafın (Şii ve Sünni) kabul ettiği hadisleri beyan ederseniz, canı gönülden kabul ederim. Ben pâk sahabelerin faziletlerini inkar etmiyorum. Mutlaka

her birinin kendi yerinde faziletleri vardır. Ama, her iki fırkanın da üzerinde ittifak ettiği ümmetin en faziletlisini (üstününü) bulmak gerekir.

Biz fazıl (faziletli) üzerinde konuşmuyoruz. Çünkü füzela (faziletliler) çoktur. Resul-u Ekrem (s.a.a)'den sonra ümmetin en faziletlisinin kim olduğunu bulmalıyız ki aklın ve naklin (ayet ve hadislerin) hükmüne göre onu önde bilip ona uyalım.

Şeyh: Sizin amacınız yan çizmektir. Çünkü sizin kitaplarınızda, halifelerin fazileti hakkında istidlal edilecek bir hadis dahi bulunmamaktadır. Durum böyleyken nasıl her iki tarafın kabul ettiği hadisleri delil getirebiliriz?

Davetçi: Bu sizin sorununuzdur. Neden ilk akşam kitapları iyi okumadan konuşmaya başladınız? Aklınızdaysa bu teklifi ilk akşam Cenab-ı Hafız (sellemehullah) sundu ve dedi ki; "İstidlallerimiz, sohbetimiz boyunca Kuran'ın ayetleri ve her iki tarafın kabul ettiği hadislerden olsun."

Ben de sizin muteber kitaplarınızı iyice okuduğum için teklifi kabul ettim. Kendinizin ve mecliste bulunanların şahadetiyle, konuşmamızın başından şimdiye kadar bu anlaşmanın dışına çıkmadım. Şimdiye kadar hep sizin alimlerinizin muteber kitaplarında nakledilen sahih hadisleri ve Kuran'ın ayetlerini delil olarak getirdim. Bu sohbetler devam ettiği sürece inşaallah bu anlaşmanın dışına çıkmayacağım.

Bu anlaşmayı yaptığınız zaman, böyle bir sorunla karşılaşacağınızı tahmin etmiyordunuz galiba. Ama ben, anlaşmayı bahane edip de sizleri zor durumda bırakmak istemiyorum. Sizin için tek taraflı sahih hadislerinizi, sahte ve uyduruk olmamak; akli ve nakli delillere (ayet ve hadislere) uygun olması şartıyla dinlemeye hazırım.

Sonra oturup insaflı bir şekilde adilce hüküm verelim, eğer bunlar Hz. Ali (a.s)'ın faziletlerinin çokluğu karşısında duracak olurlarsa kabul edelim.

Şeyh: Hilafetle ilgili hadisler naklettiniz; ama Ebu Bekir'in hilafeti hakkında, sizin gafil olduğunuz bu çeşit birçok hadisler vardır.

Davetçi: Sizin Zehebi, Süyuti ve İbn-i Ebi'l- Hadid. gibi büyük alimlerinizin kendileri demişlerdir ki; Emevi ve Bekriler Ebu Bekir'in faziletleri hakkında birçok hadisler uydurmuşlardır.

Bunu göz önüne alarak o çok dediğiniz hadislerden bir tanesini örnek olarak söyleyin de insaflı ve taassupsuz hakimler hüküm versinler.

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

Ebu Bekir'in Fazileti Hakkında Hadisin Nakledilmesi ve Onun Sahte Olduğuna Dair

Yanıt

Şeyh: Ömer bin İbrahim bin Halid, İsa bin Ali bin Abdullah bin Abbas'tan, o da babasından, o da dedesi Abbas'tan şu muteber hadisi naklediyorlar: Resulullah (s.a.a) o büyük şahısa (Abbas'a) şöyle buyurdu:

"Ey amca! Şüphesiz ki Allah Teala, Ebu Bekri Allah'ın dinine halifem yaptı. Öyleyse onu dinleyin ve kurtuluşa ermeniz için ona itaat edin!"

Davetçi: Hadis tek taraflı olmasına rağmen merdut (reddedilmiş) olmasaydı, üzerinde konuşurduk.

Şeyh: Nasıl merduttur? Siz bütün meseleleri, lafla düzeltmek istiyorsunuz!

Davetçi:Yanılıyorsunuz! Biz laf ehli değiliz; aksine amel ehliyiz. Bu hadisi biz reddetmedik. Bunu sizin büyük alimleriniz reddetmiştir. Onlara göre bu hadisi nakleden raviler, yalancı ve sahtekardırlar.

Bu yüzden hadisi batıl bilip muteber kabul etmiyorlar. Zehebi "Mizan'ul- İ'tidal"da İbrahim bin Halid'in biyografisinde ve Hatib-i Bağdadi "Tarih-i Bağdadi"de Ömer bin İbrahim'in hal tercümesinde "O, kezzap (yalancı)'dır" diye yazıyorlar.

Şeyh: Sahih bir hadiste, güvenilir sahabelerden Ebu Hureyre (r.z) şöyle naklediyor: Cebrail, Peygamber (s.a.a)'e nazil olarak şöyle arz etti:

"Allah sana selam gönderiyor ve buyuruyor ki, ben Ebu Bekir'den razıyım; ondan sor acaba o da benden razı mı?!"

Davetçi: Şunu iyi bilmek gerekir ki, hadisleri naklederken aklın kınamasına maruz kalmamak için çok dikkatli olmalıyız. Ayrıca şu noktayı da hatırlatmak istiyorum: Büyük alimlerinizden İbn-i Hacer "İsabe"de, İbn-i Abdulbirr "İstiab"da Ebu Hureyre'nin kendisinden Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu naklediyorlar:

"Benim adıma yalan söyleyenler çoğaldılar. Kim bilerek benim adıma yalan söylerse onun yeri cehennem ateşidir. Ne zaman benden size bir hadis gelirse, onu Kuran'la karşılaştırın." (Yani Kuran'a uyarsa kabul edin, uymazsa reddedin.)

Yine Fahri Razi Tefsir-i Kebir'in 6. cildinin 371. sayfasında her iki fırkanın da kabul ettiği bir hadisi Resulullah (s.a.a)'den şöyle naklediyor:

"Benden size bir hadis nakledildiği zaman, onu Allah'ın kitabına sunun. Eğer ona uyarsa kabul edin, aksi takdirde reddedin."

Büyük alimlerinizin kendi kitaplarında yazdıkları gibi Resulullah (s.a.a)'in adına yalan hadis uyduranlardan birisi de kendisinden hadis naklettiğiniz işte bu Ebu

Hureyre'dir. Boşuna ona güvenilir dediniz.

Şeyh: Sizin gibi alim, mübelliğ ve Resulullah'ın soyundan gelen birinden, Resulullah (s.a.a)'in sahabelerini kötülemeyi doğrusu beklemiyorduk.

Davetçi: Sahabe kelimesini kullanarak beni korkutmaya çalışmayın. Sahabe olmayı yalnız başına şeref ve fazilet sebebi bilmek hatadır. Resul-u Ekrem (s.a.a)'e sahabe olmak o zaman insana şeref ve fazilet kazandırır ki, Peygamber'e karşı muti ve itaatkar olsun.

Ama eğer Peygamber'in emir ve düsturlarına aykırı hareket eder, heva ve heveslerine tabi olursa, kesinlikle o insan reddedilmiş, hatta mel'un ve elemli bir azaba müstahak da olur.

Kuran'ın, fısklarına ve cehenneme gireceklerine şahadet verdiği münafıklar, acaba Resulullah (s.a.a)'in sahabelerinden değiller miydi? Oysa münafıklar lanetlenmiş ve ateş ehlidirler.

Ebu Hureyre'nin de o reddedilmiş melunlardan olup cehennemlik olduğuna şaşırmayın!

Şeyh: Öncelikle onun reddedilmiş olduğu belli değildir. Bazılarının onu reddettiğini farz etsek bile, bu onun ateş ehli olduğuna delil olamaz? Acaba her reddedilen (merdut) mel'un ve ateş ehli mi olur? Kuran'ın açık hükmü ve Peygamber'in sözüyle lanetlenmiş olan ancak mel'un olur.

Ebu Hureyre'nin Kimliği ve Yerilmesi

Davetçi: Ebu Hureyre'nin reddedilmişliğine dair güneşten daha aydın birçok deliller vardır. Bunu büyük alimleriniz de tasdik etmişlerdir.

Onun reddedilmiş (merdut) olduğuna dair delillerden birisi, Resulullah (s.a.a)'in diliyle lanetlenmiş Muaviye bin Ebi Süfyan'ın, münafıkların ve ikiyüzlülerin yanında yer almasıdır.

Çünkü Sıffin'de namazları Emir'ul- Müminin Hz. Ali (a.s)'ın peşinde kıldığı halde, Muaviye'nin yağlı sofrasının başından da eksik olmuyordu. Zemahşeri "Rebi'ul-Ebrar"da, İbn-i Ebi'l- Hadid "Şerh-u Nehc'ul- Belağa"da ve daha başkaları şöyle naklediyorlar:

Ondan bu iki farklı hareketinin sebebi sorulduğu zaman şöyle diyordu: "Muaviye'nin muzeyresi[8] ve yemeği daha yağlıdır, Ali'nin arkasında namaz kılmak ise efdaldır" Bu yüzden Ebu Hureyre "Şeyh'ul- Muzeyre" diye meşhur olmuştur.

Hz. Ali Kur’an ve Haktan Ayrılmaz

Halbuki (Şia alimlerinin ittifakın yanı sıra) Şeyh’ul- İslam Himvini “Feraid”in 37. babında, Harezmi “Menakıb”da, Taberani “Evset”te, Genci-yi Şafii “Kifayet’ut-Talip”te, İbn-i Kuteybe “el-imamet ve’s- Siyaset”in 1. cildinin 68. sayfasında, imam Ahmed bin Hanbel “Müsned”de, Süleyman Belhi

“Yenabi’ul- Meveddet”te, Ebu Ya’la “Müsned”de, Muttaki-yi Hindi “Kenz’ul-Ummal”ın 6. cildinin 157. sayfasında, Said bin Mensur “Sünen”de, Hatib-i Bağdadi “Tarih-i Bağdadi” diye meşhur olan kitabının 14. cildinin 321. sayfasında, Hafız bin Merduye “Menakıb”da, Semani “Fezail’us- Sahabe”de,

imam Fahr-i Razi “Tefsir-i Fahr-i Razi”nin 1. cildinin 111. sayfasında, Ebu’l- Kasım Hüseyin bin Muhammed (Rağib-i İsfehani) “Muhazırat’ul- Üdeba”nın 2. cildinin 113. sayfasında vs. alimleriniz Ebu Hureyre’nin kendisinden ve diğerlerinden Resul-u Ekrem (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu naklediyorlar:

“Ali hak iledir ve hak da Ali’yle; Ali neredeyse hak da oradadır.”

Bu hadis, Ebu Hureyre’nin bu hadisi gördüğü halde Hz. Ali (a.s)’ı bırakıp Muaviye’nin etrafında dönmesi, onun merdut (reddedilmiş) olduğunu göstermiyor mu?

Muaviye’nin kötü amel ve zulümlerini görüp de susan ve dünyevi menfaatleri için karnını doyurmak ve makam sahibi olmak için o melunun meclisinde oturarak ona yardımcı olan merdut (reddedilmiş) değil midir?!

Hakim-i Nişaburi “Müstedrek”in 3. cildinin 124. sayfasında, imam Ahmed bin Hanbel “Müsned”de, Taberani “Evset”te, Şafii Fakihi İbn-i Meğazili “Menakıb”ta, Muttaki Hindi “Kenz’ul- Ummal”ın 6. cildinin 153. sayfasında, Şeyh’ul- İslam Himvini “Feraid”de, İbn-i Hacer-i Mekki “Savaik”in 74. ve 75. sayfalarında, Süleyman Belhi el-Hanefi

“Yenabi’ul- Meveddet”te, Celalettin Süyuti “Tarih’ul- Hulefa”nın 116. sayfasında, imam Ebu Abdurrahman Nesai “Hasais’ul- Aleviyye”de ve daha başka büyük alimleriniz Ebu Hureyre’nin kendisinden Resulullah (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu naklediyorlar:

“Ali Kur’an’ladır ve Kuran da Ali iledir. Bunlar havuzun başında bana gelinceye kadar asla birbirlerinden ayrılmazlar. Ali bendendir, ben de Ali’denim. Kim ona sebbederse (kötü söz söylerse), şüphesiz bana sebbetmiştir ve kim bana sebbederse, şüphesiz Allah’a sebbetmiştir.”

Bununla birlikte, Muaviye (aleyh’il- haviye)’nin açıkça hatta minber ve Cuma namazlarında Hz. Ali’ye, Hz. Hasan’a ve Hz. Hüseyin’e lanet edilmesine seyirci

olan, bütün minber ve meclislerde Hz. Ali (a.s)'a lanet edilmesini görüp susan, bununla da kalmayıp Muaviye ve benzeri lanetliler ile oturup kalkan ve onların yaptığına sevinen bir şahıs merdut değil de nedir?

Onlarla muaşeret etmenin yanı sıra, hadisler uydurarak onlara yardımcı olan ve halkı Hz. Ali'nin aleyhine kışkırtan ve O Hazrete lanet etmeye zorlayan bir şahıs merdut değil midir?

Şeyh: Temiz sahabenin hadis uydurarak halkı Ali (k.v)'e lanet etmeye ve kötü söz söylemeye teşvik etmesi iftiralarını kabul etmemiz makul mu? Bu çeşit iftiralar Şiilerin iftiralarından değil midir?

Davetçi: Temiz sahabelerin böyle bir şeyi yapmaları tabii ki akılcı değil. Ama eğer sahabelerden biri böyle bir şeyi yapmışsa, bu kesinlikle onun temiz olmadığını gösteriyor ve o münafık, merdut ve melundur.

Allah'a ve Peygamber'e sebbeden (kötü söz söyleyen) kesinlikle merdut, melun ve cehennemliktir. Şii alimlerinin ittifakının yanı sıra sizin büyük alimlerinizin de naklettiği açık birçok hadiste Resul-u Ekrem (s.a.a) şöyle buyuruyor:

"Kim Ali'ye sebbederse, bana ve benim Allah'ıma sebbetmiştir."

Böylesi iftiralar Şiilerin uydurmalarıdır sözüne gelince; yanıldığınızı hemen söyleyeyim. Bizi, kendi bazı alimleriniz gibi tasavvur etmeyin. Çünkü sizin öyle alimleriniz var ki, hedeflerine ulaşmak için Şiilere iftira atıyor, yalanlar uyduruyor, gerçeklerden haberi olmayan insanları (avam halkı) yoldan çıkarıyorlar. Kıyametten ve Allah'ın mahkemesinden de korkmuyorlar.

Şeyh: Siz, eğer Resulullah (s.a.v)'in yüce sahabelerine hadis uydurma iftirasında bulunuyorsanız, doğal olarak İslam'ın iftiharları olan Ehl-i Sünnet ve Cemaatin bilgili alimlerini de kötüleyeceksiniz tabii. Aslında siz Şiilerin en büyük hüneri, büyükleri kötülemek, onlara iftira atmak ve onlara sövmektir.

Davetçi: Bu çeşit sözleri bize nispet vermekle haksızlık yapıyorsunuz. 1400 yıldır (Şii ve Sünnilerin yazdıkları) tarih kitapları, sizin söylediklerinizin aksine şahadet ediyorlar.

Şiilerin, Muhaliflerin Karşısındaki Mazlumiyeti

İslam'ın başlangıcından ve Emevilerin ortaya çıkışından bugüne kadar sürekli olarak tertemiz Ehl-i Beyt'in Masum İmamlarına ve mazlum Şialarına lanet etmek, sövmek ve iftirada bulunmak,

Müslümanların siyasi oyunbazlarının (Sünni adına yani Emevi Sünnet ve Cemaatin takipçilerinin) yaptığı şeylerdir. Gerçeklerden haberi olmayanları aldatmak, tefrika

çıkarmak ve Müslümanların arasına ihtilaf sokmak için, seçkin alimleriniz muteber kitaplarında mazlum Şialara yüzlerce iftira atmış ve boynuzlu yalanlar uydurmuşlardır.

Şiilere Rafızi, kafir, müşrik ve gali demiş ve onlara sövüp lanet etmişlerdir; onların önderlerini de, her şeyden habersiz temiz kalpli Sünni kardeşlerin gözünden düşürmüş ve nefret ettirmişlerdir.

Şeyh: Hangi Sünni alim kitabında Şiilere iftira atıp onlar için yalan söylemiştir? Bunu ispat edemediğiniz takdirde kesinlikle mahkum olurusunuz. Bizim alimlerimiz ne yazıp söylemişlerse, gerçek söylemişlerdir. Şiiler fasit inanç ve amellerini bir kenara bıraksınlar da rahat etsinler ve onları böyle eleştirmesinler.

Sünni Alimlerin Şialara Attıkları Yalanlar

Davetçi: Büyük alimlerinizin Şiilere attıkları binlerce iftira ve yalandan bazılarını, bu muhterem mecliste gerçeklerden habersiz insanların aydınlanması için aktarmaya beni mecbur ettiniz. Hüküm vermeyi de Müslümanların temiz ruh ve aydın kalplerine bırakıyorum.

İbn-i Abdurabbih'in Şiilere Attığı İftiralar

Sizin iftiharınızdan olan edebi alimlerinizden Şahabuddin Ebu Ömer Ahmed bin Muhammed bin Abdurabbih Kurtubi el-Endulusi el-Maliki (Ö: 328 h.k Kurtup'ta ölmüştür) "Ikd'ul- Ferid" adlı kitabının 1. cildinin 269. sayfasında öz İslam'a sahip olan imanlı ve muvahhid Şiilere "Ümmetin Yahudileri" diyor ve şöyle devam ediyor:

"Yahudiler nasıl Hıristiyanlara düşman iseler, Şiiler de aynı şekilde İslam'a düşmandırlar." O bu şekilde Şiilere birçok iftiralarda bulunmuştur.

Örneğin diyor ki: "Şiiler, Yahudiler gibi üç talaka inanmıyorlar ve talaktan sonra iddetin olmadığını söylüyorlar."

Mecliste bulunan muhterem Şiiler, hatta Şiilerle irtibatta olan siz Sünniler, İbn-i Abdurabbih'in bu iftiralarına gülmüyor musunuz? Bizim bütün fıkıh kitaplarımız ve ameli risalelerimizde

(Tevzih'ul- Mesaillerde) üç talak'ın hükümleri, talaktan sonra iddet beklemenin yolları genişçe ele alınmıştır. Şiilerin talaktaki amelleri ve talaktan sonra iddet beklemeleri, edepten uzak olan bu edibin (İbn-i Abdurabbih'in) yalanına en büyük delildir.

Yine şöyle diyor: "Şiiler Yahudiler gibi Cebrail'e düşmandırlar. Çünkü vahyi Ali'ye getireceğine Peygamber'e getirmiştir!!" (Mecliste bulunan Şiilerin gülmesi.)

Görüyorsunuz ki, burada bulunan Şiiler böyle saçma sapan sözleri duyunca gülüyorlar; nerede kaldı ki ona inanmış olsunlar.

O (İbn-i Abdurabbih), eğer Afrika'da girdiği kabuğundan sıyrılıp dışarı çıksaydı veya Şiilerin yazdığı kitapları okuma zahmetine katlansaydı, utanır ve böyle bir iftirayı yapmazdı. Belki de gerçekleri bilmeyenleri kandırmak ve Müslümanlar arasında ihtilaf çıkarmak için kasıtlı olarak böyle yapmıştır.

Biz Şiiler, Hz. Muhammed-i Mustafa Hatem'ul- Enbiya (s.a.a)'i hak üzere gelmiş peygamber olarak biliyor ve diyoruz ki; ona (s.a.a) nazil olan vahiyde asla hata ve yanlışlık olmamıştır.

Biz, Cebrail-i Emin'in makamını o şahsiyetsiz adamın tasavvur ettiğinden daha yüce biliyoruz. Biz O Ali bin Ebi Talib'e inanıyoruz ki, Cebrail, (İlahi vahyin emini) O'nu, Hatem'ul- Enbiya (s.a.a)'in halifesi ve varisi olarak tanıtmıştır.[9]

Yine şöyle diyor: "Şiiler, Yahudiler gibi Peygamberin sünnetine amel etmezler. Birbirlerini gördüklerinde Selam'un Aleykum'un yerine "Sam'un alekum" (Ölüm sana olsun) derler." (Şiilerin kahkahayla gülmeleri.)

Şiilerin birbirlerine ve siz Sünni kardeşlere olan davranışları onun yalanına en büyük delildir. Bundan daha saçma başka bir söz daha diyor: "Şiiler, Yahudiler gibi Müslümanların kanını ve malını helal biliyorlar."

Sizin kendiniz Şiilerin amellerini görüyor ve onlara şahitsiniz. Biz, bırakın Müslümanların can ve malını, kafirlerin bile can ve malını helal bilmiyoruz.

Şii mezhebinde kul hakkı ve insanı öldürmek, büyük günahlardan sayılmaktadır. Bütün bunlar, sizin büyük alimlerinizden sadece birinin söylediği bazı sözlerdi. Meclisin zamanı, onun böylesi saçma sapan sözlerini aktarmaya elvermediğinden bununla yetiniyorum.

İbn-i Hazm'ın İftiraları

Büyük alimlerinizden Ebu Muhammed Ali bin Ahmed bin Said bin Hazm el-Endülüsi (Ö: 456 h. k.) "el-Fasl-u fi'l- Milel-i ve'n- Nihal" adlı meşhur kitabında Şiilere hakaretlerle birlikte onlara tuhaf yalan ve iftiralar atmıştır. Özellikle kitabın birinci cildini okuduğunuzda göreceksiniz ki açıkça; "Şiiler, Müslüman değildir; aksine kafir ve yalancıdırlar; onlar Yahudilik ve Hıristiyanlıktan kaynaklanmaktadırlar." diye saçmalamaktadır.

4. cildinin, 182. sayfasında da şöyle diyor: "Şiiler, dokuz kadınla evlenmeği câiz biliyorlar."

Bu yalancı adamın yalan ve iftiralarına en büyük cevap; Şiilerin asırlar boyu

yazdıkları delilli fıkhi kitapları ve ilmi risaleleridir. Onların hepsinde dört kadından fazlasını daimi olarak nikahlamanın haram olduğu yazılmıştır. Şiilerin irfan ehli fakih ve alimleri bir kenarda dursun, çöldeki cahilleri bile böyle bir cevazın olmadığını çok iyi biliyorlar.

Eğer o kitabı okursanız, Şiilere attıkları iftira, yalan, küfür ve kötü nispetlerinden dolayı utanıp yere girmiş olursunuz. Örnek için bu kadarı yeterli görüyorum.

İbn-i Teymiyye'nin İftiraları

Alimlerinizin içinde en hayasızı, belki de en dinsizi Ahmed bin Abdulhalim Hanbeli yani İbn-i Teymiyye'dir. (Ö: 728 h.k.) İbn-i Teymiyye'nin Şiilere, özellikle Mevlamız Emir'ul- Mü'minin Hz. Ali (a.s.)'a ve Resulullah (s.a.a.)'in pak itretine (Ehl-i Beytine) karşı büyük bir kin ve düşmanlığı vardı.

Onun "Minhac'us- Sünne" kitabını okuyan herkes şaşırıp kalıyor. Öyle şiddetli bir düşmanlığı vardı ki, Mevlamız, Emir'ul- Mü-minin Hz. Ali (a.s.) ve O'nun Ehl-i Beyti hakkındaki bütün açık nasları (ayet ve hadisleri) ve yüce faziletleri inkar edip yalanlıyor. Mazlum Şialara öyle yalan ve iftiralar atıyor ki bunları duyanın aklı duruyor.

Eğer onların hepsine tek tek cevap vermeye kalksam, bu meclislerin günlerce uzaması gerekir. Sözü uzatmamak için birkaç örnekle yetineceğim. Böylece sayın Şeyhim bilsinler ki yalan ve iftira atmak, Şii alimlerinin değil bazı Sünni alimlerinin özelliklerindendir.

Şaşılacak şey şu ki, Şiiler hakkında söylediği onca yalandan sonra, gerçeklerden haberleri olmayanları kandırmak için, 1. cild sayfa 15'de bir de diyor ki; "Kıble ehlinden hiç biri Şiiler kadar yalan söylemiyor. Bu yüzden sihahları yazanlar onlardan hadis nakletmemişlerdir!?"

10. cidin 23. sayfasında da şöyle diyor: "Şiiler usul-u dinin dört tane olduğuna inanıyorlar: Tevhid, Adalet, Nübüvvet, İmamet."

Şiilerin kelami (akaitle ilgili) kitapları, herkesin elinin ulaşacağı yerdedir. Onlarda yazılan ve geçen akşamlarda bizim de söylediğimiz gibi Şiiler usul-u dinin üç tane olduğuna inanıyorlar. Bu üçü: Tevhid, Nübüvvet ve Mead'dır. Adalet Tevhidin, İmamet de Nübüvvetin bir parçasıdır.

1. cildin, 131. sayfasında da şöyle diyor: "Şiiler camilere önem vermezler. Camileri bomboştur. Ne Cumaları camide kılarlar, ne de cemaat namazları vardır. Eğer bazen namaz kılsalar da cemaatla değil, tek başlarına kılarlar." (Şiilerin kahkahayla gülmeleri.)

Sayın Şeyhim, siz ve burada olan ve olmayan Sünni kardeşler, Şiilerin camilerinin

dopdolu olduğunu görmediniz mi? Cemaatla kılınan namazları görmediniz mi? Şiilerin merkezi olan İran ve Irak'ta, her şehirde cemaat namazlarının kılınması için birçok büyük camileri yok mu?

Hangi köye giderseniz gidin orada bir caminin olduğunu görürsünüz. Mübarek Ramazan ayından ilave, her gün sabah akşam namazlarını cemaatle camilerde kılarlar.[10]

Siz alimler, Şiilerin fıkh-i istidlali kitaplarına, alim olmayan Sünni kardeşler de ilmi hal kitaplarına bakacak olursanız, göreceksiniz ki camiye gitmek ve cemaatla namaz kılmak hakkında ne kadar çok sevap nakledilmiştir. Camilerde kılınan namazın sevabı evde kılınan namazın sevabından kat kat fazla olduğu yazılmıştır.

Bu yüzden Şiiler ellerinden geldiğince namazlarını camilerde, cemaatla kılmaya özen gösterirler. Böylece bu yalancı ve saygısız şahsın (İbn-i Teymiyye) Şiiler hakkında nasıl da yalanlar uydurduğunu anlamış olursunuz.

Yine aynı sayfada diyor ki, Şiiler diğer Müslümanlar gibi Hacca gitmezler. Onların haccı kabirleri ziyaret etmektir. Kabirlerin haccının sevabını Allah'ın evinin haccından daha fazla kabul ederler. Hatta kabirlerin haccına gitmeyenlere lanet ederler. (Şiilerin gülüşmesi.)

Eğer Şiilerin ibadetle ilgili risale ve kitaplarını açacak olursanız, Kitab'ul- Hac (Hac kitabı) adında bu ibadet için özel bölüm ayırdıklarını görmüş olursunuz. Şiilerin Hacda yapması gereken ameller için her Fakih (müçtehit) "Menasik-i Hac" adlı kitaplar yazmışlardır; o kitaplarda Masum İmamlar (a.s.)'dan da hac konusunda hadisler nakletmişlerdir. O hadislerin bazısında şöyle geçmektedir:

"Maddi imkanı olup da, Allah'ın evinin haccını terk eden bir Müslüman (Sünni olsun, Şii olsun), İslam'ın hattından çıkmıştır; öldüğü zaman ona denilecek ki: Hangi din üzerine ölmek istersin; Yahudi olarak mı, Hıristiyan olarak mı, yoksa Mecusi olarak mı?"

Böyle emirler karşısında, Şiilerin Allah'ın evini haccetmeyi terk etmelerini akıl kabul eder mi? Gidin İmamlar (a.s.)'ın kabirlerini ziyaret eden dağ başındaki cahil bir köylüden, hac amelinin nerede yerine getirilmesi gerektiği hakkında soru soracak olursanız; Mekke-i Muazzama'da diye cevap almış olursunuz.

Ama Allah'tan haberi olmayan bu şahıs, bunlara ek olarak bir de kalkıp Şii'nin iftiharlarından Şeyh Mufid diye meşhur olan Şeyh Muhammed bin Muhammed bin Nu'man Mufid'e iftira atarak diyor ki;

"Onun Menasik-i Hacc'il- Meşahid (Kabirlerin Haccının Menasik'i) adında bir kitabı vardır." Halbuki Şeyh Mufid'in "Menasik'uz- Ziyaret" adında herkesin elinde olan bir kitabı vardır. Bu kitapta Masum İmamlar (a.s.)'ın mukaddes mezarları ziyaret

edildiği zaman diğer ziyaretler gibi bu ziyarete ait adaplar yazılmıştır.

Mezar (ziyaret) kitaplarını okuduğunuz zaman, kitabın ilk başında yazıyor ki; "Müstahap (farz değil) ibadetlerden birisi de, Peygamber-i Ekrem (s.a.a.) ve Masum İmamlar (a.s.)'ın mukaddes kabirlerini ziyaret etmektir."

Allah'tan habersiz şahsın yalanına en büyük cevap, her yıl binlerce Şii'nin Allah'ın evine gidip hac amellerini yerine getirmeleridir. Şiiler hacdan döndükten sonra kendilerine "hacı" denilmesinden iftihar duyuyorlar. Şimdi bu yalancı şahsın ne kadar yalan düzmelerine bir bakın!

Yine 1. cildin 11. sayfasında şöyle diyor: "Şiiler köpeklerinin adını Ebu Bekir ve Ömer koyarak sürekli onlara lanet ediyorlar. Yani böylece Ebu Bekir ve Ömer'e lanet etmiş oluyorlar!! (Şiilerin gülüşmesi.)

Şiilere böylesine iftira atıp onlar hakkında yalan söyleyen bu şahsın inat, taassup ve dinsizliğine doğrusu insan şaşırıyor.

Halbuki, onun inancının tersine Şiilerin ahkâm ve hadis kitaplarının tümünde köpeğin ayn-ı necis olduğu yazılmıştır. Müslüman birinin evinde köpek olursa, o eve Allah'ın rahmetinin nazil olmayacağı bu kitaplarda yazılıdır.

Şii Müslümanların birkaç yerin dışında köpek beslemeleri yasaklanmıştır. O birkaç yer, bazı özel şartlarla, şunlardır: Avcılıkta, ev ve hayvan sürülerini korumakta. Hz. Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in torunu Hz. Seyyid'üş- Şüheda Eba Abdillah'il-Hüseyin (a.s)'ın Yezid'e karşı kıyamının sebeplerinden birisi de onun köpeklerle oynaması ve yukarıda sayılan yerlerin dışında evinde köpek beslemesidir.

Şii veya Sünni Müslümanlardan biri söylenen yerlerin dışında evinde köpek beslerse, biz onu dini hususunda suçlar ve ona inancımız olmaz. Şii inancına göre, bir köpek bir evde serbest dolaşıyorsa, o ev necis olur.

Bütün bunlar göz önüne alındığında, Şii birisinin kendi evinde köpek beslenmesi ve buna ilaveten kalkıp Resulullah (s.a.a)'in muhterem sahabelerinden bazılarının isimlerini onlara koyması veya onlara lanet etmesi düşünülemez?

Yazıklar olsun bu çeşit Müslümanlara. İnat ve taassuptan Allah'a sığınırız.

Siz, cahil de olsa bir Şii'nin böyle bir şey yaptığını gösterirseniz, biz bu şahsın söylediklerine teslim olacağız. Eğer gösteremezseniz (ki asla gösteremeyeceksiniz) öyleyse lanet edin böylesi mutaassıp inatçı insanlara ki, onlar alim etiketi altında gerçeklerden haberdar olmayan insanları aldatmakta ve Müslümanların arasına ihtilaf ve düşmanlık sokmaktalar.

O, kitabının ikinci cildinde de şöyle yazıyor: "Şiiler İmam Zaman'ı (Hz. Mehdiyi)

bekledikleri için Samerra gibi bir çok yerlerde, gündüzleri bir at, katır veya başka bir binek hazırlayıp; 'Bineğin hazırdır, herkes silahlı olarak seni bekliyor.

Artık kıyam et' diye İmamlarına seslenirler. Ve Ramazan ayının son günlerinde doğuya doğru dönüp kıyam etmesi için ayakta onu çağırırlar. Onların içinde öyleleri vardır ki, İmam gelirse, namazda olduğundan onu görememek ve hizmetinde bulunamamak korkusundan dolayı namazlarını terk ederler." (Şii ve Sünnilerin kahkahayla gülüşleri.)

Çölün bir köşesinde oturup saçmalayan bu adamın hadsiz hesapsız ve gülünç iftira ve yalanlarından daha çok, günümüz Mısırlı, Suriyeli vs. ülkeleri alimlerinin sözleri hepsinden daha şaşırtıcıdır.

Bu alimler her yerde, Şiiler ile beraberlerdir. Özellikle ahalisinin hepsinin Ehl-i Sünnet kardeşlerin oluşturduğu Samerra şehrinde yer altındaki mukaddes odanın (Serdab) hizmetçilerinin bile tamamı Sünnidirler. Ama onlar bunu araştırmadan, büyük alimlerden sormadan İbn-i Teymiyye gibi şahısların saçma-sapan sözlerine uyarak böyle hurafe ve palavraları kendi kitaplarında yazmaktalar.[11]

Bunlar, Ehl-i Sünnet alimlerinin Şia toplumuna yaptıkları ihanet, boynuzlu yalan ve iftiralardan bazı örneklerdi. Eğer, İbn-i Hacer-i Mekki, Cahiz ve Kadı Ruzbehan gibi şahısların sözlerinin sadece fihristini anlatmaya kalkışırsam, geceler boyu zamanınızı almam gerekir. Başkalarına rehberlik yapmak isteyen böylesi alimlerin saçma-sapan sözleri ve palavralarıyla zamanınızı zayi etmek istemiyorum.

Şehristani'nin Yanıltmaları

Onların dünyaca ünlü nice kitapları var, ama ilmi yönden yazarı herhangi bir değere sahip değildir. Örneğin Muhammed Abdulkerim Şehristani'nin (Ö: 548 h.k) "Milel ve Nihal" adlı kitabı ünlü olmasına rağmen araştırmacı alimlerin gözünde beş paralık değeri yoktur.

Bu kitabı açıp okuduğunuzda Şiilere ne iftiralar atmamış ki?! Hz. Ali'ye tapmak, tenasüh ve teşbihten tutun, aklın ve şeriatın kabul etmediği ve Şiilerin ruhunun bile haberi olmadığı birçok hurafeyi Şialara nispet veriyor.

Bu şahsın, gerçekleri anlama idrakinin olmadığı açıkça bellidir. Tarihi olaylar hakkında da her hangi bir bilgisi olmadığı açıktır. Dünyanın bir köşesinde oturmuş kim ne demişse, yeterli araştırma yapmadan başlamış hepsini yazmaya. Adını da "Milel ve Nihal" (Milletler ve İnançlar) koymuş!

İnsan, bu kitabın bazı yerlerindeki yalanları görünce, öteki bölümlerde yer alan sözleri de gözden düşüyor. Sonra, öteki bölümlerin yalan ve hayal ürünü olarak yazılmadığı nereden belli? diye düşünüyor insan. Okuyucuların, kitabın mahiyetini ve yazarının nasıl bir şahsiyete sahip olduğunu bilmeleri için sadece tarihi bir olayı

örnek olarak aktaracağım: İsna Aşeriyye'nin (yani Şiilerin) durumunu anlatırken şöyle yazıyor:

"İmam Muhammed Taki'den sonra, mezarı Kum'da olan İmam Ali bin Muhammed Naki..."

Halbuki ister alim olsun ister cahil, ister dost olsun ister düşman, ister büyük olsun ister küçük, Hz. Hadi (İmam Ali Naki) (a.s)'ın mezar-ı şerifinin Samerra'da oğlu İmam Hasan Askeri (a.s)'ın yanında olduğunu herkes biliyor. Büyük bir haremi olup altından yapılmış büyük bir kubbesi de vardır. Kacar şahlarından Nasıruddin Şah onu tezhip etme iftiharına nail olmuştur.

Yeter, sözü fazla uzatmak istemiyorum. Bunlar binlerce örnekten biriydi. Artık sayın Şeyh; Şiiler yalan söylüyor, iftira atıyor, demesinler. Görüyorsunuz sizin kendi büyük alimleriniz bu işi yapıyorlar. Ebu Hureyre'ye iftira atıp hakaret etmediğimin bilinmesi için de, Ehl-i Sünnet'in büyük alimlerinin onun içyüzü hakkında yazdıkları sözlerden bazılarına değineceğim.

[1] - Bakara/285.

[2] - Bakara/253.

[3] - Tathir ayetinin meali: "Ey Ehl-i Beyt! Gerçekten Allah, ancak sizden ricsi (günah ve çirkinliği) gidermek ve sizi tertemiz kılmak ister." (Ahzab/33)

[4] - Mâide/55.

[5] - Meryem/96.

[6] - Kitabın 9. celesesinde, Gazali'nin bu cümlesini, Gadir-i Hum hadisiyle beraber naklettik.

[7] - Yaklaşık üç kilogram olan bir ölçü kabı.

[8] - Muzeyre; Sütten yapılmış olan bir tür yemeğin ismidir. Bu yemek Muaviye'ye mahsustu.

[9] - Yıllar önce trenle, Kazimeyn'den Samerra'ya bir grup Şii ile birlikte gidiyorduk. Bizim bulunduğumuz vagonda Musullu bir grup şahıslar da vardı. Onlardan ikisi ehli Sünnet'in kadı ve alimiydiler. Daima bizi küçümsüyor, alay ediyor ve iftira atıyorlardı. Benim Arapça bildiğimden haberleri yoktu. İş bir yere vardı ki, kadı şöyle konuşmaya başladı:

"Bu Rafizilerin birçok fasit ahlak ve adetleri vardır. Tamamen bidatçı olup müşriktirler. Onların acayip bidatlarından biri şudur: Namazın selamını

verdiklerinde ellerini üç kere havaya kaldırıp “Han’el- Emin” (Cebrail hiyanet etti) diyorlar.”

Yanındakiler sordular: “Emin kimdir? ve nasıl bir hiyanette bulunmuştur?”

Şeyh (alim) şöyle cevap verdi: “şiiler diyorlar ki; Peygamber (s.a.a), Ali ve Cafer Hira’da uyuyorlardı. Allah, nübüvvet vahyini Ali’ye götürmesi için Cebrail’i görevlendirdi. Ama Cebrail hiyanet edip vahyi Hatem’ul- Enbiya’ya verdi. Onun için bütün şiiler Cebrail’e düşmandırlar. Her namazdan sonra üç kere “Han’el- Emin” (Cebrail hiyanet etti.) derler. Yani vahyi Ali’nin yerine Hatem’ul- Enbiya’ya verdi.

Ben artık dayanamadım, şeyhe dedim ki: “Şeyhim, yalan ve iftira büyük günahlardan mıdır yoksa küçük günahlardan mı?” Dedi ki: “Büyük günahlardan.” Dedim ki: “Öyleyse bu ak sakalınla neden iki günah işleyip şiiler hakkında insanları yanıltıyorsunuz?” Büyük bir utanmazlıkla; “Ben gerçek ne ise onu söyledim” diye cevap verdi.

Musullulardan; “Aranızda Farsça bilen var mı” diye sorduğumda birkaç kişi bildiklerini söylediler. Bunun üzerine konudan haberi olmayan şiilerden on veya on iki ziyaretçiyi yaşlı-genç olmak üzere tek-tek çağırıp şöyle sordum: “Siz namazın selamından sonra ellerinizi kulaklarınızın hizasına kadırıp ne diyorsunuz?” Dediler ki:” Namazımızın kabul olması için üç defa “Allah-u Ekber” deriz.”

Şeyhe dedim ki: “Utandınız mı Şeyhim, yoksa utanmadınız mı?” Şeyh; “Onları sen öğrettin” diye cevap verdi. Dedim ki: “Allah’tan kork! Hep yanınızda oturup yerimden kımıldamadığımı görmediniz mi?” Sonra Musullulara dönüp şöyle dedim: “Rica ediyorum kalkın, öteki kompartımanlara gidin, şiilerden kendiniz sorun. Farsça bilen bir-iki kişi gidip döndüler.

Döndükten sonra Şeyhe; “Bu yalanları söylemekten amacın neydi? Şehirli olsun, köylü olsun kimden sorduysak dediler ki; “Biz Allah-u Ekber” diyoruz. Hatta; “Han’el- Emin” (Emin hıyanet etti) demiyor musunuz?” diye sorduğumuzda; “Biz şimdiye kadar böyle bir şey duymadık” diye cevap verdiler.” Gençler tahsilli oldukları için Şeyhe çok sinirlenmişlerdi.

Şeyh: “Daha önce de söyledim, ben bunları kitaplarda okudum.” Dedi. Onlar da: “Alim birisinin araştırmadan bir şeyi söylememesi gerektiğini bilmiyor musun?”diye onu kınadılar. Bunlar sünni alimlerin şiilere attıkları iftiralardan bir örnekti. İşte bu şekilde şiileri sünni kardeşlere kötülüyorlar.

[10] - (Kitapta şiilerin cemaat namazlarını gösteren bir-kaç resim var; biz buna gerek duymadığımız için o resimleri getirmedik. Müt)

[11] - Mısırlı Abdullah Kuseymi “Es- Sıra-u Beyn’el- İslam-ı ve’l- Veseniyyet”te, Mısırlı Muhammed Sabit “El- Cevle fi Rubu’il- Şark’il- Edna”da, Türkistanlı Musa

Carullah “El Veşia fi Nakd’il- Akaid’iş- Şia”da, Mısırlı Ahmed Emin “Fecr’ul- İslam ve Zuha’l- İslam”da, vs. alimler İbn-i Teymiyye’nin iddialarını yazmışlardır.

Ebu Hureyre’yi Yeren Haberler ve Onun Durumu

İbn-i Ebi’l- Hadid-i Mütezili “Şerh-i Nehc’ul- Belağa”nın 1. cildinin 358. sayfasında ve 4. ciltte, üstat ve şeyh-i imam Ebu Cafer İskafi’den şöyle naklediyor:

“Muaviye bin Ebi Süfyan, sahabe ve tabiinden bir grubu toplayıp onlardan Hz. Ali (a.s)’ı yeren hadisler uydurmalarını ve bunları halkın arasında yaymalarını istedi. Onlar da bu işle meşgul olmaya başladılar. Ebu Hureyre, Amr bin As ve Muğeyre bin Şube, Hz. Ali (a.s)’ı yeren hadisleri uyduran kimselerdendiler.”

Olayı sayfa 359’a kadar genişçe anlattıktan sonra, aynı sayfada A’maş’tan şöyle rivayet ediyor: “Ebu Hureyre, Muaviye ile beraber Kufe camisine geldi. Halkın kendisine büyük bir ilgi gösterdiğini görünce ayağa kalktı ve .

(Halkın dikkatini çekmek için) iki eliyle başına vurmaya başladı. Sonra şöyle dedi: “Ey Irak halkı! Benim Allah ve Peygamberinin adına yalan söyleyip cehennem ateşini satın alacağımı zannediyor musunuz? Peygamber’den duyduğum o şeyi benden duyun (yani duyduğumu size naklediyorum) Peygamber’in şöyle buyurduğunu duydum. “Her peygamberin bir haremi vardır; benim haremim de Medine’dir.

Kim orada bir olay çıkarırsa, Allah’ın, meleklerin ve bütün insanların laneti onun üzerine olsun. Allah’ı şahit tutuyorum ki, Ali Medine’de olay çıkardı.” (O, bu sözüyle, halkı Hz. Ali’ye lanet etmeye davet etti.)

Muaviye bunu (yani Ebu Hureyre’nin hem de Hz. Ali (a.s)’ın hilafet merkezinde kendisine böyle bir hizmette bulunduğunu) duyunca, onu çağırtıp hediyeler verdi ve Medine’nin valisi yaptı onu.

Bunlar, onun merdut (reddedilmiş) olduğuna delil değil mi? Muaviye’nin hoşuna gitmesi için, Hulefa-i Raşidin’den, hatta onların en faziletlisi, en kâmili ve en şereflisi olan biri hakkında böyle konuşan bir adam, birkaç gün Resulullah (s.a.a)’in sahabesi oldu diye övülmeye layık mıdır?

Şeyh: Onun melun ve merdut olduğuna dair Şiilerin elinde ne gibi deliller vardır?

Davetçi: Elde çok birçok delil vardır. Bu delillerden birisi şudur: Kim Hz. Peygamber (s.a.a)’e sebbederse, o her iki fırkaya (Şii ve Sünni) göre, kesinlikle melun, merdut ve ateş ehlidir.

Daha önce aktardığım ve sizin büyük alimlerinizin de naklettiği hadislerde Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur:

“Kim Ali’ye sebbederse, bana sebbetmiştir; kim bana sebbederse, Allah’a sebbetmiştir.”

Ebu Hureyre, mevlamız ve muvahhidlerin mevlası Emir’ul- Müminin Hz. Ali (a.s)’a sebb ve lanet edenlerden birisidir. O, sahte hadisler uydurarak halkı da, Hz. Ali (a.s)’a sebbetmeye zorluyordu!!

Ebu Hureyre’nin Busr Bin Ertat’la Müslümanlar Hakkındaki Zulüm ve Katliamları

Bir başka delil şudur: Taberi, İbn-i Esir, İbn-i Ebi’l- Hadid, Allame Semhudi, İbn-i Haldun, İbn-i Hallakan, vs.. tarihçileriniz şöyle yazarlar: Muaviye bin Ebi Süfyan, hunhar ve zalim Busr bin Ertat’ı Yemenlileri ve Mevlamız Emir’ul- Müminin Şiilerini katletmesi için 4. bin Şamlı savaşçıyla beraber Medine yolundan harekete geçirdi.

Onlar, Medine, Mekke, Tâif, Tebale (Tehame bölgesinde bir şehir), Necran, Erhab kabilesi (Hemdan kabilelerinden biri), Sen’a ve Hazar Mevt’ta akıl almaz katliamlar yaptılar. Ben-i Haşim ve Emir’ul- Müminin Şiilerini yaşlı-genç demeden kılıçtan geçirdiler. Hatta Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in amcası Abbas’ın oğlu ve Yemen valisi Ubeydullah’ın çocuklarına bile rahm etmeyip başlarını kestiler. O melunun emriyle öldürülenlerin sayısını 30 binin üzerinde yazmışlardır!!

Emevi ve onların takipçilerinin bu amelleri insanı pek şaşırtmıyor. Çünkü onlar böyle şeyleri devamlı yapıyorlardı. İnsanı şaşırtan şey, sizin başınızın üzerinde tuttuğunuz Ebu Hureyre’nin de, Busr bin Ertat’la birlikte bu sefere çıkıp onun feci katliamlarını görmesi ve orada bulunmasıdır.

Özellikle, Cabir bin Abdullah Ensari, Ebu Eyyub Ensari ve diğer birçok sahabelerin olduğu Medine-i Münevvere’nin savunmasız ve günahsız halkına yapılan zulümleri kendi gözleriyle görüyordu. Sahabeler korkularından ya Medine’den kaçmış veya evlere saklanmışlardı. Ebu Eyyub Ensari gibi Resulullah (s.a.a)’in has sahabelerinin evlerini yakıyorlardı. Ebu Hureyre, bütün bunlara ses çıkarmadığı gibi, yeri geldiğinde bu zulümlere yardımcı da oluyordu.

Medine’deki katliamlardan sonra, bu zulüm ordusu Mekke’ye doğru hareket ederken, Ebu Hureyre orada onların vekili olarak kaldı. Daha sonra Muaviye, onun bu hizmetleri ve Ebu Busr’a yaptığı yardımları karşılığında onu Medine’ye vali tayin etti.

Allah aşkına insafla söyleyin, bu dünya perest insan üç yıl[1] Resul-u Ekrem (s.a.a)’ın sahabesi olmasına rağmen, bu müddet zarfında nasıl oluyor da beş bin hadis nakledebiliyor? Peki, her iki fırkanın kabul ettiği ve Allame Semhudi “Tarih’ul-Medine”de, Ahmed bin Hanbel’in “Müsned”de, Sibt bin Cevzi’nin “Tezkire”nin 163. sayfasında ve daha başka alimlerin Resul-u Ekrem (s.a.a)’den naklettikleri şu meşhur hadisi duymadı mı?:

“Kim Medine halkını zulümle korkutursa, Allah da onu korkutacaktır; Allah’ın, meleklerin ve bütün insanların laneti onun üzerine olsun; kıyamet günü, Allah Teala, ondan hiçbir şeyi kabul etmeyecektir. -Benim Medine’mi korkutana Allah’ın laneti olsun- Kim Medine halkına kötü kasıtta bulunursa, Allah Teala onu, kurşunun ateşte eridiği gibi eritecektir.”

Durum bu iken, Medinelileri korkutup onca zulüm yapan bir orduya nasıl katılabiliyor? Ayrıca, sahte hadisler uydurarak Resulullah (s.a.a)’in vasisi, hak halifesi ve pak Ehl-i Beyt’ine karşı geliyor ve insanları öyle birine sebb ettiriyor ki, ona sebb etmeyi Peygamber (s.a.a) kendisine sebb edilmiş sayıyor. İnsafla söyleyin, Resulullah (s.a.a) adına yalan hadis uyduran böyle birini Allah ve Resulü reddetmez mi?

Şeyh: Resulullah (s.a.a)’in en güvenilir sahabesine dinsiz ve hadis uyduran diyerek haksızlık ediyorsunuz.

Ebu Hureyre’nin Merdutluğu ve Ömer’in Onu Kırbaçlaması

Davetçi: Eğer bir haksızlık olduğunu düşünüyorsanız, bunu ilk yapan ben değilim. Böyle bir şeyi ilk olarak yapan ikinci halife Ömer bin Hattab’dır. İbn-i Esir gibi tarihçiler H.K 23. Yılın olaylarında, İbn-i Ebi’l- Hadid “Şerh-i Nehc’ul Belağa”nın (Mısır baskısı) 3. cilt 104. sayfasında ve daha başkaları şöyle naklediyorlar:

H.K 21 yılında halife Ömer Ebu Hureyre’yi Bahreyn’e vali olarak gönderdi. Ona, Ebu Hureyre kendisine mal toplayıp bir sürü at aldığı haberini verdiler. Bunun üzerine Ömer onu hicri 23 yılında görevinden aldı.

Halifenin yanına gelir gelmez, halife ona: “Ey Allah’ın ve Allah’ın kitabının düşmanı, Allah’ın malını mı çalıyorsun?” diye kızdı. O da; “Asla hırsızlık yapmadım, onlar halkın bana verdiği hediyelerdi” diye cevap verdi.

İbn-i Mes’ud “Tabakat”ın 4. cildinin 90. Sayfasında, İbn-i Hacer Askalani “İsabe”de ve İbn-i Abdurabbih “Ikd’ul- Ferid”in 1. cildinde şöyle yazıyorlar:

Halife Ebu Hureyre’ye; “Ey Allah’ın düşmanı! Seni Bahreyn’e vali olarak gönderdiğimde ayağında ayakkabın bile yoktu; şimdi asil atların ve 600 dinarlık malın olduğunu duydum. Bunları nereden aldın?” diye sordu.

O da cevaben; “Bunlar halkın hediyeleriydi. Onları çalıştırdım, elimdekiler onlardan elde ettiğim kârlardır.” dedi.

Ömer yerinden kalkıp onu o kadar kırbaçladı ki sırtından kan akmaya başladı. Sonra, Bahreyn’de biriktirdiklerinden 10 bin dinar alıp Beyt’ul- Mal’a vermelerini emretti. Ömer, sadece kendi halifeliği zamanında değil, Resulullah’ın zamanında da Ebu Hureyre’yi yere düşene kadar dövdü.

Bu olayı Müslim “Sahih”in 1. cildinin, 34. sayfasında nakletmiştir. İbn-i Ebi’l- Hadid “Şerh-i Nehc’ul Belağa”nın 1. cilt, 360. sayfasının ilk başında şöyle yazıyor:

“Ebu Cafer İskafi (Mutezli şeyhi) diyor ki; Şeyhlerimiz Ebu Hureyre’yi (akli yönden) sakıncalı bulup onun hadislerini kabul etmiyorlar. Ömer onu kamçılayarak dedi ki; “Hadis nakletmekte çok ileri gittin. Zaten sana Peygamber’in adına yalan uydurmak yakışır!”

İbn-i Asakir “Tarih-i Kebir”de, Muttaki “Kenz’ul- Ummal”ın 239. sayfasında şöyle naklediyorlar: Halife Ömer onu kırbaçlayıp dövdü. Resulullah (s.a.a.)’dan hadis nakletmesine engel olarak dedi ki: “Peygamber’den çok hadis naklediyorsun.

Ondan taraf yalan söylemeye layıksın (yani senin gibi şahsiyetsiz biri Peygamber’in adına yalan söyler ancak.) Peygamber’den hadis nakletmeği terk etmelisin. Yoksa seni ya Devs’a[2] gönderirim ya da Buzinelerin[3] yanına.

Yine İbn-i Ebi’l- Hadid “Şerh-i Nehc’ul- Belağa”nın 1. cildinin 360. sayfasında (Mısır baskısı) Üstadı imam Ebu Cafer İskafi’den şöyle naklediyor: “Mevle’l- Muvahhidin Emir’ul- Mü’minin Hz. Ali (a.s.) şöyle buyuruyor: “Bilin ki! İnsanların (veya Yaşayanların) en yalancısı, Resulullah (s.a.a.)’in adına en çok yalan söyleyen Devslu Ebu Hureyre’dir.”

İbn-i Kutaybe “Te’vil’ul- Muhtelif’il- Hadis”te, Hakim “Müstedrek”in 3. cildinde, Zehebi “Telhis’ul- Müstedrek”te, Müslim “Sahih-i Müslim” diye meşhur olan kıtanın ikinci cildinin “Fezail-u Ebu Hureyre” bölümünde diyorlar ki;

Aişe onu defalarca reddederek şöyle diyordu: “Ebu Hureyre çok yalan söylüyor; o, Resulullah’ın adına bir sürü yalan hadis uydurmuştur.”

Sözü fazla uzatmayalım. Ebu Hureyre’yi yalnızca biz reddetmedik. Halife Ömer, Mevlamız Emir’ul- Müminin, Umm’ul- Müminin Aişe, sahabe ve tabiin de onu reddetmişlerdir.

Mutezile’nin şeyh ve alimleri ve Hanefi’lerin geneli, Ebu Hureyre’nin hadislerini kabul etmiyorlar. Senedi Ebu Hureyre’ye dayanan hadisleri batıl biliyorlar. Nevevi, Sahih-i Müslim’in şerhinde, özellikle 4. ciltte bu konuyu genişçe ele alıyor. Büyük mezhebinizin lideri imam A’zam Ebu Hanife şöyle diyor:

“Resulullah’ın sahabeleri genelde güvenilir ve adil idiler. Ben onların hepsinden senedi kime dayanırsa dayansın hadis kabul ediyorum. Ama senetleri Ebu Hureyre’ye, Enes bin Malik’e ve Semuret bin Cundeb’e dayanan hadisleri kabul etmiyorum.”

Öyleyse, sahabeden olan Ebu Hureyre’yi eleştirdiğimiz için bize itiraz etmeyin. Biz o Ebu Hureyre’yi eleştiriyoruz ki, ikinci halife Ömer onu kırbaçlamış, Beyt’ul- Mal

hırsızı ve yalancı diye nitelendirmiştir.

Biz o Ebu Hureyre'yi eleştiriyoruz ki, Ümm'ül- Muminin Aişe, imam A'zam Ebu Hanife, sahabenin büyükleri, tabiin, Mutezile'nin şeyh ve alimleri onu eleştirmiş ve reddetmişlerdir.

Velhasıl biz o Ebu Hureyre'yi eleştiriyoruz ki, Kur'an'ın eşi olan Mevlamız, Muvahhidlerin Mevlası Emir'ul- Müminin Hz. Ali (a.s) ve Resulullah (s.a.a.)'ın Ehl-i Beyti'nden olan masum İmamlar (a.s) onu merdut ve yalancı bilmişlerdir.

Biz o Ebu Hureyre'yi eleştiriyoruz ki, obur ve pis boğazdır. Emir'ul- Müminin Hz. Ali (a.s)'ın en faziletli oluşunu bilmesine rağmen, onu bırakıp melun Muaviye'nin yağlı sofrasını tercih etti.

Sahte hadisler uydurarak Muaviye'nin, sizin de Hulefa-i Raşidin'den biri olduğunu kabul ettiğiniz muttakilerin İmamı ve Müslümanların halifesine (Hz. Ali'ye) sebb ve lanet ettirmesine yardımcı oldu.

Bu kadar yeter; bundan fazla meclisin zamanını almak istemiyorum. Konuyu biraz fazla uzattığım için de özür diliyorum. "Haksızlık ediyorsun" dediğiniz için, yalnızca biz değil, halifeler, sahabeler ve büyük alimlerinizin de onu reddettiğini ispat etmek istedim.

Dünya malı ve makamına ulaşmak için, Resulullah (s.a.a)'in adına sahte hadis uyduran ve onları sahih hadisle karıştıran böyle sahtekarların her hadisine güvenilmez. Bu yüzden Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur:

"Benden size bir hadis naklettiklerinde, onu Allah'ın kitabına sunun..."

(Önemli bir konuyu konuştuğumuz için, beylerin yatsı namazının vaktinden biraz geçmişti. Sohbet buraya ulaşınca, onlar yatsı namazını kılmak için kalktılar. Yatsı namazını kılıp çay içtikten sonra meclis resimleşti.)

Davetçi: Şimdiye kadar söylediklerimizi göz önüne alarak siz ve biz, Resul-u Ekrem (s.a.a)'ten nakledilen her hadisi, Kuran'la karşılaştırmak zorundayız; Kuran'a uyarsa kabul edelim, aksi takdirde reddedelim.

"Ben Ebu Bekir'den Razıyım, Acaba o da Benden Razı Mıdır?" Hadisinin Uydurma Olduğunun Tespiti

Naklettiğiniz bu hadisi (her ne kadar tek taraflı olsa da) Kuran'la karşılaştırmak zorundayız. Eğer her hangi bir engel olmazsa, kesinlikle kabul edeceğiz. Bazıları bu hadise şöyle cevap vermişlerdir: Kaf suresinin 16. ayetinde Allah-u Teala şöyle buyuruyor:

“Andolsun ki insanı biz yarattık ve nefsinin ona ne gibi vesveseler vermekte olduğunu biliriz ve biz ona şah damarından daha yakınız.”

Şah damarı deyimi meşhur bir deyimdir. Bu misal yakınlığın şiddetini anlatmaktadır; yani ne derece yakın olduğunu bildiriyor. İzafe izafe-i beyaniyyedir; izafe-i lami de olabilir.

Ayet-i Kerime şu gerçeği dile getirmektedir: Allah Teala’nın insanlara olan ilmi öyle bir şekildedir ki, insanın içinde ve kalbinde olan hiçbir şey O’na gizli değildir. Allah (c.c), insanın içinden geçen her şeyi bilir.

Allah Teala Yunus suresinin 61. ayetinde şöyle buyuruyor:

“Hiçbir işe girişemezsin, O’nun vahyettiği Kuran’dan başka hiçbir ayet okuyamazsın ve siz hiçbir iş işlemezsiniz ki o işe koyulduğunuz zaman biz sizi görmeyelim, tanık olmayalım ve yeryüzünde ve gökte zerre miktarı bir şey bile yoktur ki rabbinden gizli kalsın; bundan küçük, daha da büyük hiçbir şey yoktur ki apaçık kitapta tespit edilmiş olmasın.”

Bu ayetlerin hükmüne göre, akli delillere göre hiçbir hareket, iş ve söz, Allah’a gizli değildir. Alemlerin Rabbi, huzuri ilmi ile kullarının bütün iş, amel ve sözlerini bilmektedir.

Öyleyse, aktardığınız bu hadisi, yukarıdaki iki ayet ve Kur’an’daki diğer ayetlere göre nasıl yorumlayabiliriz? Diyebilir miyiz, Ebu Bekir’in razı olup olmadığını Allah bilmiyordu, onun için Allah, Ebu Bekir’den sormak zorunda kaldı?!

Üstelik, Allah Teala’nın rızası, insanların rızasıyla bağlantılıdır. Kul, rıza makamına yetişmediği sürece, Allah Teala ondan razı olmaz. Peki, Allah Teala, Ebu Bekir’den razı olduğunu söylediği halde, nasıl olur da Ebu Bekir’in rıza makamına ulaştığını ve kendisinden razı olup olmadığını bilmiyor?!

Ebu Bekir ve Ömer’in Faziletleri Hakkındaki Hadisler ve Onların Reddi

Şeyh: Resulullah (s.a.a)’in şöyle buyurduğuna artık bir şüphe yoktur: “Allah Teala halkın hepsine genel olarak, ama Ebu Bekir’e özel olarak tecelli eder.”

Yine buyurmuş ki: “Allah Teala benim göğsüme döktüğü her şeyi, Ebu Bekir’in de göğsüne döktü.”

Yine buyurmuştur ki: “Ben ve Ebu Bekir iki rahvan at gibiyiz.”

Yine buyurmuş ki: “Dünyanın göğünde bulunan 80 bin melek, Ebu Bekir ile Ömer’i sevenler için istiğfar ederler ve ikinci gökte bulunan 80 bin melek de Ebu Bekir ve Ömer’in düşmanlarına lanet ederler.”

Yine buyurmuştur ki: “Ebu Bekir ve Ömer öncekilerin ve sonrakilerin en hayırlısıdırlar.”

Ömer ve Ebu Bekir’in makamlarının azameti şu hadisten daha iyi anlaşılmaktadır: “Allah beni kendi nurundan, Ebu Bekir’i benim nurumdan, Ömer’i Ebu Bekir’in nurundan ve ümmetimi de Ömer’in nurundan yaratmıştır. Ömer cennet ehlinin kandilidir.”

Halifelerin makamı konusunda bizim muteber kitaplarımızda bunlar gibi birçok hadis vardır. Gerçeklerin ortaya çıkması için onlardan yalnızca bir kaçını örnek olarak size aktardım.

Davetçi: Söylediğiniz bu hadislerin kendileri, bizzat bunların Resulullah (s.a.a)’in mübarek ağzından çıkmadığını gösteriyor. Resulullah (s.a.a) hiçbir zaman bu tip sözleri söylemezlerdi.

Çünkü birinci hadis Allah’ın cisim olduğunu gösterir. Bu da halis küfür demektir. Allah’ın cisim olduğuna inanmak insanı kesinlikle küfre götürür. İkinci hadis ise Ebu Bekir’in Resulullah (s.a.a)’e nazil olan her şeye ortak olduğunu söylüyor; ki böyle bir şey de imkansızdır.

Üçüncü hadis de Resulullah (s.a.a)’in Ebu Bekir’den hiçbir üstünlüğü olmadığını gösteriyor. Son iki hadis ise her iki tarafın da (Sünni ve Şia) kabul ettiği “Muhammed ve Âl-i Muhammed alemlerin en hayırlısıdırlar.”

hadisleriyle (bu konuda daha birçok hadis nakledilmiştir) çelişmektedir. Son hadis ise, Kurân’ı Kerim’deki Dehr (İnsan) suresinin 13. ayeti “Koltuklar üzerine yaslanarak otururlar orada. Ne güneş görürler, ne de kavurucu soğuk.” ile çelişmektedir.

Cennette güneş ve ay yoktur. Orada bulunan taş, ağaç, duvar, kapı kısaca her şey nurludur. Bu dünyada aydınlanmak için ışığa ihtiyaç vardır; cennette değil.

Bu zahiri tenkitlerden ilave, sizin rical ve dirayet alimleriniz örneğin: Mukaddesi “Tezkiret’ul- Mevzuat”ta, Firuzabadi eş-Şafii “Sefer’us- Seadat” kitabında, Hasan bin Kesir-i ez- Zehebi “Mizan’ul- İ’tidal”da, Ebu Bekir Ahmed bin Ali Hatib-i Bağdadi kendi yazdığı tarih kitabında,

Ebu’l Ferec bin Cevzi “Mevduat” kitabında, Celaluddin-i Süyuti “El- Leali’l- Mesnua fi’l- Ehadis’il- Mevdua” adlı kitabında bu hadislerin uydurma olduğuna ilişkin hüküm vermişlerdir.

Bu hadislerin her biri hakkında açıkça şöyle demişlerdir: Ravi ve senet açısından bu hadisler mevdu ve sahte hadislerdendir. Çünkü bunları nakledenlerin içerisinde yalancı ve hadis uyduran kimseler bulunmaktadır. Böylece bu hadislerin, hem

aklen, hem de Kur'ân ayetlerine göre batıllığı apaçık ortadadır.

Şeyh: Peki Resulullah (s.a.a)'in buyurduğu şu hadise ne dersiniz: "Ebu Bekir ve Ömer cennet yaşlılarının efendileridirler."

Davetçi: Bu hadis hakkında da biraz düşünecek olursak, sizin diraye ve rical alimlerinizin bu hadisi uyduruk hadislerden bilmelerinin yanı sıra Resulullah (s.a.a)'in böyle bir şey buyurmayacağı yine hadisin kendisinden anlaşılmaktadır. Çünkü herkes, yaşlı bir insanın cennette olamayacağını biliyor.

Cennette, dünyada olduğu gibi bir ihtiyarlama söz konusu olmadığından dolayı insanın siyadet (efendilik) kemaline olaşabilmesi için gençlikten yaşlılığa doğru ilerleme diye bir şey söz konusu olmayacaktır.

Bizim sözümüzü doğrulayan birçok hadis vardır. Bunlar sizin ve bizim hadis kitaplarımızda mevcuttur. Örneğin, bir gün "Eşcei" kabilesinden olan yaşlı bir kadın Resulullah (s.a.a)'in huzuruna geldiğinde, Resulullah (s.a.a) sohbetleri esnasında ona şöyle buyurdu: "Yaşlılar cennete girmeyecektir."

O kadın da üzülerek ; "Ya Resulellah! Öyleyse ben cennete giremeyeceğim" deyip Hazretin huzurundan ayrıldı. Resulullah (s.a.a) de onun arkasından şu haberi yolladı:

"Ona söyleyin ki, o gün kimse yaşlı olmayacaktır. Çünkü bütün yaşlılar genç olarak cennete gireceklerdir."

Ardından şu ayeti okudular:

"Şüphe yok ki biz, huri kadınları da güzel bir biçimde yeniden yaratmış, hepsini bakireler yapmışızdır, yaşıt cilveli dilberler halinde."[4]

Yine sizin ve bizim hadis kitaplarımızda Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Cennet ehli, yüzünde kıl bitmemiş, kıvrık saçlı ve gözlerine sürme çekilmiş bir halde 33 yaşlarında cennete girerler."

Şeyh: Sözleriniz kendi yerinde doğrudur; ama bu hadis cennet ehli için muhassıstır (tahsis edicidir).

Davetçi: Alicenabınızın sözünü iyi anlayamadım. Bu hadis neyin muhasısıdır (neyi tahsis etmektedir). Yani Allah (c.c) sırf Ebu Bekir ve Ömer yaşlıların efendisi olsunlar diye mi bir kısım insanları yaşlı olarak cennete götürecektir?!

Eğer Ebu Bekir ve Ömer cennete gidecek olurlarsa, Allah Teala onları da genç olarak cennete götürebilir. Yoksa, sadece onlar efendi olsunlar diye Allah (c.c) bir kısım insanları yaşlı olarak cennete götürmez.

Üstelik, sizin kendi alimleriniz bu hadisi uydurma hadislerden saymışlardır. Resulullah (s.a.a)'in bizim işimizi kolaylaştırmak için temel bir kural koyduğunu da biliyorsunuz.

Bu kural, "Kur'ân'a uymayan her hadisin kabul edilmediği kuralıdır". Bizim rical ve diraye alimlerimiz de, Resulullah (s.a.a)'den ya da Masum İmamlardan (a.s) gelen bir hadisi bizim kendi kaynaklarımızda gördüklerinde, Resulullah(s.a.a)'in bu temel kuralını ölçü alarak Kur'ân'a uymayan hadisleri kabul etmiyorlar.

Az önce büyük alimlerinizden bir çoğunun uydurma hadisler hakkında birçok kitaplar yazdıklarını arz ettim. Şeyh Mecduddin Muhammed bin Yakub-i Firuzabadi "Sefer'us- Seadet" 'in 142. sayfasında, Celaluddin Süyuti "el-Leali" kitabında, İbn-i Cevzi "Mevduat"ta, Mukaddesi "Tezkiret'ul- Mevduat"ta ve Şeyh Muhammed bin Derviş (Hut-i Beyruti diye meşhurdur)

"Esne'l- Metalib" adlı kitabının 183. sayfasında şöyle yazıyorlar: "Ebu Bekir ve Ömer cennet yaşlılarının efendileridirler" hadisinin ravilerinden birisi Yahya bin Anbese'dir.

Zehebi şöyle diyor: "Yahya zayıf ravilerden birisidir. İbn-i Can-i Deccal da: "O kendisinden hadis uyduruyordu" demiştir.

Demek ki bizimle beraber, sizin eleştirmen alimleriniz de bu hadisi kabul etmemektedirler.

Gerçekten de büyük bir ihtimalle Bekriyyun ya da Beni Ümeyye, Resulullah (s.a.a)'in Ehl-i Beyti'ni zayıf düşürmek için hem Sünnilerin, hem de Şiilerin ortak kabul ettiği Ehl-i Beyt'in azamet ve faziletini ispat eden sahih her hadisin karşısında başka bir hadis uydurmuşlardır. Ebu Hureyre gibileri de fasit Beni Ümeyye halifelerine yağcılık yapmak için bu işe daima ön ayak olmuşlardır.

Çünkü onların Âl-i Muhammed'e karşı büyük bir kin ve nefretleri vardı.

Nevvab: Şia ve Sünnilerin (Ehl-i Beyt'in faziletine ilişkin) kabul ettikleri hangi sahih ve sabit hadis karşısında başka bir hadis uydurdular?

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

Hasan ve Hüseyin Cennet Gençlerinin Efendileridir" Hadisi Karşısında Hadis Uydurmaları

Davetçi: O sahih hadislerden biri Resulullah (s.a.a)'in buyurduğu. "Hasan ve Hüseyin cennet gençlerinin efendileridirler; babaları ise onlardan daha üstündür." hadisidir. Bu hadisi Hatib-i Harezm "Menakıb"da, Mir Seyyid Ali Hemedani "Meveddet'ul- Kurba"nın 8. Meveddesinde, imam Ebu Abdurrahman Nesai "Hasais-

i Alevi”de,

İbn-i Sabbağ el-Maliki “Fusul’ul- Mühimme”nin 159. sayfasında, Süleyman Belhi el-Hanefi “Yenabi’ul- Mevedde”nin 54. babında Tirmizi, İbn-i Mace ve Ahmed bin Hanbel’den, Sibt bin Cevzi “Tezkire”nin 133. sayfasında, imam Ahmed bin Hanbel

“Müsned”de, Tirmizi “Sünen”de, Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii “Kifayet’ut-Talib”in 97. babında nakletmişlerdir.

Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii “Kifayet’ut- Talib”in 97. babında bu hadisi naklettikten sonra şöyle diyor: Hadis ilminin imamı Ebu’l- Kasım Taberani “Mu’cem’ul- Kebir”de İmam Hasan (a.s)’ın hayatını anlatırken bu hadis-i şerifi nakleden ravilerin adlarını yazmıştır. Bu hadisi nakleden sahabelerden bazılarının isimleri şunlardır:

“Emir’ul- Müminin Ali bin Ebi Talib, ikinci halife Ömer bin Hattab, Huzeyfe Yemani, Ebu Said Hodri, Cabir bin Abdullah-i Ensari, Ebu Hureyre, Usame bin Zeyd ve Abdullah bin Ömer.”

Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii daha sonra şöyle diyor: “Resulullah (s.a.a)’in buyurduğu; “Hasan ve Hüseyin cennet gençlerinin efendileridirler; babaları ise onlardan daha üstündür.” hadisi “hasen” bir hadistir. Bu hadisin senetlerini birbirlerinin yanına koyduğumuzda, hadisin sahih bir hadis olduğu ortaya çıkmaktadır.

Hafız Ebu Naim İsfehani “Hilye”de, İbn-i Asakir “Tarih-i Kebir”in 4. cildinin 206. sayfasında, Hakim “Müstedrek”te, İbn-i Hacer-i Mekki “Savaik”in 82. sayfasında, kısacası Ehl-i Sünnet’in büyük alimleri bu hadisin Resulullah (s.a.a)’in mübarek ağzından çıktığı konusunda ittifak içerisindeler.

Şeyh: Zannediyorum Resulullah(s.a.a)’in buyurduğu şu hadisi hiç kimse inkar edemez; “Ebu Bekir’in olduğu yerde başkalarını öne geçirmek yersizdir.” Bu hadisin kendisi Ebu Bekir’in ümmetin diğer bireylerine göre her şeyde öncelik hakkına sahip olduğunu ispat etmektedir.

Davetçi: Neden her hadisi düşünmeden kabul ediyorsunuz anlayamıyorum. Eğer Resulullah (s.a.a)’in kendisi bu hadisi buyurmuş olsalardı, niçin kendileri ona göre amel etmediler? Neden Mübahele olayında Ebu Bekir’in yerine Hz. Ali (a.s) ‘ı kendisiyle beraberinde götürdü? Neden Tebuk seferinde Ebu Bekir de olduğu halde Hz. Ali (a.s)’ı halife olarak kendi yerine bıraktı? Mekke’de “Beraat” suresinin okunması meselesinde,

neden Ebu Bekir’i bundan men edip yerine Hz. Ali (a.s)’ı görevlendirdi? Neden Mekke fethedildikten sonra Kabe’deki putları kırmak için Ebu Bekir’in yerine Hz. Ali (a.s)’a öncelik verip hatta “Hubel” putunu kırması için onu kendi omuzlarına

çıkardı?

Ebu Bekir olduğu halde neden onun yerine Hz. Ali (a.s)'ı Yemenlileri İslam'a davet etmesi ve yönetmesi için gönderdi? Hepsinden önemlisi; neden kendisinden sonra halife olması için Ebu Bekir'in yerine Hz. Ali (a.s)'ı vasi olarak tayin etti?

Şeyh: Resulullah (s.a.a)'den çok sahih bir hadis nakledilmiştir. Bunu kesinlikle inkar edemezsiniz. Bu hadis şöyledir: Amr bin As diyor ki: Bir gün Peygamber (s.a.a)'e şöyle sordum:

"Ya Nebiyyellah! Alemdeki kadınların içinde en çok sevdiğiniz kimdir?"diye sorduğumda; "Aişe" buyurdular. Sonra; "Erkeklerin içinde en çok sevdiğiniz kimdir?" sorduğumda; "Aişe'nin babası" buyurdular. Buna göre Ebu Bekir Peygamber'in en çok sevdiği insan olduğu için ümmetin hepsine öncelik hakkı vardır. Bu da Ebu Bekir'in halifeliği için kesin bir delildir.

"Ebu Bekir ve Aişe Resulullah'ın En Çok Sevdiği İnsanlardı" Sözünün Yanıtı

Davetçi: Bu hadis, Bekriyunların uydurması olmasının yanı sıra iki fırkanın (Sünni ve Şiilerin) kesin olarak kabul ettiği hadislerle de çelişmektedir. Bu yüzden bu hadisin merdutluğu sabittir.

Bu hadisi iki açıdan dikkatle incelemek gerekir: Birincisi Ümm'ül- Müminin Aişe açısından, diğeri ise birinci halife Ebu Bekir açısından.

Aişe'nin Resulullah (s.a.a)'in en sevdiği kadın olduğu sözü, her iki fırkanın (Şii ve Sünnilerin) muteber kitaplarında bulunan başka sahih hadislerle çelişmektedir.

Şeyh: Mümkünse, Onların hangi hadisler olduğunu söyleyin de biz de adilane bir şekilde hüküm verelim.

Davetçi: Bu hadisin hilafına, sizin kendi alim ve ravileriniz tarafından Ümm'ül-Eimme Hz. Fatıma (a.s) hakkında birçok hadis nakledilmiştir.

Hz. Fatıma, Alemdeki Kadınların En Üstünüdür

Hafız Ebubekir Beyhaki kendi yazdığı tarih kitabında, Hafız bin Abdulbirr "İstiab" da, Mir Seyyid Ali Hemedani "Meveddet'ul- Kurba"da vs. alimler Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu naklediyorlar:

"Fatma ümmetimin kadınlarının en üstünüdür."

Ahmed bin Hanbel "Müsned"de ve Hafız Ebubekir Şirazi de "Nüzul'ul- Kur'ân fi Ali" adlı kitabında, Muhammed-i Hanefiye'den, o da Emir'ul- Muminin Hz. Ali (a.s)'dan, İbn-i Abdulbirr "İstiab"da, Hz. Fatıma (a.s)'ı ve Ümm'ül- Mü'minin Hz. Hatice'yi

Abdulvaris bin Süfyan ve Ebu Hureyre'den naklen anlatırken;

yine Ümm'ül- Mü'minin Hz. Hatice'yi (a.s) Ebu Davud'dan o da Ebu Hureyre ve Enes bin Malik'ten naklen anlatırken, Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi "Yenabi'ul-Mevedde"nin 55. babında, Mir Seyyid Ali Hemedani "Meveddet'ul- Kurba"nın 13. Meveddesinde Enes bin Malikten ve diğer birçok güvenilir alimleriniz Enes bin Malik'ten Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu naklediyorlar:

"Alemlerdeki kadınların en iyisi dört tanedir: İmran kızı Meryem, Mezahim kızı Asiye, Hüveylid kızı Hatice ve Muhammed kızı Fatıma."

Hatip "Tarih-i Bağdat" kitabında şöyle yazıyor: "Resulullah (s.a.a) bu dört kadını alemlerin en iyi kadınları olarak saydıktan sonra Fatıma'yı hem dünyada, hem de ahirette diğer üçüne üstün kılmıştır."

Muhammed bin İsmail Buhari "Sahih"te ve imam Ahmed bin Hanbel "Müsned"de Ebu Bekir kızı Aişe'den Resulullah (s.a.a.)'in Fatıma'ya (a.s) şöyle buyurduğunu naklediyorlar:

"Ey Fatıma! Sana müjdeler olsun, Allah seni alemdeki kadınların üzerine genel olarak ve Müslüman kadınlar üzerine de özel olarak seçti ve seni tertemiz kıldı ve İslam en üstün dindir."

Buhari Sahihinin 4. cildinin 64. sayfasında, Müslim Sahihinin 2. cildinin "Fezail-u Fatıma" babında, Hamidi "el- Cem-u Beyn'es- Sahihayn"da, Abdi "el- Cem-u Beyne Sihah'is- Sitte"de, İbn-i Abdulbirr "İstiab"da Hz. Fatıma (a.s)'ın hayatını anlatırken, imam Ahmed "Müsned"in 6. cildinin 282. sayfasında,

Muhammed bin Saad-ı Katip "Tabakat"ın ikinci cildinde Resulullah (s.a.a)'in hasta ve yataktayken buyurduğu sözlerin içinde ve 8. ciltte Hz. Fatıma (a.s)'ın hayatını anlatan uzun bir hadisin zımnında (meclisin vakti az olduğu için hepsini aktaramıyorum) Aişe'den Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu naklediyorlar: "Ey Fatıma! Alemdeki kadınların efendisi olmaya razı değil misin?..."

İbn-i Hacer-i Askalani bu ibareyi (yani sen alemlerdeki kadınların en üstünüsün) Hz. Fatıma (s.a.a)'ın hayatını anlatırken nakletmiştir.

Yine Buhari ve Müslim Sahihlerinde, imam Salebi Tefsirinde de, imam Ahmed bin Hanbel "Müsned"de, Taberani "Mu'cem'ul- Kebir"de, Süleyman Belhi el-Hanefi "Yenabi'ul- Mevedde"nin 32. babında Tefsir-i İbn-i Ebi Hatem'den, Hafız Ebu Naim-i İsfehani'nin Menakıb, Vasit, ve Hilyet'ul- Evliya'sından ve Feraid-i Himvini'den, İbn-i Hacer-i Mekki "Savaik"in 14. ayetini açıklarken Ahmed'den, Muhammed bin Talha eş-Şafii "Metalib-i Süul"un 8. sayfasında, Taberi

"Tefsir-i Taberi" adlı kitabında, Vahidi "Esbab'un- Nüzul"da, İbn-i Meğazili eş-Şafii

“Menakıb”da, Muhibbuddin Taberi “Riyaz”da, Mumin Şeblenci “Nur’ul- Ebsar”da, Zemahşeri Tefsirinde, Süyuti “Dürr’ül- Mensur”da, İbn-i Asakir kendi Tarihinde, Allame Semhudi “Tarih’ul- Medine”de, Fazıl-ı Nişaburi Tefsirinde, Kadı Beyzavi Tefsirinde, imam Fahri Razi “Tefsir-i Kebir”de, Seyyid Ebu Bekir Şahabuddin Alevi “Reşfet’üs- Sadi min Bahr-i Fezail-i Beni’n- Nebiyy’il- Hadi”de Tefsir-i Beğevi’den, Sa’lebi’den,

Sire-i Molla’dan, Menakıb-ı Ahmed”den, Tabarani’nin Kebir ve Evset’inden, Şeyh Abdullah bin Muhammed bin Amir eş-Şebravi eş-Şafii “Kitab’ul- İthaf”ın 5. sayfasında Hakim, Taberani ve Ahmed’den; Celaluddin Süyuti “İhya’ul- Meyyit”te İbn-i Munzir, İbn-i Ebi Hatem ve İbn-i Merduye’nin tefsirlerinden ve Teberani’nin “Mu’cem’ul- Kebir” adlı kitabından, İbn-i Hatem ve Hakim’den, kısaca büyük alimlerinizin geneli (Emevi taraftarları ve Ehli beyt düşmanı çok az bir grubun dışında) İbn-i Abbas ve diğerlerinden şöyle naklediyorlar:

Şura suresinin 23. ayeti; “De ki: Ben bu tebliğime karşılık sizden bir ücret istemiyorum; istediğim, ancak yakınlarıma sevgidir. Ve kim güzel ve iyi bir iş yaparsa, onun güzelim mükafatını artırırız.”

nazil olduğunda sahabeler şöyle dediler: “Ya Resulellah! Allah’ın, sevgisini üzerimize farz kıldığı yakınların kimlerdir?” Resulullah (s.a.a) cevaben: “Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin’dir.” buyurdular. Bazı hadislerde de Resulullah (s.a.a)’in şöyle buyurduğu naklediliyor: “Ali, Fatıma ve onların iki oğludur.”

Bu gibi hadisler sizin muteber kitaplarınızda çoktur. Ama vaktin azlığı, onların hepsini nakletmemize mani oluyor.

İmam Şafii’nin Ehl-i Beyt Sevgisinin Farz Olduğuna İlişkin İtirafı

Alimleriniz bu konuya o kadar çok değinmişlerdir ki, hatta İbn-i Hacer gibi mutaassıp birisi bile “Savaik” adlı kitabının 88. sayfasında, Hafız Cemaluddin Zerendi. “Mi’rac’ul- Vusul”da, Şeyh Abdullah Şebravi “İthaf” kitabının 29. sayfasında, Muhammed bin Ali Sabban -ki Mısırlıdır- “İs’âf’ur- Rağibin”in 119. sayfasında ve daha birçok kimseler, dört mezhep imamlarından biri olan Muhammed bin İdris-i Şafii’nin şöyle dediğini naklediyorlar:

Ey Resulullah’ın Ehl-i Beyti! Sizin sevginizi,

Allah tarafından nazil ettiği Kur’ân’da farz kılmıştır.

Sizin kadrinizin yüceliğine şu yeter ki,

Size salat göndermeyenin namazı kabul olmaz.

Şimdi insafla söyleyin, acaba yalnızca bir tarafın (Ehl-i Sünnet’in) naklettiği hadis,

her iki fırkanın (Sünnilerin ve şiaların) sayısızca naklettikleri sahih hadisler karşısında durabilir mi?

Acaba Resulullah (s.a.a)'in, Allah'ın Kur'ân'da sevgisini farz kıldığı birisini bırakıp onun yerine başkalarına öncelik vermesini akıl kabul eder mi?

Acaba Resulullah (s.a.a)'in heva ve hevesine uyarak, faziletine (Peygamber'in hanımı ve Ümm'ül- Mü'minin olmaktan başka) hiçbir delil olmayan Aişe'yi, Allah'ın Kur'ân'da sevgisini farz kıldığı, hakkında "Tathir" ayeti nazil olan ve yine Kur'ân'ın hükmüyle "Mübahele" olayına katılma iftiharına erişen Fatıma'dan daha çok sevmesi düşünülebilir mi?

Enbiya ve Evliyaların heva ve heveslerine uymadıklarını, Allah'tan başka hiç kimseyi göz önünde bulundurmadıklarını sizler de çok iyi biliyorsunuz. Özellikle Resul-u Ekrem (s.a.a) ancak Allah için sever ve ancak Allah için buğz ederdi. Allah'ın sevmediğini kesinlikle sevmez ve Allah'ın düşmanı olmayana kesinlikle düşman olmazdı.O zaman nasıl olur da Allah'ın, sevgisini farz kıldığı Hz. Fatıma'yı bir kenara bırakıp da başkalarını ona tercih eder?

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Hz. Fatıma'yı, Allah onu sevdiği için seviyordu. Resulullah (s.a.a), Allah'ın alemlerdeki kadınlardan üstün kıldığı ve sevgisini farz ettiği bir kimseyi bırakıp da kendi hanımlarından birini ona tercih etmesini akıl kabul eder mi?

Ya her iki fırkanın kabul ve Kur'ân-ı Kerim'in de teyit ettiği bu sahih hadisleri reddedeceksiniz; ya da çelişkinin ortadan kalkması için söylediğiniz hadislerin uydurma olduğunu kabul edeceksiniz.

"Resulullah (s.a.a) yanında en çok sevilen şahıs Ebu Bekir idi." hadisi de, büyük ve güvenilir alimleriniz tarafından nakledilen; "Resulullah (s.a.a) yanında en çok sevilen şahıs, Hz. Ali idi." şeklindeki birçok hadislerle çelişmektedir.

Hz. Ali, Resulullah (s.a.a)'in Yanında En Çok Sevilen Şahıstı

Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi "Yenabi'ul- Mevedde"nin 55. babında Tirmizi' den Bureyde'nin şöyle dediğini naklediyor:

"Peygamber kadınların içinde en çok Fatıma'yı, erkeklerden ise en çok Ali'yi seviyordu."

Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii "Kifayet'ut- Talib"in 91. babında Ümm'ül-Müminin Aişe'den şöyle bir hadis naklediyor:

"Allah Teala, Resulullah'ın Ali bin Ebu Talib'den daha çok sevdiği bir kul yaratmamıştır."

Sonra şöyle devam ediyor: “Naklettiğim bu hadisi, İbn-i Hacer “Menakıb”da, İbn-i Asakir- Dimaşki de Hz. Ali’nin hal tercümesinde kaydetmiştir.”

Muhyiddin ve imam’ul- harem Ahmed bin Abdullah eş-Şafii de yine Tirmizi’den şöyle naklediyorlar: Aişe’den; “Resulullah insanlar içinde en çok kimi seviyordu?” sorduklarında; “Fatıma’yı” diye cevap verdi. “Erkekler içerisinde daha çok kimi seviyordu” dediklerinde de; “Onun kocası Ali bin Ebi Talib’i” dedi.

Zehebi ve Hafız Ebu’l- Kasım-ı Dimaşki de Aişe’den şu hadisi nakletmişlerdir:

“Resulullah’ın Ali ve Fatıma’dan daha çok sevdiği bir kimseyi görmedim.”

Hafız Hucendi, Muazet-i Gifariyye’den şöyle naklediyor: “Resulullah (s.a.a) Aişe’nin evindeyken onun huzuruna vardım. Hz. Ali de dışarıdaydı. Resulullah Aişe’ye şöyle buyurdular:

“Bu (Ali) en çok sevdiğim ve benim yanımda en değerli olan insandır. Onun hakkını tanı, onun değer ve makamını bil.”

Şeyh Abdullah bin Muhammed bin Amr Şebravi eş-Şafii (sizin büyük alimlerinizden sayılmaktadır) “İthaf” kitabının 9. sayfasında, Süleyman Belhi “Yenabi’ul-Mevedde”de ve Muhammed bin Talha eş-Şafii “Metalib-is Süul”un 6. sayfasında Tirmizi’den, o da Cumey’ bin Umeyr’den şöyle naklediyorlar:

“Halamla birlikte Ümm’ül- Mü’minin Aişe’nin yanına gittik. Ben ondan Resulullah’ın en çok sevdiği insanların kimler olduğunu sordum. Aişe de; “Kadınlardan Fatıma ve erkeklerden ise onun kocası Ali bin Ebi Talip” diye cevap verdi.

Aynı hadisi Mir Seyyid Ali Hemedani eş-Şafii “Meveddet’ul- Kurba”nın 11. Meveddesinde sadece şu farkla Cumey’in şöyle dediğini naklediyor: “Bunu halamdan sordum, o da böyle cevap verdi.”

Hatip Harezmi de “Menakıb”ın 6. faslının sonunda bu hadisi Cumey’den, o da Aişe’den naklediyor:

İbn-i Hacer-i Mekki “Savaik”in 2. faslında Hz. Ali (a.s)’ın fazileti hakkında 40 tane hadis naklettikten sonra Tirmizi’den, o da Aişe’den şu hadisi naklediyor:

Aişe diyor ki: “Fatıma kadınların, kocası da erkeklerin içinde Resulullah’ın en çok sevdiği kimselerdi.”

Muhammed bin Talha eş-Şafii “Metalib’us- Süul”un 7. sayfasında bu konuda birçok hadis naklettikten sonra şöyle diyor:

“Bütün bu sahih hadisler şunu ispat ediyorlar: Resulullah (s.a.a)’in kadınlar içinde

en çok sevdiği kimse Fatıma'dır. O; cennetteki kadınların, Medineli kadınların ve bütün ümmetin kadınlarının efendisidir."

Akli ve nakli deliller, Hz. Ali ve Hz. Fatıma (aleyhum'es- selam)'ın Resulullah (s.a.a)'in en çok sevdiği insanlar olduğunu kanıtlamaktadırlar.

Resulullah (s.a.a)'in Hz. Ali (a.s)'ı herkesten daha çok sevdiğini ve her zaman ona öncelik verdiğini ispat eden hadislerin içinde en önemlisi "Tayr-i Meşviy" (kızartılmış kuş) diye meşhur olan hadistir. Bu hadisle Hz. Ali (a.s)'ın ümmetin içinde Resulullah (s.a.a)'in en çok sevdiği kimse olduğu tamamen ispat edilmektedir.

"Tayr-i Meşviy" hadisi iki fırka arasında o kadar meşhur ki onu kimlerin rivayet ettiğini söylemek bile gereksizdir. Ama "Bu hadisi Şiiler uydurmuşlardır" diyenlerin eline bahane vermemek için yine de onun aklımda olan senetlerinden bazılarına değinmek istiyorum.

"Tayr-i Meşviy" Hadisi

Buhari, Müslim, Tirmizi, Nesai ve Secistani kendi muteber sahihlerinde, imam Ahmed bin Hanbel "Müsned"de, İbn-i Ebi'l- Hadid "Nehc'ul- Belağa'nın Şerhi"nde, İbn-i Sabbağ-i Maliki "Fusul'ul- Mühimme"nin 21. sayfasında ve Süleyman Belhi el-Hanefi "Yenabi'ul- Mevedde"nin 8. babını bu hadise ayırmış ve Ahmed bin Hanbel'den,

Tirmizi'den, Muvaffak bin Ahmed'den, İbn-i Meğazili'-den ve "Sünen-i Ebu Davud"dan, onlar da Peygamber'in kölesi Sefine'den, Enes bin Malik'ten ve İbn-i Abbas'tan bu hadisi naklettikten sonra şöyle diyor: "Tayr hadisini 24 kişi Enes'ten nakletmiştir." Özellikle Maliki "Fusul'ul- Muhimme"de şöyle diyor: "Enes bin Malik'in naklettiği Tayr hadisi, sahih ve sarih hadislerin içinde en sahih ve sağlam olan hadistir."

Sibt bin Cevzi "Tezkire"nin 23. sayfasında (Fezail-i Ahmed ve Sünen-i Tirmizi'den naklen) ve Mes'udi "Müruc'uz- Zeheb"in 2. cildinin 49. sayfasında bu hadise değinmişlerdir.

İmam Ebu Abdullah Abdurrahman Nesai "Hasais'ul- Alevi" adlı kitabının 9. hadisinde ve Hafız bin Ukde ve Muhammed bin Cerir-i Taberi bu hadisin mütevatir olduğu ve senetleri hakkında yazmış oldukları özel kitaplarında, sahabeden 35 kişinin bu hadisi Enes'den naklettiklerini söylüyorlar. Hafız Ebu Naim de bu hadis hakkında kalın bir kitap yazmıştır.

Kısacası sizin büyük alimlerinizin hepsi kendi muteber kitaplarında bu hadisi nakletmişlerdir. Allame, muhakkik, zahit, adil, sıka Seyyid Mir Hamid Hüseyin Dehlevi (sizler onun ilim, amel ve takvasını daha iyi biliyorsunuz), Hindistan'daki

şöhreti güneşten daha parlak olan bu alim “Abekat’ul- Envar” adlı büyük kitabının bir cildini

“Tayr-i Meşviy” hadisine ayırmıştır. Orada Ehl-i Sünnet’in büyük alimlerinin güvenilir kitaplarından bu hadisin bir çok senetlerini toplamıştır. Ben bu hadisi kaç senetle naklettiğini şimdi hatırlamıyorum. Ancak şu kadar biliyorum ki, bu hadisin senetlerini okuduğumda bu büyük seyyidin böylesi küçük bir hadisin mütevatir olduğunu

Ehl-i Sünnet’in kendi kaynaklarından nasıl zahmet çekerek ispat ettiğini görünce gerçekten de çok şaşırdım. Velhasıl, hem Sünnilerin hem de Şiilerin her zaman ve her yerde sahih oluşunu itiraf ettikleri o hadislerin hepsinin özet ve neticesi şudur:

“Bir gün kadının biri kızartılmış bir kuşu Resulullah (s.a.a)’in yemesi için ona hediye etmişti. Resulullah (s.a.a) onu yemeden önce ellerini göğe kaldırıp şöyle dua etti: “Allah’ım! Sana ve bana en sevgili olan kulunu gönder de bu (kızartılmış) kuşu benimle beraber yesin.” Derken Hz. Ali gelip o kuşu Resulullah (s.a.a) ile birlikte yediler.

Malik’in “Fusul’ul- Muhimme”sinde, “Tarih-i Hafız-ı Nişabu-ri”de, “Kifayet’ut-Talip”te, “Müsned-i Ahmet”de ve Ehl-i Sünnetin diğer önemli kitaplarında Enes bin Malik’ten şöyle nakletmişlerdir:

Enes diyor ki: “Resul-ü Ekrem bu dua ile meşgulken Ali üç defa geldi. Her gelişinde özür getirerek onu geri yolladım. Üçüncü gelişinde ayağıyla kapıya vurdu. Resulullah (s.a.a); “Onu içeri al.” diye buyurdular.

Ali içeri girdiğinde; “Allah sana rahmet etsin, senin bana gelmene mani olan şey neydi?” diye sordular. Ali de; “Üç defa kapıya kadar geldim, bu üçüncü gelişimdir.” diye arz etti. Resulullah (s.a.a) bana dönerek; “Enes! Neden Ali’nin gelmesine mani oldun? Seni bu işe sürükleyen şey ne idi?” diye sordu. Ben de; “Ya Resulullah! Doğrusunu isterseniz, sizin duanızı duyduğumda benim kavmimden birisinin gelmesini istedim” dedim.

Şimdi sizlere soruyorum, acaba Allah-u Teâla Resulünün duasını kabul mu etti, yoksa red mi etti?

Şeyh: Cevap bellidir. Çünkü Allah-u Teâla Kur’ân’da dualaın kabul edileceğine dair vaatte bulunmuştur. Ayrıca Resulullah da hiçbir zaman yersiz dua etmeyeceğinden Allah Teala duasını kesinlikle kabul buyurmuştur.

Davetçi: Öyleyse bilin ki, Allah-u Teâla da yarattıklarının içinden en çok sevdiğini seçip onu Peygamberinin yanına göndermiştir. Binaenaleyh, Allah ve Peygamberinin, ümmetin içinde en çok sevdiği kimse, Ali bin Ebi Talip (a.s)’dır.

Nitekim sizin büyük alimleriniz, bu manayı tasdik etmişlerdir. Örneğin: Sizin büyük alimlerinizden olan Muhammed bin Talha eş-Şafii "Metalib'us- Süul" adlı kitabın 5. faslının 1. babının 15. sayfasında "Rayet" (bayrak) ve "Tayr" hadisleri münasebetiyle, güzel beyanı ve tatlı tahkikiyle Hz. Ali (a.s)'ın ümmetin içinde Allah ve Peygamber'in en çok sevdiği kimse olduğunu ve onun makamının yüceliğini ispat etmiştir.

Şafii sözlerine şunu da ekliyor: "Peygamber-i Ekrem (s.a.a), muttakilerin en yüksek dereceleri olan bu değerli makam ve yüce sıfatı (Allah ve peygamberinin yanında sevgili olmayı) Hz. Ali'ye ispat ederek onun ulvi makamını halka bildirmek istedi."

H. 658. Yılda Şam'ın hafız ve muhaddisi olan Muhammed bin Yusuf-u Şafii "Kifayet-ut Talib fi Menakıb-i Ali bin Ebi Talib"in 33. babında kendi muteber senetleriyle Enes ve Sefine'den bu hadisi dört yolla naklettikten sonra şöyle diyor:

"Mehamili de "Emali"nin 9. cüz'ünde bu hadisi nakletmiştir. Bu, Hz. Ali'nin Allah'ın en çok sevdiği insan olduğunu ispat eden açık bir delildir. Bu manaya delalet eden delillerin en güçlüsü de, Allah'ın kendi Resulünün duasını kabul edeceğine dair verdiği vaattir. Resulullah (s.a.a) dua ettiğinde, Allah Teala onun duasını hemen kabul ederek en sevdiği insanı Resulünün yanına gönderdi. O insan Ali'den başkası değildi."

Şafii sonra şöyle devam ediyor: "Tayr-i Meşviy" hadisini Hakim Ebu Abdullah Hafız Nişaburi 86 kişiden, onlar da Enes'ten nakletmişlerdir. Hafız, 86 kişinin hepsinin ismini yazmıştır. [5]

Şimdi insafla söyleyin. Sizin söylediğiniz hadis, özellikle onunla çelişen Tayr hadisiyle bir midir? Cevap kesinlikle "hayır"dır. Ehl-i Sünnetin büyük alimlerinin (çok az inatçı bir grup dışında) hemen hemen hepsinin nakledip sıhhatini doğruladıkları sahih hadisleri bir kenara iterek o tek taraflı hadisi kabul etmek bir fayda vermez. Ayrıca naklettiğiniz o hadis araştırmacı hadis alimleri tarafından reddedilmiştir.

Şeyh: Galiba siz bizim söylediğimiz her şeyi kabul etmemeye ve ısrarla onları reddetmeye karar almışsınız.

Hakikatin Beyanı

Davetçi: Bu şahitlerin huzurunda sizin gibi bir alimin bana böyle bir şeyi söylemesi gerçekten de beni üzdü. Siz ne zaman ilim, akıl ve mantıkla uyuşan bir delil getirdiniz ben de inatçılık edip onu kabul etmedim? Eğer zerre kadar inat, taassup ediyorsam ya da Ehl-i Sünnet kardeşlerime karşı herhangi bir düşmanlığım varsa, Allah'ın yardım ve rahmeti benden uzak olsun.

Allah'ı şahit tutuyorum ki şimdiye kadar, Yahudilerle, Hıristiyanlarla, Henud

(Hindu)'larla, Berahimelerle, İran'daki kabiliyetsiz Behailerle, Hindistan'daki Kadyanilerle, sapık maddeci ve tabiatçılarla birçok münazaralarda bulundum ve hiçbirinde inat etmedim; her yerde ve her zaman Allah'ı göz önünde bulundurdum; hedefim daima hak ve hakikati ilim, akıl, mantık ve insaf kurallarına dayanarak aşikar etmek olmuştur.

Ben kafir, mürtet ve necis insanlarla tartıştığım zaman bile inatçılık etmedim, kaldı ki aynı ümmet ve şeriattan olan, kıblesi ve hükümlerine tabi olduğumuz Peygamberi bir olan siz Müslüman kardeşlerime karşı da inat edeyim. Ancak sizde yerleşmiş olan bir hata var ki öncelikle onu mantık ve insaf yoluyla gidermek gerekir.

Elhamdülillah sizler alimsiniz, eğer biraz geçmiş atalarınızın adet ve taassuplardan uzaklaşarak insaf dairesine girerseniz sağlıklı bir sonuca erişiriz.

Şeyh: Biz, sizin Lahur'da Berahame ve Henud (Hindu)'larla yaptığınız tartışmaları gazete ve dergilerden okuduk. Ve bu bizi gerçekten çok sevindirdi. Hatta daha sizi görmeden önce size karşı kalben içimizde bir alaka doğdu. İnşaallah Allah size ve bize muvaffakiyet verir de hak ve hakikat aşikar olur.

Eğer bir hadisin sahihliğinde herhangi bir şüphe olursa, sizin de buyurduğunuz gibi onu Kur'ân'la karşılaştırmamız gerekir. Eğer Ebu Bekir (r.z)'in fazilet ve Hulefa-i Raşidin (r.z)'in hilafetlerine ilişkin hadislerde şüphe ediyorsunuz, Kur'ân'dan kaynaklanan delillerde de mi şüphe edip onları zedelemeye çalışacaksınız?

Davetçi: Kur'âni delillerde ya da sahih hadislerde şüphe edip onları zedelemeye çalışmaktan Allah'a sığınırım. Allah böyle bir günü göstermesin. Burada önemli bir noktayı hatırlatmadan geçemeyeceğim. O da şudur: Ne zaman bir fırka, bir kavim ya da bir mürtetle bile tartışsam, onların hepsi kendi haklılıklarını ispat için Kur'ân'dan delil getiriyorlardı. Çünkü Kur'ân-ı Mecid'in ayetlerini çeşitli şekillerde yorumlamak mümkündür.

Hatem'ul- Enbiya (s.a.a), insanların Kur'ân'ı kişisel menfaatlerine uygun şekilde yorumlamalarını engellemek için Kur'ân'ı tek başına emanet olarak bu ümmete bırakmadı.

Resulullah (s.a.a) her iki fırkanın (Şii ve Sünni) alimlerinin kabul ettiği ve daha önce de arz ettiğim ve Resulullah (s.a.a)'in buyurduğu; "Ben sizin aranızda iki değerli emanet bırakıyorum; Allah'ın Kitabı ve itretimi (Ehl-i Beytimi). Bu ikisine sarıldığınız müddetçe kurtulacaksınız." (Bazı hadislerde ise: "...

Onlara sarıldığınız müddetçe asla sapmazsınız." şeklinde geçmiştir.) hadisi, O Hazretin Kur'ân'ı yalnız başına emanet bırakmadığını, Kur'ân'la birlikte Ehl-i Beytini de ümmete emanet olarak bıraktığını açıkça ortaya koymaktadır. Bunun için Kur'ân ayetlerinin nüzul sebeplerini, içerdiği hakikat ve manayı yine O'nun gerçek

açıklayıcısı ve beyan edicisi olan Resulullah (s.a.a)'den, O'ndan sonra ise Resulullah'ın Ehl-i Beyti'nden sormak gerekir. Çünkü Enbiya suresinin 7. ayetinde Allah-u Teâla şöyle buyuruyor: "Bilmiyorsanız zikir ehlinden sorun."

Zikr Ehli Âl-i Muhammed'dir

Zikr Ehlinden maksat, Kur'ân'nın dengi olan Ali (a.s) ve onun İmam olan 11 masum evladıdır. Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi "Yenabi'ul- Mevedde"nin 39. babının 119. sayfasında (İstanbul baskısı), o da imam Sa'lebi'nin Keşf'ul- Beyan tefsirinden, Cabir bin Abdullah-i Ensari'den naklen şöyle naklediyor: "Ali bin Ebu Talip; "Zikr Ehli biziz." buyurmuştur.

Zikr Kur'ân'ın adlarından birisidir. Ehl-i Beyt (a.s) ise Kur'ân ehlidirler. Sizin ve bizim alimlerimiz muteber kitaplarında Hz. Ali (a.s)'ın şöyle buyurduğunu naklediyorlar:

"Beni kaybetmeden önce sorun benden. Allah'ın kitabını sorun benden. Çünkü ben bir ayet nazil olduğu zaman gece mi yoksa gündüz mü, düzlükte mi yoksa tepede mi nazil olduğunu biliyorum.

Allah'a and olsun nazil olan ayetlerin hepsinin nüzul sebeplerini, nerede nazil olduklarını ve kime nazil olduklarını şüphesiz biliyorum. Çünkü Rabbim bana fasih bir dil ve algılayıcı bir kalp bağışlamıştır."

Demek ki, Kur'ân'ın ayetleri delil olarak gösterildiği zaman, bu onun hakiki anlamı ve gerçek müfessirlerin beyanıyla uyumlu olmalıdır. Yoksa herkes kendi görüş ve zevkine, inanç ve fikrine göre Kur'ân'ın ayetlerini tefsir ederse, bu durum ihtilaf ve ayrılığın dışında hiçbir sonuç doğurmaz.

Bu mukaddimeden sonra kastettiğiniz o ayeti okuyun. Eğer gerçeğe uygun olursa, onu canı gönülle kabul eder, başımızın üstüne koyarız.

Dört Halifenin Hilafetiyle İlgili Ayetin Nakli ve Onun Yanıtı

Şeyh: Fetih suresinin 29. ayetinde Kur'ân şöyle buyuruyor:

"Muhammed Allah'ın Resulüdür. Onunla beraber bulunanlar, kafirlere karşı çok çetin, kendi aralarında çok merhametlidirler. Sen onları rüku eder, secdeye kapanır halde görürsün. Allah'tan bir lütuf ve ihsan ister dururlar. Görünüşlerine gelince, yüzlerinde secde izi-alametleri vardır."

Bu ayet-i kerime bir yönden Ebu Bekir'in (r.z) şeref ve faziletini ispat ederken, bir yönden de hulefa-i raşidinin hilafetini belirlemektedir. Şia camiasının iddiasının aksine bu ayet, Ali'nin (k.v) ilk halife değil de 4. halife olduğunu bildiriyor.

Davetçi: Ayet-i Kerimenin zahirinden ne hulefa-i raşidinin hilafeti çıkıyor, ne de Ebu Bekir'in faziletli. Buna bir açıklık getirin. İddia ettiğiniz anlam ayetin neresinden anlaşılıyor?

Şeyh: Ayetin Ebu Bekir'in (r.z) şeref ve faziletine delil olan tarafı "onunla beraber bulunanlar" cümlesidir. Bu cümle onun faziletini ispat etmektedir. Çünkü Resulullah Mekke'den Medine'ye hicret ettiğinde Ebu Bekir Leylet'ul- Ğar'da Peygamberle birlikte idi.

Hulefa-i raşidinin hilafetlerine gelince; bu mezkur ayette apaçık görülmektedir. "Vellezine meahu" (Onunla beraber bulunanlar)'dan maksat, yukarıda da söylediğim gibi Ebu Bekir'dir. O hicrette Sevr Mağarasında Resulullah (s.a.a)'la beraber idi. "Eşiddau ale'l- kuffar" (Kafirlere karşı çetinlerdirler)'den maksat, Ömer (r.z)'dir.

Çünkü o kafirlere karşı çok şiddetliydi. Rühamau beynehum" (Kendi aralarında merhametlidirler)'den maksat da Osman (r.z)'dır. Çünkü o çok merhametliydi. Ve "Siymahum fi vücuhihim min eser'is- sücud" (Yüzlerinde secde alametleri görünmektedir) cümlesinden maksat da Ali bin Ebu Talip (k.v)'tir.

Ümit ederim hakkın bizimle olduğunu kabul edip onu tasdik edersiniz. Görüyorsunuz ki Ali birinci halife değil 4. halifedir. Zira Allah Teala onu Kur'ân'da 4. mertebede zikretmiştir.

Davetçi: Doğrusu, konuşmamız yanlış ve garazlı algılanmaması için nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum! Ama eğer insafla taassupsuz olarak meseleye bakacak olursanız, işin içinde kötü niyet değil hakikati ortaya çıkarma gayreti olduğunu göreceksiniz.

Şimdiye kadar hiç kimse bu ayeti bu şekilde tefsir etmemiştir. Hatta en muteber tefsir kitaplarınızda bile bu ayet böyle tefsir edilmemiştir. Eğer bu ayet halifeler hakkında olsaydı,

Ebu Bekir Resul-u Ekrem (s.a.a)'in vefatından sonra Hz. Ali (a.s), Beni Haşim ve kendisine karşı çıkıp biat etmeyen diğer büyük sahabelerin itirazlarına karşı bu ayeti delil olarak getirip herkesi susturabilirdi. Demek ki sizin buyurduğunuz bu mana sonradan çıkarılan ve sahibinin de böyle bir tefsire razı olmadığı bir manadır.

Taberi, imam Sa'lebi, Fazıl Nişaburi, Celaluddin Süyuti, Kadı Zemahşeri ve imam Fahr-u Razi gibi diğer büyük müfessirlerinizin hiçbiri ayeti bu şekilde tefsir etmemişlerdir. Ne zamandan beri ve kimler tarafından bu şekilde mana edildiğini bilmiyorum. Üstelik, ayetin kendisinde sizin iddianızın tersine ilmi, edebi ve ameli engeller vardır.

Kim ayeti böyle tefsir etmişse boşuna çabalamıştır. Böyle tefsir eden kimse, Ehl-i

Sünnetin büyük alimlerinin yazdığı tefsirlerin başında Resulullah (s.a.a)'den naklettikleri şu hadise dikkat etmemiştir:

"Kim Kur'ân'ı kendi reyine göre tefsir ederse, onun yeri ateştir."

Bunun tefsir değil de tevil olduğunu söyleyecek olursanız, o zaman da bilin ki sizler tevili kesinlikle kabul etmiyorsunuz.

Şeyh: Alicenabınızın bu kadar net bir ayetin karşısında direneceğinizi zannetmiyordum. Eğer hakikate aykırı olarak bu ayete tenkitiniz varsa, gerçeğin ortaya çıkması için onu buyurun.

Nevvab: Kıble sahip! Sizden ricamız, şimdiye kadar ricamızı kabul ettiğiniz gibi, şimdi de sözlerinizi, çok sade bir şekilde herkesin güzel bir şekilde anlaması için söylemenizdir. Çünkü bize bu ayeti çok okudular ve hepimizi Kur'ân'ın hükmüne cezb ederek ve mahkum ettiler.

Davetçi: Evvela ayetin azameti ve oyuncuların sözleri, beyleri o kadar meczup etmiş ki, bundan dolayı onun batın ve zamirlerinden gafil olmuşlardır. Eğer ayetin edebi manasına ve nahiv terkibine birazcık dikkat edecek olursanız, iddianızla asla uyuşmayacağını kendiniz bile görmüş olursunuz.

Şeyh: Öyleyse bir zahmet kendiniz bu ayetin nahiv terkibini ve zamirlerini beyan edin de, onların iddiamızla nasıl uyuşmadığını görelim.

Davetçi: Önce ayetin terkibi yönünü ele alalım. Bildiğiniz gibi ayetin terkibi iki şıktan hariç değildir: Ya diyeceğiz ki; "Muhammed" mübteda, "Resulullah" atf-ı beyan ve "Vellezine meahu" Muhammed kelimesine atf edilmiş, "Eşiddau kelimesi haber ve ondan sonra gelenler de haberden sonra haberdirler. Ya da; "Vellezine meahu" mübteda, "Eşiddau" haber, ondan sonra gelenler de haberden sonra haberdirler dememiz gerekiyor.

Bu kaideyi sizin akide ve sözünüze göre değerlendirirsek iki mana ortaya çıkar. Eğer "Muhammed" mübteda, "Vellezine meahu" da mübtedaya atf edilse ve ondan sonra gelenler de haberden sonra haber olsalar, ayetin manası şöyle olur: "Muhammed (s.a.a) Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Hz. Ali'dir."

Eğer "Vellezine meahu" mübteda, "Eşiddau" kelimesi haber ve ondan sonra gelenler de haberden sonra haber olursa, o zaman da ayetin manası şöyle olur: "Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali'dir." Kelamın bu çeşit olabilmesinin makul ve edebi olmadığını yeni talebe olanlar bile bilmektedirler.

Buna ilaveten eğer bu ayet-i kerimeden amaç 4. halife olsaydı, o zaman sizin iddianıza uygun olması için kelimeler arasında vav-ı atife olması gerekirdi.

Müfessirlerinizin hepsi bu ayetin bütün müminlere şamil olduğunu söylüyorlar. Yani bunların, müminlerin hepsinin sıfatları olduğu inancındalar.

Sonra ayetin zahirine de bakacak olursak, bu sıfatların hepsinin her zaman Resulullah (s.a.a)'le birlikte olan bir kişiye ait olduğu görülecektir, dört kişiye değil. Eğer O kişinin de Emir'ul- Mü'minin Hz. Ali (a.s) olduğunu söyleyecek olursak, akıl ve nakille daha uyum sağlar.

Mağara Ayetinin Delil Getirilmesi ve Onun Cevabı

Şeyh: Cedel yapmıyorum demeniz şaşırtıcıdır; oysa yine de cedel yapıyorsunuz. Acaba Allah-u Teâla Kur'ân'ı Kerim'in 9. suresinin (Tevbe) 40. ayetinde şöyle buyurmuyor mu?:

"Eğer siz ona (Peygambere) yardım etmezseniz bilin ki, Allah ona zaten yardım etmişti. Hani küfredenler onu iki kişinin ikincisi olarak yurdundan çıkardıklarında, mağarada bulundukları bir sırada arkadaşına şöyle diyordu: "Tasalanma, Allah bizimle." Bunun üzerine Allah ona sükunet indirdi ve kendisini sizin görmediğiniz ordularla destekledi..."

Bu ayet, önceki ayeti teyit etmesinin yanı sıra, "Vellezine meahu" (onunla beraber olanlar) cümlesinden de, hicret gecesi mağarada Resulullah (s.a.a)'le beraber olan Ebu Bekir'in ümmetin hepsinden daha faziletli ve şerefli olduğuna en büyük delildir.

Ayrıca Resulullah (s.a.a) batini ilimle Ebu Bekir'in O Hazretin halifesi olacağını ve kendisinden sonra da bir halifenin varlığının olması gerektiğini bildiğinden, onu da kendisiyle birlikte götürerek koruması gerekirdi.

Bu yüzden onu da düşmanların eline düşmemesi için kendisiyle beraber götürdü. Ondan başka hiç kimseyi de yanına almadı. Bu yüzden diyoruz ki halife olmak ilk olarak onun hakkı idi.

Davetçi: Sizler Ehl-i Sünnet gözlüğünü çıkarıp bir kenara bırakmadıkça, çıplak gözle tarafsız ve taassupsuz bir insan gibi ayete bakmadıkça, ayetin iddianıza herhangi bir delil teşkil etmediğini göremezsiniz.

Şeyh: Eğer iddiamızın tersine başka delilleriniz varsa beyan ediniz.

Davetçi: Sizden rica ediyorum, bu konuyu kapatalım artık. Çünkü söz sözü açıyor. Böyle olunca da bazıları inat ettiğimizi zannedebilir, işin sonu da kin ve nefrete dönüşebilir .Bizim halifelerin makamına karşı ihanet ettiğimiz de düşünülebilir. Şimdilik herkesin makamı korunmuştur. Boş yere tevil ve tefsir etmenin bir anlamı yoktur.

Şeyh: Lütfen işin altından kaçmayın. Emin olun ki, mantıklı deliller kin ve nefret doğurmayacağı gibi gerçekleri de ortaya çıkaracaktır.

Davetçi: "İşin altından kaçma" dediğiniz için cevap vermek zorundayım. Kaçma diye bir şey yoktur işin içinde. Ben sadece edebe riayet etmeye çalıştım. Şimdi sözlerimi insaf ve dikkatle dinleyin. Bunun cevabını muhakkik alimler çeşitli yollardan vermişlerdir. Öncelikle şunu belirtelim ki Resul-u Ekrem (s.a.a)'in Ebu Bekir'in kendisinden sonra halife olacağını bildiğinden onun canını korunması Resulullah (s.a.a)'in üzerine farz olduğu iddianız aslı olmayan bir şeydir.

Bunun cevabı çok kolaydır. Şöyle ki Peygamber-i Ekrem'in halifesi yalnızca Ebu Bekir olsaydı böyle bir ihtimal olabilirdi. Oysa Hulefa-i Raşid'in halifelerinin 4 kişi olduğunu sizin kendiniz söylüyorsunuz. Durum böyle iken getirdiğiniz delile göre Resulullah (s.a.a)'in dört halifenin dördünü de yanında götürmesi gerekiyordu.

Yoksa birinin canını kurtarıp da diğer üçünü tehlikeye atması, hatta o kalan üçünden birini de kesinlikle düşmanın hücumuna uğrayacak şekilde yatağına yatırması bu delille hiçbir şekilde bağdaşmamaktadır.

Taberi'nin kendi tarihinin üçünü cildinde yazdığına göre, Ebu Bekir Resulullah (s.a.a)'in ne zaman hicret edeceğinden haberi bile yoktu. Hz. Ali (a.s)'ın yanına giderek Hz. Peygamber'in ne durumda olduğunu sordu. O da onun mağaraya gittiğini, işi varsa oraya gitmesi gerektiğini söyledi.

Ebu Bekir de koşarak yarı yolda Resulullah (s.a.a)'e ulaştı. Böylece mecbur beraberce yola devam ettiler. Bundan da anlaşılıyor ki Peygamber-i Ekrem (s.a.a) onu kendisiyle birlikte götürmek istememiştir. Aksine o izinsiz olarak Resulullah'ın yanına gidip yarı yoldan sonra onunla beraber yola devam etmiştir.

Hatta bazı hadislere göre Hz. Peygamber (s.a.a)'in Ebu Bekir'i yanında götürmesinin sebebinin tesadüfi, fitne çıkmaması ve düşmana haber vermesinden korktuğundan dolayı olduğu anlaşılmaktadır.

Nitekim sizin insaflı alimleriniz buna itiraf etmişlerdir. Örneğin: Sizin ünlü alimlerinizden olan Şeyh Ebu'l Kasım bin Sabbağ "En- Nur'u ve'l- Burhan" adlı kitabında Muhammed bin İshak'dan, o da Hassan bin Sabit-i Ensari'den şöyle rivayet etmiştir:

"Hz. Peygamber (s.a.a)'in hicretinden önce Umre için Mekke'ye gittim. Kureyş müşriklerinin Resulullah (s.a.a)'in ashabına sövdüklerini gördüm. O sırada Resulullah (s.a.a) Ali'ye kendi yatağında yatmasını emretti. Ebu Kuhafe'nin oğlu Ebu Bekir'in düşmanlara haber vermesinden korktuğundan dolayı onu yanına olarak mağaraya doğru hareket ettiler."

Ayetteki istişhat yeri ve fazilet sebebini beyan etmiş olsaydınız çok iyi olurdu.

Resulullah (s.a.a)'la birlikte yolculuk yapmak, hilafetin ispatı için nasıl bir delil olabilir?!

Şeyh: İstişhat yeri apaçık malumdur. Birincisi; Resulullah (s.a.a) ile birlikte olması ve Allah'ın ona Resulullah (s.a.a)'in arkadaşı demesi. İkincisi de şu ki; Allah Teala Resulullah'ın dilinden şöyle buyuruyor: "Allah bizimle beraberdir."[6] Üçüncü olarak da; Allah tarafından Ebu Bekir'e sekine (manevi bir güç) inmesi, onun faziletine büyük bir delildir. Bunların hepsi onun efdalliği ve halifelikte öncelik hakkına sahip olduğunu göstermektedir.

Davetçi: Kimse, Ebu Bekir'in mertebelerini inkar etmiyor. Zira o yaşlı bir Müslüman, ashabın büyüklerinden ve Resulullah (s.a.a)'in zevcesinin babası (yani kayın pederi) idi. Ama sizin az önce saydığınız deliller, Ebu Bekir'e özel bir faziletin ve halifelikte öncelik hakkına sahip olduğunun ispatı için yeterli değildir.

Garezsiz yabancı birisinin karşısına, ona özel bir fazilet ispat etmek için bu ayet hakkında yaptığınız beyanlarla çıkarsanız, kesinlikle itiraza maruz kalırsınız.

Zira sizin cevabınıza karşılık derler ki: İyilerle arkadaş olmak tek başına faziletli ve üstün olmak için yeterli değildir. Birçok yolculuklarda iyiler kötülerle ve kafirler de Müslümanlarla arkadaş oluyorlar. Nitekim yolculukta bunlar daha çok göze çarpmaktadır.

Şahit ve Örnekler

Yusuf suresinin 39. ayetinde de görüldüğü üzere Hz. Yusuf (a.s) zindanda iken iki arkadaşı vardı. Ayette şöyle buyurmaktadır:

"Ey benim zindan arkadaşlarım! Parçalara bölünüp fırkalaşmış Rabler mi daha hayırlıdır, Vahid ve Kahhar olan Allah mı?"

Müfessirler bu ayet hakkında şöyle diyorlar: Yusuf'u zindana götürdüklerinde, kralın aşçı ve sakisi olan iki kafiri de onunla birlikte zindana götürdüler. Bu üç kişi 5 yıl boyunca bir yerde kaldılar.

Ayette görüldüğü gibi Hz. Yusuf (a.s) onlara "arkadaşlarım" diye hitap ediyor. Acaba Peygamberin o iki kafire arkadaş diye hitap etmesi onların fazilet ve şereflerini mi ispatlamaktadır. Yoksa onlar iman mı etmişlerdi? Halbuki müfessir ve tarihçilerin hepsi, onların beş yıl arkadaşlıktan sonra kafir olarak Hz. Yusuf'un yanından ayrıldıklarını söylüyorlar.

Kehf suresinin 37. ayetinde de Allah Teala şöyle buyuruyor:

"Kendisiyle konuşan (imanlı fakir) arkadaşı ona dedi ki: Seni topraktan, sonra bir damla sudan yaratan, sonra da seni bir adam olarak biçimlendiren Allah'ı inkar mı

ettin?”

Sizin büyük alimlerinizden olan Fahr-u Razi’nin de “Tefsir-i Kebir”de naklettiği gibi, müfessirlerin geneli bu ayet hakkında şöyle diyorlar: Biri mümin, diğeri de kafir olan iki kardeş vardı. Müminin adı “Yahuda”, kafirin ise “Beradus” idi.

Aralarında geçen konuşma uzun olduğu için nakletmiyoruz. Ancak görüyorsunuz ki Allah-u Teâla, biri mümin, diğeri de kafir olmasına rağmen onları “arkadaş” olarak nitelendiriyor. Acaba müminin kafirle arkadaş olması, kafire herhangi bir fayda sağladı mı?

Cevap olumsuzdur. Demek ki birisiyle arkadaş olmak tek başına fazilet ve üstünlük için yeterli değildir. Bu konu için birçok delil var, ama zaman bundan fazlasına izin vermiyor.

Resulullah (s.a.a)’in Ebu Bekir’e “Allah bizimle beraberdir.” diye buyurması Allah’ın kesinlikle daima onunla beraber olduğu ve bunun da onun üstünlüğü ve hilafetinin ispatı için delil teşkil ettiği iddianıza gelince; en iyisi bu konudaki inancınızı yeniden gözden geçirin. Çünkü böyle dediğinizde size hemen itiraz ederek şöyle derler.

“Allah yalnızca mümin ve evliyalarla mı beraberdir? Mümin olmayan birisiyle beraber değil midir?”

Acaba bir yer var mı ki Allah orada bulunmasın? Bir kimse var mı ki Allah onunla beraber olmasın? Bir mecliste hem mümin hem de kafir olursa, Allah’ın yalnızca müminle beraber olduğunu ama kafirle olmadığını akıl kabul eder mi? Nitekim Allah Teala Kur’ân’ın 58. suresi olan Mücadele suresinin 7. ayetinde şöyle buyuruyor:

“Allah’ın göklerde ve yerde olanların tümünü gerçekte bilmekte olduğunu görmüyor musun? (Kendi aralarında gizli toplantılar düzenleyip) Fısıldaşmakta olan üç kişiden dördüncüleri mutlaka O’dur; beşin altıncısı da mutlaka O’dur.

Bundan az veya çok olsun, her nerede olsalar mutlaka O, onlarla beraberdir. Sonra yapmakta olduklarını kıyamet günü kendilerine haber verecektir. Allah, her şeyi bilendir.”

Bu ve buna benzer ayetlere, akli ve nakli delillere göre, ister mümin olsun ister kafir, ister dost olsun ister düşman, isterse de münafık olsun Allah herkesle beraberdir. İki kişi bir arada olsa ve biri diğerine “Allah bizimle beraberdir” derse, bu karşı tarafın faziletli olduğunu ispat etmez.

Nitekim eğer iki iyi adam, ya da iki kötü adam, ya da biri iyi diğeri kötü olan iki kişi bir arada olsalar, yine de Allah onlarla beraberdir.

Şeyh: “Allah bizimledir” sözünden maksat, yani biz Allah’ın sevgili kullarıyız; çünkü Allah’a yöneldik, Allah için ve Allah’ın dinini korumaktan ötürü hareket ettik. Bu yüzden Allah’ın lütfü bizi kapsamaktadır.

Hakikatin Gözler Önüne Serilmesi

Davetçi: Bunun anlamı dediğiniz şekilde olsa dahi, yine size itiraz ederek diyecekler ki: Böyle bir şey hiçbir kimsenin ebedi saadetine delil olamaz. Çünkü Allah, kulların amellerine bakar.

Bir zamanlar amelleri iyi olup Allah’ın rahmet ve lütfüne şamil niceleri vardı; sonraları kötü amelleri sonucu ve imtihan zamanında başarısız oldukları için Allah onlara buğz edip onları rahmetinden mahrum bırakmış ve onlar da melun olmuşlardır.

Nitekim İblis yıllar boyunca Allah’a halis niyetle ibadet etti. Ama Allah’ın emrine isyan ettiği, heva ve hevesine tabi olduğu an Allah’ın rahmetinden mahrum kalarak kıyamete kadar lanetlenmiş oldu. Allah Teala ona şöyle buyurdu:

“Öyleyse oradan (cennetten) çık; çünkü sen kovulmuş bulunmaktasın. Şüphesiz Din (kıyamet) gününe kadar lanet senin üzerinedir.”[7]

Biliyorsunuz, örnekte münakaşa olmaz. Bunları konunun iyi bir şekilde anlaşılabilmesi için söylüyorum.

İnsanlar da aynıdır. Onların da içinde niceleri vardı ki önceleri Allah’ın dostlarıydılar; ama imtihan vakti olunca Allah’ın düşmanı haline gelmişlerdir. Burada örnek olarak iki kişiye değineceğiz. Kur’ân-ı Kerim’in insanların ibret alması ve ümmetin gafillerinin uyanması için onlara işaret etmiştir.

Bel’am Bin Baura

Onlardan biri Bel’am bin Baura’dır. Bel’am Hz. Musa (a.s)’ın zamanında Allah’a o kadar çok yakındı ki, Allah ona İsm-i A’zamını vermişti. Bir defa dua etmekle Hz. Musa (a.s)’ı “Tiyh” vadisinde şaşkın hale getirmiştir.

Ama imtihan zamanı gelince, makam sevgisi onu Allah’ a isyana ve şeytana itaat etmeye itmiştir. Böylece cehennemi de satın almıştır. Müfessir ve tarihçilerin hepsi onun durumunu yazmışlardır. Fahr-u Razi de kendi tefsirinin 4. cildinin 463. sayfasında İbn-i Abbas, İbn-i Mes’ud ve Mücahid’den naklen onun hikayesini nakletmektedir. Allah-u Teala A’raf suresinin 175. ayetinde şöyle buyuruyor:

“Onlara, şu adamın haberini de oku: Kendisine ayetlerimizi vermiştik; onlardan sıyrılıp çıktı, şeytan da onu peşine taktı; nihayet o, azgınlardan oluverdi.”

Abid Bersisa

Ötekisi ise Abid Bersisa'dır. Bu da önceleri Allah'a öylesine yakındı ki duaları kabul oluyordu. Ama imtihan edildikten sonra sonu hayırlı olmadı. Şeytanın hilesine aldanarak bir kızla zina etti. Bu yüzden de bütün zahmetleri boşa çıktı. Sonra darağacına asılarak kafir olarak dünyadan gitti. Bunun için Allah Teala Kur'ân-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

"Durumları, şeytanın durumuna benziyor. Hani, şeytan insana küfret-inkar et der, insan küfür ve inkara sapınca da şöyle konuşur: 'Vallahi ben senden uzağım; ben, alemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım!' Bu yüzden ikisinin de sonu, içinde sürekli kalacakları ateşe girmek oldu. Zalimlerin cezası işte budur."[8]

Demek ki bir insandan belli bir zaman iyi bir amel görülürse, bu onun akıbetinin hayırlı olacağını ispatlamaz Onun için şöyle dua etmemiz buyurulmuştur: "Allah'ım, işlerimin sonunu hayır kıl."

"Ayrıca, "Mean-i Beyan" ilminde şöyle bir şey vardır: Bir cümlede bir şey özellikle vurgulanıyorsa, bunun sebebi muhatabın şek ve şüphede olduğu içindir. Ayet-i Kerime'nin cümle-i ismiyye ve in-i müşeddede ile başlaması, karşı tarafın akidesinin bozukluğunu, tezelzül ve tevehhüme kapıldığını, şek ve şüphede olduğunu gösteriyor.

Şeyh: İnsaflı olun biraz. Sizin gibi birisinin bu konuda İblis, Bel'am-i Baura ve Bersisa'yı örnek getirmesi doğru değildi.

Davetçi: Kusura bakmayın, az önce örnekte münakaşa olmaz dediğimi duymadınız mı? İlmi ve mezhebi münazaralarda örnekler konunun iyice anlaşılabilmesi için getirilmektedir. Allah şahittir ki, misal ve şahit getirirken hiçbir zaman ihanet kastım yoktur. Sadece kendi görüş ve akidemi ispat etmek için aklımda olanları söyledim.

Şeyh: Ayetin kendisinde Ebu Bekir'in faziletini ispat eden karine vardır. Çünkü ayette şöyle buyuruyor: "Feenzele sekinetehu aleyh" (Allah, sükunetini ona indirdi.) Sekinetehu'daki zamir ("ona" kelimesinden maksat) Ebu Bekir'dir. Bu da açıkça Ebu Bekir'in başkalarından daha faziletli ve üstün olduğunu ortaya koymakta ve sizin gibilerin de yanlış düşüncesini ortadan kaldırmaktadır.

Davetçi: Yanılıyorsunuz, "Sekinetehu"daki zamir, Resulullah'a dönmektedir. Sekine (sükunet), Resulullah'a inmiştir; Ebu Bekir'e değil. Çünkü cümlenin hemen arkasından şöyle buyuruyor: "Ve eyyedehu bicunudin lem terevha" (Kendisini, sizin görmediğiniz ordularla destekledi.) Hakkın ordusuyla desteklenmek, kesinlikle Resulullah'ın hakkıdır; Ebu Bekir'in değil.

Şeyh: Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellemin) bu ordularla desteklenmesi kesin

ve belli bir şeydir. Ama Ebu Bekir (r.z), Resulullah'la beraber olduğu için o da nasipsiz değildi.

Davetçi: Eğer ikisi de İlahi rahmete nail olsa idiler, o zaman ayetin bütün cümlelerindeki zamirler tesniye olarak gelmesi gerekirdi. Halbuki önceki ve sonraki bütün zamirler müfret (tekil) olarak getirilmiştir;

tâ ki Resulullah (s.a.a)'in yüksek makamı ve Allah'tan gelen rahmet ve inayetlerin O'nun şahsına ait olduğu ispat ve belli olsun. Eğer Resulullah'ın tufeylisi olarak başka birilerine de rahmet ve sekine inmiş olsaydı, onun adı zikredilirdi. Bu ve benzeri ayetler, sekine ve rahmetin yalnızca Resulullah (s.a.a)'e ait olduğunu ortaya koymaktalar.

Şeyh: Resulullah (s.a.a)'in sekine (sükunet) ve rahmete ihtiyacı yoktu. Çünkü sekine O'nda her zaman mevcuttu. Buna binaen sekine, yalnızca Ebu Bekir'e inmiştir.

Davetçi: Neden aynı şeyleri tekrar ederek meclisin vaktini alıyorsunuz. Hangi delile göre Hatem'ul- Enbiya'nın sekineye (sükunete) ihtiyacı olmadığını söylüyorsunuz? İster Peygamber olsun ister olmasın, herkesin Allah'ın rahmetine ihtiyacı vardır. Huneyn kıssasında Tevbe suresinin 26. ayetinde Allah-u Teâla'nın şöyle buyurduğunu unuttunuz mu?: "Sonra Allah, resulünün üzerine de, müminlerin üzerine de sükunetini indirdi."

Fetih suresinin 26. ayetinde de yine, sekinenin Resulullah'a ve müminlere indiği vurgulanmıştır. Bu ayetlerde Resul-ü Ekrem (s.a.a)'den sonra müminlere de değinilmiştir.

Eğer Ğar (mağara) ayetinde, Ebu Bekir müminlerden sayılmış olsaydı, sükunet ve sekineye meşmul olarak zamirlerin tesniye olarak zikredilmesi ya da onun isminin ayrıca anılması gerekirdi. Bu mesele o kadar açıktır ki, sizin insaflı alimleriniz de ayetteki zamirin Ebu Bekir'e ait olmadığını söylemişlerdir.

Siz beylerin, Şeyh Ebu Cafer Muhammed bin Abdullah İskafi'nin (Mutezilenin büyük alimlerindendir) "Nakz'ul- Osmaniyye" adlı kitabını okuması çok iyi olur. Bu insaflı alimin, Ebu Osman Cahiz'in tutarsız sözlerinin cevabında hakkı nasıl da aşikar ettiğine bir bakınız. İbn-i Ebi'l- Hadid de "Nehc'ul- Belağa Şerhi"nin 3. cildinin 253. sayfasından 281. sayfasına kadar, onun verdiği cevaplardan bazılarını naklediyor.

Bütün bunlara ilave olarak, ayette bir cümle var ki sizin söylediğinizin tam aksini ispat ediyor. O cümle şöyledir: Resulullah (s.a.a), Ebu Bekir'e mahzun olma diyerek onun hüzünlenip gamlanmasına engel oluyor. Bu cümle Ebu Bekir'in o anda hüzünlü olduğunu gösteriyor. Acaba Ebu Bekir'in hüzünlü olması, iyi bir amel miydi yoksa kötü bir amel mi? Eğer iyi bir ameldiyse, sizin de bildiğiniz gibi Resulullah (s.a.a) hiçbir zaman birinin iyi bir ameline engel olmazdı

Ama eğer kötü bir amel idiyse, öyleyse bu amelin sahibi faziletli birisi değildir. Faziletli olmayan birisi de Allah'ın rahmetine şamil olamayacağı gibi ona sükunet de nazil olmaz. Şeref ve fazilet yalnızca evliyalara, müminlere ve Allah'ın dostlarına aittir. Evliyaların bir takım alametleri vardır. Onlar o alametlerle tanınırlar.

Bunların en önemlisi Kur'ân-ı Kerim'de buyrulduğu gibi evliyalar hiçbir olayın karşısında korkmaz ve hüzne kapılmazlardı. Aksine, direnip sabrederlerdi. Yunus suresinin 62. ayetinde Allah-u Teâla şöyle buyuruyor:

"Biliniz ki; Allah'ın velileri için korku yoktur, onlar mahzun olacak değillerdir."

(Söz buraya ulaşınca, herkes saatlerine bakıp gece yarısını geçti dediler. Nevvab efendi; "Kıble sahibin sözü, mezkur ayetin hakkında henüz bitmemiş, daha söylenecek çok söz vardır bir sonuca ulaşamadık" dedi.

Beyler de; "Gerek yoktur, daha fazla zahmet vermeyelim, gerisi yarın akşama kalsın" diye cevap verdiler. O gece Resulullah (s.a.a)'in bi'setinin yıl dönümü ve büyük bayramlardan biri olduğu için meclise pastalar, tatlılar, şerbetler getirdiler; meclis neşeli bir şekilde son buldu.)

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

ALTINCI OTURUM

(28 Recep 1345 Çarşamba Akşamı)

Akşam gün batmadan önce, Ehl-i Sünnetin çok değerli, metin ve şerif tüccarlarından mütevazı ve sıcak kanlı birisi olan ve tartışmanın ilk gecesinden itibaren aralıksız olarak toplantılarda hazır bulunan sayın Gulam İmameyn gelerek uzunca sohbet ettiler. Sözünün özeti şu idi:

"Erken gelip zahmet vermemin sebebi, bazı şeyleri size bildirmektir. Dün geceki çok tatlı ve delillere dayalı beyanlarınızla bizden bir grup kimseleri kendinize cezp ettiniz, kalpler tamamen yumuşadı, bazılarının takıyye ederek söylemedikleri şeyleri sizler tam bir cesaretle, hakikatlerin yüzünü örten perdeleri bir bir kaldırıp edep sınırları dahilinde gerçekleri tanımamıza yardımcı oldunuz.

Dün akşam buradan gittiğimizde alimler bizim yoğun eleştirimize maruz kaldılar. Hatta birbirimize nezaket dışı sözler söyledik. Zorla ortalığı yatıştırdık, aramızda ciddi bir ihtilaf meydana geldi; bu gece beyler bize çok kızgın."

Namaz vakti akşam ve yatsı namazlarını bize uyarak bizim gibi kıldılar. Katılımcılar yavaş yavaş gelmeye başladılar. Normal iltifatlar ve saygı sevgi atmosferinde içilen çaydan sonra cenabı Nevvab Abdülkayyum tarafından sohbet başladı.

Nevvab: Kıble sahip (Alicenap)! Dün geceki konunun eksik kalmaması için hepimiz, ayetin gerçek manasının beyan olunmasını ve konunun son bulmasını bekliyoruz.

Davetçi: Elbette ulema ister ve müsaade buyururlarsa.

Hafız: (Sinirli bir şekilde) Ne sakıncası var ki, eğer eksik tarafı varsa buyurun, dinlemeye hazırız.

Davetçi: Geçen gece edebi (Arap edebiyatıyla ilgili) delillerle bu ayetin Hulefa-i Raşidi'nin hilafeti hakkında olmadığını beyan ettik. Şimdi ise perdelerin kaldırılıp hakikatlerin açığa çıkması için konuyu başka bir açıdan ele alıp inceleyeceğiz.

Cenab-ı Şeyh Abdusselam sellemehullah Teala (Allah Teala ona selamet versin), geçen gece ayetteki dört sıfatın, dört halife ve hilafet sıralamasını gösterdiğini söylediler. Birinci olarak; her iki fırkanın büyük müfessirlerinden bu ayetin nüzulü hakkında böyle bir beyanda bulunan olmamıştır.

İkinci olarak; siz kendiniz daha iyi biliyorsunuz ki, sıfat mevsufu ile tam olarak mutabık olursa dikkate alınıp inayet olunur. Arada mutabakat yoksa gerçek mısdak oluşmayacaktır.

Eğer kendimizi ön yargıdan kurtarıp insaflı olarak araştırırsak, ayette mevcut olan sıfatların, tüm ümmetin içerisinde sadece Mevlamız Emir'ul- Müminin Hz. Ali (a.s) hakkında olduğunu göreceğiz. Bu sıfatlar, sayın Şeyhin sıfatlandırdıkları kişilerle kesinlikle uyum sağlamıyor.

Hafız: Hz. Ali (k.v) hakkında bunca ayet nakletmeniz yetmedi de, şimdi bu ayeti de beyan sihrinin zoru ile O'nun hakkında cari etmek mi istiyorsunuz? Buyurun bakalım, sıfatlar nasıl Hulefa-i Raşidin'le uyum sağlamıyor.

Hz. Ali'nin Şanı Hakkında Üç Yüz Ayet

Davetçi: Kur'an ayetlerini Mevla Emir'ul- Muminin hakkında bizim söylediğimizi buyurmanızla, konuyu karıştırmanıza şaşırıyorum. Biz göz boyamıyoruz. Sizin bütün büyük tefsir ve muteber kitaplarınızda, Hz. Emir'ul- Müminin hakkında nazil olan ayetler belirtilmiştir, bunları sadece biz nakletmiyoruz.

Hafız Ebu Naim İsfehani "Ma Nezele Min'el-Kur'an-i Fi Ali'yyin" (Kur'ân'da Ali Hakkında Nazil Olan Ayetler) ve Hafız Ebu Bekir Şirazi "Nuzul'ul- Kur'an-i fi Ali'yyin" (Kur'ân'ın Ali Hakkında Nazil Oluşu) adlı kitapları özel olarak yazmışlardır. Bunlar Şii midirler? Sizin imam Sa'lebi,

Celalettin Süyuti, Taberi ve imam Fahri Razi gibi büyük müfessirleriniz ve İbn-i Kesir, Müslim, Hakim, Tirmizi, Nesai, İbn-i Mace, Davut, Ahmed bin Hanbel gibi büyük alimleriniz kendi kitaplarında, hatta mutaassıp İbn-i Hacer "Savaik" adlı

kitabında Hz. Ali'nin hakkında nazil olan ayetleri nakletmişlerdir. Acaba bunlar Şii midirler?

Alimlerden bazıları, Örneğin: Taberani ve Muhammed bin Yusuf-u Genci eş- Şafii 62. babın evvelinde İbn-i Abbas'tan naklen ve Şam'ın muhaddisi ise kendi büyük tarih kitabında ve diğer alimler üç yüz civarında ayet, Hz. Ali (a.s) hakkında nakletmişlerdir. Acaba bunlar Şii miydiler, yoksa sizin büyük alimlerinizden midirler? Beyler, kınama ve pişmanlığa yol açmaması için, sözlerinizi biraz düşünerek beyan ediniz.

Bizim, Emir'ul- Müminin Hz. Ali (a.s)'ın makamını ispat etmede hadis uydurmaya ihtiyacımız yok ki zorla bir ayetin O'nun hakkında nazil olduğunu ispatlamaya çalışalım. O Hazret'in makamı gün gibi parlaktır; güneş bulutun altında (ebedi olarak) kalmaz.

İmam Muhammed bin Şafii diyor ki: "Ben Hz. Ali'nin haline şaşıyorum. Düşmanları (Emeviler, Nasibiler, Hariciler) kin ve nefret yüzünden O Hazretin fazilet ve menakıblerini nakletmiyorlar, dostları ise korkudan; yine de bütün kitaplar onun faziletleriyle doludur. O bütün toplantıların tadıdır.

Ama ayet-i kerimeye gelince; sihir yapmıyoruz. Biz sizin kendi muteber kitaplarınızdan delil getirdik ve getirmekteyiz.

Dikkat buyurduysanız, şimdiye kadar Şia kaynaklı hadisleri delil getirmedim. İnşaallah bundan sonra da getirmem. Hitabe ve vaizlerimde sürekli olarak; "Eğer Şia'nın bütün kitaplarını yaksalar bile Ehl-i sünnetin muteber kitaplarından mevlamız Emir'ul- Müminin Hz. Ali (a.s)'ın velayet makamını ve halifelik için öncelik hakkının O'nun olduğunu ispatlarım." demişimdir.

Ama bu ayetle ilgili yorum sadece benim görüşüm değil ki sihir yapmış olayım. sizin kendi alimleriniz de bu görüşü tasdik etmişlerdir. Çok iyi hatırlıyorum, Iraklıların fakih ve müftüsü Şam'ın muhaddisi Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii "Kifayet'ut- Talib" kitabının 23. babında Teşbih Hadisi'ni -Hz. Peygamber'in İmam Ali'yi peygamberlere benzettiği hadisi- naklederken şöyle diyor:

Peygamberin Hz. Ali'yi Hz. Nuh'a (a.s) benzetmesinin sebebi onun kafirlere karşı şiddetli ve müminlere karşı ise merhametli oluşudur. Zira Kur'ân-ı Kerim Hz. Ali'yi şöyle tanımlıyor:

"Onunla (Hz. Muhammed -s.a.a- ile) olan kafirlere karşı şiddetli, müminlere karşı ise merhametlidir."

Ama Şeyhin bu sözüne gelince: "Vellezine meahu" (O'nunla birlikte olan) kelimesi Ebu Bekir hakkındadır. Şu delile göre ki: Ebu Bekir mağarada bir kaç gün Resulullah'ın yanında kalmıştır."

Dün gece arz ettim ki; sizin kendi alimleriniz yazmışlardır ki, Resulullah (s.a.a) Ebu Bekir'i tesadüfen ve herhangi bir olay çıkmaması için kendisiyle birlikte götürdüler.

Faraza ki Resulullah (s.a.a) onu özellikle kendisiyle birlikte götürmüşler. Acaba birkaç günlük yolculukta Resulullah'ın hizmetinde olan bir kimsenin makamı, doğumundan itibaren Resulullah (s.a.a)'in eğitim ve terbiyesi altında büyüyen bir kimsenin makamıyla aynı seviyede olabilir mi?

Eğer insaf gözüyle bakacak olursanız, bu özellikte Hz. Ali (a.s)'ın Ebu Bekir ve diğer müminlerden daha evla olduğunu tasdik edeceksiniz. Zira Hz. Ali (a.s) çocukluğundan itibaren Resulullah (s.a.a)'in yanında ve O'nun eğitimi ile büyümüştür.

Özellikle de vahyin geldiği ilk günlerde O Hazretle beraber olan sadece Ali (a.s) olmuştur. Hz. Ali (a.s) Resulullah (s.a.a)'le beraber olduğu günlerde Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ebu Süfyan, Muaviye ve diğer bir çok kimseler tevhid dininden sapmış ve putperestlikte gark olmuşlardı.

Hz. Ali, Hz. Resulullah'a İlk İman Edendir

Sizin büyük alimlerinizden Buhari ve Müslim kendi sahihlerinde, imam Ahmed bin Hanbel Müsned'inde, İbn-i Abdulbirr "İstiab"ın 3. cildinin 32. sayfasında, İmam Ebu Abdurrahman Nesai "Hasais'ul- Alevi"de, Sibt bin Cevzi "Tezkire"nin 63. sayfasında, Şeyh Süleyman Belhi el-Hanifi

"Yenabi'ul- Mevedde"nin 12. babında Tirmizi ve Müslim'den, Muhammed bin Talha eş-Şafii "Metalib'us- Süul"un 1. faslında, İbn-i Ebi'l- Hadid "Nehc'ul- Belağa Şerhi"nin 3. cildinin 258. sayfasında, Tirmizi "Cami"nin c. 2 s. 214' de, Himvini

"Feraid"de, Mir Seyyid Ali el-Hemedani "Meveddet'ul- Kurba"da, hatta mutaassıp İbn-i Hacer "Savaik"de ve diğer sizin büyük alimleriniz az bir kelime farklılığıyla Enes bin Malik'ten ve başkalarından nakletmişlerdir ki:

"Hz. Peygamber (s.a.a) Pazartesi günü peygamberliğe seçildi, Ali de salı günü O'na iman etti."

Yine şöyle nakletmişlerdir:

"Peygamber (s.a.a) Pazartesi günü peygamberliğe seçildi, Ali de salı günü O'nunla namaz kıldı."

"Ali, erkeklerden Resulullah'a ilk iman eden şahıstır."

Yine Taberi kendi tarihinin c. 2, s. 241'inde, İbn-i Ebi'l- Hadid "Nehc'ul- Belağa Şerhi"nin c. 3, s. 256'ında, Tirmizi "Cami"nin c. 2, s. 215'inde, imam Ahmed

“Müsned”in c. 4, s. 368’inde,

İbn-i Esir “Kamil”in c. 2, s. 22’sinde, Hakim Nişaburi “Müstedrek”in c. 4, s. 336’ında, Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii “Kifayet’ut- Talib”in 25. babında senetleriyle İbn-i Abbas’tan şöyle rivayet etmişlerdir:

“(Resulullah’la birlikte) İlk namaz kılan Ali’dir.”

İbn-i Erkam’dan da şöyle nakledilmiştir:

“Resulullah’a ilk iman eden, Ali bin Ebi Talip’tir.”

Sizin muteber kitaplarınız, bu tür hadis ve rivayetlerle doludur, ancak örnek olarak bu kadarı yeterlidir.

Hz. Resulullah’ın Hz. Ali’yi Çocukluğundan Eğitmesi

Kendi büyük aliminiz Nuruddin bin Sabbağ el-Maliki “Fusul’ul- Muhimme”nin 16. sayfasında, Muhammed bin Talha eş-Şafii “Metalib’us- Süul”un birinci faslında ve diğerlerinin de naklettiği şu sözlere özellikle dikkat etmeniz gerekir:

Bi’setten önce Mekke’de kıtlık olduğu bir yılda Resulullah (s.a.a) bir gün amcası Abbas’a şöyle buyurdular: “Ebu Talibin nüfusu çoktur, geçinmesi çok zorlaşmıştır. Gidelim her birimiz onun çocuklarından birinin bakımını üstlenelim ki amcamın yükü azalsın.”

Abbas bu öneriyi kabul ederek birlikte Ebu Talib’in yanına gittiler, geliş sebeplerini söylediler. O da bunu kabul etti. Abbas Cafer-i Tayyar’ın, Resulullah (s.a.a) ise Hz. Ali’nin sorumluluğunu üstlendiler.”

İbn- Sabbağ el-Maliki sonra şöyle diyor: “Ali sürekli Resulullah (s.a.a) ile beraberdi. Allah Teala, Hz. Muhammed (s.a.a)’i peygamberliğe seçtiğinde, Ali O’na iman etti ve O’na uydu. O zaman Ali daha on üç yaşındaydı. O, Hatice’den sonra Resulullah’a iman eden ilk erkektir.”

Hz Ali’nin İslâm’daki Önceliği

Daha sonra Nuruddin bin Sabbağ el-Maliki, aynı bölümde imam Sa’lebi’den naklederek “Tevbe” suresinin 101. ayetinin tefsirine ilişkin şunları yazmaktadır:

“İbn-i Abbas, Cabir bin Abdullah Ensari, Zeyd bin Erkam, Muhammed bin Münkedir ve Rabia el-Merai şöyle diyorlar:

“Hatice’den sonra Resulullah’a ilk iman eden Ali’dir.”

Daha sonra şöyle devam ediyor. “Hz. Ali (k.v), bu manaya değinerek alim ve

büyüklerin naklettiği şiirinde şöyle buyurmuştur:

Muhammed peygamber kardeşim ve amcam oğludur.

Hamza, Seyyid'üş- şüheda benim amcamdır.

Resulullah'ın kızı Fatıma, benim eşimdir.

Ahmed'in iki torunu, Fatıma'dan olan çocuklarımdır.

Hanginizin böyle benim gibi kısmeti vardır?

Hepinizden önce çocukken iman ettim,

O zaman henüz buluğ çağına ermemiştim.

Resulullah (s.a.a) Gadir-i Hum günü,

Benim için kendi velayetini size farz kıldı.

Yazıklar olsun! Yazıklar olsun! Yazıklar olsun!

Bana zulüm ederek yarın Allah'ın huzuruna çıkacak kimseye.

Muhammed bin Talha eş-Şafii "Metalib'us- Süul"un 11. sayfasında ve sizin diğer büyük muhaddis ve tarihçileriniz şöyle nakletmişlerdir:

"Hz. Ali (a.s) bu şiiri Muaviye'ye cevap olarak yazmıştır. Şöyle ki, Muaviye Hz. Ali (a.s)'a yazdığı bir mektupta babasının cahiliye devrinde kabile reisi olmasından dolayı övünmüş ve kendisini de müminlerin dayısı, vahiy katibi ve fazilet sahibi bir kişi olarak tanımlamıştı.

Hz. Ali (a.s) mektubu okuduktan sonra şöyle buyurdular: "Acaba Seyyid'üş- Şüheda Hamza'nın ciğerini yiyenin oğlu bana karşı faziletlerle mi övünüyor?" Derken mezkur şiiri okuyarak bu şiirde Gadir-i Hum olayını dile getirdi.

Böylece kendisinin İmam, Halife ve Müslümanların işlerinde tasarruf yetkisine sahip olduğunu belirterek Resulullah'dan sonra hilafete daha layık olduğunu ispatlamaktadır. Muaviye onca derin düşmanlığına rağmen Hz. Ali'nin bu üstünlük tefahürlerini yalanlayamadı.

Yine Hakim Ebu'l- Kasım Haskani -sizin en tanınan ve güvenilir alimlerinizdendir- mezkur ayetin açıklanmasında Abdurrahman bin Avf'dan şöyle naklediyor: "Kureyş'ten on kişi iman ettiler ve onların ilki de Ali bin Ebu Talip'ti."

Sizin büyük alimleriniz Ahmed bin Hanbel Müsned'inde, Hatip Harezmi Menakıb'da,

Süleyman Belhi el-Hanefi Yenabi'ul- Meveddet'in 12. babında Enes bin Malik'den Resul-i Ekrem'in şöyle buyurduğunu nakl ediyorlar:

"Melekler bana ve Ali'ye yedi yıl salat ettiler. Bu müddet içerisinde şahadet kelimesi (La ilahe İllallah), ben ve Ali hariç kimseden göğe yükselmedi."

İbn-i Ebi'l- Hadid-i Mütezili "Nehc'ul- Belağa Şerhi"inde s. 375'den 378'e kadar sizin kendi ravi ve alimlerinizden, Hz. Ali'nin herkesten daha önce iman etmesine dair bir çok hadis nakletmiştir. O, son olarak bütün hadis ve ihtilaflı görüşlere ilişkin şöyle diyor:

"Şimdiye kadar zikrettiklerimizin tümü, ilk iman edenin Hz. Ali olduğunu göstermektedir. Bu konuda muhalif görüş çok azdır; az görüşe itibar edilmez."

Kütüb'üs- Sitte sahiplerinden İmam Ebu Abdurrahman "Hasais'ul- Alevi" adlı eserinin girişinde bu konuda altı hadis getirerek Hz. Resulullah'a ilk iman eden ve O'nunla ilk kez namaz kılanın Hz. Ali olduğunu tasdik etmiştir

Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefî "Yenabi'ul- Mevedde"nin 12. babında Tirmizi, Himvini, İbn-i Mace, Ahmed bin Hanbel, Hafız Ebu Naim, imam Sa'lebi, İbn-i Mağazili, Ebu'l- Muayyid Harezmi ve Deylemi'den bu hadisi değişik anlatımlarla nakletmiştir. Onların hepsinin özet ve neticesi şudur:

"Hz. Ali (a.s) herkesten önce iman etmiştir." Hatta mutaassıp İbn-i Hacer-i Mekki "Savaik"in ikinci fasılda aynı anlamda bir hadis nakletmiştir. Süleyman Belhi "Yenabi'ul- Mevedde" kitabında o hadislerden bazılarını ondan nakletmiştir.

Yenabi'ul- Mevedde'nin 12. babının sonunda "Menakıb"dan kendi senediyle Ebu Zübeyr-i Mekki'den, o da Cabir bin Abdullah Ensari'den çok bereketli bir hadis nakletmiştir. Beylerin müsaadesiyle, hücceti tamamlamak için bu hadisi okuyayım: Resulullah (s.a.a) buyurdular ki:

"Allah Tebarek ve Teala beni halkın içinden seçti, beni elçi yaptı ve bana kitapların en iyisini nazil etti. Arz ettim ki: "Allah'ım! sen Musa'yı Firavun'a gönderdin; derken o senden, kardeşi Harun'u kendisine vezir yapmanı, Harun'la onu güçlendirmeni ve onunla sözünü doğrulamanı istedi.

Ey Allah'ım ve Seyyidim! Şimdi ben de senden istiyorum ki, bana da kendi ailemden (yakınımdan) vezir kılasın, onunla pazımı güçlendiresin. Öyleyse Ali'yi bana vezir ve kardeş kıl, onun kalbine cesaret ver, onu düşmanına karşı heybetli kıl.

(Allah'ım) O bana ilk iman eden ve beni tasdik edendir; benimle senin vahdaniyetini ikrar eden ilk şahıstır." Kuşkusuz ben bunu Rabbimden istedim, O da bana bağışladı (yani Ali'yi benim vezir ve kardeşim yaptı).

Öyleyse Ali, vasilerin efendisidir; O'na katılmak saadettir; O'nun itaatinde ölmek şahadettir; O'nun ismi Tevrat'ta benim ismimle birliktedir; O'nun eşi Sıddıka-i Kubra benim kızımdır; O'nun cennet gençlerinin efendileri olan iki oğlu, benim çocuklarımdır;

O, O'nun iki oğlu Hasan ve Hüseyin ve Onlardan sonra gelecek olan İmamlar peygamberlerden sonra Allah'ın (c.c) insanlara hüccetidirler; Onlar ümmetim içinde ilim kapılarıdır; Onlara tabi olan ateşten kurtulmuştur;

Onlara uyan sırat-i müstakime (doğru yola) hidayet olmuştur; Allah Teala Onların sevgisini kime bağışlamışsa, onu cennete götürür." (Ey basiret sahipleri ibret alın!)

Eğer Şia kaynaklarına istinat etmeksizin sadece sizin kendi büyük alimlerinizin naklettikleri hadisleri zikredecek olursam, sabaha kadar bitmez, sanırım bu kadar yeterlidir.

Şimdiye kadar arz ettiklerimle şunu anlatmak istedim; beyler bilsinler ki, Hz. Ali (a.s) Resulullah (s.a.a) ile ilk baştan daima birlikte olan bir şahıstı; öyleyse o yüce şahsiyetli insanı, "Vellezine meahu..." (Onunla birlikte olan...) ayetinin kapsamında bilmemiz, daha evla ve gerçeğe daha uygundur.

Hz. Ali'nin Çocuk Olduğundan Dolayı İmanını Düşük Görmek ve Böyle Bir Düşüncenin Yanıtı

Hafız: Ali (k.v)'in herkesten önce iman ettiği konusu kesindir ve hiç kimse bunda şüphe etmemiştir. Ama dikkat edilmesi gereken nükte şudur ki, Hz. Ali'nin ilk iman etmesi diğer sahabelerden üstün olmasına delil olamaz. Ebu Bekir, Ömer, Osman (r.z) gibi büyük halifelerin Ali (k.v)'den bir müddet sonra iman ettikleri doğrudur.

Ama onların imanı Ali'nin imanından farklıdır; onların imanı Ali'nin imanından kesinlikle daha üstün ve daha faziletlidir. Çünkü Ali baliğ olmamış bir çocuktu. Onlar ise yaşlı ve kamil akıl sahipleri insanlardı.

Açıktır ki, aklı kamil, yaşlı ve dünya görmüş birinin imanı, çocuk ve henüz baliğ olmayan kimsenin imanından daha faziletli ve daha üstündür. Buna ilaveten, Ali'nin imanı taklidi (körü körüne bir) iman idi.

Ama onların imanı tahkiki (araştırılarak elde edilen bir) imandı. Tahkiki iman, kesinlikle taklidi inanmadan daha üstündür. Zira 12 veya 13 yaşındaki bir çocuk sadece taklit yoluyla iman eder ve Ali de teklif çağına erişmemiş bir çocuk olarak kesinlikle taklit yüzünden iman etmiştir.

Davetçi: Sizin gibi büyük şahsiyetlerin bu tarz konuşmaları hayret vericidir. Doğrusu sizin böyle konuşmanıza çok şaşırdım. Bilemiyorum, inat ediyorsunuz mu diyeyim?!

Ama sizin gibi bir alime böyle bir şeyi yakıştırmaya kalbim razı olmuyor. Ancak şöyle diyeyim; galiba siz geçmişlerinize uyarak düşünmeden ve dikkat etmeden konuşuyorsunuz. Yani siz (Emevilerin tahrikiyle Harici ve Nasibilere) taklit ederek konuşuyorsunuz. Bu konuda bir araştırmanız yoktur.

Size soruyorum, Hz. Ali'nin çocuk iken iman etmesi, kendi meyli ve iradesiyle miydi yoksa Resulullah (s.a.a)'in davetiyle miydi?

Hafız: İlk olarak şunu deyim ki, siz neden konuşma tarzından dolayı üzülüyorsunuz? Şüphelerin içte kalıp insanı rahatsız etmesindense hakikatlerin ortaya çıkması için tartışmak daha iyidir.

İkinci olarak, sizin sorunuzun cevabı açıktır. Ali (k.v) kendi meyil ve iradesiyle değil, Resulullah (s.a.a)'in davetiyle iman etmiştir.

Davetçi: Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'yi İslâm'a davet ettiğinde, çocuk erginlik çağına ermedikçe ona herhangi bir teklif (dini vazife) olmadığını biliyor muydu yoksa bilmiyor muydu? Eğer bilmiyordu derseniz,

O Hazrete cehalet nispeti vermiş olursunuz; eğer bilmesine rağmen yine de davet etti demiş olursanız, o zaman Resulullah (s.a.a), (haşa) abes ve yerinde olmayan boş bir iş yapmış olur. Şu da açıktır ki, Resulullah'a boş ve abes şeyleri nispet vermek kesinlikle küfürdür.

Peygamberler boş ve abes işlerden münezzehtirler; özellikle de Hatem'ul- Enbiya (s.a.a). Zira Allah-u Teâla Kur'ân'da Necm suresinin 3. ayetinde buyuruyor ki:

"O, kuruntudan ve keyfinden konuşmuyor; söylediği şey vahiyden başka bir şey değildir."

Hz. Ali'nin Küçük Yaşta İman Etmesi, O'nun Çok Akıllı ve Faziletli Oluşundandır

Demek ki Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'yi davete layık gördüğü için davet etmiştir. Zira O Hazret abes ve boş bir iş yapmaz. Üstelik, yaşın küçük olması aklın kamil olmasıyla çelişmez.

Baliğ olma, teklifin farz olmasına delil değildir. Buluğ ancak şer'i hükümlerde riayet edilir, akli şeylerde değil. Binaenaleyh iman, akli şeylerdendir, şer-i tekliflerden değil.

O hazretin küçük yaşta iman etmesi, O'nun faziletli ve üstün oluşundandır. Nitekim Allah Teala, Meryem suresinin 30. ayetinde, Hz. İsa bin Meryem'in (ala nebiyyina ve âlihi ve aleyh'is- selam) yeni dünyaya geldiğinde şöyle dediğini bildirmektedir: "Şüphesiz ben Allah'ın kuluyum. Allah bana kitap verdi ve beni peygamber kıldı."

Yine Hz. Yahya (a.s) hakkında aynı surenin 13. ayetinde şöyle buyuruyor: “Daha çocuk iken biz ona hikmet verdik.”

Hicri-Kameri (takvime göre) ikinci asrın ortalarında yaşayan ünlü şair Seyyid İsmail Himyeri (Ö: 179) Hz. Ali’nin methinde yazdığı şiirinde, bu konuya deyinerek şöyle demiştir:

“Yahya’ya çocuklukta peygamberlik makamı verildiği gibi, Resulullah’ın vasisi ve çocuklarının babası olan Ali’ye de, çocuk iken velayet ve hidayet makamı verildi.”

Allah-u Teâla bir kişiye makam vermişse, bunun için o kişinin buluğa ermesi gerekmez; sadece aklının gelişmesi ve o makama layık olması yeterlidir. Gizli ve aşikar her şeyi bilen yalnız Allah’tır; onun için İsa (a.s) ve Yahya (a.s)’ı küçük yaşta peygamberliğe, Ali (a.s)’ı ise 12 veya 13 yaşında velayet ve hilafet makamına seçmesi pek de şaşırılacak bir şey değildir.

Benim sizin sözlerinize daha çok darılmamın sebebi, bu çeşit sözler, Nasibi, Harici ve Emevilerin o hazretin makam ve değerini düşürmek için çıkardıkları sözlerdir. Onlar, Hz. Ali (a.s)’ın küçük yaşta bilinçli olarak değil de taklidi olarak (körü körüne) iman ettiğini söylüyorlar.

Sizin güvenilir büyük alimleriniz de, Hz. Ali’nin bu faziletini itiraf ediyorlar. Eğer bu imanın bir faydası yok idiyse, o zaman Hz. Ali (a.s), neden ilk iman etme onurunun kendisine ait olduğunu sahabeye defalarca söylemiştir?

Arz ettiğim gibi sizin büyük alimleriniz, örneğin: Muhammed bin Talha eş-Şafii, İbn-i Sabbağ el-Maliki, İbn-i Ebi’l- Hadid ve diğer kimseler, O Hazretin şiirlerini nakletmişlerdir; şiirlerin birinde şöyle buyurmuştur:

Ben hepinizden önce çocuk iken iman ettim;

Bu konuda kimse bana ulaşamaz.

Eğer Hz. Ali’nin çocuk yaşta iman etmesi bir fazilet sayılmıyorsa, o zaman Resulullah (s.a.a) neden bu durumu O’nun için bir fazilet ve şeref saymış ve kendisi de bununla iftihar etmiştir?

Süleyman Belhi el-Hanefî “Yenabi’ul- Mevedde”nin 202. sayfasında, 56. babın zımnında “Zehair’ul- Ukba”dan naklen imam’ul- Harem Ahmed bin Abdullah eş-Şafii’den, o da ikinci halife Ömer bin Hattab’dan şöyle naklediyor: “Ben, Ebu Bekir, Ebu Ubeyde bin Cerrah ve bir grup kimseler Resulullah (s.a.a)’in huzuruna idik. Resulullah (s.a.a) elini Ali’nin (a.s) omzuna vurarak şöyle buyurdu:

“Ya Ali! sen iman ve İslam açısından müminlerin evvelisin. sen bana nispetle Harun’un Musa’ya olan nispeti gibisin.”

Yine imam Ahmed bin Hanbel “Müsned”inde İbn-i Abbas’dan naklediyor: “Ben, Ebu Bekir, Ebu Ubeyd bin Cerrah ve bir grup sahabe Resulullah (s.a.a)’in huzurunda idik. Resulullah (s.a.a) mübarek elini Ali’nin (a.s) omzuna vurarak buyurdu ki:

“Sen İslam açısından Müslümanların evvelisin; iman açısından müminlerin evvelisin; sen bana nispetle Harun’un Musa’ya olan nispeti gibisin. Ya Ali! Sana düşman olup da beni sevdiğini söyleyen kimse yalan söylemiştir.”

İbn-i Sabbağ-ı Maliki de “Fusul’ul- Mühimme”nin 125. sayfasında “Hasais” kitabından naklen bu hadisin benzerini İbn-i Abbas’tan ve İmam Ebu Naim Abdurrahman Nesai de “Hasais’ul- Alevi” kitabında şöyle naklediyorlar: Ömer bin Hattab’dan şöyle dediğini duydum:

“Ali’yi hayırla anın. Zira Resulullah’dan (s.a.a) işittim ki şöyle buyuruyordu: “Ali’de üç sıfat var...” Ben Ömer olduğum halde onlardan birinin bende olmasını arzu ettim.. Çünkü onlardan her biri benim yanımda dünyadan daha sevimlidir.”

Sonra şöyle devam etti: “Ben, Ebu Bekir, Ebu Ubeyde ve sahabeden bir grup kimseler de oradaydılar. Resulullah elini Ali’nin omzuna koyarak şöyle buyurdu: (Az önce bu sözleri naklettim.)

İbn-i Sabbağ bu sözleri diğerlerinden biraz fazlalıkla nakletmiştir; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdular diyor:

“Ya Ali! Kim seni severse, beni sevmiştir; kim de beni severse, Allah onu sevmiştir; Allah da kimi severse, onu cennete götürür. (Ya Ali!) Kim sana buğz ederse, bana buğz etmiştir; kim de bana buğz ederse, Allah da ona buğz eder ve onu cehenneme sokar.”

Ali’nin (a.s) küçük yaşta iman etmesinin sebebi, O’nun kamil bir akıl sahibi oluşundan kaynaklandığı açıktır. Bu da o hazret için büyük bir fazilettir ve kimse onu bu konuda geçememiştir.

Taberi, kendi tarihinde Muhammed bin Said bin Ebu Vakkas’tan şöyle dediğini naklediyor: Babama; “Ebu Bekir ilk iman eden midir?” diye sorduğumda şöyle dedi: “Hayır, ondan önce 50 kişi iman etmiştir. Yine de iman yönünden o bizden daha faziletlidir.”

Yine Taberi kendi tarihinde şöyle yazılmıştır: “Ömer bin Hattab 45 erkek ve 21 kadından sonra iman etti. Fakat İslam ve iman açısından Ali bin Ebu Talip herkesten öndedir.”

Hz. Ali’nin İmanı Küfürden Sonra Değil, Fıtrattan Olan İmandı

Hz. Ali (a.s)’ın herkesten önce iman etmesi faziletine ilave, bu konuda yalnızca

kendisine özgü ve bütün faziletlerden daha önemli olan başka bir fazileti daha vardır. O da, O'nun imanının fıtrattan olmasıdır; diğerlerinin imanı ise küfürlerinden sonra idi.

Emir'ul- Muminin Ali (a.s) bir an bile müşrik olup puta tapmadı. Ama diğer Müslümanlar putperestlikten kurtulup iman ettiler. (Zira O Hazret, buluğ çağına ermeden iman etmişti.) Nitekim Ebu Naim İsfehani "Ma Nezel'el-Kur'an'u fi Ali'yyin" kitabında ve Mir Seyyit Ali el-Hemedani "Meveddet'ul- Kurba"da İbn-i Abbas'tan şöyle nakletmişlerdir:

"Allah'a and olsun ki (ashap içerisinde) Ali bin Ebi Talip'ten başka herkes, puta taptıktan sonra Allah'a iman etmiştir. Ama O, puta tapmaksızın Allah'a iman etmiştir."

Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii "Kifayet'ut- Talib"in 24. babında kendi senetleriyle Resulullah (s.a.a) 'ten şöyle buyurduğunu naklediyor:

"Ümmetlerin (iman ve tevhitte) öne geçenleri, üç kişidir; bunlar Allah'a bir an bile ortak koşmamışlardır: Habib'un- Neccar Mümini-i Âl-i Yasin, Huzkayl Mümin-i Âl-i Firavun ve Ali bin Ebi Talip. İşte sıddıklar bunlardır. Bunların en efdali ise Ali'dir."

Nitekim Hz. Ali (a.s), Nehc'ul Belağa'da şöyle buyurmuştur:

"Ben (tevhid) fıtratı üzere doğdum, (Allah'a) iman ve (Resulullah'la) hicrette herkesten öne geçtim."

Yine Hafız Ebu Naim İsfehani, Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii, sizin İbn-i Ebi'l- Hadid ve diğer büyük alimleriniz şöyle nakletmişlerdir: "Şüphesiz, Ali bir an bile Allah'a şirk koşmadı."

İmam Ahmed bin Hanbel "Müsned"'inde, Süleyman-ı Belhi el-Hanefi "Yenabi'ul-Mevedde"de İbn-i Abbas'ın Zem'at bin Harice'ye şöyle dediğini nakletmişlerdir:

"O, (Hz. Ali) hiçbir zaman puta tapmadı, şarap içmedi ve (Resulullah'ın peygamberliğine) iman edenlerin ilkidir."

İbn-i Meğazili eş-Şafii'nin "Fezail"de, İmam Ahmed bin Hanbel'in "Müsned"de, Hatip Harezmi'nin "Menakıb"da, Süleyman Belhi el-Hanefi'nin "Yenabi'ul-Mevedde"de ve diğer büyük alimlerinizin Resulullah (s.a.a)'ten naklettiği bu hadisi görmediniz mi ki, kalkıp da; "Şeyheynin (Ebu Bekir'le Ömer'in) imanı, Ali'nin imanından daha üstündür" diyorsunuz? O hadis şudur: Resulullah (s.a.a) buyurmuştur ki:

"Ali'nin imanı ümmetin imanıyla tartılırsa, Ali'nin imanı ümmetimin imanından -kıyamette kadar- daha ağır basar."

Yine Mir Seyyid Ali el-Hemedani “7. Meveddet”de, Hatip Harezmi “Menakıb”de, imam Sa’lebi de tefsirinde, Ömer bin Hattap’tan şöyle nakletmişlerdir: “Şahadet ediyorum ki, Resulullah’ın şöyle buyurduğunu duydum:

“Eğer yedi gökle yedi yer terazinin bir kefesine, Ali’nin imanı da diğer kefesine konulursa, Ali’nin imanı ağır basar.”

Meşhur şair Abdi (Süfyan bin Mus’ab-ı Kufi) bu konu üzerine şiirinde şöyle demiştir:

Şehadet ediyorum ki Muhammed bize bir söz buyurdu;

Bu söz kimseye gizli kalmamalı;

Eğer gök ve yede bulunan bütün mahlukatın imanı,

Terazinin bir kefesine bırakılsa,

Ali’nin imanı da diğer kefesine bırakılsa,

Daha ağır basar Ali’nin imanı.

Hz. Ali, Bütün Ashap ve Ümmetten Daha Faziletliydi

Şafilerin meşhur fıkıh alimi Mir Seyyid el-Hemedani Mevedde-t’ul- Kurba kitabında bu konuda bir hayli hadis naklederek Hz. Ali’nin faziletlerini delil ve sahih hadislerle ispat etmiştir. Yedinci Meveddet’te İbn-i Abbas’tan şöyle nakletmiştir: Resulullah (s.a.a) buyurdular:

“Benim zamanımda bütün alemlerin erkeklerinin en üstünü, Ali’dir.”

Sizin kendi insaflı büyük alimlerinizin çoğunun görüşü de Hz. Ali (a.s)’ın diğer ashaptan daha üstün oluşudur. Nitekim İbn-i Ebi’l- Hadid “Nehc’ul- Belağa Şerhi”nin 3. cildinin 40. sayfasında şöyle yazıyor:

Mutezile şeyhlerinden Ebu Cafer İskafi’nin bir kitabı elime geçti; o kitapta şöyle yazmıştı: Buşr bin Mutemer, Ebu Musa, Cafer bin Mübeşşir ve Bağdat’ın diğer eski alimlerinin mezhebi (görüşleri) şu idi:

“Müslümanların en üstünü, Ali bin Ebu Talip’tir, daha sonra oğlu Hasan, daha sonra oğlu Hüseyin, daha sonra Abdulmuttalib oğlu Hamza ve Ebu Talip oğlu Cafer’dir...”

Bizim şeyhimiz Ebu Abdullah Basri, Şeyh Ebu’l- Kasım Belhi ve Şeyh Ebu’l- Hasan Hayyat (Bağdat’ın sonraki alimlerinden) genellikle Ebu Cafer İskafi’nin görüşünde (Hz. Ali’nin üstünlüğü kanaatinde) idiler.

Üstün olmalarından amaçlanan ise, O’nların sevaplarının herkesten fazla olması,

Allah Teala yanında en değerli zatlar olmaları ve kıyamet günü makamlarının herkesten daha yüksek olmaları idi.

Daha sonra aynı sayfanın sonunda Mutezile inancını şiir kalıbında beyan ederek şöyle demiştir:

“Muhammed Mustafa (s.a.a)’dan sonra Allah’ın en üstün kulu ve en şereflisi,

Vasilerin efendisi ve Betul’un kocası olan Murteza Ali’dir.

O’ndan sonra O’nun iki oğlu, sonra Hamza ve Cafer’dir.

Onlardan sonra ise Atik (Zeyd)’tir; bu inkar edilemez.

Şeyh: Siz alimlerin, halife Ebu Bekir’in imanının üstünlüğünün ispatı hakkındaki görüşlerini bilmiş olsaydınız, böyle beyanda bulunmazdınız.

Davetçi: Siz de taassup sahibi alimlerden yüz çevirip insaflı alimlere yönelseniz, onların hepsinin Hz. Ali (a.s)’ın üstünlüğünü tasdik ettiğini göreceksiniz.

Örneğin: İbn-i Ebi’l- Hadid el-Mutezili’nin “Nehc’ul- Belağa Şerhi”nin c. 3, s. 263’ne bakınız. sizin; “Ebu Bekir’in imanı, Ali’nin imanından daha üstündür” beyanınızın aynısını Cahiz’den aktarmış ve büyük Mutezile alimi Ebu İskafi’nin bu iddiaya ilişkin verdiği cevabı da genişçe nakletmiştir.

İskafi verdiği cevapta, Hz. Ali’nin küçük yaşta ettiği imanın Ebu Bekir ve bütün sahabelerin imanından daha üstün olduğunu akli ve nakli delillerle ispat etmektedir. Daha sonra sayfa 275’de şöyle devam ediyor: Ebu Cafer şöyle dedi:

“Biz ashabın fazilet ve selefliğini inkar etmiyoruz; fakat içlerinden herhangi birinin Hz. Ali (a.s) ’dan üstün olduğu düşüncesini reddediyoruz.”

Şu ana dek konuşulan sözlere göre, Hz. Ali (a.s)’ı diğer sahabeyle kıyaslamak doğru değildir. Zira O Hazretin makamı o kadar yücedir ki, O’nu herhangi bir sahabe veya başka birisiyle kıyaslayamayız. Nerede kaldı ki, siz tek taraflı olan birkaç (faraza ki doğru) hadisle, sahabenin faziletlerini, O Hazretin yüce makamı karşısında üstün gösterebilesiniz!

Nitekim Mir Seyyid Hemedani, “Meveddet’ul- Kurba”nın 7. Mevedde’sinde, Ahmed bin Muhammed el-Kurzi’den şöyle dediğini naklediyor: Abdullah bin Ahmed bin Hanbel’den şöyle dediğini duydum:

“Babam Ahmed bin Hanbel (Hanbelilerin reisi)’den, sahabenin fazileti ve makamı hakkında sorduğumda, Ebu Bekir, Ömer ve Osman’ın isimlerini zikredip sustular. Dedim ki: “Babacığım, Ali bin Ebu Talip nerde kaldı? (Yani neden O’nun ismini

zikretmediniz?)" Dedi ki: "O, Ehl-i Beyt'tendir; bunlar O'nunla kıyaslanamaz."

Yani Kur'an'-i Kerim'in ayetleri ve Peygamber-i Ekrem'in sözleri hükmüne göre, Risalet Ehl-i Beyti'nin makam ve mertebesi, en üstün makam ve mertebelerdir; Hz. Ali'nin makam ve mertebesi de bütün sahabe ve diğerlerinden daha yücedir; O'nun ismini ashabın sırasında değil, nübüvvet ve risalet sahibi kimselerin arasında zikretmek gerekir.

Nitekim "Mübahele" ayetinde, Allah Teala O'nu, Resulullah'ın nefsi mesabesinde (derecesinde) tanıtmıştır. Bunun kanıtı başka bir hadistir. "Meveddet"in 7. faslında Ebu Vail'in Abdullah bin Ömer bin Hattap'tan şöyle naklettiği zikr olunmuştur:

"Bir gün Resulullah'ın sahabesini sıralıyorduk. Ebu Bekir, Ömer, Osman dedik. Adamın birisi; Ey Ebu Abdurrahman (Abdullah bin Ömer'in künyesi)! Peki Ali (O'nu neden saymadınız)? diye sordu. Abdullah da cevaben şöyle dedi:

"Ali, Ehl-i Beyt'tendir. O'nunla kimse kıyaslanamaz. O, Resulullah (s.a.a) ile beraber ve O'nun derecesindedir."

Yani Hz. Ali'in makamı, ümmetin ve sahabenin makamı sırasında değildir; O'nun makamı, Resulullah (s.a.a)'in makamı ve derecesindedir.

Müsaade buyurursanız "Meveddet" kitabının aynı faslında yer alan başka bir hadisi de huzurlarınıza sunayım. Cabir bin Abdullah-i Ensari'den şöyle naklediyor:

"Bir gün Resulullah (s.a.a), Muhacir ve Ensar'ın huzurunda. Ali'ye hitaben şöyle buyurdular:

"Ey Ali! Eğer bir kimse, Allah-u Teâla'ya hakkıyla ibadet eder de sonra seninle Ehl-i Beytinin insanların en üstünü olduğunuz hakkında şüphe ederse, yeri cehennem ateşi olur."

(Mecliste bulunanların hepsi, özellikle de Hafız, bu hadisi duyar duymaz, şüphe edenlerden olmaması için istiğfar ettiler).

Velhasıl bunlar, Hz. Ali'nin bütün ümmet ve sahabeden daha faziletli ve üstün olduğu hakkında nakledilen hadislerden birer örnekti. Sizler, ya muteber kitaplarınızda bulunan bunca sahih hadisleri reddedeceksiniz veya aklın ve naklin hükmüne göre,

Hz. Ali'nin Ebu Bekir ve Ömer'in de içlerinde bulunduğu tüm sahabelerden daha üstün olduğunu kabul edeceksiniz.

Hz. Ali (a.s) Ahzab ve Hendek savaşında, Arapların kahramanı olan Amr bin Abduvud'u öldürdükten sonra Resulullah (s.a.a)'in buyurduğu, her iki fırkanın da

ittifak ettiği şu hadise: “Ali’nin Hendek günündeki vurduğu bir darbesi,

insan ve cinlerin ibadetinden daha üstündür.” iyice dikkat ederseniz, Hz. Ali’nin bir amelinin tüm insan ve cinlerin ibadetinden üstün oluşu O’nun diğer amelleriyle birlikte göz önünde bulundurulmuş olursa, o zaman O Hazretin diğerlerinden üstün oluşu daha iyi anlaşılmış olur. Bunu, çok inatçı ve mutaassıp kimselerden başkası inkar etmez.

Eğer Hz. Ali’nin (a.s) üstünlüğüne hiçbir delil olmasa bile, Mübahele ayeti (ki ayette Allah Teala onu Peygamberin nefsi olarak zikretmiştir) O’nun bütün ashap ve diğer insanlardan üstünlüğünü ispatlamaya yeter.

Zira Resulullah (s.a.a)’in geçmişlerin ve geleceklerin en üstünü olduğu sabittir. Öyleyse Mübahele ayetindeki “Enfüsena” kelimesinin hükmünce, Hz. Ali (a.s) da geçmiş ve geleceklerin en üstünüdür.

O halde beyler tasdik ediniz ki, “Velleziyne meahu” nün (Resulullah’la birlikte olanın) gerçek mısdakı, mevlamız Emir’ul- Müminin Ali (a.s)’dır. Hz. Ali (a.s), İslâm daha zuhur etmeden önce Resulullah (s.a.a) ile beraberdi; İslâm zuhur ettikten sonra da Resulullah (s.a.a)’in ömrünün sonuna kadar sürekli olarak O’nunla birlikte olmuş, yaşamında en küçük hata ve yanlışlık bile görülmemiştir.

(Söz buraya vardığında namaz vakti oldu, beyler namazlarını kılmak için ayağa kalktılar. Namazlarını kılıp çay içtikten sonra, söz Davetçi tarafından başladı.)

Davetçi: Hz. Ali (a.s)’ın Resulullah (s.a.a) hicret ettiği gece O’nunla beraber hareket etmemesine gelince, bunun sebebi çok açıktır. Zira Resulullah (s.a.a)’in emriyle O Hazretin uhdesine ağır görevler bırakılmıştı. Bu nedenle O, Mekke’de kalmalı ve görevlerini yerine getirmeliydi.

Halkın emanetlerinin kendilerine geri verilmesi için, Resulullah (s.a.a)’in Hz. Ali’den daha emin bir kimsesi yoktu. (Bilindiği gibi Hz. Peygamber (s.a.a), dost ve düşmanlarının ittifakıyla Mekke ehlinin emin bildiği bir kimse idi.

Bunun için düşmanları bile emanetlerini O Hazretin yanına emanet olarak bırakırlardı. İşte bu yüzden İslâm’dan önce kendisine Muhammed-i Emin derlerdi.)

Hz. Ali’nin uhdesine bırakılan vazifelerden bir diğeri de, Resulullah (s.a.a)’in ailesiyle geri kalan Müslümanları Medine’ye ulaştırmaktı.

Bunlara ilâveten, eğer o gece Hz. Ali, her ne kadar mağarada Hz. Peygamberle birlikte değildiyse de, ondan daha büyük bir makamı elde etmiştir; o da Resulullah’ın yatağında yatmasıdır. Ebu Bekir Resulullah (s.a.a)’in tufeylisi olarak “ikisinden ikincisi” sayılıyorsa, aynı gece, mağarada arkadaşlıktan daha önemli ve daha iyi olan bir iş için müstakil olarak bir ayet Hz. Ali (a.s)’ın methinde nazil

olmuştur.

Hz. Ali'nin bu ameli, her iki fırkanın ittifakıyla O'nun iftihar edilir menkıbe, makam ve faziletlerinden biri sayılmaktadır. Eğer o gece Hz. Ali'nin fedakarlığı ve canından geçmesi olmasaydı, Hz. Peygamber'in canı büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalırdı.

Hicret Gecesi Hz. Ali Hakkında Ayetin Nazil Oluşu

Sizin güvenilir ve büyük alimleriniz muteber tefsir ve hadis kitaplarında bu büyük menkıbeyi nakletmişlerdir. İbn-i Seb'-i Mağribi "Şifa'us- Sudur"da, Tabarani "Evset" ve "Kebir"de,

İbn-i Esir "Usd'ul- Ğabe"nin c. 4, s. 25'inde, Nuruddin bin Sabbağ el-Maliki "Fusul'ul- Mühimme fi Marifet'il- Eimme"nin 33. sayfasında, Ebu İshak Sa'lebi, Fazıl Nişaburi, imam Fahr-u Razi ve Celaluddin Süyuti kendi tefsirlerinde, Şafii olan ünlü muhaddis Hafız Ebu Naim İsfehani "Ma Nezel'el-Kur'ân-u fî Ali'yyin" kitabında,

Hatip Harezmi "Menakıb"ta, Şeyh'ul- İslâm İbrahim bin Muhammed Himvini "Feraid"de, Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafi "Kifayet'ut- Talib"in 62. babında, imam Ahmed bin Hanbel "Müsned"inde, Muhammed bin Cerir-i Taberi çeşitli kanallardan, İbn-i Hişam "Siret'un- Nebi"de, Hafız ve Muhaddis-i Şam "Erbain-i Tıval"da, imam Gazali "İhya'ul- Ulum"un c. 3, s. 223'ünde, Ebu Seadat

"Fezail'u İtret'it- Tahire"de, İbn-i Ebi'l- Hadid "Nehc'ul- Belağa Şerhi"inde, Sibt bin Cevzi "Tezkiret'ul- Havass"ın 21. sayfasında ve diğer büyük alimleriniz çeşitli lafızlarla Hz. Ali'nin hakkındaki bu menkıbeyi (hicret gecesi özel bir ayetin O'nun şanında nazil oluşunu) nakletmişlerdir.

Şeyh Süleyman Belhi el Hanefî "Yenabi'ul- Mevedde"nin 21. babında bir çok alimlerden şöyle nakletmiştir:

"Resulullah (s.a.a) Allah'ın emriyle Medine'ye hicret ettiğinde, Emir'ul- Muminin Ali'yi çağırarak şöyle buyurdular:

"Benim geceleri üzerime örtüp yattığım yeşil Hazremi kumaşını üzerine örterek benim yatağıma yat."

Hz. Ali de Resulullah (s.a.a)'ın evini saran müşriklerin, yatakta yatanın Ali olduğunu anlamamaları için Hazretin buyurduğu şekilde O'nun yatağında yattılar. Böylece Resulullah (s.a.a) rahatça müşriklerin arasından sıyrılıp çıktılar.

Allah Teala, Cebrail ve Mikail'e:

"Ben sizin aranızda kardeşlik icat ettim. Şimdi birinizin ömrü diğerinden kesinlikle

fazladır. Sizden hanginiz, bilmediğiniz ömrünüzün çokluğunu diğerine bağışlamaya hazırdır?"

Arz ettiler ki: "Allah'ım, bu bir emir midir yoksa ihtiyari midir?"

Allah Teala: "Emir değil ihtiyaridir." buyurdu.

Bunun üzerine onlardan hiçbirisi, irade ve ihtiyarla ömrünün fazla olan süresini diğerine bağışlamaya hazır olmadı. Bu sırada Allah Teala onlara şöyle hitap etti:

"Ben velim olan Ali'yle, nebim olan Muhammed'in arasında kardeşlik icat ettim. Ali kendi hayatını Peygambere feda etmeyi tercih ederek canıyla O Hazreti koruması için O'nun yatağında yattı. Yeryüzüne inin, onu düşmanların şerrinden koruyun."

Melekler hemen yere indiler; Cebrail Ali'nin baş ucuna, Mikail ise ayak ucuna oturdu ve Cebrail şöyle dedi:

"Tebrikler olsun, tebrikler olsun sana ey Ebu Talip'in oğlu. Allah seninle, meleklere karşı iftihar ediyor."

Bu sırada Bakara suresinin 207. ayeti Resulullah'a nazil oldu. Ayet şudur:

"İnsanlardan öylesi vardır ki, canını Allah'ın hoşnutluğunu elde etmek için satar,[9] Allah kullarına karşı Rauf'tur, çok merhametlidir."

Şimdi muhterem beylerden ricam şudur ki, lütfen eve döndüğünüzde, kendinizi her türlü taassup ve Şiilik/Sünnilik düşüncesinden soyutlayıp insaflıca mağara ayeti ile bu ayeti karşılaştırmalı olarak inceleyiniz ve kendinize şu soruyu sorunuz:

Acaba Resulullah ile üzüntü içinde birkaç günlüğüne beraber olan bir insan mı üstündür; yoksa bilerek, seve seve canını Hz. Peygambere feda eden, Allah'ın meleklere övündüğü ve bu fedakarlığı için hakkında özel bir ayet inen bir kimse mi daha üstündür?

Sizin bir kısım büyük alimleriniz de, kendilerini taassuptan soyutladıkları ve dikkatlice araştırdıkları için Hz. Ali'nin Ebu Bekir'den daha faziletli olduğunu tasdik etmiş ve Hz. Ali'nin Resulullah (s.a.a)'in yatağında yatmasının, Ebu Bekir'in mağarada O Hazretle birlikte oluşundan daha üstün bilmişlerdir.

Ehl-i Sünnet Alimlerinin, Hz. Ali'nin Resulullah'ın Yatağında Yatmasının Ebu Bekir'in Resulullah'la Birlikte Mağarada Oluşundan Daha Üstün Olduğuna Dair İtirafları

Eğer İbn-i Ebi'l- Hadid'in "Nehc'ul- Belağa Şerhi"nin 3. cildinin 269-281. sayfalarını iyice inceleyecek olursanız, göreceksiniz ki Mutezililerin büyük alim ve şeyhlerinden olan imam Ebu Cafer İskafi,

Ebu Osman Cahiz'in (ki Nasibidir) şüphelerinin reddindeki verdiği cevabında, Hz. Ali'nin Ebu Bekir'e olan üstünlüğünü açık delillerle ispatlamakta ve Hz. Ali'nin hicret gecesi Resulullah (s.a.a)'in yatağında yatmasının, Ebu Bekir'in birkaç günlük yolculukta Hz. Peygamberle birlikte olmasından daha üstün olduğunu vurgulamaktadır.

İskafi sözünün devamında şöyle diyor: İslâm alimleri demişlerdir ki: "Hiçbir kimse, Hz. Ali'nin o geceki faziletine ulaşamaz. Ancak İshak ve İbrahim'in kurbanlık mevzusunda teslim olmaları hariç."[10]

Yine İbn-i Ebi'l- Hadid, 271. sayfanın sonlarında, Ebu Cafer İskafi'nin, Nasibi Ebu Osman Cahiz'e verdiği cevaptaki şu sözlerini nakletmektedir:

"Hz. Ali'nin hicret gecesi Resulullah'ın yatağında yatmasının, Ebu Bekir'in mağarada Hz. Peygamberle birlikte olmasından daha üstün olduğunu, insaflı bir kimseye açık olacak bir şekilde beyan ettik.

Şimdi burada az önce zikrettiğim sözleri pekiştirmek için şunu da ilâve etmek istiyorum: Hicret gecesi Hz. Ali'nin Resulullah (s.a.a)'in yatağında yatmasının, Ebu Bekir'in mağarada Resulullah (s.a.a) ile birlikte bulunmasından daha üstün oluşunun iki sebebi vardır.

Birincisi; Hz. Ali küçüklüğünden beri Resulullah (s.a.a)'a alışmış ve sürekli O'nunla beraber olmuştur (yaklaşık 20 yıllık bir beraberlikleri vardı). Bunca zaman arkadaşlık ve beraberlikten sonra ayrılık çok zor olur. Hele buna bir de korku (Resulullah'ın canın tehlikeye düşmesinden korkma) eklenirse, daha da zor olur. İşte Hz. Ali'nin sevabı bundan dolayı daha çoktur. Zira sevap çekilen zahmete göredir.

İkinci olarak; Ebu Bekir devamlı olarak Mekke'den ayrılıp ticari seferlere gidiyordu. Uzun bir zamandan beri Mekke'den çıkmamış ve sıkılmaya başlamıştı. Şimdi ise Resulullah (s.a.a)'le beraber şehir dışına çıkınca, daha bir rahatlamıştı.

Ve herhangi bir zahmete de girmemişti. Bu durumda onun için, kılıçlarla baş başa kalan, hasret çeken birisinin fazileti ile karşılaştırılacak herhangi bir sevap yoktur. Zira sevap çekilen bir zahmetin karşılığında insana verilir."

İbn-i Seb'-i Mağribi "Şifa'us- Sudur"da Hz. Ali (a.s)'ın cesaretini anlatırken şöyle diyor: "Arap alimleri ittifak etmişlerdir ki, Hz. Ali'nin o gece Resulullah (s.a.a)'in yatağında yatması, O Hazretle yolculuktan daha üstündür. Zira, Hz. Ali kendini Resulullah'a feda etti, hayatını O'na bağışladı, cesaretini ise ispat etti."

Bu konu o kadar açıktır ki kimse bu manayı inkar etmemiştir; inkar eden ya delidir veya delilikten daha kötü olan taassup hastalığına yakalanmıştır. Söz burada biraz uzadığı için özür dilerim, şimdi asıl konumuza geçelim.

Buyurmuş olduğunuz; “Eşidda-u ala’l- Kuffar” (Kafirlere şiddetli olan)’dan maksat, ikinci halife Ömer bin Hattap’tır” sözünüze gelince; bu sadece iddia ile olmaz. Bakalım bu sıfat, mevsufun (sıfatın verildiği kimsenin) hali ile uyum sağlıyor mu sağlamıyor mu? Uyum sağlarsa, onu can ve kalple kabul ederiz.

İlmi ve Dini Tartışmalarda Ömer’in Şiddeti Yoktu

Açıktır ki şiddet iki yönde düşünülebilir: Ya ilmi ve dini tartışmalarda, yabancıların alimleri karşısında beyan şiddetli (güçlü ve delilli) olur veya savaş ve cihat alanlarında, şiddet, reşâdet ve cesaret şahsen gösterilmiş olur.

Dini ve ilmi tartışmalarda, kesinlikle halife Ömer için tarihte herhangi bir şiddet ve reşadet görülmemiştir. Her iki Fırkanın (Şia-Sünni) hadis ve tarih kitaplarında, hatta yabancıların yazmış oldukları kitaplarda bile bu iki yönden halife Ömer için herhangi bir şiddet ve katılık göremedik.

Eğer muhterem beyler, halife Ömer’in hayatı tarihinde, onun yabancılarla herhangi bir ilmi ve dini tartışmalarını görmüşlerse buyursunlar; bizde de memnuniyetle dinler ve öğrenmiş oluruz.

Ömer’in, Hz. Ali’nin İlim ve Amel Açısından Üstünlüğünü İtiraf Etmesi

Ama benim bildiğim şudur ki, sizin büyük alimleriniz yazmış oldukları muteber kitaplarında, halifelerin hilafetleri döneminde onların ilmi ve dini sorunlarını Hz. Ali’nin çözdüğünü nakletmişlerdir.

Emeviler ve Bekriler bunca hadis uydurmalarına rağmen bu hakikati gizleyememişlerdir. Yahudi ve Hıristiyan ve diğer muhalif grupların bilginleri, Ebu Bekir, Ömer ve Osman’ın hilafet süresinde onların yanına gelerek zor sorular sorduklarında veya mektuplar yazarak cevap istediklerinde, halifeler Hz. Ali’ye sığınıyorlardı ve bu soruların cevabını Ali bin Ebi Talib’den başkası veremez diyorlardı.

İşte bundan dolayı Hz. Ali (a.s) onların meclisinde bulunup cevaplarını tatmin olacak bir şekilde yanıtlıyordu; onlar da Müslüman oluyorlardı. Nitekim, halifelerin tarihinde buna değinilmiştir.

Bu konunun ispatı için, halifelerin sorular karşısında aciz kalmaları ve; “eğer Hz. Ali olmasaydı helak olurduk” diye itirafta bulunmaları yeterlidir. Büyük alimleriniz kendi kitaplarında Ebu Bekir’in şöyle dediğini nakletmişlerdir:

“Ekıylunî, ekıylunî! Fe-lestu bi-hayrikum ve Aliyy’un fîkum.”

(Beni halifelikten alın, beni bir kenara bırakın; Ali içinizde olduğu sürece ben en hayırlınız değilim.)

Halife Ömer, çeşitli yer ve olaylarda 70 defadan fazla;

“Levla Aliyy’un- le-heleke Ömer.”

(Ali olmasaydı, Ömer helak olurdu.) diye itirafta bulunmuştur.

Helak olacağı konuları da genellikle nakletmişlerdir. Ama ben meclisin vaktini fazla almamak için, bu konuya değinmek istemiyorum; zira tartışılacak daha önemli konular olabilir.

Nevvab: Kıble sahip! Bu konudan daha önemli bir mevzu mu var? Acaba bizim kitaplarda bu tip sözler nakledilmiş midir? Nakledilmişse, aklınızda olanları basiretimizin artması için buyurursanız memnun oluruz.

Davetçi: Arz ettiğim gibi Ehl-i sünnet ve’l- cemaatin büyük alimleri (inatçı ve mutaassıp az bir grup hariç) bu konuda ittifak etmişlerdir. Halifelerin bu çeşit sözlerini, muhtelif yerlerde çeşitli lafız ve ibarelerle nakletmişlerdir.

Konun aydınlığa kavuşup hüccetin tamamlanması için, hafızamda olan senet ve kitapların bazısına değiniyorum.

Ömer’in “Ali Olmasaydı Ömer Helak Olurdu” Sözünün Senetleri

DIPNOTLAR

1- Mutaassıp Kadı Fadlullah bin Ruzbehan “İbtal’ul- Batıl”da,

2- İbn-i Hacer Askalani (Ö: 852) “Tehzib’ut- Tehzib”in 337. sayfasında,

3- Yine İbn-i Hacer “İsabe”nin c. 2, s. 509’unda,

4- İbn-i Kuteybe ed-Diyneveri (Ö: 276) “Tevil-u Muhtelif’il- Hadis” kitabının 200 ilâ 202. sayfalarında,

5- İbn-i Hacer-i Mekki (Ö: 973) “Savaik’ul- Muhrika”nın 78. sayfasında,

6- Hacı Ahmed Efendi “Hidayet’ul- Murtab”ın 146’dan 152’ye kadar olan sayfalarında.

7- İbn-i Esir-i Cezri (Ö: 630) “Usd’ul- Ğabe”nin c. 4, s. 22’inde,

8- Celalettin Süyuti “Tarih’ul- Hulefa”nın 66. sayfasında,

9- İbn-i Abdulbirr el-Kurtubi (Ö: 463) “İstiab”ın c. 2, s. 274’ünde,

10- Seyyid Mümin Şeblenci “Nur’ul- Ebsar”ın 73. sayfasında,

11- Şehabuddin Ahmed bin Abdulkadir el-Uceylî “Zahiret’ul- Meal” da,

12 - Muhammed bin Ali es-Sabban “İs’af’ur- Rağibin”in 152. sayfasında,

13- Nuruddin bin Sabbağ el-Maliki (Ö: 855) “Fusul’ul- Mühimme”de,

14- Nuruddin Ali bin Abdullah es-Semhudi (Ö: 911) “Cevahir’ul- Akdeyn”de,

15- İbn-i Ebi’l- Hadid el-Mutezili “Nehc’ul- Belağa Şerhi”nın c. 1, s. 6’ında,

16-Allame Kuşçî “Şerh-i Tecrid”in 407. sayfasında,

17-Hatip Harezmi “Menakıb”ın 48 ilâ 60. sayfalarında,

18- Muhammed bin Talha eş-Şafii “Metalib’us- Süul”un 6. fasıl 29. sayfasında,

19- İmam Ahmed bin Hanbel “Fezail” ve “Müsned”de,

20- Sibt bin Cevzi “Tezkire”nin s. 85 ilâ 87’sinde,

21- İmam Salebi “Keşf’ul- Beyan” tefsirinde,

22- Allame İbn-i Kayyim el-Cevzi “Turuk’ul- Hükmiyye”nin s. 41 ilâ 53’ünde (bir çok olayları nakletmesi dahilinde),

23- Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii “Kifayet’ut- Talib”in 57. babında,

24- İbn-i Mace el-Kazvini “Sünen”inde,

25- İbn-i Meğazili eş-Şafii “Menakıb”da,

26- İbrahim bin Muhammed el-Himvini “Feraid”de,

27- Muhammed bin Ali bin Hasan’il- Hakim et-Tirmizi “Feth’ul- Mubin” şerhinde,

28- Deylemi “Firdevs”ta,

29- Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefî “Yenabi’ul- Mevedde”nin 14. babında,

30- Hafız Ebu Naim el-İsfehani “Hilyet’ul- Evliya” ve “Ma nezel’el-Kur’an-u Fi Ali’yyin”de ve sizin diğer bir çok büyük alimleriniz, çeşitli lafız ve ibarelerle halife Ömer’in şöyle dediğini nakletmişlerdir:

“Levla Ali’yyun le-heleke Ömer.”

(Eğer Ali olmasaydı, Ömer helak olurdu.)

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

Hz. Ali'nin Halifeleri Kurtardığı Yerler ve Onların İtirafları

Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii "Menakıb-ı Ali bin Ebi Talib"in 57. babında bir takım hadisler naklettikten sonra, Huzeyfe bin Yemanî'nin hadisini senetleriyle nakletmiştir: Bir gün Ömer, Huzeyfe bin Yemani ile karşılaştığında; "Nasıl sabahladın?" diye sordu.

Huzeyfe şöyle cevap verdi: "Öyle bir halde sabahladım ki hakkı sevmiyorum fitneyi seviyorum; görmediğim şeye şehadet ediyorum; mahluk olmayanı koruyorum, abdestsiz namaz kılıyorum; benim için yerde olan Allah için gökte yoktur."

Ömer, bu sözlerden dolayı öfkelenip onu incitmek istedi. Bu sırada Hz. Ali (a.s) geldi; Ömer'i sinirli görünce nedenini sordu. Ömer olayı anlatınca, Hazret şöyle buyurdu:

"Önemli değil, hepsini doğru söylemiştir. Onun sevmediği haktan maksat, ölümdür; fitneyi sevmesinden maksat, mal ve evlattır;[11] görmediği şeye şahadet etmesinden maksat,

Allah'ın varlığı, kıyamet günü öldükten sonra dirilmek, cennet-cehennem, sorgu-sualdır; mahluk olmayanı koruyorum demesinden maksat, Kur'ân-ı Kerim'dir -ki o mahluk değildir-; abdestsiz namaz kılıyorum demesinden maksat,

Resulullah'a (s.a.a) salat göndermesidir;[12] "benim için yerde var ama gökte Allah için yoktur" sözünden maksat ise, kendi hanımı ve ailesidir ki, onun yeryüzünde bir hanımı var; ama Allah-u Teâla bundan beri ve münezzehtir."

Ömer Hz. Ali'nin bu açıklamasını duyunca şöyle dedi:

"Ali bin Ebi Talib olmasaydı, neredeyse Hattap oğlu helak olacaktı."

Yusuf-u Genci eş-Şafii daha sonra şöyle diyor: "Ömer'in bu sözü, hadisçilerin yanında kesindir ve birçok tarihçi bunu nakletmişlerdir."

Menakıb'ın müellifi de şöyle diyor: "Halife Ömer (r.z) defalarca şöyle diyordu: "Ya Ebe'l-Hasan![13] senin içinde olmadığın bir ümmette ben yaşamayayım."

Yine şöyle diyordu: "Kadınlar, Ali bin Ebi Talib gibi birisini doğurmaktan kısır kalmışlardı."

Muhammed bin Talha eş-Şafii: "Metalib'us- Süul" da, Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefî "Yenabi'ul- Mevedde"nin 14. babında Tirmizi'den, o da İbn-i Abbas'tan

naklen uzun bir hadis nakletmiştir. Bu hadisin sonunda şöyle diyor:

“Ashap (r.z), kitabın ahkamında Hz. Ali’ye başvurur, ondan fetva alırlardı. Nitekim Ömer bin Hattap (r.z) bir çok yerde şöyle demiştir:

“Ali olmasaydı Ömer helak olurdu.”

Resulullah (s.a.a) de şöyle buyurmuştur:

“Ümmetimin en alimi, Ali bin Ebi Talip’tir.”

Meclisin durumunu dikkate alarak yaptığımız bu kısa beyana göre, münazara ve dini tartışmalarda Ömer’in herhangi bir şiddet ve katılığı olmadığını tasdik edersiniz.

Hatta kendisi, bundan aciz ve Ali’nin (a.s) onun kurtarıcısı olduğunu itiraf etmiştir. Konu o kadar açıktır ki, sizin en mutaassıp alimlerinizden İbn-i Hacer-i Mekki bile “Savaik’ul- Muhrika” kitabının üçüncü faslında İbn-i Sa’d’dan Ömer’in şöyle dediğini nakletmiştir:

“Ali’nin (a.s) olmadığı yerde, çok zor ve karışık işlerden Allah’a sığınırım.”

Savaş Meydanlarında Halife Ömer’den Herhangi Bir Cesaret ve Kahramanlık Görülmemiştir

Hiçbir tarihçi, savaş meydanlarında Halife Ömer’in cesaret ve kahramanlığına dair bir şey yazmamıştır. Hatta aksine, tarihin ve her iki fırkanın tarihçilerinin yazdıklarına göre Ömer,

büyük bir ordunun veya kafirlerden güçlü bir kahramanın karşısında yer aldığı zaman, direnmeği terk ederek kaçmış ve onun bu ameli neticesinde bir takım diğer Müslümanlar da kaçarak İslâm ordusu yenilgiye uğramıştır.

Hafız: Yavaş lütufsuzluğu nezaketten çıkararak, Müslümanların iftihar kaynağı olan halife Ömer’e (r.z) -ki onun hilafeti döneminde bir çok fetihler Müslümanlara nasip olmuş, İslâm ordusu onun vücudu sebebiyle bütün savaşlarda zafere ulaşmıştır- hakaret ediyorsunuz.

O büyük insanı korkak, savaştan kaçan ve Müslümanların yenilgisine sebep olan birisi mi sayıyorsunuz? Acaba sizin gibi şerif bir şahısın, halife Ömer (r.z) gibi Müslümanların iftihar ve övgü mayası olan büyük insanlara bu kadar hakaret etmesi ve bizim de dinleyip konuşmamamız doğru mu?

Davetçi: Çok yanıldınız. Kaç gecedir beraberiz ve beni layıkıyla tanıyamadığınıza şaşırıyorum. Benim heva ve hevese kapılarak veya cahilane sevgi ve nefret

yüzünden, delilsiz ve burhansız olarak -hangi sınıftan olursa olsun- herhangi bir şahsı, özellikle de tarihte ünlü olan şahısları öveceğimi veya kötüleyeceğimi mi sanıyorsunuz?

Böyle toplantıların olumsuz yanı ve yıllarca Müslümanların bedbahtlığına sebep olan tek şey, su-i zandır (kötü düşünmedir). Bu tavır, Kur'ân-ı Kerim'in düsturuna aykırı olarak Müslümanlardan baş göstermektedir. Oysa Allah-u Teala, Hucurat (49) suresinin 12. ayetinde açıkça şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler, zandan çokça kaçının. Çünkü bazı zanlar günahtır."

Bu sözler bir Şiinin ağzından çıktığı için onları kötü bir biçimde değerlendirdiniz. Halbuki durum sizin sandığınız gibi değildir. Ben, sizin kendi alim ve tarihçilerinizin söylediğinden fazla bir şey söylemedim.

Şu açıktır ki ne ben, ne de siz geçmişi yaşamadık. Ama aklın hükmüyle, insanların iyi ve kötü amellerini tarih sayfaları üzerinde yargılamamız gerekir.

Yine Hakikatin Beyanı

Benim Ömer'e ihanet ettiğimi buyurduğunuz sözünüze gelince; (kusura bakmayın) burada mugalata yaptınız veya bu sözle muhaliflerin hislerini tahrik etmeye çalıştınız.

Halbuki bizim halifeye ait olan sözümüzde ona hakaret edici bir yön yoktu; sadece tarihte yazılmış olan gerçek bir olayı beyan ettim ve sizin alim ve büyüklerinizin yazdıklarından daha fazla bir şey söylemedim ve söylemem de.

Ama su-i zan ve kötümserliğin ortadan kalkması için, perdeyi kenara itip konuyu daha geniş ve daha net bir şekilde beyan etmem gerekir.

"Ömer'in hilafeti döneminde büyük fetihler Müslümanlara nasip olmuş, İslâm'ın önemli fetihleri onun eliyle gerçekleşmiştir" sözünüze gelince; Ömer'in yöneticiliği döneminde İslam'ın büyük fetihlere ulaştığını kimse inkar etmemiştir. Ama bununla birlikte unutulmamalıdır ki sizin büyük alimleriniz, örneğin:

Kadı Ebu Bekir Hatip "Tarih-i Bağdat"ta, imam Ahmed bin Hanbel "Müsned"de, İbn-i Ebi'l- Hadid "Nehc'ül- Belağa Şerhi"inde vs. kimseler- halife Ömer'in, ülkenin bütün işleri, özellikle ordu sevk etmede, Hz. Ali'yle istişare yapıp O'nun düsturuna uygun olarak hareket ettiğini ikrar ve itiraf etmişlerdir.

Buna ilâveten, İslâm'ın fetihleri, her dönem ve zamanda fark ediyordu. Birinci kısım, bizzat Hz. Resulullah (s.a.a)'in kendi zamanında gerçekleşen büyük fetihlerdir. Bunlar, Hz. Ali (a.s) 'ın vücudunun bereketiyle oluşmuştur. Zira demişlerdir ki:

Ordunun kalabalığı (tek başına) işe yaramaz;

Savaşçı bir er, yüz bin kişiden daha iyidir.

Savaşçı olarak İslam ve Müslümanların övünç kaynağı, vücudu İslam ordusunun fetih ve zaferler elde etmesine sebep olan kişi, Hz. Ali bin Ebi Talip'tir. Zira eğer O, herhangi bir savaşa katılmasaydı,

zafer elde edilmezdi. Bunun kanıtı Hayber Fethidir. O Hazret göz ağrısı nedeniyle savaş meydanına gidemediği için Müslümanlar ard arda yenilgiye uğrayarak Hayber'i bir türlü fethedemiyorlardı. Ama Hz. Ali (a.s), Resulullah (s.a.a) 'in duasıyla iyileşir iyileşmez düşmana amansızca saldırarak Hayber kalelerini fethetti.

Uhud Gazvesinde de bütün Müslümanlar kaçtı. Resulullah (s.a.a)'ın yanında sadece Hz. Ali (a.s) kaldı. Bu anda gaipten şu cümle duyuldu:

"Ali gibi kahraman, Zülfikar gibi de kılıç yoktur."

Resulullah (s.a.a)'ın vefatından sonraki ikinci kısım fetihlere gelince; bu fetihler, İslam'ın ünlü kahramanları, tecrübeli komutanları ve onların fedakarlık ve özgün savaş planları ile düşmanın karşısına çıkmaları sayesinde gerçekleşmiştir.

Bizim söz konumuz, Ömer'in zamanındaki fetihleri de kapsayan İslâm fetihleri hakkında değildir. Konu, halife Ömer bin Hattab'ın kişisel şiddet, şecaat ve kahramanlığı hakkında idi. Arz ettiğim gibi, tarihte ondan böyle bir şey görülmemiştir.

Hafız: Ömer'in savaş meydanlarından kaçtığını ve bu kaçışı yüzünden Müslümanların mağlup olduğunu buyurmanız, halife Ömer'e ihanet değil midir?

Davetçi: Kişiler hakkındaki tarihi gerçekleri nakletmek ihanet ise bu ihaneti ilk önce sizin büyük alimleriniz ve tarihçileriniz yapmışlardır. Ben sadece onların naklettikleri şeyleri arz ettim. Eğer bir sorun ve eleştiriniz varsa bunu, bu olayları kaydeden kendi büyüklerinize yöneltin.

Hafız: Bizim alimleriniz nerede ve hangi kitapta, halife Ömer'in (r.z) savaş meydanlarından kaçtığını ve Müslümanların yenilgisine sebep olduğunu nakletmişlerdir?

Ebu Bekir ve Ömer'in Hayber Gazvesinde Yenilgiye Uğramaları

Davetçi: Bir çok savaş meydanlarından kaçmışlardır; onların hepsinden daha önemli olan Hayber Gazvesidir; ki onlar bu gazvede yenilgiye uğrayarak geri dönmüşlerdir.

Hz. Ali'nin gözleri ağrı yaptığından dolayı, Resulullah (s.a.a) ilk gün İslâm bayrağını Ebu Bekir'e verdiler. Ebu Bekir İslam ordusu komutanı olarak Yahudilere karşı biraz savaştıktan sonra mağlup olarak geri döndüler. İkinci gün, Peygamber (s.a.a) bayrağı Ömer'e verdi. Ömer daha düşmanla karşılaşmadan korkusundan geri dönüp kaçtılar.

Hafız: Bu beyanlar şiaların çıkardıkları uydurma sözlerdir; onlar çok cesur ve kahraman insanlardı.

Davetçi: Daha önce de belirttiğim gibi Şiiler Ehl-i Beyt'in sadık takipçileridir. Asla yalan söylememiş ve söylemezler de. Çünkü yalan söylemeyi büyük günahlardan bilir ve hadis uydurmaya da asla ihtiyaçları yoktur. Resulullah (s.a.a)'in zamanında gerçekleşen Hayber Gazvesi, İslâm tarihinin en önemli savaşlarından birisi olduğu için her iki fırkanın alim ve tarihçileri bunu nakletmişlerdir. Hatırımda kaldığı kadarını huzurlarınızda arz edeyim:

Hafız Ebu Naim İsfehani "Hilyet'ul- Evliya"nın c.1, s. 62'inde, Muhammed bin Talha eş-Şafii İbn-i Hişam'ın Siresinden naklen "Metalib'us- Süul"un 40. sayfasında,

Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii "Kifayet'ut- Talib"in 14. babında ve sizin daha birçok büyük alim ve tarihçileriniz onların yenilgiye uğrayarak geri dönüp kaçtıklarını yazmışlardır; meclisin vakti, onların hepsinin sözlerini nakletmeye müsaade etmiyor. Ama sizin için bunların hepsinden daha önemlisi, sizin güvenilir kabul ettiğiniz şu iki büyük aliminizin sözleridir:

Muhammed bin İsmail-i Buhari, kendi Sahih'inin 2. cildinin 100. sayfasında (1320 Mısır baskısı), Müslim bin Haccac da kendi Sahih'inin 2. cildinin 324. sayfasında (1320 Mısır baskısı) açık bir şekilde şöyle yazmışlardır: "Halife Ömer, iki defa savaş meydanından geriye dönüp kaçtı."

Bu konu için apaçık delillerden birisi de, İbn-i Ebi'l- Hadid el-Mutezile'nin Hz. Ali (a.s)'ın fazileti hakkında olan "Aleviyyat-ı Seb'" isimli meşhur şiirinin içerisinde Hayber babında Baiyye Kasidesi adıyla söylediği şu şiirdir:

"Hayber hakkındaki haberleri söylemek istemiyor musun? O savaşta akıl sahiplerini hayrete düşürecek bir takım şeyler vardır. Öne geçip kaçanlar (yani Ebu Bekir'le Ömer), bayrak taşımaya alışmamışlardı. İşte bundan dolayı o yüce bayrağa zillet ve horluk örtüsünü örterek kaçtılar. Halbuki savaştan kaçmanın büyük bir günah olduğunu biliyorlardı.

Yahudi'lerin büyüklerinden cesur bir genç kılıcını çekmiş, atının üzerinde, baharın yeşilliklerini yemiş şehvet dolu ve kudurmuş bir erkek deve kuşu gibi, sanki gelin evine kına götürüyormuşçasına onlara rahatça saldırmış. Onun kılıç ve mızrağından çıkan ölüm ateşinin yankıları onları korkutmuştur. Ben (İbn-i Ebi'l Hadid) sizin yerinize (Yahudilerin karşısından kaçmanızdan dolayı), özür diliyorum.

Zira ölüm herkesin hoşlanmadığı, yaşamını sürdürmek ise herkesin sevdiği bir şeydir. Siz de ölümden korktunuz. Halbuki, herkes ölümü tadacaktır...”

Binaenaleyh, kabul ediniz ki bizim ihanet amacımız yoktur. Biz, sadece tarihteki gerçekleri anlatarak savaş meydanlarındaki mücadelelerde kafirlere karşı şiddetli olan ve onları mağlûp eden kişinin Ömer değil Hz. Ali (a.s) olduğunu vurgulamaya çalıştık ki bilesiniz, halife Ömer'in “Kafirlere karşı şiddetli” ayetinin kapsamına girebilecek herhangi bir kahramanlık ve fedakarlığı yoktu.

Hatta onlar, bırak kahramanlığı güçlü düşmanın karşısında yer alınca, mevzii boş bırakarak savaş alanından bile kaçmışlardır.

Eğer dikkat edip insaflıca düşünecek olursanız, bu büyük sıfatın (Kafirlere karşı şiddetli olma) sahibi, Hz. Ali olduğunu tasdik edeceksiniz. Zira Hz. Ali (a.s), bütün savaş meydanlarında kafirlere karşı şiddetli olup onları yenilgiye uğratan tek şahıstır. Nitekim Kur'ân-ı Kerim, Mâide (5) suresinin 54. ayetinde bu manayı tasdik ederek şöyle buyurmuştur:

“Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, (şunu iyi bilsin ki) Allah, kendisinin onları sevdiği, onlarında kendisini sevdiği, müminlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı ise şiddetli (güçlü ve onurlu), Allah yolunda cihat eden ve kınayıcının kınamasından korkmayan[14] bir topluluk getirir. Bu, Allah'ın bir fazlıdır, onu dilediğine verir. Allah (rahmetiyle) geniş olan ve bilendir.”

Hafız: İlginçtir! Siz güzel beyanınız ve zorla, tüm müminler hakkındaki bu ayeti, Ali (k.v) hakkında cari etmek mi istiyorsunuz?

Davetçi: Defalarca görmüş ve tecrübe etmişsiniz ki, söylediğim hiçbir şeyi delilsiz söylememişimdir; sürekli tenkit edip cevap aldınız; bununla birlikte yine de itiraz ediyorsunuz. Lütfen sözünüzü soru şeklinde; “sözünüzün delili nedir?” diye buyurun, ben de cevap vereyim. Şimdi sözünüzün cevabını arz ediyorum.

Birinci olarak; eğer ayet bütün müminler hakkında nazil olup onların hepsini kendi kapsamına alsaydı, asla savaş meydanlarından kaçmazlardı.

Hafız: Acaba, bunca savaşlar yapıp fetihler elde eden Resulullah'ın ashabı ve müminleri, ihanetli bir dille “ferrar” (firar edenler) olarak nitelemeniz insaf mıdır?

Davetçi: Birinci olarak; ben, onlar hakkında ihanetli bir dille konuşmadım. Ben sadece onların karakterlerini açıkladım.

İkinci olarak; ben onlara “ferrar” (savaştan kaçanlar) demedim, bunu diyen tarihtir, ben değilim. Galiba beyler, sahabe ve müminlerin, hatta ashaptan büyüklerinin bile, Uhud ve Huneyn gazvesinde kaçtıklarını ve Resulullah (s.a.a)'i kafirler karşısında yalnız bıraktıklarını unuttular! Nitekim Taberi ve sizin diğer tarihçileriniz

bunu kendi kitaplarında yazmışlardır.

Resulullah (s.a.a)'ı düşmanların karşısında yalnız bırakıp cihattan ve savaş meydanlarından kaçanlar nasıl Allah'ın (c.c) ve resulünün sevgilisi olurlar?

Üçüncü olarak; ayetin Hz. Ali (a.s) hakkında nazil olduğunu sadece ben söylemiyorum, sizin büyük alimlerinizden örneğin; Ebu İshak imam Ahmed Salebi - hadis imamı olduğunu siz de tasdik ediyorsunuz- "Keşf'ul- Beyan" tefsirinde şöyle yazıyor:

"Bu ayet, Ali bin Ebi Talip (a.s) hakkında nazil olmuştur. Çünkü ayette zikr olunan sıfatlar, Hz. Ali'den (a.s) başka hiç kimsede yoktu."

Hiçbir tarihçi, Resulullah'ın zamanında yapılan 36 gazvede, Hz. Ali'nin savaş meydanından kaçtığını veya geri çekildiğini yazmamıştır.

Hatta bütün Müslümanların kaçtığı "Uhud" savaşında, o kadar kötü yenilgi, mağlubiyet ve Hz. Hamza'nın (Seyyid'üş- Şüheda) şahadetinden sonra direnen ve zafer elde edilinceye dek sonuna kadar Resulullah (s.a.a) ile beraber savaşan sadece Emir'ul- Muminin Hz. Ali (a.s) olmuştur.

Yaklaşık 90 tane yara almasına rağmen - ki aşırı derecede kan kaybetmesi yüzünden kaç defa halsizlikten yere düşmüştü- yine de kalkıp Resulullah (s.a.a)'i korudu ve savaşı Müslümanların lehine tamamladı.

Hafız: Acaba büyük sahabelerin kaçtığını söylemeniz utanç verici değil mi? Halbuki başta iki hak halife Ebu Bekir ve Ömer (r.z) olmak üzere tüm sahabe pervane gibi Resulullah'ın etrafında dönüp O'nu koruyorlardı.

Davetçi: Beyefendi galiba tarih okumamışsınız, işte bundan dolayı böyle beyanda bulunuyorsunuz. Uhud, Huneyn ve Hayber savaşında (birkaç kişi hariç) ashabın hepsinin kaçtığını tarihçilerin geneli yazmışlardır. Hayber savaşındaki durumu anlattım. Huneyn savaşında da kaçtıkları kesindir. Nitekim Hamidi "Cem'un Beyn'es- Sahihayn"da; Halebi de "Siret-u Halebiyye"nin c. 3, s.123'ünde şöyle diyorlar:

"Dört kişi hariç bütün sahabe firar ettiler. Ali (a.s) ve Abbas Resulullah (s.a.a)'in önünde, Ebu Abdullah bin Mesud ise Hazretin (s.a.a) solunda yer almışlardı;. Ebu Süfyan bin Haris de Peygamberin merkebinin yularından tutmuştu."

Uhud savaşında da Müslümanların firar ettiğini kimse inkar etmemiştir. Hakikatin size keşf olması için tarih kitaplarını okumanız iyi olur. Özellikle İbn-i Ebi'l- Hadid "Nehc'ul- Belağa Şerhi"nin c. 3, s. 276'ında, nasibi olan Cahiz'in reddinde şöyle demiştir: "Uhud savaşında şu dört kişi; Ali, Zübeyr, Talha ve Ebu Dücane hariç bütün Müslümanlar firar ettiler. Müslümanlar arasından bu dört kişi çıkarılırsa, Ebu

Bekir, Ömer ve Osman'ın da firar edenler arasında olduğu açıktır. İşte bunun için Cebrail şöyle dedi:

"Ali gibi kahraman bir genç, Zülfikar gibi de kılıç yoktur."

Büyük alim ve tarihçilerinizden örneğin; İbn-i Ebi'l- Hadid "Nehc'ul- Belağa Şerhi"inde, Nuruddin Maliki de "Fusul'ul- Mühimme"nin 43. sayfasında ve diğer kimseler şöyle nakletmişlerdir: "O günü gayb'dan şöyle bir ses duyuldu:

"La feta illa Ali, la seyfe illa zülfikar."

(Ali gibi kahraman bir genç, zülfikar gibi de kılıç yoktur.)

Bütün savaşlarda Hz. Ali, Allah (c.c) tarafından desteklenmiş; melekler de O'na yardım etmeye hazır durumda beklemişlerdir. Nitekim Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii "Kifayet'ut- Talib"in 27. babında kendi senediyle Abdullah bin Mesud'dan Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

"Ali hangi savaşa gönderildiyse, Cebrail'i sağında, Mikail'i solunda ve bir bulutun da onu gölgelendirdiğini görüyordum; nihayet Allah Teala O'na zaferi nasip ediyordu."

İmam Ebu Abdurrahman Nesai de "Hasais'ul- Alevi"nin 202. hadisinde şöyle naklediyor: "İmam Hasan (a.s) siyah sarık ile halkın huzuruna gelerek babasının vasıflarını anlatırken şöyle dedi:

"Hayber gazvesinde, babam Ali düşmanın kalesine doğru gittiğinde, Cebrail sağında, Mikail de solunda savaşıyordu."

Bütün zafer ve fetihler, O'nun kılıcının şiddeti sayesinde Müslümanlara nasip oluyordu; bu vesileyle Allah ve Resulünün yanında muhbubiyet makamına ulaşıyordu; Cebrail ve Mikail O'nun sağında ve solunda yer alıp savaşmakla iftihar ediyorlardı. İşte bundan dolayı Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur:

"İslâm, sadece Ali'nin kılıcıyla güçlendi."

[1] - İbn-i Saad'ın "Tabakat"tında, İbn-i Hacer'in "İsabe"sinde ve Ehl-i Sünnetin diğer alimlerinin muteber kitaplarında Ebu Hureyre'nin Hayber'in fethinde Müslüman olduğu yazılıdır.

Buhari'nin rivayetine göre (Sahih-i Buhari'nin "Alamat'un- Nübüvvet'i fi'l- İslam" babında) Ebu Hureyre, Resulullah (s.a.a) ile üç yıldan fazla görüşmeye muvaffak olmamıştır.

İbn-i Hacer "İsabe"de, Hakim "Müstedrek"te, İbn-i Abdulbirr "İstiab"da ve daha

başkaları şöyle naklediyorlar: “Ebu Hureyre hicri 57 yılında 78 yaşındayken Akik Vadisi’nde öldü. Cenazesini Medine’ye getirip Baki mezarlığında defnettiler.

[2] - Devs, Ebu Hureyre’nin Yemen’deki kabilesidir.

[3] - Buzine, dağlarda yaşayan bir tür maymundur.

[4] - Vakıa/35-36-37.

[5] - İsteyenler Kiyafet’ut- Talib’in 32. babına başvurabilir.

[6] - Tevbe/40.

[7] - Hicr/34-35.

[8] - Haşr/16-17.

[9] - Kendini Allah’a feda eder; nefsini ve hayatını O’nun rızası karşısında Allah’a satar.

[10] - Ama müfessir, muhaddis ve tarihçilerin çoğunun kanaati, İsmail’in kurban edilmesidir, İshak’ın değil.

[11] - Bir ayette; “Mallarınız ve evlatlarınız fitnedir” diye geçmektedir. (Müt.)

[12] - Arapça’da “Usallî” kelimesi iki manaya gelmektedir: Biri “Namaz kılıyorum”, diğeri ise “salat gönderiyorum.” Bundan dolayı Ömer yanılarak mezkur kelimenin diğer manasını unutmuştur. (Müt.)

[13] - Ebu’l- Hasan, Hz. Ali’nin künyesidir.

[14] - Hz. Ali ve takipçileri gibi.

Hz. Ali, Allah ve Resulünün Sevdikleri Bir Şahıstı

Dördüncü olarak; Allah Teala mezkur ayet-i kerimede şöyle buyuruyor: “Yuhibbuhum ve yuhibbunehu” (Allah onları, onlar da Allah’ı seviyorlar.) Bu mahbubiyet (sevilme) sıfatı, Hz. Ali (a.s)’ın özelliklerindendir.

Bunun bir çok delili vardır. Örneğin; Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii “Kifayet’ut- Talib”in 7. babında kendi senediyle Abdullah bin Abbas’tan şöyle naklediyor:

“Bir gün ben ve babam Resulullah’ın huzurunda oturmuştuk; derken Ali gelip selam verdi. Resulullah (s.a.a) selamın cevabını verdikten sonra güler yüzle yerinden kalkarak Ali’yi bağrına basıp gözlerinin arasından öptü ve yanına oturttu.

Babam: “Ya Resulullah! Onu seviyor musun?” diye sorduğunda Hazret şöyle buyurdular:

“Vallahi, Allah (c.c) O’nu benim sevmemden daha çok seviyor.”

Hayber Fethinde Rayet (Bayrak) Hadisi

Hz. Ali’nin, Allah’ın sevgilisi ve savaş meydanlarının yenilmez kahramanı olduğuna ve asla savaştan kaçmadığına delalet eden delillerden birisi de sizin sahih kitaplarınızda nakledilen ve inatçı Nasibilerden başka Ehl-i sünnet ve’l- cemaat alimlerinin hiçbirinin inkar etmediği Rayet (Bayrak) hadisidir.

Nevvab: Kıble sahip (alicenap)! Rayet hadisi nedir? Zahmet olmazsa, senet silsilesiyle beyan ediniz.

Davetçi: Bu hadisi, her iki fırkanın büyük alim ve tarihçileri ittifakla nakletmişlerdir. Muhammed bin İsmail el-Buhari, Sahih-i Buhari’nin ikinci cildi olan Cihat ve Seyr kitabının “Dua’un- Nebi” babında, yine sahih-i Buhari’nin 3. cildi olan “Meğazi” kitabının “Hayber Gazvesi” babında, Müslim bin Haccac, Sahih-i Müslim diye meşhur olan kitabının c. 2, s. 324’ünde; imam Abdurrahman Nesai “Hasais’ul-Alevi”de;

Tirmizi, Sünen-i Tirmizi diye meşhur olan kitabında, İbn-i Hacer Askalani “İsabe”nin c. 2, s. 508’inde, Muhaddis-i Şam kendi tarih kitabında, Ahmed bin Hanbel Müsned’inde, İbn-i Mace Kazvini Sünen’inde, Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi “Yenabi’ul- Mevedde” 6. Babında, Sibt bin Cevzi Tezkire’de,

Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii “Kifayet’ut- Talib”in 14. babında, Muhammed bin Talha eş-Şafii “Metalib’us- Süul”da, Hafız Ebu Naim İsfehani “Hilyet’ul- Evliya”da, Ebu’l- Kasım Taberani “Evset”te, Ebu’l- Kasım Hüseyin bin Muhammed (Rağıb-i İsfehani) “Muhazırat’ul- Uduba”nın c. 2, s. 212’inde, velhasıl büyük alim, muhaddis ve tarihçileriniz bu hadisi nakletmişlerdir.

Hatta Hakim şöyle diyor: “Bu hadis (Bayrak hadisi), tevatür haddindedir.” Taberani de şöyle diyor: “Hz. Ali’nin Hayber’i feth etmesi, tevatür ile sabittir.”

Hadisin özeti şudur: İslam ordusu Hayber kalesini kuşattıkları zaman, Ebu Bekir ve Ömer’in komutasında üç defa yenilgiye uğrayıp kaçtıklarında, ashap bir avuç Yahudiler karşısında alışmadıkları ard arda yenilgilerinden dolayı tedirgin olup sıkılmaya başladılar. Resulullah (s.a.a) Müslümanların moralinin yeniden yükselmesi için zafer müjdesi vererek şöyle buyurdular:

“Allah’a andolsun ki yarın bayrağı öyle birinin eline vereceğim ki, kerraren ğayr-i ferrardır (düşmana amansızca saldırıp kaçmayan birisidir); Allah (c.c) O’nun eliyle

Hayber'i fethedecek; O, Allah ve Resulünü seviyor, Allah (c.c) ve Resulü de O'nu seviyorlar."

Ashap o gece, bu fazilet ve şerefin kime nasip olacağını çok merak ettiklerinden rahat uyuyamadılar. Sabah olunca herkes savaş elbiselerini giyip Resulullah'ın huzuruna çıktılar. Resulullah (s.a.a) onlara bakarak şöyle buyurdu:

"Kardeşim ve amcam oğlu Ali bin Ebu Talip nerededir?"

Onun her sorununu çözen Ali nerede?

Onun kalp kilidinin anahtarı Ali nerede?

Ashap: "Ya Resulellah! Ali'nin gözleri ağrıyor; öyle ki hareket edemiyor." dediler.

Resulullah (s.a.a) Selman'a: "Onu bana getir." diye buyurdular.

Salman gidip Hz. Ali'nin elinden tutarak getirdi. Hz. Ali (a.s) gözleri kapalı bir şekilde Resulullah (s.a.a)'in huzuruna varıp selam verdi.

Resulullah (s.a.a) selamın cevabını verdikten sonra; "Ya Ebe'l- Hasan! Durumun nasıldır?" diye sordu.

Hz. Ali de; "Elhamdülillah iyiyim; sadece başım ve gözlerim ağrıyor, gözlerimi açamıyorum." dedi.

Resulullah (s.a.a); "Yaklaş" diye buyurdular.

Hz. Ali de yaklaştı. Allah Resulü mübarek ağzının suyundan Hz. Ali'nin gözlerine sürerek ona dua etti. Bu dua neticesinde Ali (a.s)'ın gözleri iyileşti, hatta hiç ağrı izi kalmadı.

Daha sonra İslâm bayrağını Ali'ye (a.s) verdi ve zafer kazanması için Yahudilerin kalesi Hayber'e doğru hareket etmesini emretti. Hz. Ali (a.s) düşmana doğru hareket edip onların, Marhab, Haris, Hişam ve Alkame gibi büyük kahramanlarını öldürerek çok önemli olan Hayber kalesini fethetti.

İbn-i Sabbağ Maliki "Fusus'ul- Mühimme"nin 21. sayfasında bu rivayeti Sahih-i Sitte'den nakletmiştir. Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii kitabının 14. babında bu rivayeti zikrettikten sonra şöyle diyor: Resulullah'ın özel şairi olan Hasan bin Sabit, şu şiiri o esnada Hz. Ali'nin methinde okudu:

Ali'nin gözleri ağrıdığından ilaç arıyordu,

Tedavi edecek birini bulamıyordu,

Resulullah tükürüğüyle onu iyileştirdi;

Derken üflenen ve üfüren mübarek oldu.

Buyurdu; bugün bayrağı öyle bir süvariye vereceğim ki,

Savaşta dilâver, cesur ve savunucudur.

O, Allah'ı ve Allah da O'nu seviyor;

Allah sağlam kaleleri onunla fethedecektir.

Bu yüzden Ali'yi bu özelliklerle muhtas kıldı;

O'nu kendine vasi ve kardeş seçti.

İbn-i Sabbağ, Sahih-i Müslim'den Ömer bin Hattab'ın şöyle dediğini nakletmiştir:

"Alemdarlığı (bayraktarlığı) sevmezdim; ama o gün onu almaya çok hırslıydım. Böyle bir iftiharın bana nasip olması için, beni seçer diye kendimi Resulullah'a gösteriyordum. Ama yine de Ali' yi çağırdı ve bu büyük iftihar ona nasip oldu."

Sibt bin Cevzi "Tezkire"nin 15. sayfasında, imam Ebu Abdurrahman Ahmed bin Ali en-Nesai "Hasais'ul- Alevi"de Ali'nin Hayber'deki alemdarlığı konusunda, on iki rivayet ve hadis naklettikten sonra, Ömer'in bu rivayetini ve onun alemdarlığa olan arzusunu 18. hadiste nakletmiştir.

Yine Celaluddin Süyuti "Tarih'ul- Hulefa"da, İbn-i Hacer Maliki "Savaik"de ve İbn-i Şiruye "Firdevs'ul- Ahbar"da Ömer bin Hattab'ın şöyle dediğini naklediyorlar: "Ali'ye üç şey verildi ki bunlardan birisinin bana verilmesini, kırmızı tüylü develerin benim olmasından daha çok severdim: 1- Ali'nin (a.s) Fatıma ile evlenmesi. 2- O'nun bütün hallerde camiye girebilmesi; ki bu ondan başka hiçbir kimseye caiz değildi.3- Hayber fethinde bayrağın O'na verilmesi.

Kısacası, bu rivayetten de Hz. Ali'nin, tüm ümmetin içinde Allah ve Resulünün sevgilisi olduğu anlaşılmaktadır.

Tayr-i Meşviy (Kızartılmış Kuş) hadisi, dün gece arz olundu. O da Hz. Ali'nin, Allah ve Resulünün (s.a.a) sevgilisi olduğuna delildir. Bunu cahil veya mutaassıp kimselerden başkası reddetmez.

Güvenilir ravilerinizden kısaca nakledilen bu rivayetlerden, tüm güzel sıfatların kendisinde toplanan ve "O, Allah ve Resulünü sever, Allah ve Resulü de onu severler" ayeti kapsamına giren kişinin, müminler veya sahabeler değil, Emir'ul-Muminin Hz. Ali olduğu kanıtlanmış oldu.

Şimdi, benim ihanet ve hakaret kastım olmadığı beyler tarafından anlaşılmıştır sanırım. Ben sadece tarihte nakl olan gerçekleri ve kendi alimlerinizin ifade ettikleri açık delilleri zikrettim.

Tarihte yer alan gerçekler ve alimlerinizin açıkladıkları bunca sözlerden, savaş meydanında kafirlere karşı şiddetli ve ilmi bahislerde güçlü olanın Hz. Ali (a.s) olduğu anlaşılmış olmaktadır.

Bu dediklerime ilâveten, bu ayetin Hz. Ali'nin vasfı hakkında nazil olduğunu, sizin büyük alimleriniz de kabul etmişlerdir. Şimdi hatırımda olanı örnek olarak arz ediyorum: Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii (Ö: 658) "Kifayet'ut- Talib"in 13. babında, Resulullah (s.a.a)'in bu hadisini;

"Kim Adem, Nuh ve İbrahim Peygamberlerin yüzüne bakmak istiyorsa, Ali'ye baksın." naklettikten sonra şöyle diyor: "Ali öyle bir şahıstır ki, Allah Teala Kur'ân'da O'nu şu ayetle vasfetmiştir:

"Onunla beraber olanlar, kafirlere karşı şiddetli, kendi aralarında ise merhametlidirler."

Allah-u Teâla mezkur ayette Hz. Ali'nin kafirlere karı güçlü ve şiddetli olduğuna tanıklık ediyor. Eğer onun cesareti, yiğitliği, kılıcı ve ilmi tartışmalarda mantıklı ve ikna edici delilleri olmasaydı, İslâm yaygınlaşmaz ve Müslümanlar da ilerleyemezdi.

Nitekim Muhammed bin Talha eş-Şafii "Metalib'us- Süul"da Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu naklediyor:

"İslâm, Ali'nin kılıcı ve Hatice'nin malıyla güçlendi."

Öyleyse Hz. Ali (a.s), bu makama herkesten daha çok layık ve daha öncelikli idi.

Ama buyurmuş olduğunuz: "Mağara ayetindeki "Ruhama-u beynehum" (Müminlere karşı merhametlidir) cümlesi, Osman bin Affan'ın şanında nazil olmuştur ve üçüncü mertebede onun hilafetine işarettir;

çünkü o, çok yumuşak kalpli ve merhametli birisiydi." Şeklindeki sözünüze gelince; Maalesef bu itikat da, tarihin şahadetine göre onun ahlak yapısıyla asla bağdaşmıyor. Bu sözümüze bir çok deliller vardır. Fakat, artık burada sohbetimizi noktalamak istiyorum. Çünkü bu konuyu anlatmanın kırgınlık yaratacağından korkuyorum.

Hafız: Eğer sahih senet ve delillerle sohbet ederseniz, asla kırgınlığa yol açmaz. Onlara hakaret etmeden deliliniz varsa buyurun.

Davetçi: İlk önce şunu belirtmeliyim ki ben hakaret edici değilim. Katılımcıların da şahit olduğu gibi bana hakaretler edildi ama ben bunlara sadece delil ve burhan ile cevap verdim.

İkinci olarak; bu konudaki deliler o kadar çoktur ki, hepsini nakledip delillendirecek olursam, bu meclisin vakti yetmez. Ama emrettiğiniz için, bu delillerden bazısını özet olarak aktarmak istiyorum. Artık sizin kendiniz insafla, kimin merhamet ve yumuşak kalp sahibi olduğuna hüküm verirsiniz.

Osman'ın Tavır ve Davranışı Ebu Bekir ve Ömer'in Hilafına İdi

İlk önce şunu belirtmeliyim ki sizin ve bizim büyük tarihçilerimizin ittifak ettiklerine ve hatta sizin muteber sahih kitaplarınızın yazdığına göre de Osman, Resulullah'ın sünnet ve Şeyheyn'in siretine aykırı olarak hareket etmiştir. Örneğin:

İbn-i Haldun, İbn-i Hallakan, İbn-i A'sem-i Kufi, Mes'udi (Müruc'uz- Zeheb'in c. 1, s. 435'inde), İbn-i Ebi'l- Hadid (Nehc'ul- Belağa Şerhi'nın1. cildinde) ve sizin diğer büyük alimleriniz kendi kitaplarında şöyle yazmışlardır: "Osman bin Affan hilafet makamına yetiştiğinde, Resulullah (s.a.a)'in sünneti ve Şeyheynin (Ebu Bekir'le Ömer'in) siretine aykırı olarak hareket etti..."

Oysa bütün tarihçilerin ittifakına göre, Abdurrahman bin Avf (halife Ömer'in düzenlediği) şura meclisinde, Allah'ın kitabı, Resulullah'ın sünneti ve Şeyheyn'in siretine aykırı davranmayacağı ve Emevilerden kimseyi işbaşına getirmeyeceği sözü üzere Osman'a biat etti.

Ama Osman işbaşına gelince, sözünün tam aksine onların siresine ve verdiği ahde aykırı hareket etti. Bildiğiniz gibi Kur'ân-ı Kerim ve sahih sünnetin hükmüne göre ahdi bozmak büyük günahlardandır. Büyük alim ve tarihçilerinizin apaçık ifadelerine göre, halife Osman amelen ahdine vefa etmedi. Hilafet döneminin tümünde Şeyheyn'in hilafına hareket etti ve Beni Ümeyye'yi işbaşına getirerek onları halkın namus ve malına musallat kıldı. İşte bu, onun için büyük bir lekedir.

Hafız: Resulullah (s.a.a)'in sünneti ile Şeyheyn'in (r.z) siretinin aksine nasıl davrandı?

Davetçi: Resulullah (s.a.a)'ın sünneti ve Şeyheyn'in siretinin aksine attığı ilk adımı tarihçiler genişçe yazmışlardır. Örneğin; her iki fırkanın da kabul ettiği muhaddis ve tarihçi İbn-i Mesud "Müruc'uz- Zeheb"in c. 1, s. 433'ünde olayı kısaca şöyle zikretmiştir:

"Osman, çok değerli taş ve kerestelerle kendisine bir saray yaptırdı. Pek çok mal toplayıp bunları hesapsızca Emevi ve diğerlerine bağışlıyordu. Örneğin; kendi zamanında feth edilen Ermeni şehirlerinin humsunu, (hiçbir şer'i cevazı olmadan) mel'un Mervan'a bağışladı.

Buna ek olarak Beyt'ul- Maldan Mervan'a nakit 1000 dirhem daha bağış yaptı. Yine Beyt'ul- Maldan Abdullah bin Halid'e 400 bin dirhem, Resulullah'ın sürgün ettiği mel'un Ebu'l- As'a 100 bin dirhem ve 200 bin dirhem de Ebu Süfyan'a bağışladı. (Nitekim İbn-i Ebi'l- Hadid de "Nehc'ul- Belağa Şerhi"nin c. 1, s. 68'inde bunlara ilâve şunları da kaydetmiştir:)

Osman'ı öldürdüklerinde, şahsi hazinedarının yanında 150 bin dinar ve iki korur[1] dirhem nakit parası vardı. Ayrıca gayri menkul olarak da 100 bin dinar değerinde Kura Vadisi ve Huneyn'de arazisi vardı. Bunlara ilâve çöllerde sayısızca koyun, sığır ve devesi vardı.

Osman'ın bu ameli, iş başına getirdiği Emevi ve diğer kabile büyüklerinin, halkın malını yağmalayarak kendisinin sahip olduğu maldan daha fazla bir mal ve servet elde etmelerine yol açtı."

"Halk yöneticilerin dini üzeredir." sözü çok meşhurdur.

Şeyh Sadi de şöyle diyor:

Eğer Çiftçinin bahçesinden padişah bir elma yerse,

Onun köleleri ağacı kökünden kazıverirler.

Osman'ın, halkın büyük bir çoğunluğunun aç ve fakir olduğu bir dönemde Resulullah (s.a.a)'in halifesi adına bu şekilde mal-servet toplaması ve davranışı, aklen ve naklen çirkin olmasının yanı sıra, Şura günü taahhüt ettiği arkadaşları Ebu Bekir ve Ömer'in yol ve tutumlarına da aykırı idi.

Mes'udi "Müruc'uz- Zeheb"in 1. cildinde Osman'ın hayatını anlatırken şöyle yazıyor: Halife Ömer, oğlu Abdullah ile Hacca gittiklerinde, gidiş dönüş masrafları toplam 16 dinar oldu. Halife oğlu Abdullah'a: "Biz yaptığımız masrafta israf ettik" dedi.

Şimdi siz beyler, halife Ömer'in yaşantısıyla Osman'ın savurganlığı arasında kıyas yaparak kendiniz hüküm verin. Şunu tastık ediniz ki, Osman verdiği söz ve taahhüdün tam aksine hareket etmiştir.

Osman'ın Beni Ümeyye Fasıklarını İşbaşına Getirmesi

İkinci olarak; Osman, Beni Ümeyye'nin en fasık, en facir insanlarını iş başına getirdi ve onları halkın mal, can ve ırzına musallat kıldı; Resulullah (s.a.a)'ın ve Şeyheynin (Ebu Bekir'le Ömer'in), kendilerinden razı olmadıkları kimseleri iş başına getirdi.

Örneğin: Osman, tarihin şahitliğine göre, Resulullah'ın sürdüğü ve lanetlediği kimseler olan mel'un amcası Hakem bin Ebi'l- As'la oğlu Mervan bin Hakem'i iş

başına getirmiştir.

Hafız: Onların sürüldüğüne ve lanetlediğine dair deliliniz nedir?

Beni Ümeyye, Hekem Bin Ebi'l- As ve Mervan'nın Allah ve Peygamber Tarafından Lanetlenmesi

Davetçi: Lanetlediklerine dair iki türlü delil vardır. Birincisi umumidir. Allah-u Teâla, İsra (17) suresinin 60. ayetinde Beni Ümeyye'yi "Şecere-i mel'une" (lanetlenmiş ağaç) olarak tanımlamaktadır.

Nitekim Fahr-u Razi, Taberi, Kurtubi, Nişaburi, Süyuti, Şevkani, Alusi, İbn-i Ebi Hatem, Hatip Bağdadi, İbn-i Merduye, Hakim, Makrizi, Beyhaki ve kendi alim ve müfessirlerinizden diğer kimseler, mezkur ayetin tefsirinde İbn-i Abbas'tan (r.a) şöyle nakletmişlerdir:

"Kur'an'da Lanetlenmiş ağaç"tan maksat, Emevilerdir. Zira Resulullah (s.a.a) uykuda onları, minber ve mihrabına saldıran maymunlar şeklinde gördü.

Hazret uyandıktan sora Cebrail, mezkur ayetin nazil olduğunu haber vererek dedi ki: "Rüyandaki gördüğün maymunlar, Emevilerdir; onlar senden sonra hilafeti gasp edeceklerdir. Mihrap ve minberin 1000 ay onların tasarrufu altında olacaktır.

Fahr-u Razi, İbn-i Abbas'tan naklediyor ki: "Resulullah (s.a.a), Beni Ümeyye arasından özellikle Hekem bin Ebi'l- As'ı adıyla anıyordu."

Binaenaleyh Kur'ân-ı Kerim'in hükmüne göre, Hekem bin Ebi'l- As "Şecere-i mel'une"den olduğu için mel'undur. Resulullah (s.a.a) özellikle onun adını anınca lanet okuyordu.

Her iki fırkanın muteber ravilerinden, onların lanetlendiklerine dair bir çok hadis nakledilmiştir. Ama toplantının ilk gecesinde Şia hadislerinden delil getirmeyeceğimizi kararlaştırdığımızdan dolayı hatırımda kaldığı kadarıyla, hakikatin keşf olması için sadece sizin alimlerinizin naklettikleri hadis ve rivayetlere değinmek istiyorum:

Hakim-i Nişaburi "Müstedrek"in c. 4, s. 487'inde, İbn-i Hacer-i Mekki de "Savaik"te Hakim'den şöyle naklediyor: Resulullah (s.a.a)'den nakledilen şu hadis sahih bir senetle bize ulaşmıştır:

"Ehl-i Beytim benden sonra, yakın bir zamanda ümmetimden onları öldüren ve onları avare eden bazı kimselerle karşılaşacaklar; Beni Ümeyye, Beni Muğayre ve Beni Mahzum kabilelerinin bize olan kin ve düşmanlıkları herkesten daha fazladır."

Resulullah (s.a.a) bu sözü buyurduklarında Mervan çocuktu. Hazret ona işaret

ederek şöyle buyurdular: “İşte bu vezeğ (kertenkele) oğlu vezeğ ve mel’un oğlu mel’undur.”

Yine İbn-i Hacer, -bir hadis arayla Ömer bin Mirret’il- Cuhni’den- “Savaik”de, Halebi “Siret’ul- Halebiyye”nin c. 1, s. 337’sinde, Belazuri “Ensab”ın c. 5, s. 126’ında, Süleyman Belhi “Yenabi’ul- Mevedde”de, Hakim “Müstedrek”in c. 4, s. 481’inde, Demiri “Hayat’ul- Heyavan”nın c. 2, s. 299’unda, İbn-i Asakir kendi tarihinde, imam’ul- Harem “Zehair’ul- Ukba”da diğerleri Ömer bin Mirre’den şöyle nakletmişlerdir:

“Hekem bin Ebi’l- As, Resulullah (s.a.a)’in yanına varmak için izin istedi. Resulullah (s.a.a) onu sesinden tanıyarak şöyle buyurdular:

“O’na izin verin, Allah’ın laneti onun ve mümin olanlar hariç onun soyundan gelecek olanların üzerine olsun; onun soyundan gelecek olan müminler ne de azdır!”

İmam Fahr-u Razi, Tefsir-i Kebir’in 5. cildinde, “Şeceret’ul- mel’une” (Lanetlenmiş ağaç) ayetinin manasında Ümm'ül- Mü’min’in Aişe’nin sözüne değinmektedir. O, Mervan’a şöyle diyordu:

“Sen babanın sulbünde iken Allah-u Teâla onu lanetledi; sen Allah’ın lanetlediği zatın bir parçasısın.”

Allame Mes’udi “Müruc’uz- Zeheb”in c. 1, s. 435’inde diyor ki: “Mervan bin Hekem, Resulullah’ın Medine’den kovduğu ve sürdüğü bir kimse idi.”

Mervan’ın, Ebu Bekir ile Ömer’in zamanında Medine’ye gelmesine izin verilmedi. Ama Osman halife olur olmaz, Resulullah (s.a.a), Ebu Bekir ve Ömer’in aksine onu Medine’ye getirdi ve Beni Ümeyye’den olan diğer kimseleri kendi yanına toplayarak onlara aşırı derecede ilgi gösterdi.

Nevvab: Kıble sahip (alicenap)! Hekem bin Ebi’l- As kimdi ve Resulullah (s.a.a) neden onu Medine’den sürgün etti?

Davetçi: Hekem bin Ebi’l- As Osman’ın amcası idi. Taberi, İbn-i Esir ve Belazuri’nin “Ensab”ın c. 5, s. 17’sinde yazdıklarına göre, Hekem cahiliyet döneminde Resulullah’ın komşusu idi. O Hazreti, özellikle bi’setten sonra çok incitiyordu.

Mekke’nin fethinden sonra Medine’ye gelerek zahirde İslam’ı kabul etti. Ama sürekli olarak toplumda Peygamber’i tahkir etmeye çalışıyordu. Resulullah (s.a.a) hareket ettiğinde, Hekem, Hazretin peşine takılarak O’nu, gözü, eli, ağzı, burnu ve hatta namazda bile bir takım hareketleriyle alay ederek küçümsemek istiyordu.

Resulullah (s.a.a), bu hareketlerinden dolayı ona beddua etti. Bu dua neticesinde o

havâleye yakalanarak ahmaklaşıp yarı deli oldu. Bir gün (özür dilemek için) Resulullah (s.a.a)'in evine gitti. Hazret dışarı çıkarak: "Kimse ondan taraf özür dilemesin; o, onun oğlu Mervan ve diğer aile fertleri Medine'yi terk etmelidirler." buyurdu.

Böylece Resulullah (s.a.a)'in emriyle Taif'e sürgün edildiler. Ebu Bekir ve Ömer'in hilafetleri döneminde, Osman şefaat ederek onların Medine'ye döndürülmesini istediyse de onlar kabul etmeyip şöyle dediler: "Resulullah'ın kovduğu ve sürdüğü kimseleri biz geri döndüremeyiz."

Ama Osman'ın kendisi hilafete ulaştığında, sahabe ve Müslümanların itirazlarına itina etmeyip onları Medine'ye getirdi. Üstelik onlara ikram ve bağışlarda bulundu; Mervan'ı hilafet sarayının reisi yaptı. Beni Ümeyye'nin bütün önde gelenlerini kendi etrafına toplayarak çok hassas, çok önemli görev ve makamları onlara verdi. İkinci halife Ömer'in de önceden tahmin ettiği gibi bunlar onun bedbahtlığına sebep oldular.

Velid Sarhoş Olduğu Halde Cemaat Namazı Kıldırdı

Bunlardan birisi Velid bin Utbe bin Muit idi. Osman onu Kufe'ye vali olarak gönderdi. Velid öyle bir kimsedir ki, Mes'udi "Müruc'uz- Zeheb"de Osman'ın hal tercümesini anlatırken şöyle diyor: Resulullah (s.a.a) Velid'in hakkında şöyle buyurmuştur: "O, ateş ehlindendir." Velid, fısk-u fücurda, açıkça günah işleyenlerin son derecesine ulaşmıştı.

Mes'udi "Müruc'uz- Zeheb"de, Ebu'l- Fida kendi tarihinde, Süyuti "Tarih'ul- Hulefa"nın 104. sayfasında, Ebu'l- Ferec "Eğani"nin c. 4, s. 178'inde, imam Ahmed "Müsned"in c. 1, s. 144'ünde, Taberi "Tarih-i Taberi" adlı kitabının c. 5, s. 60'ında, Beyhaki "Sünen-i Beyhaki"nin c. 8, s. 318'inde, İbn-i Esir "Kamil"in c. 3, s. 42'inde, Yakubi "Tarih-i Yakub" adlı kitabının c. 2, s. 142'sinde, İbn-i Esir "Usd'ul- Ğabe"nin c. 5, s. 91'inde vb. birçok kimseler şöyle yazıyorlar:

"Velid Kufe'de valiyken bir gece sabaha kadar eğlendi, sabah ezanının sesi yükselince, sarhoş bir halde camiye gelerek mihraba geçip sabah namazını 4 rekat kıldırdı ve daha sonra halka; 'İsterseniz daha da artırabilirim' dedi."

Bazıları şunu da eklemişlerdir: "Velid mihrapta kustu, halk çok rahatsız olduklarından dolayı onu Osman'a şikayet ettiler."

Osman'ın etrafındaki hali malum olan (fasık) kişilerden birisi de Muaviye'dir. Osman onu Şam'a vali tayin etti. Yine Velid'den sonra Sa'd bin As'ı Kufe'ye vali tayin etti.

Bunların İslam ülkelerindeki yaptıkları zulüm ve fesat doruk noktaya ulaştı, halkın feryatları yükselmeye başladı, halkın şikayet mektuplarını hilafet sarayına getiren

herkes kovuldu.

Osman'ın Yaptığı Yanlışlıklar Kendi Ölümüne Sebep Oldu

Osman'ın, Resulullah (s.a.a)'in sünnet ve siretine, hatta Ebu Bekir ve Ömer'in bile yol ve tutumlarına aykırı olan bu çeşit amel ve hareketleri, halkın galeyana gelip kıyam etmesine sebep oldu; neticede de olan oldu.

Kesinlikle Osman'ın bedbahtlık ve katlinin sorumlusu kendisidir. Çünkü yaptıkları işleri yeniden inceleyip gözden geçirmedi. Hz. Ali'nin nasihatlerini dikkate almadı ve etrafındaki Emevilerin tezahürlerine aldanarak kendisini onlara kurban etti.

Nitekim ikinci halife Ömer, (onun ahlak yapısını iyi bildiğinden dolayı) bu durumu önceden tahmin etmişti. İbn-i Ebi'l- Hadid "Nehc'ul- Belağa Şerhi"nin c. 3, s. 106'sında, Ömer ile İbn-i Abbas'ın sohbetini naklederek şöyle yazıyor: Ömer, şuradaki altı kişinin her biri hakkında bazı sözler deyip eksiklerini vurguluyordu. Sıra Osman'a gelince, üç defa derin ah çekerek şöyle dedi:

"Allah'a and olsun ki, Osman hilafeti ele geçirirse, İbn-i Muit oğullarını (Mervan ve diğerlerini) mutlaka halkın boynuna bindirecektir; daha sonra da Araplar kıyam edip onu öldüreceklerdir."

İbn-i Ebi'l- Hadid "Nehc'ul- Belağa Şerhi"nin c. 1, s. 66'sında mezkur sözü naklettikten sonra şöyle diyor: "Ömer'in Osman hakkındaki tahmini doğru çıktı. Çünkü o hilafete geldiğinde Emevileri etrafına yığdı,

onları halkın sırtına bindirdi, onları vali yaptı, onlar da valiliklerinde yapılmaması gereken işleri yaptılar. Osman onları azletmeye, değiştirmeye ve mel'un Mervan'ı kendisinden uzaklaştırma gücüne sahip olmasına rağmen bunu yapmadı. Nihayet onların bu tutumu, halkın rahatsızlığına, kıyamına ve Osman'ın öldürülmesine yol açtı."

Tüm bu bela ve saygısızlıklar, Mervan ve etrafındakiler tarafından onun başına geldi; onun da halkın şikayet mektuplarına itina etmemesi, kendisinin öldürülmesine sebep oldu.

Beyler, insaf iyi bir şeydir; sizin büyük alimlerinizden olup Hicri 300'de yaşayan Muhammed bin Cerir-i Taberi'nin Tarihine bir göz atın; o, c. 5, s. 357'de şöyle yazıyor:

Resulullah (s.a.a); Ebu Süfyan'ın merkebe bindiğini, Muaviye'nin onu çektiğini, Yezid'in de onu arkadan sürdüğünü görünce şöyle buyurdular:

"Allah, merkeptekine, onu önden çekene ve onu arkadan sürene lanet etsin."

Bunları öğrendikten sonra kendiniz hüküm veriniz ki; Acaba Osman neden Allah Resulünün lanet ve sürgün ettiği bir kimseyi muhterem sayıp bağrına basıyor? İslam dinine karşı inkılap yapmaları için mi onlara emirlik ve hükümet verdi?

Hayır, biz, halifenin bu çeşit amellerine ve onun düşüncesizliğine şaşırıyoruz; sadece biz değil, sizin Taberi ve İbn-i A'sem-i Kufi gibi büyük alimleriniz de onun bu tutumuna şaşırıp kendi tarih kitaplarında şöyle yazmışlardır:

"Acaba neden halife Osman, hilafetinin ilk günlerinde İslam'ı, vahyi ve Cebrail'in inişini inkar eden Ebu Süfyan'ı öldürmeyip de küçük bir değişiklikle olayı ört-bas etti? Halbuki bütün Müslümanların ittifakıyla, böyle bir mel'unun katli farz idi!" "İbret alın ey basiret sahipleri!"

Halkın Hoşnutsuzluğu Osman'ın Öldürmesine Sebep Oldu

Bunlara ilâve olarak Nehc'ul- Belağa'nın 163. hutbesine ve İbn-i Ebi'l- Hadid'in "Nehc'ul- Belağa Şerhi"nin 2. cildinin 482. sayfasında (Mısır baskısı) hutbeyi şerh ederken Tarih-i Taberi'den naklettiği rivayete müracaat ediniz. O rivayette şöyle nakledilmiştir:

"Resulullah (s.a.a)'in sahabelerinden bazıları şehirlere mektuplar yazarak Müslümanları cihada davet ettiler. Emevi ve diğerlerinin Osman'ın himayesiyle yaptıkları zulümlerden bıkan halk, Hicri 34'de Medine'ye gelerek Hz. Ali'nin (a.s) huzuruna vardılar; O'nu vasıta kılarak halife Osman'ın yanına gönderdiler.

Hz. Ali (a.s) mümkün olduğu kadar ona nasihatte bulundu, bir takım vali ve hakimlerin değişmesini ve yaptıkları amelleri tekrar gözden geçirmesini istedi, onu bu çeşit işlerin doğurabileceği sonuçlar hakkında uyardı; hatta canının tehlikede olabileceğini bile şu sözlerle ona anlattılar:

"Allah aşkına, sakın bu ümmetin maktul önderi olma. Zira söylenene göre, bu ümmette bir lider öldürülecektir; onun öldürülmesiyle kıyamete kadar katl-u kıtal (ölüp öldürülme) olacaktır."

Ama Mervan ve Halife Osman'ın etrafındaki Emeviler, Hazretin ona değerli nasihatlerini etkisiz hale getirdiler. Bunun üzerine o, Hz. Ali yanından çıktıktan sonra, halkın camide toplanmasını emretti.

Minbere çıkarak halkı teselli edeceği ve valileri azledeceği yerde, öyle bir şekilde konuştu ki, halkın incinmiş kalplerini daha da incitti. Nihayet iş o yere vardı ki, Ömer'in tahmin ettiği gibi Osman kendisinden rahatsız olan halkın eliyle öldürüldü.

Demek ki Osman'ın ölümüne sebep olan şey, onun yanlış işleri oldu; büyüklerin nasihatini dinlemeyince yaptıklarının cezasını gördü. Ama Ebu Bekir ve Ömer öyle yapmadılar; onlar sürekli olarak Emir'ul- Müminin Hz. Ali (a.s)'ın nasihatlerini

dinleyip onları göz önünde bulundurdular ve böylece bir takım olumlu neticeler elde etmiş oldular.

Osman'ın Resulullah'ın Ashabına Darbe Vurması

Daha sonra Osman, yaptığı hatalardan dolayı kendisine itirazda bulunan bazı sahabelerin dövülmelerini emretti. Onun bu emri doğrultusunda, onları o kadar dövdüler ki, bazıları öldü, bazıları ise sakat oldu.

Osman'ın dövdürdüğü sahabelerden birisi Abdullah bin Mesut idi. O, hafız, kari, Kur'ân katibi ve Resulullah (s.a.a)'in özel sahabelerinden idi; hatta Ebu Bekir ve Ömer ona saygı gösterip onunla istişarede bulunuyorlardı.

Özellikle İbn-i Haldun kendi Tarihinde şöyle yazmıştır: İkinci halife Ömer, hilafet-i döneminde Abdullah'ın kendisinden ayrılmaması için ısrarlıydı. Zira O, Kur'ân ve dini hükümler hakkında gerekli bilgiye sahipti. Resulullah (s.a.a) onu çok övmüştür. Nitekim İbn-i Ebi'l- Hadid ve diğerleri buna değinmişlerdir.

İbn-i Mes'ud'un Dövülmesi ve Ölümü

Sizin alim ve tarihçileriniz, genellikle şöyle yazmışlardır: Osman Kur'ân'ı toplamak istediğinde, Kur'ân'ın bütün nüshalarını katiplerinden isteyerek hepsini bir araya topladı. Resulullah (s.a.a)'in güvenilir ashabından ve vahiy katiplerinden olan Abdullah'ın yazdığı nüshayı da istedi. Ama o vermedi. Bunun üzerine Osman, Abdullah'ın evine giderek zorla Kur'ân nüshasını onun elinden aldı.

Daha sonra Abdullah, onun yazdığı Kur'ân'ı da diğer Kur'ân'lar gibi yaktıklarını duyunca çok üzüldü. Bundan dolayı bir çok meclis ve toplantılarda, perdeleri bir kenara iterek Osman'ı yeren bazı hadisleri halka naklediyor ve kinayeli sözlerle onları bir takım gerçekler hususunda aydınlatıyordu.

Bu haber Osman'a yetişince, kölelerine onu dövmelerini emretti. Osman'ın köleleri Abdullah'ı o kadar dövdüler ki, bu dövülme neticesinde onun kaburga kemikleri kırılıp yatağa düştü ve üç gün sonra da dünyadan göçtü

Nitekim İbn-i Ebi'l- Hadid, "Nehc'ul- Belağa Şerhi"nin c. 1, s. 67 ve 126'sında (Mısır baskısı), olayı genişçe anlatarak şöyle diyor:

"...Osman Abdullah'ın görüşüne gitti. Aralarında bir takım konuşma geçtikten sonra Osman ona dedi ki; 'Eba Abdurrahman! Benim için Allah'tan mağfiret dile.' Abdullah da cevaben dedi ki: "Allah'tan benim hakkımı sende almasını isteyeceğim."

Yine şöyle nakletmiştir: "Osman, Ebuzer'i Rebeze'ye sürgün ettiğinde, Abdullah onu yolcu etmeğe gittiği için ona 40 kırbaç vurdurdu.

İşte bundan dolayı Abdullah Ammar-ı Yasir'e; "Ben öldüğümde Osman'ın benim cenaze namazımı kılmasına müsaade etme." diye vasiyette bulundu. Ammar da bunu kabul etti. Abdullah vefat ettiğinde, Ammar bir grup ashapla birlikte onun cenaze namazını kılıp defnettiler.

Abdullah'ın defnedildiğini Osman'a haber verdiklerinde, Osman Abdullah'ın kabrinin üstüne giderek Ammar'a; "Neden böyle yaptın?" diye itirazda bulundu. Ammar da cevaben; "Onun vasiyetine uygun amel etmem gerekirdi" dedi. (Ammar'ın bu ameli, daha sonra Osman'ın telafi ettiği bir kine sebep oldu.)

Gerçekten de kendi büyük alimlerinizin naklettiklerine göre halife Osman'ın yaptığı işler insanı hayrete düşürüyor; özellikle de Resulullah'ın özel sahabesine yaptığı işler. Ebu Bekir ve Ömer bile ashaba karşı böyle davranmamışlardır; hatta onlar, Osman'ın yaptıklarının aksine Resulullah (s.a.a)'in ashabına saygı göstermişlerdir.

Osman'ın Emriyle Ammar'ın Dövülmesi

Osman'ın taş kalpliğini gösteren işlerinden birisi de Ammar-ı Yasir'i dövdürmesi ve ona hakaret etmesidir Ammar-ı Yasir, Resulullah (s.a.a)'in özel sahabelerindendi.

Kendi büyük alim ve tarihçilerinizin de yazığı gibi İslâm dünyasında tüm şehirlerde zulüm, baskı, yağma ve rüşvet artınca, büyük sahabeler toplanıp Osman'a mektup yazarak yapılan zulümleri ona anlattılar ve şefkatle; eğer Emevilerin zulümlerinin önünü almaz ve onları savunmaya devam ederse, böyle bir davranışı kötü sonucunun İslam'ın zararına ve daha çok kendi aleyhine tamam olacağını ona hatırlattılar.

Mektubu kimin götüreceği hususunda da istişarede bulundular. Nihayet mektubu Ammar'ın götürmesini kararlaştırdılar. Çünkü Ammar'ın fazilet, takva ve yüceliğini Osman'ın kendisi de itiraf ediyordu. Resulullah (s.a.a)'in Ammar hakkında buyurmuş olduğu şu sözlerin nakli defalarca onun kendisinden duyulmuştur:

"İman, Ammar'ın eti ve kanıyla karışmıştır."

"Cennet üç kişiye özlem duymaktadır: Ali bin Ebi Talib'e, Selman-i Farisi'ye ve Ammar-ı Yasir'e."

İşte bundan dolayı, ashabın isteği üzerine Ammar mektubu alarak Osman'ın evine gitti. Ammar Osman'ın evine yetiştiğinde, o evden çıkmak üzereydi. Avluda Ammar'ı görünce; "Ya Eba Yakzan! (Ammar'ın Künyesi) Bir işin mi vardır?" diye sordu. Ammar; "Hayır, özel bir işim yoktur; ama Resulullah (s.a.a)'in ashabından bir grup kimseler, bu mektupta senin hayır ve salahına olan bir takım sözler yazarak onu benimle sana gönderdiler, lütfen okuyun ve cevabını verin."

Osman mektubu alıp birkaç satır okur okumaz rengi değişti, öfkeyle mektubu yere

attı. Ammar halifenin bu tavrını görünce şöyle dedi: “İyi yapmadın, Resulullah (s.a.a)’in ashabının mektubunun saygınlığı vardır, neden onu yere attın? Okuyup cevap vermeniz gerekirdi.”

Osman çok sinirli bir halde; “Yala söylüyorsun” diyerek kölelerine; Ammar’ın dövülmesini emretti. Köleler, Ammar’a saldırıp onu kötü bir şekilde dövdüler, sonra yere yıkarak tekmelemeye başladılar; hatta (çok şefkatli ve ince kalpli olan!) Osman’ın kendisi de birkaç tekme onun karnına vurdu. Ammar bayılıp kendinden geçti.

Ammar’ın akrabaları gelip onu oradan alarak müminlerin annesi Ümmü Seleme’nin evine götürdüler. Öğleden gece yarısına kadar baygındı. Dört namazı kazaya kaldı, uyandığında onların kazasını yerine getirdi. Yaşlı olan zavallı Ammar, bu tekmeler neticesinde fıtık hastalığına yakalandı...

Bu olayın tafsilatı kendi alimlerinizin güvenilir kitaplarında mevcuttur. İbn-i Ebi’l-Hadid Nehc’ul- Belağa Şerhi’nde, Mes’udi de “Müruc’uz- Zeheb”in c.1, s. 437’sinde Osman’ın yanlışlıklarını yazdıklarında şöyle diyorlar:

“Hüzeyl ve Ben-i Mahzum kabilelerinin Osman’dan ayrılmalarının sebebi, onun Ammar-ı Yasir ve Abdullah bin Mesud’u dövdürmesinden dolayı idi.”

Şimdi, Osman’ın ne kadar yumuşak kalpli ve merhametli birisi olduğuna insaflı beylerin kendileri hüküm versin.

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

Ebuzer’in İncitilerek Sürgün Edilmesi ve Onun Rebeze Çölünde Vefatı

Osman’ın, Resulullah (s.a.a)’in yakın sahabesi ve İslâm aleminin ikinci şahsı olan Cundeb bin Cunade (Ebuzer-i Gifari)’ye karşı takındığı amel ve davranışları, her özgür insanı düşündürmektedir.

Her iki fırkanın muhaddis ve tarihçilerinin itiraflarına göre, Osman, O 90 yaşındaki yaşlı ihtiyarı (Ebuzer’i) aşağılayıcı ve incitici bir şekilde Medine’den Şam’a, Şam’dan Medine’ye ve oradan da çıplak deveye bindirerek kızıyla birlikte Rebeze çölüne sürgün etti. Ebuzer orada dünyadan göç etti ve yetim kızı o ürkütücü vadide yalnız başına kaldı.

Büyük alim ve tarihçileriniz, örneğin; İbn-i Sa’d “Tabakat”ın c. 4, s. 168’inde, Buhari, Sahih’in “Zekat Kitabı”ında, İbn-i Ebi’l- Hadid “Nehc’ul- Belağa Şerhi”nin c. 1, s. 240’ında, yine c. 2, s. 375 ila 387’sinde, Yakubi “Tarih-i Yakubi”nin c. 2, s. 148’inde, 4. Asrın meşhur muhaddis ve

tarihçisi Ebu’l- Hasan Ali bin Hüseyin Mes’udi (Ö: 346) “Müruc’uz- Zeheb”in c. 1 s.

438’inde ve yine sizin diğer büyük alimleriniz -ki vaktimiz onların tümünün sözlerini genişçe anlatmaya müsaade etmiyor- Osman ve onun Muaviye ve Mervan gibi Emevi uşaklarının, Resulullah (s.a.a)’in mahbubu olan o yaşlı ve mümin insana yaptıkları amelleri, Hz. Ali’ye, onu yolcu ettiğinden dolayı yaptığı hakaretleri ve vahiy hafız ve katibi olan Abdullah bin Mesud’a da bu suçtan dolayı 40 kırbaç vurduklarını kendi kitaplarında yazmışlardır.

Hafız: Eğer Ebuzer incitilmişse, hüviyetsiz memur ve görevliler tarafından incitilmiştir. Halife Osman’ın kendisi çok merhametli ve yumuşak kalpli birisi idi; kesinlikle onun bu çeşit amellerden haberi yoktur.

Davetçi: Meşhur bir misal vardır, diyorlar ki:

Ze mader mehribanter daye hatun!

Dadı hanım anneden daha şefkatli!

Sizin Osman’ı bu çeşit savunmanız gerçek ve hakikate aykırıdır. Zira eğer muteber tarih kitaplarına müracaat etmiş olursanız, Ebuzer’e yapılan hakaret ve eziyetlerin hepsinin Osman’ın apaçık emirleri üzere olduğunu görüp tasdik edersiniz.

Bu sözün delili, sizin büyük alimlerinizin güvenilir kitaplarıdır. Numune olarak rica ediyorum: İbn-i Esir’in Nihaye’siyle Tarih-i Yakubi’in 1. ciltlerine,

özellikle de İbn-i Ebi’l- Hadid’in “Nehc’ul- Belağa Şerhi”nin c. 1, s. 241’ine müracaat ediniz. Bunlar halifenin Muaviye’ye yazdığı mektubu kaydetmişlerdir. Muaviye Şam’dan Ebuzer’i halife Osman’a şikayet ettiğinde, Osman ona; Ebuzer’i işkenceyle Medine’ye gönderin” diye yazdı. Mektubun aslı şöyledir:

“Cundeb'i (Ebuzer’in ismi), yaşlı (zayıf) ve palansız bir deveye bindirerek onu, gece-gündüz durmadan hareket ettiren kötü ahlaklı birisiyle bana gönder.”

Bu emir gereğince, Resulullah (s.a.a)’in sevgili sahabesi olan o yaşlı ve temiz kalpli insanı, çok feci bir şekilde Medine’ye gönderdiler. Tarih kitaplarının yazdığına göre, Ebuzer Medine’ye vardığında, baldırlarının eti (yaralanmış olduğundan dolayı) dökülüyordu.

Allah aşkına insafla konuşun, merhamet, yumuşak kalplilik ve şefkatin manası bu mudur?

Ebuzer Resulullah (s.a.a)’in Çok Sevdiği Birisiydi

Acaba Ebuzer, Allah ve Resulünün hakkında tavsiyede bulundukları ve sizin büyük alimleriniz de o tavsiye ve sözleri kendi kitaplarında naklettikleri yüce şahsiyete sahip bir kimse değil miydi?

Nitekim Hafız Ebu Naim İsfehani “Hilyet’ul- Evliya”nın c. 1, s. 172’sinde, İbn-i Mace Kazvini “Sünen-i İbn-i Mace”nin c. 1, s. 66’sında, Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefî “Yenabi’ul- Mevedde”nin 59. babında, İbn-i Hacer Askalani “İsabe”nin c. 3, s. 455’inde, Tirmizi “Sahih-i Tirmizi”nin c. 2, s. 213’ünde, İbn-i Abdulbirr “İstiab”ın c. 2, s. 557’sinde, Hakim “Müstedrek”in c. 3, s. 130’unda, Süyuti de “Cami’us-Sağir”de Resulullah (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

“Allah (c.c) beni dört kişiyi sevmemi emretti ve bu dört kişiyi kendisinin de sevdiğini bana bildirdi.” Ya Resulullah (s.a.a) onların isimlerini bize söyleyin dediklerinde; “Onlar Ali, Ebuzer, Mikdad ve Selman’dır” buyurdular.

Demek ki bu dört kişi, Allah ve Resulünün sevdikleri insanlardır. Acaba siz beylerin insaf ve vicdanı, onların, Allah ve Resulünün sevdikleri insana böyle adaletsizce davranmalarına ve daha sonra da ismini ince kalplilik ve şefkat koymalarına müsaade ediyor mu? Bu nispetler neden Ebu Bekir ve Ömer’e atfedilmemiştir? Çünkü yapmamışlar; tarih de nakletmemiştir; biz de söylememişiz.

Hafız: Tarihçilerin yazdıklarına göre Ebuzer baş ağrısına sebep olan birisi imiş, Şam bölgesinde Ali’yi (k.v) tebliğ ediyormuş, Şam halkını Ali’nin makamı hususunda bilgilendiriyormuş,

ben Resulullah’dan; “Ali benim halifemdir” buyurduğunu duydum diyormuş, diğer halifeleri gasıp Ali ise Resulullah’ın hak halifesi olarak tanıtıyormuş. İşte bundan dolayı halife Osman (r.z), toplumun düzenini korumak ve fesadın önünü almak için onu Şam’dan Medine’ye çağırmıştır. Eğer bir adam halkı, toplumun maslahatına aykırı olan bir işe davet ederse, zamanın halifesi onu olay yerinden uzaklaştırması gerekir.

Davetçi: Birinci olarak; hak bir sözü söyleyen kimseyi, neden hak olan bilgilerini açıkladın? diye dövmek, sövmek ve işkenceye tabi tutmak mı gerekir? Müslüman bir ferdi muhakeme etmeden, onun hakkında şikayette bulunan kimsenin sözünün doğruluğu veya yanlışlığını araştırmadan onu hilafet merkezine ihzar etmek, daha sonra 90 yaşında olan zayıf bir ihtiyarı palansız yaşlı bir deveye bindirerek onu kötü ahlaklı bir adamın emri altında gece gündüz durmadan,

uyuması ve istirahat etmesine izin bile vermeden hareket ettirmek, bu eziyet ve işkence neticesinde maksada yetiştiğinde ayaklarının etinin dökülmesi, mukaddes İslam dininin hangi kanununa sığıyor? İnce kalplilik, merhamet ve mürüvvetin manası bu mudur?

Bunlara ilâve olarak, eğer halife fesadın önünü almak ve toplumsal asayişi korumak istiyorduysa, o zaman neden, Resulullah’ın kovup sürgün ettiği Mervan ve sarhoş olarak namaz kıldırıp mihrapta istifrağ eden Velid gibi Emevi müfsitlerini kendisinden uzaklaştırmadı? Eğer halife toplumda fesada sebep olan bu çeşit

insanların amellerinin önünü alsaydı, onların fasadı halifenin ölümüne de sebep olmazdı.

Hafız: Ebuzer'in doru söylediği, hak bilgileri aşikar ettiği ve Resulullah'ın adına hadis uydurmadığı nerden malumdur?

Cehalet Perdelerini Yırtmak İçin İnsaflıca Hüküm Vermek Gerekir

Davetçi: Resulullah (s.a.a) onun sadakat ve doğru konuşan olduğunu tasdik ve teyit etmiştir. Nitekim sizin büyük alimleriniz, Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

"Ümmet arasında, doğruluk, sadakat, züht ve takva açısından Ebuzer'in misali, İsa'nın Beniisrail arasındaki misali gibidir."

Sizin büyük alimlerinizden olan Muhammed bin Sa'd "Tabakat"ın c. 4, s. 167'de, İbn-i Abdulbirr "İstiab"ın c. 1, s. 84'ünde (Cundeb babında), Tirmizi "Sahih"in c. 2, s. 221'inde, Hakim "Müstedrek"in c. 3, s. 342'sinde, İbn-i Hacer "İsabe"nin c. 3, s. 622'inde, Muttaki-yi Hindi "Kenz'ul- Ummal"ın c. 6, s.169'unda,

imam Ahmed "Müsned"in c. 2, s. 157'sinde, İbn-i Ebi'l- Hadid "Nehc'ul- Belağa Şerhi"nin c.1, s. 241'inde (Vahidi'den naklen), Hafız Ebu Naim İsfehani "Hilye"de, "Lisna'ul- Arap" ve "Yenabi'ul- Mevedde" müellifleri de Ebuzer-i Gifari hakkındaki hadisleri çeşitli senetlerle nakletmişlerdir. Onlardan biri şudur: Resulullah (s.a.a) buyurdu ki:

"Yeryüzü, Ebuzer'den daha doğru konuşan birisini üzerinde taşımamış; gök de (bulutlar da), ondan daha doğru konuşan birisinin üzerine gölge salmamıştır."

Açıktır ki, kendi alimlerinizin tanıklığıyla, Resulullah (s.a.a)'in doğru konuştuğunu tasdik ettiği bir kimse, kesinlikle söyledikleri sözleri doğru söylemiştir.

Allah-u Teâla yalancı ve hadis uyduran birisini asla kendi mahbubu olarak tanıtmaz. İnsaf gözlerinizi açıp hakla hakikati iyi görünüz. Eğer Ebuzer'in geçmişinde herhangi bir yalan konuşma olsaydı, geçmiş alimleriniz, Ebu Hureyre ve diğerleri hakkında naklettikleri gibi onun hakkında da naklederlerdi.

Allah aşkına biraz düşünün, insafla hüküm verin; Allah ve Resulünün sevdiği ve ümmetin en doğru konuşanı olan birisi, kendi vazifesi bildiğinden dolayı iyiliği emredip hakkı yaymak istemiş olursa,

Resulullah (s.a.a)'in hadislerini nakletmek suçundan dolayı, yaşlı bir adama hakaret etmeleri, kuru ve susuz bir sahraya sürerek ona işkence etmeleri ve ölünceye dek de geri dönmesine izin vermemeleri, merhamet, şefkat, yiğitlik ve yumuşak kalplilikle nasıl bağdaşabilir?! Merhamet, mürüvvet ve yufka kalpliliğin

manası bu mudur?!

Resulullah (s.a.a) Ebuzer'in karşılaşacağı musibetleri ona haber verdiğinde, onun salih birisi olduğuna tanıklık etmiştir. Nitekim Hafız Ebu Naim İsfehani "Hilyet'ul-Evliya"nın c. 1, s. 162'sinde kendi senetleriyle Ebuzer'i Gifari'den şöyle dediğini nakletmiştir:

Resulullah (s.a.a)'in hizmetinde olduğum bir sırada bana şöyle buyurdular: "Sen salih bir insansın, benden sonra çok belalar sana ulaşacaktır." Allah yolunda mı? dediğimde; "Evet, Allah yolunda" buyurdular. Ben de dedim ki: "Allah yolunda gelen başla göz üstüne."

Siz beylerin çeşitli (birbiriyle zıt) durumlarınız gerçekten ilginçtir. Bir taraftan alimleriniz Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu naklediyorlar: "Benim ashabım gökteki yıldızlar gibidir; hangisine uysanız hidayet olursunuz." Diğer taraftan da Resulullah (s.a.a)'in en büyük ve en temiz kalpli sahabesini, Hz. Ali'yi savunmak suçuyla öldüren ve ona işkence yapan zalimleri savunuyorsunuz?!

Ya bu vakıa ve hadisleri kendi kitaplarında yazan bütün alimlerinizi yalanlayacaksınız veya ayet-i kerimede zikredilen sıfatların, bu çeşit zulümleri yapan kimseler hakkında olmadığını tastık edeceksiniz.

Hafız: Kesin olan şey şudur ki, Ebuzer kendi meyil ve isteği ile Rebeze'yi seçip oraya misafiret etmiştir.

Ebuzer'in Rebeze'ye Zorla Gönderilmesi

Davetçi: Alicenabınızın bu sözleri, sizin son zamanlarda mutaassıp alimlerinizin, geçmişlerin amellerini ört-bas etmek için boş uğraşılarının eseridir. Çünkü Ebuzer'in zorla Medine'den çıkarılışı, herkesin yanında kesin olan bir gerçektir. Örnek için bir haberi nakletmekle yetiniyoruz. İmam Ahmed bin Hanbel

"Müsned"in c. 5, s. 156'sında, İbn-i Ebi'l- Hadid "Nehc'ul- Belağa Şerhi"nin c. 1, s. 241'inde, Vakidi de kendi tarihinde Ebu'l- Esved-i Dueli'den (ki sizin rical alimlerinizin nezdinde güvenilir birisidir) şöyle dediğini nakletmişlerdir:

Ebuzer'i Rebeze'de görüp ondan Medine'den neden çıktığını sormak istiyordum; bundan dolayı onun yanına varıp; Neden Medine'den çıktın? diye sordum. Cevaben şöyle dedi:

"Beni bitkisiz ve susuz olan bu sahraya gelmeye mecbur ettiler. Habibim Resulullah (s.a.a) bunu daha önceden bana haber vermişti. Ben bir gün camide uykuya dalmıştım, Hazret oraya gelerek ayağı ile bana vurup: "Neden camide yatmışsın?" diye sordu. Ben de cevaben; "Elimde olmaksızın uyumuşum" dedim. Bu sırada buyurdular ki:

“Seni Medine’den çıkardıklarında ne yaparsın?” Ben de arz ettim ki: “Mukaddes Şam bölgesine giderim.” Buyurdular ki: “Oradan çıkarsalar nereye gidersin?” Arz ettim ki: “Camiye dönerim.” Buyurdular ki: “Buradan da çıkarsalar ne yaparsın?” Arz ettim ki: “O zaman kılıcı çekip savaşırım.” Buyurdular ki:

“Seni, senin yararına olan bir şeye hidayet edeyim mi?” Evet dediğimde buyurdular ki: “Seni nereye sürseler git; dinle ve itaat et.” Ben de dinleyip itaat ettim. Sonra dedi ki: “Allah’a and olsun ki, Osman, benim yanımda günahkar olduğu halde Allah Teâla’nın huzuruna çıkacaktır.”

Ali Bin Ebi Talip’ten Şefkat ve Merhamet İzleri

Eğer dikkatle, insaflı ve tarafsız olarak bakmış olsanız, tasdik edersiniz ki; merhamet, şefkat ve yumuşak kalpli olma sıfatına herkesten daha layık ve daha öncelikli olan mevlamız Emir’ul- Muminin Hz. Ali (a.s)’dır. Zira Hz. Ali (a.s) hilafet makamına geldiğinde, sizin tüm tarihçileriniz,

özellikle de İbn-i Ebi’l- Hadid’in geniş bir şekilde yazdıklarına göre, bidatları yok etti, Osman’ın hilafeti zamanında, çeşitli İslam beldelerinde valilik ve hakimlik makamına atanmış olan Emevi ve diğer kabilelerin zalim, facir ve fasık şahıslarını bulundukları makamlarından azletti.

Zahiri gören bir takım siyasetçiler ve İmam (a.s)’ın dostlarından bazıları, hükümetin temeli sağlamlaşıncaya kadar Muaviye gibi bazı vali ve hakimlerin bir müddet kendi makamlarında baki kalmalarına müsaade etmesini ve daha sonra onları azletmelerini önerdiler. Ama İmam (as.) cevaben şöyle buyurdular: “Allah’a andolsun ki, ben dinde yağcılık ve işimde riya (gösteriş) yapmam.”

Beni onlara karşı dalkavukluk yapmaya zorluyorsunuz. Ama onların, geçmişte yaptıkları gibi benim hükümetimde de zulüm ve haksızlık yapmaya devam edeceklerini bilmiyorsunuz; o zaman İlahi adalet mahkemesinde onların hesabını benim vermem gerekir; benim de buna gücüm yoktur.”

İşte Hz. Ali (a.s)’ın zalim hakim ve valileri azletmesi, Muaviye (aleyh’il- haviye) gibi bir grup dünya perest kimselerin muhalefet etmesine, Cemel ve Sıffin savaşlarının meydana gelmesine sebep oldu.

Talha ve Zübeyr, Basra ve Kufe valiliği için Emir’ul- Müminin Hz. Ali (a.s)’ın yanına geldiklerinde, eğer Hz. Ali (a.s) o şehirlerin valiliğini onlara vermiş olsaydı, onlar muhalefet etmez, Basra fitnesi ile Cemel savaşını da çıkarmazlardı.

Bazı dar görüşlü ve zahirciler, Hz. Ali’nin bazı siyasetlerinin yanlış olduğunu söylüyorlar. Oysa O, adalet ve siyasetin odağı idi. Ama dünya ehlinin anladığı siyaset -iki yüzlülük, yağcılık,

yalancılık, dolandırıcılık, hile, İslam düşmanlarıyla uyum sağlamak, zahiri menfaatleri elde etmek için onları aldatmak- adalet, insaf, takva ve ahirete inanç abidesi olan Hz. Ali (a.s) gibi bir şahsiyetin yanında geçerli bir siyaset değildi.

Bir zaman minberde konuşma esnasında ağladı, sebebini sorduklarında şöyle buyurdu: "Duydum ki ,Muaviye'nin askerleri bir köye baskın yapmış ve İslam'ın sığınağında olan bir Yahudi kızın ayaklarından halhal çıkarmışlar..."

Hz. Ali (a.s)'ın merhamet ve acıma hissi, dosta ve düşmana karşı aynı idi. Osman'ın yaptığı onca kötülüklere rağmen, Osman'ın evi halk tarafından kuşatıldığında, Osman damın üzerinden, yiyecek ve içeceklerinin bittiğini Hz. Ali'ye bildirdiğinde,

Hz. Ali (a.s) ekmek ve su temin ederek iki oğlu Hasan ve Hüseyin (a.s) vasıtasıyla onun için gönderdi. Nitekim İbn-i Ebi'l- Hadid ve diğer tarihçiler bu konuya genişçe değinmişlerdir.

Hz. Ali (a.s)'ın dosta ve düşmana gösterdiği ilgi ve muhabbet asla kimsenin inkar edemeyeceği bir şeydir. Yetim çocuklara, sahipsiz erkek ve kadınlara ve yoksul insanlara o kadar yardım etti ki, Ebu'l- Eramil, ve'l- Eytam ve'l- Mesakin (yetimler, miskinler ve sahipsiz erkek ve kadınlar babası) diye meşhur oldu.

Zahiri hilafeti döneminde, sokakta yorulmuş, usanmış ve çaresi kesilmiş bir kadını. su testisi ile gördüğünde, kendisini ona tanıtmaksızın su testisini ondan alıp omzuna bırakarak o kadının evine götürdü. Daha sonra un, hurma ve diğer yiyecek maddeleri de temin ederek o kadının evine götürdü; o kadının yetim çocuklarını okşadı, kendi eliyle onlara ekmek pişirdi ve onların dertlerini unutturdu.

Halife Osman da cömertlik ve bağış yapmak ile meşhur oldu; ama sadece, Ebu Süfyan, Hekem bin Ebi'l- As ve Mervan bin Hakem gibi kendi akraba ve yakınlarına! Beyt'ul- Maldan hiçbir şer'i mücevviz olmadan haddinden fazla ve canı istediği kadar onlara bağışta bulunuyordu.

Akil'i Fazla Yardım İstediğinden Dolayı Uyarması

Osman'ın aksine Hz. Ali (a.s) kendi yakınlarına ihtiyaçlarından daha az veriyordu. Bir gün büyük kardeşi Akil İmam (a.s)'ın yanına gelerek tayin olunan miktardan fazlasını istedi; hazret dikkate almadı.

Akil; "Sen bugün halifesin, emir senin elindedir, bize daha fazla yardım ve bağışta bulunmalısın." diye fazla ısrar ettiğini görünce, Hazret onu uyarmak için, bir demir parçasını yavaşça ateşe bırakıp kızdırarak Akil'in bedenine yaklaştırdı. Derken Akil, hasta bir adamın ağrıya tahammül edemeyip inlediği gibi inledi; neredeyse o demirin kızgınlığından yanacaktı.

Bu esnada Hazret şöyle buyurdular:

“Ey Akil! Anneler, senin musibetinde ağlasın! İnsanların oyuncak için ısıttıkları demirin ateşinden inliyorsun da, beni Kahhar Allah’ın yaktığı ateşe doğru mu çekiyorsun? Sen bu küçücük eziyetten dolayı inliyorsun da, ben o büyük ateşten dolayı inlemeyeyim mi?”

İnsaflı beylerin, bu iki halifenin durum ve tutumlarını mukayese yaparak hakikati keşfedip hak ve hakikate uymaları gerekir.

Hz. Ali (a.s)’ın merhamet ve şefkati sadece dostlara mahsus değildi; O’nun merhamet ve şefkati dostlarını sardığı gibi düşmanlarını da sarmaktaydı. Düşmana galip olduğunda, onlara öyle şefkatli davranıyordu ki, herkesi hayretler içerisinde bırakıyordu.

Hz. Ali’nin, Mervan, Abdullah Bin Zübeyr ve Aişe’ye Rahmet ve Merhameti

Hz. Ali’nin katı düşmanlarından biri -ki bunu herkes biliyordu- mel’un oğlu mel’un Mervan bin Hekem idi. Hz. Ali (a.s) onun bu kadar düşmanlığına rağmen “Cemel” savaşında ona galip geldiğinde, onu affedip yüzünü ondan çevirdi.

Yine O Hazretin büyük düşmanlarından biri, Abdullah bin Zübeyr idi. Zübeyr, halkın huzurunda açıkça Hz. Ali’ye sövüyordu. Hatta bir gün Basra’da halka yaptığı konuşmasında şöyle dedi: “Ahmak ve cimri olan Ali bin Ebi Talip size doğru gelmiştir!!!”

Onun yaptıkları bunca açıklığa ve düşmanlığa rağmen onu Cemel savaşında esir tutup hazretin huzuruna getirdiler, hazret onu aşağılayıcı ve korkutucu bir bakışla bile bakmadı, yüzünü çevirdi ve serbest bırakmalarını emretti.

Bunlardan daha önemli ve büyük olan, Ümm’ül- Müminin Aişe’ye takındığı tavırdır. Hazretin ona karşı davranışı, akılları durdurmuş ve insanları hayrete düşürmüştür.

Halbuki Aişe’nin hilafetin ilk günlerinde fitne çıkarması, O Hazretin karşısında kıyam etmesi ve O’na çirkin laflar sarf etmesi, insanı o kadar sinirlendiriyor ki, insan kendi kendisine; “Onu ele geçirmiş olsaydım helâk ederdim ve onu en şiddetli cezayla cezalandırırdım” diye düşünüyor. Ama Hz. Ali (a.s), ona galip olduğunda, hiçbir eziyet ve hakarette bulunmadı.

Kardeşi Muhammed bin Ebu Bekir’i onu ağırlaması için görevlendirdi. Sonra kızma ve sinirlenme yerine, ona gerekli ikramı yaptı. Daha sonra Abdulkays kabilesinden yiğit 20 kadının erkek elbisesi giyinerek kılıç kuşanmalarını ve kadın olduklarının bilinmemesi için de yüzlerini kapatarak Aişe’yi Medine’ye götürmelerini emretti.

Aişe Medine’ye vardığında Resulullah (s.a.a)’in zevceleri ve diğer kadınların

huzurunda Hz. Ali (a.s)'dan memnun olduğunu dile getirdi ve şöyle dedi: "Ben ömrümün sonuna kadar, Ali'den memnunum ve O'na minnettarım; ben O'nun bu kadar büyük insan olduğunu zannetmiyordum. Benim ona yaptığım bunca düşmanlık ve bozgunculuğuma rağmen, yaptığım işlerden birisini bile yüzüme vurmadı. Aksine, haddinden fazla lütuf ve merhamette bile bulundu. Ama sadece O'nun bir hareketi benim canımı sıktı; o da şu ki, beni yabancı erkekler ile Medine'ye gönderdi."

Aişe bu sözleri deyince, onu Medine'ye ulaştıran kadınlar, hemen gelerek giymiş oldukları erkek elbiselerini çıkarıp yüzlerindeki peçeyi açtılar. Böylece onların hepsinin kadın oldukları ortaya çıkmış oldu.

Demek ki Hz. Ali (a.s) bu emriyle, bir taraftan Aişe'nin kadınlar ile gitmesini sağlamış, diğer taraftan da yağmacıların, onları erkek zannederek yollarını kesmemelerini göz önünde bulundurmuştur. Evet büyük insanlar böyle yaparlar; onların yaptığını yapmak gerekir.

Muaviye'nin Suyu Kesmesi ve Ali'nin Merhameti

Sıffin savaşında Muaviye'ye bağlı birlikler Fırat nehrine daha erken vardılar ve on iki bin asker ile Hz. Ali'nin (a.s) askerlerinin sudan istifade etmelerini engellediler.

Hz. Ali (a.s) bunun üzerine Muaviye'ye şöyle bir mesaj gönderdi: "Biz buraya su için savaşmaya gelmedik, her iki tarafın askerlerinin serbestçe sudan istifade etmeleri için askerlerine, su almaya mani olmamalarını emret."

Muaviye, Hz. Ali'nin mesajına cevaben şöyle dedi: "Ali ve ordusu susuzluktan ölene kadar, asla onlara su vermeyeceğiz."

Hazreti Ali (a.s) bu cevabı duyunca, Malik Eşter komutasında bir bölük asker çıkararak Muaviye'nin askerlerini geri püskürtüp Fırat'ı ele geçirdiler.

Ashaptan bazıları; "Ya Emir'el-Mu'minin! Müsaade edin biz de telafi ederek, susuzluktan ölmeleri ve savaşın erken bitmesi için suyu onlara yasaklayalım." diye öneride bulundular.

İmam (a.s); "Hayır! Allah'a and olsun ki, ben onların yaptığının aynısını yapmayacağım; nehrin bazı yerlerini onlar için açık bırakın." diye buyurdular.

Meclisin vaktini göz önünde bulundurarak, Hz. Ali'nin (a.s) düşmanlarına karşı olan şefkat ve merhametini özet olarak arz etmeye çalıştık. Sizin büyük alimleriniz kendi kitaplarında, bu sözleri daha geniş ve daha tafsilatlı bir şekilde beyan edip nakletmişlerdir. Örneğin: Taberi kendi tarihinde,

İbn-i Ebi'l- Hadid "Nehc'ul- Belağa Şerhi"inde, Süleyman Belhi el-Hanefi "Yenabi'ul-

Mevedde”nin 51. Babında, Mes’udi “Müruc’uz- Zeheb”de ve diğer tarihçiler bu meselelere değinmişlerdir.

Binaenaleyh, insaflı ve aydın fikirli muhterem beyler, bu iki halifenin (Osman ve Hz. Ali) hayatlarından ikişer sayfa okuyarak, (ön yargıda bulunmaksızın) salim bir fikirle onlardan hangisinin, “Ruhama-u beynehum” (Müminlere merhametlidirler) ayetinin kapsamına girdiğine ve bu ayetin onlardan hangisine şamil olduğuna bir baksınlar.

Ayeti kerimeye biraz daha dikkatli ve insaflı bir şekilde bakacak olursanız, göreceksiniz ki “Muhammed’un Resulullah” mübtedadır, “Vellezine Meahu” mübtedaya matuf olmakla birlikte onun haberidir de, ondan sonra gelen cümleler ise ikinci haberdir. Bunların hepsi bir kişinin sıfatıdır. Yani bu sıfatlar (Resulullah ile beraber olma,

savaş meydanlarında, ilmi ve dini münazaralarda kafirlere karşı şiddetli olmak, dost ve düşmana karşı şefkatli ve merhametlilik) sadece bir kişiye aittir. O kişi de, daha önce de ispatladığımız gibi Hz. Ali (a.s)’dır. Zira O Hazret bir an bile Hz. Peygamber’den ayrılmamıştır; ayrılmayı aklından bile geçirmemiştir.

Nitekim daha önce arz ettim ki, Allame Fakih Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii “Kifayet’ut- Talip” kitabında; “Allah (c.c), Hz. Ali’yi bu ayeti şerif ile tavsif etmiştir.” diyor.

Şeyh: Beyanat ve açıklamalarınızın çok cevabı vardır. Eğer ayetin manası sizin dediğiniz gibi olursa, o zaman “Vellezine meahu” (Onlarla birlikte olanlar) cümlesiyle doğru olmaz. Çünkü “Vellezine meahu” çoğuldur; bu ibaretin kendisi de, mezkur ayetin bir kişi hakkında nazil olmadığını göstermektedir. Eğer bu sıfatlar bir kişinin hakkında olmuş olsaydı, o zaman neden çoğul olarak zikr olunmuştur?

Davetçi: Birinci olarak; buyurdunuz ki, benim sözlerimin cevabı vardır; beyler, meselenin aydınlığa kavuşması için o zaman neden cevap vermiyorsunuz? Beylerin susup cevap vermemesi, benim sözlerimin mantıklı olduğuna yeterli bir delildir.

(Gerçi münakaşa ve laf oyunu yapmak için yol açıktır.) Ama siz beyler, insaflı olduğunuzdan dolayı mantıklı cevapların karşısında susmayı tercih ediyorsunuz.

İkinci olarak; alicenabın beyanı, konuşmada münakaşa yapmaktır. Kendiniz de biliyorsunuz ki, Arapça’da veya diğer dillerde tekile, tazim ve saygı için çoğul lafzını kullanmak çok yaygındır.

Ehl-i Sünnet Alimlerinin İttifakıyla Velayet Ayeti Hz. Ali (a.s) Hakkında İnmiştir

Semavi kitapların en sağlam senedi olan Kur'an-ı Kerim'de bunun benzeri çok ayetler vardır. Örneğin: Mübarek Velayet ayetinde Allah Teala şöyle buyuruyor:

"Sizin veliniz, ancak Allah, O'nun resulü, namazı dost doğru kılan ve rükû halinde zekât veren müminlerdir."[2]

Bu ayetin, Hz. Ali (a.s)'ın hakkında nazil olduğu, bütün müfessir ve muhaddisler tarafından kabul edilmiştir. Örneğin:

1- İmam Fahr-u Razi "Tefsiri Kebir"in c. 3, s. 431'inde,

2- İmam Ebu İshak Sa'lebi "Keşf'ul- Beyan"da,

3- Carullah Zemahşeri "Keşşaf"ın c.1, s. 422'sinde,

4- Taberi "Tefsir-i Taberi" adlı kitabının c. 6, s. 186'sında,

5- Ebu'l- Hasan Rummani, kendi tefsirinde,

6- İbn-i Huvazin Nişaburi, kendi tefsirinde,

7- İbn-i Sa'dun Kurtubi "Tefsir-i Kurtubi" adlı kitabının c. 6, s. 221'inde

8- Nesefi Hafız, Hazin Bağdadinin tefsirinin haşiyesinde yer alan tefsirinin 496. Sayfasında,

9- Fazıl Nişaburi "Garaib'ul- Kur'ân"ın c.1, s. 461'inde,

10- Ebu'l- Hasan Vahidi "Esbab'un- Nüzul"un148. sayfasında.

11- Hafız Ebubekir Cessas "Tefsir-u Ahkam'ul- Kur'ân"nın 542. sayfasında,

12- Hafız Ebubekir Şirazi "Fi ma nezele min'el-Kur'ân-i fi Emir'il- Mu'minin"de,

13- Ebu Yusuf Şeyh Abdusselam Kazvini "Tefsir-i Kebir"inde,

14- Kadı Beyzavi "Envar'ul- Tenzil"in c. 1, s. 345'inde,

15- Celaluddin Süyuti "Dürr'ül- Mensur"un c. 2, s. 293'ünde,

16- Kadı Şevkani es-San'ai "Feth'ul- Gadir"de,

17- Seyyid Mahmud Alusi "Tefsir-i Alusi"nin c. 2, s. 329'unda,

18- Hafız İbn-i Ebi Şeybe el-Kufi kendi tefsirinde,

19- Ebu'l- Berekat, kendi tefsirinin c.1, s. 496 'sında,

20- Hafız Beğevi “Mealim’ut- Tenzil”de,

21- İmam Ebu Abdurrahman Nesai kendi Sahihinde,

22- Muhammed bin Talha eş-Şafii “Metalib’us- Süul”un 31. sayfasında,

23- İbn-i Ebi’l- Hadid “Nehc’ul Belağa Şerhi”nin c. 3, s. 275’inde,

24- Hazin Alauddin Bağdadi kendi tefsirinin c. 1, s. 496’sında,

25- Süleyman Hanefi “Yenabi’ul- Mevedde”nin 212. sayfasında,

26- Hafız Ebu Bekir Beyhaki “Masannef”da,

27- Razin Abderi “Cem’un Beyn’es- Sihah’is- Sitte”de,

28- İbn-i Asakir Dimaşki “Tarih-i Şam”da,

29- Sibt bin Cevzi “Tezkire”nin 9. sayfasında,

30- Kadı Uzududdin İyci “Mevakıf”ın 276. sayfasında,

31- Seyyid Şerif Curcani “Mevakıf’ın Şerhi”nde,

32- İbn-i Sabbağ Maliki “Fusul’ul- Mühimme”nin 123. sayfasında,

33- Hafız Ebu Sa’d es-Sem’ani “Fezail’us- Sahabe”de,

34- Ebu Cafer İskafi “Nakz’ul- Osmaniyye”de,

35- Taberani “Evsed”de,

36- Şafii fakihi olan İbn-i Meğazili “Menakıb”da,

37- Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii “Kifayet’ut Talib”de,

38- Mevla Ali Kuşçu “Şerh-i Tecrid”de,

39- Seyyid Muhammed Mumin Şeblenci “Nur’ul Ebsar”ın 77. sayfasında,

40- Muhibbuddin Taberi “Riyaz’un- Nezre”nin c. 2, s. 227’sinde, mezkur ayetin Hz. Ali hakkında nazil olduğunu tasdik etmişlerdir.

Velhasıl sizin büyük alim, müfessir ve muhaddislerinizin çoğu, Sudey, Mücahid, Hasan Basri, A’maş, Utbe bin Ebi Hekim, Galip bin Abdullah, Kays bin Rabia, İbayet bin Rab’i, Abdullah bin Abbas

(Ümmetin alimi ve Kur'ân'nın tercümanı), Ebuzer-i Gifari, Cabir bin Abdullah Ensari, Ammar, Ebu Rafi, Abdullah bin Selam ve diğerlerinden naklen velayet ayetinin Hz. Ali (a.s) hakkında nazil olduğunu teyit ve tasdik etmişlerdir.

Bu şahısların her biri çeşitli lafız ve tabirlerle; "Hz. Ali, namazda rüku halindeyken yüzüğünü fakire sadaka verdiğinde bu ayet (Velayet ayeti) nazil oldu." demişlerdir.

Ayetin cem (çoğul) lafzıyla zikredilmesi de, O Hazretin velayet, imamet ve hilafet makamını tazim ve tekrim etmekten ötürüdür. Zira Allah Teala sınırlandırma kelimesi olan (innema) ile başlayarak şöyle buyuruyor:

"İnnema veliyyukumullahu ve resuluhu vellezine amenu; ellezine yukimun'es-salate ve yu'tun'ez- Zekate ve hum rakkiun."

"Sizin veliniz, ancak ve ancak Allah, O'nun resulü, namazı dost doğru kılan ve rükû halinde zekât veren miminler (yani Ali bin Ebi Talib)'dir."

Şeyh: Konu sizin buyurduğunuz gibi pek de sağlam değildir. Bu ayetin nüzul sebebi ihtilaflıdır. Bazıları, Ensar hakkında, bazıları Ubade bin Samit, bazıları da Abdullah bin Selam hakkında nazil olduğunu söylüyorlar.

Davetçi: Sizin gibi bilgin beylerin, (Şia alimlerinin tevatürüne ilâveten) bunca büyük alim ve müfessirlerinizin, mezkur ayetin Hz. Ali (a.s) hakkında olmasına dair belirttikleri görüş ve akideler karşısında bazı meçhul, zayıf ve mutaassıp kimselerin merdut sözlerine temessük etmeleri gerçekten de tuhaftır.

Oysa sizin bir grup muhakkik ve araştırmacı alimleriniz, bu manaya ittifak iddiası etmişlerdir. Örneğin: Fazıl Taftazani, Mevla Ali Kuşçu (Şerh-i Tecrid'de) şöyle diyorlar:

"Müfessirlerin ittifakına göre bu ayet, Hz. Ali namazda rüku halindeyken yüzüğünü fakire verdiği zaman O'nun hakkında nazil olmuştur."

Acaba insaflı bir alimin aklı, Ehl-i Sünnet'in büyük alimlerinin görüşlerini dikkatte almayarak bir grup mutaassıp, hatta Havariç ve Nasibilerden kalan bir avuç düşmanların saçma-sapan manasız sözlerine itimat etmesine müsaade eder mi?

Velayet Ayeti Hakkındaki Şüpheler ve Cevapları

Şeyh: Alicenabınız beyanlarında, ustaca bu ayeti naklederek Ali'nin (k.v) aralıksız hilafet ve imametini ispatlamaya çalıştınız. Halbuki bu ayetteki "veli" sözcüğü, muhip ve dost manasınadır; imam ve aralıksız halife manasına değil.

Eğer sizin buyurmuş olduğunuz söz, (ki veli'den maksat halife ve imamdır) doğru olsa bile, "el-ibretu bi-umum'il- lafz, la bi-husus'is- sebeb" (Lafzın umum manası

dikkate alınır, sebebin özel olması değil) kuralı gereğince, “veli” sadece bir kişiye değil, Ali (k.v) de onlardan olmak üzere diğer kimseleri de kapsar.

Ayrıca “Veliyyukumullah” ve “Elleziyne” kelimelerindeki çoğul kipi, umumu ifade etmektedir; delilsiz olarak çoğulu tekile yüklemek ve cevaz olmaksızın Allah’ın (c.c) kelamını tevil etmek doğru değildir.

Davetçi: Birinci olarak; “Veliyyukum” kelimesinde yanlış buyuruyorsunuz. Zira “veli” kelimesi tekildir; “kum” çoğuldur; kum’dan (sizden) maksat ise ümmettir; bu, tekile ıtlak olmamış ki tenkit ediyorsunuz! Ama “veli”, her dönemde ümmete velayeti olan tekil bir ferttir.

İkinci olarak; bazı mutaassıp, Havariç ve Nasibilerin saldırısına uğrayan ve tekile yüklenilmez denilen kelimeler; “Ellezine”, “yukimune” ve “yu’tune” kelimeleridir.

Bu tenkitin cevabını da, az önce arz ettim. Dedim ki: İlim ehli ve edebiyatçılar yanında, tekrim ve tazim için çoğulun tekile hamledilmesi yaygındır.

Bu beyana ilâveten, sizin, lafzın umumu ifade ettiğini iddia ettiğiniz gibi biz de bu ayeti, hasr kelimesi olan “innema” sözcüğü gereğice, Hz. Ali (a.s)’ın şanında nazil olduğu kanısında olmamıza rağmen ihtisas iddiası etmiyoruz; ismet ailesinden olan diğer fertleri de bu ayetin kapsamında biliyoruz.[3]

Nitekim bizim muteber hadis ve rivayetlerde yer aldığına göre, itret’it- tahireden olan diğer masum İmamlar da bu ayetin kapsamı içerisindeler. Her İmam, imamet makamına ulaşacağı sırada, bu fazilet ve büyük özelliğe sahip oluyorlar. (Bunlar sizin de iddia ettiğiniz gibi Hz. Ali (a.s) ile birlikte bu ayetin şamil olduğu kimselerdir.)

Nitekim Carullah Zemahşeri Keşşaf’da diyor ki: “Gerçi bu ayet-i şerife (hasrdır) ve Hz. Ali hakkında nazil olmuştur; ama çoğul olarak zikredilmesinin sebebi, başkalarının O’na tabi olması içindir.”

Üçüncü olarak; avam halkı yanıltmanız için büyük bir safsata yaparak; “Şialar bu ayeti te’vil edip Ali’ye (a.s) muhtas kılmışlardır” dediniz.

Halbuki bu ayet, her iki fırkanın (Şia ve Ehl-i Sünnet) bütün müffessir ve muhaddislerinin ittifakına göre, (azınlık ve inatçılar hariç) az önce de zikr olunduğu gibi Hz. Ali (a.s) hakkında inmiştir; şiaların teviliyle bu makam O Hazrete nispet edilmiş değildir.

Şeyh: Kesinlikle bu ayetteki “veli” sözcüğü yardımcı manasınadır. Eğer hilafet ve imamet makamı olan tasarruf sahibi (velayet) manasına olursa, Resulullah (s.a.a) hayatında da bu makama sahip olmuş olması gerekir; oysa böyle bir sözün batıllığı apaçıktır.

Davetçi: Bu inancın batıl olması için, elinizde herhangi bir delil olmamasının yanı sıra, ayetin zahiri, cümle-i ismiyye olması itibarı ve “veli” sözcüğünün de sıfat-ı müşebbihe olması delaletiyle,

bu makamın devam ve sürekliliğini Hz. Ali için ispat etmektedir. Bu iki özellik, bu büyük makamın sebat ve sürekliliğini ve Resulullah (s.a.a)’in O Hazreti Tebuk savaşında Medine’de halife tayin ettiğini ve vefat anına kadar da O’nu azletmediğini göstermektedir.

Ayrıca bunu pekiştiren diğer bir hadis de “Menzilet” hadisidir. Resulullah (s.a.a) defalarca şöyle buyurmuştur: “Ali’nin menzileti (konumu) bana nispetle, Harun’un Musa’ya olan menzileti gibidir.” (Nitekim geçen gecelerde, bunu genişçe izah ettik.) Bunun kendisi de tek başına, Hz. Ali’nin, Resulullah’ın sağlığında ve O’nun vefatından sonra velayet sahibi olmasına büyük bir delildir.

Şeyh: Zannediyorum biraz dikkatli düşünecek olursanız, bu ayetin (İnnema veliyyukumullah...) Ali (k.v) hakkında inmediğini söylersek daha uygun olur. Çünkü O Hazretin makamı, bu ayet ile O’na bir fazilet ispat etmemizden daha yücedir. Zira bu ayet, bir fazilet ispat etmemekle birlikte, O’nun faziletlerini de lekelemektedir.

Davetçi: Birinci olarak; ne sen, ne ben, ne de ümmetten herhangi bir şahıs, hatta büyük bir sahabe, ayetlerin şe’n-i nüzuluna dehalet edecek bir hakkımız yoktur; ayetlerin nüzul sebepleri gönül isteğine göre değildir. Ayetlerin mana ve nüzulunda, kendi isteklerine göre tasarrufta bulunanlar, kesinlikle dinsiz kimselerdir. Nitekim Bekriler, durumu belli cail (hadis uyduran) İkrime’den, bu ayetin Ebu Bekir hakkında nazil olduğunu söyleyerek tasarrufta bulunmuşlardır.

İkinci olarak; Alicenabınız her zaman nutka başladığınızda (konuştuğunuzda), gerçekten remiz ve sırlar keşfediyorsunuz!! Çünkü ilk kez sizden böyle bir şey duyuyorum; el-hak fikriniz çok yüce ve güzel bir keşif yaptınız!! Buyurursanız çok iyi olur; acaba bu ayet hangi açıdan, muvahhidlerin mevlası, müminlerin emiri Hz. Ali (a.s)’ın velayet makamını lekeliyor?

Şeyh: Mevlamız Ali’nin (k.v) yüce makamlarından birisi şudur ki, namaz halinde Allah’a öyle teveccüh ederdi ki, kesinlikle bir kimseyi görmezdi. Hatta bizim yanımızda sabittir ki, savaşların birinde Hazretin bedenine bir kaç tane ok saplanmış ve bunların çıkarılması O’nu çok incitiyormuş. Bundan dolayı Hazret namaza durduğunda okları O’nun bedeninden çıkarıyorlar. Huzu ve huşusundan, Hak Teala’nın rahmetinde gark olduğundan, okların acısını bile hissetmiyor.

Eğer O Hazretin namaz halinde yüzüğünü fakire vermesi olayı doğru olursa, O cenabın namazına büyük bir leke vurmuş olursunuz. Normalinde her insanın tabii olarak hissedeceği acıyı, huşu ve huzusundan dolayı hissetmeyen bir kimse, nasıl

olur da fakirin inlemesini hissederek rüku halinde yüzüğünü ona veriyor?

Üstelik, zekat verme gibi hayır bir amel, niyeti gerektirir. Namaz halinde, tüm vücuduyla Hak Teala'ya teveccüh etmesi gerekirken, nasıl olur da namaz niyetinden çıkıp halka teveccüh ediyor?

Biz O Hazretin makamını daha yüce bildiğimizden bunu tasdik edemeyiz. Eğer fakire sadaka verilmişse, kesinlikle namaz halinde değilmiş; çünkü rüku, huzu ve huşu anlamınadır; yani O cenap huzu ve huşu ile yüzüğünü dilenciye verdi, namaz halinde değil.

Davetçi: Azizim! Duayı güzel öğrenmişsin; ama yerini yitirmişsin. Sizin bu tenkitiniz, örümcek yuvasından daha zayıftır.

Birinci olarak; bu amel, O Hazretin makamına herhangi bir eksiklik getirmediği gibi fakirin kalbini ferahlatması ve onu sevindirmesi, O'nun makamının yücelmesi ve kemaline sebep olmuştur. Zira O hazret,

sürekli olarak her halükarda Allah'ı hatırlamış ve her zaman olduğu gibi Allah'ın rızasını ön plana geçirmiştir. Bu amelinde de, Allah yolunda mal infak etmek ibadetiyle, hem bedeni, hem de ruhi ibadeti bir araya toplamıştır.

Aziz kardeşim! Namazın huşusuna zarar veren ve ibadetin sevabının azalmasına sebep olan ilgi, nefsi ve dünyevi şeylere gösterilen ilgidir. Ama bir ibadette, ayrı bir ibadet olan hayır bir amele teveccüh etmek, kemale sebep olur.

Mesela eğer bir kimse namazda aziz bildiği birine, hatta Allah'ın (c.c) en sevgili kulları olan Resulullah (s.a.a)'in ailesi ve Ehl-i Beyti'ne ağlarsa, namazı batıl olur. Ama Allah'a (c.c) olan aşkından veya O'nun korkusundan dolayı ağlarsa, kemal ve fazilete sebep olur.

İkinci olarak; buyurduğunuz ki rüku, huşu manasınadır. Bu söz belirli bir yerde doğru olabilir. Ama eğer siz, belirli farz bir fiil olan namazın rükusuna olan emri, Lügattaki huşu-huzu manasına tutarsanız, akıl sahipleri, din ve ilim ehli yanında oyuncak olursunuz.

Bu ayet-i kerimede de zahirin hilafına görüş belirttiniz. Kesinlikle lafzı (rükuu), asıl hakiki ve örfi olan manasından çıkardınız. Biliyorsunuz ki rüku, şeriat örfünde namazın erkanlarından olan bir rükne ıtlak oluyor. O da, eller dize yetişecek kadar eğilmedir.

Bu manayı (Hz. Ali'nin, namazın rükusunda yüzük vermesini) kendi büyük alimleriniz tastık etmiştir. Nitekim daha önce arz ettim. Fazıl Kuşçu "Şerh-i Tecrid"de müfessirlerin görüşlerini açıklayarak şöyle diyor: "Hz. Ali namazda rüku halinde olduğu bir halde yüzüğünü fakire verdi."

Bütün bu sözler bir tarafa; şimdi buyurun bakalım; hasr (innema) kelimesi ile nazil olan bu ayet (velayet ayeti), övgü için mi nazil olmuş, yoksa yerme için mi?

Şeyh: Övgü için nazil olduğu apaçıktır.

Davetçi: Öyleyse her iki fırkanın (Şia ve Sünni) büyük müfessir, muhaddis ve araştırmacılarının çoğu, bu ayetin Hz. Ali (a.s) hakkında nazil olduğunu ve O Hazreti övdüğünü belirttikten sonra, artık böyle tartışmalara gerek kalmaz. Çünkü Havariç ve Nasibilerden mutaassıp kimseler, bu çeşit sözlere sarılmaktalar.

Çocukluktan sizin gibi tertemiz insanların beynine, "biz bu olayı kabul etmiyoruz" sözünü yerleştirmişlerdir. İşte bundan dolayı siz de böyle resmi bir mecliste düşünmeksizin tam bir cesaretle; "Biz bu olayı tasdik etmiyoruz" diyorsunuz.

Şeyh: Affedersiniz, zat-ı aliniz hatip, minberi, nutuk ve beyanda usta olduğunuzdan dolayı, bazen kelimeler ve buyruklarınızda bir takım kinayeler kullanıyorsunuz ki, bazı bilgisiz insanların yanlış anlamalarına sebep olabilir ve iyi bir sonuç vermeyebilir. Buna göre konuşmalarınızda buna riayet ediniz.

Davetçi: Benim konuşmalarımda gerçeklerin dışında bir şey yoktur. Allah şahittir ki, kinayeyle bir şey söyleyecek kastım yoktu. Kinayeli konuşmaya gerek de yoktur. Çünkü istediğim şeyi açıkça söylüyorum. Yanlış buyurmuş olabilirsiniz veya kusur bulmak için böyle düşünmüşsünüzdür. Lütfen o kinayenin ne olduğunu buyurunuz.

Şeyh: Şimdiki sohbetinizde "Muhammed resulullah" ayetindeki sıfatları beyan ederken buyurdunuz ki bunlar, ömrünün evvelinden sonuna kadar imanında şüphe ve tereddüt olmayan Ali bin Ebi Talib'e (k.v) mahsus olan bir takım sıfatlardır. Bu cümle, kinaye yoluyla diğer kimselerin imanlarında şüphe ve tereddüt olduğunu vurguluyor.

Hulefa-i Raşidin ve diğer sahabelerin, kendi imanlarında şek ve şüpheleri mi vardı? Kesinlikle bütün sahabe, Ali (k.v) gibi iman ettikleri ilk günden ömürlerinin sonuna kadar inançlarında sabit kalmış ve bir an olsun bile Resulullah (s.a.a)'ten, saparak uzaklaşmamışlardır.

Davetçi: Birinci olarak; arz edeyim ki ben sizin buyurduğunuz gibi konuşmadım. İkinci olarak; biliyorsunuz bir şeyi ispat etmek, başka bir şeyi nefyetmek manasına değildir. Üçüncü olarak; siz (gerçekleri öğrenmek yerine) sadece kusur bulmak peşinde olabilirsiniz, ama diğer kimseler böyle olmayabilir.

Siz kesinlikle bu beyanınızda (özür dileyerek söylüyorum) mugalata yaptınız. Allah şahittir ki, sizin zannettiğiniz gibi kinayeli konuşmayı aklımdan bile geçirmedim. Faraza ki (mugalata yapmak ve şüphe icat etmek kastınız da olmasaydı) böyle bir şey düşünmüş olsaydınız da, bunu yavaşça benden sormanız daha iyi olurdu; ben

de olumlu veya olumsuz bir cevap arz ederdim.

Şeyh: Sizin konuşma tarzından anlaşıldığına göre bir şeyler vardır. Elbette cevap vermemenin kendisi bir takım hayaller üretmektedir. Aklınızda ve zihninizde olanları gerçek senetler ile beyan etmenizi temenni ederim.

Davetçi: Bu soruyu sormakla, hayallerin üretilmesine siz sebep oldunuz. Yine de arz ediyorum, bundan vazgeçmeniz iyi olur; ısrar etmeyin.

Şeyh: Eğer ahlaksızlık yapıldıysa artık geçti; cevap vermekten başka çareniz yoktur. Eğer olumlu veya olumsuz cevap vermezseniz, kesinlikle rahatsızlığa sebep olacaktır; bunun iyi bir sonuç vereceğini zannediyorum.

Davetçi: Benden taraf asla edepsizlik olmaz; sizin ısrar veya başka bir tabirle tehditleriniz, hakikatlerin keşf olunmasına sebep oldu. Elbette bu hakikatler baştan beri sizin büyük alimleriniz tarafından keşf olunmuştur ki, kendi kitaplarında kaydetmişlerdir.

Ama şek ve şüphe konusuna gelince; tesadüfen imanları kemal derecesine ermeyen ashabın çoğu, bazen şek ve şüpheye kapılıyorlardı. Münteha onlardan bazıları şek ve şüphe içerisinde kalıyorlardı. Bundan dolayı bazı ayetler onların zemminde nazil oluyordu. Münafikun suresi onların hakkında nazil olmuştur.

Ama böyle soruların aleni olması ahlaki yönden doğru değildir. Zira cahil insanlar, cahilce aşırı sevgi veya buğzlarından dolayı itiraz edebilirler. Yine de temenni ediyorum ki, bu sorudan vazgeçin veya müsaade edin başka bir zaman kendi aramızda cevabını arz edeyim.

Şeyh: Yani demek istiyorsunuz ki Hulefa-i Raşidin (radiyallah-u anhum) şüphe edenlerden miydi?

Davetçi: Gerçekten mugalata yapıyorsunuz, asapları tahrik ediyorsunuz. Madem ki bu kadar ısrar ediyorsunuz, ben de sizi cevapsız bırakmayayım; eğer avamın içerisinde herhangi bir tepki yaratırsa, sorumlusu cenabınızdır. Benim; "Yanılıyorsunuz veya kasıtlı olarak böyle konuşuyorsunuz" dememin sebebi, kendi büyük alimlerinizin naklettikleri ve tarihte geçtiğinden dolayıdır.

Şeyh: Hangi konuda yazmışlar, onların şüphesi nerede imiş ve şüphe eden şahıslar kimlerdir? Lütfen beyan ediniz.

Davetçi: Tarih ve hadis kitaplarından anlaşıldığına göre, bazı şahıslar bir kez değil, belki bir kaç defa şüphe etmişler; ama hakikat zahir olunca şüpheleri yok olmuştur. Ancak bazıları öylece şüphe içerisinde kalmış ve Allah'ın gazabına uğramışlardır.

Ömer'in Hudeybiye'de Resulullah'ın (s.a.a)'in Peygamberliğinde Şüphe Etmesi

Nitekim meşhur Şafii fakihlerinden olan İbn-i Meğazili “Menakıb”da, Hafız Ebu Abdullah Muhammed bin Ebi Nasr Hamidi de “Cem’un Beyn’es- Sahihayn”da şöyle yazmışlardır:

“Ömer bin Hattap –r.z- dedi ki: “Hudeybiye’de şüphe ettiğim kadar, Muhammed’in peygamberliğinde şüphe etmedim.”

Halifenin sözü kullanış şeklinden, defalarca O Hazretin peygamberliğinden şüphe ettiği anlaşılmaktadır. Ancak Hudeybiye’deki şüphe diğer şüphelerinden daha kuvvetliymiş.

Nevvab: Kıble sahip (alicenap)! Bağışlayın, Hudeybiye’de ne oldu ki, onun şüphe etmesine yol açtı?

Davetçi: Olayın izahı çok geniştir. Ancak toplantının vaktini göz önünde bulundurarak olayın özetini huzurlarınıza arz edeyim.

Hudeybiye Vakıası

Bir gece Resulullah (s.a.a) rüyasında, ashabıyla beraber Mekke’ye gidip Umre yaptıklarını görüyor. Sabahleyin uykusunu ashaba anlatıyor. Ashap; “Sizin kendiniz bizim uykularımızı tabir edensiniz; buyurunuz bu uykunuzun tabiri nedir!” diye arz ediyorlar. Hazret şöyle buyuruyorlar: “İnşaallah biz Mekke’ye gidip amellerimizi yapacağız.”

Ama ne zaman müşerref olacaklarını belirlemiyor. Aynı yıl Resulullah (s.a.a) Allah’ın evinin ziyareti aşkından dolayı, ashapla birlikte, Mekke-i Muazzama’ya doğru hareket ediyorlar. Hudeybiye’ye[4] yetiştiklerinde, Kureyş kafirleri haberdar oluyorlar. Bundan dolayı savaş teçhizatıyla onların önüne çıkarak Mekke’ye girmelerine mani oluyorlar.

Resulullah (s.a.a) savaş kastıyla değil, hedefi sadece ziyaret olduğundan dolayı, Mekke kafirleriyle sulh yaparak anlaşma imzalayıp oradan geriye döndüler.

İşte bu olay esnasında Ömer, kendi itiraf ve ikrarına ve sizin de büyük alimlerinizin kaydettiğine göre Peygamberin nübüvvetinde şüpheye kapıldı. İşte bu yüzden Resulullah (s.a.a)’in yanına gelerek şöyle dedi:

“Ya Resulullah! Siz ki peygamber ve sözü doğru olansınız, bize demediniz mi Mekke’ye gideceğiz, orada saçlarımızı tıraş edeceğiz; şimdi neden tersi oldu?”

Hazret (s.a.a) buyurdular ki: “Acaba ben zaman tayin ettim mi? Bu yıl ziyaret edeceğiz dedim mi?”

Ömer: “Hayır, Ya Resulellah.” dedi.

Hazret (s.a.a) buyurdular ki: “Öyleyse dediklerim doğrudur, ziyarette bulunacağız inşaallah; uykumun tabiri vaki olacaktır; ancak uykunun tabiri Allah’ın iradesine bağlıdır; erken veya geç olabilir.”

İşte bundan dolayı Cebrail nazil olarak “Fetih” suresindeki şu ayeti indirdi:

“And olsun, Allah, resulünün gördüğü rüyanın hak olduğunu doğruladı. Eğer Allah dilerse, mutlaka siz Mescid-i Haram’a güven içinde, saçlarınızı tıraş etmiş, (kiminiz de) kısaltmış olarak ve korkusuzca gireceksiniz. Fakat Allah, sizin bilmediğinizi bildi, böylece de bundan başka da size yakın bir fetih ve zafer verecektir.”[5]

İşte bu, “Hudeybiye” olayının özeti idi. Bu olay, sabit müminler ve sarsılan insanlar için bir imtihandı.

(Söz buraya vardığında, beyler saatlerine bakarak gülerek şöyle dediler: Söz o kadar tatlı ve çekicidir ki, her şeyden gafil oluyoruz. Mecliste bulunanlara gerçekten çok zahmet verdik; dün gece beylerin vakti alındı,

bu gece de gece yarısını çok geçmiştir. Ahlaki olarak da iyi bir iş değildir, toplantıya son verirsek iyi olur. Bu arada çay ve tatlı ikram edildi, beylerin morallerinin düzelmesi için de biraz mizah ve şaka yaptık.)

Beklenmedik Sohbetler

Hafız: Kıble sahip (alicenap)! Sizi mülakat etmek ve özellikle sizin cezp edici ahlakınız bizi çok sevindirdi, sizinle daha fazla vakit geçirmek isterdik. O kadar cezp edici ahlakınız var ki insan elinde olmaksızın kendini size veriyor ve herhangi bir sözü olsa da sessizce sizi dinlemek zorunda kalıyor.

Nitekim bizim söyleyecek sözlerimiz çoktu, bir çok meseleler mücmel ve müphem kaldı. Ama ne yapalım mecburen vatana dönmek zorundayız, orada vakti geçen bir takım şahsi ve genel işlerimiz vardır. Ümit ediyoruz ki cenabınız, huzurunuzdan yeterli derecede istifade etmemiz için bizi minnettar ederek evimizi şereflendirirsiniz.

Nevvab: (Hafıza dönerek:) Biz sizin hareket etmenize izin vermeyiz. Zira iş öyle ince bir yere varmış ki, bu bir taraflık olmalı. Çünkü siz sürekli olarak bizlere diyordunuz ki, Rafızilerin (Şiilerin) hiçbir delil ve burhanları yoktur; tek başlarına kadının yanına gidiyorlar. Bizim karşımıza çıkarlarsa, aciz kalırlar.

Bizler bu toplantılarda tam aksine sizlerin susup aciz kaldığınızı gördük. Biz dinleyiciler, hakkı nerede gördüysek ona uymamız için, kesinlikle hakkın malum olması gerekir.

Hafız: (Nevvab’a hitaben:) Bizim sustuğumuzu ve cevap vermekten aciz kaldığımızı

zannederek yanılıyorsunuz. Hatibin tatlı konuşması, açık beyanı ve güzel ahlakı bizi susturdu. Biz de adaba riayet ederek aziz konuğumuzu incitmedik. Biz daha asıl sözlerimize geçmedik; eğer söze sıcağı sıcağına geçecek olursak, getireceğimiz delillerle göreceksiniz ki hak bizimledir ve bizim delillerimiz hakkı ispatlamaktadır.

Nevvab: (Hafıza yönelik:) Biz ilk baştan şu ana kadar mevlamız, serverimiz, kıble sahip Sultan'ul- Vaizin'den duyduğumuz sözlerin hepsi mantık, delil ve burhan üzere idi. Ama sizi mantık ve delil karşısında sessiz gördük.

Eğer delilimiz var diyorsanız, kesinlikle kalmalı ve beyan etmelisiniz. Ben size açıkça söylüyor ve tehlike olduğunu ilan ediyorum. Bu geceki konuşmaları yarın çıkan gazete ve dergiler yayınlayacak, bir takım insanın inancı zayıflayıp şüpheye düşeceklerdir.

Eğer hakkı layıkıyla açığa kavuşturmasanız, kesinlikle din ve şeriat sahibinin nezdinde sorumlusunuz.

Hafız: (Rengi kaçmış bir şekilde Nevvab'a:) Siz bu aziz misafiri de göz önünde bulundurun, kendi buyurduğuna göre "Meşhed" yolcusudur, vakti değerlidir. Hareket etmek istiyorlarmış, bizim için kalmışlar, ona daha fazla zahmet vermek ahlak kurallarıyla bağdaşmaz.

Davetçi: Sizin lütuflarınızdan çok memnunum. Benim hareketimle ilgili buyurduğunuz söz doğrudur. Ancak her ne kadar önemli işim de olsa, dini hizmet karşısında naçizdir. Benden taraf hiçbir mani yoktur. Hatta bir yıl bile sizler zahmete katlanırsanız, ben kendime hakkın perde arkasından çıkıp açığa kavuşmasını vazife bildiğimden dolayı devam etmeye hazırım.

Ayrıca böyle siz değerli alimlerin arasında olmak da beni daha mutlu kılıyor, özellikle de cenabınız beni güzel ahlakıyla meczup ettiniz. Sadece ev sahibi sayın Mirza Yakup Ali Han'a çok zahmet verdiğimizden dolayı mahcup oluyorum.

(Muhterem Kızılbaş şahsiyetlerinden olan Mirza Yakup Ali Han, Zülfikar Ali Han, Adalet Ali Han kardeşlerin hepsi birden yüksek sesle: "Biz sizden böyle sözleri beyan etmenizi beklemiyorduk, bizler ev sahibi değiliz, hatta cenabınız ömrünüzün sonuna kadar da burada kalırsanız bizim için zahmet değildir. Biz burada kapıcılarız, sizin vücudunuz bizim iftiharımızdır."

Cenabı Seyyid Muhammed Şah (Peşaver'in eşrafından) ve cenabı Ağa Seyyid Adil Ahzar (Peşaver'in Şia alimlerinden) buyurdular ki: "Birkaç gece de bu toplantıların şerefini bizim eve verin."

Mirza Yakup Ali Han da onların bu sözüne karşılık buyurdular ki: "Hayır! Kıble sahip Sultan'ul- Vaizin Peşaver'de bulunduğu sürece ve bu toplantılar devam edene

kadar burada olmaları gerekir.”)

Hafız: (Biraz sükut ettikten sonra) Sakıncası yoktur, madem ki ağalar istiyorlar kaç gün daha kalırım. Ama kıble sahibin buyurduğu gibi ev sahiplerine çok zahmet oldu, en iyisi bundan sonra toplantının yeri biz de olsun, böylece adalet de sağlanmış olur.

Davetçi: Ben ısrar etmiyorum, ama burası daha geniş ve büyük, bahçesi de vardır, toplantı için daha uygundur. Zaten sizin kendiniz de burayı seçmiştiniz. Yine de arz ediyorum benim için fark etmez, her yere emrederseniz ben sizin hizmetinizdeyim.

Mirza Yakup Ali Han: Ev açısından ve Kızılbaş cemaatı tarafından hiçbir sakıncası yoktur. Hafız bey yeni geldikleri için bizi iyi tanımayabilirler. Ama halk bizi çok iyi tanıyor. Kızılbaşlar misafir sever insanlardır, hizmette yorulmak bilmezler.

Özellikle bu ev, konaklama yeridir; toplantı ilmi, dini ve mezhebi münazaralar olduğu için gerçekten bizi hoşnut etmiştir.

Hafız: Benim için Peşaver’de kalmak çok zordur; çünkü tatil olmuş yapılacak bir takım işlerim vardır. Yine de beylerin davetini icabet ederek birkaç gün daha kalırım. Öyleyse inşaallah yarın görüşmek üzere sizden müsaade istiyorum.

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

YEDİNCİ OTURUM

(29 Recep 1345 Perşembe akşamı)

Gecenin ilk saatlerinde davetliler (sohbete katılacak olanlar) salona geldiler. Çay içip bir müddet samimi sohbetlerden sonra ciddi bir hava içerisinde oturum başladı.

Seyyid Abdulhay (Ehl-i Sünnet imamı): Kıble sahip (alicenap)! Birkaç gün önce bazı açıklamalarda bulundunuz. Kıble ve serverimiz Hafız bey sizden delil istediler. Ama siz meseleyi çarpıtarak konunun dışına çıktınız ve bir takım tabiri caizse ilmi mugalatalarla bizi oyalayarak konunun dışına çıktınız ve böylece asıl mesele arada kayboldu.

Davetçi: Buyurun efendim, konu ne idi ve hangi sorunuz cevapsız kaldı, lütfen hatırlatır mısınız?

Seyyid: Birkaç gün önce, efendimiz Ali’nin (k.v) Resulullah (s.a.a) ile nefsani özdeşliğini ve bu sebeple de Ali’nin bütün peygamberlerden üstün olduğunu buyurmadınız mı?

Davetçi: Doğru, böyle olduğunu şimdi de söylüyorum.

Seyyid: Öyleyse bizim eleştirimizi neden cevapsız bıraktınız?

Davetçi: Çok yanıldınız; size şaşırıyorum; bütün geceleri can kulağıyla delillerimizi dinlediğiniz halde, benim konudan kaçarak mugalata yaptığımı mı söylüyorsunuz? İşin içinde, konudan sıyrılıp kaçmak veya mugalata yapma diye bir şey yoktur. Laf lafı açtı, derken sohbet uzadı ve siz de bunu yanlış yorumladınız.

Ama kesinlikle konunun dışına çıkmadım ve meseleyle irtibatsız sözler de sarf etmedim. Siz bir takım sorular sordunuz; ben de mecburen cevapladım. Şimdi buyurun sormak istediklerinizi sorun. Allah'ın yardımıyla cevap vermeye hazırım.

Seyyid: İki insanın arasında, nefsani bir özdeşlik oluşup onların tek vücut haline gelmeleri nasıl mümkün olabilir? Bunu anlamaya çok meraklıyız.

Mecazi Özdeşlikle Hakiki Özdeşlik Arasındaki Fark

Davetçi: İki insan arasında hakiki özdeşlik olamaz. Bu imkansızdır; batıl oluşu da aşikardır. Hakiki özdeşliğin imkansız oluşu meselesi, kendi konusu dahilinde delillerle ispat olunmuştur. Böyle bir şeyin mümkün olmayışı apaçıktır. Öyleyse iddia edilen şey hakiki özdeşlik değildir. Söz konusu özdeşlik, mecaz ve mübalağa babındandır.

Çünkü birbirini çok seven veya bir çok yönleriyle birbirlerine benzeyen iki insan genellikle bir vücut olduklarını hissedercesine özdeşlik iddiası yaparlar.

Arap ve Arap olmayan edebiyatçı ve şairlerin söz ve şiirlerinde bu tür mübalağalar oldukça çoktur. Hatta evliyaullahın sözlerinde de bu çeşit mübalağalar açıkça görülmektedir. Örneğin: Emir'ul- Muminin Hz. Ali (a.s)'ın olduğu belirtilen bir şiirde şöyle geçmekte:

Kişilerin himmetleri (gayretleri) muhtelif işlerde çoktur.

Ama benim gayretim dünyada müsait bir dosttur.

Bu dost, iki bedene girmiş bir ruh gibidir.

Cisimleri iki cisim, ama ruh birdir.

Mecnun-i Amiri hakkında şu söz meşhurdur: Bir gün Mecnun'a hacamat[6] yapmak istediklerinde, Mecnun, kendisine hacamat yapmamaları için ısrarla şöyle diyordu: "Ne olur bu işten vazgeçin.

Çünkü neşterin, Leyla'ya dokunacağından korkuyorum. Zira Leyla benim damarlarımda yer almıştır." Şairler bu manayı şiir şeklinde dile getirmişlerdir:

Hacamattan korkmuyorum diye söyledi Mecnun.

Zira dağlardan daha yücedir sabrım benim.

Lakin Leyla ile dolup taşmıştır bedenim.

Bu sedef o incinin sıfatlarıyla doludur.

Aydın bir kalbe sahip olan akıl;

Leyla ile benim aramda fark olmadığını anlar.

Ey hacamat eden, bana hacamat yaptığında,

Neşteri Leyla'ya dokunduracağından korkarım.

Ben Leylalım, Leyla da ben.

Biz iki bedene girmiş bir ruhuz.

Onun ruhu benim ruhum; benim ruhum da onun ruhudur.

İki ruhun bir bedende yaşadığını kim görmüştür?

Edebiyat üstatlarının eserlerine bakacak olursanız, bu çeşit mübalağa ve mecazi sözleri çok görürsünüz. Nitekim tatlı dilli edebiyatçı şair şöyle demiştir:

Ben aşık olan kimseyim; aşık olunan da benim.

Biz bir bedene girmiş iki ruhuz.

Beni gördüğün zaman, onu görürsün.

Onu gördüğünde de beni görürsün.

Peygamber ve Ali’nin Nefsani Özdeşliği

Bundan fazla beylerin vaktini mukaddimede almış olmayayım. Şimdi şu netice ve sonucu alıyorum ki, eğer ben size; “Emir’ul- Muminin Ali (a.s)’ın Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ile nefsani özdeşliği vardı” dediysem, sizin dikkat ve düşünceleriniz hakiki özdeşliğe yönelmesin.

Zira hiç kimse hakiki özdeşliği iddia etmemiştir. Eğer bir kimse böyle bir özdeşliğe inanırsa, böyle bir inanç kesinlikle batıl ve itibarsızdır.

Binaenaleyh bu özdeşlik, hakiki değil mecazidir. Ondan kast olunan da, ruh ve

kemal eşitliğidir, cisim değil. Kesinlikle Emir'ul- Muminin Ali (a.s), nass ve delille istisna edilen hariç, bütün fazilet, kemal ve sıfatlarda Resulü Ekrem (s.a.a) ile eşitti.

Hafız: Öyleyse bu kaide ve kurala göre, Muhammed ve Ali'nin, birlikte peygamber olmaları gerekir. Sizin sözlerinizden anlaşıldığı üzere Ali de peygamberlikte ortakmış; vahiy de özdeşlikten dolayı mecburen her ikisine nazil oluyormuş!

Davetçi: Gerçekten mugalata yaptınız; durum sizin beyan ettiğiniz şekilde değildir. Biz ve Şialardan hiç kimse, böyle bir inanca sahip değiliz. Meclisin vaktini münakaşa ile almanızı ve konuşulan konuların tekrar olunmasına sebep olmanızı sizden beklemiyordum.

Daha şimdi, nass ve delilin istisna ettiği hariç bütün kemallerde eşit olduklarını arz ettim. Nass ve delilin de istisna ettiği nübüvvet-i Hasse ve onun şartlarıdır; ki vahyin nazil oluşu ve hükümler, o şartlardandır.

Geçen akşamlarda yapılan açıklamaları unuttunuz mu? Eğer unuttuysanız, yayınlanan gazete ve dergilere müracaat ediniz; göreceksiniz ki biz geçen gecelerde, "Menzilet" hadisinin yanı sıra,

Hz. Ali'nin nübüvvet makamına sahip olduğunu, fakat Hatem'ul- Enbiyanın din ve şeriatının emri altında olduğunu ispatladık. İşte bundan dolayı, vahiy Hz. Ali (a.s)'a inmemiş ve O'nun nübüvvet makamı, Harun'un Musa dönemindeki nübüvvet makamından da fazla olmamıştır.

Hafız: Siz bütün fazilet ve kemallerde eşitliğe inandığınız için bu inanç nübüvvet ve nübüvvetin şartlarında da eşitliği gerektirmektedir.

Davetçi: Zahirde böyle düşünülmesi mümkün olabilir, ama eğer birazcık dikkat etseniz, meselenin beyan ettiğinizden başka bir şey olduğunu tasdik edeceksiniz. Nitekim geçen akşamlarda,

nübüvvet için mertebe ve derecelerin olduğunu Kur'ân ayetleri ile vurgulamış ve nübüvvete sahip olanların bazılarının, diğer bazılarına nazaran üstün olduğunu ispatlamıştık. Allah-u Teâla da Kur'ân'da açıkça şöyle buyurmaktadır: "O peygamberlerden bazısını bazısına üstün kıldık."

Peygamberlerin bütün derece ve mertebelerinden en üstün derece Muhammed (s.a.a)'in özgü nübüvvetinin mertebesidir. İşte bunun için Allah-u Teâla Ahzab süresinin 40. ayetinde şöyle buyuruyor:

"Muhammed, sizden birisinin babası değildir; fakat Allah'ın Resulü ve peygamberlerin sonuncusudur."

İşte o kemal, hatemiyete sebep olan has nübüvvettir. Öyleyse bu has kemalde hiç kimse ortak olamaz; ama diğer kemal ve faziletlerde eşitlik hükmündedirler. Bu mananın ispat olması için delil ve burhanlar yeterince çoktur.

Seyyid: Acaba kendi iddianızı ispat etmek için Kur'ân-ı Kerim'den bir deliliniz var mı?

Mübahele Ayeti

Davetçi: Elbette ilk delilimizin Kur'ân'dan olduğu gayet açıktır; ki bu bizim en muhkem semavi senedimizdir. En büyük delil, Kur'ân-ı Kerim'de apaçık buyurulmuş olan şu mübahele ayetidir:

"Sana gelen bunca ilimden sonra, yine de bu hususta seninle çekişip-tartışmalara girişirlerse de ki: Gelin, oğullarımızı ve oğullarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, nefsimizi (kendimizi) ve nefsinizi (kendinizi) çağıralım; sonra karşılıklı lanetleşelim de Allah'ın lanetini yalan söylemekte olanların üstüne kılalım."

Sizin kendi alimlerinizden tanınan muteber şahıslar ve müfessirler, örneğin; imam Fahri Razi Tefsir-i Kebir'de, imam Ebu İshak Salebi "Keşf'ul- Beyan"da, Celaluddin Süyuti "Dürr'ül- Mensur"da, Gazi Beyzavi "Envar'ut- Tenzil"de, Carullah Zemahşeri "Keşşaf"da, Müslim bin Haccac "Sahih"de,

Ebu'l- Hasan Fakih bin Meğazili eş-Şafii el-Vasitî "Menakıb"da, Hafız Ebu Naim İsfehani "Hilyet'ul- Evliya"da, Nuruddin Maliki "Fusul'ul- Muhimme"de, Şeyh'ul-İslâm Himvini "Feraid"de, Ebu'l- Muayyid Harezmi "Menakıb"da, Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi "Yenabi'ul- Mevedde"de, Sibt bin Cevzi "Tezkire"de,

Muhammed bin Talha "Metalib'us- Süul"da, Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii "Kifayet'ut- Talip"te İbn-i Hacer-i Mekki "Savaik'ul- Muhrika"da ve bunlardan başkaları, bu ayetin nüzul olduğu günü Mübahele günü yazıyorlar ve o gün Zilhicce ayının 24'ü veya 25'i imiş.

Hz. Peygamber'in Necran Nasranileriyle Tartışması

Resulü Ekrem (s.a.a) Necran Nasranilerini (Hıristiyanlarını) İslâm'a davet ettikten sonra, onların büyük alimlerinden olan Seyyid, Akıb, Casilik, Alkame ve 70 kişiye aşkın diğer kimseler, 300 kişiye ulaşan kendi takipçileriyle birlikte Medine'ye geldiler. Resulullah'la yaptıkları birkaç ilmi münazaralarda, sabit ve muhkem delillerle gereken cevapları alarak yenilgiye uğradılar. Zira O Hazretin delilleri, onların elinde bulunan güvenilir kitaplardandı.

O kitaplarla kendi hakkaniyetini, Hz. İsa'nın O Hazretin alamet ve nişaneleri hakkındaki söyledikleri sözleri ve zuhur edeceğinden haber verdiğini onlara anlattı. Nasraniler Hz. İsa'nın verdiği haberlere göre böyle bir zuhurun bekleyişi içinde

idiler; ki O (Resul) deveye binerek (Mekke'de bulunan) Faran dağlarından zahir olacak, İyr ve Uhud (Medine'de) arasında hicret edecektir. Resulullah (s.a.a)'in delilleri öyle güçlü idi ki, teslim olmaktan başka cevapları yoktu.

Ama makam ve mevki sevgisi onların teslim olmasına mani oldu. Onlar İslâm'ı kabullenmediklerinden dolayı Resulullah (s.a.a) Allah'ın emri üzerine, doğrunun yalancıdan ayırt edilmesi için onlara mübahele (karşılıklı beddua) yapma önerisinde bulundu. Nasraniler de bu öneriyi kabullenip bu işin yarına bırakılmasını söylediler; Hazret de kabul etti.

Nasranilerin Mübahele İçin Hazırlanması

Belirtilen gün olan ertesi gün, Nasranilerin hepsi yetmişten fazla kendi alimlerinin eşliğinde, Medine'nin çıkışında, Resulullah (s.a.a)'in çok büyük ve kalabalık bir toplulukla onları yıldırmak ve korkutmak için geleceğini bekliyorlardı.

Aniden "Medine" kalesinin kapısı açıldı, Resulullah (s.a.a), sağında bir genç, solunda hicaplı bir kadın ve ön tarafında ise iki çocuk olduğu bir halde gelerek Nasranilerin karşısındaki bir ağacın altında oturdular. Buların dışında kimse O'nlarla gelmemişti.

Nasranilerin en bilgini ve alimi olan oskof, mütercimlerden Muhammed ile gelenlerin kim olduklarını sordu. Mütercimler; "O genç, O'nun damadı ve amcası oğlu Ali bin Ebi Talip'tir, O kadın O'nun kızı Fatıma'dır, O iki çocuk ise O'nun torunları ve kızının evlatları olan Hasan ve Hüseyin'dir" dediler.

Oskof bu durumu görünce Nasrani alimlerine şöyle dedi: Bakınız Muhammed nasıl da mutmain bir halde en yakınlarını, evlatlarını ve en çok sevdiği azizlerini mübahaleye getirip onları belaya maruz bıraktı. Allah'a and olsun ki, eğer O'nun tereddüt veya korkusu olsaydı, asla onları getirmez ve mübaheleden vazgeçerdi veya en azından ailesinden olan azizlerini bu hadiseden uzak tutardı. O'nunla mübahele yapmamız, kesinlikle doğru değildir.

Eğer Rum Kayseri'sinden korkmasaydım ona iman ederdim. Öyleyse O'nun isteklerini kabullenerek O'nunla anlaşıp kendi şehrimize dönelim. Onların hepsi; "Söylediklerin sahih ve doğrudur" deyip Oskofu tasdik ettiler. Daha sonra Oskof, Hz. Peygamber'e; "Biz seninle mübahele yapmıyor, anlaşmak istiyoruz." dedi. Hazret de onların bu teklifini kabul ettiler.

Barış anlaşması Hz. Ali (a.s)'ın eli ile yazıldı. Evrafi kumaşlarından, her kumaşın kıymeti kırk dirhem olmak şartıyla iki bin kumaş, bin mıskal altın ve bunların yarısının yani bin kumaş ve beş yüz mıskal altının Muharrem ayında ve diğer yarısının da Recep ayında verilmesinin gerekliliği yazıldıktan sonra her iki taraf da imzaladı.

Daha sonra kendi diyarlarına döndüler. Yolda giderken onların alimlerinden olan Akıb kendi yaranlarına şöyle dedi: “Allah’a and olsun ki, ben ve siz, bu Muhammed’in vaat edilen peygamber ve söylediklerinin de Allah tarafından olduğunu biliyoruz. And olsun Allah’a ki, herhangi bir peygamberle mübahele eden kimse, kurtuluşa ermemiştir;

neticede onların büyük ve küçüklerinden hiçbir kimse sağ kalmamıştır, hepsi helak olup gitmiştir. Eğer biz de mübahele etseydik, kesinlikle hepimiz helak olurduk ve yer yüzünde bir tane dahi Nasrani kalmazdı. And olsun Allah’a; ben onlara baktığımda öyle simalar gördüm ki, eğer Allah’tan isteseydiler, dağları yerinden oynatırlardı.

Hafız: Beyan ettikleriniz sahih, doğru ve bütün Müslümanlar tarafından kabullenilmektedir. Ama bizim konumuz olan, Ali (k.v) ile Resulullah’ın (s.a.a) nefsani özdeşliği meselesiyle ne alakası vardır?

Davetçi: Bu ayeti kerimede, bizim şahit ve delilimiz “Enfüsena” (nefslerimiz) kelimesidir. Zira bu olayda kaç tane önemli nükte gözükmektedir.

Birinci olarak; Resulullah (s.a.a)’in hakkaniyetinin ispat oluşudur. Zira eğer hak olmasaydı mübaheleye cesaret etmez ve aynı zamanda Nasranilerin büyük alimleri de mübaheleden kaçmazlardı.

İkinci olarak; bu ayeti kerime, İmam Hasan ve İmam Hüseyin (a.s)’ın Resulullah’ın oğulları olduğuna delalet etmektedir. (Nitekim birinci akşam bu konuya değinmiştim.)

Üçüncü olarak; bu ayeti şerifle, Emir'ul- Muminin Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin’in (Allah’ın selamı onların hepsinin üzerine olsun) Resulullah (s.a.a)’den sonra, mahlûkatın en şerif ve en aziz insanları oldukları ispat edilmektedir.

Nitekim sizin, Zemahşeri, Beyzavi, Fahri Razi gibi bütün mutaassıp alimleriniz kendi kitaplarında buna değinmişlerdir. Özellikle Carullah Zemahşeri bu ayeti şerifenin tefsirinde genişçe bahsedip Âl-i Aba’nın beş ferdinin bir araya toplanmasının hakikatlerini ortaya serdikten sonra şöyle diyor: “Bu ayet, Peygamberle birlikte abanın altında toplananların, en faziletli olduklarına en büyük delildir ve bu ayetten daha büyük bir delil olamaz.”

Dördüncü olarak; bu ayet, Hz. Ali (a.s)’ın Hz. Peygamber (s.a.a)’in bütün ashabından daha üstün ve faziletli olduğuna bir delildir. Zira Allah-u Teâla bu ayette,

Hz. Ali’yi Hz. Peygamber’in nefsi olarak tanımlamıştır. “Enfusena” (nefislerimiz) kelimesinden kasıt, Resulullah’ın kendi nefsi olmadığı apaçıktır. Zira davet, değişikliği gerektirmektedir ve insan hiçbir zaman kendisini davet etmeye emr

olunmamıştır. Öyleyse bu ayetteki “enfusena”dan kasıt, Resulullah (s.a.a)’in nefsi mesabesinde olan başka birisinin davet olunmasıdır.

Zira, Şia ve Sünni fırkalarının, güvenilir ve muteber olan bütün müfessir ve muhaddisleri (hadisçiler), Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin (aleyhum’us- selam)’dan başka hiç kimsenin Mübahele günü Resulullah’ın yanında olmadığını söylemişlerdir. Çünkü, “ebnaena ve ebnaekum” (bizim oğullarımız ve sizin oğullarınız) cümlesinden Hasan ve Hüseyin; “nisaena ve nisaekum” (kadınlarımız ve kadınlarınız) cümlesinden de Hz. Fatıma kast olunmuştur. Mezkur heyette, Emir’ul- Muminin Ali (a.s)'ın dışında, kendisine “Enfüsena” (nefislerimiz) denilecek kimse kalmamaktadır.

İşte, “Enfüsena” kelimesiyle, Hz. Peygamber efendimiz ile Hz. Ali (aleyhum’es-selam) arasında nefsani özdeşliğin olduğu ispat olmaktadır. Binaenaleyh, Hak Teala, Hz. Ali’yi, Hz. Muhammed (s.a.a)’in nefsi olarak tanımlamıştı. İki şahıs arasında, hakiki özdeşlik ve birlik muhal olduğundan dolayı, buradaki özdeşlik mecazi özdeşliktir.

Beyler iyi biliyorlar ki, Usul ilminde şöyle bir kural vardır: Lafzı en yakın mecaza hamletmek, uzağa hamletmekten daha evladır. En yakın mecaz da, delille istisna edilen hariç, bütün iş ve kemallerde eşit ve ortak olmaktır. Biz daha önce arz ettik ki, delil ve icmayla hariç olan şey,

Hz. Peygamber’in nüvüvvet-i hasse’si ile vahyin nazil oluşudur; ki biz, Hz. Ali’yi bu hususta Hz. Peygamber’le eşit ortak bilmiyoruz. Ama ayeti kerimenin hükmüne göre, diğer bütün kemallerde eşittirler. Kesinlikle İlahi feyiz (lütuf), Mebde-i Feyyaz (Allah-u Teâla)’dan taraf, mutlak olarak Hz. Peygamber’in bizzat kendi vasıtasıyla Hz. Ali’ye ulaşmıştır. İşte bunun kendisi, bizim iddia ettiğimiz nefsani özdeşliğe delildir.

Hafız: Nefs’in mecazi anlamda davet edilmesi nereden belli? Bir mecazinin diğer bir mecaziden evla olması da doğru değildir.

Davetçi: Sizden, münakaşa etmemenizi, meclisin vaktini boşa geçirmemenizi, insafın dışına çıkmamanızı ve çıkmaza girdiğinizde de konuyu bırakmanızı rica ediyorum. Kesinlikle, sizin gibi insaflı bir alimden münakaşa ve mücadele beklentimiz yoktur. Zira hem siz ve hem de fazilet ehli kimselerin yanında, nefs’in mecazi anlamda kullanmasının diğer mecazilerden daha yaygın oluşu sabittir.

Daha önce arz ettiğim gibi, Arap ve Arap olmayan edip ve şairlerin lisanında mecazi özdeşlik çok yaygındır. Nitekim insanların defalarca birbirlerine; “Sen benim canımsın” veya “Sen benim canım gibisin” dediğini hepimiz duymuşuz. Özellikle bu mana, hadislerin lisanında Hz. Ali (a.s) için çok rivayet olunmuş ve bunların her biri bizim maksadımızın ispatı için yeterli birer delildirler.

Hz. Peygamber İle Hz. Ali’nin Eşitliğine Dair Hadisler

İmam Ahmed bin Hanbel “Müsned”inde, Şafii fakihi olan İbn-i Meğazili Menakıb’da, Muvaffak bin Ahmed (Hatib-i Harezmi) Menakıb’da, Resulullah’ın (s.a.a)’in defalarca şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

“Ali benden ve ben de O’ndanım; O’nu seven beni sevmiş ve beni seven de şüphesiz Allah’ı sevmiştir.”

Aynı şekilde, İbn-i Mace Sünen’inin 1. cildinin 92. sayfasında, Tirmizi Sahihi’nde, İbn-i Hacer “Savaik”te imam Ahmed, Tirmizi, Nesai ve İbn-i Mace'den Hz. Ali (a.s)’ın faziletleri hakkındaki nakletmiş olduğu 40 hadisin 6. hadisinde, imam Ahmed bin Hanbel Müsned'inin 4. cildinin 164. sayfasında,

Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii, İbn-i Simak’ın Müsned'inin 4. cildi ve Tebarini’nin “Mucem'ul- Kebir”inden naklen “Kıyafet’ut- Talib” kitabının 67. babında, imam Ebu Abdurrahman Nesai “Hasais” adlı kitabında, Hanefi olan Süleyman Belhi, “Mişkat”tan naklen “Yenabi’ul- Mevedde”nin 7. babında Ceyş bin Cunadet’il- Seluli’den Resulü Ekrem (s.a.a)’in Veda Haccında Arafat’ta şöyle buyurduğunu rivayet etmişlerdir:

“Ali bendendir, ben de Ali’denim; ben ve Ali’den başka kimse (benim vazifemi) eda edemez.”

Hanefi olan Süleyman Belhi “Yenabi’ul- Mevedde” kitabının 7. babında, Abdullah bin Ahmed bin Hanbel’in “Zevaid-i Müsned”inden naklen İbn-i Abbas'a istinaden şöyle nakletmiştir: Resulü Ekrem (s.a.a) müminlerin annesi Ümmü Seleme'ye şöyle buyurdular:

“Ali bendendir, ben de O’ndanım; O’nun eti benim etimden ve O’nun kanı benim kanımdandır; O bana nispetle Harun’un Musa’ya olan konumu gibidir. Ey Ümmü Seleme! Duy ve şahit ol ki, bu Ali, Müslümanların seyyidi ve efendisidir.”

Hamidi “Cem’un Beyn'es- Sahihayn”de ve İbn-i Ebi'l- Hadid “Nehc'ül- Belağa Şerhi”nde, Resulü Ekrem (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu naklediyorlar:

“Ali bendendir, ben de Ali’denim; Ali bana nispetle, bedendeki baş gibidir; O’na itaat eden şüphesiz Allah’a itaat etmiştir.”

Muhammed bin Cerir-i Taberi Tefsirinde ve Şafii fakihi olan Mir Seyyid Ali Hemedani “Meveddet'ul- Kurba” adlı kitabinin 8. Meveddet'inde Resul-ü Ekrem (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

“Allah-u Teâla bu dini Ali’nin vasıtası ile kuvvetlendirdi; şüphesiz O benden, ben de O’ndanım; “Efemen kane ala beyyinetin min Rabbihi ve yetluhu şahidun minhu”[7]

ayeti O’nun hakkında nazil olmuştur.”

Şeyh Süleyman Belhi “Yenab'ü-l Mevede” adlı kitabının 7. babını bu konuya tahsis ederek o bölüme şu unvanı vermiştir: “El- bab’us- Sani Fi Beyani enne Aliyyen (k.v) Ke-nefsi Resulillah (s.a.a) ve Hadis-i Aliyyun Minni ve ene Minhu” (7. bab, Ali’nin (k.v) Resulullah (s.a.a)’in nefsi gibi olmasının beyanı ve “Ali bendendir ve ben de O’ndanım” hadisi hakkındadır.)

Süleyman Belhi bu babda, çeşitli yol ve farklı lafızlarla, Resulü Ekrem (s.a.a)’den 24 hadis naklederek O Hazretin şöyle buyurduğu nakletmiştir: “Ali, benim nefsim mesabesindedir.” Babın sonunda da Menakıb’tan naklen Cabir’in şöyle dediğini naklediyor: Resulullah (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu duydum:

“Ali’de bir takım hasletler (özellikler) vardır ki, eğer onlardan biri, herhangi bir kişi için olsaydı, fazilet ve şeref bakımından ona yeterli olurdu.”

O hasletler, Resulullah (s.a.a)’in Hz. Ali hakkında buyurduğu şu sözlerden ibarettir:

“Ben kimin mevlası isem Ali de onun Mevlasıdır.”

“Ali bana nispetle Harun’un Musa’ya konumu gibidir.”

“Ali bendendir, ben de ondanım.”

“Ali bana nispetle benim nefsim gibidir; O’na itaat bana itaattir, O’na itaatsizlik bana itaatsizliktir.”

“Ali’ye karşı savaş, Allah’a karşı savaştır; Ali’yle barış içerisinde olmak, Allah ile barış içerisinde olmaktır.”

“Ali’nin dostu Allah’ın dostudur; Ali’nin düşmanı Allah’ın düşmanıdır.”

“Ali, Allah’ın kullarına olan hüccetidir.”

“Ali’yi sevmek iman ve ona düşman olmak ise küfürdür.”

“Alinin hizbi, Allah’ın hizbidir; O’nun düşmanlarının hizbi ise şeytan’ın hizbidir.”

“Ali hak ile, Hak da Ali iledir; onlar birbirlerinden ayrılmazlar.”

“Ali cennet ile cehennemin bölücüsüdür.”

“Ali’den ayrılan benden ayrılmış, benden ayrılan da Allah’tan ayrılmıştır.”

“Ali’nin Şiaları, kıyamet günü kurtuluşa erecek olanların ta kendileridir.”

Mezkur babın sonunda Menakıb'tan naklen diğer uzun bir hadis de zikretmekte; o hadisin sonunda şöyle geçiyor:

"Beni nübüvvete seçene ve beni mahlukatın en üstün kılan Allah'a and olsun ki, (ey Ali) şüphesiz sen, Allah'ın kullarına olan hücceti, O'nun sırrına olan emini ve O'nun kullarına olan halifesisin."

Bu tür hadisler, sizin alimlerinizin itibarlı kitaplarında ve "Sıhah-ı Sitte"de çok zikr olunmuştur. Bunları görmüşsünüz veya sonradan mütalâa edip hepsinin mecazi özdeşliğe alamet olduğunu tasdik edeceksiniz. Binaenaleyh "Enfüsena" kelimesi, nesebi, hasebi ve harici kemallere göre, ilim ve amel açısından Hz. Ali (a.s)'ın, irtibat ve özdeşliğinin çok güçlü oluşuna apaçık bir delildir.

Sizler ilim ehli olduğunuz için, inşaallah inattan uzak durarak bu ayeti kerimenin bizim konu ve maksadımıza, kat'i bir delil olduğunu tasdik edersiniz.

Bu ayet ile aynı zamanda sizin ikinci sorunuzun cevabı da verilmiş oldu. Zira biz, Hz. Ali (a.s)'ın "Enfüsena" ayeti ile, has nübüvvet ve vahyin nüzulü hariç diğer bütün kemal, makam ve faziletlerde Resulullah (s.a.a) ile eşit olduğunu ispatladığımızda, Hz. Ali a.s)'ın bütün sahabe ve ümmetten üstün olduğunu anlamış oluruz.

Bundan da öte, bu ayetin delaletine, akıl ve naklin hükmüne göre, O Hazretin bütün peygamber, sahabe ve ümmetten istisnasız olarak üstün olması gerekir. Nitekim Resulü Ekrem (s.a.a) de bütün Enbiya ve ümmetten üstün ve faziletliydi.

Peygamber (s.a.a) Bütün Peygamberlerden Üstün Olduğundan Dolayı Hz. Ali de Onlardan Üstündür

Sizler, imam Gazali'nin "İhya'ul- Ulum", İbn-i Ebi'l- Hadid'in "Nehc'ül- Belağa Şerhi"nin, imam Fahri Razi, Carullah Zemahşeri, Beyzavi, Nişaburi gibi şahısların tefsir kitaplarını okuduğunuz zaman onların, Resulü Ekrem (s.a.a)'in, bir hadislerinde; "Ümmetimin alimleri, Beniisrail'in peygamberleri gibidir." buyurduğunu nakl ettiklerini görürsünüz. O Hazret diğer bir hadiste de şöyle buyur-muştur:

"Ümmetimin alimleri, Ben-i İsrail peygamberlerinden daha üstündürler."

Bu ümmetin alimleri, ilimlerini Muhammed (s.a.a)'in ilim kaynağından alıp Ben-i İsrail peygamberleri gibi veya onlardan üstün olabiliyorlarsa, sizin muteber alimlerinizin de Resulullah (s.a.a)'den naklettikleri naslara göre Hz. Ali bütün peygamberlerden üstün olması gerekir ve bunda şek ve tereddüt asla yoktur.

Zira Resulü Ekrem (s.a.a) buyurmuştur ki: "Ben ilim şehriyim, Ali de onun kapısıdır." Veya; "Ben hikmet eviyim, Ali de onun kapısıdır." Hz. Ali (a.s)'ın

kendisinden de bu konu hakkında soru sorduklarında, üstünlüğünün bazı yönlerine değindiler.

Sa’saa’nın Hz. Ali’den, O’nun Peygamberlerden Üstün Oluşunun Sebebi Hakkındaki Soruları ve Onların Yanıtı

Hicretin 40. yılı mübarek Ramazan ayının 20. Gününde, Resulü Ekrem’in de önceden haber verdiği gibi zalim ve bedbaht olan Abdurrahman bin Mülcem-i Muradi tarafından zehirli bir kılıç ile mübarek kafasından darbe alan Hz. Ali (a.s), ölüm nişaneleri belirdiğinde, oğlu İmam Hasan’a,

kapı arkasında toplanan Şiaların gelip kendisini görmelerine izin verilmesini emretti. Onlar gelip yatağın etrafında toplandıklarında sessizce O Hazret için ağlıyorlardı. Hz. Ali (a.s) çok halsiz bir halde onlara şöyle buyurdular:

“Beni kaybetmeden önce, istediğiniz soruyu sorun; fakat sorularınız kısa olsun.”

Ashabın her biri soru sorup cevaplarını alıyorlardı. Onlardan biri, Şia’nın büyük şahsiyet ve ravilerinden olan Kufe'nin meşhur hatibi Sa’saa bin Suhan'dı. Şia alimlerinin yanı sıra kendi büyük alimleriniz, hatta Sıhah yazarları onun rivayetlerini Hz. Ali ve İbn-i Abbas’dan nakletmişlerdir.

İbn-i Abdulbirr “İstiab” adlı kitabında İbn-i Sa’d “Tabakat”ta İbn-i Kuteybe “Maarif”de ve diğer büyük alimleriniz onun yaşantı ve durumu hakkında şerhler yazarak onu güvenilir ve adil bilip Hz. Ali (a.s)’ın alim, fazıl, sadık ve takvalı ashabından biri olduğunu nakletmişlerdir.

Sa’saa Hz. Ali (a.s)’a şöyle arz etti: “Siz mi üstünsünüz, Adem mi?

Hz. Ali (a.s): “İnsan kendisini tarif ve tezkiye etmesi çirkin bir şeydir; ama “Rabbinin nimetlerini anlat” babından dolayı söylüyorum: Ben Adem’den daha üstünüm.”

Sa’saa: “Ey Emir’el-Muminin! Hangi delile göre siz Adem’den daha üstünsünüz?”

Hz. Ali (a.s): “Adem (a.s) için buğday hariç, cennette bütün rahmet, rahatlık ve nimetler hazırlanmıştı; O nehy edilmesine rağmen o buğdaydan yiyerek cennet ve Hakkın rahmetinin dışına çıktı. Ama Allah Teala beni, buğdayı yemeden men etmemesine rağmen kendi istek ve irademle dünyayı önemli bilmediğimden dolayı, buğdaydan yemedim...”

Bu söz, insanın keramet ve faziletinin, Allah katında zühd ve takva ile oluşuna kinayedir. Zira dünya ve dünya güzelliklerinden daha çok perhiz edenlerin, Allah katında değer ve yakınlığı daha fazladır. Nitekim zühd ve takvanın son derecesi de, yasaklanmayan helallerden uzak durmaktır.

Sa’saa: “Siz mi daha faziletlisiniz, yoksa Nuh peygamber mi?”

Hz. Ali (a.s): “Ben Nuh'tan daha faziletliyim.”

Sa’saa: “Hangi delile göre, siz Hz. Nuh’dan daha faziletlisiniz?”

Hz. Ali (a.s): “Hz. Nuh kendi kavmini Allah’a davet ettiğinde onlar itaat etmediler; üstelik, O Hazrete çok eziyet ve zulüm ettiler. Sonunda onlar hakkında beddua edip şöyle dedi: “Allah'ım, yer yüzünde kafirlere bir diyar dahi bırakma (yani onların hepsini helak et.)” Ama ben Hatem’ul- Enbiya (s.a.a)'den sonra, bu ümmetten onca darbe ve eziyet görmeme rağmen kesinlikle onların hakkında beddua etmedim ve tamamen sabrettim.”

Nitekim meşhur “Şıkşıkıyye” hutbesinde şöyle buyuruyor:

“Gözümde diken ve boğazımda kemik olduğu halde sabrettim...”

Bu söz, belalara karşı sabrı çok olan kimsenin hakka en yakın mahluk olduğuna kinayedir.

Sa’saa: “Siz mi daha üstünsünüz, yoksa İbrahim mi?”

Hz. Ali (a.s): “Ben İbrahim’den daha üstünüm.”

Sa’saa: “İbrahim’e üstün oluşunuzun delili nedir?”

Hz. Ali (a.s): “İbrahim Allah Tealaya; “Rabbim, ölüyü nasıl diriltirsin?” diye sordu. Allah Teala; “İnanmıyor musun?” diye buyurdu. İbrahim; “Evet inanıyorum, ama (onu görmekle) kalbimin mutmain olmasını istiyorum.” dedi. Ama benim imanım öyle bir yere varmış ki, eğer hicaplar kaldırılırsa zerre kadar yakinimde artış olmaz.”

Bu söz, şahsın derece ve makam yüceliğinin hakk'ul- yakin mertebesine ulaşması için, o şahsın yakin makamına ulaşması gerekliliğine kinayedir.

Sa’saa: “Siz mi daha üstünsünüz, yoksa Musa mı?”

Hz. Ali (a.s): “Ben Musa’dan daha faziletliyim?”

Sa’saa: “Siz hangi delile göre Musa’dan daha üstünsünüz?”

Hz. Ali (a.s): “Allah Teâla, Hz. Musa’yı Firavun’u davet etmek için Mısır’a gönderdiğinde Musa Rabbine şöyle dedi:

“Rabbim, ben onlardan bir kişi öldürdüm, beni öldüreceklerinden korkuyorum. Kardeşim Harun, dil bakımından benden daha fasihtir; Onu da benimle beraber,

beni doğrulayan bir yardımcı olarak gönder. Zira ben, onların beni yalanlayacaklarından korkuyorum.”

Ama ben, babası, kardeşi, amcası, dayısı, ve yakın akrabasını öldürmediğim pek az kimse olmasına rağmen, Resulullah (s.a.a) Allah tarafından beni

“Tevbe” süresinin ilk ayetlerini Mekke’de Ka’be’nin üzerinde Kureyş kafirlerine okumam için görevlendirdiğinde, asla korkmayıp emre itaat ettim ve yalnızca gidip görevimi tamamlayıp “Tevbe” suresinin ayetlerini onlara açıkladıktan sonra geri döndüm.”

Bu söz, şahsın üstünlüğünün Allah’a tevekkül ile olabileceğine ve tevekkülü çok olanın da üstün olduğuna kinayedir. Musa (a.s) kendi kardeşine itimat edip ona güvendi. Ama Emir’ul- Muminin Ali (a.s), Allah’a kamil bir tevekkül edip Hak Teala’nın geniş kerem ve lütfüne itimat etti.

Sa’saa: “Siz mi mi daha üstünsünüz, yoksa İsa mı?”

Hz. Ali (a.s): “Ben İsa’dan daha üstünüm?”

Sa’saa: “Siz hangi delile göre İsa’dan daha üstünsünüz?”

Hz. Ali (a.s): “Cebrail, Meryem’in yakasına üfledikten sonra, Meryem Allah’ın kudreti ile hamile oldu. Doğum zamanı geldiğinde Meryem’e şöyle vahiy olundu:

“Bu evden (Beyt'ul- Mukaddes) dışarı çık; zira bu ev ibadet evidir, doğum evi değil.”

İşte bundan dolayı Beyt'ul- Mukaddes'ten dışarı çıkıp çölde kuru bir hurma ağacının altında İsa’yı dünyaya getirdi. Ama ben, annem Esed kızı Fatıma'nın Mesdcid'ül-Haram’da doğum sancısı başladığında,

Kâbe'nin Rabb’ine yalvararak şöyle arz etti: “İlahî, bu evin ve bu evi bina edenin hakkı hürmetin,e bu doğum sancısını benim için kolaylaştır.” İşte o an evin duvarı yarıldı ve Annem Fatıma’yı; “Ey Fatma, eve gir!” diye gaybi bir nida ile evin içine davet ettiler. Daha sonra annem içeri girdi ve ben Allah’ın evi olan Kabe'de dünyaya geldim.”

Bu söz, insanın şerefinin, ilk etapta asalet, soy ve doğumun temizliğine göre olduğuna; ruhu, nefsi ve bedeni daha temiz olanın da daha üstün olduğuna işarettir.

(Fatıma’nın Kabe'ye girmesi ve Meryem’in de doğum için Beyt'ul- Mukaddes’ten dışarı çıkarılmasından, Mekke’nin Beyt'ül- Mukaddes’se, Fatıma’nın Meryem’e ve Hz. Ali (a.s)’ın da Hz. İsa (a.s)’a nazaran daha üstün olduğu, Allah-u Teâla'nın bu

emrinden anlaşılmaktadır.)

Hz. Ali Bütün Peygamberlerin Aynası İdi

(Bu sırada namaz vakti oldu. Derken arkadaşlar namaz için kalktılar. Namazı kılıp çay içerek kısa bir süre dinlenmeden sonra ben söze başlayarak şöyle arz ettim:)

Davetçi: Söylediklerime ilave, sizin alimlerin muteber ve güvenilir kitaplarında, Hz. Ali (a.s)'ın bütün peygamberlerin sıfatlarının aynası ve bütün sıfatlara sahip olduğunu zikretmişlerdir.

Nitekim Mutezili olan İbn-i Ebi'l- Hadid "Nehc'ul- Belağa Şerhi"nin 2. cildinin 449. sayfasında, Şafii fakihi olan Hafiz Ebubekir Ahmed bin Huseyn Beyhaki "Menakıb"da, imam Ahmet bin Hanbel "Müsned"inde, imam Fahri Razi "Tefsir-i Kebir"de "Mübahele" ayetinin tefsirinde,

Muhyiddin Arabi "Yevakit ve Cevahir" adlı kitabının 32. konusunun 172. sayfasında, Hanefi olan Şeyh Süleyman Belhi, "Müsned-i İmam Ahmed", "Sahih-i Beyhaki", "Şerh'ul- Mevakıf" ve "Tarikat'ul- Muhammediyye"den naklen "Yenabi'ul- Mevedde" kitabının 40. babının başlarında, Nurettin Maliki Beyhaki'den naklen "Fusul'ul- Mühimme"nin 121. sayfasında, Şafii olan Muhammed bin Talha "Metalib'us- Süul"un 22. sayfasında ve Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii "Kifayet'ut- Talib"in 23. babında, lafız ve ibarelerde az çok farklılıkla Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

"Kim, Adem'in ilmine, Nuh'u takvasına (hikmetine), İbrahim'in özelliğine (veya adet ve huyuna), Musa'nın heybetine ve İsa'nın da ibadetine bakmak istiyorsa, Ali bin Ebi Talib'e baksın."

Şafii olan Mir Seyyid Ali Hemedani, "Meveddet'ul- Kurba" adlı kitabının 8. Mevedde'sinde, bu hadisi şerifi fazlalıklarla zikretmiş ve onun sonunda Cabir'den Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu nakletmektedir:

"Şüphesiz, Ali'de, Peygamberlerin hasletlerinden doksan haslet vardır; Allah Teala, Ali'den başka hiç kimsede onların hepsini bir araya toplamamıştır."

Teşbih Hadisi Etrafında Şeyh Muhammed bin

Yusuf-u Genci-yi Şafii'nin Açıklaması

Şam'ın muhaddis ve fakihi olan Şeyh Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii, hadisi naklettikten sonra kendi itikadi olan görüşünü şöyle beyan etmektedir: "Ali'yi ilimde Adem'e Teşbih (benzetmenin) sebebi, Allah-u Teâla'nın Adem'e her şeyin ilim ve sıfatını öğretmesiydi. Nitekim Bakara süresinde şöyle buyuruyor: "

Adem’e isimlerin tümünü öğretti…”[8] İlmi, idraki ve manasının istinbatı Hz. Ali (a.s)’ın yanında olmayan hiçbir hadise ve vakıa yoktur. Zira Hz. Adem bu İlahi ilmi vasıtası ile Allah-u Teâla tarafından hilafete atandı. Allah-u Teâla Bakara süresinin 30. ayetinde şöyle haber veriyor: “Ben yeryüzünde mutlaka bir halife yaratacağım.” İşte Hz. Adem bu İlahi ilim vasıtasıyla hilafet makamına atanmış oldu.

Bu teşbihi derincesine düşünen her insan, Hz. Ali (a.s)’ın, ilim sebebiyle mahlukatın en üstün ve faziletlisi olduğunu ve Resulullah (s.a.a)’ten sonra hilafet makamına sahip olduğunu anlayacaktır.

Hz. Ali (a.s)’ı hikmette Nuh (a.s)’a benzetmenin sebebi, O’nun kafirlere şiddetli ve sert, müminlere ise şefkatli olduğunu anlatmak isteyişindendir. Nitekim Allah-u Teâla Kur’an-ı Kerim’de O’nu şöyle vasıflandırmıştır:

“Onunla beraber bulunanlar kafirlere karşı çetindirler, kendi aralarında ise merhametli…” Daha öncede arz ettiğim gibi bu ayet, Hz. Ali (a.s)’ın medhi hakkında nazil olduğuna bir delildir. Nuh (a.s) da kafirlere karşı çok şiddetli idi. Nitekim Allah-u Teâla Kur’an’da şöyle buyuruyor: “Nuh dedi ki; Rabbim, yer yüzünde kafirlerden yurt edinen hiç kimseyi bırakma.”[9]

Hz. Ali (a.s)’ı hilimde Hz. İbrahim (a.s)’a benzetmenin sebebi, İbrahim (a.s)’ın Kur’an'da bu sıfatla anılmasıdır. Allah Teala O’nun hakkında şöyle buyurmuştur:

Gerçekten İbrahim çok içli ve halim (yumuşak huylu) idi.

Bu benzetmeler, Hz. Ali (a.s)’ı ahlakta peygamberlerin ahlakı ile ahlaklandığını ve sıfatla da vasilerin sıfatlarıyla vasıflandığını göstermektedir. Öyleyse muhterem beyler, eğer birazcık insafla dikkat edecek olursanız, Şia ve Sünni’nin ittifak ettiği bu hadisin delalet ve manasından, Hz. Ali (a.s)’ın mümkün olan bütün yüce sıfatlara sahip olduğunu ve o sıfatların enbiyanın üstün sıfatlarıyla eşit olduğunu anlayacaksınızdır. İşte bu kaide gereği, bütün sıfatları haiz olma bakımından O Hazretin bütün peygamberlerden üstün olması gerekir.

Bu Teşbih (benzetme) Hadisi de, Hz. Ali (a.s)’ın Hatem’ul- Enbiya hariç bütün peygamberlerden üstün olduğuna başka bir delildir. Zira büyük peygamberlere mahsus olan haslet ve sıfatlarda onlarla eşit olması ve başkalarının sıfat ve faziletlerini de kendisinde bulundurması, bütün peygamberlerden üstün olduğunu gerektirir.

Nitekim Şafii olan Muhammed bin Talha “Metalib’us- Süul” adlı kitabında mezkur hadisi naklettikten sonra, bu manayı tespit etmiş ve açıkça şöyle demiştir: “Resulullah (s.a.a) bu hadisi şerifte, Hz. Ali (a.s) için Adem’in ilmi gibi bir ilim, Nuh'un takvası gibi bir takva, İbrahim’in hilmi gibi bir hilim, Musa’nın heybeti gibi bir heybet,

İsa'nın ibadeti gibi bir ibadet sabit etmiştir." Daha sonra şöyle ekliyor: "Bu sıfatlar, Hz. Ali'yi en yüce makama çıkarmıştır. Zira Hz. Peygamber (s.a.a) O'nu, zikr olunan bu sıfatlarla mürsel peygamberlere benzetmiştir."

Acaba bu manayı sizin büyük alimleriniz kabullendiği halde, Emir'ul- Muminin Hz. Ali (a.s)'dan başka, sahabe ve tabiin de olmak üzere bu ümmet arasında, büyük peygamberlerin sıfat ve güzel ahlaklarını kendisinde bulunduran birisini bulabilmeniz mümkün mü?

Nitekim Hanefi olan Şeyh Süleyman Belhi, "Yenabi'ul- Mevedde"nin 40. babında, Harezmi'nin Menakıb'ından naklen Muhammed bin Mensur'dan şöyle naklediyor: Ahmed bin Hanbel'den duydum ki şöyle diyordu: "Sahabeden hiç kimseye, Ali bin Ebi Talib'e nakledilen faziletler gibi fazilet nakledilmemiştir."

Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii "Kifayet'ut- Talib"in 2. babında Muhammed bin Mensur ve imam Ahmed bin Hanbel'den şöyle naklediyor: "Ali bin Ebi Talip için gelen şey, Resulullah'ın ashabından hiç kimse için gelmemiştir."

Hz. Ali (a.s)'ın üstünlüğü hakkındaki söz, sadece imam Ahmed bin Hanbel'e ait değildir; sizin insaflı alimlerinizin ekseriyeti bu manayı tasdik etmişlerdir. Nitekim Mutezili olan İbn-i Ebi'l- Hadid "Nech'ül- Belağa Şerhi"nin 1. cildinin 46. sayfasında şöyle diyor: "Hz. Ali (a.s), fazilet bakımından velayete daha evla ve layıktı. Zira O, Resulullah (s.a.a)'den sonra insanların en üstünü ve velayet makamından da hilafete bütün Müslümanlardan daha layık idi."

Allah aşkına, Allah rızası için biraz insaflıca düşününüz. Acaba sizlerin, düşünmeden geçmişlerinizin adetleri üzerine onları taklit ederek delilsizce, bu sıfatlardan yoksun olanları böyle büyük bir şahsiyetten öne geçirmeniz insafsızlık değil mi? Acaba akıl ve fikir sahibi kimseler, geçmişlerinizin fikir ve anlayışlarının ne kadar seviyesiz olduğuna gülmüyorlar mı?

Zira onlar, siyaset ve grupçuluktan dolayı ümmetin en üstün olanını evine kapatarak O'ndan tam manasıyla aşağıda olan birisini hilafet makamına oturttular! En azından Sakife'deki hilafet gibi böyle mühim bir iş hususunda istişare yapmak için, -tamamen unutulsun diye- O'na haber bile göndermediler!

Hafız: Biz mi insafsızlık yapıyoruz yoksa siz mi? Oysa siz, Resulullah'ın sahabesinin delilsizce hilafete layık olmayanları öne geçirip hilafeti aldıklarını söylüyorsunuz. Gerçekten siz bizim hepimizi, düşüncesiz, cahil ve yersiz taklitçi ettiniz. Hangi delil icma delilinden daha büyük olabilir? Zira bütün sahabe ve ümmet, hatta mevlamız Hz. Ali (k.v) dahi icma ederek Ebu Bekir'in hilafetine hükmetmiş ve teslim olmuşlardır.

Ümmetin icmasının hüccet ve o icmaya itaatin vacip oluşu apaçıktır. Zira Resulü Ekrem (s.a.a) şöyle buyurmuştur: "Benim ümmetim hata (başka bir nakle göre

dalalet) üzerine icma etmezler.” Öyleyse biz körü körüne kendi geçmişlerimizin peşinden gitmemişiz.

Zira Resulullah’ın vefatından sonra, daha ilk gün bütün ümmetin toplanıp Ebu Bekir'in hilafetinin sahihliğini kabullendikleri zaman, biz de vaki olan bir işin karşısında yer aldık; aklın hükmünce bizim de itaat etmemiz gerekir.

Davetçi: Resulullah (s.a.a)’in vefatından sonra, hilafetin hakkaniyetine dair delilin ne olduğunu söyler misiniz? Yani hilafet hangi delile göre sabit olur?

Hafız: Resulullah (s.a.a)’in vefatından sonra hilafetin hakkaniyetine dair en büyük delil, Resulullah’tan sonra ümmetin icmasıdır. Bütün akıl sahipleri ve bilginlerin teslim olmak için dizini yere getiren icma deliline ilaveten, öncelik hakkını Ebu Bekir ve Ömer’e veren şey, onların yaşlı olmalarıdır. Ali (k.v), bütün fazilet,

kemal ve Resulullah’a yakınlığına rağmen, onlardan yaşça küçük ve genç olduğu için geride kaldı. Hakikaten bir gencin, sahabenin büyüklerinden öne geçmesi de doğru değildi. Biz hilafet bakımından Ali’nin (k.v) geride kalmasını O’nun için bir eksiklik görmüyoruz; çünkü O’nun daha faziletli olduğu herkesin yanında sabittir.

Halife Ömer’in naklettiği şu hadis de: “Nübüvvet ve saltanat bir ailede toplanmaz.” Ali’yi (k.v) hilafet makamından düşürmüştür; çünkü Ali, Resulullah’ın Ehl-i Beyti’ndendi; bundan dolayı hilafet makamına geçemezdi.

Davetçi: Bu tür delillerin sizin gibi bir bilginden duyulması gerçekten şaşırtıcıdır. Ne kadar da geçmiş adetlerin etkisi altında kalarak körü körüne düşünmeden hakkı göz ardı edip boş delillere sarılıyorsunuz; ki bu delillere oğlunu kaybeden anne bile güler. Kendiniz de birazcık düşünecek olursanız, bu tür delillerin boş ve çer-çöpe sarılmak olduğunu anlayacaksınız.

Ama üzülecek nokta şudur ki, beyler bir saat dahi taassup ve Tesennün elbisesini çıkarıp da asılsız ve boş deliller karşısında, Şia’nın büyük alimlerinin delilleri hakkında derincesine düşünüp onları tetkik etmeye hazır olmuyorlar.

Sizin avamınız Şia’nın delillerinden habersiz olduğu gibi sohbet etmiş olduğum alimlerinizi de Şia’nın delillerinden habersiz ve taassuba gömülmüş olarak gördüm. Bunun tek sebebi, sizin kütüphanelerinizde okumak için Şia’nın büyük kelam ve hadis alimlerinin kitaplarının bulunmayışı ve bu kitapları kutub-u dalle (saptırıcı kitaplar) olarak tanıtıp birbirlerini onları okumaktan men etmeleridir.

Ben kendim, Basra, Bağdat, Beyrut ve Halep’te, yani Sünnîlerin oturmuş olduğu bölgelerde, kitapçılara gidip Şia alimlerinin muteber kitaplarını sorduğumda tanımadıklarını söylüyorlardı. Hatta Ehl-i Sünnet alimleri tarafından velayet makamının ispatı, Peygamberin itret ve Ehl-i Beytinin fazileti hakkında yazılıp basılmış olan kitapları bile satış piyasasına bırakmazlar. Eğer bazen tesadüfen Şia

kitaplarından biriyle karşılaştığınızda da, onu kin ve düşmanlık gözüyle okuduğunuzdan dolayı,

öyle öfkelenip sinirlenirsiniz ki, hakikatin keşf olup kamil bir neticenin elde edilmesi için, o kitapları ilim ve mantık dairesine sokmazsınız. Ama tam aksine, biz Şia camiasından taraf, sizin alimlerinizin kitaplarını neşretmek için hiçbir engel ve sakınca yoktur. Hatta sizin alimleriniz tarafından yazılmış olan muteber kitaplar, tefsir, edebiyat ve hadis ilmi kitapları, Şiaların pazarında satışa sunulmuş, şahsi ve umumi kütüphanelerde, evlerde okunup okutulmaktadırlar.

Şimdi üzerimde var olan büyük sorumluluktan dolayı, aydın fikirli beylerin görüşlerini celbetmek, sağlam ve red olunmayacak delillere sahip oldukları düşüncesine kapılmamaları için, meclisin vaktine riayet ederek kısaca cevap vermek istiyorum.

İcmanın Reddine Dair Deliller

Öncelikle şahit getirdiğiniz hadise göre ümmetin icmasının sağlam bir delil ve hüccet olduğunu söylediniz. Elbette sizin kendiniz de çok iyi biliyorsunuz ki, “ümmet” lafzı, “ya-i mütekellim”e izafe olduğunda umumu ifade etmektedir. Öyleyse hadisin manası (eğer sahih ise) şöyle olur; “Ümmetimin hepsi hata ve dalalet üzerine icma etmezler.” Yani Peygamberin ümmetinin hepsi bir işte birleştikleri zaman o işte hata olmaz. Biz de ümmetin istisnasız olarak hepsinin icma

(ittifak) etmesinin netice vereceğini kabullenmekteyiz. Zira Allah-u Teâla bu ümmetin içerisinde has insanların hak ile ve hakkın da onlar ile olması üzere bir grup insanlar karar kılmıştır. Yani Allah’ın hüccet ve halifesi onların içerisinde bulunmaktadır. Katiyen ümmetin hepsi icma ettiğinde, hak ehli ve Allah’ın hücceti olan o grup, ümmet içersinde bulunacak, onların hata ve dalalete düşmelerine mani olacaktırlar.

Eğer birazcık dikkat edip ciddi düşünecek olursanız, bu hadis Resulullah (s.a.a)’in halife tayin etme işini ümmete bırakmasına delalet etmez.

Eğer alicenabınızın söz ve görüşü doğru olursa, kamil dinin sahibi olan Resulullah’ın; “Benim ümmetim dalalet ve hata üzerine icma etmezler.” beyanına göre, O Hazret halife tayin etme hakkını kendisinden uzaklaştırıp ümmete bırakmıştır. (Oysa hadis böyle bir şeye delalet etmemektedir.) Ümmete bırakmış olduğu takdirde de bütün Müslümanlar, hilafette fayda sahibi olduklarından dolayı halife seçimine hepsinin katılmaları gerekir.

Yani Resulullah (s.a.a)’in vefatından sonra bütün ümmetin toplanıp istişare ederek ümmetin hepsinin icmasının onayı ile kamil olan bir şahsı hilafete seçmeleri gerekir. Şimdi sizlerden soruyorum, Resulullah (s.a.a) daha yeni vefat etmişken,

Sakife adında, üzeri kapalı küçük bir yerde Ebu Bekir'in halife olarak ilan edilmesi, bütün ümmetin toplanıp oy vermesiyle mi gerçekleşti, yoksa başka şekilde mi gerçekleşti?

Hafız: Çok tuhaf bir açıklamada bulundunuz. Ebu Bekir (r.z) hilafet makamında oturduğu iki yıl zarfında, bütün Müslümanlar ona itaat edip emrine uydular; işte bu, hakkaniyete delil olan icmadır.

Davetçi: Gerçekten cevap vermede mugalata ettiniz. Benim sorum, Ebu Bekir'in hilafetinin bütün dönemi ile ilgili değildi. Benim sorum şudur: Acaba, "Beni Saide Sakife"[10]sinde Ebu Bekir'in hilafetine oy verirken bütün ümmet icma etmiş miydi, yoksa birkaç kişiden oluşan küçük bir grup mu orada toplanarak oy verip biat ettiler?

Hafız: O küçük grubun sahabenin büyüklerinden olduğu ve zamanla icmanın gerçekleştiği bilinen bir şeydir.

Davetçi: Sözü kıvırmadığınız ve hakikatleri açıkladığınızdan dolayı çok memnun oldum. Allah aşkına insaflı olunuz; acaba Resulullah (s.a.a) doğru yolu ümmete göstermeye daha layık olmasına rağmen bu büyük hakkı kendi üzerinden atarak onu ümmete bıraktı da birkaç kişi politikacılık mı yapsınlar; kendi arkadaşlarından birine biat mı etsinler;

(Evs kabilesi Hazrec kabilesiyle geçmişten kaynaklanan düşmanlıktan dolayı onlardan öne geçmek için Sa'd bin Ubade'ye biat mı etsinler;) daha sonra zamanın geçmesiyle bazıları korkudan, bazıları da dünya malından dolayı teslim olarak hükümet mi yapsınlar? Sizin bu gece, o birkaç kişinin toplanmasına icma ismini vermeniz için mi böyle yaptı? Acaba Mekke, Yemen, Cidde, Tâif, Habeşe ve diğer şehir ve köylerdeki Müslümanlar, ümmet-i merhumeden değil miydiler; halifenin seçilmesinde görüş ve oy hakları yok muydu?

Eğer işin içinde komplo, hile, siyaset ve önceki anlaşmalar nazara alınmadıysa ve sizin deliliniz de hak ise, o zaman neden ümmetin icmasının gerçekleşmesi, dalalete düşülmemesi ve bütün Müslümanların hilafet hakkında görüşlerinin alınması için sabretmediler?

Nitekim dünyanın gelişmiş milletleri arasında şu adettir ki, bir cumhurbaşkanı veya bir lider seçmek istediklerinde, halkın görüşü alınır, onların oylarına saygı gösterilir ve ekseriyetin oyu ne ise ona göre amel edilir. Eğer dünyanın tarihine bakacak olursanız, böyle esassız bir şeyi ve birkaç kişinin eliyle seçilen bir önderi asla göremezsiniz. Zira kültürlü düşünür, bilim ve ilim adamları, böyle bir işe gülmektedirler.

Her şeyden daha çok şaşırılacak şey de, böyle küçük bir grubun, üzeri kapalı ufak bir yerde toplanmasına icma adı verilmesi ve 1335 yıldan sonra da taassupla boş

ve yanlış olan bu söz ve iş üzerinde durulup ümmetin icmasının hilafetin hakkaniyetine delil olarak söylenmesidir. Yani Sakife'de birkaç kişiden oluşan bir grubun bir araya gelmesiyle millet ve ümmetin kaderinin bir kişinin eline verilmesi ve ona itaatin de farz oluşunun söylenmesidir!

Hafız: Neden lütufsuzluk yapıyorsunuz; Sakife'de gerçekleşen icmadan maksat, sahabenin büyükleri ve akıllılarının icmasıdır.

Davetçi: Buyurmuş olduğunuz "icmadan maksat, sahabenin büyükleri ve akıllılarının icmasıdır" sözünüz, delilsiz, mantıksız ve tahakkümdür. Zira sizin bu hadisten başka hiçbir deliliniz yoktur. İstidlal ettiğiniz bu hadisin neresinde sahabenin büyükleri ve akıllıları anlaşılmaktadır. Siz, alimlerin hayretle baktıkları bu hadisi, kendi hayalinize göre mana ediyorsunuz.

Oysa ben daha şimdi "Ümmetî" kelimesindeki "ya" zamirinin, sahabeden (fazilet sahibi olsalar dahi) birkaç kişilik bir gruba değil, umuma delalet ettiğini arz ettim.

Farz edelim ki biz sizin bu sözünüzü (yani icmadan maksat ashabın büyükleri ve akıllılarının icmasıdır) kabullendik; şimdi söyler misiniz acaba sahabenin büyükleri ve ileri gelenleri sadece Sakife'de toplanıp da Ebu Bekir, Ömer ve kabir kazan Ebu Ubeyde (Cerrah)'nin önderliğine oy veren ve biat eden birkaç kişiden mi ibarettir?

Acaba Müslümanların diğer şehirlerdeki sahabelerden akıllı olan büyükler yok muydu? Acaba Resulullah (s.a.a)'in vefatı esnasında Medine'de bulunan bütün kavimlerin ileri gelenleri ve ashabın büyükleri, Sakife gibi küçük yerde bir araya gelip de böyle bir işte icma ettiler mi ki, o da bu akşam size deliliniz olabilsin?

Hafız: Hilafet meselesi mühim bir iş olduğu için fitne ve kargaşalık çıkmasın diye vakit dar olduğundan dolayı diğer beldelerdeki Müslümanlara haber vermediler. Zira Ebu Bekir ve Ömer Ensar'dan bir grubun Sakife'de toplandığını duyduklarında, acele ile oraya gidip sohbetler ettiler ve Ömer siyasi bir şâhıs olduğu için ümmetin salahını, Ebu Bekir'e biat etmekte görüp ona biat etti. Diğer bir grup da Ömer'e tabi olup biat ettiler. Ama Ensar ve Hazrec kabilesinden olan bir grup Sa'd bin Ubade'ye uyarak biat etmeden çıkıp gittiler. Bu meselede acele etmenin sebebi de bundan ibaretti.

Davetçi: Bütün tarihçilerin, sizin büyük alimlerinizin de tasdik ettiği gibi, siz de şu gerçeği tasdik ediyorsunuz ki, daha işin başlangıcı olan Sakife gününde icma gerçekleşmedi.

Ebu Bekir, siyaset yaparak Ömer ve Ebu Ubeyde'ye iltifatta bulundu, onlar da Ebu Bekir'e tearufta bulunup sen bizden daha layık ve daha evlasın dediler, daha sonra çabucak Ebu Bekir'e biat ettiler. Evs kabilesinden hazır olan birkaç kişi de Hazreçlilerle geçmişten olan düşmanlıklarından dolayı Sa'd bin Ubade'nin emir olup da onlardan öne geçmemeleri için Ebu Bekir'e biat ettiler ve sonraları zaman

geçmesiyle bu biat genişlemeye başladı.

Oysa, eğer icma delili sağlam bir delil idiyse, o zaman bütün ümmetin (sizin sözünüze göre akıllıların) bir araya toplanarak istişare edip oy birliğiyle halifeyi tayin etmek için sabretmeleri gerekirdi.

Hafız: Arz ettim ki, işin içinde fitne ve kargaşa olduğundan ve iki kabile olan Evs ve Hazrec'in Sakife'de bir araya gelerek halifenin kendi içlerinden olmasının gerektiğine dair münakaşa ettiklerinden dolayı onlar böyle yaptılar. Gerçekten hilafet meselesinde en küçük bir gaflet, Ensar'ın yararına tamamlanır ve Muhacirin eli bu işten uzaklaşırdı. İşte bunun için acele etmekte mecburdular.

Davetçi: Biz de göz yumarak sizin bu sözlerinize teslim oluyor ve sizin kendi sözlerinizden delil çıkarıyoruz. Muhammed bin Cerir-i Taberi'nin kendi tarihinde (c. 2, s. 457) ve diğer büyük alim ve tarihçileriniz yazdıklarına göre, Müslümanlar Sakife'de hilafet meselesinde istişare için bir araya toplanmamışlardı; aksine iki kabile olan "Evs" ve

"Hazreç" kendilerine bir emir tayin etmek için toplanmışlardı. Bu esnada Ebu Bekir ve Ömer aceleyle kendilerini onların münakaşa meclisine yetiştirip bu ihtilaftan kendi yararlarına su istifade ettiler. Hakikaten eğer onlar böyle mühim bir iş olan hilafet meselesinde istişare için bir araya toplanmıştılarsa, geriye kalan bütün Müslümanlara da oy kullanmaları için haber vermeleri gerekirdi.

Usame'nin Oyuncularla Konuşması

Eğer sizin söylediğiniz gibi vakit dar olduğundan dolayı, Mekke, Yemen, Taife ve Müslümanların bulundukları diğer şehirlere haber verme imkanı yoktuysa, Medine'nin yakınlarında olan Usame'nin ordusundaki büyük sahabelere de mi ulaşılamıyordu? O sahabelerden biri, hatta en etkili olanı Müslümanların ordu komutanı olan Usame bin Zeyd idi. Resulullah (s.a.a) Usame'yi ordudakilere komutan yaparak Ebu Bekir ve Ömer'i de onun komutası altına sokmuştu.

Usame, fitnenin koptuğunu ve onların haberi olmadan, istişare edilmeden üç kişinin kendi istekleri doğrultusunda halife seçtiklerini duyduklarında, atına binip mescide gelerek şöyle feryat etti: "Ortalığı katıp karıştıran bu velvele ve kargaşalık nedir? Sizler kimiz izniyle halife tayin ettiniz? Siz birkaç kişi neciydiniz ki, Müslümanların ve sahabenin büyüklerinin istişare ve icması olmaksızın halife tayin ettiniz?"

Usame'nin bu feryadını bütün tarihçiler nakletmişlerdir. Ömer, Usame'yi cezp etmek için ileri gelerek şöyle dedi: "Ey Usame! İş tamam oldu, biat gerçekleşti, tefrika çıkarma, sen de biat et."

Usame onun bu sözlerinden rahatsız olup şöyle dedi: "Peygamber (s.a.a) beni

sizlere komutan etti, komutanlıktan da azledilmedim; Peygamber'in sizlere emir ettiği bir şahıs, nasıl olur da gelip emri altında olan memurlara biat etmiş olur...!"

Tartışma ve münakaşayı sonuna kadar anlatıp konuyu uzatmak istemiyorum. Eğer Usame'nin ordusunun şehirden biraz uzak olduğunu ve vaktin geçtiğini söylerseniz, Sakife'den Hz. Peygamber'in evine kadar olan mesafede mi uzaktı? Acaba, Şia ve Sünni ittifakına göre Müslümanlar içerisinde etkili bir şahıs olan Hz. Ali'ye, Hz. Peygamber'in amcası olan Abbas'a, Resulullah'ın ailesinden olan ve haklarında tavsiyede bulunduğu Beni Haşim'e ve diğer büyük sahabelere, orada oldukları halde görüşlerinden yararlanılması için neden haber vermediler?

Hafız: Zannediyorum ortamı öyle tehlikeli bir hal bürümüştü ki, Sakife'den dışarı çıkacak bir fırsat bulamadılar.

Davetçi: Lütufsuzluk yapıyorsunuz; zira onların fırsatı olmasına rağmen Hz. Peygamber'in evinde bulunan Beni Haşim ailesine ve sahabenin büyüklerine kasıtlı olarak haber vermediler.

Hafız: Onların yaptıklarının kasıtlı olduğuna dair deliliniz var mı?

Davetçi: En büyük delil, Ömer'in Peygamber'in evinin kapısına kadar gelerek, evde toplanan Ali, Ben-i Haşim ve sahabenin büyüklerinin haberdar olmamaları için içeri girmemesidir.

Hafız: Kesinlikle bu söz, Rafızîlerin uydurma ve düzmecelerindendir.

Davetçi: Yine lütufsuzluk ettiniz; zira bu söz hiç kimsenin uydurma ve düzmecesi değildir. Bu söz de kendi alimlerinizdendir. Üçüncü asırda yaşayan Muhammed bin Cerir-i Taberi'nin tarih kitabının 2. cildinin 456. sayfasına müracaat etseniz iyi olur. O şöyle yazmaktadır:

Ömer, Resulullah'ın evinin kapısına kadar gelip içeri girmedi; Ebu Bekir'e, işinin olduğunu ve hemen dışarı gelmesinin gerektiği haberini gönderdi. Ama Ebu Bekir cevaben; "Şu an vaktim yoktur, gelemeyeceğim" dedi. Ömer tekrar; "Mühim bir olay olmuş ve senin olman gereklidir" diye haber gönderdi. Nihayet Ebu Bekir dışarı çıktı, Ömer gizli bir şekilde Ensar'ın Sakife'de toplanma olayını ona bildirdi ve; "Çabuk oraya gitmemiz gerekir" dedi.

O ikisi oraya doğru giderlerken yolda mezarcı Ebu Ebuyde'ye rastladırlar; bu gece size delil olabilecek ümmetin icmasını teşkil etmek için onu da yanlarına alarak üç kişi beraberce oraya gittiler.

Allah aşkına biraz insaflı olunuz. Eğer işin içinde hile ve menfaat taleplik yoktuysa, öyleyse neden Ömer Resulullah'ın kapısına kadar gidip de olayı bütün Beni Haşim ve sahabenin büyüklerine bildirerek onlardan yardım almak için içeriye girmedi?

Acaba Resulullah (s.a.a)'in ümmeti arasında sadece Ebu Bekir mi kamil bir akla sahipti?

Sahabeden olan diğer şahsiyetler ve Resulullah'ın Ehl-i Beyti yabancı insanlar mıydı ki onlara haber vermediler? Bütün tarihçilerin yazdığı gibi sizin düzmeceniz olan bu icma, üç kişiyle mi oluştu?

Eğer bir şehirde, hatta o şehir ülkenin başkenti dahi olsa, üç kişi veya bir grup bir araya toplanarak bir şahısın saltanat ve hilafetinde icma bile etseler, diğer şehirlerde yaşayan akıl sahipleri ve alimlerinin ona tabi olmalarının gerekliliğine dair bu tür bir inanç, dünyanın neresinde kabul edilmiştir?

Veya toplum tarafından seçilmeyen bir grubun görüşü, diğer gruplara nasıl farz olabilir? Hayhuy ve ses çıkarmakla, bir milletin efkarını baskı altına almak ve diğer bir grubu tehdit etmek doğru mudur?

Beyler biraz insaflı olunuz; eğer bir grup konuşmak istese, ilmi ve ameli konularda münazara yapsa, deliller getirerek söz konusu hilafet ve icmanın uydurma ve düzmeceden ibaret olduğunu ve hiçbir semavi ve yeryüzündeki kanunlarla bağdaşmadığından meşru olmadığını söylese, acaba onlar Rafızi, müşrik ve necis mi olur; katledilmeleri farz mı oluyor; onların hakkında her çeşit iftirada bulunmak câiz mi olur?!

Siz buyuruyorsunuz ki; Peygamber (s.a.a), hilafet meselesini ümmete (veya sizin görüşünüze göre ümmetin ileri gelenlerine) bıraktı, lütfen Allah aşkına insaflı olunuz, ümmet veya ümmetin ileri gelenleri sadece üç kişiden (Ebu Bekir, Ömer ve mezarcı olan Ebu Ebeyde-i Cerrah) mi ibaretti? Bu üç kişi birbirlerine iltifat ederek,

üç kişiden ikisi diğer bir kişiye biat edip de ona teslim olmaları, geriye kalan bütün Müslümanların da o iki kişinin yolunu devam ettirmelerini mi farz kılıyor? Eğer bazıları; "Bu üç kişi de diğer ümmet ve ashap gibi idi, onların ashapla istişare etmeleri gerekirdi, neden böyle yamadılar" demiş olurlarsa, kafir mi olurlar; onların kanlarının akıtılması mı gerekir?

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

İcmanın Gerçekleşmediğine Dair İki Fırkanın İttifakı

Beyler, eğer taassup elbisenizi çıkarıp icma etrafında biraz düşünecek olursanız, göreceksiniz ki, azınlık, çoğunluk ve icma (ittifak) arasında büyük bir fark vardır. Eğer şura meclisi önemli bir iş için düzenlenirse, o işe az sayıda insan oy verirse, meclisin azınlığı oy verdi derler; eğer çoğunluk oy verirse, meclisin çoğunluğu oy verdi derler; ama eğer mecliste bulunanların istisnasız olarak hepsi oy verirse, icma hasıl oldu derler; yani o iş hakkında bir kişi dahi muhalefet etmemiştir.

Allah aşkına söyleyin bakalım, Sakife'de ve daha sonra mescidde ve sonraları da Medine şehrinde, böyle bir icma Ebu Bekir'in hilafetine oy verdi mi? Sizin isteğinize göre, oy hakkını bütün ümmetten alarak icmanın İslâm'ın merkezi olan Medine'de bulunan sahabenin büyükleri ve ileri gelenlerinin bir araya gelmeleriyle gerçekleşeceğini söyleyecek olursak, yine de böyle bir icmanın gerçekleşmediği bir gerçektir.

Allah'ın rızası için söyler misiniz, acaba Medine'nin mühim şahsiyetleri ve sahabenin önde gelen büyükleri birleşerek Ebu Bekir'in hilafetine oy verdiler mi ki böyle bir icma da geçekleşmiş olsun? Kesinlikle bu sorunun cevabı menfidir. Nitekim "Mevakıf" adlı kitabın yazarı itiraf ederek demiştir ki; "Ebu Bekir'in hilafeti hususunda,

hatta Medine şehrinde bile icma gerçekleşmedi; sahabenin ileri gelenlerinin hepsi ona oy vermediler. Zira Ensar'dan olan Sa'd bin Ubade, onun evlatları, sahabenin mühim şahsiyetleri, Ben-i Haşim'in hepsi, onların dostları ve aynı zamanda Hz. Ali (a.s) altı ay boyunca muhalefet ederek onların emri altına girmediler."

Gerçekten hakikat ve insafı göz önünde bulundurarak tarihe müracaat ettiğimizde, İslâm devleti ve nübüvvetin merkezi olan Medine'de, bütün mühim şahsiyetlerin ve sahabenin hepsinin bir araya gelmediğini, Ebu Bekir'i halife olarak tayin etmek için hep birlikte oy verilmediğini, neticede böyle bir icmanın da gerçekleşmediğini görüyoruz.

Sizin güvenilir ravi ve büyük tarihçilerinizden çoğu, örneğin: İmam Fahri Razi, Celaleddin Suyuti, İbn-i Ebi'l- Hadid-i Mutezili, Taberi, Buhari, Müslim ve bunlar gibi niceleri muhtelif ibaretlerle Medine şehrinde kamil bir icmanın gerçekleşmediğini söyleyip nakletmişlerdir.

Bunların yanı sıra Ben-i Haşim'in hepsi, (Resulullah (s.a.a)'in akrabaları, ailesi ve Kur'ân'ın eşi olan Ehl-i Beyt'i), Ben-i Ümeyye ve üç kişi haricinde ashabın geneli, Sakife'de hilafete oy verilirken hazır değillerdi; böyle bir olayın vaki olduğunu duyur duymaz da itiraz etmeğe başladılar. Hatta Muhacir ve Ensar'dan olan sahabenin ileri gelenlerinden bazı şahıslar, itirazlarının yanı sıra mescide gidip Ebu Bekir ile hilafet konusu üzerinde tartışmaya başladılar. Örneğin:

Selman-ı Farsi, Ebuzer-i Gifari, Mikdad bin Esved-i Kendi, Ammar-i Yasır, Bureydet'ul- Eslemi, Halid bin Said bin As el-Emevi (Muhacirlerden), Ebu'l- Heysem bin Tiyhan, Huzeyme bin Sabit (Zü'ş- Şehadeteyn),[11] Ebu Eyyub Ensari, Ubey bin Ka'b, Sehl bin Huneyf ve Osman bin Huneyf.

Bunların her birisi mescidde Ebu Bekir'e karşı sağlam hüccet ve yeterli deliller getirmişlerdir. Ama ne yazık ki meclisimizin vakti az olduğu için onların müzakerelerine değinemeyeceğim. Fakat icma delilinin tamamen batıl ve esassız

olduğunu açıklamak ve mecliste bulunanların veya bulunmayanların basiretlerinin artması ve hüccetin onlara tamam olması için, sadece bu kısa açıklamaya iktifa ettim. Medine'nin kendisinde dahi icma gerçekleşmedi.

Hatta Medine'de bulunan ashabın ileri gelen büyük şahsiyetlerin icması sözü de yalandan başka bir şey değildir. Şimdi Ebu Bekir'in hilafetine karşı gelen bazı muhaliflerin isimlerini, sizin muteber kitaplarımızdan huzurlarınıza arz edeyim.

Ashabın Büyüklerinin Ebu Bekir'in Biatinden Kaçınmaları

İbn-i Hacer Askalani ve Belazuri kendi tarih kitaplarında, Muhammed Havend Şah "Ravzat'us- Sefa"da, İbn-i Abddulbirr "İstiab" adlı kitabında ve diğer alimleriniz şöyle diyorlar: Sa'd bin Ubade, Hazrec kabilesi, Kureyş'den bir tâife ve sahabenin büyüklerinden 18 kişi Ebu Bekir'e biat etmeyerek Rafızî oldular; onlar Ali bin Ebi Talib'in Şialarındandılar. O 18 kişinin ismi şunlardan ibarettir:

1- Selman-ı Farsi. 2- Ebuzer-i Gifari. 3- Mikdad bin Esved-i Kendi. 4- Ammar-i Yasir. 5- Halid bin Said bin As. 6- Bureyde Eslemi. 7- Ubey bin Ka'b. 8- Huzeyme bin Sabit (Zü'ş- Şehadeteyn). 9- Ebu Heysem bin Teyhan. 10- Sehl bin Huneyf. 11- Osman bin Huneyf (Zü'ş- Şehadeteyn). 12- Ebu Eyyub-i Ensari. 13- Cabir bin Abdullah Ensari. 14- Huzeyfe bin Yeman. 15- Sa'd bin Ubade. 16- Kays bin Sa'd. 17- Abdullah bin Abbas. 18- Zeyd bin Erkam.

Yakup kendi tarihinde (Tarih-i Yakup) şöyle diyor: Muhacir ve Ensar'dan bir grup Ebu Bekir'e biat etmeyerek Ali bin Ebi Talib'e meylettiler. Onlar; Abbas bin Abdulmuttalip, Fazl bin Abbas, Zübeyr bin Avam bin As, Halid bin Said, Mikdad bin Ömer, Salman-ı Farsi, Ebuzer-i Gifari, Ammar-i Yasir, Burra bin Azib ve Ka'b'dan ibrettiler.

Acaba bu şahıslar kendi kabilelerinin büyükleri, ashabın ileri gelenleri ve Resulullah (s.a.a)'in istişare ettiği şahıslar değil miydiler? Acaba Hz. Ali (a.s), Peygamber efendimizin amcası Abbas ve Beni Haşim kabilesinin diğer ileri gelenleri kavmin akıllı insanları değil miydiler?

Allah aşkına biraz insaflı olunuz. Onların huzuru, istişaresi, onayı ve tasdiki olmaksızın, kendisini hakikat şeklinde gösteren bu icma nasıl bir icmadır? Ebu Bekir'i gizlice o topluluktan dışarı çıkarmak, sahabenin ileri gelen diğer büyüklerine haber vermemek ve onların görüşlerini almamak icma manası mı veriyor, yoksa işin içinde siyasi oyunun olduğunu mu gösteriyor?

Demek ki işin başında, bütün ümmetin icması olmadığı gibi, Medine ehlinin hepsinin de icması yokmuş. Hatta Sa'd bin Ubade ve yanındakilerin üstü örtülü Sakife'den çıkmasıyla orada da icma gerçekleşmemiştir. Gerçekte bu, İslâm aleminde yapılan ilk inkılâptı!!

[1] - Bir Korur, Hindistanlıların yanında on milyon, İranlıların yanında ise beş yüz bindir. (Müt.)

[2] - Mâide/55.

[3] - Yani bu ayet, sadece Hz. Ali (a.s) değil diğer Ehl-i Beyt İmamalarının velayetini de ispatlamaktadır.

[4] - Hudeybiyye; Mekke yakınında bir kuyunun adıdır; yarısı haremden, diğer yarısı ise haremin dışından sayılmaktadır.

[5] - Fetih/27. Bu fetihten maksat, Hayber fethidir.

[6] - Hacamat; iki omuz arasından bir miktar kan almaya denir. Sırta küpe atarak bir çeşit kan almak durumu. Hadislerde bunun çok faydaları zikredilmiştir. (Müt.)

[7] - "Rabbinden apaçık bir belge üzerinde bulunan, onu (Peygamber'i) ondan bir şahit (Ali) izleyen" Hud/17.

[8] - Bakara/31.

[9] - Nuh/26.

[10] - Sakife, Beni Saide kabilesinin önemli bir iş için toplanıp istişare ettikleri üstü kapalı bir yerin ismi idi.

[11] - "Zü'ş- Şehadeteyn" (yani tanıklığı iki kişinin yerine geçerli olan) lakabını Resulü Ekrem (s.a.a) ona vermiştir.

Sekaleyn ve Sefine Hadisleri

Bunların hepsinden geçecek olursak, Ben-i Haşim ve Resulullah (s.a.a)'in Ehl-i Beytinin icması kesinlikle hüccettir. Zira geçen gecelerde de muteber kaynaklardan arz ettiğim gibi, Şia ve Sünnilerin sahih kabullendikleri bir hadis-i şerifte Peygamber efendimiz şöyle buyurmuştur:

"Şüphesiz ben, sizin aranızda iki değerli emanet bırakıyorum; biri Allah'ın kitabı, diğeri ise itretim ve Ehl-i Beyt'imdir; bu ikisine sarılırsanız kurtulursunuz." Başka bir nüshada ise; "...kesinlikle sapıklığa düşmezsiniz." diye geçmektedir.

Bunlar, yani Resulullah (s.a.a)'in Ehl-i Beyti, olay esnasında Sakife'de hazır olmadıkları gibi Ebu Bekir'in hilafetini de onaylamadılar (yani icmanın gerçekleşmesi için, onların Sakife'de toplanmasını istemediler!).

Yine geçen akşamlarda senetleriyle zikretmiş olduğum Sefine hadisi unvanıyla

tanınan sahih bir hadiste Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur:

“Benim Ehl-i Beytim Nuh’un gemisine benzer; ona tevessül eden kurtulmuş, ondan uzaklaşan ise helak olmuştur.”

Bu hadis şunu anlatmaktadır ki; Nuh’un kavmine gelen tufan ve belalarda onların kurtuluşu, nasıl Nuh’un gemisine tevessül etmek idiyse, benim ümmetim de karşılaştıkları sıkıntı, bela ve ihtilaflardan kurtulmak istiyorsa, Ehl-i Beytime tevessül edip onlara sarılmaları gerekir; kim onlardan yüz çevirip uzaklaşırsa helak olur.

İbn-i Hacer “Savaik” adlı kitabın 90. sayfasında dördüncü ayetin tefsirinde, Resulullah’ın Ehl-i Beyti’ne önem vermenin gerekliliği hususunda, İbn-i Sa’d’dan iki hadis naklediyor. Onlardan biri, Hz. Peygamber (s.a.a)’in buyurmuş olduğu şu hadistir:

“Ben ve Ehl-i Beyt’im cennette bir ağacız; o ağacın dalları dünyadadır; Allah’a doğru bir yol bulmak isteyen o dallara sarılmalıdır.”

İkinci hadis ise şudur:

“Her dönemde ümmetim için Ehl-i Beytimden adil kimseler vardır; bunlar, sapıkların tahrifini, batıl iddiada bulunanların iddiasını ve cahillerin tevilini bu dinden uzaklaştırmaktadırlar. Bilin ki, İmamlarınız sizi Allah doğru götürürler; öyleyse sizi götürenin kim olduğuna bakın.”

Kısacası, kendi muteber kitaplarınızda fazlasıyla naklolan bu tür hadislerin ümmete anlatmak istediği şudur ki; eğer Ehl-i Beytimden uzaklaşacak olursanız, düşmanlar galip gelerek sizi sapıklığa sürüklerler, aranıza bidat, rey ve kıyas ortaya çıkar; (böyle bir durumda) yine de sizin kurtuluşunuz Ehl-i Beyt (a.s)’a bağlıdır; onları kendinizden uzaklaştırmayın, kendiniz de onlardan uzak durmayın ki helak olursunuz.

Bilahare, icma, biat ve halifenin tayin olunmasında etkili olabilecek bütün şahıslar, biatten sakınan kimselerle beraberdiler. Öyleyse bu ne biçim bir icma idi ki, sahabenin ileri gelenleri, kabile büyükleri ve Resulullah (s.a.a)’in itret ve Ehl-i Beyti, Medine’de olmalarına rağmen ona katılmamışlardı!

İcma gerçekleşmediği gibi, ekseriyet de gerçekleşmemiştir. Nitekim sizin büyük alimlerinizden olan İbn-i Adulbirr Kurtubi “İstiab” adlı kitabında, İbn-i Hacer “İsabe” adlı kitabında ve diğer büyük alimleriniz şöyle diyorlar: Hilâfet iddiasında bulunan Ensarlı Sa’d bin Ubade, Ebu Bekir ve Ömer’e kesinlikle biat etmedi; onlar da, o kabile reisi olduğundan dolayı fesat çıkmasın diye ondan biat talebinde bulunmayıp ona itiraz etmediler.

Daha sonra Sa’d bin Ubade Şam’a gitti. Ravzat’us- Sefa’nın rivayetine göre büyüklerden birisinin tahriki üzerine (ki ölüm emrini verenin kim olduğu ukala yanında malumdur) geceleyin onu okla öldürüp cinler onu öldürmüştür dediler. (Ama bir grup tarihçilerin rivayetine göre, onu okla öldüren Halid bin Velid’dir.

Halid bin Velid, Ebu Bekir’in hilafetinin ilk dönemlerinde Malik bin Nuveyre'yi öldürmek ve onun hanımının ırzına dokunmakla Ömer’in gazabına uğramıştı. Ömer’in hilafeti döneminde onun yanında kendisini temizlemesi için, geceleyin okla Sa’d bin Ubade’yi öldürdü. Sonra, cinler onu öldürmüştür diye söz çıkardılar.)

Beyler Allah aşkına adet ve taassubunuzu bir tarafa bırakıp biraz düşününüz! Ali bin Ebi Talip (a.s), Peygamber (s.a.a)’in amcası olan Abbas, İbn-i Abbas, Beni Haşim’in hepsi, Peygamberin itret ve Ehl-i Beyti, Beni Ümeyye ve Ensar’ın katılmadığı bir icma nasıl bir icma imiş?

Hafız: Fesat çıkma ihtimali olduğu için ve bütün ümmete ulaşmadıklarından dolayı mecburen acele davranıp Sakife’de olanlarla yetinerek biat etmişler ve sonraları ümmet bu emre teslim olmuştur.

Davetçi: Kabul edelim ki, Medine’nin dışındaki sahabenin ileri gelenleri ve büyüklerine ulaşmadılar, acaba Medine'de olan sahabeye de mi ulaşamadılar? Allah aşkına insafla konuşunuz; eğer işin içinde hile yoktuysa, o zaman neden Medine’de hazır olanlara, şura meclisinde iştirak etmeleri için haber vermediler?

Acaba Peygamber’in amcası Abbas (şeyh’ul- kabile), damadı Ali bin Ebi Talip, Ben-i Haşim ve Medine’de olan sahabe’nin büyüklerinin görüş ve onayları lazım değildi de, sadece Ömer ve Ebu Ubeyde Cerrah’ın görüş mü ümmetin adına yeterliydi? “Öyleyse ey basiret sahipleri ibret alın!!”

Öyleyse umum ve husus olarak sizin icmanızın delili, sahabenin Muhacir ve Ensardan olan büyükleri bu icmaya katılmadıklarından, hatta muhalefet bile ettiklerinden dolayı, tamamıyla boş, batıl ve itibar derecesinden düşüktür.

Çünkü arz ettiğim gibi icma, bir kişinin dahi muhalefet etmediği bir toplantıya derler. Sizin kendi alim ve tarihçilerinizin, aynı zamanda sizin kendi itirafınıza göre de, sahabenin büyük ve ileri gelen şahsiyetleri icma dediğiniz toplantıya katılmamışlardır.

Nitekim imam Fahri Razi “Nihayet’ul- Usul” adlı kitabında açıkça şöyle diyor: “Sa’d bin Ubade öldürülünceye kadar, Ebu Bekir ve Ömer’in hilafetinde icma gerçekleşmedi ve o öldürüldükten sonra icma gerçekleşmiş oldu.” Gerçek olmayan böyle bir icmayı, hakkaniyete dair delil kabul ettiğinizi anlayamıyorum. Sizin birinci delilinizin cevabı, meclisin vakti az olduğu için kısmen anlatılarak verilmiş oldu.

Ebu Bekir Yaş Bakımından Büyük Olduğundan Dolayı Hilafete Geçti Sözünün Yanıtı

İkinci delilinize gelince; Ebu Bekir'i, yaş bakımından Hz. Ali (a.s)'dan büyük olduğu için hilafete daha layık olduğunu buyurdunuz. Sizin bu deliliniz merdut, birinci delilden daha boş, gülünç ve anlamsızdır. Eğer hilafette yaş şart ise Ebu Bekir ve Ömer'den daha yaşlı olanlar vardı. Hakikaten, Ebu Bekir'in babası Ebu Kuhafe o zamanda hayatta olmasına ve oğlundan daha büyük olmasına rağmen neden onu halife etmediler?

Hafız: Ebu Bekir, yaşlı olmasıyla birlikte bu işe de layıktı. Dünya görmüş ve Resulullah'ın mahbubu olan yaşlı bir adam kavmin arsında olursa, bir genci halife yapmazlar.

Davetçi: Tecrübeli bir ihtiyarın olmasıyla birlikte genç birsine, herhangi bir işte, özellikle Allah'a ait olan bir işte, mesuliyet vererek iş başına getirmek doğru değildir diyorsunuz. Eğer mesele dediğiniz gibiyse, o zaman sizin bu itirazınız ilk önce Resulullah'a yöneliktir; çünkü Resulullah (s.a.a) Tebuk savaşına hareket etmek istediğinde, münafıklar gizlice bir anlaşma yaparak Resulullah'ın gıyabında bir inkılâp yapmayı kararlaştırdılar.

İşte bunun için, Resulullah (s.a.a), Medine'de kendi yerine, Medine'nin işlerini idare edecek ve münafıkların komplo ve operasyonlarını etkisiz hale getirecek iş bilir, güçlü ve siyasetmedar birisini bırakması gerekirdi. Şimdi muhterem beylerden temennim şudur ki buyursunlar: Acaba Peygamber (s.a.a), Medine'de kimi kendi yerine halife olarak bıraktı?

Hafız: Açıktır ki, Hz. Ali'yi (k.v) kendi yerine halife ve naip olarak bıraktı.

Davetçi: Meğer Ebu Bekir, Ömer ve diğer sahabeden yaşta büyük olanlar, Medine'de değiller miydi ki, Resulullah (s.a.a), yaşta genç olan Emir'ul- Muminin Hz. Ali (a.s)'ı kendi yerine resmi bir halife ve vezir olarak tayin etti? Resulullah (s.a.a) açıkça şöyle buyurdular:

"Sen, benim Ehl-i Beytim arasında ve benim hicret evim olan Medine'de benim halifemsin."

Beyler, delil sunduğunuz zaman biraz düşünerek söyleyiniz ki cevap vereceğiniz zaman cevapsız kalmayasınız. Resulullah (s.a.a)'in, Ebu Bekir ve Ömer gibi ashabın yaşlılarının orada olmalarına rağmen genç yaşta olan Hz. Ali (a.s)'ı hilafete tayin etmesindeki maksadı, sizin bu akşamki sözlerinize ameli bir cevap olup sizin, dünya görmüş yaşlı birisi varken bir genç iş başına getirilmemelidir sözünü söylemememiz içindir.

Resul-ü Ekrem (s.a.a)'in ameli, halife tayini ve risaletin tebliğinde yaşlı veya gencin asıl etken olmadığına en büyük delildir. Eğer yaşlı insanların hayatta olmasıyla, genç bir kimsenin iş başına getirilmemesi gerekiyorsa, o zaman neden, Tevbe suresinin ilk ayetlerinin Mekke ehline açıklanması için Ebu Bekir gönderildikten

sonra,

Peygamber yaşlı olan Ebu Bekir'i yolun yarısından geriye çevirip, "Allah-u Teâla bu emri ya kendin veya kendin gibi birisi tebliğ etmelidir" diyerek bu işi genç olan Hz. Ali (a.s)'ın uhdesine bıraktı? Oysa zahirde, böyle önemli ve tehlikeli bir işi, dünya görmüş, tecrübeli ve yaşlı birisinin yapması daha uygun olurdu!

Yine Resulullah (s.a.a), neden Yemen ehlinin hidayeti için Ebu Bekir, Ömer ve diğer yaşlı olanlardan istifade etmedi de, bu için Emir'ul- Müminin Hz. Ali'yi görevlendirdi?

Bu çeşit örnekler çoktur. Resulullah (s.a.a), Ebu Bekir, Ömer ve diğer ihtiyarların olmalarına rağmen, genç olan Hz. Ali'yi seçerek büyük işleri O'nun üstesine bırakmıştır.

Binaenaleyh, sizin getirmiş olduğunuz bu yaşlılık şartının boş ve anlamsız olduğu ve yaşın büyük olmasının kesinlikle nübüvvet, velayet ve hilafet şartlarından olmadığı bu sözlerimizle ortaya çıkmış oldu. Gerçekte hilafetin nübüvvet gibi asıl şartı, Allah'ın kabul ettiği ve beğendiği bütün kemal sıfatlarına sahip olmaktır.

Kim bütün yüce kemal sıfatlarına sahip olursa, ister yaşlı olsun ister genç, Allah-u Teâla onu hilafet makamına atar, Peygamberi vasıtasıyla O'nu halka tanıtır ve onların da böyle birisine itaat etmesi gerekir.

Onların hilafetinin batıl olduğuna büyük delilerden diğer biri de, şimdi aklıma gelen şu delildir: Hakla batılı ayırt eden Emir'ul- Mu'minin Hz. Ali (a.s)'ın, o sahte icmaya karşı muhalefet etmesidir.

Hz. Ali Hakla Batılı Birbirinden Ayırt Edendir

Resulullah (s.a.a)'in buyruğuna göre, Hz. Ali (a.s) hakla batılı birbirinden ayırt edendir. Nitekim sizin büyük alimleriniz bu konuda bir çok hadis nakletmişlerdir. Örneğin: Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi, "Kitab'us- Seb'in fi Fezail-i Emir'il-Mu'minin" kitabından naklen "Yenabi'ul- Mevedde"nin 16. babında, Harem-i Şerifin imamı olan Ebu Cafer Ahmed bin Abdullah eş-Şafii, Firdus Deylemi'den naklen 70 hadisin 12. hadisinde,

Mir Seyyid Ali Hemedani eş-Şafii "Meveddet'ul- Kurba"nın 6. Meveddetinde, Hafız "Emali" adlı kitabında ve Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii "Kifayet'ut-Talib"in 44. babında, senedi İbn-i Abbas, Ebu Leyla ve Ebuzer-i Gifari'ye ulaşan üç hadisi, farklı ibare ve lafızlarla bu konuda nakletmişlerdir. O hadislerin birinde Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur:

"Pek yakında benden sonra bir fitne çıkacaktır, böyle olduğunda sizler Ali ile olun; çünkü kıyamet günü beni ilk gören ve benimle ilk musafaha eden O olacaktır; O,

yüce makamda benimle beraberdir; O, hakla batılı birbirinden ayırt edendir.”

Öyleyse, Resulullah (s.a.a)’in vefatından sonra, halifenin kendilerinden olmasını isteyen Ensar ve Muhacirin birbirine düşmesi olayı ve fitnesinde, Resulullah’ın hükmü ve emri gereğince, hakla batılı birbirinden ayırt etmesi için, ümmetin Hz. Ali (a.s)’ı getirmesi gerekirdi. Çünkü Resulullah’ın buyurduğuna göre, Ali hangi tarafta olsa, o taraf hak, karşı taraf ise batıldı.

Hafız: Sizin naklettiğiniz bu hadis, haber-i vahittir (yani bir kişinin naklettiği haberdir); haber-i vahit de muteber olmadığı için onunla amel edilmez.

Davetçi: Çok şaşılacak bir şeydir ki çabuk unutuyorsunuz veya kasıtlı olarak öyle davranıyorsunuz. Geçen akşamlarda arz ettim ki, Ehl-i Sünnet alimleri, haber-i vahidi hüccet kabul ediyorlar. Siz bu yüzden hadisi, haber-i vahid olarak reddedemezsiniz. Bunun yanı sıra, bu konuda sadece bir hadis yoktur; sizin güvenilir büyük alimleriniz tarafından bu konuda, farklı ibarelerle maksadı ispatlayan bir çok hadis naklolunmuştur.

Biz bu hadislerin bazılarına geçen akşamlarda değindik. Ama şimdi meclisin vakti fazla alınmasın diye sadece raviler silsilesi ve onların kitaplarıyla yetiniyor ve senetli hadislerin hepsini zikretmekten vazgeçiyorum. Şimdi yine, sözlerimin doğruluğunun teyidi için, vakit ve hafızamın yeterliliği dahilinde bazı hadislere değinmek istiyorum.

Muhammed bin Talha eş-Şafii “Metalib'us- Süul”da, Taberi “Tefsir-i Kebir”de, Beyhaki “Sünen”de, Nureddin Maliki “Fusul'ul- Mühimme”de, Hakim “Müstedrek”te, Hafız Ebu Naim “Hilye”de, İbn-i Asakir Tarihinde,

İbn-i Ebi'l- Hadid “Nehc'ul- Belağa Şerhi”nde, Taberani “Evsed”de, Muhibbuddin “Riyaz”da, Himvini “Feraid”de, Suyuti de “Dürr'ül- Mensur”da İbn-i Abbas, Salman, Ebuzer ve Huzeyfe’den şöyle nakletmişlerdir: Peygamber (s.a.a) mübarek eliyle Ali bin Ebi Talib’e işaret ederek şöyle buyurdular:

“Şüphesiz bu, bana ilk iman eden ve kıyamet günü benimle ilk görüşecek olandır; bu, Sıddık’ı Ekberdir; bu, hak ile batıl arasını ayırt edecek olan bu ümmetin Faruk’udur.”

Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii “Kifayet'ut- Talib”in 44. babında bu hadisi, şu birkaç kelime izafesiyle nakletmiştir:

“...O (Ali), müminlerin sultanıdır; O, ondan gelinecek olan kapımdır; O, benden sonra halifemdir.”

Yine Muhammed bin Talha eş-Şafii “Metalib'us- Süul”da, Hatip Harezmi “Menakıp”ta, İbn-i Sabbağ Maliki “Fusul'ul- Muhimme”de, Hatib-i Bağdat “Tarih-i

Bağdad” adlı kitabının 14. cildinin 21. sayfasında, Hafız bin Merduye “Menakıp”da, Sem’ani “Fezail'us- Sahabe”de, Deylemi “Firdevs”de,

İbn-i Kuteybe “el-İmamet'u ve's-Siyaset” adlı kitabının 1. cildinin 68. sayfasında, Zemahşeri “Rabi'ul- Ebrar”da, Himvini “Feraid”in 37. babında, Taberani “Evsed”de, Fahri Razi “Tefsir-i Kebir”in 1. cildinin 111. sayfasında, Yusuf-u Genci eş-Şafii “Kifayet'ut- Talib”de, imam Ahmed “Müsned”de ve sizin diğer alimleriniz Resulullah (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

“Ali nereye dönse, Ali hak ile, hak da Ali iledir.”

Yine aynı kitaplarda, o kitaplara ilaveten Şeyh Süleyman Kunduzi el-Hanefi “Yenabi'ul- Mevedde”nin 20. babında Himvini’den naklen, Resulullah (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu zikretmiştir:

“Ali hak iledir; hak da Ali ile; hak nereye meyl ederse, Ali de onunla meyleder.”

Hafız Ebu Naim Ahmed bin Abdullah İsfahani “Hilyet’ul- Evliya”nın 1. cildinin 63. sayfasında kendi senetleriyle Resulullah (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

“Ey Ensar topluluğu! Sizleri, sıkıca sarıldığınız takdirde asla sapmayacağınız bir kimseye hidayet edeyim mi?” Ashap; “Evet, ya Resulellah” dediklerinde Hazret şöyle buyurdular: “Sarılmış olduğunuz takdirde dalalete düşmeyeceğiniz O kimse, (gördüğünüz) bu Ali’dir. Öyleyse benim sevgimle O’nu seviniz; benim kerametimle ona ikramda bulununuz. Şüphesiz Cebrail, Allah tarafından size söylediklerimi bana emretti.”

Çeşitli lafız ve muhtelif ravilerle nakledilmiş olan bu nebevi hadisler, ilk bakışta haber-i vahid olarak görülüp has bir mana için beyan olunmuş olsa da, ilim ehlinin yanında bunlara tevatür-ü manevi denilmektedir. Tevatür-ü manevi, çeşitli lafız ve kelimelerle nakl olan özel delillerin içerdiği manadan elde edilen genel ve ortak bir manadır.

Genel ve ortak manadan kasıt da, Resulullah (s.a.a)’in velayet makamına olan teveccühüdür ki, O Hazretin diğer kimselere değil Hz. Ali’ye olan meylini ispat etmektedir.

Bunun yanı sıra şunu da bildirmektedir ki; Hz. Peygamber (s.a.a)’in şefkat ve sevgisine maruz kalan Hz. Ali (a.s)’dır; çünkü Peygamber (s.a.a) daima Hz. Ali (a.s)’dan yardım talebinde bulunmuştur. Zira Hz. Ali (a.s), yardım etmede uzman birisi idi. İşte bundan dolayı, ümmeti de kendisinden sonra Hz. Ali’ye müracaat etmeğe ve ona sarılmaya davet etmiştir. Çünkü Hz. Ali (a.s), sürekli hak iledir ve hakla batılı birbirinden ayırt edendir.

Bu tür hadisleri mütalaa ettikten sonra biraz insafla konuşunuz. Acaba Hz. Ali’nin,

Ebu Bekir’e karşı muhalefet etmesi, sizin hayali icmanızın dışında kalması ve Ebu Bekir’e biat etmemesi, Ebu Bekir’in hakkaniyetine mi yoksa onun hilafetinin batıllığına mı delildir?

Eğer Ebu Bekir’in hilafeti hak idiyse, o zaman neden hak ve hakikat simgesi olan ve Hz. Peygamber’in de hakkında “O hak ile, hak da onunladır ve hak daima onunla döner” buyurmuş olduğu Hz. Ali (a.s) onlara biat etmedi ve aksine onlara karşı muhalefet bile etti?

“Sakife” günü yapılan acelecilik, gerçekten çok şaşırılacak ve üzülecek bir şeydir. Kesinlikle araştırmacı her şahsı, o güne karşı kötümser ve karamsar ediyor. Eğer işin içerisinde hile ve fitne yoktuysa öyleyse neden Hz. Peygamber’in de buyurduğu gibi hakla batılı birbirinden ayırt eden Ali (a.s)’nin, sahabenin ileri gelenlerinin,

Ben-i Haşim’in, özellikle Peygamber (s.a.a)’in amcası Abbas’ın, umuma ait olan hilafet meselesinde bir araya toplanıp görüş ve fikirlerini belirtmeleri için birkaç saatliğine sabretmediler?

Hafız: İşin içerisinde hile ve siyasetin olmadığı apaçıktır. Zira ortamı tehlike bürümüş olduğundan dolayı, İslâm’ı korumak için halife tayininde acele ettiler.

Davetçi: Yani siz, Ebu Ubeyde Cerrah’ın (Mekke’nin eski mezarcısı) veya diğerlerinin, Hz. Peygamber (s.a.a)’in amcasından, kendi canını din yoluna adayan Hz. Ali (a.s)’dan veya sahabenin diğer ileri gelenleri ve Beni Haşim’den daha çok mu İslâm’ı düşündüklerini söylemek istiyorsunuz?

Eğer orada konuştukları kadar sabretseydiler veya Ebu Bekir ve Ömer mecliste konuşarak onları oyalayıp Ebu Ubeyde veya başka birisini, Hz. Ali ve Abbas’ı çağırmak ve İslâm’ın tehlikede olduğunu onlara bildirmek için gönderseydiler ve o iki mühim şahsiyetin gelmesi için biraz sabretseydiler, İslâm ortadan kalkacak veya önlenilmeyecek bir fitne mi doğacaktı?

İnsaflı olunuz, eğer birazcık sabredip de en azından Ben-i Haşim ve sahabelerin ileri gelenleri olan Abbas ve Ali (a.s)’ın Sakife'ye gelmeleri için haber salsaydılar, o üç kişi hak olduğu takdirde güç kazanacaklardı. Böyle olunca da, İslâm’da ihtilaf kelimesi doğmaz ve 1335 yıldan (müzakere ve münazara tarihi) sonra, bu akşam Müslüman,

din kardeşi olan biz ve sizler bu mecliste birbirimizin karşısına çıkmayacak, aksine gücümüzü bir araya toplayarak İslâm’ın asıl düşmanlarıyla savaşacaktık. Öyleyse İslâm’ın başına ne geldiyse, o gün geldiğini tasdik ediniz; işte bu ihtilaf, o üç kişinin gizli hedef ve maksatlarına ulaşmak için aceleciliklerinden ortaya çıkmıştır.

Nevvab: Kıble sahip (alicenap)! Acele davranarak mescid ehline ve Peygamber’in

Ehl-i Beytine haber vermemelerinin sebebi ne idi?

Davetçi: Bunu kesin biliniz ki, onların acele etmesinin sebebi şuydu: Eğer bütün Müslümanların veya en azından Usame bin Zeyd ordusunun ileri gelenlerinin ve Medine'de olan sahabe ile Ben-i Haşim'in büyüklerinin oraya gelmeleri ve istişareye katılmaları için sabretseydiler, kesinlikle o toplulukta hilafet için adı zikr olunan şahısların içerisinde Hz. Ali'nin de adı zikr olunacaktı.

Eğer Hz. Ali (a.s)'ın veya Abbas'ın adı o toplantıda anılsaydı, hak ve hakikat taraftarları elde olan açık delillerle, onların külahını siyaset alanı arkasına atacaklardı.

İşte bundan dolayı, Ben-i Haşim ve sahabenin ileri gelenleri Peygamber (s.a.a)'in gusül, kefen ve defin işleriyle meşgulken, onlar kendi işlerini görmek ve Ebu Bekir'i iki kişinin icmasıyla halife tayin etmek için acele ettiler. Nitekim de bunu başardılar. Sizler de kalkıp bu akşam böyle bir işe, Müslümanların icması adını veriyorsunuz. Nitekim sizin Taberi ve İbn-i Ebi'l- Hadid gibi büyük alimleriniz ve bunlardan başkaları, Ömer'in şöyle dediğini yazmışlardır: "Ebu Bekir'in hilafeti, acele ile ansızın gerçekleşti; Allah onun işini hayır kılsın."

Ömer'in; "Nübüvvet ve Saltanat Bir Ailede Toplanmaz" Sözüne Reddiye

Sizin, Ömer'in sözüne dayanarak; "Nübüvvet ve saltanat bir ailede toplanmaz" şeklindeki sözünüze gelince; bu söz "Nisa" suresinin 54. ayetiyle reddedilmiştir. Ayet şudur:

"Yoksa onlar, Allah'ın kendi fazlından insanlara verdiklerini mi kıskanıyorlar? Doğrusu biz, İbrahim ailesine kitabı ve hikmeti verdik; onlara büyük bir mülk (saltanat) de verdik."

Bu ayetin hükmüne göre sizin deliliniz geçersizdir. Kesinlikle bu hadis zayıf, hatta uydurulan hadislerden olup halife Ömer'e istinat edilmiştir. Zira Resulullah (s.a.a) asla Kur'ân'a aykırı bir söz buyurmaz. Böylece bu ayet nübüvvet ve saltanatın bir yerde olabileceğine en açık bir delildir. Nitekim Âl-i İbrahim ve başkalarında bu iki özellik bir araya toplanmıştır.

Buna ilave olarak, hilafet makamı, nübüvvetin bir parçası hatta o makamın devamıdır. Sizin kastettiğiniz manada, bir arada toplanacak olan sultanlık ve padişahlık değildir.

Eğer Hz. Musa'nın kardeşi Hz. Harun, Musa (a.s)'ın hilafet makamından uzak idiyse, Hz. Ali (a.s) da Hatem'ul- Enbiyan (s.a.a)'in hilafet makamından uzak olmalıdır. Kur'ân'ın hükmü gereğince, nübüvvet ve hilafet Hz. Musa ve Harun (a.s)'da bir arada olduğuna göre, geçen gecelerde arz ettiğim "Menzilet" hadisi gereğince,

Hz. Muhammed (s.a.a) ve Hz. Ali (a.s)'da da bir araya toplanmıştır. Sizin bu hadisiniz, kesinlikle Emevilerin uydurdukları sahte ve asılsız sözlerdir; hiçbir açıdan kabul edilemez.

Eğer nübüvvet ve hilafet (halife Ömer'e göre saltanat) bir arada toplanmıyorsa, o zaman neden halife Ömer, şura meclisinde Hz. Ali (a.s)'ı hilafet için aday gösterdi? Sizin kendiniz de O Hazreti dördüncü mertebede halife olarak kabul ediyorsunuz.

Acaba aralıksız hilafet, (uydurulmuş bir hadisle) nübüvvet ile bir arada olamıyorsa, aralıklı hilafet ile bir arada olabilir mi?!

Göz açık, kulak açık, bu körlük!

Allah'ın göz kapatmasına şaşırıyorum!

Üstelik, Resulullah (s.a.a) açıkça; "Ali'nin gittiği yoldan gidin; başkalarının yolundan değil" diye buyurmaktadır.

Siz diyorsunuz ki; "nübüvvet ve saltanat bir ailede toplanmaz" halbuki Resulullah (s.a.a), önceki gecelerde, senetleriyle huzurlarınıza arz ettiğim her iki fırkanın kabul ettiği Sekaleyn hadisi gereğince, Ehl-i Beytine itaat edilmesini ümmete farz kılmış, onlara muhalefet etmeyi ise apaçık sapıklık olarak beyan etmiştir. Hazret defalarca şöyle buyurmuşlardır:

"Sizin aranızda iki değerli emanet bırakıyorum; Allah'ın kitabıyla itretim olan Ehl-i Beytimi; bunlara sarıldığınız müddetçe asla sapıklığa düşmezsiniz."

Nasıl ki Hz. Nuh'un zamanındaki tufan olayında onun emriyle gemiye binenler kurtuldu ve binmeyenler de -hatta kendi sulbünden olan oğlu bile- helak oldularsa, Hatem'ul- Enbiya (s.a.a) de bu ümmet içerisinde Ehl-i Beytini, ihtilaflı konularda kurtuluşa ermeleri, O'nların akıl, fikir, ilim, zahir ve batınlarından yararlanmaları için O'nları Nuh'un gemisi konumunda tanıtmıştır. Hz. Nuh'un gemisine binmeyen nasıl helak olduysa,

Ehl-i Beyt'e sarılmayanlar da öylece helak olurlar. Bu konuya daha önce de genişçe değindik.

Bunun gibi açık naslar gereği bu ümmet, karşılaştıkları olaylar ve ihtilaflı meselelerde Ehl-i Beyt'in görüş ve fikirlerinden yararlanmaları gerekir. Emir'ul-Muminin Hz. Ali (a.s) bir takım şahsi özellikleri ve Hz. Peygamber (s.a.a)'in O'nun hakkındaki tekitle buyurmuş olduğu sözlerine ilave olarak O, Ehl-i Beyt'inin en kamil ve üstün bir şahsıdır. Öyleyse neden, O'nun doğru görüş ve fikirlerinden faydalanmaları ve yardım almaları için bir saat bile beklemediler.

Bu işin içerisinde bir sır olmasaydı, ilim ehli, akıl ve fikir sahibi kimseler şaşırıp

kalmazlardı. Ellerini vicdanlarına koyup insafla hüküm verdiklerinde hakikatin derinliğine ulaşıyor, öncekilerin körü körüne gittikleri yolu gitmiyor ve siyaset oyuncularının, alelacele Ebu Bekir'i hilafet kürsüsüne getirerek Hz. Ali'yi sabit olan hakkından uzaklaştırmaları için böyle bir düzene başvurduklarını anlamış oluyorlar.

Şeyh: Hangi delile göre sadece Ali bin Ebi Talib'e (k.v) itaat edilmesinin gerekli olduğunu, sahabenin fikir ve icmasının ise üzerine çizgi çekilmesini buyuruyorsunuz?

Hilafet Tayini Hakkında Yine Gerçeklerin Beyanı

Davetçi: Birinci olarak; biz, sahabenin görüş ve icmasının muhterem olmadığını arz etmedik. Bizim, sizinle olan farkımız şudur ki; siz sahabe ismiyle herhangi bir kimseyle karşılaştığınızda, münafık bile olsa, ikinci halifenin kırbaçladığı ve yalancı olarak nitelendirdiği Ebu Hureyre bile olsa kayıtsız şartsız onun karşısında teslim oluyorsunuz.

Ama biz öyle değiliz; biz sahabeden, Resulullah'la musahebet şartlarını yerine getiren, ömrünün sonuna kadar Allah ve Resulü'nün emrine itaat eden, heva ve hevesine uymayan bir sahabeye önem verip onun ayaklarını gözümüzün üzerine koyarız.

İkinci olarak; biz, delillerle ispatladık ki biat günü Sakife'de Ebu Bekir'in hilafeti için herhangi bir icma gerçekleşmemiş ve ümmetin icmasıyla da Ebu Bekir hilafete tayin edilmemiştir. Eğer davetçinin (kendisini kastediyor) sözlerine doğru-dürüst bir cevabınız varsa, buyurun da toplantıda bulunan beyler hüküm versinler,

ben de sahabenin icması karşısında boyun eğeyim. Eğer siz kendi kitaplarınızda, tüm ümmetin veya azından size göre ümmetin ileri gelenlerinin Sakife'de toplanarak oy birliğiyle Ebu Bekir'i halife tayin ettiklerini gösterebilirseniz biz de kabul ederiz. Ama eğer Ömer, Ebu Ubeyde ve Evs kabilesinden (ki Hazreç ile aralarında bulunan eski husumetten dolayı) bir grup kimseler dışında Ebu Bekir'e biat etmediklerini görecek olursanız, o zaman bizim doğru yol üzere hareket ettiğimizi tasdik ediniz.

Üçüncü olarak; sizin sözünüzü tenkit ederek diyoruz ki; dünyanın bütün akıllılarını hüküm vermeleri için çağırıp da sorsak: "Acaba sahabeden olan üç kişi birbirlerine iltifatta bulunarak birisini seçip de ümmetin kaderini belirlemeye ve daha sonra zorla, tehditle, ihanet etmekle, korkutmakla halkı kendi planlarına teslim olmaya mecbur etmeye hakları var mıdır?" Kesinlikle verecekleri cevap olumsuzdur.

Yine sözümü tekrarlayarak arz ediyorum ki; bizim eleştirimiz şunadır ki, o gün o üç kişi (Ömer, Ebu Bekir, Ebu Ubeyde) Sakife'ye gittikleri zaman hilafetten konuşulduğunu gördüklerinde, neden Resulullah (s.a.a)'in evinde kefen-defin işleriyle meşgul olan ve Usame'nin ordusunda bulunan ashabın büyük şahsiyetleri

ve ileri gelenlerini çağırıp da onların görüş ve fikirlerinden yardım almadılar?

Seyyid: Biz diyoruz ki; bir gaflet olmuş veya olmamış, biz orada yoktuk ki onların sorunlarının ne olduğunu bilelim. Ama şimdi yapılmış olan bir işle karşı karşıya kalmışız; icma zamanın geçmesiyle yavaş yavaş oluşmuş olsa da, onun karşısında durmamalı, hatta ona saygı duyarak onların gittiği yolu gitmemiz gerekir.

Davetçi: Ne de güzel istidlal ediyorsunuz! Aferin böyle yüce bir fikir ve inancınıza! Mukaddes İslâm dininin körü körüne bir din olduğunu mu söylemek istiyorsunuz? İslam dini, her nerede birkaç kişi toplanıp bir karar alırsa ve birkaç kişi de onların başlarına toplanırsa, diğer Müslümanların yapılıp biten bir iş karşısında yer aldıklarında körü körüne onu kabul etmelerini mi emrediyor? Tertemiz hatemiyet dininin manası bu mudur? Oysa İslam dini Zümer suresinin 19. ayetinde şöyle buyuruyor:

“Öyleyse sözü dinleyip de (araştırarak) en güzeline uyan kullarımı müjdele.”

İşte İslâm dini tahkik ve araştırmayı emreden bir dindir; Ebu Ubeyde Cerrah (mezarcı) gibi birini körü körüne taklit etmeyi emreden bir din değildir. Resulullah (s.a.a)’in kendisi yolu bize göstermiştir; ümmet iki grup olduğunda, kurtuluşa erebilmemiz için hangisinin yanında yer almamızı bize açıklamıştır.

Hangi delile göre “Emir’ul- Muminin Hz. Ali’ye uymamız gerekir?” diyecek olursanız, Kur’ân’ın apaçık ayetleri ve sizin güvenilir kitaplarınızda yer alan sağlam hadisler kılavuzluğuyla cevabı apaçık ve nettir.

Hz. Ali’den (a.s) hadise ve ihtilaflı konularda itaat etmenin gerekliliğini bildiren naslardan biri de Ammar-ı Yasir’in (r.a) rivayetidir. Sizin büyük alimlerinizden Hafız Ebu Naim İsfahani “Hilye”de, Muhammed bin Talha Şafii “Metalib’us- Süul”da, Belazuri kendi Tarihinde ve Şeyh Süleyman Belhi Hanefi (Yenabi’ul- Mevedde Bab 43 de) Himvini’den, Mir Seyyid Ali Hemedani Şafii “Meveddet’ul- Kurba” 5 de, Deylemi “Firdevs”de ve diğer güvenilir kaynaklarınız Ebu Eyyub-i Ensari’den uzunca bir hadiste nakletmişlerdir.

Toplantının vakti kısıtlı olduğundan dolayı hepsini nakletmekten mazuruz. Ama yine de özet ve hulasası şöyledir: Ebu Eyyub’dan sorduklarında (itiraz ettiklerinde) neden Ali ile oldun da Ebu Bekir’e biat etmedin? Cevabında şöyle dedi: Bir gün Resulullah (s.a.a)’in huzurundayken Ammar-ı Yasir geldi, hazretten bazı sorular sordu Hazret sohbetin içeriğinde şöyle buyurdu:

“Ya Ammar! Eğer tüm insanlar bir yoldan gitse ve Ali’de başka bir yolu seçse sen Ali’nin gittiği yolu seç, halkın gittiği yolu bırak. Ya Ammar! Ali seni hidayetten çıkarmaz dalalete de düşürmez. Ey Ammar! Ali’ye uymak bana uymaktır. Bana uymak ise Allah’a uymaktır.”

Acaba, sizin güvenilir kitaplarınızda bunca nakledilen sahih hadisler ve Hz. Ali (a.s)'ın da Ebu Bekir'in hilafetine açıkça muhalefet etmesine rağmen, Beni Haşim, Beni Ümeyye, Ensar ve Muhacirlerin ileri gelenlerinin O'nunla olmadığı düşünülse bile (ki onunla birlikte idiler) Ali'nin yolunu bırakıp da başka birinin sözüne uymaları doğru muydu? Acaba Hz. Ali'nin görüş ve fikrini almaları için O'nun gelmesini beklemeleri gerekmez miydi?

(Bu sırada yatsı namazı için ezan okundu, beyler kalkıp namazlarını kıldılar, kısa bir çay faslından sonra Hafız bey söze başladı.)

Hafız: Sahip (Cenap)! Siz sohbetleriniz sırasında iki tuhaf kelime sarf ettiniz. Birincisi; Defalarca sohbetlerinizde Mezarcı Ebu Ubeyde diyorsunuz. Bu muhterem şahısın mezarcı olduğu nereden malum? İkincisi; sohbetinizde dediniz ki; "Ali, Haşimiler ve ashaptan bazısı biat etmedi; hatta muhalefet bile ettiler." Halbuki tüm muhaddis ve tarihçiler, onların hepsinin biat ettiklerini yazmışlardır.

Davetçi: Anlaşılan, kendi kitaplarınızı da dikkatlice ve derincesine incelememişsiniz. Evvela; biz Ebu Ubeyde'ye mezarcı dememişiz; kendi kitaplarınızda bunu kaydetmişlerdir.

İbn-i Esir-i Şami "el-Bidayet-u Ve'n- Nihaye" kitabının 5. cildinde, s. 266'da, Resulullah (s.a.a)'in defni babında şöyle yazmıştır: "Ebu Ubeyde Cerrah, kabirleri Mekkeliler gibi kazıyordu. İbn-i Abbas, Resulullah (s.a.a)'e mezar kazmaları için bir kişiyi onun peşi sıra, diğer bir kişiyi de Medine'nin mezarcısı olan Ebu Talha'nın peşi sıra gönderdi."

İkinci olarak; "Ali, Beni Haşim ve ashabın hepsi biat ettiler." sözünüze gelince; Evet, siz sadece biat ettiler kelimesini okuyup geçiyorsunuz; ama o biatin hakikati hakkında, ne zaman ve nasıl biat ettiler? diye düşünmüyorsunuz. Bütün büyük muhaddis ve tarihçileriniz yazmışlardır ki: Ali (a.s) ve Beni Haşim (zahirde) biat ettiler; ama altı aydan sonra; o da zorla, ölümle tehditle ve bir takım mahrumiyet ve zorlamalardan sonra.

Hafız: Sizin gibi şerif bir insanın, avam Şia'nın inandığı ve söyledikleri sözü ağzına alıp söylemesi gerçekten tuhaftır. Şia'nın cahilleri; "Hz. Ali'yi zor ve tehditle biat için götürdüler" diyorlar. Halbuki O cenap, Ebu Bekir'in hilafetinin ilk günlerinde onun hilafetine istek ve rağbetle teslim oldu.

Hz. Ali ve Haşimilerin Biati, Altı Aydan Sonra Tehditle Gerçekleşti

Davetçi: Buyurdunuz ki Ali (a.s) ve Haşimiler ilk günden biat ettiler. Sanıyorum ki bilmezlikten geliyorsunuz. Çünkü tarihçilerinizin geneli, Hz. Ali (a.s)'ın, Hz. Fatıma (a.s)'ın vefatından sonra biat ettiğini yazıyorlar. Nitekim Buhari Sahihinin (c. 3, s. 37) "Hayber Gazvesi" babında, Müslim bin Haccac da Sahihinin (c. 5, s. 154) "Kavl'un- Nebiy La Nuris" babında" şöyle naklediyorlar: "Hz. Ali (a.s), Hz. Fatıma

(a.s)'ın vefatından sonra biat etti."

Yine Abdullah bin Müslim bin Kuteybe Dineveri (Ö. 276) "el- İmamet-u ve's-Siyase"nin 14. sayfasının sonunda şöyle diyor: "Hz. Fatıma (r.z) vefat etmedikçe Hz. Ali (k.v) biat etmedi."

Ancak sizin İbn-i Kuteybe gibi bazı alimleriniz, Hz. Fatıma (a.s)'ın Resulullah (s.a.a)'in vefatından 75 gün sonra vefat ettiği kanısındalar. Ama tarihçilerinizin geneli Hz. Fatıma (a.s)'ın vefatını Resulullah (s.a.a)'in vefatından 6 ay sonra bildirmekteler. Sonuç şu oluyor ki; Hz. Ali (a.s) ve Haşimiler, 6 ay sonra biat etmişlerdir. Nitekim Mesudi de "Muruc'uz- Zeheb"in 1. cildinin 414'cü sayfasında şöyle demiştir. "Fatıma (a.s) vefat etmedikçe Haşimilerden hiç kimse biat etmedi."

Her iki fırkanın güvendiği alimlerden olan İbrahim bin Sa'd es-Sakafi, Zuhri'den şöyle rivayet ediyor: Ali bin Ebi Talip (a.s) altı aydan sonra biat etti; Hz. Fatıma (a.s) vefat etmedikçe Hz. Ali'ye cesaret edemediler. İbn-i Ebi'l- Hadid de "Nehc'ul-Belağa Şerhi"nde aynı sözü yazmıştır.

Velhasıl, sizin büyük alimleriniz kendi muteber kitapların, Hz. Ali (a.s)'ın hemen biat etmediğini, aksine uzun bir zaman geçtikten sonra bazı sebeplerden dolayı ikrahen biat ettiğini nakletmişlerdir.

İbn-i Ebi'l- Hadid "Nehc'ul- Belağa Şerhi"nin c. 2, s. 18'inde Zuhri vasıtasıyla Aişe'den şöyle dediğini nakletmiştir: "Ali 6 ay boyunca biat etmedi; O biat etmedikçe Beni Haşim'den de kimse biat etmedi."

Yine Kufeli Ahmed bin A'sem eş-Şafii "Futuh"da, Ebu Nasır Hamidi "Cem'un Beyn'es- Sahihayn"da Nafi'den o da Zuheri'den, Hz. Ali (a.s)'ın altı ay boyunca biat etmediğini nakletmişlerdir.

Benim, Şia'nın avam halkının inandığı ve söylediği sözleri söylediğim iddianıza gelince; Çok özür dilerim, meseleyi anlayamamışsınız; bunlar avamca bir inanç değil, alimce ve tahkik üzere bir inançtır. Kendi kitaplarınızın içeriğini bilmenize rağmen bize boşuna saldırıyorsunuz.

Allah'a and olsun ki, her kavmin alimleri, avam halkı yanılttıklarından dolayı sorumludurlar. Sizin bu şekil konuşmalarınızdan, onlar öyle zannediyorlar ki bu sözleri biz uydurmuşuz; halbuki kendi büyük alimleriniz bu sözleri söylemişlerdir.

Hafız: Bizim alimlerimiz nerede; "Ali'yi zorla sürükleyerek biat için camiye götürdüler, evinin kapısını yaktılar" demişlerdir? Bu çeşit sözler, Şiaların dillerinde meşhurdur, toplantılarında teessür ile naklederler; Fatıma'yı incittiler, çocuğunu düşürdüler diyerek hisleri tahrik ediyorlar.

Davetçi: Muhterem beyler, ya gerçekten mütalaanız çok azdır veya bilerek ve

selefinize uyarak, zavallı ve mazlum Şiaları kendi avam milletinizin nezdinde itham edip bu cümlelerle selefinizi temize çıkarmaya çalışıyorsunuz. İşte bundan dolayı; "Bu sözleri Şialar uydurmuştur" diyor ve yazıyorsunuz. Halbuki durum böyle değildir.

Daha önce de arz ettim ki, bu tarihi olayları sadece Şialar nakletmemişlerdir; sizin büyük ve insaflı alimleriniz de bunları yazmışlardır. Ama bazıları, taassuplarından dolayı bunları nakletmekten çekinmişlerdir.

Eğer istiyorsanız, meselenin ispatı için aklımda olan birkaç haberi, insaflı beylerin, suçsuz olduğumuzu ve tarihin söylediklerinden fazla bir şey söylemediğimizi anlamaları için, meclisin vakti müsait olduğu süre dahilinde kendi güvenilir alimlerinizden nakledeyim?

Hafız: Buyurun, dinlemeye hazırız.

Hz.Ali'yi Kılıç Zoruyla Camiye Götürdüklerine Dair On İki Delil

Davetçi: 1- Sizin meşhur ve güvenilir muhaddis ve tarihçilerinizden olan Ebu Cafer Belazuri (Ahmed bin Yahya bin Cabir-i Bağdadi, Ö. 279) tarih kitabında şöyle nakletmiştir: "Ebu Bekir Hz. Ali'yi biat için çağırdı; ama o kabul etmedi. Ömer'i gönderdi; Ömer de evi yakmak için ateş getirdi. Hz. Fatıma (a.s) kapıda onu görünce; "Ey Hattab'ın oğlu! Evimi yakmak için mi gelmişsin?" diye buyurdu. Ömer; "Evet! Bu iş (hilafet), babanın getirdiğinden (risaletten) daha önemlidir." diye cevap verdi.

2- Yine sizin güvenilir tarihçilerinizden olan İzzuddin bin Ebi'l- Hadid el-Mutezili ve Muhammed bin Cerir-i Taberi şöyle nakletmişlerdir: Ömer, Useyd bin Hüzeyr, Seleme bin Eslem ve bir grup toplulukla Ali'nin (a.s) kapısına gittiler. Ömer: "Dışarı çıkın! Çıkmadığınız takdirde evinizi yakacağım." diye haykırdı.

3- İbn-i Hızabe "Gurer" adlı kitabında Zeyd bin Eslem'den şöyle dediğini rivayet etmiştir: Ben, odun toplayıp Ömer'le Fatıma'nın kapısına gidenlerdendim. Ali ve ashabı biat etmekten sakınmışlardı. Ömer Fatıma'ya dedi ki: "Bu evde kim varsa dışarı çıkar, aksi takdirde evi ve evde olanları yakarım." Evde Ali, oğlu Hasan ve Hüseyin, Fatıma, Beni Haşim ve ashaptan bir grup kimseler vardı. Fatıma şöyle buyurdu: "Evi ve çocuklarımı yakmak mı istiyorsun?" Ömer; "Evet, Allah'a and olsun ki, dışarı çıkıp Peygamberin halifesi ile biat etmeleri için bu işi yapacağım."

4- Sizin büyük ve ünlü alimlerinizden olan İbn-i Abdurabbih "Ikd'ul- Ferid" kitabının c. 3, s. 63'ünde şöyle yazmıştır: Ali (a.s) ve Abbas Fatıma'nın evinde oturmuşlardı. Ebu Bekir Ömer'e dedi ki; "Git onları biat için buraya getir; gelmekten sakınırlarsa, onlarla savaş." Ömer bir ateş alarak evi yakmaya gitti. Fatıma kapıya gelerek şöyle buyurdu: "Ey Hattab'ın oğlu! Evimizi yakmak için mi geldin? Ömer: "Evet!..." dedi.

5- İbn-i Ebi'l- Hadid Mutezili "Nehc'ul- Belağa Şerhi"nin c. 1, s. 134'ünde "Sakife-i Cevheri" kitabından naklen "Sakife-i Beni Saide" olayını genişçe nakletmiştir. Kitabında şöyle diyor: Haşimiler Ali (a.s)'ın evinde toplanmışlardı. Zübeyr de onlarla beraberdi; zira kendisini Haşimilerden biliyordu. (Hz. Ali (a.s) buyurmuştur ki; Zübeyr sürekli bizimle beraberdi, ancak çocukları büyüdükten sonra onu bizden ayırdılar.)

Ömer bir grup askerle Fatıma (a.s)'ın evine gitti. Useyd ve Selme de onunla birlikte idiler. Ömer şöyle dedi: "Dışarı çıkınız! Biat ediniz!" Onlar biat etmekten çekindiler. Zübeyr kılıcını çekerek dışarı çıktı. Ömer; "Bu köpeği yakalayın!" dedi. Selme bin Eslem kılıcını alıp duvara vurdu. Bu sırada Ali (a.s)'ı çekerek zorla Ebu Bekir'e doğru götürdüler. Haşimiler de O Hazretle beraber gelip O'nun tepkisinin ne olacağına bakıyorlardı. Ali (a.s); "Ben Allah'ın kuluyum, Resulullah (s.a.a)'in kardeşiyim" diyordu. Ama kimse aldırış etmiyordu. Nihayet O'nu Ebu Bekir'in yanına götürdüler. Ebu Bekir: "Biat et." dediğinde

Hz. Ali şöyle buyurdular:

"Ben bu makama daha layığım, ben size biat etmiyorum; sizin bana biat etmeniz gerekir. Siz, Resulullah'a yakınız diyerek bunu Ensardan kopardınız. Aynı delille ben de size delil sunuyorum; öyleyse insaflı olun; nasıl ki Ensar size insaflı davrandı. Allah'tan korkuyorsanız hakkımızı itiraf edin. Eğer böyle yapmazsanız, bilin ki bana zulüm ediyorsunuz."

Bu esnada Ömer: "Biat etmedikçe seni bırakmayız." dedi.

Hz. Ali de şöyle buyurdular:

"Birbirinizle iyi anlaşmışsınız! Bugün ona çalışıyorsun ki, yarın o bu makamı sana döndürsün. Allah'a and olsun ki, senin sözünü kabul ederek ona biat etmeyeceğim."

Daha sonra halka dönerek şöyle buyurdular:

"Ey Muhacirler topluluğu! Allah'tan korkun! Allah'ın Muhammed (s.a.a) ailesine verdiği saltanatı onlardan çıkarmayın; onları kendi hak ve makamlarından uzaklaştırmayın; sizin aranızda Allah'ın kitabını ve Resulullah'ın sünnetini bizden daha iyi bilen ve dini tam manasıyla kavrayan bir kimse yoktur. Allah'a and olsun ki, bunların hepsi bizdedir. Öyleyse nefsinize uyarak haktan uzaklaşmayın."

Bu sırada Ali (a.s) biat etmeden eve döndü. Hz. Fatıma (a.s) hayatta olduğu müddetçe evinde kalarak biat etmedi. Ama O'nun vefatından sonra biat etmek zorunda kaldı.

6- Büyük alimlerinizden olup yıllarca Dinever kentinde resmen kadılık yapmış ve H.

276’da vefat etmiş olan Ebu Muhammed bin Müslim bin Kuteybe bin Amr el-Bahili ed-Dineveri “Tarih-i Hulefa Raşidin ve Devlet-i Emevi” (el-İmamet-u ve’s- Siyase diye meşhurdur) kitabının c. 1, s. 13’ünde Sakife olayını genişçe açıklamış ve şu ibareyle konuya girmiştir:

“Ebu Bekir (r.z) ashaptan bir grubun biat etmediğini ve Ali’nin (k.v) evinde toplandıklarını öğrenince, Ömer’den onların biat etmeleri için dışarı çıkarılmasını istedi. Ama onlar dışarı çıkmaktan çekindiler. Ömer onların bu hareketini görünce odun toplattırıp şöyle dedi: “Ömer’in canı elinde olan Allah’a and olsun ki, ya dışarı çıkacaksınız veya evi içindekilerle birlikte yakacağım.”

Halk dedi ki: “Ey Eba Hafs (Ömer’in künyesi)! Resulullah’ın kızı Fatıma (a.s) da bu evdedir!”

Ömer; “O olsa dahi, evi yakacağım!” dedi.

Bu sırada evdekiler dışarı çıkıp biat ettiler. Ama Ali biat etmekten çekinerek şöyle dedi:

“Ben Kur’ân’ı toplamadıkça dışarı çıkmayacağıma ve dışarı elbisesi giymeyeceğime dair yemin etmişim.”

Ömer yine de kabul etmedi. Ancak Hz. Fatıma (a.s)’ın ağlamaları, halkın da kınaması üzerine Ömer Ebu Bekir’in yanına geri dönüp Hz. Ali’den biat alması için Ebu Bekir’i tahrik etti. Ebu Bekir birkaç kez Kunfuz’u Ali (a.s)’ın kapısına gönderdi ama her defasında olumsuz cevap aldı. Sonunda Ömer bir grup cemaatla birlikte Fatıma (a.s)’ın evine gelip kapıyı çaldılar. Fatıma (a.s) onların sesini duyunca yüksek bir sesle ağlayarak şöyle figan etti:

“Babacığım! Ya Resulellah! Senden sonra Ömer bin Hattap ve Ebu Bekir bin Ebu Kuhafe’den nedir çektiklerimiz!”

Halk Fatıma (a.s)’ın ağlama ve figanını duyunca ağlayarak geri döndüler. Ama Ömer birkaç kişiyle kaldı ve zorla Ali (a.s)’ı Ebu Bekir’in yanına götürerek; Hadi Ebu Bekir’e biat et” dediler. Hz. Ali (a.s): “Biat etmesem ne yapacaksınız” buyurduğunda dediler ki: Bu durumda Allah’a and olsun ki boynunu vururuz.”

Hz. Ali (a.s): “Allah’ın kulu ve Resulullah’ın kardeşini mi öldüreceksiniz?” buyurduğunda Ömer; “Sen Resulullah’ın kardeşi değilsin!” dedi.

Ebu Bekir onun bu sözleri karşısında sessiz durup hiçbir şey söylemiyordu. Ömer Ebu Bekir’e dönerek; “Bütün bu işleri senin emrinle yapmıyor muyuz? dedi. Ebu Bekir de: “Fatıma olduğu müddetçe onu zorlamayacağız.” dedi.

Emir’ul- Muminin Ali (a.s) Resulullah (s.a.a)’in kabrine vararak ağlar bir halde,

Harun'un kardeşi Musa'ya dediklerini Hz. Peygamber'e arz etti. Allah Teala Kur'an'da Harun'un Musa'ya şöyle dediğini nakletmiştir:

"Annem oğlu, bu topluluk beni zayıflattı (hırpalayıp güçsüzleştirdi ve neredeyse beni öldüreceklerdi."[1]

Dineveri olayı genişçe anlattıktan sonra şöyle diyor: Ali (a.s) biat etmeyerek evine geri döndü. Daha sonra Ebu Bekir ve Ömer Hz. Fatıma'nın rızasını elde etmek için O'nun evine gittiler. Fatıma (a.s) onlara şöyle buyurdu:

"Allah tanık olsun ki, sizin ikiniz beni incittiniz; babama kavuşuncaya dek her namazda size beddua edeceğim; sizi babama şikayet edeceğim."

İnsafla Yargılamak Gerek

Allah aşkına beyler, insaflı edin; acaba icmanın manası bu mudur? Resulullah'ın ashabını zorla, korkutmakla, ölüm tehdidi ve evi yakmakla biat için götürüp adını icma koymaları doğru mudur?!

İnsaflı beyler birazcık dikkat etseler ve adetlerini bir kenara bırakacak olsalar, görecekler ki o günün siyaset oyunu aynen bugünün siyaset oyunları gibidir. Benzeri çok görülmüştür; görüyorsun ki bir grup birisinin etrafını sararak, hay huy ve gürültü patırtıyla onu başa getiriyor ve daha sonra da; halk onu bu makama seçti diyorlar.

İşte o gün de birkaç oyuncu, bir araya gelerek bir kişiyi seçtiler; daha sonra da diğer insanları, zorla, tehditle, korkutmakla, ihanetle, evlerini yakmakla ve kılıç çekerek ölüm kusmakla biate hazır ettiler. Şimdi de siz beyler, bunun adını icma koyup kendi hakkaniyetinize bir delil sayıyorsunuz!!

İlginç olan da şu ki, kalkıp bize de; "kör ve sağır olun, anlamaz olun, geçen tarihe bakmayın, din hakkında araştırma yapmayın, her ne yaptılarsa iyi yaptılar, körü körüne tasdik edin ki icma vaki olmuş, hilafet icma yoluyla tayin edilmiş" deyin diyorsunuz!!!

Allah'a and olsun ki eğer beyler, olaya tarafsızca, insafla ve dikkatli bir şekilde bakacak olurlarsa, onların o gün yaptıklarının bir siyasi oyun olduğunu tasdik edeceklerdir. Ama Şia camiası, Resulullah (s.a.a)'in emri doğrultusunda hareket ederek, O Hazretin Ehl-i Beyti'nin etrafında toplanmış; "Resulullah (s.a.a) Kur'ân ve Ehl-i Beyt'ime sarılın" buyurduğundan dolayı onlardan ayrılmamış, sadece onlara itaat etmişlerdir başkalarına değil.

7- Sizin güvenilir alimlerinizden olan Ahmed bin Abdulaziz Cevheri[2] "Sakife" kitabında (nitekim İbn-i Ebi'l- Hadid de "Nehc'ul- Belağa Şerhi"nin c. 2, s. 49'unda ondan nakletmiştir) Ebu'l- Esved'e istinaden şöyle demiştir:

“Ashap ve Muhacirlerden bir grup, Ebu Bekir’in biati hususunda onlarla istişare edilmediğinden dolayı sinirlenerek biat etmediler, Ali ve Zübeyr de sinirlenerek biat etmeyip Fatıma’nın evine gittiler.

Bu sırada Ömer, Useyd bin Huzeyr, Selme bin Selame (ki her ikisi de Beni Abduleşhel kabilelerindendiler) ve bir grup halkla birlikte Fatıma’nın evine baskın yaptılar. Fatıma (a.s) her ne kadar ağladı, sızladı ve rica ettiyse de fayda etmedi. Ali (a.s) ile Zübeyr’in kılıçlarını alarak duvara vurup kırdılar ve zorla onları biat için Mescid-i Nebi’ye götürdüler!”

8- Yine Cevheri Selme bin Abdurrahman’dan rivayet etmiştir ki: Ebu Bekir kürsüye oturduğunda, Ali, Zübeyr ve Haşimilerden bir grup kimsenin Fatıma (a.s)’ın evinde toplandıklarını duydu. Bunun üzerine Ömer’i onları getirmesi için gönderdi. Ömer, Fatıma’nın kapısına giderek; “Dışarı çıkınız, aksi takdirde Allah’a and olsun ki; evi sizinle yakacağım.” dedi.

9- Yine Cevheri, İbn-i Ebi’l- Hadid’in “Nehc’ul- Belağa Şerhi” c. 2, s. 19’da yazdığına göre, Şa’bi’ye istinaden şöyle nakletmiştir:

“Ebu Bekir, Haşimilerin Ali’nin evinde toplandıklarını öğrenince Ömer’e; “Halid neredедir?” diye sordu. Ömer de; “Buradadır” dedi. Ebu Bekir; “Öyleyse gidin Ali ve Zübeyr’i biat etmeleri için dışarı çıkarın.” dedi.

Ömer ve Halid Fatıma’nın evine gittiler. Ömer içeri girdi, Halid de kapıda bekliyordu. Ömer Zübeyr’in elinde kılıcı görünce, “Bu kılıç nedir?” diye sordu. Zübeyr de cevaben; “Bunu Ali’ye biat etmek için hazırlamışım” dedi.

Ömer Zübeyr’in kılıcını çekip elinden alarak orada buluna taşa vurup kırdı. Sonra Zübeyr’in yakasından tutup çekerek dışarı çıkardı ve Halid’e teslim edip tekrar eve döndü. Evde Mikdad ve Beni Haşim gibi birçok kimseler vardı. Ali’ye; “Kalk gidelim Ebu Bekir’e biat et” dedi. Ali (a.s) gitmekten çekindi.

Bundan dolayı Hz. Ali’nin elinden tutup O’nu çekmeye başladı. Nihayet O Hazreti de Halid’e teslim etti. Sokakta Halid’le birlikte birçok kimseler de vardı; Ebu Bekir onları Ömer’e yardım etmeleri için göndermişti.

Nihayet Ömer ve Halid Ali’yi çekerek zorla götürüyorlardı; halk da sokaklara dolup seyrediyorlardı. Hz. Fatıma Ömer’in hareketlerini görünce, kendisine başsağlığı ve tesliyet için gelen kadınlarla beraber dışarı döküldüler. Ömer’in yaptıklarını görünce, figan ve feryat edip yüksek sesle ağlamaya başladılar. Ebu Bekir’in yanına vardıklarında, Hz. Fatıma (a.s), Ebu Bekir’e hitaben sert bir şekilde şöyle buyurdu:

“Resulullah’tan sonra O’nun Ehl-i Beyt’inin evine iyi baskın yaptınız! Allah’a and olsun ki, Allah’a kavuşana dek Ömer’le konuşmayacağım.” [3]

Nitekim Buhari ve Müslim sahihlerinde şöyle yazmışlardır: “Fatıma (a.s) Ebu Bekir’e öfkelendi, vefat edene kadar da onula konuşmadı.”[4]

10- Sizin büyük alimlerinizden olup yıllarca Hanefi mezhebinin Halep’te kadılığını yapan ve H. 815’de vefat eden Ebu Velid Muhibbuddin Muhammed bin Muhammed bin eş-Şahne el-Hanefi

“Ravzat’ul- Menazır Fi Ahbar’il- Avail’i ve’l- Evahır” adlı tarihinde, Sakife olayını açıklarken ateş ve yakma meselesini şöyle anlatıyor: Ömer Ali’nin (a.s) evini ve içindekileri yakmak için geldi; Fatıma’yla karşılaşınca dedi ki: “Ümmetin dahil olduğu şeye, siz de dahil olun...”[5]

11- Taberi kendi tarihinin c. 2, s. 443’ünde, Ziyad bin Kuleyb’den şöyle naklediyor: Talha, Zübeyr ve Muhacirlerden bir grup Ali’nin evindeydiler. Ömer bin Hattap gelerek şöyle dedi: “Biat için dışarı çıkın; aksi takdirde hepinizi yakarım.”

12- Meşhur Tarihçi İbn-i Şahne İbn-i Esir’in “Kamil” kitabının haşiyesinde (c. 11, s. 112’de), Sakife olayını anlatırken şöyle yazmıştır:

Beni Haşim ve ashaptan bazıları örneğin: Zübeyr, Utbe bin Ebu Leheb, Halid bin Said bin As, Miktad bin Esved-i Kendi, Selman-i Farisi, Ebuzer-i Gifari, Ammar bin Yasir, Bura bin Azib, Ubey bin Ka’b,

Ebu Bekir’e biat etmekten çekinerek Ali’ye meyilleri olduğu için O’nun evinde toplanmışlardı. Ömer bin Hattap, evde olanları yakmak için geldi; kapıda Hz. Fatıma’yla karşılaşınca dedi ki: “Halkın girdiği şeye siz de girin.” (Yani siz de biat edenler gibi biat edin.)

Bu sözlerin şahidi, her iki fırkanın kabul ettiği çok değerli alim, fazıl ve tarihçi Ebu’l-Hasan Ali bin Hüseyin Mes’udi’dir. O, “Müruc’uz- Zeheb”in c. 2, s. 100’ünde, Mekke’de kendisini halife olarak ilan eden Abdullah bin Zübeyr’in olaylarını anlatırken şöyle yazmıştır:

“Beni Haşim, Hz. Ali’nin oğlu Muhammed bin Hanefiye ile Şi’b-i Ebu Talip’te toplanmış oldukları zaman, Abdullah’ın ordusu onları muhasara edip onları yakmak için pek çok odun oraya getirdi; hatta ateşin alevi de yükseldi. Ama bununla birlikte yine de Beni Haşim teslim olmadı. Nihayet Muhtar’ın ordusu gelerek onları kurtardı.”

Bunları naklederken şöyle diyor: Nevfili kendi kitabında şöyle nakletmiştir: Abdullah’ın kardeşi Urve bin Zübeyr, Şi’b-i Ebu Talib’in muhasarası olayı bir mecliste söz konusu edildiğinde halk oranın yakıldığını ve Abdullah’ın Haşimiler’e yaptıklarını kınarken şöyle özür getirdi: “Kardeşim Abdullah suçlu değildir.

Onun odun ve ateş getirerek ateş alevlendirmesinden maksadı, sadece Beni

Haşim'i korkutmak içindi. Nitekim geçmişte de Beni Haşim (Ebu Bekir'e) biat etmekten çekindiklerinde, onların teslim olup biat etmeleri için evlerinin etrafına odun toplatılıp onları yakmakla korkutulmuşlardır. Kardeşim Abdullah da onların yaptıklarından başka bir şey yapmamıştır!"

Bunlar sizin büyük alimlerinizin yazıp naklettikleri pek çok sözlerden birkaç örnek idi. Bu olay, insaflı ve tarafsız alimlerin yanında çok açık ve nettir; hatta şairler bile kendi şiirlerinde bu olaya değinmişlerdir.

Ama sizin bazı alimleriniz, icma inancının batıllığına bir senet olmaması için ihtiyat ederek bu olayları nakletmekten çekinmişlerdir.

Tanınmış ünlü şair ve alimlerinizden biri olan Hafız İbrahim Mısri Ömer'iyye kasidesinde halife Ömer'i medh ederek şöyle demiştir:

Bir söz söyledi Ömer Ali'ye,

Onu, dinleyene duyur ve söyleyenini büyült

Biat etmesen yakarım evini, bir kimse bırakmam orada;

O evde Mustafa'nın kızı olsa da.

Bunu Ebu Hafs'tan (Ömer'den) başkası söyleyemez;

Adnan kabilesinin kahraman ve himayecisi olan Ali'ye.

Hafız: Bu rivayetler gösteriyor ki, Ebu Bekir'in hilafetine muhalefet edenlerin toplantısını dağıtmak ve onları korkutmak için ateş getirmişlerdir.

Ama Şialar; "Hz. Fatıma'nın evinin kapısını yaktılar, Fatıma (a.s) kapı ile duvar adasında kalarak Muhsin ismindeki altı aylık çocuğunu düşürdü" diye bir takım sözler uydurmuşlardır!

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

Hz. Fatıma'nın Çocuk Düşürdüğüne Dair Rivayetler

Davetçi: Az önce arz ettim ki, vaktimizin kısıtlı olduğundan dolayı, nakl olan haberleri özet olarak aktarmaya çalıştım. Bu konuda rivayet çoktur. Sadece bunu belirtmek istedim ki, muvahhid ve ahirete inanan takvalı Şialar yalan söylemezler ve hiç kimseye karşı da şahsi garaz ve düşmanlıkları yoktur.

Beylerin, her iki fırkanın kabul ettiği meşhur tarihçi ve değerli alim Ebu'l- Hasan bin Ali bin Hüseyin el-Mes'udi'nin (Ö.H.347) "Müruc-uz Zeheb" adlı eserine müracaat etmeleri çok iyi olur.

Mes’udi o günün olaylarını genişçe naklederek şöyle diyor: “...Derken Hz. Ali’ye saldırdılar; O’nun evinin kapısını yaktılar ve evde bulunanları zorla çıkardılar ve hanımlar efendisi Fatıma’yı ise kapı ile duvar arasında sıkıştırdılar; bu esnada Muhsin adlı çocuğunu düşürdü.”

Öyleyse biliniz ki, bunlar Şiaların uydurması değil, aksine tarihe geçen vakıalardır. Tarih kesinlikle kaybolmayacaktır; eğer bazı kimseler, o olayları yazmaktan çekinmişlerse de diğer insaflı insanlar onları yazıp korumuşlardır.

Çocuk düşürme olayı tarihte, güneşten daha açık ve nettir. Ancak bazı alimler, halifelerini sevdiklerinden dolayı gerçekleri saklayıp susmayı tercih etmişlerdir. Bununla birlikte bazı gerçekler farkında olmaksızın kaleme alınmış ve bizim iddiamıza birer delil olmuşlardır.

Konunun daha fazla açıklığa kavuşması için İbn-i Ebi’l- Hadid’in “Nehc’ul- Belağa Şerhi” adlı kitabının c. 3, s. 351’ine müracaat ediniz. O şöyle diyor: Mutezile şeyhlerinin büyüklerinden olan üstadım Ebu Cafer’e; “Hebbar bin Esved’in süngü ile Hz. Resulullah’ın kızı Zeyneb’in tahtırevanına saldırdığında,

Zeyneb’in korkudan çocuk düşürdüğü[6] haberi Resulullah’a ulaştığında Resulullah (s.a.a) Hebbar’ın kanını mubah kıldı.” dedim. Ebu Cafer bu söze karşılık; “Eğer Resulullah (s.a.a) hayatta olsaydı, Fatıma’yı korkutarak O’nun çocuğunun düşmesine sebep olan şahısın da kanını mubah kılardı.” dedi.

Yine Selahattin Halil bin Ebik es-Sıfdi “Vafi bil Vefeyat” adlı eserinde, Elif harfli isimler listesinde İbrahim bin Seyyar bin Hani el-Basri’nin (Nezzam-ı Mutezili diye meşhurdur) söz ve inançlarını naklederken onun şöyle dediğini yazar: “Ömer, biat günü Fatıma (a.s)’ın karnına vurdu, Fatıma (a.s) bu darbe neticesinde Muhsin adındaki çocuğunu düşürdü.”

Öyleyse beyler, gerekçesiz olarak geçmişlerinize uyup da Şialara iftirada bulunmayın, her şeyden habersiz avam halkın yanında; “bu sözleri Şialar çıkarmışlardır, bizim halifeler Ali ve Fatıma’yı incitmediler, aksine onlar halifelerin hilafetine razı idiler” diyerek bizi suçlamayın ve meseleyi yanlış olarak onlara aktarmayın.

Fatıma (a.s)’ın evini yakma olayı, biat için Ali ve Haşimiler’e ihanet edilmesi, onları biat etmeye zorlamaları, ceninin düşürülmesi vs. zulümler, kendi alimlerinizin muteber kitaplarında kaydedilmiştir.

Eğer itirazınız varsa, Belazuri, Taberi, İbn-i Hizabe, İbn-i Abdurabbih, Cevheri, Mes’udi, Nezzam, İbn-i Ebi’l- Hadid, İbn-i Kuteybe, İbn-i Şahne ve Hafız İbrahim gibi büyük alimlerinize itiraz edin; neden kitaplarınızda yazdınız ve şiirlerinizde söylediniz? diye onları eleştirin. Bizim söylediklerimizin hepsi, sabit kaynaklar esası üzeredir; heva ve heves ve cahilce taassuptan dolayı değildir.

Hafız: Bu çeşit sözleri nakletmenin ne faydası vardır? Nifak, çatışma, kin, tefrika ve ikilik doğurmadan başka hiçbir faydası yoktur.

Hakkı Savunmak Gerekir

Davetçi: Evvela; itirazınız varsa, itirazınızı bu çeşit sözleri yazıp nakleden alimlerinize yapınız. Kesinlikle hak (sürekli olarak) perde arkasında kalmaz "Allah'ın hüccet-i baliğesi (apaçık ve tam hücceti) vardır"[7] tarih kaybolmaz.

Her kavim ve millette, hakikatleri yazacak garazsız, taassupsuz ve tertemiz insanlar bulunmaktadır. Bunlar sizin insaflı alimleriniz gibi hakikatleri kendi kitaplarında yazarak onu perdeler arkasından gözler önüne serdiler.

İkinci olarak; "bunları neden söyleyip yazıyorsunuz" sözünüze gelince; açıktır ki bu sözler ve yazılar; sizin vicdansız, beyinsiz, iftiracı ve tefrikacı yazar ve alimlerinizin saldırıları karşısında bir savunmadır.

Bu çeşit alim ve yazarlar, her şeyden habersiz Müslümanların arasında tefrika çıkarmak için meseleyi din kardeşlerimize yanlış aktarıyorlar, muvahhid mümin Şiaları kafir, müşrik ve mülhit olarak tanıtıyorlar, bu çeşit tarihi olay ve gerçekleri Şialar uydurmuştur diyerek sâf insanların kafalarını karıştırıyorlar.

Biz de kendi hakkımızı savunmak zorundayız; dünyanın dört bir köşesinde yaşayan aydın Müslüman kardeşlerimize; "Biz Ehl-i Beyt Şiaları yani Ali ve Âl-i Ali evladı dostları "La ilahe illâllah Muhammed Resulullah" diyen ve Hz. Ali hakkında Hz. Peygamber'in buyurduğundan fazla bir şey söylemeyen kimseleriz" demek istiyoruz.

Nitekim geçen gecelerde, akli ve nakli delillerle ispat ettik ki, biz Hz. Ali'yi Allah'ın (c.c) salih kulu, Resulullah (s.a.a)'in nass üzeri olan gerçek halifesi, vasisi ve kardeşi biliyoruz ve Allah rızası için olmayan her amele de karşıyız.

Buyuruyorsunuz ki; "Ne için söylüyorsunuz, gerçekleri söylemenin ne faydası vardır?" Biz de size diyoruz ki; Siz söylemeyin biz de söylemeyelim; siz yazmayın biz de yazmayalım. Farz olan hak ve hakikatleri savunmamız (aklen ve naklen) gereklidir. Biz söylemiyoruz, ama bizi söylemeye mecbur ediyorsunuz.

İşte bu akşam siz; "bunlar Şia'nın avamının itikadıdır, hakikati yoktur" demeseydiniz, ben de toplantıda bulunan kardeşlere; "bu denilen sözler Şia'nın avam kesiminin sözleri değildir; aksine Ehl-i Sünnetin insaflı alimlerinin itikadıdır" demeye mecbur olmazdım. Nitekim onlardan bazı örnekleri huzurunuza arz ettim. Pâk ve tertemiz muvahhid olan biz Şialar topluluğu, kitap, sünnet, akıl ve icmaya dayalı olan sahih inançlardan başka şeylere inanmaz ve hakkın dışında herhangi bir söz söylemeyiz.

Hafız: Doğrusu buyurduklarınıza şaşıyorum; çükü kaynak ve önemli kitaplarınızda, kitaba ve sünnete ters düşen bir takım rivayetler vardır. Bunların da Şiaların günaha karşı laubali ve cesur olmalarına sebep oluyorlar. Kesinlikle bu çeşit rivayet uyduruk rivayetlerdendir; ümmetin ahlakını bozmaktan başka bir derde deymezler; sizler de onlardan sakındırmıyorsunuz!

Davetçi: Zat-i alinizin ilgisiz sözler söylemesi gerçekten tuhaftır. Meselenin açılması ve aydınlığa kavuşması için lütfen uyduruk ve fesada sebep olabilecek hadisleri beyan ediniz.

“Ali’yi Sevmek Hasenedir”, “Hüseyin’e Ağlayana Cennet Gerekli Olur” Hadislerini Eleştiri ve Onların Yanıtı

Hafız: Sizin büyük alimlerinizden olan Ahund Molla Muhammed Bakır Meclisi el-İsfahani “Bihar’ul- Envar” kitabının birçok cildlerinde uyduruk hadisler nakletmiştir. O hadislerden biri, Resulullah (s.a.a)’den naklettiği şu tuhaf hadistir:

“Ali’nin (a.s) sevgisi hasenedir (rahmet ve iyiliktir).”

Yine Resulullah (s.a.a)’ten şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

“Kim Hüseyin’e ağlarsa, cennet ona gerekli olur.”

Bunlara benzer birçok hadisler gördüm. Bu çeşit hadisler, fesadın çıkmasına sebep oluyor. İşte bu rivayetler, Şiaların günaha karşı cesur ve onların laubali olmalarına yol açıyor.

Şöyle ki Ali sevgisi ümidiyle, bu günahlar onlara herhangi bir zarar vermez diyerek veya Hüseyin’e bir damla göz yaşı dökmek, onların bütün günahlarını silip temizliyor hayaliyle her çeşit günah yapabilirler. Ümidin halkta bu kadar artması, fuhuş ve ahlak bozukluğunun yaygınlaşmasına sebep olur. Nitekim biz, birçok Şia’nın yıl boyunca günahlarda gark olduklarını görüyoruz.

Muharrem ayı olunca, on gün matem tutup ağıt okurlar; on gün bitikten sonra; “biz on gün yas tutarak, anadan doğduğumuz gün gibi günahlardan tertemiz olduk” diyorlar.

Fühuşun, Sünnilerin Bulunduğu Şehirlerde Daha Yaygın Oluşu

Davetçi: Evvela; fuhuş yaygınlaşması ve bazı Şiaların laubali oluşunu bu hadislere inanmaya bağlamakla büyük bir hata yaptınız. Eğer avam halktan bazısının günaha duçar olmalarının sebebi böyle rivayetlere inanmaktan kaynaklanıyorsa, o zaman buyurun bakalım Sünni kardeşlerin günah ve fuhuşta gark olmaları,

hatta alenen günah işlemeleri neye göredir?! Onlar ki bu çeşit hadislere

inanmıyorlar; o zaman neden açıkça günah işleyip haram işler yapıyorlar?

Ehl-i Sünnetin ağırlıklı olduğu, hatta hepsi Ehl-i Sünnet olan şehirlerde örneğin: Mısır, İskenderiye, Şam, Beyt'ul- Mukaddes, Beyrut, Umman, Halep, Bağdat, Basra gibi büyük şehirlerde, hatta küçük kasabalarda bile büyük-küçük kahvehanelerde alenen kumar oynayıp şarap içiyorlar; bazı avam Şialar arasında olan fuhuş ve çirkef işler, onların arasında fazlasıyla kat kat daha yaygındır.

Bütün cadde ve sokaklarda kumar oynama, sarhoş edici şeyleri içme, resmi fuhuş haneler ve beyan etmekten utandığım diğer fuhuşlar yok mudur?!

Eğer biz de sizin gibi kusur bulma ve bahane peşinde olsaydık, derdik ki; Sünni kardeşlerin arasında zina, livat, şarap içme ve kumar oynama gibi fuhuşların yaygınlaşmasının ve onların dinin hükümlerine karşı cesaret ve laubaliliklerinin sebebi, sizin imam ve fakihlerinizin yersiz fetvaları olmuştur.

Zira sizin büyük müçtehitlerinizin, köpeğin temiz olması, etinin yenebileceği, meni, sarhoş edici şeyler ve haramdan cünüp olanın terinin temiz olması, yolculukta tenasül uzvunu bir bezle sararak mahremlerle (anası-bacı vs..) cinsel ilişkinin câizliği vb. şeyler hakkında bir takım gülünç fetvalar vermişlerdir.

Ama Şia fakihleri, bunların hepsini haram bilip bu işleri işleyenlerden teberri etmekteler.

Hafız: Bunlar yalan ve efsanedir; söylediklerinize bir delil var mı?

Zemahşeri'nin İtirafı ve Ehl-i Sünnet'i Eleştirmesi

Davetçi: Sizin kendiniz biliyorsunuz, fakat kasıtlı olarak, kalbinizin razı olmadığı şeyi savunmak zorunda kalıyorsunuz. Bu değindiğim şeyler sizin alimlerinizin fıkıh kitaplarınızda mevcuttur.

Vakit onların hepsini nakletmeğe yeterli değildir. Mesele o kadara açık ve mantıksızdır ki sizin birçok büyük aliminiz de onları eleştirmişlerdir. Örneğin Tefsir-i Keşşaf'ın c. 3, s. 301'ine müracaat edebilirsiniz. Carullah Zemahşeri şöyle diyor:

Benden mezhebimi sorsalar salim kalmam için gizlerim.

Hanefi'yim dersem, haram şarabı helal biliyorsun diyecekler.

Maliki'yim dersem, köpek etini helal ediyorsun diyecekler.

Şafii'yim dersem, kızıyla evlenmeyi helal sayıyorsun diyecekler.

Hambeli'yim dersem, hulûl-i mezhep ve mücessimesin diyecekler.[8]

Hadis ehliyim dersem, keçidir, bir şey anlamıyor diyecekler.

Bu zamanın halkına şaşırıyorum, kimse dillerinden kurtulamıyor.

Zaman beni geri itip bir grup anlamaz cahilleri iş başına getirmiştir.

Cahiller iş başına gelince, mum gibi yanmama yakin ettim.

Böyle büyük bir alim ve müfessir; bu çeşit bozuk fetva ve inançlardan dolayı, kendisini dört mezhepten birine mensup etmekten utandığını söylüyor. Beyler, durum bu iken bizim böyle tuhaf mezheplere tabi olmamızı mı bekliyorsunuz?!

Bunları bırakıp da asıl konumuza dönelim.

İkinci olarak; buyurduğunuz bu çeşit rivayetler, iki sebebe göre Şiaların uydurması değildir:

1- Defalarca arz ettim ki, Şiaların hadis uydurmaya bir ihtiyaçları yoktur.

2- Bu çeşit rivayetler, kendi büyük alimlerinizin muteber kitaplarında da çokça nakledilmiştir.

Bunları sadece Allame Meclisi nakletmemiştir. Şia'nın bütün alimleri bunları nakletmişlerdir. Ahdimi bozmak istemediğimden dolayı Şia alimlerinin sözlerini bırakıp sizin kendi alimlerinizin sözlerini nakletmek istiyorum.

"Ali'yi Sevmek Hasenedir" Hadisinin Ehl-i Sünnet Kitaplarından Senetleri ve Manası

Sizin, Allame Meclisi'nin "Bihar'ul Envar" kitabından naklettiğiniz bu hadisi, İmam Ahmed bin Hanbel "Müsned"inde, Hatip Harezmi "Menakıb"ının 6. Faslının sonlarında, Süleyman Kunduzi el-Hanefi "Yenabi'ul- Mevedde"nin 42. ve 56. bablarında (Kunuz'ud- Dekaik'ten naklen),

Şeyh Abdurrauf Menavi el-Mısri "Menakıb'is- Seb'in"nin 239. sayfasında (Hadis 49) Firdevs Deylemi'den, o da Muaz bin Cebel'den naklen, Mir Seyyid Ali Fakih-i Hemdani eş-Şafii "Meveddet'ul- Kurba"nın 6. Meveddesinde, İmam'ul- Harem eş-Şafii (Muhibbuddin Ebu Cafer Ahmed bin Abdullah-i Taberi)

"Zehair'ul- Ukba"nın Ehl-i Beyt'in fazileti hakkında nakletmiş olduğu 70 hadisten 59. hadisinde, Muhammed bin Talha eş-Şafii "Metalib'us- Süul"da, Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii "Kifayet'ut- Talip"de ve diğer alimleriniz Enes bin Malik ve Muaz bin Cebel'den, onlar da Resulullah (s.a.a)'ten şöyle buyurduğunu rivayet etmişlerdir:

"Ali'yi (a.s) sevmek hasenedir (iyilik ve rahmettir), onunla birlikte hiçbir seyyie (günah ve kusur) zarar vermez; Ali'ye buğz (düşmanlık) etmek ise seyyiedir,

onunla birlikte hiçbir hasene fayda vermez.”

Yine İmam’ul- Harem Ahmed bin Abdullah Taberi eş-Şafii “Zehair’ul- Ukba”da, İbn-i Hacer tarihinin 215. sayfasında, Süleyman Belhi el-Hanefi “Yenabi’ul- Mevedde”nin 56. babının 33. hadisinde “Menakıb-i Seb’in”den naklen, İbn-i- Asakir kendi tarihinin c. 1, s. 159’unda Nesai’den o da İbn-i Abbas’tan Resulullah (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir: “Ebu Talip oğlu Ali’nin sevgisi, ateşin odunu yediği (yaktığı) gibi günahları yer .”

Üçüncü olarak; hadis anlama yeteneğine sahip olanlar, perdelerin kalkması ve muammaların çözülmesi için oldukça dikkat gösterip derincesine düşünürler; bir hadisi anlayamadıklarında veya onun gerçek manasına yetişemediklerinde, hemen yermeye kalkışmaz ve ona uyduruk nispeti vermezler. Menficilik kolay bir iştir. Ama Allah’ı sürekli olarak göz önünde bulundurmamız gerekir. Kur’an-ı Kerim “Enbiya” suresinin 7. ayeti kerimesinde bize şöyle emrediyor:

“Bilmiyorsanız, şu halde zikir ehline sorun!”

İki fırkanın üzerinde icma ettiği ve size çözümü zor gelen bu hadisin manası çok açık ve çözümü basittir. Kur’ân’a müracaat ettiğimizde görüyoruz ki, Kur’an günahları, kebire ve sağire (büyük ve küçük)) olmak üzere iki kısma ayırmıştır. Bazı ayetlerde, büyük günahlar karşısında küçük günahlara “Seyyie” tabiri zikredilmiştir. Nitekim Allah Teala “Nisa” suresinin 31. ayetinde açıkça şöyle buyuruyor:

“Size yasaklananların büyük olanlarından kaçınırsanız, sizin kusurlarınızı (küçük günahlarınızı) örteriz ve sizi güzel bir makama sokarız.”

Bu ayete göre, kul eğer büyük günahlardan sakınırsa, küçük günahları görmezlikten gelinir ve bağışlanır.

Söz konusu hadiste de buyuruyor ki: “Ali’nin sevgisi öyle bir hasene (sevap ve rahmet)’dir ki, hiçbir seyyie (küçük günah) ona zarar vermez.”

Hafız: Allah Teala, Kur’ân’da açıkça şöyle buyurmuyor mu?:

“Şüphesiz Allah bütün günahları bağışlar”[9]

Öyleyse günahkar bir kul, yaptığı günah ister büyük olsun ister küçük, pişman olup Allah’a yönelirse, kesinlikle affedilir. O halde büyükle küçük arasında bir fark yoktur.

Hakikatin Keşfi

Davetçi: Galiba ayet-i şerifeye iyi dikkat etmediniz, yoksa itiraz etmezdiniz. Evvela;

büyük günah ile küçük günah arasında fark koyan ben değilim. Allah Teala'nın kendisi fark koymuştur.

İkinci olarak; ben de sizin gibi, inanıyorum ki Allah'ın bağışlayıcı olduğuna inanan her kul, yaptığından pişman olarak tövbe edip Allah'a yönelirse, Allah Teala onun günahlarını bağışlar. Eğer tövbe etmeden ölürse, ölümden sonraki akabe (menzil)lerde, hesap gününe kadar azap görür; yaptığı günah çok büyük olmazsa, artık kendi cezasını almış ve o gün affedilir.

Ama eğer büyük günahlar yapmışsa, hesap gününden sonra o cehenneme götürülür; günahlarının cezasını çeker ve daha sonra cehennemden kurtulur. Eğer küçük günahlardan tövbe etmeksizin dünyadan ayrılırsa, Ali (a.s)'ı seven bir kimse olursa, Allah Teala (kendi lütfuyla) onu affeder, ölümden sonraki menzillerde cezaya tabi tutulmadan ve cehennem azabı görmeden cennete götürülür. Nitekim ayet-i kerimede; "... Sizi güzel bir makama (cennete) sokarız."[10] buyurmuştur.

Anlayamıyorum, bu hadisi nasıl günah yapmak için cesaret ve laubalilik sayıyorsunuz! Hadiste büyük veya küçük günah yapmaya emir mi vardır? Cevap kesinlikle hayırdır. Öyleyse yersiz olarak hayal etmişsiniz. Halbuki bu hadis-i şerif, günaha cesaret etmeye değil ümitsizliğe kapılmaya mani oluyor.

Bir çok inançlı kişiler vardır ki, heva ve hevese kapılarak küçük günah işlediler mi şeytan; artık rahmet yüzü görmeyeceksiniz diye onlara vesvese edip ümitsizliğe sokmaya çalışır, onlar da genellikle genç ve cahil olduklarında dolayı aldanarak ümitsizliğe kapılırlar ve derler ki; artık affedilmeyeceğimize göre, öyleyse neden zevkimizi sürmeyelim! Böylece yavaş yavaş küçük günahlardan geçip büyük günahlara da bulaşıyorlar.

Ama bu çeşit hadisler kalplere ümit ışığı saçıyor, insanın hata yapabileceğini ve Hz. Ali'yi gerçekten sevdiğinde de kusurların ona zarar vermeyeceğini insana anlatıyorlar. Allah Teala Kur'an ayetlerinde bağışlama ve affetmeyi vaat ettiğinden dolayı, bağışlaması için de bir takım sebepler kılmıştır; Hz. Ali (a.s)'ın sevgisi de o sebeplerden biridir.

Şia asla laubali olamaz; Şia demek takipçi demektir; Hz. Ali'nin Şia'sı demek, sözünde ve amelinde O Hazreti takip eden ve tam manasıyla O'nunla uyum sağlayan kimse demektir. İşte bu sıfatlara sahip bir Şia kurtuluş ehlidir. Nitekim sizin bütün tefsir ve diğer muteber kitaplarınızda, önceki gecelerde de arz ettiğim gibi farklı tabirlerle Resulullah (s.a.a)'den şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

"Ya Ali! Sen ve Şiaların cennette kurtuluşa erenlersiniz."

Bu çeşit hadisleri eleştirmenizden daha ziyade, şöyle bir eleştiride bulunabilirsiniz; "Şia kurtuluş ve cennet ehli olduğunu anladığından dolayı cesaret bularak kötü ameller yapmaya teşebbüs edebilir!" Kendiniz de biliyorsunuz ki böyle bir

eleştirinin gerçekle ilgisi yoktur.

Şia teklif çağına erdiğinde, Allah'ı ve Peygamberini tanıdıktan sonra, Şia'nın ne demek olduğunu bilmesi gerekir; bunu bildiğinde, söz, amel, ilişki, sosyal hayat ve diğer tüm davranış ve ahlakında Hz. Ali (a.s) ve O'nun evlatlarına uymasının gerekli olduğunu artık kendisi anlamış olur.

Yani Hz. Ali (a.s)'ın büyük ve küçük günahlar yapmadığını, hatta mekruh bile işlemediğini görünce, mevlası gibi olmayı, O'nun güzel sıfatlarıyla sıfatlanmayı, kötü ahlak ve adetleri terk etmeyi kendisine vazife bilir. Peygamberler ve İmamlarda olan masumluk makamına sahip olmadığından ve tam manasıyla Ali (a.s) gibi olmanın çok zor,

hatta imkansız olduğundan dolayı, Ali'nin sevgisini kazanmak ve O'nun Şialarından olmak için edebildiği kadar O'na uymaya ve benzemeye çalışır. Masum olmadığından ve caiz'ul- hata olduğundan dolayı, bazı alışkanlıklar ve küçük günahlar yapabilir. O da Ali (a.s)'ın sevgisiyle affolunur. Allah etmesin tövbe etmeden ölürse, Hz. Ali (a.s)'ın sevgisi sayesinde, yapmış olduğu kusur ve küçük günahlarıyla sorgulanmaz ve onlar görmezlikten gelinir.

Ama ikinci hadisin yani "Kim Hüseyin'e ağlarsa, cennet ona vacip olur" hadisinin manasına gelince; bu hadisin manası, alim ve avam herkesin anlayabileceği kadar çok sade, açık ve nettir. Mecliste bulunan beyler defalarca, cevap verirken onların da halini göz önünde bulundurmamı hatırlattıklarından dolayı, onların isteğini yerine getirerek çok kısa bir şekilde arz ediyorum ki:

Bu hadisin çok sade bir şekilde manası şudur: "Kim Hüseyin'e (O'nu canı gönülden sevdiğinden ve O'nun mazlumiyetinden dolayı) ağlarsa, cennet ona vacip olur." Bu hadisin mefhumunun aksi de şudur; Hüseyin'e nekes (kötü özlü ve soylu) bir kimse ağlarsa, cennet ona vacip olmaz; hatta bu ağlamasından bir netice bile elde edemez.

Hafız: "Kes" ile "Nekes"[11] arasındaki fark nedir ki, ağlamanın kes'e faydası oluyor da nekes'e olmuyor?

Kes ile Nakes Arasındaki Fark

Davetçi: "Men-i mevsule" kelimesinde "kes" ile "nekes" diye bir şey yoktur. Ama Farsça manasında bu kelimeler (yerine göre) gelebilir. "Kes"; Allah'ın birliğini kabul eden, Adem'den Hatem'e kadar büyük peygamberlerin nübüvvetine inanan, peygamberlerin sonuncusu olan Hz. Muhammed (s.a.a) peygamberin düsturlarını uygulayan, cismani maada inanan, cennet ve cehenneme inancı olan, Hz. Peygamberin Ehl-i Beyt'inin velayetini kabul eden,

Hz. Ali (a.s) ve O'nun 11 evladının hepsini Allah'ın en sahil kulları, itaatleri farz olan

İmamlar ve Resulullah (s.a.a)'in vasi ve halifeleri bilen, Resulullah (s.a.a)'in 12. vasisini yani Hz. Ali'nin 11. evladı Hz. Mehdi'yi halen yaşadığına, Allah istediği zaman zuhur edip dünyayı zulümle dolduktan sonra adaletle dolduracağına inanan mümin bir kimsedir.

Ama "nakes"; dinin emirlerini zahirde kabul eden, fakat amel safhasında salih olmayan, onları tümüyle terk eden veya bazılarına yerine getirip bazılarını terk eden veyahut adam öldürme, şarap içme, zina yapma, faiz yeme gibi büyük günahlara duçar olan ya da namaz, oruç, humus, hacc vb. gibi terk ettiği farzları telafi etmeğe çalışmayan bir Müslümandır. Böyle bir Müslüman her ne kadar ağlasa da, ağlamasının ona bir faydası olmaz.

Ancak, kötü amellerinden tövbe eder, yapmadığı amelleri telafi etmeğe çalışır, halkın malını kendilerine veya yaşamadıkları takdirde varislerine geri çevirir ve onları kendisinden razı ederse, işte o zaman Ehl-i Beyt'in mazlumluğuna ağlamasının ona bir faydası olur. Yoksa yukarıda belirttiğimiz günahları ağlamakla affettireceğini hayal ederek günah işleyen zavallılar, ağlayıp sızlasalar da, Muhammed (s.a.a) ve Âl-i Muhammed ondan razı olmaz ve böyle bir ağlamanın onlara hiçbir faydası dokunmaz.

Biz sürekli olarak minberlerimizde, derslerimizde, dini toplantılarımızda bunları açıklar ve hatırlatırız. Eğer büyük günah ve zulümler yapıp da Muhammed (s.a.a) ve Al-i Muhammed'e ağlamak veya onları ziyaret etmekle her şeyin (bu kolaylıkta) biteceği ve kurtuluşa erişileceği zannedilirse, o zaman düşmanlar geçmişlerini telafi etmişlerdir.

Zira onlar da genellikle Ehl-i Beytin mazlumluğuna ağlamışlardır. Nitekim Kerbela vakıası yazarları kendi kitaplarında; "Allah'a and olsun ki o gün (Aşura günü), dost ve düşman herkes Hüseyn'in mazlumiyetine) ağladı." diye yazmışlardır. Düşman, Peygamber (s.a.a)'in oğlunu, ashabını, torunlarını, hatta süt emen çocuklarını bile katlettiler. Daha sonra onların bu acı durumuna da ağladılar. İşte böyle nekes (alçak) insanlara, bu ağlamanın katiyen hiçbir yararı olmayacaktır.

Hafız: Bir Müslüman, dinin esaslarını kabul edip dini emirleri yerine getirirse kurtuluş ehlidir; öyleyse ağlamanın ona ne faydası vardır. Ağlama ve yas meclisleri düzenlemek ne içindir? Onlara ne gibi bir netice ve fayda sağlıyor ki, müminlerin ağlaması için her yıl büyük masraflar yapıyorlar?

Ağlama ve Yas Tutmanın Netice ve Faydaları

Davetçi: Açıktır ki insan her ne kadar amil ve kamil de olsa, yine de hatalardan masum olamaz. Sonuçta insandır, hata yapabilir. Eğer gaflet edip bazı yanlışlıklara düşer ve hata yaparsa, Allah Teala kullarına olan şefkat ve lütfundan dolayı, bir lütuf ve bağış olarak bir takım sebep ve vesilelerle, onların sürçme ve hatalarını

bağışlar.

Bazen Hz. Ali (a.s)'ın sevgisini vesile kılar, bazen şehitler efendisi Hz. Hüseyin ve diğer Ehl-i Beyt İmamlarının mazlumiyetine ağlamaya teveccüh eder ve onların döktükleri gözyaşlarını, tövbe kabul ederek onları bağışlar.

Eğer tam manasıyla (dört dörtlük) mümin ve adil olup küçük ve büyük günah işlememiş olurlarsa, Ehl-i Beyti sevmeleri ve O'nların musibetlerine sevgilerinin nişanesi olan ağlamaları, onların makamının yücelmesine sebep olur.

Ama; "Peygamber (s.a.a)'in Ehl-i Beyt'ine yas tutma adı altında düzenlenen bu merasim ve masrafların faydası nedir?" dediğiniz söze gelince; siz beyler uzak olduğunuzdan dolayı bu merasimlerin olumlu netice ve faydalarından habersizsiniz. Eğer bu toplantılara katılır, insaf ve sevgiyle yaklaşırsanız, bu toplantıların Muhammed ve Âl-i Muhammed (s.a.a) mektebinin en büyük eğitim yuvası olduğunu görecek ve tasdik edeceksiniz.

Şöyle ki Muhammed ve Âl-i Muhammed (s.a.a) adına yapılan bu toplantılara, halkın her tabakasından, hatta dinden uzak olan insanlar bile katılırlar. Hatip, vaiz, alim, mütekellim, müfessir,

muhaddis ve diğer dallardaki alimler, tevhid, nübüvvet, mead, dinin fer'i hükümleri, ahlak, ahret, toplumsal ve bireysel görevler hakkında saatlerce açıklamada bulunuyor; günah ve kötü ahlakın (toplum ve aile arasındaki) zarar ve ziyanlarını beyan eder ve mukaddes İslâm dininin diğer dinler karşısında hak oluşuna dair delilleri anlatarak pek çok güzel neticeler sağlarlar.

Her yıl birçok insan, bu toplantılarda söylenen ayet, hadis ve öğütler sayesinde İslâm'ı kabul ediyor ve nice günahkar ve sapık insanlar yaptıkları günahlardan tövbe edip doğru yola hidayet oluyorlar.

İşte bu, her iki fırkanın Resulullah (s.a.a)'in Hz. Hüseyin (a.s) hakkında buyurmuş olduğu sözün sadece bir yönüdür. Resulullah (s.a.a); "Hüseyin bendendir, ben de Hüseyin'denim." buyurmasıyla, dinin Hüseyin vasıtası ile hayat kazanacağına işaret etmektedir. Hz. Hüseyin (a.s) canını İslam yolunda feda ederek, İslam'ın kökünü kazımak isteyen Emevilerin kökünü kendi mazlumiyetiyle kazıdı.

Bin yıldan beri o büyük zatın adına merasim ve toplantılar düzenlenmekte ve halk kitleleri bu toplantılara katılarak mübelliğ ve konuşmacılar vasıtası ile dinin hakikatlerini öğrenip doğru yola hidayet oluyorlar. Eğitim yuvası olan bu toplantıların faydalarının bir kısmı kısacası budur.

Yine izah için arz ediyorum; Hz. Ali (a.s)'ın Şia'sı ve O'nu sevenler, Hz. Hüseyin (a.s)'ın ziyaretçisi ve O'na yas tutanlar, (bir kelimede diyecek olursak) O'nların aşıkları farzları terk etmez, büyük ve küçük günah işlemezler. Çünkü Hz. Hüseyin

(a.s)'ın din için çoluk çocuğunu feda ettiğini ve şahadet şerbetini içtiğini biliyorlar. Nitekim "Ziyaret-i Varis"de şöyle okuyoruz:

"Şahadet ediyorum ki, şüphesiz sen namazı ikame ettin, zekat verdin, iyiliği emrettin, kötülükten sakındırdın; ölüm anına dek Allah'a ve Resulüne itaat ettin."

Her iki fırkanın muteber kitaplarında, Ümm'ül- Müminin Aişe, Cabir, Enes vs. kimselerden Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

"Kim Hüseyn'i, hakkına arif olduğu halde Kerbela'da ziyaret ederse, cennet ona vacip olur."

Yine buyurmuşlardır ki: "Kim Hüseyn'e, hakkına arif olduğu halde ağlarsa, cennet ona farz olur."

Bildiğiniz gibi farz ve müstahap ameller, Allah'ı tanımaya bağlıdır. Allah'ı gereği gibi tanımayan bir kimsenin kurbet kastı doğru olamaz; zahiri ibadeti doğru bile olsa, marifet olmaksızın faydasızdır.

Ağlama ve ziyaretler de, Peygamber (s.a.a) ve İmamları tanımaya bağlıdır. Yani İmam Hüseyin (a.s)'ın, Peygamberin evladı ve vasisi olduğunu,

dini ihya etmek için kıyam ederek bu yolda şehit düştüğünü ve Yezid'e karşı kıyamının da Yezid'in, dini hükümleri alenen ayak altına alarak dinsizliği yaygınlaştırmasından dolayı olduğunu bilmesi gerekir. Böyle bir bilinç üzere İmamlarını ziyaret eden ve yas tutup ağlayan kimse, kesinlikle mevlasının yol yordamına aykırı hareket etmez.

Nevvab: Kıble sahip (alicenap)! Hz. Hüseyin'in hak ehli olduğunu ve hak için Beni Ümeyye'nin adamları tarafından haksızca öldürüldüğüne biz de inanıyoruz. Ama bazıları özellikle tahsilli okumuş gençler diyorlar ki; "Kerbela savaşı dünyevi menfaatler için yapılan bir savaştı; makam sevgisi ve halife olma tutkusu Hüseyin bin Ali'yi Kufe'ye çekti.

Doğal olarak, her güçlü hükümet kendisine yönelen tehlikeleri uzaklaştırmak isteyecektir. Yezit ve adamları bu fitneye karşı koymak zorunda kaldılar.

İmam Hüseyin'e kayıtsız şartsız teslim olup itaati farz olan halife Yezid'e tabi olmayı, Şam'a gidip halifenin yanında saygınlık kazanmayı veya sağ salim vatanına dönmeyi teklif ettiler.

Ama O, bunları reddettiği için öldürüldü. Dolayısıyla makam ve riyaset sevgisi olan böyle birine matem tutmanın anlamı yoktur, aksine bidattir!"

Acaba, Kerbela savaşının dünya sevgisinden kaynaklanan bir savaş olmadığını,

tersine İmam Hüseyin'in Allah için, Allah'ın dinini korumak için kıyam ettiğini ve bu yolda savaşıp öldürüldüğünü bilmeleri ve onları bu inançlarından vazgeçirmek için yeterli cevabınız var mı?

Davetçi: Vakit geç oldu. Bu konuya girersek sözün uzamasından ve rahatsızlığa sebep olmasından korkuyorum.

Nevvab: Hayır! Kesinlikle rahatsız olmayız. Büyük bir ilgi ile sizi dinlemeye hazırız. Gerçek ortaya çıksın ki muhaliflere cevap verebilelim. Öylelerine az da olsa cevap verebilmek büyük bir hizmet olacaktır. Rica ediyorum buyurun.

İmam Hüseyin (a.s) Makam Peşinde Değildi

Davetçi: Daha önce arz ettim ki; her iyi ve kötü amel, marifetin neticesidir. İlk önce kendi Allah'larını tanımalı ve daha sonra yüceler yücesi Allah tarafından Hatem'ul-Enbiya'ya (s.a.a) nazil olan semavi kitabı tasdik etmelidirler. Tasdikin anlamı şudur: O kitapta var olan her şeyi kayıtsız şartsız kabul edilmelidir.

İtirazcılar, maddeci iseler ve hissi (somut) delilller istiyorlarsa, onlara cevap vermek çok kolaydır. Vakit geç olduğundan dolayı konuya kısaca değinmek istiyorum.

Beş Seçkin İnsan, Her Çeşit Çirkin Amellerden Uzaktılar

Kur'ân'a tabi olan bir müslümanın, Resulullah (s.a.a)in reyhanı olan Hüseyin bin Ali (a.s)'ın makam ve saltanat sevgisine sahip olduğunu söylemesi hakka ve hakikate aykırı olup Kur'ân 'ı ve Resulullah (s.a.a)'ı inkar etmek demektir. Çünkü Ahzab suresinin 33. ayetinde, Allah-u Teala onun (İmam Hüseyin (a.s))

pak ve temizliğine şahadet vererek, dedesi (s.a.a) babası (a.s) annesi (a.s) ve kardeşi (a.s) gibi her türlü kötülükten pislikten arınmış olduğunu söylüyor. Allah-u Teala şöyle buyuruyor:

"Ancak ve ancak Allah Teala siz Ehl-i Beyt'ten ricsi (her çeşit pislik ve kötülüğü) gidermek ve sizi tertemiz kılmak ister."

Müslim, Tirmizi, Salebi, Secistani, Ebu Naimi İsfahani, Ebu Bekr-i Şirazi, Suyuti, Himvini, Ahmed bin Hanbel, Zemahşeri, Beyzavi, İbn-i Esir, Beyhaki, Taberani, İbn-i Hacer, Fahr-u Razi, Nişaburi, Askalani, İbn-i Asakir vb. büyük alimlerinizin ekseriyeti bu ayetin Penç ten Âl-i Aba'nın yani Hz. Muhammed (s.a.a), Hz. Ali (a.s), Hz. Fatıma (a.s), Hz. Hasan (a.s) ve Hz. Hüseyin (a.s)'in hakkında nazil olduğunu kabul etmişlerdir. Ayrıca bu konuya genişçe de yer ayırmışlardır.

Bu ayet, beş seçkin insanın her türlü pislik ve kötülükten uzak olduklarına en büyük delildir. Açıktır ki, dünya makamına olan sevgi ve dünyaya olan düşkünlük bu pisliklerden birisidir.

Birçok ayet ve hadisler, emir ve sultanlar gibi heva ve heves yüzünden dünyaya yani dünya makam ve riyasetine gönül vermeyi yermiştir. Nitekim Resulü Ekrem (s.a.a) ve masum İmamlar (a.s)'dan bu konu hakkında birçok hadis nakledilmiştir. Peygamber-i Ekrem (s.a.a) bu hadislerin birinde şöyle buyuruyor:

"Dünya sevgisi bütün kötülüklerin başıdır."

Eba Abdillah'il- Hüseyn (a.s) kesinlikle dünya makamına talip değildi, fani bir saltanat için canını feda etmedi, ailesini bu uğurda düşmana esir etmedi. Kim bu mananın bilincinde olduğu halde İmam Hüseyin (a.s)'ı dünya düşkünü birisi olarak nitelerse, kesinlikle Kur'ân-ı Kerim'i inkar etmiştir.

İmam Hüseyin (a.s)'ın Kıyamı Zahiri Riyaset ve Hilafet İçin Değildi

Bir takım insanlar da vardır ki, (ayet ve hadislerle ikna olmadıkları için) hissi deliller istemekteler. Onlara verilecek hissi delil çoktur. Ancak zamanın darlığından dolayı bu delillerin hepsini zikredemeyeceğim. Sadece örnek olarak bazılarına kısaca değinmek istiyorum.

İmam Hüseyin (a.s)'ın, Yezid'in aleyhine olan kıyamı dünyevi makamlara ulaşmak için olsaydı, Nebiyyi Ekrem (s.a.a) O'na (a.s) yardım etmeyi emretmezdi. Nitekim bu konuda sizin kaynaklarınızda birçok hadisler nakledilmiştir; onlardan birini aktarmakla yetiniyorum:

Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi "Yenabi'ul- Mevedde"nin 60. babında Buhari, Beğevi ve İbn-i Sikkin tarihinden, İmam'ul- Harem'in "Zahair'ul- Ukba"sından, "Sire-i Molla"dan ve daha başka alimlerinizden naklen Enes bin Haris bin Ba'ye'den şöyle dediğini naklediyor: Resulü Ekrem (s.a.a)'den şöyle buyurduğunu duydum:

"Şüphesiz bu oğlum (Hüseyin), Kerbela denilen bir yerde öldürülecektir. Sizden her kim o gün orada olursa, ona yardım etsin."

Sonra şöyle yazıyor: Enes bin Haris (Peygamberin emrine amel etmesi için) Kerbela'ya gitti ve orada Hz. Hüseyin (r.a) ile beraber öldürüldü."

Demek ki, İmam Hüseyin (a.s)'ın Kerbela'daki kıyamı, hak için bir kıyam idi, makam sevgisi için değil.

İtirazcılar eğer İmam Hüseyin (a.s)'ın şahadetinden, Ehl-i Beytinin esaretine kadar olan olaylar üzerinde düşünürlerse, hak ve hakikati görürler.

Makam sevgisi için baş kaldıran ve zamanın devletine karşı kıyam eden biri, asla çoluk çocuklarıyla yola çıkmaz. Küçük çocukları, hamile kadını, kundaktaki daha ana sütü emen çocuğu kendisiyle götürmez. Aksine yalnız ve kendisini destekleyen bir grupla hareket eder, düşmana galip gelip hakimiyeti ele aldıktan ve hedefine

ulaştıktan sonra ailesini yanına çağırır.

Hz. Eba Abdillah'il- Hüseyin (a.s)'ın ailesi ve küçük çocuklarıyla birlikte yaptığı bu hareket, O'nun, dünyevi hilafet ve riyasette gözünün olmadığına ve düşmana galip gelmek için hareket etmediğine büyük bir delildir.

Böyle bir kastı olsaydı, Yemen'e gider, kendisi ve babasının dostlarını başına toplar ve orayı merkez edinip savaşa tam olarak hazırlandıktan sonra hücuma geçerdi.

Nitekim amcası çocukları, dostları ve kardeşleri sürekli Yemen'e gitmeyi önermiş, neticede olumsuz cevap almışlardır. Çünkü onun İmam (a.s)'ın asıl hedef ve maksadından haberleri yoktu.

İmam Hüseyin (a.s)'ın Kıyamı, "La İlahe İllallah"

Şeceresini Korumak İçin Gerçekleşmiştir

İmam Hüseyin (a.s), galip olmak için hiçbir maddi imkanının olmadığını biliyordu. Seksen dört kadın ve çocukla yaptığı hareket, kesin bir sonuç almak içindi. İmam (a.s) bir taraftan, dedesi Hatem'ul- Enbiya (s.a.a)'in büyük zahmetler çekerek diktiği,

Bedir, Uhud ve Huneyn şehitlerinin kanıyla suladığı ve Ali bin Ebi Talip (a.s) gibi bir bahçıvanın da bakıcılığını yaptığı şecere-i tayyibe olan "La ilahe illâllah"ı korumak istediklerini biliyor, diğer taraftan ise zulüm, tehdit, katl ve yıkıp yakmakla bilgin bahçıvanın çıkarılması ve şecere-i tayyibeyi sulayanın onu sulamaktan alı koyulmasıyla,

tevhid ve nübüvvet bahçesinin esas ve temelinin yok olmaya yöneldiğini görüyordu. Gerçi bazen asıl bahçıvan tarafından şecere-i tayyibe güçleniyordu; ama bu tam manasıyla yeterli olmuyordu. Nihayet bu bağın bakımı cahil ve inatçı bahçıvanların (yani Beni Ümeyye'nin) eline düşmüş oldu.

Üçüncü halife Osman bin Affan'ın halifeliğinden itibaren Beni Ümeyye'nin eline daha çok fırsat geçti. Onlar Osman'ın zamanında kilit noktaları ele geçirdiler. O zaman kör olan lanetli Ebu Süfyan, Beni Ümeyye'nin meclisine gelerek orada yüksek sesle şöyle dedi: "Hilafeti elden ele birbirinize devredin. Çünkü ne cennet vardır; ne de cehennem." (Yani ikisi de yalandır)

Yine şöyle diyordu: "Ey Ümeyye oğulları! Hilafeti top gibi elinizde tutmaya çalışın. And olsun Ebu Süfyan'ın yemin ettiği o şeye ki (maksadı sürekli yemin ettiği putlardır), her zaman sizin için böyle bir saltanat arzu ederdim; onu miras olarak çocuklarınıza devrediniz."

Bu inançsız kavim, bütün yolları kapatmış, gerçek ve manevi bahçıvanın bu bağa

koruyuculuk etmesine engel olmuştur. Çirkef Yezid'in hilafeti zamanına kadar şecere-i tayyibe neredeyse kuruyacaktı. Şeriatın ağacının ömrü bitmek üzereydi. Şecere-i tayyibe olan "La ilahe illallah", Allah'ın adı ve dinin hakikati yok olmaya yüz tutmuştu.

Bahçesinin afetlere uğradığını gören her alim bahçıvan, doğal olarak hemen onu korumaya kalkacaktır. Yoksa, bahçesinin ürünleri tümüyle yok olabilir.

O zamanlar, tevhid ve risalet bahçesinin bahçıvanlığı Hz. Eba Abdillah'il- Hüseyin (a.s)'a verilmişti. Beni Ümeyye'nin inat ve ilhadı işi öyle bir yere vardırmıştı ki, neredeyse tevhid ağacını kurutacak, hatta "La ilahe illallah" ağacının kökünü kazıyacaklardı. İmam Hüseyin (a.s) bu durumu görünce, yalnız ve yalnız risalet bağını sulamak ve şecere-i tayyibeyi (La ilahe illallah)'yi güçlendirmek için Kerbela'ya doğru hareket etti.

Ama susuzluğun ağacın köklerine kadar işlediğini, normal suların artık etki etmediğini ve daha güçlü bir takviyeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ziraatçılar iyi bilirler, bir ağaç güçsüz düştüğünde, onu kurbanla güçlendirmeye çalışırlar. Yani koyun vb. gibi bir canlı varlığı, o ağacın canlanıp güçlenmesi için onun dibinde keser, derisi, eti ve kanıyla birlikte ağacın altına defin ederler.

Resulullah (s.a.a)'in reyhanı olan Seyyid'üş- Şüheda, alim bir bahçıvan olduğu için, şecere-i tayyibenin özellikle son yıllarda Beni Ümeyye'nin zamanında susuz bırakıldığını görmüştü. Onun normal sularla düzelmeyeceği belliydi, fedakarlık etmek gerekiyordu.

Şecere-i tayyibe ve şeriat ağacını sulamak, onu güçlendirmek ancak kan vermekle mümkün olurdu. Bu yüzden La ilahe illallah şeceresini sulamak için en iyi gençlerini, ashabını ve küçük çocuklarını alarak Kerbela'ya götürdü. Çünkü onları orada şecere-i tayyibeye kurban edecekti. Bazı dar düşünceliler diyorlar ki,

İmam Hüseyin neden Medine'den çıktı? Orada kalmalı, kıyam etmeli ve kurbanlarını orada vermeliydi! Ama onlar şunun farkında değillerdir; Eğer İmam Hüseyin (a.s) Medine'de kalarak kıyam etmiş olsaydı, düşünür insanların bu kıyamdan haberleri olmayacak ve O Hazretin neden baş kaldırdığını iyice anlayamayacaklardı.

Nitekim birçok din taraftarları, kendi şehirlerinde hak için kıyam ettiler, ama kimsenin onların hedef ve amaçlarından haberi olmadı. Niçin öldürüldüklerinin sebebi bile bilinmedi; hatta düşmanlar, onların kıyamdan amaçlarının ne olduğunun tam tersini halka söyleyip durmuşlardır.

Ama İmam Hüseyin (a.s) hak ve hakikati ortaya çıkarmak için, Recep ayında, Mekke'ye gitti. Çünkü bu ayda insanlar Umre için Mekke'ye geliyorlardı. Arefe gününe kadar orada yüz binlerce insana konuşma yapıp gerçekleri herkese

anlatıyordu. Yezid'in, şecere-i tayyibe olan La ilahe illallah'ın kökünü kazımak istediğini,

hilafet iddiasında olan bu çirkef insanın, dinin temelini yok etmeye çalıştığını, şarap içip kumar oynadığını, köpek ve maymunlarla oynadığını, dinin hükümlerini ayaklar altına aldığını, ceddi Peygamberin zahmetlerini boşa çıkarmak istediğini, kendisinin ise ceddinin dinini korumak için kıyam ettiğini ve her şeyi göz önüne alarak bütün varlığını feda etmeğe hazır olduğunu halka bildiriyordu."

Demek ki İmam Hüseyin (a.s)'ın kıyamı, Medine'den Mekke'ye ve Mekke'den de Kufe'ye gidişi, dini nişaneleri korumak ve bütün insan toplumuna, Yezid'in dinsiz, bozuk bir ahlak ve inanca sahip olduğunu ve onun, telafi edilmeyecek bir takım zararlı amellerini ilan etmek içindi.

İmam (a.s)'ın kardeşleri, amca oğulları ve O'nu seven dostları, Hazretin Kufe'ye hareketine mani olmak için şöyle diyorlardı: "Size onca mektup yazıp davet eden Kufeliler, vefasızlıklarıyla meşhurdurlar. Yıllardır bu memlekete kök salmış Beni Ümeyye'nin kudreti ve çirkef Yezid'in saltanatıyla baş edemezsiniz. Çünkü hak ehli çok azdır.

İnsanlar dünyanın kölesi olmuşlardır. Onların dünyası Beni Ümeyye ile uyuştuğu için Beni Ümeyye'nin etrafında toplanmışlardır. Galip gelmeyeceksiniz. Bu yolculuktan vazgeçin. Eğer Hicaz'da kalmak istemiyorsanız, o zaman Yemen'e gidin. Çünkü orada sizi seven çoktur. Oranın halkı gayretlidir. Sizi yalnız bırakmazlar. Ömrünün sonuna kadar da rahatça orada kalabilirsiniz."

İmam Hüseyin (a.s) gerçeklerin hepsini herkese anlatamıyordu; bu yüzden O'nun bu hareketine mani olmak isteyenlere kısa cevaplar verip geçiyordu. Ama kardeşi Muhammed bin Hanefiyye'ye, amcası oğlu Abdullah bin Abbas gibi yakınlarına ve sırdaşlarına şöyle buyurdular:

"Zahirde galip olmayacağımı ben de biliyorum. Zafer ve fetih için de gitmiyorum. Ben ölmeye gidiyorum. Mazlumiyetin gücüyle zulüm ve fesadın kökünü kazımak istiyorum."

Bazılarının kalplerini güçlendirmek için gerçeklerden (sırlardan) bazısını onlara söylemek zorunda kalıyordu. Bir cevabında şöyle buyuruyor:

"Ceddim Resulullah (s.a.a)'ı rüyada gördüm. Bana şöyle buyurdular: "Irak'a git; şüphesiz Allah-u Teala seni öldürülmüş olarak görmek istiyor."

Muhammed bin Hanefiyye ve İbn-i Abbas; "Öyleyse kadınları neden götürüyorsun?" dediklerinde İmam (a.s) şöyle buyurdu:

"Ceddim buyurdu ki; 'Şüphesiz ki Allah onları esir olarak görmek istiyor.'

Resulullah (s.a.a)'in emriyle onları esaret için götürüyorum."

Yani benim şahadetimle Ehl-i Beytimin esaretinde bir sır vardır. Onların esareti benim şahadetimin tamamlayıcısıdır. Mazlumiyetin bayraktarlığını yaparak, Şam'a gidecekler; Yezid'in hilafet ve kudretinin kökünü kazıyacak, küfür ve zulmün bayrağını yıkacaklar.

Öyle de oldu. Nitekim Hz. Zeyneb-i Kubra'nın (selamullah aleyha), Yezid'in kudret ve eğlence meclisinde, Yüzlerce Beni Ümeyye'nin ileri gelenleri, yabancı elçiler ve birçok Yahudi ve Hıristiyanların önünde yaptığı konuşmasıyla ve İmam Seyyid'us-Sacidin Zeyn'ul- Abidin (a.s)'ın da Şam'da Mescid-i Emevi'de, Yezid'in karşısında yaptığı minberdeki hitabesiyle, Beni Ümeyye'nin haşmet ve azameti yok olup halk gaflet uykusundan uyanmıştır.

İmam Seccad (a.s) Şam'da yaptığı konuşmada, Allah Teala'ya hamd-u sena ettikten sonra şöyle buyurdular:

"Bize (Âl-i Muhammed'e) Allah tarafından altı özellik verilmiş, öteki insanlara göre yedi faziletimiz vardır. Bize, ilim, sabır, cömertlik, fesahat, yiğitlik ve müminlerin kalplerine sevgimiz verilmiştir.

Öteki insanlara faziletlerimiz ise şunlardır: Seçilmiş peygamber Muhammed (s.a.a) bizdendir, Sıddık Emir'ul- Müminin Ali bin Ebi Talib (a.s) bizdendir, Cafer-i Tayyar bizdendir, Allah'ın Resulünün aslanı Hamza bizdendir, bu ümmetin iki sıbti (iki evladı İmam Hasan ve İmam Hüseyin) bizdendir ve bu ümmetin Mehdi'si bizdendir."

Sonra kendisini tanıtmaya başlayarak şöyle buyurdular:

"Beni tanıyanlar tanıyor; tanımayanlara ise şimdi kendimi tanıtıyorum: Ben, özel sıfat ve faziletlere sahip olan Hatem'ul- Enbiya Muhammed bin Abdullah (s.a.a)'in evladıyım..."

(Meclisin vaktinin kısıtlı olması, İmam (a.s)'ın buyurduğu o sıfatların hepsini zikretmeye müsaade etmiyor.)

Daha sonra İmam Seccad (a.s), Muaviye (lanetullahi aleyh)'in zamanında, üzerinde yıllarca gece gündüz açıkça mevlamız ve muvahhidlerin mevlası Emir'ul- Müminin Ali (a.s)'a lanetler okunduğu, binlerce iftirada bulunulduğu minberin üzerinde Yezid, Beni Ümeyye ve düşmanlarının önünde, Şamlılara ulaşması engellenen Emir'ul- Müminin Hz. Ali (a.s)'ın faziletlerini beyan ederek şöyle buyurdular:

"Ben, insanlar "La ilahe illallah" diyene dek onların burunlarına kılıç vuranın oğluyum; ben, iki kılıçla[12] Resulullah'ın önünde savaşan, düşmanı iki mızrakla vuran, iki kere hicret eden, iki kere biat eden,

kafirlerle Bedir ve Huneyn'de savaşan ve bir göz kırpması süresince bile Allah'ı inkar etmeyenin oğluyum; ben, müminlerin salihi, peygamberlerin varisi, dinsizleri yok eden,

Müslümanların başbuğu, mücahitlerin nuru, abidlerin ziyneti, ağlayanların (Allah korkusundan) tacı ve sabırlıların sabırlısı, alemlerin Rabbinin elçisi olan Âl-i Yasin'in namaz kılanlarının en iyisinin oğluyum; ben, Cebrail'in onayladığı ve Mikail'in yardım ettiği insanın oğluyum; ben Müslümanların haremini koruyan, dinden çıkanları (Nehrevanlıları),

biatten dönenleri (Cemel savaşına katılanları), zulüm ve tağut ehlini (Sıffin savaşına katılanları) ve kendi düşmanı olan Nasibileri öldüren, Kureyş'in hepsinin en iftiharlısı olan, müminlerin içinde Allah ve Resulünün davetini ilk kabul eden, imanda herkesten öne geçen, zalimlerin belini kıran, müşrikleri helak eden,

Allah'ın münafıklara karşı oklarından bir ok olanın oğluyum; ben, Rabb'ul-Alemin'in hikmet dili, Allah'ın hikmet gülistanı, O'nun ilim heybesi, cömert, bağışlayıcı, güler yüzlü... bütün savaşlarda öncü, yiğit, çok sabırlı ve güzel ahlaklı olan, (ibadet için) çok kıyam eden,

nefsini arındırmış olan... (fasık) grupları dağıtan, direnişiyle nefsinin irade dizginini elinde tutan, kalbi herkesten daha güçlü ve daha sabit olan, azmi herkesten güçlü olan, mazlumların hakkını herkesten daha iyi alan, en dayanıklı insan olan, azmi en sabit, savaş meydanlarında kızgın bir aslan gibi olan, savaşlarda ona (ister yaya olsun, ister atlı) yaklaşanları mızraklarla yere seren, fırtınanın kumu, tozu, toprağı dağıttığı gibi din düşmanlarını dağıtan,

Hicazlıların en cesuru, Iraklıların en kahramanı, Mekki ve Medeni olan, her batıl dinden yüz çevirip İslam'a yönelen, Akabe'de biat eden, Bedir ve Uhud kahramanı olan, ağacın altında biat eden (Rıdvan biatine katılan), Allah için hicret eden, Arapların efendisi, Peygamberin iki evladı Hasan ve Hüseyin'in babası olanın oğluyum; işte bu sıfatların sahibi benim ceddim olan Ali bin Ebi Talip'tir."

İmam Zeyn'ul- Abidin (a.s) sonra şöyle buyurdular:

"Ben, Hatice-i Kubra'nın oğluyum; ben, Fatımat'üz- Zehra'nın oğluyum; ben, başı arkadan kesilmiş olanın oğluyum; ben, susuz dudaklarla şehit olanın oğluyum; ben, diğer insanlara serbest bırakılıp da kendisine suyun men edildiği kimsenin oğluyum; ben, gusül verilmeyip kefenlenmeyenin oğluyum; ben, kesilmiş başı mızrakla dolaştırılanın oğluyum; ben,

Kerbela'da ailesinin hürmeti gözetilmeyenin oğluyum; ben, mukaddes bedeni bir yerde başı da diğer bir yerde olanın oğluyum; ben, ailesi esir edilip Şam'a getirilenin oğluyum."

Sonra İmam (a.s) yüksek sesle ağlamaya başladı; sürekli ben, ben diyordu (dedesi Hz. Ali (a.s)'ın faziletlerini sayıyordu); nihayet halk da galeyana gelip çığlık atarak ağlamaya başladılar.

İmam Hüseyin (a.s)'ın şahadetinden sonra, O'na (a.s) tutulan ilk matem meclisi, işte Şam'da Emevi Camisinde tutulan bu matemdi. Seyyid'üs- Sacidin Hz. Zeyn'ul-Abidin (a.s) dedesi Hz. Ali (a.s)'ın faziletlerini anlattıktan sonra Yezid'in ve düşmanlarının karşısında babası İmam Hüseyin (a.s)'ın başına gelenleri anlatmaya başladı. O kadar anlattı ki halk hüngür hüngür ağlamaya başladı. Öyle ki Yezid korkuya kapılarak camiyi terk etmek zorunda kaldı.

İmam Seccad (a.s)'ın bu camide yaptığı konuşmalar Emevilerin aleyhine başlayacak olan kıyamın ortamını hazırladı. (Bu yüzden Yezit, siyaset icabı pişmanlığını bildirip bu feci olayın suçunu lanetli Ubeydullah bin Mercane'nin üstüne atarak onu lanetledi.) Sonunda Beni Ümeyye'nin küfür, zulüm ve dinsizlik saltanatı yıkıldı.

Şimdiye kadar Şam'da, yani Beni Ümeyye'nin zulümle hüküm sürdükleri başkentlerinde, onlardan hiçbir kimsenin kabri baki kalmamıştır. Oysa Ben-i Haşim ve Resulullah (s.a.a)'in Ehl-i Beyti'nden birçok kimsenin mezarı orada olup Şamlıların ve her arif, bilgin, Şia ve Sünni'nin ziyaretgahı haline gelmiştir.

Kısacası, bütün tarihçiler ve Kerbela olayını yazanlar, İmam Hüseyin (a.s)'ın Medine'den Mekke'ye, Mekke'den Kerbela'ya kadar olan süre içinde açıkça ve üstü kapalı olarak daima şehit olacağını söylediğini ve insanlara, ölmek için gittiğini anlattığını yazmışlardır.

İmam Hüseyin (a.s) Mekke'de "Terviye" günü birçok müslümanın önünde bir hutbe irat ederek kendi şahadetini açıkça haber verdi. Allah'a hamd-u sena, Hatem'ul-Enbiya (s.a.a)'e salat ve selamdan sonra şöyle buyurdular:

"Ölüm genç kızın boynuna takılan gerdanlık gibi, Adem oğullarının boyunlarına takılmıştır; onlara ezelden yazılmıştır. Yakup nasıl Yusuf'u özlemiştiyse, ben de geçmişlerimi öylesine özlemişimdir ve ulaşacağım şahadet yeri, benim için tayin edilmiştir. Sanki görüyorum; Nevavis'le[13] Kerbela arasında aç kurtlar bedenimi paramparça ediyorlar..."

Bu sözleri ile, Kufe'ye yani hilafetin merkezine gidemeyeceğini, Kerbela ile Nevavis arasında kan içici kurtlar tarafından öldürüleceğini insanlara bildiriyordu. Kurtlardan amaç, Beni Ümeyye ve diğer kabilelerden olan kendi katilleridir.

Özetleyecek olursak bu gibi sözler, İmam Hüseyin (a.s)'ın hilafet için değil şahadet için hareket ettiğini göstermektedir. Yol boyunca çeşitli şekillerle ölüm haberini veriyordu. Mola verdiği her yerde çocukları ve ashabını toplayıp hep şöyle buyuruyordu:

“Yahya’nın başını kesip zinakar bir kadına göndermeleri, bu dünyanın ne kadar aşağılık ve değersiz olduğunu göstermeye yeter. Yakında ben mazlumun başını da bedenden ayırıp şarap içen Yezid’e götürecekler.”

Kufe’ye on fersah kaldığında Hür bin Yezid-i Riyahi 1000 atlı ile İmam Hüseyin (a.s)’ın yolunu keserek; “Sizin Kufe’ye gitmenize engel olmam ve sizden kopmamam için Ubeydullah bana emr etmiştir.” dedi. İmam (a.s) herhangi sert bir tepki göstermeksizin teslim olup orada konakladı.

Beyler birazcık düşünün, eğer İmam Hüseyin (a.s) emirlik ve hilafet sevdasında olsaydı, Hürr’e teslim olur muydu? Hürr’ün 1000 taneden fazla da askeri yoktu. İmam Hüseyin (a.s)’ın atlı-yaya 1300 askeri vardı; bunların içinde Kamer-i Beni Haşim Hz. Abbas ve Hz. Ali Ekber gibi yiğit gençler de vardı. Onların her biri tek başına 1000 kişiyi dağıtmaya yeterdi.

Ayrıca Kufe’ye de 10 fersahtan fazla bir şey kalmamıştı. Tabiatıyla onları ortadan kaldırıp hükümetin merkezine (Kufe’ye) girmesi gerekirdi. Halk da savaş hazırlığı içerisinde O’nu (a.s) bekliyordu. Bu şekilde galip gelebilirdi. Oysa İmam (a.s) böyle yapmadı. Hürr’ün sözü ile orada çölün ortasında kaldı, dört gün sonra da düşmana yardımcı birlikler gelerek Peygamberin evladının durumu daha da zorlaştı.

Beyler konuya iyice dikkat etmiş olsalar cevaplarını alırlar. İmam Hüseyin (a.s) başka bir amaçla bu kadar yolu gelmişti. Hilafet düşüncesi olsaydı, düşmanlar onu her taraftan kuşattığı ve bu kuşatma en şiddetli halini aldığında, sınırlı gücünün dağılması için de bir ortam hazırlamazdı.

Aşura gününden önceki akşam yaptığı konuşma ve hutbeler de, bizim iddiamızı doğrulamaktadır. Çünkü o geceye kadar atlı ve yaya olmak üzere 1300 kişi İmam (a.s)’ın yolunda savaşmaya hazırdılar.

Ama İmam (a.s) akşam ve yatsı namazlarından sonra yüksek bir yere çıkarak uzun bir hutbe irat ettiler; hutbesinde bir takım öyle sözlere değindiler ki, İmam (a.s)’ın ordusuna makam ve dünya malı için katılan kimseleri büyük bir korku sardı. Bütün mekatil kitapları, İmam (a.s)’ın şöyle buyurduğunu yazmışlardır:

“Buraya hükümet ve riyaset düşüncesi ile gelenler bilsinler ki, yarın burada olan herkes öldürülecektir. Onlar benden başka kimseyi istemiyorlar. Ben biatimi sizlerden kaldırdım. Gecenin karanlığından yararlanarak kalkın gidin.”

Daha İmam (a.s)’ın sözleri bitmeden herkes kalkıp gitti; geriye sadece 42 kişi kaldı. O kırk iki kişinin 18’i Ben-i Haşim’den 24’ü ise İmam Hüseyin (a.s)’ın öteki ashabıydı.

Gece yarısından sonra düşman ordusundan 30 kişi İmam Hüseyin (a.s)’ı arkadan vurmak için geldiler. İmam (a.s) o arada Kur’ân okuyordu. Onlar, İmam (a.s)’ın bu

Kur’ân okuyuşu karşısında öyle etkilendiler ki, tevhid ordusuna katılıp İmam (a.s)’ın safına geçtiler. Onlar ile birlikte hakkın kurbanları 72 kişiye ulaştı. Onların da çoğu zahit, abid ve Kur’ân karisiydiler.

Bütün bunlar, İmam (a.s)’ın makam düşkünü ve hilafet peşinde olmadığını gösteren açık delillerdir. İmam Hüseyin (a.s)’ın hedefi sadece dini ihya etmek ve İslâm’ı savunmak idi. Bunu da, bu yolda can vermekle yapmak istiyordu. Can vererek Lâ ilahe illâllah bayrağını yükseltip küfür ve fesat bayrağını yıkmayı amaçlamıştı.

Çünkü dine yardım etmek bazen öldürmekle bazen de ölmek ile olur. İmam Hüseyin (a.s) da mertçe kıyam edip birçok kurbanlar vererek özellikle küçük çocuklarını kurban vererek mazlumiyetin gücüyle Beni Ümeyye’nin fesat ve zulmünün kökünü kazıdı.

Öyle ki İmam Hüseyin (a.s)’ın La ilahe illallah kelimesini yüceltmek için dine büyük bir hizmet yaptığını, dost düşman herkes tasdik ve takdir etmektedir. Hatta Müslüman olmayanlar bile bunu itiraf ediyorlar.

İmam Hüseyin (a.s)’ın Mazlumiyeti Hakkında İngiliz Kadının Makalesi

19. y.y’da yazılan Fransızca bir ansiklopedide bir İngiliz bilgin kadının “Üç Şehit” adlı uzun makalesi yayınlanmıştır. O makalenin özeti şöyledir: “İnsanlık tarihinde üç kişi, hakkın yücelmesi için her fedakarlıktan daha üstün bir fedakarlık yapmıştır: Birincisi; Yunanlı hekim Sokrat’tır. İkincisi; Hz. İsa bin Meryem (a.s)’dır.

(Bu kadın Hıristiyan olduğu için Hz. İsa (a.s)’ın öldürüldüğüne inanıyor, ama biz Müslümanlar onun öldürüldüğüne ve asıldığına inanmıyoruz. Çünkü Kur’ân’ı Kerim Nisa suresi 157. ayetinde açıkça şöyle buyuruyor:

“Oysa O’nu öldürmediler ve onu asmadılar. Ama onlara (onun) benzeri gösterildi. Gerçekten onun hakkında anlaşmazlığa düşenler, kesin bir şüphe içindedirler. Onların bir zanna uymaktan başka buna ilişkin hiçbir bilgileri yoktur. Onu kesin olarak öldürmediler.”

Üçüncüsü; Müslümanların peygamberi Hz. Muhammed (s.a.a)’in torunu Hz. Hüseyin’dir.”

Daha sonra şöyle devam ediyor: “Bu üç kişinin şahadet şekline ve durumlarına bakıldığı zaman, Hz. Hüseyin’in öteki ikisinden (Sokrat ve Hz. İsa) daha önemli ve daha güçlü olduğunu herkes onaylamaktadır. Bu yüzden O’na Seyyid’üş- Şüheda denmektedir. Çünkü Sokrat ve Hz. İsa (a.s) hak yolunda sadece kendi canlarını feda ettiler.

Ama Hz. Hüseyin (a.s) vatanından uzak bir çölün ortasında, kimsenin elinin

ulaşamayacağı bir yerde düşmanlar tarafından kuşatıldı ve en azizlerini hak yolunda feda etti. Onların her birini feda etmek, O'nun için kendi başını vermekten daha zordu. Kendi eliyle onları düşmanın önüne göndererek bu yolda kurban etti.

İmam Hüseyin (a.s)'ın mazlumiyetine en büyük delil, kundakta daha süt emen çocuğunu kurban etmesidir. Süt emen çocuğa su istemek için getirdiklerinde, o aşağılık kavim su vermek yerine onu okladılar. Dünya tarihinde böyle bir şey görülmemiştir.

Düşmanın bu hareketi, Hüseyn'in mazlumiyetini ispat etti. İşte bu mazlumiyet gücüyle, güçlü Beni Ümeyye ailesinin izzetini yok ederek onları bütün alem önünde rezil etti. O'nun ve ailesinin fedakarlıkları sonucu, Muhammed (s.a.a)'in dini yeniden hayat kazandı."

Alman doktor Martin, Fransız doktor Joseph vb.. gibi Avrupalı tarihçilerin hepsi, yazdıkları tarih kitaplarında Seyyid'üş- Şüheda Hz. Hüseyin (a.s)'ın kıyam ve fedakarlıklarının İslâm dinini canlandırdığını ve Beni Ümeyye'nin zulüm ve küfrüne engel olduğunu onaylamaktalar.

Eğer O'nun bu kıyamı olmasaydı, Beni Ümeyye tevhid dininin esasını tamamıyla ortadan kaldıracak ve alemde Allah, Peygamber, din ve şeriat adına hiçbir şey bırakmayacaklardı.

İstenen Sonuç ve Gerçeğin Ortaya Çıkması

Arz ettiklerim sözlerin neticesi şudur ki; insaflı dost ve düşman herkes, Hz. Seyyid'üş- Şüheda'nın (ruhlarımız ona feda olsun) kıyam ve savaşını, din için yapılan bir kıyam ve savaş olarak kabul etmekteler.

Bu bakımdan, İmam Hüseyin (a.s)'ın Şiaları, matem tutanları ve ziyaretçileri, O'nun Yezid'e karşı çirkin işler işlediğinden dolayı savaştığını duyunca, O Hazretin haram ve çirkin olan işlerin yapılmasına razı olmadığını anlıyorlar. İşte bundan dolayı Şialar, İmam Hüseyin (a.s)'ın sevmediği çirkin işlerden uzak durup yapılması farz olan amelleri titizlikle yerine getirmeye çalışıyorlar.

Şialar, İmam Hüseyin (a.s)'ın onca büyük musibet ve belalara rağmen Aşura günü - ki dünya tarihinde böyle bir şey görülmemiştir- namazını terk etmediğini, hatta öğle namazını cemaatle kıldığını duyunca ve tarih kitaplarında okuduklarında, İmam (a.s)'ın sevgisini kazanmak için farzları, hatta sünnetleri ciddiyetle yerine getirmeye gayret gösteriyorlar. Zira İmam (a.s)'ın sevgisini kazanmak, Allah'ın sevgi ve rızasını kazanmak demektir.

İmam Hüseyin (a.s)'ın kıyamının, bir makam elde etmek için gerçekleştiğini zanneden sizin gibi beyler, yanılmakta veya mugalata yaparak gerçeği saptırmak istiyorlar. Böylesi hadisler, sizin düşüncenizin aksine Şiaların ruhunu güçlendirip

onları amele sevk ediyor. Özellikle bu konu genişçe anlatılır ve İmam (a.s)'ın şahadetinin felsefesi güzelce beyan edilirse, çok iyi sonuçlar doğurur.

Nitekim bizim kendimiz, sürekli böyle güzel neticelere şahit olmuşuz. Zira her yıl Muharrem ayında, halkın yas elbiseleri giyerek İmam Hüseyin (a.s)'ı anma merasimlerine kalabalık bir şekilde katılmaları ve alimlerin İmam (a.s)'ın kıyamının felsefesini açıklamaları neticesinde, şeytanın hilelerine aldanmış olan birçok gençler, İmam (a.s)'ın vücudunun bereketi ile tövbe edip doğru yola gelerek günahları terk ediyor ve gerçek Şiaların safına katılıyorlar.

(Söz buraya ulaştığında, toplantıda bulunanların çoğunun gözlerinden yaşlar akmaya başladı, meclise büyük bir sessizlik hakim oldu. Biz de bu oturumu sona erdirmek istiyorduk.)

Nevvab: Kıble sahip! Gerçekten bizi çok etkilendirdiniz. Resulullah (s.a.a)'in reyhanı olan çok fedakar insanı kısa süre içerisinde güzel bir şekilde anlattınız bizi minnettar ettiniz, ceddiniz Resulullah (s.a.a) size karşılık versin.

Şu anda burada herkesin İmam Hüseyin (a.s) için üzüldüğünü görüyorum. Bizi yararlandırdığınızdan dolayı Allah sizden razı olsun, sizi kendi lütuf ve rahmetine ulaştırsın.

Şimdiye kadar körü körüne başkalarının etkisinde kalıp o mazlum mevlanın ziyaretine gidemedik ve matem meclislerinde bulunamadık. Bu yüzden söylediğiniz faydalardan da mahrum kaldık.

Bunun nedeni ise hatalı tebliğler, yersiz taassuplardan başka bir şey değildir. Bize diyorlar ki; O mevlayı ziyaret etmek ve O'nun matem meclislerinde bulunmak bidattir.

Gerçekten ne de güzel bir bidattir! İnsanı uyandırıyor, marifet sahibi ediyor. Peygamber'in Ehl-i Beytinin hakikatini ve İslâm'a hizmet edenleri insana tanıtıyor.

Ziyaretin Sevap ve Faydaları

Davetçi: Peygamber (s.a.a)'in pâk Ehl-i Beytinin matem meclisleri ve onların kabirlerini ziyaret etmenin bidat olmasıyla ilgili söylediğiniz sözlere gelince; kesinlikle o sözler Havariç ve Nasibilerden kaynaklanmıştır; alimleriniz de düşünmeksizin onlara uymuşlardır. Halbuki bidat; Allah'tan, Peygamberden ve Kur'ân'ın eşiti olan Peygamberin Ehl-i Beytinden gelmeyen her emirden ibarettir.

İmam Hüseyin (a.s)'a ağlamak ve O Hazreti ziyaret etmek hakkında Şiaların kitaplarının yanı sıra, sizin de güvenilir kitaplarınızda ve her iki fırkanın büyük alimlerinin yazdığı maktellerde, pek çok hadisler nakledilmiştir.

Onların bazılarına daha önce değindik. Şimdi, zamanın darlığını göz önüne alarak, bütün mekatil ve muteber hadis kitaplarında, İmam Hüseyin (a.s)'ı ziyaret etme hakkında nakledilen meşhur bir hadisi nakletmekle yetiniyorum:

"Bir gün Resulullah (s.a.a) Ümm'ül- Muminin Aişe'nin evindeydi. Bu arada İmam Hüseyin (a.s) geldi. Peygamber (s.a.a), onu kucağına alarak o kadar onu öpüp kokladı ki, sonunda Aişe (dayanamayarak) şöyle dedi: "Anam, babam sana feda olsun! Hüseyin'i ne kadar seviyorsun?"

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

Peygamber (s.a.a); "Onun ciğerimin parçası ve reyhanım olduğunu bilmiyor musun?" buyurarak ağladı.Aişe, ağlamasının nedenini sorunca, Peygamber (s.a.a) şöyle buyurdular: "Beni Ümeyye'nin, Hüseynime vuracakları kılıç ve mızraklarının yerini öpüyorum."

Aişe: "Onu öldürecekler mi?" diye sordu.

Peygamber (s.a.a): "Evet; susuz ve aç olarak şehit edecekler. Benim şefaatim kesinlikle onlara yetişmeyecektir. O'nun şahadetinden sonra O'nu ziyaret edenlere ne mutlu!"

Aişe: "Ya Resulellah! Onu ziyaret edenin sevabı ne kadar olacak?"

Peygamber (s.a.a): "Benim bir haccım kadar."

Aişe şaşırarak: "Sizin bir haccınız kadar mı?"

Peygamber (s.a.a): "Benim iki haccımın sevabı kadar."

Aişe daha da şaşırınca, Peygamber (s.a.a): "Benim dört haccımın sevabı kadar." buyurdular.

Resulullah (s.a.a) İmam Hüseyin (a.s)'ı ziyaret edenlerin sevabını durmadan artırıyordu. Aişe ise bu sevaplar karşısında şaşkın kalıyordu. Sonunda Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Aişe! Kim benim Hüseyin'imi ziyaret ederse, Allah Teala benim doksan hac ve doksan umremin sevabını o ziyaret edenin amel defterine yazar." Artık Aişe bir şey demeyip sustu.

Beyler, Allah aşkına insafla hüküm verin. Resulullah (s.a.a)'in önemle tavsiye ettiği böyle bir ziyaret bidat mıdır? İmam Hüseyin (a.s)'ın kabrinin ziyareti ve O'nun matem merasimlerine gitmekle muhalefet eden ve buna bidat diyen kimse, kesinlikle Hz. Peygamber ve O'nun Ehl-i Beyti (a.s) ile düşmanlık etmektedir.

Ehl-i Beyt İmamlarının Kabirlerini Ziyaret Etmenin Faydaları

Masum İmamların kabirlerini ziyaret etmenin manevi faydaları ve uhrevi (ahiret) sevaplarının yanı sıra, dünyevi yararları da vardır. Çünkü bu ziyaretler insanlara canlılık kazandırarak birçok ibadeti yerine getirmelerine sebep oluyor. Düşünebilen herkes bundan nasipsiz kalmak istemiyor.

Eğer bu mukaddes yerlerin ziyaretine gidecek olursanız, kendi gözlerinizle oraların insanlarla dolup taştığını görürsünüz. Gece gündüz -birkaç saat dışında- o mekanlar açık olup ziyaret edilmektedirler. Açık olmayan süre içerisinde ise oraların temizliği yapılır ve orada çalışanlar istirahat ederler.

Ziyaretçilerin hepsi, farz ve sünnet namazlar kılmak, Kur'ân okumak, zikir ve dua etmek gibi çeşitli ibadetlerle meşgul olurlar. Kendi şehir ve vatanlarında farzların dışındaki ibadetlerini yerine getiremeyenler, sabah ezanından iki saat önce, Allah'a ibadet eder, Kur'ân okur ve Allah korkusundan ağlarlar. Bunları orada adet edinip şehir ve vatanlarına döndüklerinde de aynı ibadetlere devam eder, günah işlemez, sünnet ve kaza namazlarını büyük bir istekle yerine getirirler.

Acaba, birçok amelin yerine getirilip insanların çeşitli ibadetlerle meşgul olmasına sebep olan bu ziyaretler bidat mıdır?

Her gün, sabah, öğle ve akşam olmak üzere en az üç defa, her defasında en az iki-üç saat namaz, dua, Kur'ân ve zikirler okumakla Allah'ın rahmet ve lütfunu kazanmaya çalışıyorlar.

Eğer masum İmamların (Allah'ın rahmeti onların hepsinin üzerine olsun) ziyareti, bu çeşit ibadetlere sebep olma faydası dışında, diğer herhangi bir faydası olmasaydı bile, sırf bunun için Müslümanların ziyarete teşvik edilmesi uygun olurdu.

Kendi şehirlerinde dünyevi işler ile meşgul olmaktan dolayı fazla ibadet edemeyenler, bu vesileyle, bütün mutluluk ve saadetlerin temeli olan Rableriyle ilişkilerini sağlamlaştırarak maneviyat elde etmiş oluyorlar.

Siz, Ehl-i Sünnet şehirlerinde, ister alim, ister cahil herkesin, yirmi dört saat boyunca sürekli ibadetle meşgul olduğu -camilerin dışında- mukaddes bir yer gösterebilir misiniz? Camilerde de halk sadece namaz kılıp hemen dağılıyorlar.

Bağdat'ta Şeyh Abdulkadir Giylani ve Muazzam'da İmam Ebu Hanife'nin kabirlerinin olduğu mekanlar ise her zaman kapalı olup sadece namaz vakitleri açık oluyorlar. Orada da birkaç kişi gelip namazlarını kılıyor, sonra da hemen dağılıp gidiyorlar.

Ama Şia'nın iki hak İmamının -yani İmam Ali Naki ile İmam Hasan Askeri'nin- kabirlerinin bulunduğu ve bütün halkı, hatta türbelerin hizmetçileri bile Sünni olan Samerra şehrinde, şafak vakti olunca, türbelerin kapıları, ziyaretçi ve ilim ehli olan

talebelerin izdihamından dolayı zor açılıyor.

Sünnilerden, -ister alim olsun ister cahil- hiçbir kimsenin orada bulunan caminin bir köşesinde ibadetle meşgul olduğunu görmedim. Hatta o hadimler bile o kapıları açtıktan sonra gidip yatıyorlar. Oysa Şialar haremde büyük bir şevk ile ibadetle meşgul oluyorlar. Bu mukaddes yerlerin Şialara kazandırdığı eser ve bereketler işte bunlardır.

Allah nasip eder Irak'a giderseniz, orada birbirinden iki fersah uzaklığı olan iki şehir göreceksiniz. O iki şehir Kazimeyn ve Bağdat'tır. Kazimeyn; Şiaların merkezi olup İmam Musa bin Cafer (a.s) ve İmam Muhammed bin Ali el-Cevad (a.s)'ın kabirlerinin olduğu yerdir. Bağdat ise Ehl-i Sünnetin merkezi olup Şeyh Abdulkadir Giylani ve sizin imam A'zamınız Ebu Hanife'nin kabirlerinin olduğu yerdir.

Biraz dikkat edecek olursanız, Şiaların hak İmamlarının yüce hedeflerini anlamakta güçlük çekmezsiniz. Kazimeyn halkı, masum İmamların kabirlerinin bereketi ve o iki nurlu kabirin ziyareti aşkından dolayı akşam erken yatıp sabah ezandan önce kalkarak büyük bir şevk ile (türbelerin bulunduğu yere giderek) ibadete koyulurlar.

Evleri Kazimeyn'de, dükkanları ise Bağdat'ta olan birçok Şia tüccar da, sabahları ibadetlerini orada yapıp sonra işleri için Bağdat'a giderler. Ama Bağdat halkı, gaflet uykusuna dalıp günah ve ayyaşlıkta gark olmuşlardır!

Nevvab: Doğrusu, şimdiye kadar araştırmadan körü körüne bazılarının sözüne inanıp onların peşinden gittiğim için kendime lanet etmek istiyorum. Birkaç yıl önce buradan bir kafile Bağdat'a gidiyordu.

Ben de onlar ile imam Azam Ebu Hanife ve Şeyh Abdulkadir'in (r.z) ziyaretlerine gittim. Bir gün de Kazimeyn'i gezmeye gideyim dedim. Gidip döndüğümde arkadaşlarım bana çok kızdılar.

Gerçekten çok ilginçtir; nasıl oluyor da, Resulullah (s.a.a)'den herhangi bir hadis olmadığı halde Muazzam'da imam A'zam'ın, Bağdat'ta Şeyh Abdulkadir'in, Hindistan'da Nizamuddin'in veya Mısır'da Şeyh Ekber Mukbiluddin'in ziyaretleri câiz oluyor, ama Resulullah (s.a.a)'in reyhanı olan ve Allah yolunda fedakarlık eden Hüseyin (a.s)'ın ziyareti bidat oluyor?! Halbuki Peygamber (s.a.a) Hz.

Hüseyin'i ziyaret etmenin o kadar çok sevabı olduğunu beyan buyurmuştur. Akıl da bunu kabul ediyor!

Şu an kesin karar aldım ki, eğer sağ kalırsam inşaallah bu yıl Allah'ın rızasını kazanmak için Resulullah (s.a.a)'in aziz evladı Şehit Hüseyin'in ziyaretine gideceğim. Allah'tan geçmişte yaptıklarımızın bağışlamasını diliyorum. Bu gece üzüntülü olarak huzurunuzdan ayrılıyorum. İnşallah yarın akşam görüşürüz.

SEKİZİNCİ OTURUM

(1 Şaban 1345 Cuma akşamı)

(Yatsı namazını kıldığım bir sırada muhterem beyler geldiler, namazdan hemen sonra yapılan çay servisinin akabinde oturum başladı.)

Seyyid: Geçen akşam sizin gibi birine hiç de yakışmayan bir takım şeyler söylediniz.

Bu sözleriniz Müslümanların birlik beraberliğine ve onların ikiye bölünmesine sebep olmaktadır. Sizin de bildiğiniz gibi nifak ve ihtilaf Müslümanların yok olmalarına neden olduğu gibi, ittifak ve birlik de Müslümanların azamet ve üstünlüğüne neden olmaktadır.

Davetçi: (Şaşırarak) Hangi sözlerimin Müslümanların parçalanmasına neden olduğunu beyan ederseniz çok iyi olacak. Eğer sözünüz doğru ise ve benden bir gaflet hasıl olmuşsa, ben de öğrenmiş olurum. Aksi takdirde cevap vererek problemi halletmeye çalışayım.

Seyyid: Açıklama yaparken Müslümanları, "müslim" ve "mümin" diye ikiye ayırdınız. Halbuki bilindiği gibi Müslümanların hepsi birdir ve "La ilahe illâllah Muhammed'un resulullah" (Allah'tan başka İlah yoktur ve Muhammed O'nun elçisidir) diyen herkes kardeştir. Onları birbirinden ayırmak asla doğru değildir. Müslümanları parçalamak İslam'a zarar verir.

Sizin gibilerin sözleri neticesinde Şiiler kendilerini "mümin", bizleri ise "müslim" olarak nitelendirmektedirler. Nitekim Hindistan'da Şii Müslümanları "mümin", Sünni Müslümanları ise "müslim" olarak adlandırmaktadırlar.

Halbuki bilindiği gibi iman ve İslâm birdir. Zira İslâm teslimiyet ve şer'i hükümleri kabulden ibarettir. İmanın manası ve tasdikin gerçeği de budur.

Bu yüzden ümmetin cumhuru (ekseriyeti), İslâm'ın iman ile aynı olduğu ve imanın İslâm'ın apaçık bir gerçeği olduğu fikrinde ittifak etmişlerdir. Bunlar birbirinden ayrılmaz. Dolayısıyla iman ve İslâm'ı birbirinden ayırmakla cumhurun aksine konuşmuş oldunuz.

İslâm ve İmanın Farkı

Davetçi: (Biraz sessiz durduktan sonra, tebessüm ederek) Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Evvela; sözünüzde işaret edip kast ettiğiniz cumhur, ümmetin geneli manasına değildir. Cumhurdan maksat Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat'in sadece bazısıdır.

İkinci husus; iman ve İslâm hakkındaki beyanınız yeterli değildir. Zira bu konuda sadece Ehl-i Sünnet ve Şia arasında görüş farklılığı yoktur. Eş'ariler, Mutezileler, Hanefiler ve Şafiiler de bu konuda farklı görüşlere sahiptirler. Ne yazık ki vaktin dar olması hasebiyle burada farklı fırkaların bütün görüşlerini rivayet etmek imkanımız bulunmamaktadır.

Üçüncü husus; sizler de alim ve Kur'ân ehlisiniz, Kur'ân ayetlerini biliyorsunuz, neden böylesine avamca sorular soruyorsunuz? Belki de beylerin maksadı bu oturumun vaktini almaktır! Yoksa burada istifade edebileceğimiz daha birçok önemli konu vardır. Sizin gibilerden böylesine çocukça itirazlar beklenilemez. Benim iman ve İslâm'ı ikiye ayırıp ikilik yarattığımı iddia etmeniz size yakışmaz!

Halbuki bilindiği gibi bu ayırımı bizzat Kur'ân yapmıştır. Nitekim Allah-u Teala şöyle buyuruyor:

"Bedeviler "inandık" dediler. De ki: "Siz iman etmediniz, ama bilindiği gibi "teslim olduk" deyin. Henüz iman kalplerinize yerleşmedi."[14]

Elbette bildiğiniz gibi bu ayet "Beni Esed" Araplarını kınamak için nazil olmuştur. Onlar bir kıtlık yılında Medine'ye gelerek iman ve İslâm izharında bulunmuş, şehadet (La ilahe illâllah) kelimesini söylemişlerdi. Halbuki bilindiği gibi onlar Medine'nin nimetlerinden istifade etmek için İslâm'a girmişlerdi. Bu ayet onları tekzip etmektedir.

Bu ayetin zahiri hükmü gereği Müslümanlar ikiye ayrılmaktadır; Müslümanlardan bir grup kalpten iman edip gerçeklere inanmıştır; bunlara "mümin" denir. Diğer grup ise bir takım korku, tamah ve benzeri hedefler için zahirde şehadet kelimesini söylemiş, Müslüman olduklarını ifade etmişlerdir. Ama bilindiği gibi onların kalbinde manevi iman ve İslâm gerçeğinden bir iz yoktur.

Onlarla muaşerette bulunmanın izni de zahire göre verilmiştir. Ama bilindiği gibi Kur'ân hükmü gereği ahirette onlar için bir sevap yoktur. O halde sadece şehadet getirmek ve zahirde İslâm'ı kabul etmek manevi sonuçlar doğurmaz.

Seyyid: Bu beyanınız doğrudur, imansız İslâm'ın (teslimiyetin) hiçbir değeri yoktur. Nitekim İslâmsız imanın da hiçbir faydası yoktur. Allah-u Teala Kur'ân'da şöyle buyuruyor:

"Size İslâm'a girdiğini söyleyene, sen mümin değilsin deme."[15]

Bu ayet bizim zahire göre hüküm vermemiz gerektiğini gösteren en büyük delildir. Her kim "La ilahe İllallah, Muhammed'un resulullah" (Allah'tan başka İlah yoktur ve Muhammed O'nun resulüdür) derse, onu temiz, mukaddes ve kardeşimiz sayarız; onun iman etmiş olduğunu reddetmeyiz. Bu, İslâm ve imanın birliğini gösteren en iyi delildir.

Davetçi: Evvela; bu ayet belli bir şahıs hakkında nazil olmuştur; o da Üsame bin Zeyd veya Muhallem bin Cüsame-i Leysi'dir ki savaş meydanında "La ilahe illâllah" (Allah'tan başka İlah yoktur) diyen birini, korkudan söylediğinden dolayı öldürmüştü. Ama sizin de onayladığınız gibi ayet umumu ifade etmektedir.

Bu yüzden apaçık bir aykırı amel ve zaruriyatı inkar ve dinden uzaklaşma gibi bir durum görmedikçe, bütün Müslümanları temiz bilir ve onlarla muaşerette bulunuruz. Zahiri hükümlerden öteye geçmez, batınları ile ilgilenmez ve kendimizi insanların batınını araştırmakla görevli kabul etmeyiz.

İmanın Mertebeleri

Gerçeklerin keşfi için bu konu üzerinde biraz izahta bulunmak istiyorum, o da şu ki; iman ve İslâm arasında farklılık olarak umum-u mutlak ve umum-u min vech (bir açıdan genel ve özel ilişki türü) vardır.[16]

İmanın birçok mertebesi vardır, Ehl-i Beyt (a.s)'dan rivayet edilen rivayetler, ihtilafları ortadan kaldırmakta ve apaçık gerçeği keşfetmektedir.

Amr-i Zübeyri'den naklen, İmam Sadık (a.s) şöyle buyuruyor:

"İmanın birçok halet, derece, tabaka ve mertebeleri vardır; onlardan bazısı, noksanlığı açık olan eksiktir; bazısı, üstünlüğü fazla olan ağır basandır; bazısı, tamamlığı nihai derecede olan tam ve kamildir."

Nakıs iman insanın kendisiyle küfür dairesinden çıkıp Müslümanlara katıldığı, böylece de can, mal, namus ve kanını koruma altına aldığı imanın ilk mertebesidir.

Ama bilindiği gibi hadisteki racih (üstünlüğü ağır basan) iman; imanın bazı sıfatlarına sahip olması vasıtasıyla o sıfatlara sahip olmayan kimsenin imanından üstün olan bir kimsenin imanıdır.

Bu sıfatlardan bazısına "Kafi" ve "Nehc'ül- Belağa" gibi hadis kitaplarında menkul hadislerde işaret edilmiştir. Nitekim Cafer bin Muhammed Sadık (a.s) şöyle buyuruyor:

"Şüphesiz Allah-u Teala imanı yedi şey üzere karar kılmıştır: İyilik, doğruluk, yakin, rıza, vefa, ilim ve hilim. Daha sonra Allah-u Teala bu sıfatları insanlar arasında bölmüştür. öyleyse bu yedi kısım iman (özellik) olan kimde olursa, o kamil mümindir."

O halde bu iman sıfatlarından bazısına sahip olanın imanı, bu sıfatların hiçbirine sahip olmayan kimsenin imanına tercih edilir.

Ama kamil iman, bütün övülmüş sıfat ve beğenilmiş ahlaka sahip olan kimsenin

imanıdır. O halde İslâm, imanın ilk derecesi olan Allah-u Teala'nın birliği ve Muhammed (s.a.a)'in nübüvvetine ikrar etmekten ibarettir.

Ama din ve imanın hakikati, böyle bir insanın kalbine henüz girmemiştir. Nitekim Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ümmetinden bazısına şöyle buyurmuştur:

"Ey diliyle Müslüman olduğunu söyleyip de kalbine iman ihlası girmemiş topluluk!"

Şüphesiz iman ve İslâm arasında fark vardır. Ama bilindiği gibi biz de insanların batınını bilmekle görevli değiliz. Ben dün gece de Müslümanların arasına ihtilaf ve ikilik tohumunun atılması gerektiğini ima eden bir söz söylemedim. müminin alametinin, amelleri olduğunu söyledim. Ama bilindiği gibi bizim Müslümanların amellerini teftiş etme gibi bir görevimiz yoktur.

Lakin gafil olanları amel etmeye sevk etmek ve zahirden batına, suretten manaya yönlendirerek imanın apaçık gerçeğine ermelerini sağlamak için mutlaka imanın alametlerini anlatmak zorundayız. Böylece ahirette kurtuluşun sadece amel ile olduğunu bilsinler. Nitekim bir hadiste şöyle buyurulmaktadır:

"İman; dil ile ikrar, kalp ile itikat ve organlarla amel etmektir."

O halde dil ile ikrar ve kalp ile itikat; amelin ön hazırlığıdır. Dolayısıyla "La ilahe illallah, Muhammed'un Resulullah" (Allah'tan başka ilah yoktur, Muhammed O'nun elçisidir) diyen, ama farzları terk eden ve nehiylerden uzak durmayan bir kimseyi mümin sayamayız. Lakin zahirde onu kendimizden uzaklaştırmaz, onunla İslâm çerçevesinde muaşerette bulunuruz.

Ama öte yandan da bu dünyanın bir hazırlık aşaması olduğunu, ahiret aleminde böyle bir insanın kurtuluşa eremeyeceğini de biliyoruz. Orada kurtuluş sadece halis ve salih amellerle mümkündür. Nitekim "Asr" suresinde şöyle buyurulmaktadır:

"Asr'a and olsun ki, iman edenler ve salih amelde bulunanlar dışında tüm insanlar hüsrandadır."

O halde Kur'ân hükmü gereği imanın esası salih ameldir; ameli olmayanın dil ve kalple inancı olsa da iman etmiş olduğu söylenemez.

Ehl-i Sünnet Kur'ân-ı Kerim'in Aksine Şii Müslümanları Reddetmektedir!

Burada bizzat kendi sözlerinizi senet alarak şöyle diyorum; eğer sizler zahire hükmediyor ve "La ilahe illallah, Muhammed'un Resulullah (s.a.a)" (Allah'tan başka İlah yoktur, Muhammed O'nun elçisidir) diyeni Müslüman, mümin ve kardeşiniz sayıyorsanız, o halde neden Allah-u Teala'nın birliğini ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in nübüvvetini ikrar eden,

bir kıble ve bir kitaba inanan, farzları nafileleriyle yerine getiren, namaz kılan, oruç tutan, hacca giden, haramlardan kaçınan, humus ve zekat veren ve cismani dirilişe inanan Şii Müslümanları ve Ehl-i Beyt (a.s) taraftarlarını kafir, müşrik ve Rafızi sayarak, kendinizden uzaklaştırıyorsunuz? Harici, Nasibi ve Emevilerin tebligatlarının etkisinin halen üzerinizde olması gerçekten şaşırtıcıdır!

Aslında Müslümanları asıl ikiye bölen ve nifak çıkaranlar sizlersiniz. Çünkü sizler yüz milyondan fazla Müslüman, mümin ve muvahhidi reddediyor, onları kafir, müşrik ve Rafızî sayıyorsunuz.

Halbuki bilindiği gibi onların müşrik ve kafir olduğuna dair en küçük bir deliliniz de yoktur. Dedikleriniz hep iftira, konuları karıştırma ve safsatadır.

Kesin olarak bilin ki; bu tahrikler, Müslümanları bölüp parçalamak ve onlara hakim olmak isteyen dış güçlerinin oyunudur.

İmamet ve velayet dışında, ahkam ve kaide usullerinde hiçbir ihtilafımız yoktur. Eğer ahkamın teferruatındaki ihtilafları söyleyecek olursanız, bu tür ihtilaflar bizden çok, bizzat kendi dört mezhebiniz arasında daha şiddetlidir.

Şu anda Hanefilerin; Malikiler, Şafiiler veya Hambelilerle var olan ihtilaflarını saymayı yararlı görmüyorum. İlahi adalet mahkemesinde Şii Müslümanların, şirk ve küfürlerine dair ikame edebileceğiniz iftira ve bağnazlık dışında bir delilinizin olduğunu sanmıyorum.

Ehl-i Sünnet kardeşlerin gözünde Şii Müslümanların affedilemeyecek tek günahı; Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in hadislerini, hüküm ve emirlerini, kendi heva heves ve kıyaslarıyla değiştirmemesi ve kendi fakihlerinizin, hatta büyük halifelerinizin bile reddettiği Ebu Hureyre, Enes ve Semure gibileri, kendisi ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a) arasında aracı kabul etmemesidir.

Haricilerin, Nasibilerin ve Emevilerin tahrikine kapılarak onların Şiiler hakkında attıkları iftiraları maalesef ciddiye almış ve büyük saymışlardır.

Şiilerin Hz. Ali ve Ehl-i Beyt'i İzlemelerinin ve Dört Mezhep İmamını Taklit Etmemelerinin Nedenleri

Şiiler bizzat Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in emriyle Ehl-i Beyt (a.s)'ı izlemektedir. Şiiler Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in bizzat ümmetine açtığı kapıyı kapatmayı câiz görmüyor, gönüllerinin istediği bir kapıyı da açmıyorlar.

Ehl-i Sünnet'in Şiilere yaptığı en büyük itirazları; neden dört mezhep imamlarını değil de Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Ehl-i Beyti'nden olan on iki İmamı taklit etmeleridir.

Halbuki bilindiği gibi sizler Müslümanların usulde Eş'ari veya Mutezili, füruda ise Maliki, Hanefi, Hanbeli veya Şafii olması gerektiği hakkında Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'den asla bir delil getiremezsiniz.

Ama bilindiği gibi tam aksine bizzat sizin ravilerinizin de Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'den rivayet etmiş olduğu birçok rivayet (ki bizde mütevatirdir), Ehl-i Beyti Kur'ân'la eşitlemekte ve ümmete Ehl-i Beyt'i takip etmeyi emretmektedir.

Sekaleyn, Sefine (Gemi), Hıtta Kapısı ve önceki geceler yeri geldiğinde senetleriyle birlikte takdim ettiğim diğer birçok hadis bunu göstermektedir. Bunlar sizin alimlerin muteber kitaplarında yer alan ve Şiiler için en büyük sağlam senet olan rivayetlerdir.

O halde siz de kendi kitaplarınızdan bile olsa usulde Eb'ul- Hasan Eş'ari, Vasıl bin Ata ve benzerlerini; füruda ise, dört mezhep imamlarınızdan birini takip etmek gerektiğini emreden bir tek nebevi hadis söyleyebilir misiniz?

Beyler, biraz da olsa adet ve bağnazlıklarınızı kenara itiniz, Şii Müslümanların ne günahı var! Eğer sizin kitaplarınızda Ehl-i Beyt'i takip etmek gerektiğini söyleyen muteber rivayetlerden yüzde biri dahi mezhep imamlarınızdan biri hakkında rivayet edilmiş olsaydı biz de kabul ederdik.

Resulullah (s.a.a)'in Emri Üzere Ümmet Ehl-i Beyt'e Uymalıdır

Ama ne yapalım, bütün muteber kitaplarınız, bizim inançlarımızı teyit etmektedir. Eğer hepsini tek tek zikretmek icab ederse aylarca vaktimizi alır. Örnek olarak aklıma gelen bir rivayeti size rivayet edeyim; böylece Şii Müslümanların gittikleri yoldan başka bir çarelerinin olmadığını anlayasınız.

Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi "Yenabi'ul- Mevedde" kitabının 4. bölümünde İbn-i Abbas'tan naklen Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Hz. Ali (a.s)'a şöyle buyurduğunu rivayet etmektedir:

"Ya Ali, ben ilim şehriyim, sen de onun kapısı. Şehrime gelmek isteyen kapıdan girmelidir; sana buğzettiği halde beni sevdiğini söyleyen yalan atıyor; çünkü sen bendensin ve ben de sendenim; etin benim etim, kanın benin kanım, ruhun benim ruhum, batının benim batınım, zahirin benim zahirimdir.

Sana itaat eden saadete erer, isyan eden şekavete düşer, seni seven kazanır, sana düşmanlık eden zarar eder, seninle olan kurtulur, senden ayrılan helak olur. Senin ve soyundaki İmamların benden sonraki misali; Nuh'un gemisi misalidir; ona binen kurtulmuştur, kaçınan ise boğulmuştur. Sizin misaliniz yıldızlar misalidir; kıyamete kadar bir yıldız gizlenince diğer bir yıldız ortaya çıkar."

Şia ve Ehl-i Sünnet'in ittifak etmiş olduğu "Sekaleyn" hadisinde de şöyle

buyurulmaktadır: “Eğer Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in Ehl-i Beyti’ne sarılırsanız, asla sapıklığa düşmezsiniz.” Bu hadisi sizin güvenilir ravileriniz farklı yollarla rivayet etmişlerdir.

Nitekim önceki geceler bazı ravilerinize, senet zincirlerine ve muteber kitaplarınıza işaret etmeye çalıştım.

Şimdi vakit el verdiği kadarıyla gerçeği ispat etmek için tekit olsun diye arz ediyorum ki; Mutaassıp İbn-i Hacer Mekki “Savaik” kitabının 11. babının ilk bölümünün zımnında, 92. sayfada, “Onları tutuklayın, çünkü onlar sorguya çekilecekler.”[17] ayetinin Tefsirinde bu konuda araştırma yapmıştır.

Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi de “Yenabi’ul- Mevedde” kitabının 59. babında (İstanbul baskısı) 296. sayfada Savaik’ten naklen bu hadisin çeşitli yollarla rivayet edildiğini itiraf etmektedir. Nitekim İbn-i Hacer şöyle diyor: “Sekaleyn hadisi birçok yoldan ve Resulullah (s.a.a)’in 20’den fazla ashabından rivayet edilmiştir.”

Bu yollardan bazısının Arafe, bazısının Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in ölüm döşeğinde yattığı ve odasının ashabıyla dolup taştığı zamana ve bazısının da Veda hutbesine kadar uzandığını söylemektedir. İbn-i Hacer daha sonra kendi inancını şöyle açıklamaktadır: “Peygamber-i Ekrem (s.a.a) bu hadisi Kur’ân-ı Kerim ve Ehl-i Beyt’in değerini göstermek için farklı yerlerde söylemiş olabilir, bunlarda bir çelişki yoktur.”

Aynı sayfanın başında ise şöyle diyor: “Sahih bir rivayette ise şöyle yer almıştır:”Size iki emanet bırakıyorum, onlara uyduğunuz müddetçe asla sapmazsınız, bunlar Allah-u Teala’nın kitabı ve itretim olan Ehl-i Beyti’mdir.”

Taberani ise bu hadisi biraz fazlalıkla şöyle rivayet etmektedir:

“Sizden Kur’ân’ı ve Ehl-i Beyt’imi soracağım, o halde onlardan öne geçmeyin ve onlardan geri kalmayın; yoksa helak olursunuz; onlara bir şey öğretmeye kalkışmayın; zira onlar sizden daha bilgilidir.”

İbn-i Hacer kitabının 92. sayfasının sonunda bu hadisi Taberani ve benzerlerinden rivayet ettikten sonra onca taassubuna rağmen şöyle diyor: “Kur’ân-ı Kerim ve Ehl-i Beyt’in Sekaleyn olarak adlandırılmasının sebebi bu ikisinin her açıdan ağır ve vakarlı oluşlarıdır. Çünkü sıkldan maksat; temiz, beğenilmiş, değerli ve çok faydalı olan şeydir; onlar her türlü pislikten arınmıştır. Her ikisi de din ilminin madeni, ilmi hikmet ve sırlar ve şer’i hüküm ve kanunlardır.”

Bu yüzden Peygamber-i Ekrem (s.a.a) onlara sarılmayı ve onlardan öğrenmeyi emretmiştir. Nitekim Hz. Peygamber (s.a.a) bir yerde şöyle buyuruyor: “Hamd olsun O Allah’a ki, hikmeti biz Ehl-i Beyt’te karar kılmıştır.”

Bazılarına göre de Kur’an’la Ehl-i Beyt’i “Sekaleyn” olarak adlandırılmasının sebebi, haklarına riayetin lüzumudur. Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in Ehl-i Beyt’i bu kadar tavsiye etmesinin sebebi de onların Kur’ân ve Sünnet hususunda bilgili oluşlarıdır.

Kur’ân-ı Kerim ve Ehl-i Beyt (a.s), havuzun başında Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’e varıncaya kadar asla birbirinden ayrılmayacaklardır. Bu beyanın delili de daha önce geçen; “Onlara öğretmeye kalkışmayın; zira onlar sizden daha bilgindirler.” rivayetidir. Zira Allah-u Teala onları tertemiz yaratmış, üstün keramet ve faziletlerle topluma tanıtmıştır.

Ehl-i Beyt’e sarılma emrini içeren rivayette bir ince nükte vardır; o da şu ki; kıyamet gününe kadar dünyanın, Allah-u Teala tarafından İlahi hükümleri yaymakla görevlendirilen Ehl-i Beyt (a.s)’dan asla boş kalmayacağıdır.”

Ne ilginçtir ki kendisi de, Ehl-i Beyt (a.s)’dan ilmi yüce mertebelere ve ameli dini vazifelere sahip olanların Ehl-i Beyt (a.s)’dan olmayanlara öncelik arz ettiğini bizzat itiraf etmektedir.

Buna rağmen kendisi Resulullah (s.a.a)’in bu emrinin tam tersine öncelik hakkı olmayanları öne geçirmiş ve Ehl-i Beyt (a.s)’ı terk etmiştir. (Ey basiret sahipleri ibret alın! Fitnelerden ve bağnazlıktan Allah-u Teala’ya sığınırız!)

Şimdi siz beylerden insaf istiyorum, Kur’ân-ı Kerim ve Ehl-i Beyt’e uymayı ümmetin kurtuluş ve saadeti için yegane yol bilen bu açık emirler karşısında görevimiz nedir? Beyler, yol oldukça tehlikeli ve incedir, geçmişlerin adetini bırakın; ilim, ahlak ve insafa sarılın. Acaba biz de Kur’ân’ı değiştirip zaman ve mekanın gerektirdiği başka bir kitabı seçebilir miyiz?

Seyyid: Asla böyle bir şey olmaz; çünkü Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in emaneti, semavi muhkem bir senet ve büyük bir kılavuzdur.

Davetçi: Aferin! İşte gerçek budur; Kur’ân’ı nasıl değiştiremezsek Kur’ân-ı Kerim’in eşi ve dengi olan Ehl-i Beyt’i de terk edemeyiz. O halde Ehl-i Beyt (a.s)’dan olmayanı nasıl Ehl-i Beyt (a.s)’dan öne geçirdiler? Bendenizin bu sade sorusunu cevaplayın.

Acaba Ebu Bekir, Ömer ve Osman, haklarında birçok ayet ve rivayet bulunan Ehl-i Beyt (a.s)’dan olabilir mi ki biz de Resulullah (s.a.a)’in hükmü gereği onlara itaat etmek zorunda olalım?!

Seyyid: Asla, hiç kimse Ali dışında diğer reşit halifelerin Ehl-i Beyt (a.s)’dan olduğunu söylememiştir; ama onlar Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in salih sahabelerindendiler.

Davetçi: Lütfen söyleyin; Peygamber-i Ekrem (s.a.a) bir ferde veya topluluğa itaati

emredince bazısının; “Başkalarına uymamız bizim salahımızadır” demesi doğru mudur? O diğer insanlar her ne kadar mümin ve salih bile olsalar, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in emrine mi uymamız icab eder, yoksa ümmetin salihlerine mi?

Körü Körüne Taklit Etmek İnsana Yakışmaz

Davetçi: Resulullah (s.a.a), Kur’ân-ı Kerim ve Ehl-i Beyt’e birlikte sarılmayı ve onların önüne hiç kimseyi geçirmemeyi emretmiştir. O halde neden başkalarını en bilgili ve en faziletli olan Ehl-i Beyt (a.s)’dan öne geçirmişlerdir?

Eb’ul-Hasan Ali bin İsmail Eş’ari, Vasıl bin Ata, Malik bin Enes, Ebu Hanife, Muhammed bin İdris eş-Şafii ve Ahmed bin Hanbel mi Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in Ehl-i Beyti’dir, yoksa Hz. Ali (a.s) ve onun soyundan gelen diğer on bir İmam mı? İnsafla açıkça cevap veriniz.

Seyyid: Şüphesiz hiç kimse onların Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in Ehl-i Beyti’nden olduğunu söylememiştir. Ama bilindiği gibi onlar da ümmetin seçkinleri, fakihleri ve salihleriydi.

Davetçi: Ama bilindiği gibi ümmetin hepsinin ittifakıyla, on iki İmamımızın hepsi de Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in Ehl-i Beyti’dirler. Sizin kendi alimlerinizin de itiraf etmiş olduğu gibi Peygamber-i Ekrem (s.a.a), Ehl-i Beyt’i Kur’ân-ı Kerim’in dengi kabul etmiş, itaatlerini kurtuluş sebebi bilmiş ve açıkça onların herkesten daha bilgili olduğunu buyurarak onlardan öne geçilmemesini emretmiştir.

Bu kadar önemle vurgulanan apaçık emirlere rağmen ne cevap vereceksiniz? Peygamber-i Ekrem (s.a.a); “Neden emrime uymadınız, hepinizden daha bilgili olan Ehl-i Beyt’ime başkalarını neden tercih ettiniz; halbuki bilindiği gibi ben onlardan öne geçilmemesini istemiştim?” diye sorarsa ne cevap vereceksiniz?

O halde Şiiler kendi mezheplerini, Resulullah (s.a.a)’in emri gereğince risalet ilminin kapısı olan Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’den ve O’nun tertemiz Ehl-i Beyti’nden almışlardır. Hz. Ali (a.s), Hz. Hasan (a.s) ve Hz. Hüseyin (a.s) birbiri ardınca bu mezhebe kaynaklık etmişlerdir.

Ama usullerde Eş’ari veya Mutezile, füruda ise Maliki, Hanbeli, Hanefi ve Şafii olanlar, onlara uyma konusunda Resulullah (s.a.a)’dan bir emir almışlar mıdır?

Onlar her şeyden önce Ehl-i Beyt (a.s)’dan değillerdir ve onlara uyulması noktasında hiçbir emir yoktur. İkinci olarak; Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’den sonra sahabe ve tabiin dönemi olan üç asra kadar da asla isimleri geçmemiş, sonraları siyaset veya bilemediğim başka sebeplerden dolayı ortaya çıkmışlardır.

Ama bilindiği gibi Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in Ehl-i Beyti’nden olan İmamlar, özellikle İmam Ali, İmam Hasan ve İmam Hüseyin (aleyhum’us- selam) Peygamber-

i Ekrem zamanında yaşamış, ashab-ı kisa'dan ve tathir ayetinin muhataplarından bile olmuşlardır.

Acaba Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in emri sebebiyle Ehl-i Beyt'e uyan Şii Müslümanları, müşrik, kafir ve kanları helal ilan etmek doğru mudur?

Onlar yapmamaları gereken işleri yaptılar. Onlar ehliyeti olmayanları öne geçirdiler ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Ehl-i Beyt'inden olmayanları tercih ettiler. Kur'ân-ı Kerim'in dengi olan Ehl-i Beyt (a.s) hususunda sizinle bir çekişmemiz de yok ve sizleri kafir ve müşrik olarak da ilan etmiyoruz, sizleri dini kardeşlerimiz sayıyoruz.

Ama siz zavallı halkı kandırıp Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in emriyle Ehl-i Beyt'e (a.s) uyan Şii Müslümanları kafir, müşrik, Rafızî ve bidat ehli olarak ilan etmekle İlahi adalet mahkemesinde ne cevap vereceksiniz?

İnsan İlim ve Akıla Uymalıdır

Neden Hanefi, Maliki, Hanbeli veya Şafii değil de Ehl-i Beyt İmamlarından olan Cafer bin Muhammed Sadık (a.s)'ın mezhebine uyuyorsunuz? diyerek bizleri suçluyoruz? Oysa biz Şiilerin kimseye karşı kin ve düşmanlıkları yoktur.

Ama bilindiği gibi akıl ve bilgi, bize körü körüne yürümememizi emretmektedir. Semavi Hak kitap olan Kur'ân da bize şöyle kılavuzluk etmektedir:

"Sözü dinleyip de en iyisine uyan kulları müjdele"[18]

Biz de delil ve burhan olmadan kimseye uymayız, bizim kılavuzumuz Allah-u Teala ve Resulullah (s.a.a)'dir.

Allah-u Teala ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a) bize hangi yolu gösterirse o yoldan gideriz. Bu yüzden Kur'ân ayetlerinde ve sizin muteber kitaplarınızda yer alan birçok nebevi hadislerde (ki Şia'da mütevatirdir) sayısız delil ve burhan bizlere hak yolun Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Ehl-i Beyt'ine uymak olduğunu göstermektedir.

Eğer siz kendi hadislerinizden de olsa, usulde Eş'ari veya Mutezili, füruda ise dört mezhepten birine uymayı emreden bir tek hadis gösterecek olursanız, bendeniz hemen teslim olur ve sizden olduğumu ilan ederim.

Ama bilindiği gibi kesinlikle böyle bir deliliniz yoktur. Sadece onların İslâmi fakihlerden olduğunu söyleyebilir ve hicri 666 yılında Melik Tahir Bibres'in bu dört mezhepten birini taklit etmeye zorladığını söyleyebilirsiniz. Şu anda bu olayı detaylıca anlatmaya vaktimiz yoktur.

Özel izin ve nass olmadan sadece bu dört imamın taklit edilmesi gerektiğini söylemenin bütün İslâm alimleri ve fakihlerine apaçık bir zulüm olduğunu ve

onların ilmi haklarını zayi ettiğini söylemiyorum.

Halbuki bilindiği gibi tarihin de gösterdiği üzere İslâm'da özellikle de kendi mezhebinizde birçok alim ve fakih çıkmıştır. Elde olan ilmi ölçüler üzerince bu dört mezhep imamından daha bilgili ve daha fakih idiler. Dolayısıyla onların hakkı zayi edilmiştir.

Gerçekten bizzat kendi alimlerinizin muteber kitaplarında yer alan onca açık delil ve naslara rağmen Hz. Ali (a.s)'a uymaya yanaşmamanız çok ilginçtir.

Halbuki bilindiği gibi Allah-u Teala ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a) birçok ayet ve rivayetlerde Müslümanlara Hz. Ali'yi tanıtmışlardır. Ama bilindiği gibi öte yandan hiçbir delil ve nassınız olmamasına rağmen sadece dört imamı taklit ediyor, onlara uyuyor ve içtihat kapısını da kapatıyorsunuz.

Seyyid: Siz "On iki İmam'a" uymayı mecburi kıldığınız delililer üzere, biz de dört imama uymayı mecbur kılmışız.

Davetçi: Aferin! Aferin! Ne kadar güzel beyan ettiniz. Ben burhan ve delile uyarım; eğer deliliniz varsa söyleyin. Nitekim Kur'ân da şöyle buyuruyor. "De ki: Doğru sözlü iseniz delilinizi getirin"[19]

Evvela; "On İki İmamı" Şiiler veya onların sonraki asırlarda yaşayan alimleri, kendilerince on ikiyle sınırlandırmamışlardır. Aksine bizden ve sizden rivayet edilen rivayetler ile birçok naslar, bizzat Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in İmamları on iki kişiyle sınırlandırdığını beyan etmektedir.

Halifelerin On İki Kişi Olduğunu Peygamber (s.a.a)'in Kendisi Beyan Etmiştir

Nitekim bizzat kendi alimleriniz de bunu itiraf etmiştir. Bu cümleden Şeyh Süleyman Kunduzi Hanefi Yenabi'ul- Mevedde kitabının (İstanbul baskısı) 77. babının başında, 444. sayfada şöyle diyor: "Peygamber-i Ekrem'in; "Benden sonra halifeler 12 kişidir" hadisinin tahkiki…"

Bir rivayeti naklettikten sonra şöyle diyor:

"Yahya bin Hasan "el-Umde" kitabında, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'den sonra halifelerin 12 kişi olup hepsinin de Kureyş'ten olduğuna dair 20 yoldan rivayet etmiştir. Sahih-i Buhari'de üç yoldan, Sahih-i Müslim'de dokuz yoldan, Sünen-i Ebi Davud'da üç yoldan, Sünen-i Tirmizi'de bir yoldan ve Hamidi'nin Cem'un Beyn'es-Sahihayn'de ise üç yoldan rivayet edilmiştir."

Sizin diğer alimleriniz de bu cümleden olarak Himvini Feraid'de, Harezmi ve İbn-i Meğazili Menakıb kitaplarında, imam Sa'lebi Tefsirinde, İbn-i Ebi'l- Hadid Nehc'ül-Belağa şerhinde ve özellikle Mir Seyyid Ali Hemedani eş-Şafii Meveddet'ül-

Kurba’nın 10.

Mevedde’sinde; Abdullah bin Mes’ud, Cabir bin Semure, Selman-i Farsi, Abdullah bin Abbas, Abaye bin Rıb’i, Zeyd bin Harise, Ebu Hureyre ve Emir’ul- Mü’minin Hz. Ali (a.s)’dan muhtelif yollarla Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

“Benden sonraki, halife ve İmamlar on iki kişidir; hepsi de Kureyş’dendir.”

Bazı rivayetlerde ise “Beni Haşim’den olduğu” yer almıştır. Bazı rivayetlerde bizzat isimleri zikredilmiş, bazılarında ise sadece sayıyla sayılmıştır.

Bunlar sizin muteber kitaplarınızda yer alan rivayetlerdir. Şimdi eğer Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’den dört halife ile ilgili bir rivayetiniz varsa söyleyin, biz de teslim olalım.

Ayrıca söylemek gerekir ki sizin dört imam hakkında da bir rivayetiniz yoktur. Şia İmamları ile sizin imamlarınız arasında çok büyük farklar vardır. Önceki gecelerde de işaret etmiş olduğum gibi bizim on iki İmamımız Resulullah (s.a.a)’in vasileri ve Allah-u Teala’nın tayin etmiş olduğu kimselerdir.

Asla sizin dört imamla mukayese edilemez. Sizin imamlarınızın fıkıh ve içtihat yönü vardır. Onlardan bazısı örneğin Ebu Hanife, bizzat kendi alimlerinizin itiraf etmiş olduğu üzere hadis, fıkıh ve içtihat ehli değildi. Ebu Hanife kıyas ehliydi, bu da onun bilgisizliğini göstermektedir. Ama bilindiği gibi bizim on iki İmamımız İlahi hüccetler, vasiler ve Resulullah (s.a.a)’in halifeleridir.

Biz O’nları taklit etmiyoruz; Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in emri gereği O’nların yolunu izliyoruz. Ama her dönem ve zamanda varolan Şii fakihler ve müçtehitler İlahi ahkamı, kitap, sünnet, akıl ve icma ölçüleriyle istinbat etmekte ve hüküm çıkarmaktadırlar. Biz de onların fetvalarıyla amel ediyor ve taklit ediyoruz.

Sizin fakihleriniz Ehl-i Beyt (a.s) İmamlarının öğrencileriydi; siz taklit ve adet üzere ilim ve amel üstatlarını bırakıp ilmi temelleri görmezlikten gelerek kıyas ve reyle amel eden öğrencilerine uydunuz. Seyyid: İmamlarımızın sizin İmamlarınızdan ilim öğrendiği nereden bellidir?

İmam Sadık (a.s)’ın Makamına İşaret

Davetçi: Hem tarihi gerçekler, hem de kitaplarınızdaki kayıtlar bunu göstermektedir. Büyük ve değerli alimleriniz kendi kitaplarında bunu itiraf etmişlerdir.

Bu konuda değerli alim Nuruddin bin Sabbağ-i Maliki’nin “Fusul’ul- Muhimme” kitabının İmam Sadık (a.s) faslına müracaat ediniz. İmam Sadık’ın ilim ve fazileti

hakkında şöyle diyor:

“İmam Sadık (a.s) ilim ve fazilette seçkin ve üstün birisi idi; ilim öğrenmek peşinde olan kimseler dört taraftan kendisine akın ediyorlardı.

İmam’ın şöhreti bütün bölgelere yayılmıştı, alimler Ehl-i Beyt’in hiçbirinden, ondan naklettikleri kadar hadis rivayet etmemişlerdir. Ümmetin büyük alimlerinden Yahya bin Said, İbn-i Cüreyh, Malik bin Enes, Sufyan-ı Sevri, Ebu Uyeyne, Ebu Eyyub Secistani, Ebu Hanife, Şu’be ve daha bir çoğu İmam Sadık’tan rivayet etmişlerdir.”

Kemaluddin bin Ebi Talha, Menakıb’ında şöyle diyor: “Birçok din imamları ve büyük alimler İmam Sadık’tan hadis rivayet edip onun ilim ve bilgisinden istifade etmişlerdir.” Daha sonra da “Fusul’ul- Muhimme” yazarının saydığı isimleri sıralamıştır.

İmam’ın zahiri ve batını kemal ve faziletleri, dost ve düşman herkesin kabul gördüğü bir şeydi. Bunu insaf ehli büyük alimleriniz de kitaplarında kaydetmişlerdir. Örneğin; Şehristani “Milel ve Nihel” kitabında, Maliki de Fusul’ul-Muhimme’de... Özellikle Şeyh Abdurrahman Silmi Tabakat’ul- Meşayih’te şöyle diyor:

“İmam Cafer-i Sadık, bütün emsallerinden üstündü; İmam dinde garizi bir ilme sahipti, dünyaya karşı zahit, şehvetlerden uzak ve hikmetlerde kamil bir kültüre sahipti.”

Muhammed bin Talha eş-Şafii Metalib’us- Seul’un 6. babının başında, bu mananı bütününü rivayet ederek şöyle diyor:

“İmam Sadık Ehl-i Beyt’in büyüklerinden ve sayılanlarından idi. Bütün ilimlerin ve ibadetlerin ehliydi, sürekli zikrediyor, apaçık züht içinde yaşıyordu. Kur’ân okumaya büyük iştiyak duyuyor, Kur’ân denizinden inciler çıkarıyor, ilginç sonuçlar alıyordu.

Vaktini her türlü itaate ayırmıştı, nefsini hesaba çekiyor, sürekli ahireti anıyordu. O’nun sözlerini dinlemek insanı dünyada zahid kılıyor, hidayetine uymak insana cenneti kazandırıyordu.

Yanaklarındaki nur onun nübüvvet hanedanından olduğuna şehadet ediyordu. Amellerinin temizliği O’nun risalet soyundan olduğunu gösteriyordu.

Birçok imamlar ve büyük şahsiyetler ilminden istifade etmiş ve kendisinden hadis rivayet etmişlerdir. Yahya bin Said’il- Ensari, İbn-i Cüreyh, Malik bin Enes, Sevri, İbn-i Uyeyne, Şu’be, Eyyub-i Secistani vb. O’ndan ilim aldıkları için övünüyor ve çağdaşlarına O’ndan aldıkları ilim ve hadisler sebebiyle üstünlük taslıyorlardı.”

Eğer alimlerinizin İmam Sadık (a.s) hakkındaki görüş ve inançlarını rivayet edecek olursak, söz oldukça uzar. Özetle diyecek olursak, bütün insaflı alimleriniz, İmam'ın ilim, züht, takva ve güzel ahlakta zamanının en üstünü olduğunu itiraf etmişlerdir.

Elbette o imamet güneşini ve sahip olduğu yüce makamlarını bu nakıs dille ifade edebilmek mümkün değildir.

Nevvab: Kıble sahip (alicenap)! Sözünüzü kestiğim için özür dilerim; unutkan olduğumdan dolayı izin verirseniz bir şey sormak istiyorum.

Davetçi: Önemli değil, istediğiniz zaman soru sorunuz, ben asla sıkılmam.

Nevvab: Geçen gecelerde de beyan ettiğiniz gibi Şia mezhebi on iki İmam mezhebidir, o halde neden Caferi Mezhebi diyorlar?

Caferi Mezhebinin Çıkışı

Davetçi: Peygamber-i Ekrem (s.a.a) de, kendisinden sonra vasi tayin eden diğer peygamberler gibi Hz. Ali (a.s)'ı kendi vasisi, halifesi ve ilim kapısı olarak tanıtmış ve ona itaati ümmetine emretmiştir.

Ama bilindiği gibi Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in vefatından sonra akıl sahipleri indinde malum olan sebeplerden ötürü siyaseten hilafet işi Ebu Bekir, Ömer ve Osman'ın eline geçti.

İlk günler hariç bütün hilafet müddeti boyunca Ebu Bekir ve Ömer, Hz. Ali (a.s) ile istişare ediyor ve O'nun dedikleriyle amel ediyordu. Ayrıca bilindiği gibi apaçık gerçekleri keşfetmek için Medine'ye gelen din bilginleri de Hz. Ali (a.s) ile tartışıyorlardı. Hz. Ali (a.s) hayatta olduğu müddetçe mukaddes İslâm dinine büyük hizmetler yapmıştır.

Ama Hz. Ali (a.s)'ın şahadetinden sonra hilafet Emevilerin eline geçince, velayet ve imamet tamamiyle sınırlanmış oldu. Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Ehl-i Beyti'ne büyük zulümler ve düşmanlıklar yapıldı.

İmam Hasan ve Hüseyin (a.s) şehit oldu, İmam Zeyn'ul- Abidin ve İmam Muhammed Bakır (a.s) büyük baskılara ve eziyetlere maruz kaldı, tüm yollar yüzlerine kapandı, sadece bir avuç halis Şiiler onlardan ilim ve gerçekleri öğreniyordu. Sonunda onlar da, şehit edildi.

H. 2. asrın başlarında Emevilerin kötü yönetimi ve zulmünden bıkan halk kıyam etmeye başladı; özellikle de Abbas oğulları ile Ümeyye oğulları arasında kanlı savaşlar gerçekleşti. Emeviler kendilerini savunmakla meşguldü, dolayısıyla artık Resulullah (s.a.a)'in Ehl-i Beyt'ine eskisi gibi baskı yapılmıyordu.

İmam Sadık (a.s) bu fırsatı değerlendirerek evinin kapısını açtı, Emevilerin baskısı yüzünden inzivaya çekilmiş olan İmam, camide minbere çıktı, dini hüküm ve ilimleri tebliğ etmeye başladı, dört bin kadar öğrenci derslerine katılarak dini ilim ve hadisler öğrenip İmam'ın sonsuz ilim deryasından istifade ettiler.

İmam (a.s)'ın dersine katılan seçkin öğrenciler, elde ettikleri ilim sonucunda dört yüz usul (adap, erkân) yazdılar; bunlar "Dört Yüz Usul" diye meşhur oldu.

İmam Yafii Yemeni kendi Tarih kitabında İmam Sadık (a.s)'ın ilim ve fazilette eşi olmadığını, yüce ilminin sonsuzluğunu yazmıştır. Ayrıca İmam'ın öğrencilerinden biri olan Cabir bin Hayyan-i Sufi, İmam'dan elde etmiş olduğu ilimler neticesinde bin sayfalık bir kitap ve beş yüz risale telif etmiştir.

Ehl-i Sünnetin büyük imam ve meşhur fakihleri de İmam (a.s)'ın feyzinden istifade eden öğrencilerindendirler.

Ebu Hanife, Malik bin Enes, Yahya bin Said Ensari, İbn-i Cureyh, Muhammed bin İshak, Yahya bin Said-i Kattan, Sufyan bin Uyeyne, Süfyan-i Sevri vb. birçok insan, kabiliyetleri ölçüsünde O İmam'ın nurlu huzurundan istifade etmişlerdir.

Böylesine ilmi bir riyasetin gerçekleşmesi, Ehl-i Beyt (a.s)'dan hiç kimseye nasip olmamıştır. Hiçbir engelle karşılaşmaksızın dini hükümleri, Kur'ân ayetlerinin tefsirini, ilim ve hadis temellerini, sır ve hakikatleri alenen açıp söylemek, O'nlardan hiçbirine nasip olmamıştır.

Zira Emeviler İmam Sadık (a.s)'ın babalarını, Abbasiler ise İmam (a.s)'ın oğullarından olan İmamları, son derece saygısızlıkla baskı altına almışlardır.

Gerçekte Şia mektebinin apaçık gerçeği ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'den miras alınan Ehl-i Beyt (a.s) ilminin sırları İmam Sadık (a.s) vasıtasıyla ortaya konmuştur. Bu yüzden bu hak mezhep de O'nun adıyla "Caferi" diye şöhret bulmuştur. Yoksa İmamı Sadık'la diğer Ehl-i Beyt İmamları arasında hiçbir fark yoktur.

Ama bilindiği gibi ne yazık ki dost, düşman herkesin en bilgili ve kamil insan olduğunu kabul etmiş olduğu böylesine büyük bir İmamı, sizden öncekiler, herkesten daha alim, daha fakih ve daha kamil olarak tanımadılar.

Mübarek ismini dört mezhep imamları arasında zikretmeyi bile reva görmediler. Halbuki bilindiği gibi İmam Sadık (a.s), alimlerinizin de tasdik etmiş olduğu gibi ilim, fazilet, züht, takva ve kemaldeki yüce mertebesine rağmen ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Ehl-i Beyti'nden olduğu halde terk edildi ve başkaları öne geçirildi.

Eğer taraftarların sayısı açısından da bakacak olursak, dört mezhep imamlarından her birinin taraftarları İmam Sadık (a.s)'ın taraftarları kadar değildir.

Bağnaz alimleriniz amelde Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in tertemiz Ehl-i Beyti'ne karşı onca tavsiyesine rağmen itina göstermemiştir. Buhari ve Müslim gibi büyük fakihleriniz Ehl-i Beyt fakihi İmam Sadık (a.s)'ın rivayetlerini kendi kitaplarında nakletmeye hazır olmamışlardır.

Hatta Ehl-i Beyt (a.s) İmamlarından ve Zeyd bin Ali bin Hüseyin, Yahya bin Zeyd, Muhammed bin Abdullah, Hüseyin bin Ali, Yahya bin Abdullah bin Hasan ve kardeşi İdris, Muhammed bin Cafer-i Sadık, Muhammed bin İbrahim (İbn-i Tabataba), Muhammed bin Muhammed bin Zeyd, Abdullah bin Hasan, Ali bin Cafer vb. risalet hanedanının büyük alimlerinden de hadis ve rivayet nakletmemişlerdir.

Ama bilindiği gibi ne yazık ki hali belli Ebu Hureyre, İkrime-i Harici ve daha önceki gecelerde de söylediğim gibi bizzat alimlerinizin de tasdik etmiş olduğu bir avuç iftiracı, yalancı ve sahtekar insanları can-ı gönülden kabul etmiş, onlardan hadis rivayet etmişlerdir!

Hatta İbn'ül- Beyyi' şöyle yazmıştır: "Buhari, Hz. Ali (a.s)'ın katili İbn-i Mülcem'i öven İmran bin Hattan gibi 1200'den fazla Harici ve Nasibilerden hadis rivayet etmiştir!

Ne kadar üzücü; Resulullah (s.a.a)'in Ehl-i Beyti'nden olmayan imam A'zam (Ebu Hanife), imam Malik, imam Şafii ve imam Hanbel'in takipçi ve mukallitlerini, usul ve füruda onca birbirleriyle ihtilafları olmalarına rağmen tertemiz Müslüman bilmekte ve onlar için kendi mezheplerine göre özgürce amel etmelerine hak tanınmaktadır;

ama İmam Cafer Sadık (a.s)'ın takipçilerini kafir, müşrik ve Rafızî olarak tanıtıyorlar. Öyle ki Sünni beldelerinde hatta Allah-u Teala'nın güven yeri kıldığı Mekke'de bile inanç, amel ve ibadet özgürlükleri yoktur. Hafız Şirazi ne de güzel beyan ediyor:

Eğer Müslümanlık Hafız'da olan ise,

Eyvah bugünün bir de yarını varsa!

O halde beyler bilsin ki, biz Şiiler asla ayrılık yaratmıyoruz, aksine sizler; sizinle aynı kıbleyi, namazı, orucu, haccı ve diğer dini hükümleri paylaşan yüz milyondan fazla mümin ve muvahhid Müslümanı kendinizden dışlıyor, onları müşrik ve kafir sayıyorsunuz!

(Bu esnada yatsı ezanı okundu, beyler yatsı namazını kıldılar, namazdan sonra çaylar içildi ve oturuma devam edildi.)

Hafız: Gerçek, buyurduğunuz gibidir; ben insafsız ve hakkı kabul etmeyen biri değilim. Sizin de önemle vurguladığınız gibi birçok bağnazlıkların yapılmış

olduğunu kabul ediyorum; bütün ihlasımla sizden oldukça istifade ettiğimi ve aydınlandığımı belirtmek isterim.

Ama izin verirseniz, hem sizden şikayet etmek, hem de Ehl-i Sünnet'i savunmak için birkaç şey söylemek istiyorum. Siz Şii alimleri neden bilgisiz halkınızı, sonucu küfre varan bir takım söz ve davranışlardan alı koymuyorsunuz? Elbette ki onların bu söz ve davranışları başkalarının kendilerini tekfir etmesine de bir bahane teşkil etmektedir.

İnsan genelde yersiz bir söz veya davranış sebebiyle saldırıya uğramaktadır; boşuna Ehl-i Sünnet'i suçlamayın. Aksine başkalarına bahane veren, söylediği sözlerle kalpleri nefret ettiren ve tekfir edilmelerine neden olan siz Şiilersiniz.Davetçi: Küfür ile sonuçlanan söz ve davranışlar nelerdir? İzah ederseniz ben de cevap vermeye çalışırım.

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

Neden Şiiler Sahabelere ve Hz. Peygamber (s.a.a)'in Eşlerine Dil Uzatıyorlar?

Hafız: Şiiler Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in özel sahabelerine ve bazı tertemiz eşlerine dil uzatmakta ve onları eleştirmekteler; bu ise apaçık bir küfürdür. Çünkü yıllarca Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in yanında tevhid kelimesini yükseltmek için kafirlere karşı savaştılar. Onların hizmetleri her türlü noksanlıktan uzaktır.

Kesinlikle cenneti hak etmişlerdir; özellikle Fetih suresinin 18. ayetinde kastedilen sahabeler, "Şüphesiz Allah o ağacın altında (Hudeybiye) sana biat edenlerden Allah razı olmuştur." ayeti hükmü gereğince, Allah-u Teala'nın rızayetine ermişlerdir. Şüphesiz Resulullah (s.a.a) de söz ve amelleriyle onları yüceltmiştir.

Dolayısıyla onların üstünlüğünü inkar eden sapıklığa düşmüş olacaktır; gerçekte Necm suresinin, "O nefsinin hevasından konuşmaz, o şüphesiz kendisine inen vahiydir." ayeti gereğince Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ve Kur'ân'ı reddetmiş olur. Kur'ân-ı Kerim ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'i reddeden insan ise kafir olur.

Davetçi: Ben alicenabınızın böyle açık oturumda bu gibi konuları açmanızı ve onların tartışılmasını istemiyorum. Zira mecburen vereceğim cevaplar cahil insanların eline bahane teşkil edebilir ve aksine hükmedebilirler.

Dolayısıyla kendi aramızda gizlice konuşacak olursak, ben de sizlere gereken doğru cevabı verebilirim. Şimdi benim bu ricamı kabul edin ve bu konuyu açıkça tartışmaktan vazgeçelim. Bir gün sabah yanınıza gelir, bu meseleyi kendi aramızda halletmeye çalışırız.

Hafız: Bu konuda ben suçsuzum; çünkü kaç gecedir bazı beyler bu konuyu tartışmamızı istiyorlar. Ben de onların isteğine uyarak sizden bunu talep ettim;

konuşmada metanetli olduğunuz için zarar vereceğini zannetmiyorum; beylere ikna edici bir cevap veriniz veya bizim haklı olduğumuzu tasdik ediniz.

Nevvab: Doğrudur, hepimiz bu konunun halledilmesini istiyoruz.

Davetçi: Madem böyle emrediyorsunuz, ben de itaat ediyorum. Ama bilindiği gibi sizin gibi birinden önceki geceler yaptığım onca açıklamaya rağmen yine de Şii Müslümanları tekzip etmenizi beklemiyordum. Önceki gecede size, Şia'nın Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Ehl-i Beyti'nin takipçisi olduğu hasebiyle asla tekzip edilemeyeceğini açıkça beyan etmiştim.

Sizin çeşitli cümlelerinizi birbirinden ayırarak hepsine ayrı ayrı cevap vermeye çalışacağım. Böylece hem burada hazır olanlar, hem de hazır olmayanlar insaf üzere hüküm versinler, kalplerine atılan şüphelerden kurtulsunlar ve Şii Müslümanların asla kafir sayılamayacağını ve küfür yollarının beylerin sandığı gibi olmadığını açıkça anlasınlar.

[1] - A'raf/150.

[2] - İbn-i Ebi'l- Hadid onun hakkında şöyle demiş: O, alim, muhaddis, edebiyatçı, güvenilir, takvalı, alimlerin çok övdüğü ve kendi teliflerinde ondan hadis naklettikleri bir zattır.

[3] - Hz. Fatıma (a.s), hayatta olduğu müddetçe onlarla konuşmayarak kendi yemini ve ahdi üzerinde baki kaldı.

[4] - Bu sözler, Sahih-i Buhari'nin 5. ve 7. cildlerinde nakledilmiştir.

[5] - Yani biat edenlere uyarak siz de biat edin.

[6] - Resulullah (s.a.a)'in kızı Zeynep, teyzesi oğlu Ebu'ul- As bin Rabia bin Abduluzza'nın hanımı idi. Ebu'l- As, Bedir savaşında müslümanların eline esir düştü.

Müşriklerin fidye vererek kendilerini kurtarabilecekleri kararlaştırılınca, Ebu'l- As, hanımı Zeyneb'e mesaj göndererek kendisine bir miktar mal temin ederek göndermesini istedi. Zeynep, annesi Hadice'den kendisine yetişmiş olan Yemani akik ve Romani yakutla süsletilmiş incisini, kocası Ebu'l- As'ın serbest bırakılması için Peygamber'e gönderdi.

Resulullah (s.a.a) kızının gönderdiği inciyi görünce çok mahzun oldu. Ashap Resulullah (s.a.a)'in hatırı için fidye almaksızın Ebu'l- As'ı serbest bıraktılar. Resulullah (s.a.a) Ebu'l- As'a; "Zeynep sana haram olduğundan dolayı onu Medine'ye gönder." diye buyurdular. O da kabul etti.

Resulullah (s.a.a), yaşlı olan Zeyd bin Harise'yi, Zeyneb'i Medine'ye getirmesi için onunla birlikte Mekke'ye gönderdi. Müşrikler Peygamberin kızı Zeyneb'in Medine'ye hareket ettiğini öğrenince, Ebu Süfyan'la birlikte bir grup süvari onları takip etmeye koyuldu. Müşrikler "Zi Tuva" denilen bir yerde onlara ulaştılar.

Hebbar bin Esved isminde bir şahıs, mızrağını Zeyneb'in tahtırevanına sapladı; öyle ki mızrağın ucu Zeyneb'in sırtına isabet etti. Zeynep korku ve vahşetten dolayı rahmindeki çocuğunu düşürdü. Zeynep Medine'ye ulaşıp bu olayı Resulullah'a nakledince Hazret haddinden fazla rahatsız oldu. Bunun üzerine, Hebbar'ın bu katı kalpliğinden dolayı onun kanını mübah ederek eliyle kolunun kesilerek öldürülmesini emrettiler.

[7] - En'am/149.

[8] - Bunlar, dört mezhep İmamlarının fetvalarından birer örnektir.

[9] - Zümer/53.

[10] - Nisa 31. ayet.

[11] - Müellifin kendisi az ileride "Nekes" ile "Kes" sözcüklerini açıklıyor.

[12] - İki kılıçtan maksat; Zülfikar kılıcı ve ondan önceki kılıçtır.

[13] - Merhum Hacı Şeyh Abbas-i Kummi (r.a) "Nefes'ul- Mehmum"da şöyle yazıyor: "Şeyhimiz Muhaddis-i Nuri (r.a) "Nefes'ur- Rahman" adlı kitabında şöyle diyor: "Nevavis, Hıristiyanların kabristanıdır."

Nitekim Kef'ami'nin haşiyesinde de böyle yazmışlardır. Duyduğumuza göre bu kabristan Kerbela'nın kuzey doğusunda Hür binYezid-i Riyahi'nin olduğu yerdedir.

O bölgenin halkı, güneyinden nehrin geçtiği yere Kerbela diyorlar. Bu nehir İbn-i Hamza diye meşhur olan yerden de geçmektedir. Buranın bir kısmı bağlık bir kısmı da ekim alanıdır. Kerbela bu ikisinin arasındadır.

[14] - Hucurat/14.

[15] - Nisa/94.

[16] - Yani her Müslüman mümin değildir; ama bilindiği gibi her mümin müslümandır. (Çev.)

[17] - Saffat/24. Şii ve Sünni yollardan rivayet edilen birçok muteber rivayetlerde İbn-i Hacer'in de ayetin tefsirinde yer verdiği birçok hadiste ümmetin kıyamet gününde Hz. Ali (a.s)'ın velayetinden hesaba çekileceği yer almıştır.

[18] - Zümer/19.

[19] - Bakara/105.

Sahabeyi Eleştirmek ve Onları Kınamak Küfür Değildir

Evvela; Şii Müslümanların sahabe ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in eşlerini eleştirdikleri ve onları kınadıkları için kafir olduklarını söylediniz. Bunu hangi delil ve burhan üzere beyan ettiğinizi bilemiyorum. Yapılan eleştiri ve kınamalar delil ve burhan üzereyse, küfür şöyle dursun, tartışması bile yapılamaz, kınanamaz.

Eğer delil ve burhan üzere değilse ve iftiraysa, yine de küfür sayılamaz. Farzen sahabe de olsa yersiz olarak bir mümine dil uzatan veya onu tel'in eden kafir olmaz. Zina eden veya şarap içen birisi gibi sadece fasık sayılır. Bilindiği gibi her fısk ve isyan ise af edilebilir ve görmezlikten gelinebilir.

Nitekim Hicri/Kameri 456 yılında doğan İbn-i Hazm-i Zahiri el-Endülüsi "El-Fasl-u fi'l- Milel'i ve'n- Nihel" kitabının 3. Cüz'ünde, 227. sayfada şöyle diyor: "Cehalet ve bilgisizliğinden sahabeye dil uzatan mazurdur. Bilerek dil uzatan ise, zina veya hırsızlık eden kimseler gibi sadece fasık sayılır.

Ama bilindiği gibi sadece Resulullah (s.a.a)'in sahabesi olduğu için dil uzatırsa, Allah-u Teala'ya ve Resulullah (s.a.a)'a düşmanlık etmek ve dil uzatmak manasına geleceği için elbette küfür sayılır. Yoksa sadece sahabeye küfretmek, sövmek küfrü gerektirmez. Nitekim Ömer, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in büyük sahabe, Muhacir ve Bedir ashabından olan Hatib için; 'İzin ver de bu münafığın boynunu vurayım' demesine rağmen bu sövgüsü ve nifakla suçlaması onun küfrüne sebep olmamıştır."

O halde doğru bile olsa Şii Müslümanları, sadece bazı sahabeye dil uzattı diye küfür ile itham etmek nasıl mümkündür?

Halbuki bilindiği gibi sizin büyük ve değerli alimleriniz muteber kitaplarında, sizin görüşünüzün tam tersini iddia etmiş ve gerçeği söylemişlerdir.

Kadı Abdurrahman İci eş-Şafii, Mevakıf'ta taassup esiri alimlerinizin Şii Müslümanları küfür ile itham ederken ortaya koyduğu delileri reddetmiş ve görüşlerini bağnazlık saymıştır.

İmam Muhammed Gazali açıkça şöyle diyor: "Sahabeye sövmek asla küfrü gerektirmez; hatta ilk iki halifeye sövmek bile insanı küfre düşürmez."

Molla Sa'd Taftazani ise "Şerh-i Akaid-i Nesefi"de şöyle diyor: "Bazı taassup ehlinin sahabeye sövenleri küfür ile itham etmeleri, asla doğru değildir.

Bazı bilginler sahabelere karşı varolan hüsn-ü zanları sebebiyle onların kötü fiillerini görmezlikten gelmiş ve tutarsız tevillere başvurarak Resulullah (s.a.a)'in ashabının sapıklık ve fısktan masum olduğunu söylemişlerdir.

Halbuki bilindiği gibi bu asla doğru değildir. Tarih, aralarında yaptıkları savaşlarda onların bazısının fısk ve isyana düştüğünü göstermektedir. Hasadet ve makam düşkünlüğü sebebiyle çirkin işlere bulaşmış, sapmışlardır.

Hatta büyük sahabeler bile bu çirkin amellerden kurtulamamıştır. O halde delil üzere onları eleştirenler kafir olamaz. Bazı alimlerimiz hüsn-ü zanda bulunarak onların bu kötü amellerini görmezlikten gelmiş, rivayet etmemişlerdir.

Ama bilindiği gibi diğer bazı alimler de onların bazı kötü amellerini rivayet etmiş ve eleştirmişlerdir. Onları küfür ile suçlamak küfür değildir. Zira Resulullah (s.a.a)'ı gören her sahabe masum ve günahsız değildir."

Ayrıca bilmek icab eder ki "Cami'ul- Usul" kitabının sahibi İbn-i Esir-i Cezri de Şii Müslümanları İslâmi fırkalardan biri saymıştır. O halde siz nasıl onları küfür ile itham edersiniz?

Bazı amelleri sebebiyle sahabelere sövenlerin kafir sayılamayacağına dair bir delil de, bizzat halifeler döneminde sadece bazılarının sahabeye ağır küfürler etmiş olduğu halde halifelerin onları küfür ile suçlamaması ve öldürülmelerini emretmemesidir.

Nitekim Hakim Nişaburi Müstedrek'in 4. cüzünün 335. Ve 354. sayfalarında, imam Ahmed bin Hanbel Müsned'in ilk cüzünün 9. sayfasında, Zehebi Telhis-i Müstedrek'te, Kadı Ayyaz "Şifa" kitabının 4. cüzünün ilk babında, imam Gazali ise İhya'ul- Ulum'un 2. cildinde şöyle rivayet etmektedir:

Ebu Bekir'in hilafeti zamanında adamın biri Ebu Bekir'in yanına vararak ona ağır sövgülerde bulundu. Orada olanlar bu duruma çok rahatsız oldu. Ebu Berze-i Eslemi; "İzin verin onu öldüreyim; zira o kafir oldu!" deyince, Ebu Bekir şöyle dedi: "Hayır, öyle değildir; Peygamber (s.a.a)'den başka hiç kimse böyle hüküm veremez."

Gerçekten Ehl-i Sünnet kardeşler kraldan çok kralcıdır; halife kendine söveni küfür ile suçlayıp öldürmeye kalkışmıyor. Ama bilindiği gibi siz beyler, Şii Müslümanları sahabeye sövme bahanesiyle kendi hayallerinizce küfür ile suçlayıp kanlarını helal sayıyorsunuz.

Eğer sahabeye sövmek küfür ise, neden sahabenin en üstünü Hz. Ali'ye söven ve lanet eden Muaviye ve taraftarlarını küfür ile suçlamıyorsunuz? O halde sizin maksadınız başkadır; siz, Ehl-i Beyt ve taraftarlarıyla savaşmak istiyorsunuz.

Eğer sahabeye, özellikle de reşit halifelere sövmek küfür ise siz beyler neden Ümm'ül- Müminin Aişe'yi küfür ile itham etmiyorsunuz? Zira o bütün alim ve tarihçilerinizin yazdığı gibi sürekli Osman'a sövüyor, onun için ağır laflar kullanıyordu. Osman için şöyle diyordu: "Uktulu na'selen fekad kefere." (Bu na'seli[1] öldürün, o şüphesiz kafir olmuştur.)

Ama eğer bir Şii; "İyi oldu da Osman'ı öldürdüler; çünkü o kafirdi!" derse, siz beyler hemen onu küfür ile itham eder, ölüm hükmünü verirsiniz. Aişe ise bizzat Osman'ın huzurunda onu küfür ile itham etmişti. Ama bilindiği gibi ne halife, ne de sahabe ona dokunmadı. Nitekim siz de onu kınamıyorsunuz.

Nevvab: Kıble sahip (alicenap)! Sözünüzde beyan ettiğiniz "Na'sel"in manası nedir?

Davetçi: Alimlerinizden Firuzabadi "Kamus'ul- Lugat"da "Na'sel"in manası hakkında şöyle diyor: "Na'sel, yaşlı ahmak adama derler." Kamus'ul- Lügat'ı şerh eden allame Kazvini de bu manayı zikrettikten sonra şöyle diyor: "İbn-i Hacer "Tebsiret'ul- Müntebih" kitabında zikretmiştir ki; "Na'sel" Medine de yaşayan gür sakallı bir Yahudi'ydi ve halk Osman'ı ona benzetiyordu."

Eğer sahabeye kötü söz söylemek küfrü gerektirseydi, neden Ebu Bekir sahabenin huzurunda minbere çıkarak sahabenin en üstünü olan Hz. Ali'ye ağır sövgülerde bulundu. Ama siz buna hiç üzülmüyor ve hatta Ebu Bekir'i övüyorsunuz; halbuki kınamanız icab eder.

Hafız: Neden iftira atıyorsunuz? Ebu Bekir (r.z) nerede Ali'ye (k.v) sövmüştür?

Davetçi: Af edersiniz! Biz iftira ehli değiliz; bir şey hakkında ilim sahibi olmadıkça rivayet etmeyiz. Lütfen İbn-i Ebi'l- Hadid'in "Nehc'ul- Belağa Şerhi" adlı kitabının c. 4, s. 80'e müracaat edin. Orada göreceksiniz ki Ebu Bekir mescidde minbere çıkarak Hz. Ali (a.s) hakkında şöyle demiştir: "Şüphesiz Ali, şahidi kuyruğu olan bir tilkidir.

Ali maceracı ve fitnecidir; büyük fitneleri küçük göstererek halkı fitne ve fesada teşvik ediyor ve yakınlarıyla zina etmek isteyen Ümmü Tahhal (cahiliye döneminde yaşayan fahişe bir kadın) gibi zayıflardan ve kadınlardan yardım diliyor!!"

Evet beyler, halife Ebu Bekir'in Hz. Ali'ye söylediği bu ağır sözleri, Şii Müslümanların onların hakkındaki eleştiri ve kınamalarıyla bir kıyaslayın!

Eğer ashaptan birine sövmek küfür olmuş olsaydı, Ebu Bekir, kızı Ayşe, Muaviye ve taraftarları kafir sayılırdı; eğer küfür değilse, o halde Şii Müslümanları da tekfir edemezsiniz.

Büyük fakih ve alimlerinizin hüküm ve fetvaları gereğince de, sövenler kafir ve

katli vacip sayılmıyorlar.

Nitekim imam Ahmed bin Hanbel Müsned'in 3. cildinde, İbn-i Sa'd-i Katib "Tabakat" kitabının 5. cüzünün 279. sayfasında, Kadı Ayyaz "Şifa" kitabının 4. cüzünün ilk babında rivayet etmişlerdir ki;

Ömer bin Abdülaziz'in bir valisi Ku'fe'den kendisine mektup yazarak Ömer bin Hattab'a söven birini öldürmek için izin istedi. Ömer bin Abdülaziz cevaben ona, Peygamber-i Ekrem'e sövenler dışında hiç kimsenin öldürülmesinin câiz olmadığını yazdı.

Bundan da öte Eb'ul- Hasan Eş'ari gibi büyük alimleriniz de şöyle diyor: "Kalben mü'min olduğu halde küfrünü izhar edenler (Yahudiler, Hıristiyanlar vb.), Resulullah (s.a.a) ile savaşmaya kalkanlar veya Allah-u Teala ve Resulüne özrü olmadan şiddetli bir şekilde sövenler kafir olmazlar, bunlara kafir hükmü uygulanamaz.

Çünkü iman kalbi bir inançtır, kalplerden kimse haberdar olmadığı için de hiç kimse küfür izharlarının kalpten mi yoksa zahirden mi olduğunu bilemez."

Bu gerçeği Eş'ari alimleri de kitaplarında yazmışlardır; özellikle de İbn-i Hazm-i Endülüsi "el-Fasl" kitabının 4. cüzünün 204 ila 206. sayfalarında bu inancı geniş bir şekilde nakletmiştir.

O halde muvahhid, temiz kalpli, Allah-u Teala'ya ve Peygamber-i Ekrem'e itaat eden, bütün şer'i hükümlere, farzlara ve müstahablara uyan Şii Müslümanları nasıl tekfir ediyorsunuz? Faraza onlardan bazısı, kendi zanlarınca delil ve burhan üzere sahabelerden bazısına sövse bile, büyük alimlerinizin inancı gereği onları tekfir edemezsiniz.

Müsned-i Ahmed bin Hanbel'in 2. cildinin 236. sayfasında, Halebi'nin Siret'ül-Halebiye'sinin 2. cildinin 197. sayfasında, Sahih-i Buhari'nin 2. cildinin 74. sayfasında, Sahih-i Müslim'in "Cihad" kitabında, Esbab'un- Nuzul-i Vahidi'nin 118. sayfasında vb. birçok alimlerimizin muteber kitaplarında yer aldığı üzere bizzat Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in huzurunda Ebu Bekir vs. birçok sahabe birbirine sövüyor ve hatta bir birini dövüyorlardı.

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) onları böyle görünce tekfir etmiyor, (aksine) ıslah etmeye çalışıyordu. (Ashabın Resulullah (s.a.a)'in huzurunda niza ve çatışmalarına ait haberler, Şii alimlerinin kitaplarında değil, Sünni alimlerinin kitaplarında yer almıştır.)

İlk eleştirinizin cevabını bu kısa beyanla duydunuz ki sahabeden birine sövmek asla küfrü gerektirmez. Eğer delil ve burhanları olmadan sebb ve lanet ediyorlarsa, kafir değil fasık olurlar. Her fısk ise af edilebilir.

İkinci olarak; Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in sahabeye saygı gösterdiğini söylediniz. Doğrudur, ben de kabul ediyorum. Bütün ilim ehli, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in her hangi bir şahıstan ortaya çıkan iyi ve güzel amellere teveccüh etmiş olduğu hususunda görüş birliği içindedir. Peygamber-i Ekrem (s.a.a) herkesin iyi amellerini övüyordu. Nitekim Nuşirevan'ın adaletini ve Hatem-i Tai'nin de cömertliğini övmüştür.

Şu da bilinmektedir ki Peygamber-i Ekrem (s.a.a) bir ferdi veya cemaati övmüşse, bu onlardan ortaya çıkan o iyi ameller sebebiyleydi. Şüphesiz bir şahıs veya cemaati, onlardan hilaf bir amel görülmeksizin özel bir amelden dolayı övmek, onların hüsn-ü akıbet ve selametliklerine delalet etmez. Hilaf yapacakları kesin bile olsa, bir günah ortaya çıkmadıkça onları cezalandırmak câiz değildir.

Nitekim Hz. Ali (a.s), kendisini öldüreceğini bildiği ve bunu da defalarca dile getirdiği İbn-i Mülcem hakkında bir yerde açıkça şöyle buyurmuştur:

Ben onun hayatını istiyorum, o ise benim katlimi.

Bu dost kılıklı hilekar, Murad kabilesindendir.[2]

Buna rağmen Hz. Ali (a.s) onu cezalandırmaya kalkmadı. O halde özel bir fiili öven rivayetler, tüm fiilleri ve umumiyeti ifade etmez.

Rıdvan Biatine Dair Cevap

Üçüncü olarak; sahabenin Rıdvan ağacı altında Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'e biat etmiş olduğu için övülmeye layık olduğunu, mezkur ayet gereğince kınanamayacağını söylediniz. Araştırmacı alimler bu konuda bir takım cevaplar zikretmişlerdir; ki söz konusu ayet, sadece o özel biat olayı ile ilgilidir; ömürlerinin sonuna kadar söz konusu olan bir ebedi rızayet değildir.

Zira bildiğiniz gibi Hudeybiyye'de yapılan bu biatte ümmetten sadece 1500 kişi vardı. Nitekim bunlardan bazıları da nifak ayetlerine muhatap olmuş ve Allah-u Teala onlara ebedi cehennem ateşini vaad etmiştir.

Acaba Allah Resulünün razı olduğu kimselerden bir kısmının cehennemde, bir kısmının da cennette olması mümkün müdür?

O halde anlaşıldığı üzere Allah-u Teala'nın rızayeti sadece o biatle ilgili değildir; halis iman ve salih amelle bağlantılıdır. Yani tevhide ve nübüvvete kalben inanarak biat edenler, Allah-u Teala'nın rızayetine nail olmuş ve ebedi cenneti kazanmışlardır.

Ama bilindiği gibi imanları yokken biat edenler veya imanları olup da biat etmeyenler, Allah-u Teala'nın gazabına uğrayıp cehennemi hak etmişlerdir.

O halde bu biat tek başına Allah-u Teala'nın rızayeti için yeterli değildir. Cehenneme vaad edilenlerin o günde iman sahibi olmadıkları anlaşılmaktadır. Hiçbir Müslümanın inkar edemeyeceği bir gerçek de şu ki, sahabenin yaptığı güzel ameller övgüye layıktır.

Nitekim iyi amel kimden baş gösterirse övgüye layıktır; elbette bu övgü, ondan kötü bir amel görülmediği sürecedir. Ama mü'min, hatta sahabe bile olsa, kötü amel işlediği takdirde eleştiri ve kınanmaya tabi tutulur.

Şiiler sahabenin iyi amellerini sürekli rivayet etmekte ve övmekteler. Onlardan eleştiri yapanlar bile, sahabenin iyi amellerini de kabul etmekteler. Örneğin: Onların Rıdvan biati, Resulullah (s.a.a)'le hicret, O Hazrete kucak açmak, (fetihlerin Hz. Ali vasıtasıyla gerçekleşmiş olmasına rağmen) savaşlara katılmak vb. birçok güzel amellerini övmüşlerinin yanı sıra, onların çirkin ve kötü amellerini de dile getirerek eleştirmişlerdir.

Hafız: Resulullah (s.a.a)'in ashabından kötü amellerin baş gösterdiğini söylemeniz çok ilginçtir. Halbuki bilindiği gibi Resulullah (s.a.a) onları tek tek bu ümmetin hidayetçisi ve önderi kılmıştır. Nitekim bir hadiste şöyle buyurulmaktadır:

"Şüphesiz ashabım yıldızlar gibidir; hangisine uyarsanız hidayete erersiniz."

Bu kesinlikle sadece sizin görüşünüzdür; biz tek görüşü kabul edemeyiz.

Davetçi: Kendinize öyle bir hadis delil getirdiniz ki, onu getirmekle beni büyük bir taşlığa attınız; inciyi onların arasından dışarı çıkarmak büyük bir iftihardır.

Dolayısıyla mezkur hadis hakkında kısa da olsa söz etmek zorundayım. Sonra da size gereken cevabı vermeye çalışacağım. Elbette biz bu hadisin senedini tartışmayacağız. Zira bu bizi konumuzdan uzaklaştırır. Sadece hadisinin medlulü (delalet ettiği anlam) hakkında bahsedeceğim.

Bilindiği gibi Resulullah (s.a.a)'i ziyaret eden veya O'ndan hadis kaydedenlere sahabe ve ashap denmektedir. Bunda Muhacir, Ensar ve diğerleri arasında bir fark yoktur.

Yaptığınız en büyük yanlışlık, sahip olduğunuz hüsn-ü zanla bütün ashabın her türlü noksanlıktan ve ayıplardan münezzeh olduğunu saymanızdır. Halbuki bilindiği gibi Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in ashabından iyi ve kötü olanlar vardır. Resulullah (s.a.a) da onların iyi ve kötü hallerinden haberdardı. Bunun en büyük delili de "Munafikun", "Tevbe" ve "Ahzab" surelerinde münafık ve fasıkları eleştiren ayetlerdir.

Nitekim büyük ve değerli alimleriniz de kendi muteber kitaplarında onların ayıp ve kusurlarını nakletmişlerdir. Örneğin: Büyük alimlerinizden olan Hişam bin

Muhammed Sayib-i Kelbi sahabenin ayıp ve kusurları hakkında özel bir kitap yazmıştır.

Allah-u Teala'nın Kur'ân'da ve Resulullah (s.a.a)'in konuşmalarında kınadığı ve ateş vaad etmiş olduğu insanlar, zahirde Müslüman, ama batında fasık ve fasit insanlardı. Hepsi de Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in ashabı arasındaydı. O halde onların hepsine iyi gözle bakamayız. Dolayısıyla onlardan her birine tabi olmakla da kurtuluşa eremeyiz.

Acaba "Akabe" olayında Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'i öldürmek isteyen zahiri iyi insanlar, ashabın münafık olanları değil miydi?

Hafız: Akabe olayını bazı alimlerimiz, Şia'nın uydurması olarak biliyorlar. Dolayısıyla doğruluğu malum değildir.

Davetçi: Çok ayıp ettiniz, Harici ve Nasibilerin görüşlerini kendinize senet yaptınız. Zira bu olay, bizzat alimlerinizin de kabul etmiş olduğu çok meşhur ve açık bir olaydır. Örneğin: Büyük alimlerinizden olan Hafız Ebu Bekir Ahmed bin Hüseyin-i Beyhaki eş-Şafii'nin "Delail'un- Nubuvve" kitabına müracaat ediniz.

Beyhaki "Batn-i Akabe" olayını, senet ve ravi zincirleriyle birlikte zikretmiştir. İmam Ahmed bin Hanbel "Müsned"in 5. cildinin sonunda Ebu Tufeyl'den ve İbn-i Ebi'l- Hadid ise Nehc'ül- Belağa Şerhi'nde bunu kaydetmişlerdir. Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in o gece ashabdan bir gruba lanet etmesi olayı meşhur bir olaydır.

Akabe Olayı ve Peygamber-i Ekrem'e Sûikast

Nevvab: Lütfen "Akabe" olayının ne olduğunu ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'i öldürmek isteyenlerin kimler olduğunu beyan ediniz.

Davetçi: Her iki mezhebin alimlerinin yazmış olduğuna göre "Tebuk" savaşından dönünce, münafıklardan 14 kişi Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'i öldürmeyi kararlaştırdılar. Dağın eteğinde sadece bir kişinin geçebileceği kadar dar bir geçit olan "Batn-i Akabe"den geçince aldıkları kararı uygulamak istediler. Cebrail olayı Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'e haber verdi.

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Huzeyfe'yi dağın eteğine gönderdi. Huzeyfe orada saklanarak, münafıklar gelince onların konuşmalarını duyup hepsini tanıdı. Onlardan 7 kişi Beni Ümeyye'dendi. Huzeyfe geri dönerek onları Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'e tanıttı. Peygamber-i Ekrem (s.a.a) şöyle buyurdu: "Bu sırrı gizli tut, Allah-u Teala bizi koruyacaktır."

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) gecenin başında ordunun önünden hareket ediyordu. Ammar Hazretin devesinin yularından çekiyor, Huzeyfe ise arkadan sürüyordu. Dar geçide geldiklerinde münafıklar kumla doldurdukları bakraçlarını (veya yağla dolu

şişeleri), haykırarak Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in devesinin önüne fırlattılar.

Münafıklar Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in devesini ürküterek onu uçuruma yuvarlatmak istiyorlardı. Ama bilindiği gibi Allah-u Teala Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'i korudu. Münafıklar da kaçarak orduya katılıp kendilerini gizlediler.

Bunlar ashaptan değiller miydi? Öyleyse onların bu ameli iyi ve onlara uymak hidayet yolu muydu? Şimdi sadece Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'i görenleri ve O'ndan hadis rivayet edenleri ashap saymak, onların her türlü kötülüklerini görmezlikten gelmek, cennet ehli olduklarına inanmak, sadece kendilerini değil kendilerine uyanları bile kurtuluş ehli bilmek, doğru bir iyimserlik olabilir mi?

Hz. Peygamber Yalancılara Uymayı Emretmemiştir

Acaba daha önceki gecelerde söylediğim gibi Ömer'in Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'den yalan hadis rivayet ediyor diye kırbaçladığı Ebu Hureyre ashaptan değil miydi? Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'den birçok hadis rivayet etmemiş midir? Semure bin Cündeb gibi yalan hadis rivayet edenler ashaptan değil miydi? Acaba Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ümmeti, hidayete ermeleri için yalancı ve hadis uyduranlara uymayı mı emretmektedir?

Eğer ashabın azameti hakkında rivayet ettiğiniz bu hadis doğruysa, o zaman iki farklı yoldan giden ashaptan hangisine uyarsak kurtuluşa ermiş oluruz? İnançlarda birbirine muhalif olan veya birbirleriyle savaşan ashaptan hangisine, kurtuluşa ermemiz için uymamız gerekir?

Hafız: Evvela; Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in ashabı asla birbirine muhalefet etmiyor ve savaşmıyorlardı. Eğer muhalefet etmişlerse de, araştırma yaparak daha temiz ve daha delilli olana uyunuz.

Davetçi: Eğer dediğiniz gibi araştırır da bunlardan birinin temiz ve hak ehli olduğunu görüp de kendisine uyacak olursak, o halde diğeri kirli ve batıl ehli sayılmış olmaz mı? O halde bu hadis kendiliğinden itibar derecesinden düşmüş olur. Dolayısıyla da sahabeden hangisine uyulursa, hidayet ve kurtuluşa erişilir iddiası da geçersiz olur.

Ashabın Sakife'de Muhalefeti

Faraza bu hadis doğru bile olsa, neden Şii Müslümanları kınıyorsunuz? Çünkü onlar da Ebu Bekir'e biat etmeyen ve ona muhalefet içinde olan Selman, Ebuzer, Mikdad, Ammar, Yasir, Ebu Eyyub-i Ensari, Huzeyfe-i Nehai, iki şehadet sahibi Huzeyme ve önceki geceler adını zikrettiğim benzeri sahabelere uymuştur.

Birbirinin karşısında yer alan bu sahabelerden hangisi hak, hangisi batıl ehliydi? Onlardan biri mutlaka batıl üzereydi. Halbuki rivayet ettiğiniz hadis, sahabelerden

hangisine uyulursa kurtuluşa erişileceği beyan etmektedir!

Sa’d bin Ubade’nin Ömer ve Ebu Bekir’e Muhalefeti

Ömer ve Ebu Bekir’e biat etmeyen Sa’d bin Ubade ashaptan değil miydi? Şii ve Sünni alimlerinin ittifak etmiş olduğu üzere Sa’d gidip Şam’da kaldı, Ömer’in hilafetinin ortalarında ise öldürüldü. Öyleyse bu hadis gereğince, yani Sa’d bin Ubade’ye uyarak Ebu Bekir ve Ömer’e muhalefet edenler de kurtuluşa ermiş olurlar.

Talha ve Zübeyr’in Basra’da Hz. Ali’ye Karşı Kıyamları

Acaba Talha ve Zübeyir Rıdvan ağacının altında Hz. Peygamber’e biat edenlerden değiller miydi? Talha ve Zübeyr, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in hak halifesi (size göre dördüncü halife) Hz. Ali’ye karşı kıyam etmediler mi; birçok Müslümanın kanının dökülmesine sebep olmadılar mı?

Birbirinin karşısında yer alan bu iki grup sahabeye uyan herkes kurtuluşa erebilir mi? Eğer her ikisinin de ashaba uyduğu için neticede hak olduğunu söylerseniz, yanılmış olursunuz.

Zira iki zıt şeyin arasını bulmak mümkün değildir. Birbiriyle savaşan iki grubun her ikisinin de hidayet ve cennet ehli olduğunu söylemek ise asla doğru değildir.

Şüphesiz Hz. Ali’ye uyanlar hidayete ermiş, diğer grup ise dalalete düşmüştür. Bu da, sizin Rıdvan ağacı altında biat edenlerin hidayet ve kurtuluşa erdiğini ifade eden inançlarınızın doğru olmadığını göstermektedir. Zira Rıdvan ağacı altında biat edenlerden olan Talha ve Zübeyr sonunda hak halife Hz. Ali’ye karşı savaş açtılar.

Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in halifesine karşı kıyam eden ve O Hazretin; “Seninle savaşan benimle savaşmıştır.” buyurduğu kimseye karşı savaş açan, gerçekte Resulullah (s.a.a)’le savaşmış olmaz mı? Büyük bir günaha düşmüş sayılmaz mı? O halde sadece ashap kelimesi veya Rıdvan biatinde hazır olmak, nasıl insanın kurtuluşuna sebep olabilir?

Muaviye ve Amr Bin As Hz. Ali’ye Sövüyorlardı

Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in halifesiyle savaşan, minber, meclis ve hatta cuma hutbelerinde Hz. Ali’ye lanet eden Muaviye ve Amr bin As da ashaptan değil miydi? Halbuki bizzat büyük alimleriniz muteber kitaplarında Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

“Ali’ye söven bana sövmüştür; bana söven ise Allah’a sövmüştür.”

Öyleyse delil olarak naklettiğiniz hadise göre, Resulullah (s.a.a)’in dilince lanetli

oğlu lanetliye ve gerçekte Peygamber-i Ekrem'e sövmek olan Hz. Ali'ye sövenlere (ki kendi alimleriniz de bunu kaydetmişlerdir) uyanlar da hidayete erip cennet ehlidirler!!

Fazıl Taftazani "Şerh-i Mekasid"de detaylı olarak bu konu hakkında şöyle diyor: "Sahabe arasındaki şiddetli savaş ve çatışmalar onlardan bazısının hak yoldan saptığını, haset inat, şehvet ve makam sevgisi yüzünden her türlü zulme bulaştığını göstermektedir." Rivayet ettiğiniz hadisin doğru olmadığını gösteren daha birçok delil vardır. Ama ne yazık ki bundan daha fazla konuşma imkanımız yoktur.

O halde bu hadis, bizzat kendi alimlerinizin de yazdığı gibi uydurma bir hadistir ve senet zincirinde zayıflık vardır.

"Ashabım Yıldızlar Gibidir" Hadisinin Senedi Zayıftır

Nitekim Kadı Ayyaz "Şerh'uş- Şifa", c. 2, s. 91'de bu hadisi naklederek şöyle diyor:

"Darukutni "Fezail"de ve İbn-i Abdulbirr de onun yoluyla bu hadisin senedinin delil olamayacağını söylemektedir. Abd bin Hamid kendi Müsned'inde Abdullah bin Ömer'den naklen Bezzar'ın bu hadisin sıhhatini inkar ettiğini söylüyor.

Hakeza İbn-i Adî "Kamil"de kendi senediyle Nafi'den, o da Abdullah bin Ömer'den bu hadisin senedinin zayıf olduğunu rivayet etmektedir. Beyhaki de bu hadisin metninin meşhur olduğunu, ama bilindiği gibi senedinin zayıf olduğunu rivayet etmektedir."

Zira bu hadisin senedinde yer alan Haris bin Ğuzayn'ın hali meçhul, Hamza bin Ebi Hamza-i Nasıri ise iftira ve yalancılıkla suçlanmıştır. Dolayısıyla bu hadisin zayıflığı sabittir.

Hakeza İbn-i Hazm da bu hadisin uydurma ve batıl olduğunu açıkça beyan etmiştir.

Binaenaleyh böylesine zayıf senede itimat etmek asla doğru değildir; doğru olsa bile geneli ifade etmez; sadece Kur'ân-ı Kerim ve Ehl-i Beyt'e uyan iyi sahabeler kastedilmiş olabilir.

Sahabe Masum Değildir

Bu bilgiler ışığında sadece bazı sahabeleri eleştirmek mümkündür; çünkü sahabe genelde sıradan ve masum olmayan insanlardı. Masum olmadıkları için de hata yapmaları mümkündür.

Hafız: Biz de sahabenin masum olmadığına inanıyoruz; ama kesinlikle hepsi adildi ve günah işlemezlerdi.

Davetçi: Yine dikkat etmediniz, onları adil ve günahlardan münezzeh kabul etmekle yanlışlığa düştünüz. Çünkü bizzat kendi alimlerinizin muteber kitaplarında nakledilen rivayetler, bunun tam tersini göstermektedir. Büyük sahabelerden bir çoğu eski adetleri üzere günah işlemişlerdir.

Hafız: Bizim bundan haberimiz yoktur; sizin varsa açıklayınız.

Davetçi: Cahiliye döneminde yaptıklarının yanı sıra İslâm'da da birçok günahlara bulaşmışlardır; ben örnek olarak sadece birini zikredeceğim.

Büyük alimlerinizin muteber kitaplarında rivayet edildiğine göre, H. 8. yılda Mekke fethinde büyük sahabelerden bazısı bir eğlence meclisinde gizlice şarap içmişlerdir.

Hafız: Kesinlikle bu rivayet düşmanların uydurmasıdır; çünkü büyük sahabeler fesat meclislerine bile gitmiyorlardı, nerede kaldı ki haram olduğu halde şarap içsinler.

Davetçi: Kesinlikle muhaliflerin uydurması değildir. Eğer uydurmuşlarsa bizzat kendi alimleriniz uydurmuştur.

Nevvab: Kıble sahip (alicenap)! Eğer böyle bir meclis olmuşsa, mutlaka ev sahibi ve davet edilenlerin adı da geçmiştir; lütfen bu konuyu bize açıklayınız.

Davetçi: Evet, bu konu kendi alimleriniz nezdinde de açıkça beyan edilmiştir.

Nevvab: Rica ediyoruz açıklayın da sorun çözülsün.

Sahabeden On Kişinin Gizlice Şarap İçmesi

Davetçi: İbn-i Hacer "Feth'ul- Bari" c. 10, s. 30'da şöyle yazıyor: "Ebu Talha Zeyd bin Sehl kendi evinde bir şarap meclisi düzenledi. On kişiyi de oraya davet etti, hep birlikte şarap içtiler; Ebu Bekir de, kafir müşrikler ve Bedir'de öldürülenler için ağıt olarak bazı şiirler okudu!"

Nevvab: Acaba oraya davet edilenlerin isimlerini zikretmişler mi? Zikretmişlerse, gerçeğin ortaya çıkması için onların isimlerini bize beyan ediniz.

Davetçi: Evet zikretmişlerdir; onlar şunlardır: Ebu Bekir bin Ebi Kuhafe, Ömer bin Hattap, Ebu Ubeyde-yi Cerrah, Ubey bin Kaab, Sehl bin Beyza, Ebu Eyyub Ensari, Ebu Talha (ev sahibi), Ebu Dücane Semmak bin Harşe, Ebu Bekir bin Şeğub ve o zamanlar 18 yaşında olan ve mecliste sakilik yapan Enes bin Malik.

Nitekim Beyhaki Sünen'inin c. 8, s. 29'unda bizzat Enes'ten şöyle rivayet ediyor: "Ben o gün hepsinden küçüktüm ve meclisin sakisi (şarap sunucusu) idim."

(Bu esnada mecliste büyük bir gürültü koptu.)

Şeyh (Kızgın bir halde) Allah-u Teala'nın zatına and olsun ki bu rivayet düşmanların uydurmasıdır.

Davetçi: (Tebessüm ederek) Çok aşırı gittiniz, gereksiz yere yemin içtiniz. Ama bilindiği gibi suç sizin değil, bilginiz azdır. Eğer kendi kitaplarınıza müracaat etme zahmetine katlanmış olsaydınız, orada büyük alimlerinizin de bunu yazdığını görürdünüz; o halde lütfen tövbe ediniz.

Şimdi siz beylerin zihnini aydınlatmak ve dediklerimizin bizzat alimlerinizin görüşüne dayandığını göstermek için bu olayın sadece bazı senetlerine işaret etmeye çalışacağım.

Muhammed bin İsmail Buhari Sahih'inde "Maide" suresindeki şarap ayetinin tefsirinde, Müslim bin Haccac Sahih'inde Kitab'ul Eşribe'nin Tahrim'ul- Hamr babında, imam Ahmed bin Hanbel Müsned'in c. 3, s. 181 ve 227'sinde, İbn-i Kesir Tefsir'inin c. 2, s. 93 ve 94'ünde, Celaluddin Suyuti Durr'ul- Mensur'un c. 2, s. 321'inde,

Taberi Tefsir'inin c. 7, s. 24'ünde, İbn-i Hacer Askalani İsabe'nin c. 4, s. 22'sinde ve Feth'ul Bari'nin c. 10, s. 3'ünde, Bedruddun Hanefi Umdet'ul Kari'nin c. 10, s. 84'ünde, Beyhaki Sünen'in s. 286 ve 290'ında vs. bu olayı ayrıntılı olarak nakletmişlerdir.

Şeyh: Belki de bu olay şarap haram kılınmadan önce olmuştur.

Davetçi: Tarih ve Tefsir kitaplarındaki bilgiler esasınca, şarap haram kılındıktan sonra bile bazı sahabeler şarap içmişlerdir.

Nitekim Muhammed bin Cerir-i Taberi Tefsiri Kebir c. 2, s. 203'te Ebu'l- Kamus Zeyd bin Ali'den şöyle rivayet etmektedir: "Allah-u Teala şarap ayetini üç defa nazil buyurdu, ilk önce şu ayet nazil oldu:

"Sana şarap ve kumar hakkında soru sorarlar, de ki: Her ikisinde de büyük bir günah ve insanlar için bir takım faydalar vardır; ancak her ikisinin de günahı faydasından daha büyüktür."[3]

Ama bilindiği gibi Müslümanlar uyanmadılar ve şarap içmeye devam ettiler. Hatta iki sahabe şarap içerek namaza durup namazda manasız sözler söylediler. Bunun üzerine şu ayet nazil oldu:

"Ey iman edenler! Sarhoşken namaza yaklaşmayın ta ki ne söylemiş olduğunuzu bilesiniz."

Yine sahabe şarap içmeye devam etti Ama sarhoşken namaz kılmıyorlardı. Lakin bir gün birisi (Bezzar, İbn-i Hacer ve İbn-i Merduye'nin rivayet ettiğine göre Ebu Bekir idi) şarap içip Bedir'de öldürülen (kafir)ler hakkında mersiye ve şiirler okudu. Bunu duyan Peygamber-i Ekrem (s.a.a) gazaplı bir halde onun yanına gelerek elindeki şeyle ona vurmak istedi.

O sarhoş adam; "Allah-u Teala'nın ve Peygamberinin gazabından Allah'a sığınırım; Allah'a and olsun bir daha içmeyeceğim." dedi. Bunun üzerine de şu ayet nazil oldu:

"Ey İman edenler! Şarap, kumar, dikili taşlar, fal ve şans okları şeytanın işlerinden olan pisliklerdir; bunlardan uzak durun ki kurtuluşa eresiniz."[4]

Özetle bilmeniz icap eder ki sahabe de diğer Müslümanlar gibi iyi ve kötü yönlere sahipti. Allah-u Teala'nın ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in emrine ciddi olarak uyanlar büyük saadetlere eriştiler. Her kim de nefsine tabi olup şeytana uymuşsa hüsrana ve fesada uğramıştır.

O halde sahabeyi eleştirenlerin de mantıklı delilleri vardır. Ashabın kötü sıfatları bizzat kendi kitaplarınıza yer aldığı gibi, Kur'ân'da birçok ayetlerde de şiddetli bir şekilde kınanmıştır. Şiiler de bu açıdan onları eleştirmektedir. Ama bilindiği gibi eğer mantıklı bir eleştiri karşısında mantıklı bir cevap varsa onu da kabul etmek gerekir.

Kınanmış sıfatlardan biri insanın gereksiz yere sevmesi veya buğz etmesidir. Yani insanın fert veya cemaate karşı duyduğu ilgi ve sevgiden dolayı onların tüm söz ve davranışlarını görmezlikten gelmesi ve hiçbir kötülüğün olmadığını söylemesidir.

Hafız: Çok iyi, ashabın ne gibi kötü sıfat ve işleri vardı? Eğer delil ve burhana dayalıysa buyurun biz de kabul edelim!

Sahabenin Ahdi Bozması

İlginçtir, özetle de olsa saydığım bunca kötü sıfatlarına rağmen, yine de; onların ne gibi kötü sıfatları vardı? diyorsunuz. Ama bilindiği gibi sözlerimin teyidi için Şii ve Sünni alimlerin kitaplarında yer alan sahabenin kötü amellerine kısa olarak değinmek istiyorum. Örneğin; ahit ve biatlerini bozmaları... Nitekim Allah-u Teala Kur'ân'da ahitlerini bozanları eleştirmekte ve onları te'lin etmektedir:

"Ahitleştiğiniz zaman Allah'ın ahdini yerine getirin ve Allah'ı üzerinize şahit tutarak pekiştirdikten sonra yeminlerinizi bozmayın."[5]

Yine onların hakkında şöyle buyurmuştur:

"Allah-u Teala'ya verdikleri sözü, onu kesin olarak onayladıktan sonra bozanlar,

Allah'ın riayet edilmesini emrettiği şeyleri terk edenler ve yer yüzünde fesat çıkaranlar; işte lanet onlar içindir ve kötü yurt onlarındır."[6]

O halde Kur'ân ayetleri ve iki tarafın da kitaplarında yer alan rivayetlere göre, ahdi bozmak büyük bir günahtır. Özellikle de Allah-u Teala'ya ve Resulüne verilen sözü tutmamak, ashap ve O Hazretin yakınları için çirkinlerin en çirkini bir şeydir.

Hafız: Allah-u Teala'nın emri ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in de tebliğ etmiş olduğu hangi ahit ve biati ashap bozmuştur ki bu ayetin muhatabı sayılsın. Dikkat edecek olursanız, bunların Şia'nın avam halkının uydurması olduğunu tasdik edersiniz. Peygamber (s.a.a)'in ashabı bu gibi şeylerden münezzehtir.

Davetçi: Defalarca arz etmiş olduğum gibi Şiiler sadık İmamlara uymak zorundadırlar. Aksi takdirde Şii sayılmazlar. Dolayısıyla onlar hadis uydurmaz, iftira ve yalan isnat etmezler. Nitekim onların İmamları da kelimenin tam manasıyla sadık idiler. Kur'ân da onların doğruluğunu tasdik etmektedir.

İmam Sa'lebi ve Celaluddin Suyuti kendi tefsirlerinde, Hafız Ebu Naim İsfahani "Ma Nezele Min'el- Kur'ân'i fi Ali'yyin" kitabında, Hatip Harezmi Menakıb'da, Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi Yenabi'ul- Mevedde'nin 39. babında Harezmi, Hafız Ebu Naim-i İsfehani ve Himvini'den,

Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii "Kifayet'ut- Talib"in 62. babında vs. kendi kitaplarında rivayet etmişlerdir ki, aşağıda zikredilen ayetteki "sadikin"den (doğrulardan) maksat Muhammed ve Ali (aleyhum'es- selam)'dır:

"Ey İman edenler! Allah'tan korkun ve doğrularla beraber olun."[7]

Bazı rivayetlere göre ise doğrulardan maksat, Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ve Ehl-i Beyt (a.s) İmamlarıdır.

O büyük aileye uyan arif ve avamdan hiç kimse hadis uydurmaz, iftira ve yalan söylemez. Zira hak olduğuna dair herhangi bir delili olmayan kimseler ancak iftira ve yalan söylerler.

Şii Müslümanların söyledikleri şeyler, sizin büyük alim ve tarihçilerinizin yazdığı şeylerdir. Eğer eleştiriyorsanız, ilk önce bunları yazan alimlerinizi eleştirmelisiniz.

Eğer büyük ve değerli alimleriniz muteber kitaplarında sahabenin ahitleri bozduklarını yazmamış olsalardı, ben de böyle bir mecliste bunu beyan etmezdim.

Hafız: Hangi alimimiz, nerede sahabenin ahitlerini bozduklarını yazmıştır? Onların bozdukları ahit ne idi? Bu sadece iddiayla olmaz.

Davetçi: Bu bir iddia değildir. Burhan, mantık ve gerçektir. Sahabe birçok yerde

sözünde durmamış ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in emrettiği biati bozmuşlardır. Bunların en önemlisi Gadir-i Hum'daki ahit ve biatleridir.

Gadir-i Hum Hadisi ve Onun Niteliği

Şia ve Sünni alimlerinin ekseriyeti itiraf etmektedirler ki Hicri 10. yılda, Veda Haccında, Zilhiccet'ul- Haram'ın 18. gününde, Mekke'den dönerken Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Gadir-i Hum denen yerde bütün ashabını bir araya topladı. Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in emriyle önden gidenler geri döndürüldü ve geride kalanların da oraya yetişmesi sağlandı.

Şii ve Sünni birçok alim ve tarihçilerin rivayet ettiğine göre 70,000 kişi, imam Sa'lebi (tefsirinde) ve Sibt bin Cevzi'ye (Tezkiret'u Havass'il- Ümme fi Ma'rifet'il-Eimme'de) göre ise Gadir-i Hum'da 120,000 sahabe hazır bulunmuştur.

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) minbere çıkarak oldukça uzun bir hutbe okudu. Bu hutbenin çoğu yerinde Hz. Ali (a.s)'ı övdü, Hz. Ali (a.s) hakkında inen ayetleri okudu. Oradaki Müslümanların dikkatini Hz. Ali (a.s)'ın yüce makamına çekti ve şöyle buyurdu:

"Ey insanlar! Ben size kendi nefsinizden daha evla değil miyim?"

Onlar; "Evet, evlasın" dediler.

Bunun üzerine şöyle buyurdu:

"Ben kimin mevlası isem Ali de onun mevlasıdır."

Sonra ellerini kaldırarak şöyle dua etti:

"Allah'ım, onu seveni sev, ona düşman olana düşman ol, ona yardım edene yardım et, onu yalnız bırakanı yalnız bırak."

Daha sonra bir çadır kurmalarını emretti, Ali'ye de o çadırda oturmasını söyledi. Orada hazır bulunan bütün ümmete şöyle buyurdular:

"Gidin Ali'ye biat edin; zira ben Allah-u Teala tarafından sizden Ali için biat almakla görevlendim."

O gün Ali'ye ilk biat eden, Ömer, sonra Ebu Bekir, sonra Osman, sonra Talha, sonra Zübeyr idi. Orada tam üç gün boyunca Ali'ye biat ettiler.

Hafız: Acaba gerçekten sizin anlattığınız gibi böylesine önemli bir olayı büyük alimlerimizin rivayet etmemesi inanılacak bir şey midir?

Davetçi: Sizin böyle bir şeyi söylemenizi beklemiyordum. Halbuki bilindiği gibi

Gadir-i Hum olayı güneş gibi aydın ve apaçık ortadadır. Kendini rezil etmek isteyen inatçı ve bağnazlar dışında hiç kimse inkar edemez.

Zira güvenilir büyük ve değerli alimleriniz bu büyük olayı, muteber kitaplarında rivayet etmişlerdir.

Onlardan sadece bazısını nakletmek istiyorum ki, büyük alimlerinizin ekseriyetinin bunu kabul ettiğini bilesiniz. Ehl-i Sünnet alimlerinden Gadir-i Hum hadisini rivayet eden muteber raviler şunlardır:

1) İmam Fahruddin Razi, "Mefatih'ul- Gayb" tefsirinde.

2) İmam Ahmed Sa'lebi, "Keşf'ul- Beyan" tefsirinde.

Celaluddin Suyuti, "Durr'ul- Mensur" tefsirinde.

3) Ebu'l- Hasan Ali bin Ahmed-i Vahidi en-Nişaburi, "Esbab'un-Nuzul"da.

4) Muhammed bin Cerir Taberi, "Tefsir-i Kebir"de.

5) Hafız Ebu Naim İsfahani, "Ma Nezele Min'el- Kur'ân'i fi Ali'yyin" ve Hilyet'ul-Evliya'da.

6) Muhammed bin İsmail Buhari, Tarih c. 1, s. 375'de.

7) Müslim bin Haccac Nişaburi, "Sahih" c. 2, s. 325'de.

8) Ebu Davud Secistani, Sünen'de.

9) Muhammed bin İsa Tirmizi, "Sünen"de.

10) Hafız bin Ukde, "Kitab'ul- Velayet"de.

11) İbn-i Kesir-i Şafii Dimaşki, Tarih'inde.

12) İmam Ahmed bin Hanbel, "Müsned" c. 4 s. 281 ve 371'de.

13) Ebu Hamid Muhammed bin Muhammed Gazali, "Sırr'ul- Alemin"de.

14) İbn-i Abdulbirr, "İstiab"da.

15) Muhammed bin Talha eş-Şafii, "Metalib'us- Seul" s. 16'da.

16) İbn-i Meğazili eş-Şafii, "Menakıb"da.

17) Nuruddin bin Sabbağ el-Maliki, "Fusul'ul- Muhimme" s. 24 de.

18)Hüseyin bin Mes’ud Beğevi, “Mesabih’us- Sünne”de.

19) Ebu’l- Müeyyid Muvaffak bin Ahmed Hatip Harezmi, Menakıb’da.

20) Mecduddin bin Esir Muhammed bin Muhammed eş-Şeybani, “Cami’ul- Usul”da.

21) Hafız Ebu Abdurrahman Ahmed bin Ali Nesai, “Hasais’ul-Alevi” ve Sünen’de.

22) Süleyman Belhi el-Hanefi, “Yenabi’ul- Mevedde”nin 4. babında.

23) Şahabuddin Ahmed bin Hacer el-Mekki, “Savaik’ul- Muhrika” ve “el-Menh’ul-Melekiyye”de. (İbn-i Hacer, özellikle Savaik’in 1. babının 25 sayfasında bütün bağnazlığına rağmen şöyle diyor:

“Bu hadis (Gadir Hadisi) hiç şek ve şüphe taşımayan sahih bir hadistir; içinde Tirmizi, Nesai ve Ahmed bin Hanbel’in de bulunduğu bir cemaat tarafından rivayet edilmiştir. Gerçekten onu rivayet edenler oldukça çoktur.”)

24) İbn-i Mace el-Kazvini, Sünen’de.

25) Hafız Ebu Abdullah Muhammed bin Abdullah Hakim Nişaburi, “Müstedrek”te.

26) Hafız Süleyman bin Ahmed Taberani, Evset’de.

27) İbn-i Esir-i Cezri, “Usd’ul- Gabe”de.

28) İbn-i Cevzi, “Tezkiret’ul- Hevass’il- Ümme” s. 17’de.

29) Ebu Ömer Ahmed bin Abdurrabbih, “Ikd’ul- Ferid”de.

30) Allame Semhudi, “Cevahir’ul- Akdeyn”de.

31) İbn-i Teymiyye Ahmed bin Abdulhalim, “Minhac’us- Sunne”de.

32) İbn-i Hacer Askalani, “Feth’ul- Bari” ve “Tehzib’ut- Tehzib”de.

Ebu’l- Kasım Muhammed bin Ömer Carullah Zimahşeri “Rebi’ul- Ebrar”da.

33) Ebu Said Secistani, “Kitab’ud- Diraye fi Hadis’il- Velaye”de.

34) Ubeydullah bin Abdullah Haskani, “Duat’ul- Huda ila Eda-i Hakk’il- Muvalat”da.

35) Rezin bin Muaviye el-Abdurey, “el-Cem’u Beyn’es- Sihah’is-Sitte”de.

36)İmam Fahr-u Razi, “Erbain”de. (Bütün ümmetin bu hadis hakkında icma ettiğini söylemektedir)

37) Mukbili, “Ehadis’ul- Mütevatire”de.

38) Suyuti, “Tarih’ul- Hülafa”da.

39) Mir Seyyid Ali Hemedani, “Meveddet’ül- Kurba”da.

40) Ebu’l- Feth, “Hasais’ul- Alevi”de.

41) Hace Parsa-i Buhari, “Fasl’ul- Hitab”da.

42) Cemaluddin Şirazi, “Erbain’de.

43) Abdurrauf el-Menavi, “Feyz’ul- Kadir fi Şerh-i Cami’us-Sağir”de.

44) Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii “Kifayet’ut- Talib”in 1. babında.

45)İbrahim bin Muhammed Himvini, “Feraid’us- Simtayn”da.

46) Kadı Fazlullah bin Ruzbehan, “İbtal’ul- Batıl”da.

47) Şemsuddin Muhammed bin Ahmed Şerbini, “Sirac’ul- Munir”de.

48) Ebu’l- Feth Şehristani eş-Şafii, “Milel ve Nihel”de.

49) İbn-i Asakir Ebu’l- Kasım Dimaşki, “Tarih-i Kebir”de.

50) İbn-i Ebi’l- Hadid el-Mutezili, “Nehc’ul- Belağa Şerhi”nde.

51) Alauddin Simnani, “Urvet’ul- Vuska”da.

52) İbn-i Haldun, “Tarih” kitabının mukaddimesinde.

53) Mevla Ali Muttaki Hindi, “Kenz’ul- Ummal”da.

54) Şemsuddin Ebu’l- Hayr Dimaşki, “Esne’l- Metalib”de.

55) Seyyid Şerif Hanefi el-Curcani, “Şerh-i Mevakıf”da.

56) Yahya bin Şeref’un- Nebevi, “Tehzib’ul- Esma ve’l- Lügat”da.

57) Hafız Ebu Bekr Hatib-i Bağdadi, “Tarih-i Bağdadi”de.

58) Nizamuddin Nişaburi, “Tefsir-u Garaib’ul- Kur’ân”da. (Hakeza Taberi, İbn-i Ukde ve İbn-i Haddad Gadir hadisini nakletmişlerdir.)

Velhasıl şu anda hafızam da olduğu miktarını sizlere arz etmeye çalıştım. Aslında büyük alimlerinizden 300’den fazla kişi farklı yollarla Gadir-i Hum hadisini müsned

olarak 100’den fazla sahabiden rivayet etmişlerdir.

Eğer tüm ravilerin ismini zikredecek olursak başlı başına bir kitap olur. Bu hadisin tevatürünü ispat etmek için bu kadarını zikretmek yeterlidir sanırım.

Bazı büyük ve değerli alimleriniz bu konuda müstakil kitap bile yazmışlardır. Örneğin: 4. asrın meşhur müfessiri ve tarihçisi olan Muhammed bin Cerir-i Taberi Gadir Hadisi hakkında yazdığı “el-Velayet” kitabında bu hadisi yetmiş beş yoldan rivayet etmiştir.

Hafız Ebu’l- Abbas Ahmed bin Muhammed bin Said bin Abdurrahman Kufi (İbn-i Ukde) “el-Velayet” kitabında bu hadisi 125 yolla 125 sahabeden rivayet etmiştir.

H. 492’de ölen İbn-i Haddad Hafız Ebu’l- Kasım Haskani ise “Kitab’ul- Velaye”de geniş olarak Gadir olayını nazil olan ayetlerle birlikte rivayet etmiştir.

Velhasıl bir avuç bağnaz alimler dışında bütün araştırmacı alimleriniz, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in Veda haccında (Zilhicce’nin 18’inde), açık bir şekilde Hz. Ali (a.s)’ı velayet makamına tayin ettiğini yazmışlardır.

Hatta Ömer bin Hattab bütün ashaptan daha çok sevinmiş ve Hz. Ali’nin elinden tutarak şöyle demiştir:

“Behhin behhin leke ya Ali, esbahte mevlaye ve mevla kulli muminin ve mumine.”

(Ne mutlu sana ya Ali, benim ve her mümin ve müminenin mevlası oldun.)

Kesin olarak bilinmelidir ki, bu hadis her iki fırka nezdinde de mütevatirdir. Özellikle H. 8. asırda yaşayan büyük alimlerinizden Mir Seyyid Hemedani eş-Şafii “Meveddet’ul- Kurba” kitabının 5. Mevedde’sinde şöyle yazıyor: “Birçok sahabe farklı mekanlarda Ömer’den şöyle dediğini rivayet etmişlerdir:

“Resulullah (s.a.a) Ali’yi toplumun önderi karar kıldı.”

Daha sonra Ali’nin dost ve düşmanları hakkında dua ettikten sonra şöyle buyurdu: “Allah’ım, sen onlara benim şahidimsin.” (Yani ben risaletimi tebliğ ettim.)

Ömer devamla şöyle diyor: O anda güzel yüzlü ve güzel kokulu bir genç yanımda oturmuştu, bana şöyle dedi:

“Peygamber-i Ekrem (s.a.a) öyle bir akit yaptı ki, o akdi münafıktan başka bir kimse bozamaz; öyleyse o akdi bozmaktan sakın.”

Bu olaydan sonra Resulullah (s.a.a)'in yanına giderek şöyle dedim: “Sen Ali (a.s) hakkında konuşurken yanımda oturan ve güzel kokulu bir genç de bana böyle şöyle dedi. Peygamber-i Ekrem (s.a.a) şöyle buyurdu:

“O, Adem oğullarından değildi; o Cebrail idi ve Ali hakkında söylediklerimi size tekit etmek istiyordu.”

Resulullah (s.a.a)’in Allah-u Teala’nın emriyle ashapla yaptığı akit, daha iki ay geçmeden bozuldu, heva ve heveslerine uyarak biatten el çekildi, hakk terk edildi, yapmamaları gereken şeyleri yaptılar,

Hz. Ali’nin evinin kapısına ateş yığdılar, kendisine kılıç çektiler, hakaret ettiler, zorla, tehditle, kavga ve gürültüyle başkasına biat etmesi için camiye götürdüler! Şimdi insafla konuşunuz, acaba ashabın Hz. Ali’ye karşı böyle davranmaları doğru muydu?

Hafız: Biz, sizin gibi kadri yüce ve edepli bir seyyidin, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in ashabının heva ve hevesine uyduğunu söylemenizi beklemiyorduk. Halbuki bilindiği gibi Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ashabını doğru yola erişme vesilesi karar kılarak şöyle buyurmuştur:

“Ashabım yıldızlar gibidir; hangisine uyarsanız doğru yola hidayet olursunuz.”

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

Ashaba Uymak Hadisi Sahih Değildir

Davetçi: Evvela; rica ediyorum sözleri tekrarlamayınız; şimdi de bu hadisi şahit göstermeye kaçtınız. Cevap olarak size söyledim ki, ashab da diğer insanlar gibi hata yapabilir. Dolayısıyla delil üzere onlardan bazısının nefsine uyduğunu söylemenin şaşırılacak bir yönü yoktur.

İkinci olarak; zihninizin aydınlanması ve yine bu hadisi şahit göstermemeniz için tekrar cevap vermek zorundayım. Siz sözünüzü tekrar ettiğiniz için, ben de cevabımı tekrarlamak istiyorum.

Bizzat kendi büyük araştırmacı alimlerinizin nezdinde ashaba uymak hadisi sahih değildir. Önce de söylediğim gibi Kadı Ayyaz Maliki, bu hadisin ravilerinden olan Haris bin Kuzay’nın halinin meçhul olduğunu, Hamza bin Ebi Hamza Nasibi’nin ise iftira ve yalancılıkla itham edildiğini ve dolayısıyla bu hadisin rivayet edilemeye değeri olmadığını açıkça beyan etmiştir.

Ayrıca bilmek icap eder ki Kadı Ayyaz Şerh-i Şifa’da ve Beyhaki de kendi kitabında bu hadisin uydurma olduğunu, senedinin zayıf ve merdut olduğunu açıkça beyan etmişlerdir.

Ashaptan Bazıları Nefislerine Uyarak Haktan Sapmışlardır

Üçüncü olarak; ben asla edep ve nezaketten ayrılmadım. Sadece sizin kendi

alimlerinizin söylemiş olduğunu söylüyorum.

Lütfen Fazıl Taftazani'nin "Şerh-i Mekasid"ine müracaat ediniz. Orada açıkça şöyle diyor: "Sahabe kendi arasında muhalefet gösteriyor ve savaşıyordu. Bundan da anlaşılmaktadır ki onlardan sadece bazısı hak yoldan sapmış, nefsine uymuş ve hatta zalim ve fasık olmuşlardır."

O halde Resulullah (s.a.a)'i gören herkesi saygın kabul etmek mümkün değildir. Saygınlık onların amel ve davranışlarına bağlıdır. Eğer nifak ehli olmaz ve Resulullah (s.a.a)'in emrine itaat ederlerse, o zaman saygın olurlar, bizim için ayak tozları bile göz nurumuz olur.

Ya muhterem beyler, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in, "Ali ile savaşan benimle savaşmıştır" hadisi gibi Hz. Ali'ye karşı yapılan savaşlarla ilgili buyurmuş olduğu ve büyük alimlerinizin de sahih senetlerle nakletmiş oldukları pek çok hadislerin yalan olduklarını söyleyeceksiniz veya ashaptan Muaviye, Amr bin As, Ebu Hureyre, Semure bin Cündeb,

Talha ve Zübeyr gibilerin fasit, zalim ve batıl ehli olduğunu kabul edeceksiniz. Zira ashaptan bir çoğu Hz. Ali ile savaşarak haktan sapmış ve mezkur hadis gereğince Resulullah (s.a.a) ile savaşmaya kalkışmışlardır.

O halde eğer biz, ashaptan bazılarının heva ve heveslerine kapılmış olduklarını söyleyecek olursak, yersiz bir söz söylemiş olmayız; aksine burhan ve delil üzere konuşmuşuz.

Ayrıca bilmek icap eder ki ashaptan bazısını fasık, zalim, haktan yüz çeviren ve münafık olduğunu söylerken de yalnız değiliz; büyük alimlerinizin senetlerini de gözler önüne seriyoruz.

Gazali'nin Ashabın Ahdi Bozmaları Hakkındaki Sözü

Siz Hüccet'ül- İslâm Ebu Hamid Muhammed bin Muhammed Gazali et-Tusi'nin Sırr'ul- Alemin kitabını inceleyecek olursanız, asla bizi eleştirmezsiniz. Dolayısıyla hakkı ispat etmek için bu kitabın 4. makalesinden sadece bazı bölümleri arz etmek zorundayım. Gazali orada şöyle diyor:

"Müslümanların çeşitli fırkaları Gadir-i Hum olayını ve o gün Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in okuduğu hutbeyi şeksiz şüphesiz doğru bilmiştir. Dolayısıyla her türlü itiraz batıldır. Nitekim Peygamber-i Ekrem (s.a.a) hutbesini bitirir bitirmez Ömer hemen Ali'yi tebrik etmiştir.

Şüphesiz bu tebrik yeni bir emre teslimiyet ve Ali'nin hilafetine rızayet için gerçekleşmiştir. Ne yazık ki büyük bir sevinçle tebrik ettikleri halde nefs-i emmare onlara galip geldi ve makam sevgisi onların insani özelliklerini ve duygularını yok

etti.

Şehvetlerine uyarak güç bayraklarını dalgalandırdılar ve ordulara hükmederek ülkeleri fethetmeye yöneldiler, böylece tarih sayfalarına adlarını kaydetmek istediler. Nefsani heva kadehlerinden şarap içtiler, Kur'ân'ı arkalarına attılar, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in sünnetini alaya aldılar, dinlerini dünyalarına sattılar ve Allah-u Teala ile çok çirkin muamelede bulundular.

Hakkı gizledikleri için ahirette hüsrana uğrayacaklardır. Eğer böyle olmasaydı Peygamber-i Ekrem (s.a.a), hasta yatağında kalem kağıt isterken, "Şüphesiz bu adam hezeyana kapılmış" sözünü işitir miydi?

O halde Ebu Bekir'in hilafeti batıldır. Eğer hilafeti kurtarmak için icma silahına sarılırsanız, bu da asla doğru değildir. Zira Abbas, oğulları, Ali, Eşi ve çocukları hiçbirisi bu icmaya katılmadı, hatta Sakife'de olanlardan bazısı da bu icmaya muhalefet etmiş ve oradan ayrılmışlardır, ardından Ensar da açıkça muhalefet etmiştir."

O halde gördüğünüz gibi Şiiler sizin büyük ve insaflı alimlerinizin söyledikleri dışında bir şey söylememekteler. Bize kötü gözle baktığınız için doğru sözlerimizi de eleştiriyorsunuz. Ama bunları yazan alimlerinize bir şey demiyorsunuz; hatta görmezlikten gelip geçiyorsunuz. Halbuki bilindiği gibi onlar ilim ve insaf üzere gerçekleri açıklamış ve tarihe kaydetmişlerdir.

Şeyh: "Sırr'ul- Alemin" kitabı Gazali'nin kitabı değildir; o böyle bir kitabı yazmaktan münezzehtir. Büyük alimler bu kitabın Gazali'ye ait olduğunu kabul etmiyorlar.

"Sırr'ul- Alemin" Kitabı Gazalinin Kitabıdır

Davetçi: Kendi alimlerinizden bir grup kimseler, bu kitabın imam Gazali'ye ait olduğunu söylemişlerdir. Şu anda aklımda olduğu kadarıyla konuları anlatmakta oldukça dikkatli olan, ihtiyatla yazan ve oldukça da bağnaz olan Yusuf Sibt bin Cevzi, Tezkiret-u Havas'il-Ümmet kitabının 36. sayfasında bu konuda imam Gazali'nin Sırr'ul- Alemin kitabından şahit göstermekte ve az önce ifade etmiş olduğum sözleri rivayet etmektedir.

Bundan da anlaşıldığı gibi önce bu kitabın Gazali'nin olduğunu kabul etmektedir. Ayrıca bizim, toplantının vaktini göz önünde bulundurarak naklettiğimizden ettiğimizden daha fazlasını naklederek onunla aynı görüşte olduğunu vurgulamaktadır. Aksi takdirde bunun bir eleştirisini yapardı.

Ama bilindiği gibi taassup esiri alimleriniz bu tür gerçekler ve büyük alimlerin beyanları karşısında mantıklı cevap vermekten aciz kalınca, ya bu kitabın Gazali'ye ait olmadığını söylemekte, ya da onun Şii olduğunu ifade etmektedirler. Güçleri yetecek olursa da onları tekfir etmekte ve yok etmeye çalışmaktadırlar. Dolayısıyla

bu alimlerin tek suçu, insaflı olmaları ve gerçekleri ortaya koymalarıdır.

Sırrın ortaya çıkması maslahat değildir,

Yoksa rintler meclisinde haber yok ki yok!

İbn-i Ukde'nin Haline İşaret

Tarihin de gösterdiği gibi birçok alimleriniz, gerçekleri söyleyip yazdıkları için kendi hayatlarında perişan olup büyük belalara duçar olmuşlardır; kitaplarının okunması haram kılınıp sonunda da öldürülmüşlerdir.

Büyük alimlerimizden Hafız bin Ukde Ebu'l- Abbas Ahmed bin Muhammed bin Said Hemedani, (Ö. H. 333) buna bir örnektir. Rical alimlerinizden Zehebi, Yafii ve benzerleri İbn-i Ukde'nin güvenilir olduğunu beyan etmiş ve hal tercümesinde 300 bin hadisi senetleriyle ezberlediğini yazmışlardır.

Ama bilindiği gibi H. 3. yılda Kufe ve Bağdat'ta Ebu Bekir ve Ömer'in hatalarını söylediği için Rafızi ilan edilmiş, rivayetlerinin nakledilmesini yasaklamışlardır. Nitekim İbn-i Kesir, Zehebi ve Yafii onun hakkında şöyle yazmışlardır:

"Bu şeyh İbn-i Ukde Berasa[8] camisinde oturup halka Ebu Bekir ve Ömer'in ayıplarını söylüyordu; bu yüzden onun rivayetlerini terk ettik. Yoksa onun doğruluğu ve güvenilirliğinde hiçbir şek ve şüphe yoktur."

Hatip Bağdadi de Tarih kitabında onu övdükten sonra şöyle diyor: "İbn-i Ukde Ebu Bekir ve Ömer'in kusur ve ayıplarını açıp söylediği için Rafızi olmuştur."

O halde beyler, sadece Şii Müslümanların gerçekleri beyan ettiğini zan etmeyin, imam Gazali, İbn-i Ukde ve benzerleri de büyük sahabelerin kusur ve ayıplarını nakletmişlerdir.

Taberi'nin Ölümüne İşaret

Tarihte bu gibi insanlar oldukça çoktur. Gerçekleri söyledikleri veya yazdıkları için perişan olmuş, reddedilmiş ve öldürülmüşlerdir. Örneğin:

H. 3. yılın büyük alimlerinden olan tarihçi ve müfessir Muhammed bin Cerir-i Taberi, H. 310 yılında 86 yaşındayken vefat ettiğinde cenazesini, gündüz kaldırılıp defnedilmesine mani olduklarından ve tehlikeden dolayı evinin içine gömdüler.

Nesai'nin Öldürülmesi

Bundan da ilginci imam Ebu Abdurrahman Ahmed bin Ali Nesai'nin öldürülmesidir. Nesai H. 3. yılın sonlarında yaşayan ve Kutub-i Sitte'nin de yazarlarından olan Ehl-i Sünnet'in büyük alimlerinden biridir.

H. 303 yılında Dimaşk'e gitti, orada Emeviler'in propagandaları neticesinde her namazdan sonra ve Cuma hutbelerinde Hz. Ali'ye lanet edildiğini görünce çok rahatsız oldu. Hemen senetleriyle birlikte Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'den rivayet edilen Hz. Ali (a.s)'ın faziletleriyle ilgili hafızasında var olan hadisleri kaleme aldı.

Bu yüzden "Hasais'ul- Alevi" kitabını, Hz. Ali (a.s)'ın fazilet ve yüce makamını ispat etmek için yazdı. Minberde o kitapta kaydedilen hadisleri okuyarak Hz. Ali (a.s)'ın fazilet ve menkıbelerini yaymaya çalışıyordu.

Günlerin birinde minberde Ali (a.s)'ın faziletlerini anlatmakla meşgul iken cahil halkın saldırısına uğradı, önce onu minberden aşağı çektiler, şiddetli bir şekilde dövdüler, hayalarını ezdiler ve tenasül organından tutarak onu dışarı sürüklediler.

Aldığı bu ağır darbeler neticesinde vefat etti; vasiyeti üzere cenazesini götürüp Mekke'de toprağa verdiler.

İşte bu inatçı, kara cahil ve ahmak bağnazlar kendi büyük alimlerini, hakkı söylediklerinden dolayı böylesine rezil rüsva ederek öldürmüşlerdir. Tek suçu da gerçekleri açıklamaktı. Halbuki bilindiği gibi gerçekler bir güneş gibidir, bir gün mutlaka ortaya çıkacaktır.

Konudan uzaklaştığım için özür dilerim. Maksat şudur ki, sadece Şii Müslümanlar değil, bizzat büyük alimleriniz de Hz. Ali (a.s)'ın velayet makamını yazıp nakletmişlerdir.

Büyük alimlerinizin yazdığı üzere Peygamber-i Ekrem (s.a.a) yetmiş bin, veya yüz yirmi bin kişinin huzurunda Hz. Ali (a.s)'ın elinden tutarak halkın İmamı ve mevlası olduğunu ilan etmiştir.

Mevla Kelimesini Eleştiri

Hafız: Bu hadisin aslı hakkında hiçbir şek ve şüphe yoktur. Ama sizin anlattığınız gibi de değildir. Ayrıca bilmek icap eder ki, hadisin metnindeki bir takım ibaretler de sizin maksadınıza ters düşmektedir. Siz sözlerinizde, hadisteki "mevla" sözcüğünün "tasarrufta evleviyet" manasında olduğunu söylemeye çalıştınız.

Halbuki bu hadisteki "mevla" sözcüğü, muhip, dost ve yardımcı manasına gelmektedir. Zira Peygamber-i Ekrem (s.a.a), Ali'nin (k.v) düşmanlarının çok olduğunu bildiğinden dolayı ümmetine; "Ben kimin muhip, dost ve yardımcısı isem, Ali de onun muhip, dost ve yardımcısıdır" diye söylemek zorunda kaldı. Halktan biat almasının nedeni de kendisinden sonra Ali'ye eziyet etmemelerini sağlamak içindi.

Davetçi: Zan ediyorum bazen zorla geçmişlerinize ve adetlerinize uyuyorsunuz; aksi takdirde biraz dikkat ve insafla bakacak olursanız karine ve delilleri de göz

önünde bulundurursanız gerçekleri görebilirsiniz.

Hafız: Hangi karine ve delille sabit etmek istiyorsunuz? Lütfen beyan ediniz.

Mevla Kelimesinin “Tasarrufta Evleviyet” Manasında Olduğunun İspatı ve “Ey Resul! Rabbinden Sana İndirileni Tebliğ Et” Ayetinin Nüzulü

Davetçi: Birinci karine ve delilim Kur’ân’dır. Allah-u Teala “Mâide” suresinin 67. ayetinde şöyle buyuruyor:

“Ey Peygamber, Rabbinden sana indirileni tebliğ et; eğer (bu görevi) yapmayacak olursan, O’nun elçiliğini tebliğ etmemiş olursun. Allah seni insanlardan koruyacaktır. Şüphesiz Allah, kafir olan bir topluluğu hidayete eriştirmez.”

Hafız: Bu ayetin, o gün ve bu iş için nazil olduğu nereden bellidir?

Davetçi: Sizin büyük alimleriniz örneğin: Celaluddin Suyuti Durr’ul- Mansur c. 2, s. 298’de, Hafız bin Ebi Hatem Razi Tefsir-i Gadir’de, Hafız Ebu Cafer Taberi Kitab’ul-Velaye’de, Hafız Ebu Abdullah Mehamili Emali’de, Hafız Ebu Bekir Şirazi, Ma Nezele Min’el- Kur’ân-i Fi Emir’il- Mü’minin’de,

Hafız Ebu Said Secistani Kitab’ul- Velaye’de, Hafız bin Merduye mezkur ayetin tefsirinde, Hafız Ebu’l- Kasım Haskani Şevahid’ut- Tenzil’de, Ebu’l- Feth Hesail’ul-Alevi’de, Muinuddin Meybudi Şerh-i Divan’da, Kadı Şevkani Feth’ul- Kadir c. 3, s. 57’de, Seyyid Cemaluddin Şirazi Erbain’de, Bedruddin Hanefi Umdet’ul Kari fi Şerh-i Sahih-i Buhari’de, Ahmed Sa’lebi Keşf’ul Beyan tefsirinde, imam Fahr-u Razi Tefsir-i Kebir c. 3, s. 636’da, Hafız Ebu Naim İsfahani Ma Nezele Min’el- Kur’ân-i fi Ali’yyin’de, İbrahim bin Muhammed Himvini Feraid’us- Simtayn’de,

Nizamuddin Nişaburi tefsirinin c. 6, s. 170’inde, Seyyid Şehabuddin Alusi Bağdadi Ruh’ul- Meani c. 2, s. 348’de, Nuruddin bin Sabbağ Maliki Fusul’ul- Muhimme s. 27’de, Ali bin Ahmed Vahidi Esbab’un- Nuzul s. 150’de, Muhammed bin Talha eş-Şafii Metalib’us- Seul s. 16’da, Mir Seyyid Ali Hemedani eş-Şafii Meveddet’ul-Kurba’nın 5. Meveddet’inde, Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi Yenabi’ul-Mevedde’nin 39. babında...velhasıl alimlerinizden otuzdan fazla zat kendi muteber kitap ve tefsirlerinde bu ayetin Gadir günü Hz. Ali (a.s) hakkında nazil olduğunu yazmışlardır.

Hatta Kadı Fazl bin Ruzbehan bütün inat ve bağnazlığına rağmen şöyle yazmıştır: “Bizim muteber Sihah kitaplarında da sabit kılınmıştır ki bu ayet nazil olunca Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Ali’nin elinden tutarak şöyle buyurdular:

“Ben kimin mevlası isem Ali de onun mevlasıdır.”

İlginç bir husus da şu ki, bu inatçı ve bağnaz alim Keşf’ul-Ğumme’de Rezin bin

Abdullah'tan şu ilginç rivayeti nakletmektedir: "Biz Resulullah (s.a.a)'in zamanında bu ayeti şöyle okuyorduk:

"Ey resul, Rabbinden sana indirileni tebliğ et; ki şüphesiz Ali müminlerin mevlasıdır. Böyle yapmazsan risaletini tebliğ etmemiş olursun."

Hakeza Suyuti Durr'ul- Mensur'da İbn-i Merduye'den, İbn-i Asakir ve İbn-i Ebi Hatem Ebu Said Hudri ve Abdullah bin Mesud'dan ve Kadı Şevkani de Feth'ul-Kadir tefsirinde: "Biz de Resulullah'ın zamanında mezkur ayeti böyle okuyorduk." diye rivayet etmişlerdir.

Velhasıl, ayette Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'e yapılan tehditten anlaşıldığı üzere tebliğ edilmesi gereken iş, risalet peşice gelen çok önemli bir iştir. Dolayısıyla bu iş Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'den sonra dinin ve hükümlerinin koruyuculuğu olan imamet, vesayet ve tasarrufa evla (herkesten yetkili) olmaktır.

"Bugün Size Dininizi Kemale Erdirdim" Ayetinin Gadir-i Hum'da Nazil Olması

İkinci delil ise şu ayettir:

"Bu gün size dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve din olarak size İslâm'ı seçtim"[9]

Hafız: Kesin olan şudur ki, bu ayet Arefe'de nazil olmuştur; alimlerden hiçbirisi bu ayetin Gadir-i Hum'da nazil olduğunu söylememişlerdir.

Davetçi: Rica ediyorum inkar etmede acele etmeyiniz; ispat imkanını da göz önüne alarak ihtiyatlı düşününüz, böylece cevap anında ruhsal açıdan rahatsız olmayasınız.

Elbette doğrudur, bazı alimleriniz bu ayetin Arefe'de nazil olduğunu beyan etmiştir. Ama bilindiği gibi büyük alimlerinizin bir çoğu bu ayetin Gadir-i Hum'da nazil olduğunu açıkça beyan etmişlerdir. Hatta bazı alimleriniz bu ayetin iki defa nazil olduğu ihtimalini de vermişlerdir. Yani bir defa Arefe'de bir defa da Gadir-i Hum'da.

Nitekim Sibt bin Cevzi Tezkiret'ul- Hevass'il- Ümme s. 18'de şöyle diyor: "Muhtemelen bu ayet bir defa Arefe'de, bir defa da Gadir-i Hum'da olmak üzere iki kere nazil olmuştur. Nitekim Besmele de bir kez Mekke'de, bir kez de Medine'de olmak üzere iki defa nazil olmuştur."

Hakeza Celaluddin Suyuti, Durr'ul- Mansur c. 2, s. 256'da ve İtkan c. 1, s. 31'de, Sa'lebi Keşf'ul- Beyan'da, Hafız Ebu Naim İsfahani, Ma Nezele Min'el- Kur'ân-i fi Ali'yyin'de, Ebu'l- Feth Hasais'ul- Aleviyye'de, İbn-i Kesir Şami, Hafız bin Merduye yoluyla tefsirinin c. 2, s. 14'ünde,

H. 3. asrın büyük tarihçi ve müfessiri Muhammed bin Cerir-i Taberi, Tefsir-u Kitab'ul- Velaye'de, Hafız Ebu'l Kasım Haskani Şevahid'ut- Tenzil'de, Sibt bin Cevzi, Tezkiret-u Hevass'il- Ümme s. 18'de, Ebu'l İshak Himvini Feraid'us- Simtayn bab 12'de, Ebu Sait Secistani Kitab'ul- Velaye'de, Hatip Bağdadi, Tarih-i Bağdat c. 8, s. 290'da, Şafii alimi İbn-i Meğazili, Menakıb'da, Ebu'l- Mueyyed Muvaffak bin Ahmed Harezmi, Menakıb fasıl 14'de ve Maktel'ul- Huseyn fasıl 4'de ve diğer alimleriniz muteber kitaplarında şöyle yazmışlardır:

"Gadir-i Hum'da Resulullah (s.a.a) Allah-u Teala'nın emriyle Hz. Ali'yi velayet makamına tayin edip memur olduğu mesajı halka iletince, koltuk altları görünecek şekilde Ali (a.s)'ın elinden tutarak kaldırıp ümmetine şöyle buyurdu:

"Ali'yi, Emir'ul- müminin (ümmetin emiri) olarak selamlayın." Ardından ümmetin tümü bunu yerine getirdi ve henüz yerinden ayrılmadan mezkur ayet nazil oldu.

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) bu ayetin nazil olmasından dolayı çok sevindi ve ümmetine dönerek şöyle buyurdu:

"Dini kemale erdiren, nimetini tamamlayan, benim risaletime ve benden sonra Ali'nin velayetine razı olan Allah-u Teala ne de büyüktür!"

İmam Haskani ve imam Ahmed bin Hanbel bu olayı detaylı olarak rivayet etmişlerdir. Eğer siz beyler bir saat olsun adetinizden uzaklaşıp insaf gözüyle bakacak olursanız, nazil olan mezkur ayet ve nakledilen rivayetlerden "mevla"dan maksadın imamet ve velayet makamı olduğunu kolayca anlayabilirsiniz.

Eğer "veli" ve "mevla" kelimeleri "her türlü tasarrufta evleviyet" manasını ifade etmemiş olsaydı, sonraki cümle anlamsız olurdu. Bu cümle (Ben kimin mevlası isem...)

her ne zaman Peygamber-i Ekrem (s.a.a) tarafından ifade edilmişse "mevla" kelimesi mutlaka "tasarrufta evleviyet" manasını ifade etmiştir. Resulullah (s.a.a); "Ben kimin mevlası isem Ali de onun mevlasıdır" buyurmakla kendisinin haiz olduğu velayet makamını kendisinden sonra ona tahsis kılmıştır.

Biraz insafla bakacak olursanız, gerçekleri görürsünüz. Peygamber-i Ekrem (s.a.a) neden daha önce durak yeri olmayan bu otsuz ve susuz yerde ümmetini topladı; önde gidenlerin geriye dönmesini, geride kalanların da ileri gelmesini emretti; yakıcı güneşin altında herkesin ayaklarının yanmaması için elbisesine sarıldığı ve develerin gölgesinde oturduğu bir ortamda minbere çıktı ve Harezmi ve İbn-i Merduye'nin Menakıb'da,

Taberi'nin ise Kitab'ul- Velaye'de rivayet etmiş olduğu Hz. Ali (a.s)'ın fazilet ve makamını beyan eden o uzun hutbeyi irad etti; o sıcak ve kurak topraklarda tam üç gün halkın vaktini alarak herkesten Ali için biat aldı? Bütün bunlar sadece halkın

Ali'yi sevmesini sağlamak veya onlara Ali'nin kendilerinin dost ve yardımcısı olduğunu bildirmek için miydi?

Halbuki bilindiği gibi Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Hz. Ali'ye olan büyük ilgi ve alakasını bilmeyen yoktu. Zira Peygamber-i Ekrem (s.a.a) defalarca bunu tavsiye etmiştir.

Ayrıca bilmek icap eder ki böylesine sıcak bir ortamda nazil olan ayet ve yapılan onca vurgulamalara rağmen halkı sadece Hz. Ali'yi sevsinler diye orada üç gün gibi uzun bir süre bekletmenin ne anlamı olabilir?

Hatta eğer iyice dikkat edecek olursanız, bu olayın çok önemli bir yönü olmazsa, akıl sahipleri nezdinde bu amel abes bir iş sayılmış olur ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in abes bir işle meşgul olması ise imkansız bir şeydir.

O halde akıl sahiplerinin de kabul etmiş olduğu gibi bunca yer ve gök teşrifatı, sadece dostluk ve muhabbet izharı için değildi; aksine risalet makamının ardından gelen velayet makamının tayin ve tespiti içindi.

Sibt Bin Cevzi'nin "Mevla" Sözcüğünün Manası Hakkındaki Görüşü

Nitekim bazı büyük ve değerli alimleriniz de dikkat ve insaf üzere bu manayı tasdik etmişlerdir. Örneğin: Sibt bin Cevzi Tezkiret-u Havas'il- Ümme bab, 2, s. 20'de "mevla" kelimesi için on mana zikretmiş, sonunda da şöyle demiştir: "Bu on manadan dokuzu Resulullah (s.a.a)'in sözü ile uyum arz etmiyor.

Hadisten maksat özel salt itaattir; o halde onuncu mana kastedilmiştir. Bu da tasarrufta evleviyet manasıdır; buna binaen hadisin manası şöyle oluyor: "Ben kimin nefsine kendisinden daha evla isem, Ali de onun nefsine ondan daha evladır."

Bu manayı, Hafız Ebu'l- Ferec Yahya bin Said Sekafi el-İsfahani de Muruc'ul-Bahreyn kitabında açıkça ifade etmiştir. Orada kendi senediyle şeyhlerinden şöyle bir hadis rivayet etmektedir: Peygamber (s.a.a) Ali'nin elini tutarak şöyle buyurdu: "Ben kimin velisi ve nefsine kendisinden daha evla isem, Ali de onun velisidir."

Burada Sibt bin Cevzi şöyle diyor: "Peygamber (s.a.a)'in; "Ben müminlere kendilerinden daha evla değil miyim?" sözü de buna delalet etmektedir. Bu da Hz. Ali'nin imamet ve itaatinin gerekliliğini gösteren apaçık bir nastır."

Muhammed Bin Talha'nın "Mevla" Kelimesinin

Anlamı Hakkındaki Görüşü

Muhammed bin Talha eş-Şafii de Metalib'us- Süul'un 1. babının 5. faslının

ortalarında şöyle diyor: “Mevla kelimesinin birçok manası vardır; tasarrufta evleviyet, yardımcı, varis, efendi, sıddık ve benzeri...

Bu hadis de Mubahale ayetinin sırlarındandır. Allah-u Teala Hz. Ali’yi Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in nefsi olarak karar kılmış ve onların nefsini bir olarak saymıştır. Yani Peygamber (s.a.a) bu hadisle, müminlerin nefsi üzerinde varolan haklarını Hz. Ali için de sabit kılmıştır.

Resulullah (s.a.a) müminlerin işinde tasarrufta en evla (yetki sahibi) olandır, müminlerin yardımcısı ve efendisidir. Resulullah (s.a.a) için mevla kelimesinin ifade etmiş olduğu her mana, bu hadisle Hz. Ali için de sabit kılınmıştır.

Bu yüce makamı Peygamber (s.a.a) Hz. Ali’ye tahsis etmiştir. Bu yüzden Gadir günü, O Hazretin dostları için bayram ve sevinç günü olmuştur.”

Hafız: Kendinizin de belirttiği gibi “mevla” kelimesinin birçok manası vardır. Öyleyse “tasarrufta evleviyet” manasını bunca manalar arasından delil olmaksızın seçmek batıldır.

Davetçi: Bildiğiniz gibi ilm-i usul alimleri farklı manaları olan kelimeler hakkında sadece bir anlamının hakiki olduğunu, diğer anlamlarının ise mecazi olduğunu söylemişlerdir. Dolayısıyla her yerde hakiki mana, mecaz manadan önceliklidir.

Bu esas üzere “mevla” ve “veli” kelimesinin asıl manası tasarrufta evleviyettir. Nitekim “veliy’un nikah”ın manası, nikah işini üstlenen kimsedir. Kadının velisi kocasıdır, çocuğun velisi ise babasıdır.

Sultanın veliahdı da kendisinden sonra saltanat işinde tasarrufta bulunan kimsedir. Ayrıca bilmek icap eder ki, asıl problem sizin sözlerinizdedir ki, “veli” ve “mevla” kelimelerini, onca mana arasından dost ve yardımcı manalarına yorumluyorsunuz. Sebepsiz tahsis ise batıldır. Dolayısıyla bu problem bizden çok sizin için söz konusudur.

Zira bizim tahsisimizin bir delili vardır. Bizzat kendi alimlerinizden Sibt bin Cevzi ve Muhammed bin Talha eş-Şafii gibilerin dediği gibi birçok ayet ve rivayetler de bu manayı teyit etmekteler.

En büyük delil, bu manayı tahsis eden iç ve dış karinelerdir. Nitekim onlardan bazısına değindik. Şii ve Sünni yoluyla nakledilen birçok rivayetlerde, Tebliğ ayeti şöyle nakledilmiştir:

“Ey Resul! Ali’nin velayeti ve imameti hakkında sana indirileni tebliğ et...”

Nitekim sizin büyük alimlerinizden olan Celaluddin Suyuti Durr’ul- Mensur’da bu hadisleri bir araya toplamıştır.

Hz. Ali'nin Rahbe'de Gadir Hadisini Delil Göstermesi

Eğer bu hadis ve mevla lafzı imamet ve hilafete delalet etmeseydi, Hz. Ali (a.s) defalarca onu delil olarak göstermez, özellikle de şura toplantılarında şahit olarak ortaya koymazdı. Nitekim Hatip Harezmi Menakıb, s. 217de, İbrahim bin Muhammed Himvini Feraid'in 58. Babında, Hafız bin Ukde Kitab'ul- Velaye'de, İbn-i Hatem Dimaşki "Durr'un Nezim"de,

İbn-i Ebi'l- Hadid Nehc'ül- Belağa Şerhi c. 2, s. 61'de, detaylı olarak bunu rivayet etmiş, özellikle de Kufe'de ashaptan otuz kişinin buna tanıklık ettiğini kaydetmişlerdir.

Ahmed bin Hanbel Müsned'in c. 4, s. 370 ile c. 1, s. 119'da, İbn-i Esir Cezri Usd'ul-Gabe c. 5, s. 205 ve 276 ile c. 3, s. 307'de, İbn-i Kuteybe, Maarif s. 194'de Muhammed Yusuf Genci eş-Şafii, Kifayet'ut- Talib'de, İbn-i Ebi'l- Hadid, Nehc'ül-Belağa Şerhi, c. 1, s. 362'da, Hafız Ebu Naim İsfahani, Hilyet'ul- Evliya, c. 5, s. 26'da, İbn-i Hacer Askalani, İsabe c. 2, s. 408'de, Muhibuddin Taberi, Zehair'ul-Ukba, s. 67'de, imam Abdurrahman Nesai,

"Hasais'ul- Alevi", s. 26'da, Allame Semhudi, Cevahir'ul- Akdeyn'de, Şemsuddin Cezri, Esne'l- Metalib, s. 3'de, Süleyman Belhi el-Hanefi, Yenabi'ul- Mevedde'nin 4. babında, Hafız bin Ukde, Kitab'ul- Velaye'de vb. büyük alimler de kendi muteber kitaplarında Hz. Ali (a.s)'ın Kufe'de Müslümanlara bu hadisi delil gösterdiğini kaydetmişlerdir. Hz. Ali (a.s) halkın karşısına çıkarak şöyle buyurmuştur:

"Allah aşkına, kim Gadir-i Hum'da benim hakkımda bir şey duymuşsa kalksın ve tanıklıkta bulunsun."

Orada bulunan on ikisi Bedir ashabından olan tam otuz sahabe ayağa kalkarak şöyle tanıklıkta bulundular: "Peygamber-i Ekrem (s.a.a) gözümüzün önünde Ali'nin elinden tutarak halka şöyle buyurdu: "Benim müminlere nefislerinden daha evla olduğumu biliyor musunuz?"

Oradakiler; "Evet" deyince de Peygamber-i Ekrem (s.a.a) şöyle buyurdular: "Ben kimin mevlasıysam, bu Ali de onun mevlasıdır..."

O cemiyetten üç kişi tanıklık etmekten kaçındı, bunlardan biri de "yaşlandığım için unuttum" diyen Enes bin Malik'ti. Hz. Ali (a.s) da bunun üzerine onlara, özelilikle de Enes'e beddua ederek şöyle buyurdu:

"Eğer yalan söylüyorsan, Allah-u Teala seni abraş hastalığına duçar kılsın ki sarığınla da örtemeyesin."

Enes daha yerinden kalkmadan abraş hastalığına yakalandı. Bazı rivayetlerde ise kör ve abraş olduğu kaydedilmiştir.

Şüphesiz Hz. Ali (a.s)'ın bu hadisi şahit göstermesi, O'nun İlahi hilafet ve velayetinin en büyük delilidir.

(Bu esnada müezzin ezan okumaya başladı, yatsı namazını kılıp istirahat ve çay ikramından sonra sohbete devam edildi.)

"Ben Sizin Nefsinizden Size Daha Evla Değil Miyim?" Hadisinin Karinesi

Davetçi: Hadisin kendisinde mevcut olan karine de, mevladan maksadın tasarrufta evleviyet olduğunu ortaya koymaktadır. Zira Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Gadir-i Hum'da okuduğu hutbeden önce ümmete şöyle buyurmuştur: "Ben size kendi nefsinizden daha evla değil miyim?" Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in bu sözü, "Peygamber,

müminlere kendi nefislerinden daha evladır"[10] diye buyuran ayete işarettir. Her iki fırkanın kitaplarında yer alan sahih bir rivayete göre Peygamber (s.a.a) ayrıca şöyle buyurmuştur:

"Ben dünya ve ahirette bütün müminlere kendi nefislerinden daha evla değil miyim?."

Orada bulunanlar hep birden; "Evet sen bize kendi nefislerimizden daha evlasın!" dediler.

Bunun üzerine Peygamber (s.a.a) şöyle buyurdu:

"O halde ben kimin mevlasıysam, bu Ali de onun mevlasıdır."

Dolayısıyla sözün akışı da mevladan maksadın Resulullah (s.a.a)'in ümmet üzerindeki evleviyeti olduğunu göstermektedir.

Hafız: Birçok rivayetlerde Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in; "Ben size kendi nefsinizden daha evla değil miyim?" diye buyurduğu yer almamıştır.

Davetçi: Gadir hadisi mevzusunda yer alan lafız, ibare ve ravilerin nakilleri farklıdır. Şia rivayetlerinde genellik vardır; Şii alimlerin ekseriyeti muteber kitaplarında söz konusu hadisi bu karineyle rivayet etmişlerdir. Sizin birçok muteber kitaplarınızda da mezkur hadis bu karineyle nakledilmiştir.

Şu anda aklıma geldiği kadarıyla Sibt bin Cevzi, Tezkiret-u Havass'il- Ümme, s. 18'de, imam Ahmed bin Hanbel, Müsned'de, Nuruddin bin Sabbağ Maliki imam Ahmed, Zuhri ve Hafız Ebu-Bekir Beyhaki'den naklen Fusul'ul- Muhimme'de, Ebu'l-Futuh Es'ad bin Ebi'l- Fezail bin Halef el-İcli, el-Mu'cez-u fi Fezail'il- Hulefa'il-Erbaa'da, Hatip Harezmi Menakıb'ın 14. Faslında, Muhammed bin Yusuf Genci eş-Şafii, Kifayet'ut- Talib'in 1. babında,

Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi, Müsned-i Ahmed, Mişkat'ul- Mesabih, Sünen-i İbn-i Mace, Hafız Ebu Naim İsfahani'nin Hilyet'ul- Evliya, İbn-i Meğazili Şafii'nin Menakıb ve İbn-i Ukde'nin Kitab'ul- Muvalat kitabından naklen Yenabi'ul- Mevedde'nin 4. babında ve diğer bir çok büyük ve değerli alimleriniz, az bir lafız ve beyan farklılığıyla Gadir hadisini rivayet etmiş ve hepsinde de "Ben size kendi nefsinizden daha evla değil miyim?" sözü yer almıştır.

Teberrük olarak imam Ahmed bin Hanbel'in Müsned c. 4, s. 281'de, Burra bin Azib'den müsneden rivayet etmiş olduğu şu rivayeti zikretmek istiyorum; Burra bin Azib şöyle diyor:

"Bir seferde Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'le birlikteydik, Gadir denen yere gelince Peygamber-i Ekrem (s.a.a) cemaat arasında, "Es-Selat'ul- Camia" diye seslendi. Önemli bir olay olunca Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ümmetine böyle sesleniyor ve ümmet toplanınca da kılınan namazın ardından onlara o önemli olay tebliğ ediliyordu.

İki ağacın arasında bir yeri Peygamber-i Ekrem (s.a.a) için ayarladılar. Peygamber-i Ekrem (s.a.a) namazı kıldırdıktan sonra cemaatın karşısında Hz. Ali (a.s)'ın elinden tutarak oradakilere şöyle buyurdu:

"Benim müminlere kendi nefislerinden daha evla olduğumu bilmiyor musunuz?" Oradakiler; "Evet, biliyoruz" dediler. Peygamber (s.a.a); "Benim her mümine nefsinden daha evla olduğumu bilmiyor musunuz?" diye buyurdu. Oradakiler; "Evet" deyince de şöyle buyurdu: "Ben kimin mevlasıysam Ali de onun mevlasıdır. Allah'ım, O'nu seveni sev, düşmanına düşman ol"

Daha sonra Ömer onu karşılayarak şöyle dedi: "Ey İbn-i Ebi Talip, bu makam sana mübarek olsun; sen her mümin ve müminenin mevlası oldun."

Mir Seyyid Ali Hemedani eş-Şafii Meveddet'ul- Kurba'nın 5. Mevedde'sinde, Süleyman Belhi, Yenabi'de ve Hafız Ebu Naim ise Hilye'de az bir farkla bu hadisi nakletmişlerdir.

Özellikle, İbn-i Sabbağ'ın da Fusul'ul- Muhimme'de kendisinden rivayet etmiş olduğu Hafız Ebu'l- Feth, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in sözünü şu şekilde rivayet etmiştir:

"Ey insanlar! Allah Tebarek ve Teala benim mevlamdır, ben ise size nefsinizden daha evlayım ve bilin ki ben kimin mevlasıysam Ali de onun mevlasıdır."

İbn-i Mace Kazvini, Sünen'de, imam Ebu Abdurrahman Nesai, 81, 83, 93 ve 95. hadislerde bu karineyi nakletmişlerdir. 84. hadiste ise Zeyd bin Erkam'dan Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in sözünü şu ibarelerle rivayet etmiştir:

“Benim her mümin ve mümineye kendi nefislerinden daha evla olduğumu bilmiyor musunuz?”

Onlar da şöyle dediler: “Evet şehadet ederiz ki sen her mümine kendi nefsinden daha evlasın.” Bunun üzerine Peygamber (s.a.a); “Şüphesiz ben kimin mevlası isem, bu da onun mevlasıdır.” buyurarak Ali (a.s)’ın elinden tuttu.”

Ebu Bekir Ahmed bin Ali Hatip Bağdadi (Ö. H. 462), Tarih-i Bağdad c. 8. s. 289-290’da Ebu Hureyre’den uzun bir hadis rivayet etmektedir. O rivayette şu hadisi nakletmiştir: “Kim 18 Zilhicce’de (Gadir gününde) oruç tutarsa, 60 ay oruç tutmanın sevabını elde eder.” Daha sonra da Gadir hadisini mezkur karineyle birlikte rivayet etmiştir.

Zan edersem, “Size nefsinizden daha evla değil miyim?” cümlesinin de hadislerde rivayet edildiği hususunda örnek olarak bu miktar yeterli olsa gerek. Artık beyler bir de, bu karinesinin meşhur rivayetlerde olmadığını söylemesinler.

Hassan Bin Sabit’in Resulullah (s.a.a)’in Huzurunda Okuduğu Şiirler

Diğer bir karine de, Hassan bin Sabit el-Ensari’nin Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in Ali (a.s)’ı velayet makamına tayin ettikten sonra O Hazretin huzurunda söylediği şiirdir. Sibt bin Cevzi ve diğerlerinin rivayet etmiş olduğu üzere Peygamber-i Ekrem (s.a.a) bu şiirleri duyunca şöyle buyurdular:

“Ey Hassan, bir övgü veya güzel bir kelime ile bize yardımda bulunduğun müddetçe Ruh’ul- Kuds ile teyit edilirsin.”

Hicri 4. asrın meşhur muhaddis ve müfessiri Hafız bin Merduye Ahmed bin Musa (Ö. H. 352) Menakıb’da, Muvaffak bin Ahmed Harezmi Menakıb’da ve Maktel’ul-Hüseyin’in 4. fasılda, Celaluddin Suyuti Risalet’ul- Ezhar Fîma Akadeh’uş- Şuara’da, Hafız Ebu Sa’d Harguşi Şeref’ul- Mustafa’da, Hafız Ebu’l- Feth Hasais’ul- Aleviye’de,

Hafız Cemaluddin Zerendi Nezm-u Durer’is- Simtayn’de, Hafız Ebu Naim İsfahani Ma Nezele Min’el- Kur’ân-i fi Ali’yyin’de, İbrahim bin Muhammed Himvini Feraid’us-Simtayn’nın 12. babında, Hafız Ebu Said Secistani Kitab’ul- Velaye’de, Yusuf Sibt bin Cevzi Tezkiret’ul- Havass’il- Ümme s. 20’de, Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii Kifayet’ut- Talib’in 1. babında ve diğer birçok alim ve tarihçileriniz kendi kitaplarında Ebu Said Hudri’den şöyle rivayet etmektedir:

“Gadir-i Hum günü, Hz. Ali (a.s) velayet makamına tayin edilince, Hassan bin Sabit şöyle dedi: Ya Resulellah! Bu konuda birkaç beyit şiir söylememe izin verir misiniz? Peygamber-i Ekrem (s.a.a); “Allah-u Teala’nın bereketiyle söyle” buyurdular. Hassan minbere çıkarak irticalen şu beyitleri söyledi:

Gadir günü Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ümmete seslendi,

Onlar da Peygamber (s.a.a)'in nidasını duydu,

Peygamber (s.a.a); "Mevlanız ve veliniz kimdir?" diye buyurdu.

Allah-u Teala bizim mevlamız ve sen bizim velimizsin,

Hiç kimse bu manayı inkar etmez dediler.

Peygamber-i Ekrem (s.a.a); "Kalk ya Ali buyurdu;

Şüphesiz benden sonra İmam ve hidayetçi olmana razı oldum.

O halde ben kimin mevlasıysam, Ali de onun mevlasıdır,

Öyleyse Ali'ye köleler gibi gerçek yardımcılar olunuz."

Sonra dua ederek; "Allah'ım, Ali'ye dost olanla dost ol,

Düşman olanla da düşman ol" buyurdu.

Bu şiir de ashabın, o gün "mevla" lafzından imamet ve hilafeti anladığının en büyük delilidir. Eğer mevla kelimesi imam ve tasarrufta evleviyet manasına olmasaydı, Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Hassan'ın şiirlerini ve "Şüphesiz benden sonra İmam ve hidayetçi olmana razı oldum." sözünü duyunca, ona yanlış anladığını söyler, maksadını anlamadığını ifade ederdi.

Ona, mevladan maksadın imam, önder ve nübüvvet makamından sonra gelen tasarrufta evleviyet makamı olmadığını hatırlatır, dost ve yardımcı manasını kast ettiğini söylerdi.

Halbuki bilindiği gibi Peygamber-i Ekrem (s.a.a) onu tekzip etmediği gibi, "Ey Hassan, bir övgü veya güzel bir kelime ile bize yardımda bulunduğun müddetçe Ruh'ul- Kuds ile teyit edilirsin." sözüyle de onu teyit ve tasdik etti. Zaten hutbesinde de imamet ve hilafet makamını tüm açıklığıyla ifade etti.

Dolayısıyla Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Gadir gününde okuduğu bu hutbeyi lütfen iyice okuyunuz. Ebu Cafer Muhammed bin Cerir-i Taberi Kitab'ul-Velaye'de bu hutbenin tamamını nakletmiştir. Bu cümleden Peygamber-i Ekrem (s.a.a) şöyle buyurmuştur:

"Dinleyin ve itaat edin; Allah-u Teala sizin mevlanız, Ali ise sizin imamınızdır; o halde imamet kıyamete kadar Ali'nin soyundan benim evlatlarım arasındadır. Ey insanlar, bu Ali benim kardeşim, vasim, ilmimin koruyucusu, bana iman eden herkesin halifesi ve Rabbimin kitabının müfessiridir."

Lütfen insaflı olunuz; Peygamber-i Ekrem (s.a.a) bu şiirleri duyunca bir şey demedi

ve ayrıca bilmek icap eder ki, kendi sözleri de mevladan maksadın, yardımcı ve dost olmadığının en açık delilidir.

Dolayısıyla Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in mevladan maksadı, Hassan'ın şiirlerine de yansıdığı gibi İmam, hidayetçi ve Müslümanların işlerinde tasarrufta bulunmakta evla olmaktır. Bu yüzden Hassan'a; "Bu gerçek, Ruh'ul-Kuds'un teyidiyle dilinde cari oldu." diye buyurdu.

Sahabenin Ahdi Bozması

Velhasıl "mevla", hakiki manasıyla velayet-i mutlaka da olsa veya sizin inancınıza göre dost ve yardımcı da olsa, gerçek şu ki, ashab o gün Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in emri üzere Ali'ye biat etmiştir. Bunda Şii ve Sünni alimleri ittifak etmişlerdir.

O halde ashap neden ahd ve biatlerini bozdular? Allah aşkına insaflı olunuz, sizin dediğiniz doğru bile olsa, acaba dostluk ve yardımcı olmanın manası; evini ateşe vermek, eşini ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in evlatları olan çocuklarını eziyet etmek, onları zorla camiye götürmek, kılıçla tehdit etmek, Allah-u Teala ve Peygamber'in sevgili kulu Fatıma'yı öylesine derinden incitmek ve çocuğunu düşürmek manasına mı gelmektedir?!

Bütün o büyük merasimden ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in onca tavsiyelerinden sonra Hazretin vefatının hemen akabinde yapılan bu hareketler, Allah'a ve Peygamber'e verdikleri sözü çiğnemek manasını ifade etmez mi?

Acaba sözünde durmayanlar veya sizin inancınıza göre dostluk ahitlerini riayet etmeyenler, R'ad suresinin 25. ayetini okumamışlar mıydı?[11]

Eğer cahilce sevgi ve nefreti bir kenara bırakacak olursak, hak ve gerçeğin tümüyle ortada olduğunu görürüz.

Eğer işlerin perdesi kenara çekilirse,

Hepimizin ne işte olduğu ortaya çıkar.

Sahabenin Uhud, Huneyn ve Hudeybiye'de Ahitlerini Çiğnemesi

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Uhud ve Huneyn savaşlarında bütün ashaptan kaçmayacaklarına dair söz almasına rağmen kaçmadılar mı? Acaba Taberi, İbn-i Ebi'l- Hadid, İbn-i A'sem-i Kufi ve diğer tarihçilerinizin de yazdığı gibi ashabın bu kaçışı ve Hz. Peygamber'i düşman karşısında yalnız bırakmaları sözünde durmamak değil midir?

Allah-u Teala'ya and olsun siz gereksiz yere bize itiraz ediyorsunuz, Şiiler büyük

alimlerinizin dediklerini diyorlar, kitaplarında alim ve tarihçilerinizin söylediklerini yazıyorlar, eğer Şii alimleri sahabeyi eleştiriyorsa bu bizzat kendi alimlerinizin yazdıklarıdır.

İnsaflıca Hüküm Vermek Gerekir

O halde neden gereksiz yere bize saldırıyorsunuz? Siz yazınca sakıncası olmuyor ve eleştirilmiyorsunuz da. Ama biz söyleyince veya yazınca kafir oluyoruz, katlimiz helal oluyor ve ashabın yaptığı bazı çirkin amelleri söylemekle suçlu duruma düşüyoruz!

Eğer sahabeyi eleştirmek kötü ve Rafızîlikse bütün sahabe Rafızî olmuş demektir; çünkü sahabenin çoğu, hatta Ebu Bekir ve Ömer bile birbirini kınamış, amellerini kötülemişlerdir.

Eğer vaktimiz olmuş olsaydı, onların sözlerini tümüyle beyan ederdim. Ashabın da diğer insanlar gibi hata yapabilirler; onlardan takva sahibi olanlar övülmüşlerdir, heva ve heveslerine uyanlar ise kınanmışlardır.

Meseleyi daha iyi anlayabilmeniz için lütfen İbn-i Ebi'l- Hadid'in Nehc'ul- Belağa Şerhi'nin c. 4 s. 454'ten 462'ye kadar olan sayfalarına müracaat ediniz; orada Zeydi'nin, sahabe hakkında Ebu'l- Meali Cuveyni'nin itirazlarına verdiği uzun cevabı görünüz ve sahabenin ihtilafa düşerek birbirlerine lanet ettiklerini ve birbirlerini küfür ve fısk ile suçladıklarını biliniz.

Elbette buğz ve sevgi meselesinde Şiiler ile alimleriniz arasında büyük fark vardır. Zira sizler sahabeden sadece bazısına karşı aşırı bir sevgi besliyorsunuz. "Bir şeyi sevmek insanı kör ve sağır kılar" kaidesi esasınca, onlar hakkında hiçbir kötülük görmüyorsunuz. Onlara muhabbet gözüyle baktığınız için kötülüklerini de iyi görüyorsunuz.

İşte bundan dolayı onları tüm hatalar ve ayıplardan münezzeh kılmaya çalışıyorsunuz. Onların apaçık ayıpları karşısında verdiğiniz cevaplar gerçekten gülünçtür.

Allah şahittir ki, biz Peygamber (s.a.a)'in ashabına buğz ve düşmanlık gözüyle bakmıyoruz. Biz olaylara delil ve mantık açısından bakıyoruz. İyileri iyi, kötüleri de kötü görerek hakla hükmediyoruz.

Beyler, biz ve siz kıyamete inanıyoruz, dört günlük dünya hayatının hiçbir değeri yoktur, o günü düşünmemiz gerekir.

Allah'a and olsun ki biz Şiiler mazlumuz, sebepsiz yere meseleyi avam halka yanlış aktarmayınız, muvahhid Şiileri kafir ve Rafızî olarak suçlamayınız.

Acaba Peygamber-i Ekrem ve Ehl-i Beyti'nin takipçilerini boş yere Rafızî olarak adlandırmak ve onlara saldırmak doğru mudur? Eğer Şiileri, gerçekleri anlattıkları ve eleştiride bulundukları için kötü zannedip kafir ilan ediyorsanız, ilk önce kendi büyük alimlerinizi kötü bilmelisiniz.

Zira bu tür eleştiriler, onların kalemleriyle yazılmış ve muteber kitaplarında kaydedilmiştir.

Sahabe'nin Hudeybiye'de Kaçması

Örneğin: Hudeybiye olayı hakkında İbn-i Ebi'l-Hadid Nehc'ul- Belağa Şerhi'nde ve diğer tarihçileriniz kendi eserlerinde şöyle yazıyorlar: "Hudeybiye barış antlaşmasından sonra başta Ömer bin Hattab olmak üzere birçok sahabe Hz. Peygamber'e karşı kaba konuşarak şöyle dediler: "Biz barış istemiyorduk, savaşmak taraftarıydık, neden barış yaptın?"

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) de onlara; "Savaşmak istiyorsanız özgürsünüz, savaşın." diye buyurdu. Onlar da bunun üzerine saldırıya geçtiler. Ama bilindiği gibi tetikte bekleyen Kureyş hemen savunmaya geçti. Kureyş'ten öyle ağır bir darbe yediler ki kısa bir süre sonra bozguna uğrayıp kaçmaya başladılar. Hatta Peygamber (s.a.a)'in yanında bile duramayıp çölün dört bir yanına dağıldılar.

Hz. Peygamber (s.a.a) onların durumunu böyle görünce, Hz. Ali'ye Kureyş'in önünü almasını emretti. Kureyş Hz. Ali'yi kendi karşılarında görünce geri dönmek zorunda kaldılar. Bunun üzerine kaçanlar tek tek geri dönerek yaptıklarından utanç içinde özür dilemeye başladılar.

Resulullah (s.a.a) onlara şöyle buyurdu:

"Ben sizi tanımıyor muyum? Büyük Bedir'de düşman karşısında titreyen, bunun üzerine Allah-u Teala da meleklerini yardımınıza gönderen sizler değil miydiniz? Uhud günü beni yalnız bırakarak firar edip dağlara çıkan sizler değil miydiniz? Ne kadar çağırdıysam da gelmediniz!"

Velhasıl Peygamber-i Ekrem (s.a.a) onları şiddetli bir şekilde kınadı ve hatalarını tek tek sıraladı. Onlar da hatalarını itiraf ederek habire özür diliyorlardı.

İbn-i Ebi'l- Hadid burada şöyle diyor: "Ömer Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in vaatlerini tekzip edince, Peygamber (s.a.a) Ömer'i kınadı. Dolayısıyla Hz. Peygamber (s.a.a)'in Ömer'i bu şekilde kınamasından, Uhud'da kaçanlardan birinin de Ömer olduğu anlaşılmaktadır."

Şimdi gördüğünüz gibi İbn-i Ebi'l- Hadid gibi büyük alimlerinizin dediklerini biz de diyecek olursak, neden halifeye ihanet ediyorsunuz? diye hemen bizleri kınar, tekfir edersiniz.

Ama bilindiği gibi İbn-i Ebi'l- Hadid ve benzerlerine bir şey demiyorsunuz. Halbuki biz söylerken de hakaret etmek niyetinde değiliz, sadece tarihi olayları dile getiriyoruz. Bize kötü gözle baktığınız için de söylediklerimizin bir etkisi olmuyor. Bakınız Arap şairi böylesi durumu ne de güzel beyan ediyor:

Seven gözler hiçbir ayıbı görmez,

Ama gazap gözleri tüm kötülükleri görür.

Kıyamette alimlerinizle İlahi mahkemede hesaplaşacağımız çok şeyler vardır. Dünya geçicidir; kendinizi, İlahi mahkemede yankılanacak olan mazlumane feryatlarımıza cevap vermeye hazırlayın!

Hafız: Size, kıyamet günü şikayet edeceğiniz ne zülüm yapıldı ki?

Davetçi: Birçok zulümler yapıldı, hürmetler çiğnendi, bütün bunlardan vazgeçsek bile Hz. Fatıma'nın evlatlarından biri olan ben asla hakkımdan vazgeçmeyeceğim. İlahi adalet mahkemesi kurulunca birçok zulüm ve haksızlıkların hesabını soracağım. O mahkemenin varolduğuna ve adilce hükmedileceğine de kesin inanıyorum.

Hafız: Lütfen sinirleri tahrik etmeyin; elinizden alınan her hakkı ve size yapılan her haksızlık ve zulümleri beyan edin.

Davetçi: Bize yapılan zulümler bugüne ait değildir; bize yapılan zulümler Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in vefatından sonra başlamıştır. Peygamber (s.a.a)'in, çocuklarının rızkını temin etsin diye kendilerine bağışladığı tüm hakları gasp edildi.

Hz. Fatıma'nın mazlumane feryadına kulak asılmadı, Hz. Fatıma (a.s) kalbi hüzün ve dertle dolu bir şekilde bu dünyadan göçtü.

Hafız: Siz çok kurnazsınız, heyecanlı sözlerle duygu sömürüsü yapıyorsunuz. Hz. Fatıma'nın sabit olan hangi hakkı gasp edildi? Eğer siz kardeşlerin huzurunda iddianızı ispat edemezseniz, İlahi adalet mahkemesinde asla ispat edemezsiniz. Farz edin bugün İlahi adalet mahkemesi kurulmuş, buyurun hakkınızı ispat ediniz.

Davetçi: Orası adalet mahkemesi yeridir, bağnazlık ve taassup yeri değildir. Temiz ve lekesiz bakışlarla hükmedilmektedir. Eğer adalet üzere hükmedecek olursanız ve insaflıca dinlerseniz bizim hakkaniyetimizi tasdik edersiniz.

Allah biliyor ki Ben Cedel Ehli Değilim

Hafız: Allah'ın ve büyük ceddiniz Resulullah'ın hakkına and olsun ki benim şahsen hiçbir inat, bağnazlık ve taassubum yoktur.

Huzurunuza geldiğim bu birkaç gecede benim cedel ehli olmadığımı bilmeniz icap eder. Ne zaman delil ve burhan üzere konuştuysanız sukut ettim. Bu sukutum haklı sözünüzü kabul etmiş olduğum manasınadır.

Aksi takdirde oyunculuk yapmak isteseydim, cedelleşir ve tüm delillerinizi safsatacılıkla reddederdim. Nitekim geçmişlerimiz sürekli bunu yapmışlardır.

Ama bilindiği gibi tabiat olarak ben cedel ve oyun ehli değilim, özellikle söylemem icap eder ki daha önce başka niyetlerle gelmiştim. Ama sizi görünce temiz kalbinize, edebinize, güzel ahlakınıza, sadeliğinize ve cazibenize hayran kaldım, şahsi arzularımla uyuşmasa bile mantıklı ve delilli sözlerinizin karşısında inkarcı olmayacağıma dair Allah-u Teala'ya söz verdim.

Kesin olarak bilin ki ben o ilk geceki insan değilim, hiç kimseden korkum da yoktur; delil, burhan ve dertleşmeleriniz bende büyük etkiler yarattı. Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ve Ehl-i Beyt (a.s)'ın sevgisi üzere ölmeyi ve Resulullah (s.a.a)'in karşısına yüzü ak olarak çıkmayı istiyorum.

Davetçi: Sizin gibi alim ve insaflı birinden bundan başkası beklenemezdi. Bu sözleriniz bende bambaşka bir duygu yarattı, kalben size karşı özel bir ilgi duymaya başladım, sizden kabul etmenizi umduğum bir ricada bulunmak istiyorum.

Hafız: Rica ediyorum buyurun.

Davetçi: Rica ediyorum siz bu gece hakim olun, diğer beyler de şahit olsunlar, tam bir tarafsızlıkla insaflıca hükmedin. Bu söylediğim şeylerin hak olup olmadığını ve iddialarımı ispat edip etmediğini siz söyleyin.

Elbette bahsedeceğim mevzu sebebiyle, önceki gecelerden daha uzun konuşabilirim, sizden tahammül etmenizi diliyorum. Ben de içimi dökerek biraz rahatlamış ve hafiflemiş olurum.

Bazı cahiller, 1300 yıl önce olan olayları bugün konuşmanın ne faydasının olduğunu soruyorlar. Halbuki ilmi sözler her dönem ve zamanda tartışmaya açıktır ve adil tartışmalarda gerçekler ortaya çıkmaktadır.

Ayrıca bilmek icap eder ki miras konusu, kanunen her zamanda mirasçılardan biri vasıtasıyla mahkemeye intikal ettirilebilir, ben de o varisçilerden biriyim ve sizden insaflıca cevap vermenizi temenni ediyorum.

Hafız: Büyük bir ilgi ve alakayla sizi dinlemeye hazırız.

Davetçi: Eğer bir baba hayattayken evladına bir mülkü hediye ederse, babası öldükten sonra o mülkün zorla onun elinden alınması zulüm mü, zulüm değil mi?

Hafız: Şüphesiz başkalarının malında haksız olarak tasarrufta bulunmak zulüm ve gasptır.

Davetçi: Eğer bir baba Allah-u Teala'nın emriyle evladına bir mülk hediye ederse, baba vefat ettikten sonra o mülk zorla onun elinden alınacak olursa hükmü nedir?

Hafız: Açıktır ki, sizin anlattığınız şekilde olursa, bu en büyük zulümdür. Ama zalim ve mazlumdan, gasıp ve gasba uğrayandan maksadınızın kimdir? Lütfen daha açık bir şekilde buyurunuz.

Davetçi: Şüphesiz bizim büyük annemiz Hz. Fatıma (a.s) hakkında yapılan zulmün hiç kimseye yapılmadığı apaçık ortadadır.

Fedek'in Gasp Edilmesi

Hayber kalesinin fethinden sonra Fedek'in (Medine dağları eteklerinden Seyf'ul-Bahr'a kadar uzanan bölgede dağınık yedi köyü vardı. Tarıma elverişli ve hurmalıklarla dolu bir bölgeydi.

Bir ucu Medine yakınlarındaki Uhud dağlarına, bir ucu Ariş'e, bir ucu Seyf'ul-Bahr'e ve bir ucu da Devmet'ul- Cendel'e uzanan çok geniş topraklara sahipti.) malikleri ve büyükleri Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in yanına gelerek barış antlaşması imzaladılar. Bu anlaşma esasınca Fedek'in yarısını kendilerine, diğer yarısını da Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'e bağışladılar.

Nitekim Yakut Himvi, Futuh'ul- Buldan, c. 6, s. 343'de, Ahmed bin Yahya Belazuri Bağdadi, kendi Tarih kitabında, İbn-i Ebi'l- Hadid Mutezili, Ebu Bekir Ahmed bin Abdulaziz Cevheri'den naklen Nehc'ul- Belağa Şerhi, c. 4, s. 78'de, Muhammed bin Cerir Taberi, Tarih-i Kebir'de ve diğer muhaddis ve tarihçiler kendi eserlerinde bunu açıkça kaydetmişlerdir.

"Ve Ati Ze'l- Kurba Hakkahu" Ayetinin Nüzulü

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Medine'ye dönünce Cebrail şu ayeti nazil etti: "Yakınlara, yoksula ve yolda kakmışa hakkını ver. Gereksiz yere de saçıp savurma."[12]

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) zev'il- kurba'nın (yakınlarının) kimler olduğunu ve haklarının ne olduğunu düşündüğü bir halde Cebrail yeniden nazil olarak; "Allah Teala buyuruyor ki: "Fedek'i Fatıma'ya ver." diye arz etti. Hz. Peygamber (s.a.a) de Hz. Fatıma (a.s)'ı çağırarak; "Allah-u Teala, Fedek'i sana vermemi emretti." diye buyurdular. Bu yüzden o mecliste Fedek'i Fatıma'ya hediye etti.

Hafız: Acaba Şia'nın tefsir kitaplarında mı bu ayetin nüzulü hakkında bu sebep zikredilmiştir, yoksa bizim muteber kitaplarımızda bunun şahitlerini mi

görmüşsünüz?

Davetçi: Müfessirlerin imamı Ahmed Sa'lebi, Keşf'ul- Beyan tefsirinde, Celaluddin Suyuti kendi tefsirinin 4. cildinde (Hafız bin Merduye Ahmed bin Musa, Ebi Said Hudri ve Hakim Ebu'l- Kasım Haskani'den naklen), İbn-i Kesir İmaduddin İsmail bin Ömer-i Dimaşki eş-Şafii Tarih kitabında ve Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi Tefsir-i Salebi, Cem'ul- Fevaid ve Uyun'ul- Ahbar'dan naklen Yenabi'ul- Mevedde'nin 39. babında şöyle nakletmişlerdir: "Ve ati ze'l kurba..." (Yakınlara... hakkını ver) ayeti nazil olunca, Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Fatıma'yı çağırdı ve ona büyük Fedek'i hediye etti."

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) yaşadığı müddetçe Fedek Fatıma'nın elindeydi, kendisi kiraya veriyor ve kirasını üç taksitle alıyordu. Aldığı bu kiradan kendisine ve evlatlarına bir gece yetecek kadarını ayırıyor, bir bölümünü Haşim oğulları'nın fakirlerine dağıtıyor, geriye kalanları da diğer fakir ve yoksullar arasında bölüştürüyordu.

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) vefat ettikten sonra halifenin memurları gidip Fedek'e el koydular. Lütfen Allah aşkına söyleyin, bu işin adını ne koymak gerekir?

Hafız: Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Allah-u Teala'nın emriyle Fedek'i Fatıma'ya hediye ettiğini ilk kez sizden duyuyorum.

Davetçi: Sizin görmemeniz mümkündür. Ama biz çok gördük, söylediğim gibi birçok büyük alimleriniz muteber kitaplarında bunu kaydetmişlerdir.

Nitekim Hafız bin Merduye, Vahidi ve Hakim kendi Tefsir ve Tarih kitaplarında, Celaluddin Suyuti Durr'ul- Mensur, c. 4, s. 177'de, Mevla Ali Muttaki Kenz'ul-Ummal'da ve Ahmed bin Hanbel'in Müsned'ine yazdığı haşiyede ve İbn-i Ebi'l-Hadid Nehc'ul- Belağa Şerhi c. 4'de Ebi Said Hudri'den gayri çeşitli yollardan şöyle rivayet etmişlerdir:

"Bu ayet (Ve ati ze'l kurba hakkahu) nazil olunca, Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Fedek'i Fatıma'ya hediye etti."

"Biz Peygamberler Miras Bırakmayız" Hadisinin Delil Gösterilmesi ve Bunun Yanıtı

Hafız: Bilinen şu ki halifeler Fedek'e, Ebu Bekir'in Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'den rivayet etmiş olduğu; "Biz peygamberler miras bırakmayız, bizden geriye kalan şeyler (ümmete) sadakadır." hadisi sebebiyle el koymuşlardır.

Davetçi: Evvela; Fedek miras değildi, hediyeydi. İkinci olarak; hadis diye rivayet ettiğiniz bu söz, çeşitli açılardan red edilmiştir.

Hafız: Kesin olan bu hadisin merdutluğuna dair delil nedir?

Davetçi: Bu hadisin merdutluğuna dair birçok delili vardır; ki ilim ve insaf ehli herkes bunu tastık etmektedir. Bu hadisi uyduran şahıs düşünmeden bu kelimeleri sarf etmiştir. Eğer düşünecek olmuş olsaydı, akıl ve ilim sahipleri nezdinde gülünç duruma düşmez ve "Biz peygamberler miras bırakmayız" demezdi. Zira bir gün bu iftira ve yalanın bizzat cümleden anlaşılacağını akıl etmemiştir.

Eğer; "Ben miras bırakmıyorum" demiş olsaydı, bundan bir kaçış noktası bulabilirdi. Ama bilindiği gibi "Biz peygamberler miras bırakmayız" dediğinden dolayı bu hadisi, gerçeklerin ortaya çıkması için kendilerinin buyurdukları gibi Kur'ân'a sunmak zorundayız.

Bu hadisi Kur'ân ayetleriyle karşılaştırdığımız zaman onun doğru olmadığı ortaya çıkıyor; çünkü Kur'ân'da birçok ayet Peygamberlerin mirasıyla ilgili nazil olmuştur.

Büyük Peygamberlerin hepsinin de mirası olmuş ve varisleri ölümlerinden sonra onların mallarına mirasçı olmuşlardır. Dolayısıyla bu hadisin uydurma olduğu apaçık ortadadır.

Büyük muhaddis Ebu Bekir Ahmed bin Abdulaziz Cevheri (İbn-i Ebi'l- Hadid Nehc'ul- Belağa Şerhi'nin c. 4, s. 78'inde Ehl-i Sünnet'in takvalı, güvenilir ve büyük hadis alimlerinden olduğunu kaydetmiştir) Sakife kitabında, İbn-i Esir Nihaye'de, Mesudi, Ahbar'uz Zaman ve Evset'te, İbn-i Ebi'l- Hadid Nehc'ül- Belağa Şierhi c. 4, s. 78'de (İmam Bakır'dan, Zeynep Kubra'dan, Abdullah bin Hasan bin Hasan'dan ve

Hz. Fatıma (a.s)'dan olmak üzere birçok yol ve senetlerle rivayet etmiştir) s. 93'de (müsned olarak Aişe'den), s. 94'de (ise Muhammed bin İmran Merzbani ve Zeyd bin Ali bin Hüseyin'den, o da babasından, o da dedesinden, o da Hz. Fatıma (a.s)'dan rivayet etmiştir.) ve diğer birçok alimleriniz de kendi muteber kitaplarında

Hz. Fatıma (a.s)'ın camide ensar ve muhacirlere karşı okuduğu hutbesini detaylı bir şekilde rivayet etmişlerdir. Hz. Fatıma (a.s) onları bu hutbede Allah-u Teala'ya yemin ettirerek cevap vermeye zorlamıştır. Mantıklı bir cevapları olmadığı için de sukut etmiş, ardından ortalığı velveleye vermişlerdir.

Hz. Fatıma söz konusu hadisin iftira ve yalan oluğu hususunda şöyle delil getirmektedir: "Eğer bu hadis doğruysa ve Peygamberlerin mirası da yoktuysa, o halde Kur'ân'da yer alan bunca miras ayeti ne içindir?

Hz. Fatıma'nın; "Biz Peygamberler Miras Bırakmayız" Hadisini Reddeden Delilleri

Allah-u Teala bir ayette şöyle buyuruyor:

"Süleyman Davud'a varis oldu."[13]

Zekeriyya olayında da şöyle buyurmaktadır:

“Nezdinden bana bir veli ver, ki o bana varis olsun, Yakup hanedanına da varis olsun.”[14]

Yine Zekeriyya’nın duasıyla ilgili olarak da şöyle buyurmaktadır:

“Zekeriyya’yı da (an)! Hani o rabbine şöyle niyaz etmişti: Rabbim! Beni yalnız bırakma sen varislerin en hayırlısısın. Biz onun duasını kabul ettik, ona Yahya’yı verdik.”[15]

Daha sonra Hz. Fatıma şöyle buyurdular:

“Ey İbn-i Ebu Kuhafe (Ebu Bekir)! Acaba Allah-u Teala’nın ayetinde mi var ki sen babandan miras alıyorsun da ben babamdan miras alamıyorum? Allah-u Teala’ya büyük bir iftirada bulunuyorsunuz. Acaba bildiğiniz halde kasten mi Allah-u Teala’nın kitabıyla amel etmiyorsunuz ve Kur’ân’ı arkanıza atıyorsunuz?

Acaba ben Peygamber (s.a.a)’in kızı değil miyim ki beni hakkımdan mahrum ediyorsunuz? O halde genelde bütün insanlar ve özelde Peygamberler hakkında nazil olan bunca miras ayetleri nedir?

Kur’ân ayetleri kıyamete kadar tüm gerçekleriyle baki değil midir? Kur’ân şöyle buyurmuyor mu?:

“Akrabalar Allah’ın Kitabına göre, birbirlerine (mirasta) önceliklidir.”[16]

Hakeza; “Çocuklarınız konusunda Allah, erkeğe iki kadının hissesi kadar tavsiye eder.”[17]

Hakeza; “Birinize ölüm geldiği zaman, eğer bir hayır bırakacaksa, anaya, babaya, yakınlara uygun bir biçimde vasiyette bulunması Allah’tan korkanlar üzerine farz kılındı.”[18]

Acaba beni hangi hususiyet babamın mirasından mahrum etti? Allah-u Teala sizi bir ayetle tahsis mi etti ki babamı o ayetten ihraç ettiniz? Acaba siz babamdan ve amcam oğlu Ali bin Ebi Talib’den Kur’ân-ı Kerim’in genel ve özel hükümlerini daha iyi mi biliyorsunuz?”

Bu deliller ve hak sözler karşısında tümüyle sessiz kaldılar, verecek cevapları olmadığı için mugalâta yaparak bibi Fatıma’ya hakaret ettiler. Hz. Fatıma (a.s) çaresiz kalınca feryat ederek şöyle buyurdular:

“Bugün kalbimi kırdınız, hakkımı gasbettiniz. Ama kıyamette İlahi adalet mahkemesinde sizlerden hakkımı isteyeceğim ve kadir olan Allah-u Teala hakkımı

sizden alacaktır. En güzel hüküm Allah-u Teala'nındır.

Muhammed kefil ve efendimdir. Sizinle kıyamette buluşacağız, o gün batıl ehli hüsrana uğrayacak ve pişmanlıkları hiçbir fayda etmeyecektir. Her şeyin bir vakti vardır ve vakti gelince o şey gerçekleşir. Ebedi ve aşağılayıcı azabın kime ineceğini çok yakında göreceksiniz."

Hafız: Kim Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in emaneti ve bedeninin bir parçası olan Hz. Fatıma'ya karşı küstahlık yapıp hakaret edebilir? Sizin bu sözünüze inanamıyorum, mugalâta yapmaları mümkündür; ama hakaret etmeleri asla mümkün değildir. Lütfen bunu bir daha tekrarlamayın!

Davetçi: Şüphesiz halifeniz Ebu Bekir dışında hiç kimse buna cesaret edemezdi. Hz. Fatıma'nın delilleri karşısında cevap veremeyince hemen aynı saatte minbere çıkarak sadece Fatıma'ya değil eşi, amcası oğlu, Allah-u Teala ve Resulünün sevgilisi olan Hz. Ali'ye de hakaret etti!

Hafız: Zan edersem bu iftiralar, avam ve bağnaz Şiiler tarafından uydurulmuştur.

Davetçi: Yanlış düşünüyorsunuz. Bütün bunlar Şiiler tarafından değil, bizzat kendi alimleriniz tarafından da yazılmıştır. Şii Müslümanların böylesine iftira ve yalanlar uydurması imkansızdır.

Her ne kadar bağnaz da olsalar böylesine iftira ve yalan uydurmazlar, dolayısıyla bütün bunlar gerçektir ve bizzat büyük ve değerli alimleriniz rivayet etmişlerdir.

Büyük âlimlerinizin muteber kitaplarına bakacak olursanız, bizzat insaf sahibi alimlerinizin de bu gerçekleri kabul ettiğini göreceksiniz.

Nitekim İbn-i Ebi'l- Hadid Mutezili Nehc'ul- Belağa Şerhi (Mısır baskısı) c. 4, s. 80'de, Ebu Bekir Ahmed bin Abdulaziz Cevheri'den naklen Ebu Bekir'in Ali ve Fatıma (a.s)'ın konuşmasından sonra minbere çıktığını ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in bu iki emanetine yaptığı hakaretleri kaydetmiştir.

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

Hz. Ali'nin Ebu Bekir'e Delil Getirmesi

Nitekim başkalarının da yazmış olduğuna göre, Hz. Fatıma (a.s) hutbesini bitirdikten sonra Hz. Ali (a.s) muhacir, ensar ve Müslümanların huzurunda, camide Ebu Bekir'e dönerek şöyle buyurdular: "Neden Fatıma'yı babasından kalan mirastan mahrum ettin, oysa bilindiği gibi Fatıma daha Peygamber-i Ekrem (s.a.a) hayattayken Fedek'in sahibiydi?"

Ebu Bekir cevaben şöyle dedi: "Fedek Müslümanların malıdır, eğer Fatıma kendi

mülkü olduğuna dair şahit getirirse kendisine veririm; aksi takdirde onu mahrum bırakırım.”

Hz. Ali (a.s) buyurdu ki: “Bizim hakkımızda, Müslümanlar arasında hükmettiğinden başka bir şekilde mi hükmediyorsun? Peygamber (s.a.a) şöyle buyurmamış mı?: “İddia eden şahit göstermelidir; aleyhine iddia edilen ise yemin etmelidir.”

Sen Resulullah (s.a.a)’in sözünü reddediyor ve şer’i hükümlerin aksine Peygamber (s.a.a) zamanından beri malında tasarrufta bulunan Fatıma’dan şahit istiyorsun. Kisa ashabından biri olup hakkında tathir ayeti inen Fatıma’nın amel ve sözü hak değil midir?

Söyle bakayım, iki şahit Fatıma’nın (haşa) çirkin iş yapmış olduğuna şahitlik ederse ona ne yaparsın?”

Ebu Bekir; “Ona diğerleri gibi had uygularım” dedi.

Hz. Ali (a.s) ise şöyle buyurdu: “O zaman Allah katında kafirlerden olursun. Zira Allah-u Teala’nın Fatıma’nın temizliği ile ilgili tanıklığını reddetmiş olursun. Nitekim Allah-u Teala şöyle buyurmuştur:

“Ancak Allah, siz Ehl-i Beyt’ten her türlü pisliği gidermek ve sizi tertemiz kılmak ister.”

Hz. Ali (a.s); “Bu Tathir ayeti bizim hakkımızda nazil olmamış mıdır?” diye sordu.

Ebu Bekir; “Evet, sizin hakkınızda nazil olmuştur.” dedi.

Hz. Ali (a.s); “Allah-u Teala’nın, tertemiz olduğuna şehadette bulunduğu Fatıma, değersiz bir dünya malı için yersiz iddia mı ediyor? Tertemiz kılınan insanın tanıklığını reddedip dabanına işeyen bir Arab'ın şehadetini mi kabul ediyorsun?” diye buyurdu.

Hz. Ali (a.s), bu cümleleri buyurduktan sonra üzgün bir halde evine döndü. Hazretin bu delilli konuşmaları halkı galeyana getirdi, herkes Allah-u Teala’ya yemin ederek Ali ve Fatıma’nın haklı olduğunu söylüyor ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in kızına karşı yapılan bu davranışın haksız olduğunu dile getiriyorlardı.

Ebu Bekir’in Minberde Konuşarak Hz. Ali ve Hz. Fatıma’ya Hakaret Etmesi

İşte burada İbn-i Ebi’l- Hadid’in rivayet ettiğine göre Hz. Ali ve Hz. Fatıma’nın delil üzere konuşması halkı galeyana getirince, Ebu Bekir hemen ardından minbere çıkarak şöyle dedi:

“Ey insanlar, kopardığınız bu velvele nedir? Herkesin sözüne inanıyorsunuz,

şehadetini reddettiğimiz için bu sözleri beyan ediyorlar. Şüphesiz O (maazallah Ali, bazı nakillere göre Fatıma), şahidi kuyruğu olan bir tilkidir.

O maceracı ve fitnecidir; büyük fitneleri küçük göstererek halkı fitne ve fesada teşvik ediyor ve yakınları kendisiyle zina etmek isteyen Ümmü Tahhal (cahiliye döneminde yaşayan fahişe bir kadın) gibi zayıflardan ve kadınlardan yardım diliyor!"

Siz beyler sövgü ve hakarete inanamıyorsunuz, bu sözler küstahlık, sözlü ihanet ve hakaret değil midir? Hz. Ali veya Fatıma'yı tilki, tilkinin kuyruğu ve zinakar Ümmü Tahhal diye nitelendirmek, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in emrettiği ihtiram, sevgi, dostluk ve saygı göstermek midir?!

Siz beyler daha ne zamana kadar iyimserlik ve bağnazlık duygularından kurtulamayacaksınız. Ama bilindiği gibi zavallı Şiilere sıra gelince kötümser oluyor ve kendi kitaplarınızda yazılı olan geçekleri dile getirdiklerinden dolayı onları kafir ve Rafizî olarak ilan ediyorsunuz!

İnsaflıca Hüküm Vermek Gerekir

Neden hakikati görmek için hakkı görebilecek insaf ve basiret gözlerinizi açmıyorsunuz? Acaba Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in sahabesi olan yaşlı birisinin böylesine çirkin sözleri sarf etmesi uygun mudur? Başıboş gezen serseri birinin sövmesiyle gece gündüz camide ibadet eden birinin sövmesi çok farklı şeylerdir.

Muaviye, Mervan ve Halid gibilerin sövmeleri insanı o kadar üzmez. Ama bilindiği gibi Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in mağara arkadaşı olan birinin ağzından bu sözlerin çıkması insanı derinden yaralar.

Beyler, biz de o zamanda yaşamadık, Ali, Ebu Bekir, Ömer, Osman, Talha, Zübeyr, Muaviye, Mervan, Halid, Ebu Hureyre vb. gibilerin isimlerini sadece duyduk, hiçbirine özel ilgi ve düşmanlığımız yoktur.

Sadece hangisinin Allah-u Teala ve Resulünün dostu olduğuna dikkat ediyor ve onların amel ve sözlerine dikkat ederek hak üzere hüküm veriyoruz. Siz beyler gibi çabuk inanan insanlar değiliz. Yersiz yere kimseye teslim olmayız. İyimserlik üzere bir takım şeyleri görmezlikten gelemeyiz. Gördüğümüz kötü amelleri iyiye yoramaz ve onları savunamayız.

İnsan beyaz bir gözlük takacak olursa her rengi olduğu gibi görür; siyah, sarı ve kırmızı renkleri beyaz görmez. Siz beyler de beyaz nurlu ve insaflı bir gözlük takacak olur, sevgi ve kininizi bir kenara bırakırsanız, güzeli güzel, kötüyü de kötü görürsünüz. O zaman da Ebu Bekir gibi bir insandan bu tür sözlerin çıkmasını hoş görmezsiniz.

Kendini Müslümanların halifesi bilen ve bir zaman Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in yanında bulunan bir insanın makam ve mevki aşkına böylesine çirkin lafları ağzına almasını, hem de Allah-u Teala ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in sevdiği iki insana söylemesini asla tasdik etmezsiniz.

İbn-i Ebi'l- Hadid'in Ebu Bekir'in Sözlerine Şaşırması

Bu tür davranışlara sadece biz değil insaf sahibi alimleriniz de şaşırmaktadırlar. Nitekim İbn-i Ebi'l- Hadid, Nehc'ul- Belağa Şerhi c. 4, s. 80'de şöyle diyor: "Halifenin bu sözlerine çok şaşırdım, üstadım Ebu Yahya Nakib Cafer bin Yahya bin Ebi Zeyd el-Basari'ye; Halifenin bu kinayeli sözleri kime yöneliktir? diye sordum. Üstadım şöyle dedi:

"Bu bir kinaye değil, apaçık bir kelamdır." Ben; "Bu kadar açık olmuş olsaydı sormazdım." deyince gülerek; "Ali bin Ebi Talib'e yönelik söylenmiştir." dedi. Ben; "Bu sözlerin hepsi Ali'ye mi söylenmiştir?" deyince de; "Evet oğlum, o sultandı." dedi.

İnsaflı beyler, ibret alınız ve insaf üzere hükmediniz. Eğer birisi sizin anne ve babanıza; tilki, tilkinin kuyruğu ve zinakar gibi sözler diyerek ihanet ederse, siz ondan rahatsız olmaz mısınız? Neden eleştirdiğimizi söylemeniz insafa sığar mı? Ama yine de imanımız sebebiyle sadece vaki olanları ve bizzat büyük alimlerinizin tasdik etmiş olduğu gerçekleri beyan ediyoruz.

Eğer birisi bu kadar cemiyet içinde size; "Hafız bey tilkidir, Şeyh de onun kuyruğudur, o falan fahişe kadın gibi konuşuyor!" derse rahatsız olup kızmaz mısınız?

Beyler, lütfen gözlerinizi kapamayın, insaf gözüyle Hz. Peygamber (s.a.a)'in mescidine bakın! Peygamber (s.a.a)'in mağara arkadaşı yaşlı bir adam halife adıyla Hazretin minberine çıkarak Ensar ve Muhacirler karşısında şöyle diyor: "(Haşa) Ali bin Ebi Talip tilkidir, Fatıma da tilkinin kuyruğudur (veya bazı ravilerin rivayetine göre tam tersi!) ve falan zinakar kadın gibi halkın arasında dolaşıyor!"

Emir'ul- Muminin Ali ve bizim mazlum büyük annemiz Fatıma (a.s)'ın halini artık siz düşünün! Allah-u Teala'ya and olsun ki, bunları naklederken bile tüm bedenim titriyor. Gördüğünüz gibi titreyerek ve yaşlı gözlerle konuşuyorum. Bu konuda daha fazla konuşacak halim kalmadı. Kalbimizde dert doludur, bırakın bunu başka bir zamana...

Acaba Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in sahabesi ve halifesi olan birinin, hak sözler karşısında böylesine sövüp sayması ve Peygamber (s.a.a)'in emanetleri ve gerçek müminler olan kimselere hakarette bulunması doğru muydu? Şüphesiz sövüp saymak acizlerin işidir.

Doğru bir sözü olmayan kimseler, karşısındakilere söverek kendilerini savunmaya çalışırlar! Hem de Hz. Ali gibi birine!...Tüm alimleriniz muteber kitaplarında Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Ali (a.s) hakkında şöyle buyurduğunu yazmışlardır:

"Ali hak iledir; hak da Ali ile dolaşıp durur."

Böylesi bir insana önce sövüyor, sonra da O'nu tüm fitnelerin kaynağı olarak gösteriyor!...

Ali'ye Eziyet Peygamber'e Eziyettir

Tüm alimlerinizin kitaplarında da yer alan Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Ali ve Fatıma (a.s) hakkında ümmetine yaptığı tavsiyelerin neticesi bu muydu? Halbuki bilindiği gibi Peygamber (s.a.a) onların her ikisi hakkında buyurmuştur şöyle buyurmuştur: "Onları inciten beni incitmiştir; beni inciten ise Allah'ı incitmiştir."

Yine buyurmuştur ki: "Ali'ye eziyet eden, bana eziyet etmiştir."

Ali'ye Sövmek Peygamber'e Sövmektir

Bunlardan da yücesi tüm muteber kitaplarınızda yer aldığı üzere Peygamber-i Ekrem (s.a.a) şöyle buyurmuştur:

"Ali'ye söven bana sövmüştür; bana söven ise Allah'a sövmüştür."

Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii Kifayet'ut- Talib kitabının 10. babının başlarında, İbn-i Abbas'tan müsned olarak uzunca bir hadis rivayet etmektedir; ki Ali'ye söven bir grup Şam ehline karşı şöyle buyurmuştur: "Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Ali'ye şöyle buyurduğunu duydum:

"Sana söven bana sövmüştür; bana söven ise Allah-u Teala'ya sövmüştür. Allah-u Teala'ya söven ise yüz üstü cehenneme atılacaktır."

Bu hadisten sonra müsned olarak rivayet etmiş olduğu diğer hadislerin tümü de Ali'ye sövenlerin küfrüne delalet etmektedir. Nitekim onuncu babını şöyle adlandırmıştır: "el-Bab'ul- Aşr-i fi Küfr-i Men Sabbe Aliyyen" (Ali'ye Sövenlerin Küfrü Hakkındaki Bab)

Hakeza Hakim, Müstedrek c. 3, s. 121'de bu mezkur hadisi, son cümle hariç olduğu gibi nakletmiştir.

Bu hadisler gereğince, Ali'ye sövenler Allah-u Teala ve Peygamber-i Ekrem'e sövmüşlerdir O'nlara sövenler ise (Muaviye, Emeviler, Hariciler ve Nasibiler gibi) mel'un ve ateş ehlidirler.

Bu kadar yeter sanırım, kıyamet geç de olsa gelecektir. Mazlum büyük annemiz

Hz. Fatıma (a.s) sessiz kalıp hesaplaşmayı kıyamet günü İlahi mahkemeye havale etmiş olduğu için biz de susuyoruz. Şimdi şahit olarak gösterdiğiniz hadisin (Biz peygamberler miras bırakmayız...) reddine dair getirdiğim delillere dönelim.

Hz. Ali, İlim ve Hikmet Kapısıdır

"Biz peygamberler miras bırakmayız" hadisinin merdut olduğu hakkındaki ikinci delilimiz ise Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in buyurduğu ve Sünni-Şii tüm Müslümanların ittifak etmiş olduğu şu hadistir: "Ben ilim şehriyim, Ali ise kapısıdır." Hakeza: "Ben hikmet eviyim Ali ise kapısıdır."

Akıl ve ilmin de gerektirdiği gibi Resulullah (s.a.a)'in ilim kapısı olan, O'ndan menkul hadisleri, özellikle de toplumun düzenini sağlayan miras gibi önemli hükümleri herkesten daha iyi ve kamil bilmek zorundadır. Aksi takdirde Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in ilim kapısının olmasının hiçbir manası kalmaz ve "İlim öğrenmek isteyen kapıdan gelmelidir." buyurmasına gerek olmazdı.

Sizin muteber kitaplarınızda yer alan hadislere göre, Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Hz. Ali'yi ümmetin en iyi hüküm vereni tanıtarak şöyle buyurmuştur: "Ali sizin en iyi hüküm vereninizdir."

Hz. Peygamber (s.a.a)'in, hüküm vermede herkesten üstün olduğunu buyurduğu birisinin miras ve hukuktan habersiz olması düşünülebilir mi? Peygamber (s.a.a)'in bu konudaki hükümleri, O'na söylememiş olması mümkün müdür? Halbuki bilindiği gibi hüküm veren bir insanın, mirasın da içinde bulunduğu tüm hukuk ve fıkıh hükümlerini bilmesi gerekir.

Özellikle Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in şahsi işi sayılan miras hükmünü, Hz. Ali gibi O Hazretin ilim kapısı olan birisinin duymamış olması, Evs bin Hatsan veya Ebu Bekir bin Kuhafe gibilerin duymuş olması mümkün müdür?

Acaba sizin aklınız şunu kabul ediyor mu ki sıradan bir insan bile tam güvendiği birisini kendine vasi kılıp da ailesine bırakacağı miraslar hakkında ona hiçbir beyanda bulunmasın ve öte yandan yabancı birine şöyle veya böyle yapmasını emretsin?!

Halbuki bilindiği gibi Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in bi'set nedeni, toplumu diri tutmak ve insanların dünya ahiret saadetini temin etmektir; Allah-u Teala da Hz. Ali'yi Peygamber (s.a.a)'in vasisi karar kılmıştır; Hz. Ali bundan da öte Peygamber (s.a.a)'in ilim ve hikmet kapısıdır. Tüm bunlara rağmen Hz. Peygamber (s.a.a)'in, toplum düzenini bozan böyle bir konuda Hz. Ali'ye bir şey söylememiş olması mümkün müdür?!

Şeyh: Bu iki konunun hiçbirisi bizce sabit değildir. Çünkü "Ben ilmin şehriyim" hadisini büyük alimlerimiz kabul etmemektedirler. Vesayet konusu da Ehl-i Sünnet

alimlerinin ekseriyeti tarafından red edilmiştir ve kesin değildir. Zira Buhari ve Müslim kendi Sahih'lerinde, diğerlerinin de büyük alimlerden müsned olarak rivayet ettiğine göre Ümm'ül- müminin Aişe şöyle demiştir:

"Peygamber (s.a.a) hasta yatağında yatarken başı göğsüme dayalıydı ve bu şekilde dünyadan göçtü."

Yani O Hazretin hiçbir şey vasiyet etmediğine şahit olmuştur. Peygamber (s.a.a) bir vasiyet etmiş olmuş olsaydı, Ümm'ül- müminin onu mutlaka duyar ve O'ndan rivayet ederdi. Dolayısıyla vasiyet konusu asla doğru değildir.

Davetçi: Mezkur hadis hakkında yanlıyorsun; zira her iki fırkanın da ittifak ettiği bir hadistir. Hatta tevatür derecesine yaklaşmıştır. Sa'lebi, Firuzabadi, Hakim Nişaburi, Muhammed Cezvi, Muhammed bin Cerir Taberi, Suyuti, Sehavi, Muttaki Hindi, Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii, Muhammed bin Talha eş-Şafii,

Kadı Fazl bin Ruzbehan, Menavi, İbn-i Hacer-i Mekki, Hatip Harezmi, Süleyman Kunduzi Hanefi, İbn-i Meğazili eş-Şafii, Deylemi, İbn-i Talha eş-Şafii, Mir Seyyid Ali Hemedani, Hafız Ebu Naim İsfahani, Şeyh'ul- İslâm Himvini, İbn-i Ebi'l- Hadid Mutezili, Taberani, Sibt bin Cevzi, imam Abdurrahman Nesai ve başkaları bunu rivayet etmişlerdir.

Vesayet konusu ve Peygamber (s.a.a)'den nakledilen rivayetler de tevatür derecesindedir. Dolayısıyla sadece inatçı, bağnaz ve taassup esiri insanlar reddedebilir.

Nevvab: Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in halifesi O'nun aile işleriyle de ilgilenen bir vasisi konumundadır. Nitekim halifeler hep bununla ilgilenmiş ve Peygamber (s.a.a)'in eşlerinin giderlerini karşılamışlardır. O halde Hz. Ali'yi vasiliğe özel olarak tayin ettiği nereden bellidir?

Davetçi: Doğru beyan ediyorsunuz, şüphesiz Peygamber (s.a.a)'in halifesi ve vasisi birdir. Daha önceki geceler hilafetin delil ve naslarını sizlere beyan ettim. Hz. Ali'nin vasiliği oldukça açık ve kesindir.

Başkaları hile ve desiselerle uğraşırken, Hz. Ali (a.s) Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in gusül, kefen ve defin işleriyle uğraşıyordu. Daha sonra da Resulullah (s.a.a)'in yanında bulunan emanetleri kendisi sahiplerine vermeye başladı. Bunlar bütün alimlerin ittifak etmiş olduğu şeylerdir.

Vesayet Hakkındaki Rivayetlerin Nakli

Sayın Şeyh'in bir daha; "Bizim alimlerimizin nezdinde bu hadis red edilmiştir" dememesi için bu mananın ispatı hakkında kısa olarak birkaç hadis nakletmek zorundayım:

1- İmam Sa'lebi Menakıb ve Tefsirinde, İbn-i Meğazili eş-Şafii, Menakıb'da, Mir Seyyid Ali Hemedani Meveddet'ül- Kurba'nın altıncı Meveddet'inde, ikinci halife Ömer bin Hattab'dan şöyle rivayet etmekteler: "Resulullah (s.a.a) ashabı arasında kardeşlik akdi yaptığında şöyle buyurdular:

"Bu Ali dünya ve ahirette kardeşimdir, ehlim nezdinde halifemdir, ümmetim arasında vasimdir, ilmimin varisidir, borçlarımın ödeyicisidir, onun malı benim malım, benim malım da onun malıdır, onun yararı benim yararım, onun zararı da benim zararımdır, onu seven beni sevmiştir, ona buğz eden bana buğz etmiştir."

2- Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi, Yenabi'ul- Mevedde kitabının 15. babını bu konuya ayırmış ve Sa'lebi, Himvini, Hafız Ebu Naim, Ahmed bin Hanbel, İbn-i Meğazili, Harezmi ve Deylemi'den Ali (a.s)'ın vesayetini ispat eden 20'den fazla rivayet nakletmiştir.

Bu rivayetlerden sadece bazısını siz beyler için nakletmek istiyorum. Şeyh Süleyman Belhi, Ahmed bin Hanbel'in Müsned'inden (Sibt bin Cevzi de Tezkiret'ul-Havas'il- Ümmet s. 26'da ve İbn-i Meğazili eş-Şafii de Menakıb'da bu rivayeti nakletmişlerdir) rivayet etmiş olduğu üzere Enes bin Malik şöyle diyor:

"Selman'a, vasisinin kim olduğunu Peygamber (s.a.a)'e sormasını söyledim. Selman da; "Ya Resulellah vasin kimdir?" diye sordu.

Resulullah da; "Ey Salman, Musa'nın vasisi kimdi?" diye sordu.

Salman; "Yuşa bin Nun idi" dedi.

Peygamber (s.a.a) de; "Benim vasim, varisim, borçlarımı ödeyen ve vaadime vefa gösteren Ali bin Ebi Talip'tir." diye buyurdu.

3- Muvaffak bin Ahmed'den, o da Bureyde'den Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmektedir: "Her nebinin bir vasi ve varisi vardır. Şüphesiz Ali de benim vasim ve varisimdir."

(Muhammed bin Genci eş-Şafii de Kifayet'ut-Talib s. 131, bab 62'de müsned olarak bu rivayeti nakletmekte ve şöyle demektedir: "Bu hadis, Şam Muhaddisi'nin de Tarih'inde rivayet etmiş olduğu güzel bir hadistir."

4- Şeyh'ul- İslâm Himvini'den, o da Ebuzer'den Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmektedir:

"Ben Peygamberlerin sonuncusuyum; ey Ali, sen de kıyamete kadar vasilerin sonuncususun."

5- Hatib-i Harezmi'den, o da Ümmü Seleme'den Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in

şöyle buyurduğunu rivayet etmektedir:

“Allah-u Teala her peygambere bir vasi seçmiştir; Ali de benden sonra Ehl-i Beytim, itretim ve ümmetim arasında benim vasimdir.”

6- İbn-i Meğazili Şafii’den, o da Asbeğ bin Nebate’den (Buhari ve Müslim’in de kendisinden rivayet etmiştir) Hz. Ali (a.s)’ın şöyle buyurduğunu rivayet etmektedir:

“Ey insanlar, ben yaratıkların İmamıyım ve mahlukatın en iyisinin vasisiyim. Doğru yola hidayet edici tertemiz itretin babasıyım. Ben Resulullah (s.a.a)’in kardeşi, vasisi, velisi, dostu ve habibiyim.

Ben müminlerin emiriyim. Eli, ayağı ve alnı akların (secde uzuvları nurlu olanların) önderiyim ve vasilerin efendisiyim. Benimle savaşmak Allah-u Teala ile savaşmak ve benimle barışmak Allah-u Teala ile barışmaktır. Bana itaat Allah-u Teala’ya itaattir. Benim velayetim Allah’ın velayetidir. Bana uyanlar Allah’ın dostlarıdır, benim yaranlarım Allah-u Teala’nın yaranlarıdır.”

7- Hakeza İbn-i Meğazili Şafii Menakıb’da Abdullah bin Mesud’dan naklen Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu nakletmektedir:

“Davet (risalet), ben ve Ali ile sona erdi; ikimiz de asla puta tapmadık; Allah-u Teala beni peygamber, Ali’yi de vasi karar kıldı.”

8- Mir Seyyid Ali Hemedani eş-Şafii Meveddet’ul- Kurba’nın 4. Meveddet’inde Utbe bin Amir-i Cehni’den şöyle rivayet etmektedir:

“Resulullah’a, Allah-u Teala’nın birliği, Muhammed’in peygamberliği ve Ali’nin vasiliği üzerine biat ettik. Dolayısıyla bu üçünden her birini terk edecek olursak kafir oluruz.”

9- Meveddet’ul- Kurba’da yer alan bir hadiste de Peygamber-i Ekrem (s.a.a) şöyle buyuruyor: “Şüphesiz Allah-u Teala her peygambere bir vasi karar kılmıştır. Şiys’i Adem’e, Yuşa’yı Musa’ya, Şem’un’u İsa’ya ve Ali’yi de bana vasi kılmıştır. Ali vasilerin en üstünüdür. Ben davet edici, Ali ise (hak ve hakikati) aydınlatıcıdır.”

10- Yenabi kitabının sahibi, Harezmi’nin Menakıb’ından Ebu Eyyub Ensari’nin şöyle dediğini rivayet etmektedir: “Resulullah (s.a.a) hastalanınca Fatıma (a.s) Hazretin yanına geldi ve sürekli ağlıyordu. Peygamber-i Ekrem (s.a.a) onun ağladığını görünce şöyle buyurdular:

“Ey Fatıma, Allah-u Teala’nın sana olan kerameti; herkesten önce İslâm’ı seçen, ilmi herkesten daha çok olan ve hilmi herkesten büyük olan birini sana eş olarak seçmesidir.

Allah Teala yeryüzü ehline baktı, onların arasından beni seçti ve beni peygamber olarak gönderdi. Yine yeryüzü ehline baktı, onların arasından eşin Ali'yi seçti ve O'nu seninle evlendirmemi ve kendime vasi kılmamı bana vahy etti."

İbn-i Meğazili Şafii Menakıb'da bu rivayetin devamında şu cümleleri de nakletmektedir:

"Ey Fatıma, biz Ehl-i Beyt'e, daha önce kimseye verilmeyen ve bizden sonra da kimsenin derk edemeyeceği yedi özellik verilmiştir: En büyük nebi bizdendir, o da senin babandır; vasimiz en üstün vasidir, o da senin eşindir; şehidimiz en hayırlı şehittir, o da amcan Hamza'dır; cennette istediği yere uçan iki kanatlı da bizdendir, o da amcan oğlu Cafer'dir; cennet ehlinin iki efendisi de bizdendir, onlar da senin oğullarındır.

Nefsim elinde olan Allah-u Teala'ya and olsun ki İsa bin Meryem, arkasında namaz kılacağı bu ümmetin Mehdi'si de senin evlatlarındandır."

İbrahim bin Muhammed Himvini de Feraid'de bu hadisi naklettikten sonra şu cümleleri de zikretmiştir:

"Yeryüzü zulümle dolduktan sonra Mehdi yeryüzünü adaletle dolduracaktır. Ey Fatıma, üzülme, ağlama; şüphesiz ki Allah-u Teala sana benden daha merhametli ve şefkatlidir. Bu da kalbimde olan yerin ve makamın sebebiyledir.

Allah-u Teala seni, soy açısından en büyük, halka en merhametli, eşit bölmede en adaletli ve hükümleri en iyi bilen biriyle evlendirmiştir."

Zan edersem Nevvab beyin itminanı sağlamak ve Şeyh'in yanlışlığını düzeltmek için Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'den rivayet ettiğim bunca hadis yeterlidir. Yoksa Hz. Ali (a.s)'ın vesayetini ifade eden pek çok nebevi hadis mevcuttur.

Resulullah (s.a.a) Vefat Ederken Başı Hz. Ali'nin Göğsü Üzerindeydi

Şeyh'in dediği gibi Peygamber-i Ekrem (s.a.a) vefat edince başı Ümm'ül- müminin Aişe'nin göğsünde değildi. Zira Ehl-i Beyt (a.s)'dan rivayet edilen sahih rivayetler, Şia ulemasının icması ve büyük alimlerinizin muteber kitaplarında yer alan rivayetler de bunu reddetmekteler.

Bütün bunlar Peygamber-i Ekrem (s.a.a) vefat edince başının Emir'ul- Müminin Ali'nin göğsü üzerinde olduğunu ve o saatlerde Hz. Ali'nin göğsüne ilim kapılarının açıldığı rivayet edilmektedir.

Şeyh: Hangi alimimizin kitabında böyle bir şey yer almıştır?

Davetçi: Lütfen Kenz'ul- Ummal'ın c. 4, s. 55'ine, yine c. 6, s. 400'üne, Tabakat-i

Muhammed bin Saad'ın c. 2, s. 51'ine, Müstedrek-i Hakim Nişaburi'nin, c. 3, s. 139'una, Telhis-i Zehebi'ye, Süneni İbn-i Ebi Şebye'ye, Kebir-i Taberani'ye, Müsned-i imam Ahmed bin Hanbel'in, 3. Cildine, Hafız Ebu Naim'in Hilyet'ul- Evliya kitabına ve diğer birçok muteber kitaplarınıza müracaat ediniz;

hepsinde farklı tabirlerle Ümm'ül- Müminin Ümmü Seleme, Cabir bin Abdullah Ensari ve diğerlerinden şöyle rivayet edilmiştir: "Peygamber-i Ekrem (s.a.a) vefat etmeden önce Hz. Ali'yi yanına çağırdı ve ruhu bedeninden çıkana dek mübarek başı O'nun göğsü üzerinde idi."

Bütün bu rivayetlerden daha önemlisi, bizzat Hz. Ali (a.s)'ın Nehc'ul- Belağa'de buyurmuş olduğu sözdür. İbn-i Ebi'l- Hadid, Nehc'ul- Belağa Şerhi'nin c. 3, s. 561'inde O Hazretin şöyle buyurduğunu kaydetmiştir:

"Resulullah (s.a.a) vefat edince başı göğsümdeydi; elimin üzerinde olduğu hadle ruhu bedeninde çıktı ve (teyemmüm için) ellerimi yüzüme sürdüm."

Aynı cild s. 590'da ise Hz. Ali (a.s)'ın Hz. Fatıma'yı defnedince Resulullah'a hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

"Şüphesiz seni mezara ben koydum, benim göğsümde can verdin."

Sağlam olan bütün bu deliller, Aişe'nin rivayetini reddetmektedir. Çünkü Aişe'nin eskiden beri Emir'ul- Muminin Ali'ye karşı katı kini vardı. İnşallah-u Teala önümüzdeki gecelerde bir fırsat bulursam, Aişe'nin Hz. Ali'ye düşmanlığını da beyan etmeye çalışacağım.

Vesayet Hususunda Araştırma

Bütün bu hadisler ışığında Nevvab beyin "Halife varken vasiye ne gerek var?" itirazına da cevap verilmiş oldu. Zira eğer insan, biraz olsun insafla bu menkul hadislere bir bakacak olursa ve özellikle de,

"Büyük peygamberlerin vasilerini tayin eden Allah-u Teala, Ali'yi benim vasim karar kıldı" hadisine dikkat edecek olursa, bu vesayetin sıradan bir aile vesayeti olmadığını çok kolay bir şekilde anlar. Çünkü buradaki vesayetten maksat, ümmetin ferdi ve toplumsal tüm işlerini yöneten hilafettir. Yani nübüvvet makamından sonra gelen vesayet makamıdır.

Hz. Ali (a.s)'ın vesayet makamı bütün büyük alimlerinizin de kabul etmiş olduğu bir şeydir. Bunu sadece, Hz. Ali (a.s)'ın bütün faziletlerini reddeden bir avuç bağnaz insanlar red etmiştir.

Nitekim İbn-i Ebi'l- Hadid Nehc'ül- Belağa Şerhi (Mısır baskısı) c. 1 s. 26 'da şöyle diyor:

“Bizim nezdimizde şüphesiz ki Ali Resulullah (s.a.a)’in vasisidir. Sadece inat ehli kimseler bunu red etmekteler.”

Vasiyete Değinen Bazı Sahabelerin Şiirleri

İbn-i Ebi’l- Hadid daha sonra Resulullah (s.a.a)’in ashabından birçok şiirler nakletmektedir ki hepsi de Hz. Ali (a.s)’ın vesayetini beyan etmektedir. Bu şiirlerden ikisi ümmetin alimi Abdullah bin Abbas’ın şu şiirleridir:

Resulullah’ın vasisi, O’nun ailesinin büyüklerindendir

Savaşacak birisi var mıdır? denildiğinde O’nun kahramanıdır.

Yine Huzeyme bin Sabit’ten (Zü’ş- şehadeteyn), onun kendi şiirlerinde şöyle dediği nakledilmiştir:

Resulullah’ın vasisi O’nun ailesinin büyüklerindendir.

Sen de O’nun, o makama sahip olduğuna şahidisin.

Sahabi olan Ebu’l- Heysem bin Teyyan da bir şiirinde şöyle diyor:

Vasi, bizim İmam ve velimizdir.

Gizlilik zâyi oldu, sırlar ise açığa çıktı.

Maksadın ispatı için bu kadarıyla yetiniyoruz. İstediğiniz takdirde bu babdaki diğer şiirlere de müracaat edebilirsiniz. Eğer usanmayacağınızı bilseydim, Hz. Ali (a.s)’ın vesayetini ifade eden daha birçok şiir de naklederdim.

Bunlardan da anlaşıldığı üzere bu vesayet makamı nübüvvet makamından sonra gelen İlahi bir hilafet makamıdır.

Şeyh: Eğer bu rivayetler doğruysa neden kitaplarda Resulullah (s.a.a)’in Ali (k.v) ile ilgili vasiyetnamesini göremiyoruz? Halbuki bilindiği gibi Ebu Bekir ve Ömer’in bile vasiyetleri kitaplarda yer almıştır.

Davetçi: Hz. Ali (a.s)’ın vasilik konusu ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in velayet makamıyla ilgili emirleri, büyük Şia alimlerinin muteber kitaplarında Ehl-i Beyt (a.s) kanalıyla tevatür derecesinde yer almıştır.

Ama bilindiği gibi ilk gecede karar alındığı üzere sadece kendi kitaplarımızdan delil getirmemek için bizzat kendi muteber kitaplarınızda yer alan ve şu anda zihnimde kalan bazı rivayetleri zikretmek istiyorum.

Vasiyet Düsturuna İşaret

Eğer Resulullah (s.a.a) (s.a.a)'in vasiyeti ve Emir'ul- Muminin Hz. Ali (a.s) hakkındaki düsturlarıyla ilgili bütün hadisleri görmek isterseniz, lütfen şu kitaplara müracaat ediniz:

Tabakat-i İbn-i Sa'd c. 2, s. 61 ve 63, Kenz'ul-Ummal c. 4 s. 54, yine c. 6, s. 155, 393 ve 403, Müsned-i imam Ahmed bin Hanbel c. 4 s. 164, Müstedrek-i Hakim c. 3, s. 59 ve 111, Sünen ve Delail-i Beyhaki, İstiab-i İbn-i Abdulbirr,

Kebir-i Taberani, Tarih-i İbn-i Merduye... ve diğer birçok alimleriniz de farklı zamanlarda ve farklı tabirlerle Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in bu konudaki beyanlarını nakletmişlerdir.

Mükerreren zikredilen ibaretlerin özeti de Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in şu sözüdür:

"Ya Ali! Sen benim kardeşim, vezirim, borçlarımı ödeyen, vaatlerime vefa gösteren ve zimmetimi beri kılan kimsesin; sen beni yıkayacak, borçlarımı ödeyecek ve beni mezara koyacaksın."

Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'den bu tür açık rivayetler oldukça çoktur. Hepsi de Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in vasiyetine amel etme nişanelerinin eserleridir. Nitekim Hz. Ali (a.s) vasiyet gereğince Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'i gusletmiş, kefenlemiş ve mezara koymuştur; Abdurrezzak'ın Cami'de rivayet ettiğine göre Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in beş yüz bin dirhem borcunu da eda etmiştir.

Şeyh: Kur'ân-ı Kerim'de şöyle bir düstur vardır:

"Birinize ölüm geldiği zaman, eğer bir hayır bırakacaksa, anaya, babaya, yakınlara uygun bir biçimde vasiyet etmek Allah'tan korkanlar üzerine bir hak olarak farz kılınmıştır."[19]

Bu ayet gereğince Peygamber-i Ekrem (s.a.a) vefat zamanında vasiyet etmeli ve vasisini tayin etmeliydi. O halde neden Resulullah (s.a.a) vasiyet etmedi. Halbuki bilindiği gibi Ömer ve Ebu Bekir bile vasiyet etmişlerdir.

Davetçi: Evvela; "Birinize ölüm geldiği zaman" cümlesinden kasıt, ölümü görmek (can vermek) anı değildir. Zira o anda insan şuurunu kaybetmekte ve bu vazifesiyle tam amel edememektedir. Dolayısıyla ayetten maksat, yaşlılık, beden takatsizliği ve hastalıktan dolayı ölümün alametleridir.

İkinci olarak; bu sözleriniz beni büyük bir üzüntüye boğdu ve asla unutamayacağım büyük bir musibeti aklıma getirdi.

O büyük musibet şudur ki bizim büyük ceddimiz Resulullah (s.a.a) vasiyet ayetlerinin takibinde vasiyeti pekiştirmek için şöyle buyurmuştur:

“Kim vasiyet etmeden ölürse, cahiliye ölümüyle ölmüş olur.”

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ümmetinden hiç kimsenin vasiyetsiz ölmesini, öldükten sonra da geriye kalanların ihtilafa düşmesini istemiyordu.

Ama bilindiği gibi Peygamber (s.a.a) 23 yıl boyunca Allah-u Teala’nın kendine vasi tayin etmiş olduğu kimseyi ümmete hatırlatmış ve bunu açıkça beyan etmiştir. Ölüm anında da, ümmetin savaş, ihtilaf ve dalalete düşmesini önleyebilmek için, bu müddet içerisinde söylemiş olduğu sözleri bu vesileyle kemale erdirmek istedi.

Ama ne yazık ki siyaset oyuncuları buna ve İlahi görevini yapmasına mani oldular. Dolayısıyla siz de burada; Peygamber (s.a.a) neden ölüm anında vasiyet etmedi? diye itiraz ediyorsunuz.

Peygamber (s.a.a)’in Emrine İtaat Etmek Farzdır

Şeyh: Zan edersem bu beyanlarınız asla doğru değildir. Zira hiç kimsenin Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’e engel olabileceğini sanmıyorum. Nitekim Kur’ân da şöyle buyuruyor:

“Peygamber’in size verdiğini alın ve nehiy ettiğinden de sakının.”[20]

Hakeza birçok ayette de Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’e itaat edilmesini emrederek şöyle buyurmuştur: “Allah’a ve resule itaat edin.”

Şüphesiz Resulullah (s.a.a)’in emrine itaat etmemek küfürdür. Dolayısıyla hiçbir sahabe Peygamber (s.a.a)’in vasiyetine engel olmamıştır. Bu tür rivayetler, ümmetin Peygamber (s.a.a)’in emrine itinasızlık göstermesini sağlamak için din düşmanlarının uydurduğu iftira ve yalanlardır.

Peygamber’in Vasiyet Etmekten Alı Koyulması

Davetçi: Lütfen kasıtlı olarak gaflet etmeyin. Bu uydurma bir rivayet değildir. Aksine Müslümanların genelinin sıhhatinde ittifak etmiş olduğu hadislerdir.

Hatta muhaliflerin delil olarak gösterebileceği bir rivayeti nakletmek hususunda oldukça dikkatli davranan Buhari ve Müslim bile kendi Sahihlerinde, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in ölüm anında şöyle buyurmuş olduğunu rivayet etmişlerdir:

“Bana kağıt kalem getirin de asla sapıklığa düşmeyeceğiniz şeyleri yazayım.”

Orada bulunanlardan bazıları bir şahısın (küframiz) sözlerine aldanarak bağırıp çağırmakla vasiyetin yazılmasına mani oldular. Resulullah (s.a.a)’in huzurunda öylesine gürültü ve ses çıkardılar ki, Peygamber (s.a.a)’in kalbi kırıldı ve rahatsız bir şekilde onları yanından dışarı çıkarttı.

Şeyh: Ben inanamıyorum; kim böyle bir cesarette bulunabilir? Kim Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in sözüne karşı durabilir? Halbuki bilindiği gibi sıradan bir Müslüman bile vasiyet edecek olursa hiç kimse ona engel olamaz.

Nerede kaldı ki Peygamber-i Ekrem (s.a.a) gibi itaati farz ve muhalefeti küfrü gerektiren birisine mani olsunlar! Zira büyüklerin vasiyeti doğru yola erişme vesilesidir ve hiç kimse ona engel olamaz. Nitekim Ebu Bekir ve Ömer (r.z) de vasiyet ettiler ve hiç kimse onlara engel olmadı. Dolayısıyla böyle bir rivayete asla inanamam.

Davetçi: İnanmamakta haklısınız; sadece siz değil her Müslüman şaşırmaktadır. Hatta bunun da ötesinde bu olayı duyan herkes şaşırmaktadır. Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ömrünün son anlarında ümmetini dalaletten kurtarmak ve onlara doğru yolu göstermek için bir vasiyette bulunmak istiyor, ama ona engel oluyorlar. Lakin bu olay gerçekleşmiş ve Müslümanları büyük bir gam ve hüzne boğmuştur.

İbn-i Abbas'ın Peygamber'in Vasiyetine Engel Olunmasına Ağlaması

Buna sadece ben ve sizler üzülmüyoruz. Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in ashabı da bu musibete ağlamıştır. Nitekim Buhari, Müslim ve diğer büyük ve değerli alimleriniz de Abdullah bin Abbas'ın ağladığını ve sürekli şöyle dediğini kaydetmişlerdir: "Perşembe günü, ah ne perşembe günü!" Abdullah bin Abbas bunu söylerken hüngür hüngür ağlıyordu; öyle ki gözyaşları yeri ıslatıyordu.

Ona; "Perşembe günü ne olmuş ki böylesine ağlıyorsun?" dediklerinde şöyle diyordu: "Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ağır hastalanınca ümmetini, yazacağı vasiyetle sapıklıktan korumak için kalem kağıt istedi.

Ama orada bulunanlardan bazıları O'na engel oldular. Bundan da öte; "Hezeyan ediyor!" dediler. İşte o gün asla unutulmayacak olan Perşembe günüydü. Peygamber (s.a.a)'e engel olmalarının yanı sıra küstahça çirkin laflar da kullandılar!"

Şeyh: Kim Resulullah (s.a.a)'in vasiyetine engel oldu?

Davetçi: İkinci Halife Ömer bin Hattab engel oldu.

Şeyh: Böylesine açıkça konuşarak fikrimi rahat ettiğiniz için çok memnun oldum; zira bu tür beyanlardan çok rahatsızlık duyuyordum. Bu tür rivayetlerin Şii halkın uydurması olduğunu sanıyorum.

Ama sizin ihtiramınızı koruyarak bunu size karşı beyan etmek istememiştim. Şimdi içimde olanı beyan ediyorum ve size tavsiye ediyorum ki bu tür uydurma haberlere inanmayın.

Davetçi: Ben de size tavsiye ediyorum ki düşünmeden hemen red veya kabul etmeyin; zira gerçekler ortaya çıkınca rahatsızlık duyarsınız. Ama bu konuda da acele davrandınız. Hiç düşünmeden eski adetiniz üzere bize kötümser baktığınızdan dolayı temiz Şii Müslümanları hadis uydurmakla suçladınız.

Halbuki defalarca da dediğim gibi biz Şiiler hadis uydurma gereğini duymuyoruz. Zira bizzat kendi kitaplarınızda, bizim lehimize olan ve inançlarımızı ispat eden sayısızca deliller vardır.

Peygamber'in Vasiyetine Engel Olunduğunu Bildiren Rivayetin Kaynakları

Bu konuda da muteber alimlerinizin kitaplarına baş vuracak olursanız, büyük alimlerinizin de bunu rivayet ettiğini görürsünüz. Örneğin: Buhari Sahih'in c. 2, s. 118'inde, Müslim Vasiyyet kitabının sonunda,

Hamidi Cem'un Beyn'es- Sahihayn'de; imam Ahmed bin Hanbel Müsned'in c. 1, s. 222'sinde, İbn-i Ebi'l- Hadid Nehc'ul- Belağa Şerhi'nin c. 2, s. 563'ünde, Kirmani Şerh-u Sahih-i Buhari'de, Nevevi Şerh-u Sahihi Müslim'de, İbn-i Acer Savaik'te, Kadı Ebu Ali, Kadı Ruzbehan, Kadı Ayyaz, imam Gazali,

Kutbuddin Şafii, Muhammed bin Abdulkerim Şehristani, İbn-i Esiri, Hafız Ebu Naim İsfahani, Sibt bin Cevzi ve bilahare birçok büyük ve değerli alimleriniz söz konusu elemli olayı tasdik ederek şöyle demişlerdir: Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Veda Haccından döndükten sonra hastalandı ve bir grup sahabe Resulullah'ın ziyarete gidice Hazret;

"Bana kağıt kalem getirin, size benden sonra asla sapmayacağınız şeyler yazayım."

İmam Gazali Sırr'ul- Alemin kitabının 4. makalesinde (Sibt bin Cevzi de Tezkire s. 36'da kendisinden rivayet etmiştir) ve diğer alimleriniz de kendi kitaplarında Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

"Bana kağıt kalem getirin size benden sonra işlerin zorluğunu kaldırıcı ve size gerekli olan şeyleri yazayım."

Bazı rivayetlerde ise şöyle yer almıştır:

"Size benden sonra ihtilafa düşmeyeceğiniz bir şeyler yazayım." Ömer ise şöyle dedi: "Bırakın bu adamı; şüphesiz O hezeyana kapılmıştır! Allah'ın kitabı bize yeter!"

Orada bulunan ashab ikiye bölündü; bazıları Ömer'i, bazıları da Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'i savundu. Derken orada birbirlerine girerek seslerini yükselttiler. Büyük bir ahlak abidesi olan Peygamber-i Ekrem (s.a.a) rahatsız olarak şöyle buyurdular:

“Kalkın yanımdan, benim yanımda kavga etmek doğru değildir.”

Bu, bizzat Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in huzurunda vuku bulan Müslümanların ilk fitnesiydi ve bu fitne Hz. Peygamber (s.a.a)’in 23 yıllık onca zahmetlerinin ardından vaki oldu.

Bu fitne ve bölünmeye ise Ömer sebep oldu; nifak ve ihtilaf tohumlarını ekti, Müslümanları ikiye böldü. Bu güne kadar da böyle devam etmiş ve şu anda da işte burada Müslüman kardeşleri birbirinin karşısına dikmiştir.

Şeyh: Sizin gibi edepli ve ahlaklı birinden ikinci halife için böylesine sözler söylemenizi hiç beklemiyordum.

Davetçi: Allah aşkına, (yersiz) sevgi ve nefretinizi bir kenara bırakın, kötü bakan gözlerinizi kapatın ve insaf üzere konuşun. Acaba inkarınız karşısında bizzat kendi kitaplarınızdan tarihi gerçekleri nakletmekle ben mi küstahlık yaptım,

yoksa Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’e böylesine cesaret edip ağır konuşan Ömer mi? Ömer vasiyetin yazılmasına engel oldu, fitne ve fesat çıkardı, Peygamber (s.a.a) gibi hasta birinin başı ucunda sesini yükseltti ve adeta söverek şöyle dedi: “Bırakın bu adamı, O hezeyana kapılmış!”

Bu konuda Şair ne de güzel söylemiş:

Benim gözümdeki dikeni görüyorsun.

Ama kendi gözündeki hurma dalını görmüyorsun.

Halbuki Allah-u Teala şöyle buyuruyor:

“Muhammed sizden birinizin babası değildir, fakat o Allah’ın Resulü ve Peygamberlerin sonuncusudur.”[21]

Yani Peygamber’i ismiyle çağırmayın; O’na “Resulullah” deyin. Ama bilindiği gibi Ömer edep ve İlahi emre riayet etmeksizin ismiyle çağırmaktan öte O Hazrete işaret ederek “bu adam” diye hitap etmiştir. İnsaf üzere söyleyin, ben mi küstahlık ettim, yoksa Ömer mi?

Şeyh: “Le Yehcur” kelimesinin hezeyan etmek manasına geldiği nereden belli ki cesaret ve küstahlık sayılsın.

[1] - “Na’sel” sözlükte; yaşlı ahmak ve erkek sırtlan anlamına gelir. (Çev.)

[2] - Nitekim İbn-i Hacer-i Mekki de “Savaik” kitabının 9. babının sonunda, s. 72’de bunu rivayet etmiştir.

[3] - Bakara/219.

[4] - Maide/90.

[5] - Nahl/91.

[6] - Rad/25.

[7] - Tevbe/119.

[8] - Berasa camisi, şimdi de Bağdat'la Kazemey arasında meşhurdur.

[9] - Maide/3.

[10] - Ahzab/6.

[11] - Ra'd suresinin 25. ayetinde Allah Teala şöyle buyuruyor: "Allah'a verdikleri sözü, onu kesin olarak onayladıktan sonra bozanlar, Allah'ın bağlanmasını emrettiği bağları (akrabalık bağlarını) kesip koparanlar ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlar; işte onlar, lanet onlar içindir ve yurdun kötü olanı da onlar içindir."

[12] - İsra/26.

[13] - Neml/16.

[14] - Meryem/5-6.

[15] - Enbiya/89-90.

[16] - Enfal/75.

[17] - Nisa/11.

[18] - Bakara/180.

[19] - Bakara/180.

[20] - Haşr/7.

[21] - Ahzap/40.

SEKİZİNCİ OTURUM (2. Kısım)

Taassup İnsanı Kör Ediyor

Davetçi: Bütün edebiyatçılar, müfessirler ve özellikle de büyük alimleriniz, örneğin;

İbn-i Esir Cami'ul- Usul'da, İbn-i Hacer Şerh-u Sahih-i Buhari'de, Sahih yazarları ve diğerleri de bu kelimenin hezeyan etmek manasına geldiğini kabul etmişlerdir.

Evet beyler insan apaçık gerçekleri açıkça görebilmek ve yersiz savunmaya kalkışmamak için bağnazlık ve inattan uzak durmalıdır.

Acaba Kur'ân-ı Kerim'in; "O'na Resulullah (s.a.a) ve Hatem'ul- Enbiya deyin" emrine rağmen, "bu adam hezeyan ediyor" diyerek Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in makamını küçük düşüren bu insan Kur'ân-ı Kerim ve edebe aykırı davranmamış mıdır?

Halbuki bilindiği gibi Peygamber (s.a.a) son nefesine kadar nübüvvet ve ismet makamından ayrılmamıştır. Özellikle de tebliğ ve doğru yola erişme yolunda hezeyana kapılmamıştır. Bunun aksini iddia eden ise onu tanımamış ve iman etmemiştir.

Şeyh: Acaba Ömer gibi birine tanımazlık ve imansızlık isnadında bulunmak doğru mudur?

Davetçi: Evvela; neden Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'e; "Bu adam hezeyan ediyor" denildiğini duyduğunuzda rahatsız olmadınız? Halbuki her Müslüman bunu duyduğunda rahatsız olmalıdır. Ama bilindiği gibi nihai makamı sadece Resulullah (s.a.a)'in ashabı olmaktan ibaret olan ve sonraları sıradan insanlar tarafından başa geçirilen birine karşı bir laf söylendiğinde hemen rahatsız oluyorsunuz.

Oysa bu söz benim düşüncem de değildir, akıllı ve bilgili her insan (nerede kaldı ki güzel kalpli ve temiz fıtratlı Müslümanlar) bu olayı duyunca; "İman etmiş olan bir insan, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'e böyle söylemez" diye düşünmektedir.

Ehl-i Sünnet Alimleri de "Hezeyan" Kelimesini Söyleyenin Risalet Makamına İnanmadığını İtiraf Etmekteler

Nitekim Kadı Ayyaz Şafii Kitab'uş- Şifa'da, Kirmani Şerh-i Sahih-i Buhari'de, Nevevi Şerh-i Sahih-i Müslim'de ve birçok insaflı alimleriniz kendi kitaplarında şöyle demişlerdir: "Bu sözü her kim söylemişse, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'e iman etmemiş ve O'nun yüce risalet makamını tanımamıştır.

Zira mezhep imamlarına göre Peygamberler insanları doğru yola eriştirme ve irşat etme makamında gayb alemiyle irtibat halindedirler. Dolayısıyla sağlığında da hastalık halinde de emirlerine itaat edilmesi icap eder. Dolayısıyla O Hazrete böylesine küstahlıkla muhalefet etmek, O'nun büyük makamını tanımamaktır."

İslam'da Peygamber (s.a.a)'in Huzurunda Çıkarılan İlk Fitne

Ömer'in fitne ve nifak yarattığını söyleyen sadece ben değilim. Bizzat insaf sahibi

alimleriniz de bunu tasdik etmişlerdir. Nitekim büyük alim Hüseyin Meybudi Divan şerhinde şöyle diyor:

“İslâm’da vuku bulan ilk fitne, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in huzurunda vuku buldu. Peygamber (s.a.a) hasta yatağında vasiyet etmek isteyince, Ömer ona engel oldu ve böylece Müslümanların arasında fitne ve ihtilaf çıkmasına sebep oldu.”

Şehristani de Milel ve Nihel kitabının dördüncü mukaddimesinde şöyle diyor: “İslâm’da vuku bulan ilk hilâf, Ömer’in, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in kağıt kalem isteyerek vasiyet yazmasına mani olmasıdır.” İbn-i Ebi’l- Hadid de Nehc’ul Belağa Şerhi’nin c. 2 s. 563’ünde bu manaya işaret etmiştir

Şeyh: Eğer Ömer bu sözü söylemişse de saygısızlığından söylememiştir. Bunlar insanın bedensel bir özelliğidir ki insan hastalanınca hezeyana kapılır ve bu durumda Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ile diğer insanlar arasında hiçbir fark yoktur.

Davetçi: Sizin de bildiğiniz gibi Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in özel sıfatlarından biri ismet (masumiyet)tir; ki ölünceye kadar Peygamber (s.a.a)’den ayrılmaz. Özellikle de insanları irşat ve doğru yola hidayet etme makamında; “Sizin sapıklığa düşmemeniz için size bir şeyler yazmak istiyorum” deyince...

Dolayısıyla doğru yola hidayet etme ve irşat makamında olduğu için de ismet makamındaydı ve Allah-u Teala ile irtibat halindeydi. Nitekim Kur’ân şöyle buyuruyor:

“Peygamber heva heves üzere konuşmaz, o (söz) vahy edilen bir vahiydir.”

Hakeza: “Resulün size verdiklerini alın.”

Hakeza: “Allah’a ve Resulüne itaat edin.”

Bu ve benzeri ayetler sizlere gerçekleri göstermektedir. Dolayısıyla bilmeniz icap eder ki ümmetin hidayeti için istenilen kağıt ve kaleme engel olmak Allah-u Teala’ya muhalefettir.

Şüphesiz hezeyan kelimesi açıkça bir sövüştür; “bu adam” tabiri de apaçık bir ihanettir. Lütfen insaflı olunuz. Eğer birisi bir topluluk arasında size işaret ederek; “bu adam hezeyan ediyor” derse, ne düşünürsünüz?!

Üstelik bizler masum da değiliz, hezeyana da kapılabiliriz. Size söylenen bu lafı edep ve saygı mı kabul edersiniz, yoksa ihanet ve hakaret mi?

Eğer edepsizlik ve saygısızlık sayarsanız, Peygamber’e nispet daha büyük edepsizlik ve saygısızlıktır. Dolayısıyla Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’e bu lafı söyleyenden uzak durmak, her Müslümanın görevidir.

Halbuki Allah-u Teala Kur'ân'da apaçık Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'i, Resulullah ve Hatem'un- Nebiyyin olarak anmaktadır.

Lütfen sevgi, nefret ve bağnazlığı bir kenara bırakın. Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'i Resulullah ve Hatem'un- Nebiyyin diye çağırmayan, O'na saygı göstermeyen ve hatta; "bu adam hezeyana kapılmış" diyen birisi hakkında akıl ve insafınız neyi hükmetmektedir?

Şeyh: Faraza ki hata yapmıştır, Peygamber (s.a.a)'in halifesi olduğu hasebiyle dini korumak için içtihatta bulunmuştur. Dolayısıyla af edilebilir bir şeydir.

Davetçi: Evvela; Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in halifesi olduğu için içtihatta bulunduğunu söylemekle haksızlık ediyorsunuz. Zira Ömer bu lafı söyleyince halife değildi. Hatta hilafet rüyasını bile görmemişti.

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) vefat edince hızlı bir şekilde bildiğiniz bir yolla Ebu Bekir halife seçildi. Sonraları da tehdit, öldürme, evini ateşe verme ve benzeri yollarla herkes teslim olmaya zorlandı. Bundan iki yıl üç ay gibi bir süre sonra Ebu Bekir ölüm anında Ömer'i halife tayin etti.

İkinci olarak; halifenin içtihatta bulunduğunu söylemekle ilginç bir beyanda bulundunuz. Nass karşısında içtihatta bulunmanın manası yoktur; bu affedilmeyecek bir hatadır.

Üçüncü olarak; dini korumak için engellediğini söylemeniz de çok ilginçtir. İlim ve insafınız bağnazlığınızın esiri olmuştur!

Beyler, dini korumak Resulullah (s.a.a)'in görevi mi, yoksa Ömer bin Hattab'ın mı? Acaba Resulullah (s.a.a) gibi biri, ümmet için yazmak istediği bir vasiyetin yazılmasının dine aykırı olup olmadığını bilmiyor da Ömer bin Hattab mı biliyor ki dini korumak için o vasiyetin yazılmasına engel oluyor?! Aklınız bunu kabul ediyor mu? Ey basiret sahipleri ibret alın!

Siz de biliyorsunuz ki, dinin zaruriyatı hususunda hata etmek affedilmeyecek büyük bir hatadır.

Şeyh: Her halde Ömer (r.z), Resulullah (s.a.a)'in bir şey yazmasından ihtilaf çıkacağını anlamıştı. Bu yüzden Peygamber (s.a.a)'in yararını umarak kağıt ve kalem getirilmesine mani oldu.

Özrü Kabahatinden Daha Kötü

Davetçi: Özrü kabahatinden daha büyük bir şey söylediniz. Değerli büyük üstadım Hacı Şeyh Muhammed Ali Kazvini şöyle diyordu: "Bir hatayı düzeltmek isterlerken yüz hata yapıyorlar." Aynen siz de halifenin apaçık bir hatasını savunmak için

birçok hatalara düşüyorsunuz.

Söylediklerinizden anlaşıldığı üzere sanki Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ismet ve gayb alemiyle irtibat makamına sahip olduğu halde- ümmetin doğru yola erişme ve irşadı hususunda haşa sanki ümmetin salahını ve zararını düşünemiyordu da dolayısıyla Ömer Peygamber (s.a.a)'in hayrını düşünüyordu! Eğer alicenabınız şu ayet hakkında:

"Allah ve Resulü bir işe hüküm verdiği zaman, inanmış bir erkek ve kadına o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim Allah ve Resulüne karşı gelirse apaçık bir sapıklığa düşersiniz."[1] iyice düşünecek olursanız, kesinlikle sözünüzü geri alacak ve Ömer'in yaptığı şeyi anlayacaksınız.

Zira Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in emrine uymamak, vasiyetine engel olmak ve hezeyana kapıldığını söylemek, Peygamber (s.a.a)'i oldukça rahatsız etmiş ve dolayısıyla onları yanından dışarı çıkartmıştır.

Şeyh: Halifenin Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in iyiliğini düşündüğü, "Allah-u Teala'nın kitabı bize yeter" sözünden anlaşılmaktadır.

Davetçi: Aksine bizzat bu söz, Kur'ân'ı iyi bilmemenin veya kasten Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'i incitmenin ve arzularına muhalif olan işleri engellemek istemenin göstergesidir.

Zira eğer Kur'ân hakkında yeterli bir bilgiye sahip olmuş olsaydı, Kur'ân-ı Kerim'in tek başına işlerin idaresi için yeterli olmadığını anlardı. Çünkü Kur'ân, ahkamın külliyatını beyan edip detayını bir açıklayıcıya havale eden mücmel ve mucez olan sağlam bir kitaptır.

Kur'ân'daki o mücmel ve kulli hükümlerin de nasih, mensuh, muhkem, müteşabih, genel, özel, mutlak, mukayyet, mücmel ve müevvel olanları vardır. Sıradan bir insanın, İlahi bir feyiz ve rabbani bir açıklayıcının açıklaması olmaksızın az lafızlı ve çok manalı bir kitap olan Kur'ân'dan istifade etmesi nasıl mümkün olabilir?

Bundan da öte, eğer Kur'ân tek başına yeterli olmuş olsaydı o halde neden Kur'ân; "Resulün verdiğini alın ve nehy ettiğinden sakının." diye buyuruyor?

Hakeza şöyle buyuruyor: "Onu Resule veya kendilerinden olan emir sahiplerine götürselerdi, onların arasından işin içyüzünü anlayanlar, onun ne olduğunu bilirlerdi."[2]

Dolayısıyla Kur'ân tek başına yeterli değildir. Kur'ân-ı Kerim'in gerçek müfessirleri olan Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Ehl-i Beyti'nin açıklayıcı beyanları da gereklidir.

Nitekim Şii ve Sünni'nin üzerinde ittifak etmiş olduğu üzere Peygamber-i Ekrem

(s.a.a) önemine binaen defalarca, hatta ölüm döşeğinde bile şöyle buyurmuştur:

“Sizlere iki değerli emanet bırakıyorum: “Kur’ân-ı Kerim ve İtretim olan Ehl-i Beytimi. Bunlar havuzun başında yanıma gelinceye kadar birbirlerinden asla ayrılmazlar. Onlara sarılacak olursanız kurtulur ve ebedi olarak sapıklığa düşmezsiniz.”

Sizin gibi zeki insanların neden düşünmediğine şaşıyorum. Halbuki bilindiği gibi Kur’ân hükmü gereği de; “Peygamber heva heves üzere konuşmaz, söylediği her şey kendisine vahy edilmektedir.”

Dolayısıyla bizzat Kur’ân kendisini ümmetin kurtuluş ve doğru yola erişmesi için yeterli görmüyor ve beyan makamında Ehl-i Beyt’le iç içe olduğunu ifade ediyor. Nitekim Peygamber-i Ekrem (s.a.a) de, Kur’ân-ı Kerim ve Ehl-i Beyt’e uyulduğu takdirde ümmetin sapıklığa düşmeyeceğini açıkça beyan etmiştir. Ama Ömer, Kur’ân-ı Kerim’in tek başına yeterli olacağını söylüyor.

Lütfen insaflı olunuz ve hak üzere hüküm veriniz. Bir taraftan Allah-u Teala’nın elçisi Kur’ân-ı Kerim ve Ehl-i Beyt’e sarılmak gerektiğini, bunların birbirinden ayrılmayacağını ve uyanlara doğru yola erişme vesilesi olacağını beyan ediyor;

diğer taraftan da Ömer Kur’ân-ı Kerim’in tek başına yeterli olduğunu, Ehl-i Beyt’i, hatta Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in yazılı hadislerini kabul etmediğini bile açıkça beyan ediyor.

Bunlardan hangisine uymak farzdır? Şüphesiz akıl sahibi hiçbir insan, Allah-u Teala ile irtibat halinde olan Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’i bir kenara bırakıp Ömer’i kabul etmek gerektiğini söyleyemez.

Sizler neden Ömer’in sözünü tutup Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in sözünü bir kenara attınız? Eğer gerçekten Kur’ân tek başına yeterli oldaydı Kur’ân şöyle buyurur muydu?: “Eğer bilmiyorsanız zikir ehline sorun.”[3]

Görüldüğü gibi Kur’ân “Zikir ehli”ne sorulmasını emrediyor. Bu ayetteki “Zikir ehli” Peygamber-i Ekrem ve O’nun tertemiz Ehl-i Beyti’dir.

Nitekim önceki gecelerde arz ettim ki, sizin Suyuti gibi birçok büyük alimleriniz, bu ayetteki “Zikir ehli”nden maksadın Kur’ân-ı Kerim’in dengi olan Ehl-i Beyt (a.s) olduğunu beyan etmişlerdir.

Lütfen sözlerimize kötü gözle bakmayın ve sadece bizim bu sözleri eleştirdiğimizi zan etmeyin. İnsaf sahibi büyük alimleriniz de Ömer’in bu sözlerini eleştirmekteler.

PESAVER GECELERI PESAVER GECELERI

Kutbuddin Şirazi'nin Ömer'in Sözlerine İtirazı

Nitekim büyük alimlerinizden olan Kutbuddin Şafii Şirazi, Keşf'ul- Ğuyub'da şöyle diyor:

"Açıktır ki kılavuzsuz yolu bulmak mümkün değildir. Ömer'in; 'Allah'ın kitabı aramızdadır, kılavuza ihtiyacımız yoktur' şeklindeki sözüne şaşırıyorum. Ömer'in bu sözü; tıp kitapları yanımızdadır, doktora ihtiyacımız yoktur söyleyen kimsenin sözü gibidir. Şüphesiz ki bu söz yanlıştır ve kabul edilemez. Zira herkes tıp kitaplarından anlayamaz ve mutlaka o ilmi bilen bir tabibe başvurması icap eder.

Kur'ân-ı Kerim de böyledir; kendi fikriyle Kur'ân'dan istifade edemeyenler de, Kur'ân ilmine sahip olanlara müracaat etmelidirler. Nitekim Kur'ân açıkça şöyle buyuruyor:

"Onu Resule veya kendilerinden olan emir sahiplerine götürselerdi, onların arasından işin içyüzünü anlayanlar, onun ne olduğunu bilirlerdi."[4]

Gerçek kitap ilim ehlinin göğsüdür. Nitekim Kur'ân da şöyle buyuruyor:

"Hayır o (Kur'ân), kendilerine ilim verilenlerin sinelerinde (yer eden) apaçık ayetlerdir."[5]

Bu yüzden Hz. Ali (a.s) da şöyle buyurmuştur:

"Ben Allah-u Teala'nın konuşan kitabıyım, bu Kur'ân ise Allah-u Teala'nın susan kitabıdır." (Kutbuddin'in sözünün sonu.)

Dolayısıyla insaf, ilim, akıl ve bilgi sahibi herkes, Ömer'in lafını reddetmekte ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in vasiyetine engel olmakla çok büyük bir zulüm işlediğini tasdik etmektedir.

Ebu Bekir'in Ölüm Anındaki Vasiyetine Engel Olunmaması

Sizin defalarca; "Ebu Bekir ve Ömer'in vasiyeti engellenmemiştir." dediğiniz söze gelince; Bu doğrudur, işte bundan dolayı bu çok ilginç ve hayret vericidir. Bütün tarihçi ve hadisçilerin yazdığına göre, Ebu Bekir ölmek üzereyken Osman bin Affan'a şöyle dedi: "Dediklerimi yaz ve bu benim halka olan vasiyetimdir..." Osman da Ebu Bekir'in dediği her şeyi yazdı.

Ömer ve başkaları da orada hazır bulunuyordu, hiç kimse onun vasiyet yazdırmasına mani olmadı; özellikle de Ömer, ne hikmetse; "Bize Allah'ın kitabı yeter, Ebu Bekir'in vasiyetine ihtiyacımız yoktur." demedi.

Ama bilindiği gibi "Allah'ın kitabı bize yeter" bahanesiyle Peygamber-i Ekrem

(s.a.a)'in vasiyetine engel oldular ve kendilerine olduğunu söylediler. Öyleyse İbret alın ey basiret sahipleri!

Biz de Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'e yapılan bu ihanet, küstahlık, sövmek ve ümmetin dalalete düşmemesine sebep olacak vasiyetin yazılmasına mani olmak gibi nedenlerden dolayı asla o tezgahtaki kimselere itaat edemeyiz. Akıl, ilim ve insaf ehli herkes, bütün bunların delil ve mantığa dayanmadığını, heva ve heves üzere olduğunu bilmektedir.

Büyük Musibet, Ölüm Anında Peygamber'e Hakaret ve Hidayeti Göstermesine Engel Olmak

Ümmetin alimi olan İbn-i Abbas, ağlamakta haklıydı. Hatta bütün Müslümanların kan ağlamaları gerekir. Çünkü Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in vasiyet edip ümmetin vazifesini belirlemesine engel oldular; risaletinin mükafatı olarak ömrünün son anında O Hazrete ihanet ve sövgü yağdırdılar.

Vasiyet etmesine engel olmasalardı, hilafet işi daha çok açıklığa kavuşurdu, Resulullah (s.a.a)'in hilafetle ilgili önceki sözleri pekişmiş olurdu. Ama bilindiği gibi kurnaz siyasetçiler bunu anlayarak Peygamber (s.a.a)'in vasiyet yazmasına engel oldular.

Şeyh: Hz. Peygamber (s.a.a)'in hilafet hakkında bir şeyler yazdırmak istediğini nereden çıkarıyorsunuz?

Davetçi: Evvela; bilindiği gibi o zaman artık ümmetin hidayetine vesile olacak açıklanmamış ahkam ve dini kurallar baki kalmamıştı. Zira dinin tamamlandığını beyan eden ayet nazil olmuştu. Sadece 23 yıl boyunca söylediği hilafet mevzusunu yeniden açıklığa kavuşturmak istiyordu.

Nitekim imam Gazali Sırr'ul- Alemin'in kitabının 4. Makalesinde şöyle diyor: "Bana kağıt kalem getirin sorunlarınızı gidereyim ve benden sonra ona (hilafete) kimin layık olduğunu hatırlatayım.

" ve özellikle de; "benden sonra asla sapmayasınız" cümlesinden ümmetin hidayetiyle ilgili şeylerin yazılacağı anlaşılmaktadır. Öte yandan ümmetin hidayeti konusunda, hilafet ve kılavuz dışında bir şeyin baki kalmadığını da biliyoruz."

Ayrıca bilmek icap eder ki biz de Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in illa da hilafet hakkında bir şeyler yazmak istediğini de ısrar etmiyoruz. Ama şüphesiz ümmetin hidayeti ve onları dalaletten kurtaracak bir takım şeyleri yazmak istediği kesindir. O halde neden engel oldular? Engellediler diyelim; o halde neden sövüp ihanet ettiler?

Göz açık, kulak açık, bu körlük!

Allah’ın göz kapatmasına şaşırıyorum!

Ey basiret sahipleri ibret alın!

Elimde olmaksızın söz çok uzadığı için özür dilerim. İçimdeki dertlerden bir kısmını sizin hatırlatmanızla bu nakıs dilimle sizlere aktarmaya çalıştım.

Bütün bunlardan anlaşıldığı üzere Hz. Ali (a.s) Hz. Peygamber (s.a.a)’in vasisi idi ve bu konuda bir takım açıklamalarda da bulunmuştur.

Ama ölüm döşeğinde vasiyeti tamamlamak için onu yazmakla ümmetin vazifesini tayin etmek istiyordu. Ama siyasi oyuncular, Hazretin ne yazacağını iyice anladıklarından dolayı ihanet ve kavgayla buna engel oldular.

Özellikle hücceti tamamlamak ve şüpheleri ortadan kaldırmak için bazı hadislerde de şöyle buyurmuştur:

“Allah-u Teala Adem, Nuh, Musa ve İsa için bir vasi kıldığı gibi benim için de Ali’yi vasi kılmıştır.”

Yine buyurmuştur ki: “Ali benden sonra, Ehl-i Beytim ve ümmetim arasında benim vasimdir.”

Bütün bunlar, vasilikten maksadın hilafet olduğunu apaçık ortaya koymaktadır. O halde Hz. Ali (a.s) Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in halifesidir.

Şeyh: Bu rivayetler sahih olsalar bile mütevatir değillerdir. O halde bunları nasıl senet kabul ediyorsunuz?

Davetçi: Bize göre Kur’ân-ı Kerim’in dengi olan Ehl-i Beyt (a.s)’dan rivayet edilen rivayetler kesindir. Önceki gecelerde beyan etmiş olduğum gibi kendi alimleriniz de haber-i vahidi hüccet bilmektedirler.

Dolayısıyla bundan da öte eğer bu rivayetlerde lafzı tevatür olmasa da kesinlikle manevi tevatür vardır. Vakit darlığı ve şu anda hepsini hafızamda tutamadığım için rivayet ettiğim bu birkaç rivayetten de anlaşıldığı üzere Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Hz. Ali (a.s)’ı hilafet manasında vasilik makamına tayin etmiştir.

Ayrıca bilmek icap eder ki siz tevatüre çok önem veriyorsunuz. Bize cevap vermek istediğiniz her yerde hemen tevatüre sarılıyorsunuz. O halde “Miras bırakmayız” hadisinin tevatürünü nasıl ispat edebiliyorsunuz?

Halbuki bilindiği gibi sizin dediğinize göre de bu hadisi sadece Ebu Bekir veya Evs bin Hadsan rivayet etmiştir ve birkaç hali malum menfaati olanlar da tasdik etmişlerdir.

Ama milyonlarca muvahhid ve temiz Müslümanlar bunu her zaman reddetmişlerdir. Özellikle de Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in ilim kapısı olan Hz. Ali ve Kur'ân-ı Kerim'in dengi sayılan bütün Ehl-i Beyt (a.s) İmamlarının inkarı bu hadisin iptali için en büyük delildir. Bunların hepsi de mantıklı delillerle bu hadisin uydurma olduğunu ispat etmişlerdir. Nitekim biz de bunlardan sadece bazısına işaret ettik.

Bu delillerin en büyüğü ise Hz. Ali ve Hz. Fatıma (a.s)'ın bizzat Ebu Bekir'in huzurunda bu hadisi inkar etmeleridir. Elbette ki ilim kapısı olan Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in vasisi Hz. Ali (a.s) bu hadisi red etmişse artık hüccet tamamlanmış ve o hadisin uydurma olduğu anlaşılmıştır.

Eğer nebilerin ve özellikle de Hatem'ul- Enbiyanın miras bırakma durumu yoksa o halde nasıl kendilerine varis tayin etmişlerdir? Nitekim önceden de söylediğim gibi bizzat Peygamber-i Ekrem (s.a.a) şöyle buyurmuştur: "Her nebinin bir vasisi ve varisi vardır; Ali de benim vasim ve varisimdir."

Mali mirası olmadığı bir vasi ve varisin hiçbir manası yoktur. Eğer mali mirasın olduğunu ispat eden bunca ilmi ve akli delillere rağmen ilmi mirasın kastedildiğini beyan ediyorsanız, bu iddiamızı daha iyi ispat etmektedir. Zira Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in ilmi varisi, bu ilme sahip olmayanlardan hilafet makamına daha evla ve layıktır.

İkinci olarak; Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Hz. Ali (a.s)'ı vasi ve varisçi kılmasına, kendi alimlerinizin de rivayet etmiş olduğu rivayetlere göre Allah-u Teala'nın da Hz. Ali (a.s)'ı bu makama tayin etmesine rağmen, böyle bir hadisi nasıl olur da ihtilaf çıkmasın diye kendi vasisine söylemeyip de vasi ve varisi olmayan başkalarına açıkça söylemiş olabilir?

Çok ilginçtir, dini hükümlerde Hz. Ali bir şeye hükmedince, Ömer ve Ebu Bekir habersiz oldukları halde O'nun sözünü tasdik etmekte ve dedikleriyle amel etmekteydiler.

Nitekim alimleriniz ve tarihçileriniz Hz. Ali (a.s)'ın Ebu Bekir, Ömer ve Osman zamanında verdiği hükümleri nakletmişlerdir. Ama bilindiği gibi ne hikmetse bu hususta Hz. Ali (a.s)'ın sözünü kabul etmediler, hatta hakaret ettiler ve her akıl sahibi insanın nakletmekten utandığı kinayeli laflar söylediler.

Hafız: Halifelerin dini hükümleri bilmediklerini ve onlara Ali'nin (k.v) sürekli hükümleri hatırlattığını söylemeniz çok tuhaftır.

Davetçi: Şaşılacak bir şey yok, bütün hüküm ve kaideleri kavramak gerçekten çok zordur. Peygamber veya Peygamber'in ilim kapısı dışında normal bir insanın tüm hüküm ve bilimleri kamil bir şekilde bilmesine imkan yoktur.

Ayrıca bilmek icap eder ki, bunu sadece ben söylemiyorum, kendi alimleriniz de muteber kitaplarında nakletmişlerdir. Bizim ihanet ettiğimizi sanmasınlar diye konunun aydınlığa kavuşması için o olaylardan sadece bir örnek zikretmek istiyorum.

Altı Aylık Çocuk Doğuran Kadın Hakkında Hz. Ali'nin Verdiği Hüküm

İmam Ahmed bin Hanbel Müsned'de İmam'ul- Harem Ahmed bin Abdullah Şafii Zehair'ul- Ukba'da, İbn-i Ebi'l- Hadid Şerh-i Nehc'ul- Belağa'da, Şeyh Süleyman Hanefi Yenabi'ul- Mevedde 56. babda, Ahmed bin Abdullah, Ahmed bin Hanbel, Kal'i ve İbn-i Siman'dan şöyle rivayet ediyorlar:

"Ömer altı ayda doğum yapan bir kadını recm etmek istiyordu, bunun üzerine Ali (a.s) şöyle buyurdu: "Allah-u Teala Kuran'da buyuruyor ki: "Hamilelik ve sütten kesilme süresi otuz aydır" Sütten kesilme iki yıldır, hamilelik müddeti ise altı aydır." [6]

Bunun üzerine Ömer o kadını recm etmekten vazgeçerek şöyle dedi: "Ali olmasaydı Ömer helak olurdu."

Aynı babda Ahmed bin Hanbel'in Menakıb'ından şöyle rivayet ediyor: "Ömer bin Hattab bir zorlukla karşılaşınca hemen hükmünü Ali'den öğrenirdi."

Bu tür olaylar Ebu Bekir, Ömer ve Osman zamanında oldukça çok görülmüştür. Bir sorunla karşılaştıklarında Hz. Ali (a.s)'ın verdiği hükmü kabul ediyor ve ona göre amel ediyorlardı.

O halde beyler biraz düşününüz, ne oldu da Hz. Ali (a.s)'ın miras hakkındaki hükmünü kabul etmediler; hatta küstahlık ve hakarette bulundular. Kavga gürültü çıkararak mazlum Zehra (a.s)'ın hakkını elinden aldılar. Bu hadisin uydurma olduğunun üçüncü delili de bizzat Ebu Bekir'in kendi amelidir.

Eğer bu hadis doğru olmuş olsaydı, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'den kalan her şeye el konulması ve varislerinin hiçbir şeyde tasarruf etmemesi icap ederdi. Ama bilindiği gibi halife Fatıma (a.s)'ın hücresini kendisine verdi, Aişe ve Hafsa'nın hücrelerini de miras babından kendilerine verdi. Bu bir çelişki değil midir? Bazısına inanıp bazısını inkar etmek değil midir?

Eğer bu hadis sahihse ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in söylediğine kesin inanmışlardıysa, o halde neden Ebu Bekir Fedek'e el koyduktan sonra bir mektup yazarak Fedek'i Fatıma'ya verdi? Ama Ömer engel olarak ilgili mektubu alıp yırttı.

Hafız: Bunu yeni duyuyorum. Ebu Bekir'in Fedek'i Fatıma'ya geri verdiği nerede yazılıdır?

Ebu Bekir'in Fedek'i Fatıma'ya Geri Vermesi ve Ömer'in Buna Engel Olması

Davetçi: Zan edersem benim senetsiz konuşmayacağımı artık biliyorsunuz. Ne yazık ki siz çok az okuyorsunuz, İbn-i Ebi'l- Hadid Nehc'ul- Belağa Şerhi'nde, Ali bin Burhanuddin Şafii Tarh-u Siret'il- Halebiyye, c. 3, s. 391'de şöyle yazıyor:

"Ebu Bekir Fatıma'nın konuşmasından etkilendi ve ağladı. (Elbette bu olay, birkaç gün sonra Ebu Bekir'in evinde vuku bulmuştur.) Sonra Fedek'in Fatıma'ya geri verilmesini yazdı. Ama bilindiği gibi Ömer mektubu alarak yırttı."

İlginç şudur ki, o gün mektubu yırtan ve Fedek'in geri verilmesine itiraz eden Ömer, kendi hilafeti zamanında Fedek'i geri verdi ve Ömer'den sonraki Emevi ve Abbasi halifeleri de Fedek'i Fatıma'nın varislerine vermişlerdir.

Hafız: Çok ilginç şeyler beyan ediyorsunuz. Sizin dediğiniz gibi Fedek'in geri verilmesine karşı koyan ve ilgili mektubu yırtan Ömer nasıl olur da bizzat kendisi Fedek'i yeniden Fatıma'nın varislerine geri çevirir?

Davetçi: Şaşırmakta haklısınız, okumamış ve görmemiş olabilirsiniz; bizzat kendi alimlerinizin senetlerinden Fedek'i verip geri alan halifeleri sizlere söyleyeyim de şaşırmayın ve bizim haklı olduğumuzu bilin.

Halifelerin Fedek'i Fatıma (a.s)'ın Evlatlarına Geri Vermesi

Allame Semhudi Tarih'ul- Medine'de, Yakut bin Abdullah Rumi Mu'cem'ul- Buldan'da şöyle rivayet etmektedir: "Ebu Bekir hilafeti zamanında Fedek'e el koydu. Ama Ömer hilafeti zamanında onu Ali ve Abbas'a geri verdi."

Eğer Ebu Bekir Resulullah (s.a.a)'in emri gereği Fedek'e el koyduysa, o zaman Ömer hangi hakla onu Ali (a.s)'a geri çevirdi?

Şeyh: Şayet Müslümanlara harcamak üzere bir Müslüman olarak Hz. Ali'nin yetkisinde bırakmıştır.

Davetçi: Bu dediğiniz, sahibinin de kabul etmediği bir görüştür. Zira halifenin böyle bir niyeti yoktu. Eğer böyle olmuş olsaydı, tarihte yer alırdı. Bizzat büyük tarihçileriniz Ömer'in Fedek'i Ali ve Abbas'a bıraktığını kaydetmişlerdir.

Hz. Ali (a.s) da Fedek'i miras olarak aldı, bir Müslüman olarak değil; zira bir Müslüman bütün Müslümanların hakkına el koyup tasarrufta bulunamaz.

Şeyh: Belki de maksat Ömer bin Abdulaziz'dir.

Ömer Bin Abdulaziz'in Fedek'i Geri Vermesi

Davetçi: (Gülümseyerek) Ali (a.s) ve Abbas Ömer bin Abdulaziz zamanında

yaşamamışlardır. Ömer bin Abdulaziz'in meselesi ayrıdır. Nitekim allâme Semhudi Tarih'ul- Medine'de ve İbn-i Ebi'l- Hadid "Nehc'ul- Belağa Şerhi" c. 4, s. 81'de Ebu Bekir Cevheri'den şöyle rivayet etmektedirler:

"Ömer bin Abdulaziz hilafete erişince Medine'-deki varisine bir mektup yazarak Fedek'i Fatıma'nın evlatlarına vermesini emretti. Bunun üzerine de vali, Hasan bin Hasan-i Mücteba'-yı veya Hz. Ali bin Hüseyin'i yanına çağırarak Fedek'i ona verdi.

İbn-i Ebi'l- Hadid aynı sayfanın ilk satırında şöyle yazmıştır: "Bu, Fatıma'nın evlatlarına geri verilen ilk haktı. Bir müddet sonra Yezid bin Abdulmelik yeniden Fedek'i alarak Emeviler'e devretti.

İlk Abbasi halifesi olan Abdullah Seffah Fedek'i yeniden İmam Hasan'ın evlatlarına verdi, onlar da miras hakkı olarak (Fedek'ten gelen geliri) Fatıma evlatları arasında taksim ediyorlardı.

Abdullah, Mehdi ve Memun'un Fedek'i Fatıma Evlatlarına Geri Vermesi

Hasan Oğulları Mensur'un aleyhine kıyam edince, Mensur Fedek'i onlardan geri aldı. Oğlu Mehdi halife olunca, tekrar Fedek Fatıma evlatlarına geri çevrildi. Musa bin Hadi halife olunca Fedek'e el koydu. Me'mun halife olunca onu yeniden Fatıma ve Ali (a.s)'ın evlatlarına geri verdi. Yakut Himvi Mucem'ul- Buldan'ın (ilk baskısı) "F-D" harfinde Me'mun'un Medine valisi Kasem bin Cafer'e yazdığı mektupta şunları yazdığını kaydetmiştir:

"Resulullah (s.a.a) Fedek'i kızı Fatıma'ya bağışladı. Bu O'nun evlatları arasında da meşhur ve bilinen bir şeydir."

Meşhur şair Di'bil-i Huzai orada kalkıp bir şiir okudu. O şiirin ilk beyti şudur:

Bugün zamanın yüzü güldü.

Zira Me'mun Fedek'i Haşimilere geri verdi.

Fedek'in Bağış Olduğunun İspatı

Kesin delillerle ispat edildiği üzere Fedek baştan beri Hz. Fatıma'nın malıydı. Ama bilindiği gibi onu haksız yere gasbettiler. Bu yüzden sadece bazı halifeler insafları veya siyasetleri gereği onu Fatıma'nın evlatlarına geri vermişlerdir.

Hafız: Eğer Fedek Fatıma'nın Resulullah tarafından bağışlanmış olan malıydıysa, o zaman neden miras iddiasında bulununca ondan söz etmedi?

Davetçi: Hz. Fatıma (a.s) ilk önce Fedek'in Resulullah tarafından kendisine bağışlandığının iddiasında bulundu. Ama İslâm hükümlerinin aksine tasarrufta

bulunandan şahit istediler. Şahitleri getirince de yine Şer'i hükümlerin aksine reddedildi. Bu yüzden miras yoluyla hakkını elde etmeye çalıştı.

Hafız: Zan edersem yanlış buyuruyorsunuz; çünkü Hz. Fatıma hiçbir yerde Fedek'in kendisine bağışlanmış olduğundan söz etmemiştir.

Davetçi: Yanlış söylemiyorum, hatta yakinim vardır. Sadece Şia kitaplarında değil, bizzat büyük alimlerinizin kitaplarında da açıkça yer almıştır. Nitekim Ali bin Burhanuddin Halebi (Ö: 1044) Siret'ul- Halebiyye s. 39'da şöyle diyor:

" Hz. Fatıma ilk önce mülkiyet ve tasarruf sahibi olması unvanıyla, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Fedek'i kendisine bağışladığı esasında Ebu Bekir ile tartıştı. Şeriatın beğendiği tanıkları olmayınca da miras iddiasıyla hakkını aradı!!"

Görüldüğü gibi miras iddiası bağış iddiasından sonradır.

İmam Fahruddin Razi Tefsir-i Kebir'de "Fatıma'nın iddiası" zımnında, Yakut Himvini Mucem'ul- Buldan'da, İbn-i Ebi'l- Hadid Nehc'ul- Belağa Şerhi c. 4 s. 80'de Ebu Bekir Cevheri'den naklen ve mutaassıp İbn-i Hacer de Savaik'ul- Muhrika s. 21'de "Rafızîlerin Şüphelerinden 7. Şüphe"den söz ederken şöyle naklediyorlar:

"Fatıma ilk önce Fedek'in bir bağış olduğu iddiasında bulundu. Şahitleri reddedilince üzülerek şöyle buyurdu: "Artık sizinle konuşmayacağım." Fatıma (a.s) artık o günden sonra onlarla konuşmadı;[7] vefat edince de onlardan hiçbirinin, cenazesine namaz kılmamasını vasiyet etti. Amcası Abbas cenaze namazını kıldırdı ve geceleyin defnettiler."

(Ama bilindiği gibi Ehl-i Beyt (a.s) kaynaklarına göre cenaze namazını Hz. Ali (a.s) kıldırmıştır.)

Muhaliflerin; "Ebu Bekir Şehadet Ayeti Gereği Amel Etti" Sözünün Cevabı

Hafız: Hz. Fatıma (r.z)'nın incinmesi ve üzülmesinde şek ve şüphe yoktur. Ama Ebu Bekir (r.z)'i de fazla suçlu göremeyiz. Zira Ebubekir şer'i hükümlere uymak zorundaydı.

Hz. Fatıma, iddiasının ispatı için iki erkek veya bir erkek ile iki kadın veya dört kadın şahit getirmek zorundaydı. Yeterli şahit getirmediği için artık O'nun yararına kesin hüküm veremediler.

Davetçi: Burada söz uzayabilir. Dolayısıyla beyleri de usandırmamak için isterseniz tartışmayı yarın akşama bırakalım.

Nevvab: Kıble sahip (alicenap)! Bizim de özellikle öğrenmek istediğimiz önemli konulardan biri de buydu; eğer yorulmadıysanız konuşmayı devam ettirelim. Zira

sözü yarıda bırakmak dikkatleri dağıtır.

Sabaha kadar uzayacak olsa da bizim açımızdan bir sorun yoktur. Tam bir şevk ve istekle sözlerinizi dinlemeye hazırız. Bu meseleyi hal etmedikçe buradan gitmeyeceğiz. Konuyu detaylıca anlatınız. Ama eğer siz gerçekten yorgun iseniz biz artık ısrar etmeyiz.

Davetçi: Ben ilmi ve dini konularda asla yorulup usanmam. Ben meclistekilerin halini gözetmek istiyorum. Çünkü diğerlerin de halini göz önünde bulundurmamız gerekir.

(Orada bulunanların hepsi yorulmadıklarını ve özellikle Fedek konusunda bilgilenmek istediklerini beyan ettiler.)

Davetçi: Hafız Bey; "halifenin şer'i hükümlere uyması gerektiğini ve yeterli şahit gösterilmediğinden dolayı de Hz. Fatıma'nın yararına hüküm verilmediğini" söyledi. Ben burada birkaç mesele söz konusu etmek istiyorum, siz beyler de hüküm verin.

Mütesarrıftan Şahit istemek Şeriata Aykırıdır

Evvela; eğer Ebu Bekir dediğiniz gibi şer'i hükümleri uygulamak zorundaydıysa, o zaman söyleyin bakalım, şeriatın neresinde mütesarrıftan (tasarrufta bulunandan) şahit istenmiştir?

İttifakla sabittir ki orası Hz. Fatıma'nın tasarrufundaydı. Ebu Bekir'in Hz. Fatıma'dan şahit istemesi dinin hangi kanunlarıyla uyum içindedir? Şer'i hükümlere göre müddei (iddia eden) şahit göstermelidir; tasarrufta bulunan değil. Acaba halifenin bu ameli şer'i hükümlere aykırı mıdır değil midir? Siz insaflıca hükmedin.

İkinci olarak; şehadet (tanıklık) ayetinin genelliğini kimse inkar etmiyor. Ama bilindiği gibi "ma min ammin illa ve kad husse" (bütün geneller özelleşebilir) kaidesi gereğince bu ayet de istisna ve tahsis edilebilir.

Hafız: Hangi delile göre şehadet ayetinin tahsis edilebileceğini buyuruyorsunuz?

Zu'ş- Şehadeteyn Olan Huzeyme

Davetçi: Bu mananın en büyük delili, sizin muteber Sihah kitaplarında da rivayet edildiği üzere Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Huzeyme bin Sabit'in şehadetini iki kişinin şehadeti yerine kabul etmiştir ve onu "Zu'ş- Şehadeteyn" (iki şehadet sahibi) diye adlandırmıştır. O halde şehadet ayeti de tahsis edilebilir.

Huzeyme gibi mü'min bir sahabe bu ayeti tahsis edebildiğine göre, Tathir ayeti

hükmü gereği masum olan Ali ve Fatıma (a.s) da daha evla bir şekilde istisna edilebilirler. Bu masum insanlar asla iftira ve yalan atmazlar. Dolayısıyla O'nları red etmek Allah-u Teala'yı reddetmek gibidir.

Fatıma'nın Şahitlerinin Red Edilmesi

Hz. Fatıma (a.s) Fedek'in kendi malı olduğunu söyledi. Babasının hayatta iken bunu kendisine bağışladığını ve o günden beri tasarrufta bulunduğunu beyan etti.

Ama bilindiği gibi şer'i hükümlerin tam tersine ondan şahit istediler. Hz. Fatıma (a.s) da, Hz. Ali (a.s), Ümmü Eymen ve çocukları Hasan ve Hüseyin'i şahit olarak gösterdi. Ebu Bekir ise bunların şehadetini kabul etmedi. Acaba onların bu ameli, hakikate ve şer'i kaidelere aykırı değil miydi?

Fatıma (a.s)'ın tasarruf dışında hiçbir delili olmasaydı bile bu, şeriata göre hakkaniyeti için yeterliydi. Ayrıca bilmek icap eder ki Kur'ân da Hz. Fatıma'nın temizliğine tanıklık etmiş ve O'nun her türlü pislikten uzak olduğunu bildirmiştir. Yalan ve haksız iddiada bulunmak da o cümledendir. (Yani Hz. Fatıma (a.s) bunlardan da beridir.)

Özellikle de Hz. Ali (a.s) gibi kamil bir şahit, Hz. Fatma'nın hakkaniyetine tanıklık etti. Hz. Ali'nin tanıklığını reddetmek kesinlikle Allah-u Teala'yı reddetmektir.

Zira Aliyyu A'la olan Allah-u Teala, Kur'ân ayetlerinde Hz. Ali'yi sadık ve sıddık olarak tanıtmıştır. Allah-u Teala'nın tastık ettiği birinin tanıklığını hangi cüretle red ettiler? Oysa Kur'ân Ali ile birlikte olmayı, yani O'na uymayı emrediyor. Sadakatinin çok olduğundan sıdı abidesi olmuş ve sadık olarak zikredilmiştir. Nitekim Allah-u Teala Kur'an'da şöyle buyuruyor:

1- "Ey iman edenler! Allah'tan sakının ve sadıklarla (doğrularla) birlikte olun."[8]

Hafız: Bu ayetin sizin amacınız ve Ali'ye (k.v) uymanın gerekli olması ile ne ilgisi vardır?

Ayette Geçen Sadıklardan Maksat Hz. Peygamber'le Hz. Ali'dir

Davetçi: Büyük ve değerli alimleriniz tefsir ve diğer kitaplarında bu ayetin Hz. Muhammed (s.a.a) ve Hz. Ali (a.s) hakkında nazil olduğunu yazmışlardır. Buradaki "sadıklar" (doğrular)dan maksadın Hz. Muhammed (s.a.a) ile Hz. Ali (a.s), bazı rivayetlerde Ali, bazı rivayetlerde ise Eh-i Beyt olduğu yer almıştır.

İmam Sa'lebi Keşf'ul- Beyan tefsirinde, Celaluddin Suyuti Durr'ul- Mensur'da İbn-i Abbas'tan, Hafız Ebu Sa'd Abdulmelik bin Muhammed Harguşi Şeref'ul- Mustafa'da Esmai'den, Hafız Ebu Naim İsfahani ise Hilyet'ul- Evliya'da Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu rivayet ediyorlar:

“Bu ayetteki sadıklar (doğrular)dan kasıt, Muhammed ve Ali’dir.”

Şeyh Süleyman Hanefi de Yenabi’ul- Mevedde’nin (İstanbul baskısı) 39. babının 119. sayfasında Muvaffak bin Ahmed-i Harezmi, Hafız Ebu Naim İsfahani ve Himvini’den naklen İbn-i Abbas’ın şöyle dediğini rivayet etmektedir: “Bu ayetteki “sadıklardan”dan maksat Hz. Muhammed ve Ehl-i Beyti’dir.”

Büyük alimlerinizden olan İbrahim bin Muhammed Himvini Feraid’us- Simtayn’de, Muhammed bin Yusuf Genci eş-Şafii Kifayet’ut- Talib’in 62. babında, Muhaddis-i Şam ise kendi Tarih’inde müsneden şöyle rivayet ediyor: “Sadıklarla birlikte olun. Yani Ali bin Ebi Talib’le birlikte olun.”

2- “Doğruyu getiren ve onu tasdik edene gelince; işte muttaki (takva sahibi) olanlardır.”[9]

Celaluddin Suyuti, Durr’ul- Mensur’da, Hafız bin Merduye Menakıb’da, Hafız Ebu Naim Hilyet’ul- Evliya’da, Muhammed bin Yusuf Genci Kifayet’ut- Talib’in 62. Babında, İbn-i Asakir kendi Tarih’inde bir grup tefsir ehlinden, onlar da İbn-i Abbas ve Mücahid’den şöyle nakletmişlerdir: “Ayetteki “Doğruyu getiren”den maksat Hz. Muhammed, “onu tastık eden” ise Ali bin Ebi Talip’tir.”

3- “Allah’a ve O’nun resulüne iman edenler; işte onlar Rableri katında sıddıklar ve şehitlik mertebesine erenlerdir. Onların mükafatları ve nurları vardır.”[10]

İmam Ahmed bin Hanbel Müsned’de, Hafız Ebu Naim İsfahani “Ma Nezele Min’el-Kur’ân’i fi Ali’yyin”de İbn-i Abbas’tan, bu ayetin Hz. Ali (a.s) hakkında nazil olduğunu ve O Hazretin de sıddıklardan olduğunu nakletmişlerdir.

4- “Kim Allah’a ve Resulüne itaat ederse işte onlar, Allah’ın kendilerine lütuflarda bulunduğu peygamberler, sıddıklar, şehitler ve salih kişilerle beraberdir. Ne güzel arkadaştır onlar!”[11]

Ayetteki “sıddıklar”dan maksat, Hz. Ali’dir. Sünni/Şii kanalıyla nakledilen sayısız rivayetler, Hz. Ali (a.s)’ın ümmetin sıddıkı (doğrusu), hatta sıddıkların en üstünü olduğunu vurguluyorlar.

Hz. Ali (a.s) Sıddıkların En Üstünüdür

Nitekim Fahr-u Razi Tefsir-i Kebir’de, Sa’lebi Keşf’ul- Beyan’da, Celaluddin Suyuti Durr’ul- Mansur’da, Ahmed bin Hanbel Müsned’de, İbn-i Şirveyh Firdevs’te, İbn-i Ebi’l- Hadid Nehc’ul- Belağa Şerhi, c. 2, s. 451’de, İbn-i Meğazili Şafii Menakıb’da, İbn-i Hacer-i Mekki Savaik’da Hz. Ali (a.s)’ın faziletleri hakkında rivayet etmiş olduğu 40 Hadis’in 30.

Hadisinde Buhari’den o da İbn-i Abbas’tan (son cümle hariç) naklen Hz.

Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmişlerdir:

"Sıddıklar (doğrular) üç kişidir; Yasin ailesinin mümini Habib-i Neccar, Firavun ailesinin mümini Hazkil ve onların en üstünü olan Ali bin Ebi Talip."

Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi Yenabi'ul- Mevedde'nin 42. babının başında imam Ahmed'in Müsned'inden naklen, Ebu Naim, İbn-i Meğazili ve Harezmi Menakıb'da Ebi Leyla ve Ebu Eyyub Ensari'den naklen, İbn-i Hacer-i Mekki Savaik'te 40 hadisten 31. hadiste Ebu Naim'den naklen, İbn-i Asakir Ebi Leyla'dan naklen,

Muhammed bin Yusuf Genci Kifayet'ut- Talib'in 24. babında müsned olarak Ebi Leyla'dan rivayet etmekte ve rivayetin sonunda şöyle demektedir: "Muhaddis-i Şam kendi tarihinde, Hafız Ebu Naim Hilyet'ul- Evliya'da Hz. Ali (a.s)'ın haletlerinin tercümesinde, bunların hepsi de Hz. Muhammed (s.a.a)'den şöyle buyurduğunu rivayet etmişlerdir:

"Sıddıkla (doğrular) üç kişidir; Yasin ailesinin mümini Habib Neccar (ki şöyle dedi: "Ey kavmim elçilere uyun", Firavun ailesinin mümini Hazkil (ki şöyle dedi: "Acaba Allah Rabbim'dir diyen birini mi öldüreceksiniz." ve onların en üstünü olan Ali bin Ebi Talip."

Gerçekten ilginçtir, adet ve bağnazlıklar nasıl da ilim ve insafınızı mağlup etmiş! Bizzat kendinizin rivayet etmiş olduğu birçok rivayetler de Kur'ân ayetleri gibi Hz. Ali (a.s)'ın sıddıkların en üstünü olduğunu ispat etmektedir. Bununla birlikte başkalarına sıddık diyorsunuz; oysa bir ayet dahi onların sıddık olduğuna dair nakledilmemiştir.

Allah aşkına muhterem beyler biraz insaf ediniz ve adetleri bir kenara bırakınız. Acaba Kur'ân-ı Kerim'in, sıddıklardan (doğrulardan) olduğunu söylediği ve kendisine uymayı emrettiği birinin şehadetinin reddedilmesi ve hatta kendisine hakaret edilmesi doğru bir şey miydi?

Acaba Resulullah (s.a.a)'in, "bu ümmetin sıddıkı" diye tanıttığı ve Kur'ân-ı Kerim'in de sadakatini doğruladığı birinin yalan yere tanıklıkta bulunmasını akıl kabul ediyor mu?

Ali, Hak ve Kur'an İledir

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) "Hak Ali iledir ve Hak da Ali iledir." diye buyurmamış mıdır? Nitekim Hatib Bağdadi Tarih-i Bağdadi, c. 4, s. 321'de, Hafız bin Merduye Menakıb'da, Deylemi Firdevs'te, Hafız Heysemi Mecme'uz- Zevaid, c. 7, s. 236'da, İbn-i Kuteybe el-İmamet'u Ve's- Siyase, c. 1, s. 68'de, Hakim Ebu Abdullah Nişaburi Müstedrek c. 3, s. 124'de, imam Ahmed Hanbel Müsned'de, Taberani Evset'te, Hatib Harezmi Menakıb'da, Fahr-u Razi Tefsir c. 1, s. 111'de, İbn-i Hacer-i Mekki Cami'us- Sağir c. 2, s. 74, 75 ve 140'ta, yine Savaik'in 9. babının 2.

Faslında Hz. Ali (a.s)'ın faziletleri hakkındaki hadislerin 21. hadisinde (Evset'ten, o da Ümmü Seleme'den naklen), Şeyh Süleyman Belhi Hanefi, Yenabi'ul-Mevedde'nin 20 babında Cem'ul-Fevaid, Evsed ve Sağir-i Taberani, Feraid-i Himvini, Menakıb-ı Harezmi ve Rebi'ul- Ebrar-i Zemahşeri'den naklen (Ümmü Seleme ve İbn-i Abbas'tan naklen), hakeza Yenabi'ul- Mevedde Celaluddin Suyuti'nin Cami'us- Sağir'inden naklen b. 65, s. 185'de, hakeza s. 116'da Tarih'ul-Hulefa'dan naklen,

hakeza s. 358'de Feyz'ul-Kadir'in 4. cildinden İbn-i Abbas'tan naklen, s. 237'de Menakıb'us- Sab'in'in 44. hadisinden Sahib-i Firdevs'ten naklen, s. 283'de 59. babın zımnında Savaik'in ikinci faslından Ümmü Seleme'den naklen ve Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii de Kifayet'ut-Talib'de bazısını Ümmü Seleme'den, bazısını Ayşe'den, bazısını da Muhammed bin Ebu Bekir'den naklen Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu yazmışlardır:

"Ali Kur'ân iledir, Kur'ân da Ali iledir; bu ikisi havuzun başında yanıma gelinceye kadar birbirinden ayrılmazlar."

Bazıları ise şu ibaretle rivayet etmişlerdir:

"Hak sürekli Ali iledir, Ali de hak iledir; bunlar asla birbirlerinden ayrılmazlar."

İbn-i Hacer, Savaik'in 9. babının 2. faslında s. 77'de Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in ölüm döşeğinde şöyle buyurduğunu rivayet etmektedir:

"Ben sizin aranızda, Allah-u Teala'nın kitabını ve itretim olan Ehl-i Beyt'imi bırakıyorum."

Daha sonra Hz. Ali (a.s)'ın elinden tutup kaldırarak şöyle buyurdular:

"Bu Ali Kur'ân iledir ve Kur'ân da Ali iledir; bunlar Havuz'da yanıma gelinceye kadar birbirinden ayrılmazlar. Ve ben onların her ikisinden kendilerine bıraktığım hilafet makamını soracağım."

Yine genellikle Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu naklediyorlar:

"Ali Hak iledir, Hak da Ali iledir; Ali nereye dönerse hak da onunla döner."

Sibt bin Cevzi Tezkiret-u Havass'il- Ümme s. 20'de Gadir hadisinin zımnında Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu naklediyor:

"Allah'ım, Ali nereye ve nasıl dönerse hakkı O'nunla döndür."

İbn-i Cevzi, bu hadis hakkında görüşünü belirterek şöyle diyor: "Bu hadis, Ali ile ashaptan biri arasında ihtilaf olduğunda hakkın Ali ile olduğuna delalet

etmektedir.”

Ali’ye İtaat, Allah’a ve Peygamber’e İtaattir

Bu zikrettiğim kitapların yanı sıra diğer muteber kitaplarınızda da nakledildiğine göre Peygamber-i Ekrem (s.a.a) birçok mekan ve mahallelerde farklı ibarelerle şöyle buyurmuştur:

“Ali’ye itaat eden bana itaat etmiştir, bana itaat eden ise Allah’a itaat etmiştir; Ali’yi inkar eden beni inkar etmiştir, beni inkar eden de Allah’ı inkar etmiştir.”

Ebu’l- Feth Muhammed bin Abdulkerim Şehristani Milel ve Nihel kitabında Peygamber (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu naklediyor:

“Ali bütün durumlarda hak üzeredir; nereye dönerse dönsün hak O’nunla döner.”

Bunca muteber kitaplarınızda yer alan açık rivayetlere rağmen, Ali’yi red veya inkar etmek ve O’ndan yüz çevirmek, Allah-u Teala ve Resulünü red ve inkar etmek, hak ve hakikatten yüz çevirmek değil midir?

Ebu’l- Mueyyid Muvaffak bin Ahmed Harezmi Menakıb’da, Muhammed bin Talha eş-Şafii Metalib’us- Süul’de ve İbn-i Ebi’l- Hadid Nehc’ul- Belağa Şerhi’nde Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in açıkça şöyle buyurduğunu rivayet etmekteler:

“Ali’ye ikram eden bana ikram etmiştir, bana ikram eden de Allah-u Teala’ya ikram etmiştir; Ali’ye ihanet eden bana ihanet etmiştir, bana ihanet eden de Allah-u Teala’ya ihanet etmiştir.”

İnsaflı beyler, vuku bulan olayları, kendi kitaplarınızda yer alan bunca rivayet ve hadislerle tatbik ederek adalet üzere hükmedin ve zavallı Şiilere o kadar da kötümser olmayın.

Sizin; “Halife şeriatın zahirine göre hükmetmekle görevliydi, şehadet ayeti genel olduğu için de şeriatın kabul etmiş olduğu şahitler olmaksızın sadece bir iddia üzere Müslümanların malını Fatıma’ya veremezdi.” sözünüze gelince; önce de söylediğim gibi bu mal Müslümanların malı değildi, Fatıma (a.s)’ın tasarrufunda olan bir mülk ve bağıştı.

İkinci olarak; eğer halife gerçekten şeriat hükümlerini icra eden idiyse, bir saç tüyü kadar Şeriat hükümlerine aykırı davranmaması icap ederdi.

O halde neden ayrıcalık yaparak bazı kimselere, şahitleri olmaksızın sırf bir iddia üzere Müslümanların malından onlara veriyordu? Bu hüküm ve halifenin ihtiyatı, sadece Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in emaneti olan mazlum Fatıma (a.s) hakkında mı uygulandı? Halbuki bilindiği gibi Hz. Fatıma (a.s)’ın sözünün doğruluğu ve Hz.

Ali (a.s)'ın tanıklığının kabulü herkesçe açık ve belliydi.

İbn-i Ebi'l- Hadid Nehc'ul- Belağa Şerhi'nin c. 4, s. 105'inde şöyle diyor: Bağdat'ın batı medresesinin üstadı Ali bin Fariki'ye; "Fatıma doğru sözlü biri miydi?" diye sordum. Cevaben; "Evet" dedi. Ben; "Eğer doğru sözlü biri idiyse, o halde halife neden Fedek'i Fatıma'ya vermedi?" diye sorduğumda, tebessüm ederek şaka ehli olmadığı halde güzel bir söz söyledi; o sözün özeti şudur:

"Eğer o gün sırf iddia üzere Fedek'i Fatıma'ya vermiş olsaydı, Fatıma ertesi gün de gelir kocası için hilafeti isterdi. Böyle olunca da halife mecburi olarak hakkı haklıya vermesi gerekirdi; çünkü önceden onun sadakatini onaylamıştı."

Binaenaleyh bu konu büyük alimleriniz nezdinde apaçıkmış; insaf üzere gerçeği tasdik etmişlerdir. İlk günden beri hak mazlum Fatıma (a.s) ile idi. Ancak siyaset, makamlarını korumak için bilerek Fatıma'nın kendi hakkından mahrum edilmesini icap ediyordu.

Hafız: Halife kime şahit olmaksızın Müslümanların malını verdi?

Cabir Olayı ve Ona Mal Bağışlanması, Akıl Sahiplerinin İbret Almasına Sebep Olmaktadır

Davetçi: Örneğin Cabir; "Peygamber-i Ekrem (s.a.a) bana Bahreyn malından (bir miktar mal) vereceğini vaad etmişti" diye iddia edince, itiraz edilmeden ve şahit istenmeden Müslümanların malından 1500 dinar kendisine verildi.

Hafız: Evvela; bu haberi ben görmemişim, sizin kitaplarınızda olabilir. Ayrıca bilmek icap eder ki şahit istemediği nereden bellidir?

Davetçi: Görmemeniz çok ilginç; çünkü alimleriniz adil bir sahabenin rivayet etmiş olduğu haber-i vahidin kabul edileceğine dair getirdikleri delil Cabir bin Abdullah bin Ensari'nin bu haberidir.

Nitekim Şeyh'ul- İslâm Askalani Feth'ul- Bari fi Şerh-i Sahih'il-Buhari, "Men Yukeffilu An Meyyitin Deynen" babında şöyle diyor:

"Bu haber, sahabeden adil olanların verdiği haberin kabul edilebileceğine delalet etmektedir; bu kendi menfaatine de olsa fark etmez. Çünkü Ebu Bekir Cabir'den, iddiasının sıhhati hakkında şahit istemedi."

Bu haberi Buhari kendi Sahih'inde daha detaylı olarak nakletmiştir. Hums kitabının "Ma Kataa'n- nebiyyu min'el Bahreyn" babında şöyle yazmıştır: "Bahreyn malını Medine'ye getirdiklerinde Ebu Bekir'in münadisi şöyle seslendi: "Her kime Peygamber-i Ekrem (s.a.a) bir şey vaat etmişse veya Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'den bir alacağı varsa gelip alsın."

Cabir gelerek; “Resulullah (s.a.a) Bahreyn malından bana (bir miktar mal) vermeyi vaat etmişti.” dedi.

Bahreyn fethedilip Müslümanların tasarrufuna geçince, şahit istenmeksizin sırf iddia üzere Cabir’e 1500 dinar verildi.

Hakeza Celaluddin Suyuti, Tarih’ul- Hulefa kitabının “Hilafet-i Ebu Bekir” faslında, Ebu Bekir’in hilafeti zamanında ortaya çıkan olayları rivayet ederken Cabir’in olayını da rivayet etmektedir.

Beyler şimdi Allah için söyleyin, acaba bu amel bir ayrıcalık ve fark gözetmek değil miydi? Eğer Ebu Bekir şehadet ayetinin hilafına şahit istemeksizin Müslümanların malından sırf iddia üzere Cabir’e bir miktar para vermişse ve bunda bir sakınca da görmemişse, Fedek’i de,

Müslümanların malı olmuş olsaydı bile (halbuki bilindiği gibi Fatıma Fedek’te tasarruf ediyordu), Resulullah (s.a.a)’in emaneti ve doğru sözlü kızı olan Hz. Fatıma’nın kalbini kırmaması ve iddiasını kabul ederek kendisine geri çevirmesi gerekirdi.

Ayrıca bilmek icap eder ki Buhari ve diğer alimler, kendi menfaatine bile olsa adil bir sahabenin haberini kabul etmektedirler. Ama bilindiği gibi sıra Hz. Ali (a.s)’a gelince, kendi lehine olduğu bahanesiyle Hazretin sözünü reddetmektedirler.

Acaba Hz. Ali ashaptan, hatta ashabın en mükemmel bir ferdi değil miydi? Eğer meseleye insaflıca bakacak olursanız, işin içinde bir hile olduğunu, hak ve hakikatin icra edilmesi niyetinde olunmadığını tasdik edersiniz.

Hafız: Ebu Bekir’in Cabir’den şahit istememesinin sebebi, Cabir’in Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in yakın ashabından ve O’nun terbiye etmiş olduğu bir kişi olmasından dolayıdır.

Ayrıca bilmek icap eder ki Cabir; “Kim bilerek bana iftira ve yalan isnat ederse cehennemde yerini hazırlamalıdır.” hadisini de mutlaka duymuştur. Bu şiddetli tehdit karşısında, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in yakını ve O’nun terbiye etmiş olduğu mümin bir sahabe kesinlikle boş yere iftira ve yalan söylemez, bu değersiz dünya için ahiretini bozmaz ve Resulullah’a isnat ederek yalan söz nakletmez.

Davetçi: Acaba Cabir mi Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’e daha yakındı, yoksa Hazretin terbiye etmiş olduğu Hz. Ali ve Hz. Fatıma mı?

Hafız: Şüphesiz Ali ve Fatıma (r.z) ömürlerinin başından beri Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in terbiyesi altında büyümüşlerdir ve O Hazrete herkesten daha yakın idiler.

Davetçi: O halde Hz. Ali ve Hz. Fatıma (a.s)’ın, böyle şiddetli bir tehdit karşısında

Hz. Peygamber'e iftira ve yalan isnat etmeyeceklerini kabul ediniz.

Dolayısıyla onlar Fatıma-i Sıddika (a.s)'ın iddiasını kabul etmeliydiler; zira onlar da sizin itiraf ettiğiniz gibi Ali ve Fatıma'nın Cabir'den, hatta bütün ashaptan daha üstün olduğunu biliyorlardı. Nitekim Hz. Ali ve Hz. Fatıma (a.s) ne de olsa Tathir ayetinin muhatabı olmuş masum kimselerdi.

Tathir ayeti açıkça Muhammed, Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin'in masumiyetine delalet etmektedir.

Ayrıca bilmek icap eder ki kendi alimleriniz de onların sadakat ve doğruluğunu tasdik etmişlerdir. Nitekim Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Hz. Ali (a.s)'ı "ümmetin sıddıkı ve doğru olanı" diye tanıtmış, Allah-u Teala da Kur'ân'da O'nu "sadık" diye nitelendirmiştir.

Hz. Fatıma (a.s) hakkında ise hadis pek çoktur. Örneğin: Hafız Ebu Naim İsfahani Hilyet'ul- Evliya c. 2, s. 42'de Aişe'den şöyle rivayet etmektedir:

"Babası dışında Fatıma'dan daha doğru sözlü birini görmedim."

Tathir Ayetinin Nüzulü Hakkında Eleştiri

Hafız: Bize göre Tathir ayetinin bu beş kişi hakkında indiği iddiası kesin değildir. Siz bizim kitaplarımızı da anlaşıldığı kadarıyla yakından biliyorsunuz, bu konuda hata ettiğinizi kabul edin; zira Kadı Beyzavi ve Zemahşeri'ye göre Tathir ayeti Resulullah (s.a.a)'in hanımları hakkında nazil olmuştur; bu ayetin beş kişi hakkında indiğini söyleyen bir rivayet varsa da zayıftır;

çünkü bu ayet bu mananın tam aksine delalet etmektedir. Ayetin başı ve sonu Peygamber (s.a.a)'in hanımları hakkındadır; bu yüzden ayetin ortasını çıkarıp başkalarına ekleyemeyiz.

Tathir Ayeti'nin Hz. Peygamber'in Eşleri Hakkında Nazil Olmadığının İspatı ve Eleştirinin Cevabı

Davetçi: Sizin bu iddianız birçok açıdan doğru değildir. Evvela; ayetin başı ve sonunun Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in hanımları hakkında olduğunu ve bu yüzden Ali ve Fatıma'nın ayetin muhatabı olmadığı hakkındaki sözünüze gelince; cevabı şudur ki, insanlar günlük konuşmalarında bazen konuşurken aniden sözlerini başka bir yöne atfederek başkalarına hitaben konuşuyorlar ve daha sonra da yeniden ilk sözlerine dönüyorlar.

Böyle bir şey Arap edebiyatı ve şiirlerinde oldukça çoktur, hatta Kur'an'da bile birçok örneği vardır. Özellikle Ahzap süresine dikkat ediniz, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in hanımlarına hitap ederken aniden müminlere hitap edilmekte, sonra

yeniden kendilerine dönülmektedir. Bunun şahitlerini detaylı olarak size arz edebilirim. Ama bilindiği gibi bu toplantı buna müsait değildir.

Ayrıca bilmek icap eder ki eğer bu ayet Resulullah (s.a.a)'in hanımları hakkında olmuş olsaydı onlara özgü müennes zamir (dişi çoğul edatı) kullanılması ve böylece "liyuzhibe ankünne ve yutahhirrekunne" denilmesi icap ederdi. Ama bilindiği gibi görüyoruz ki ayette müzekker edatı (kum) kullanılmıştır, bu da ayetin hanımlar hakkında değil, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Ehl-i Beyt'i hakkında nazil olduğunu açıkça göstermektedir.

Nevvab: Size göre de Hz. Fatıma o topluluktan biridir; o halde neden Hz. Fatıma göz önünde bulundurulmamış ve O'nun hakkında tenis (dişi) zamiri kullanılmamıştır?

Davetçi: (Alimlere işaret ederek) Alimlerin de bildiği gibi Hz. Fatıma'nın olmasına rağmen müzekker zamirinin kullanılması edebiyattaki tağlip (ekseriyet) sanatı itibariyledir. Bir topluluk içinde erkeklerin çoğunlukta olduğu yerde müzekker zamir kullanılmaktadır, hatta bizzat bu ayetteki müzekker kip, bu görüşün zayıf olmadığını, aksine güçlü olduğunu göstermektedir.

Eğer bu ayet Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in hanımları hakkında nazil olmuş olsaydı, kadınlar topluluğu için müzekker edatının kullanılması hata olurdu.

Bunlardan ilave, bilmek icap eder ki sizin muteber kitaplarınızda da yer alan sahih hadisler, bu ayetin hanımlar hakkında değil Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Ehl-i Beyti hakkında nazil olduğuna hükmetmektedir.

Nitekim İbn-i Hacer-i Mekki bütün bağnazlığına rağmen bu ayet hakkında Savaik'ul- Muhrika adlı kitabında şöyle diyor: "Çoğu müfessirler bu ayetin Ali, Fatıma Hasan ve Hüseyin hakkında nazil olduğunu beyan ediyor; zira ayette "müzekker" (erkek) zamiri kullanılmıştır."

Peygamber (s.a.a)'in Eşleri Ehl-i Beyt'ten Değildir

Bundan da öte birçok delil Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in hanımlarının Ehl-i Beyt'ten olmadığına delalet etmektedir.

Nitekim Sahih-i Müslim ve Cami'ul- Usul'da şöyle rivayet edilmiştir: "Hasin bin Semure Zeyd bin Erkam'a; "Peygamber (s.a.a)'in hanımları da Ehl-i Beyt'ten midirler?" diye sorduğunda Zeyd şöyle dedi: "Allah-u Teala'ya and olsun ki hayır; çünkü kadın bir müddet eşiyle olur, boşanınca babasının evine döner ve babasının ailesine katılır, böylece kocasından bütünüyle kopar.

Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Ehli Beyti kendisine sadaka verilmesinin haram olduğu kimselerdir. Onlar hangi eve gitseler, nereye gitseler O Hazretin Ehl-i

Beyti'nden çıkmazlar."

Ayrıca bilmek icap eder ki Şia kaynaklarında Ehl-i Beyt (a.s) İmamlarından rivayet edilen bütün rivayetlerin yanı sıra bizzat kendi kaynaklarınızda yer alan sayısız hadisler de bu mananın aksine hükmetmektedir.

Tathir Ayetinin Ehl-i Beyt Hakkında Nazil Olduğunu Beyan Eden Ehl-i Sünnet Kaynaklı Rivayetler

Nitekim imam Salebi Keşf'ul- Beyan tefsirinde, imam Fahr-u Razi, Tefsir-i Kebir c. 6, s. 783'de, Celaluddin Suyuti, Durr'ul- Mansur c. 5, s. 199'da ve Hasais'ul -Kubra c. 2, s. 264'de, Nişaburi kendi tefsirinin 3. Cildinde, imam Abdurrazzak Res'ani, Rumuz'ul- Kunuz tefsirinde, İbn-i Hacer Askalani, İsabe c. 4, s. 207'de, İbn-i Asakir, Tarih c. 4, s. 204 ve 206'da, imam Hanbel Müsned c. 1, s. 331'de, Taberi, Riyaz'un-Nazire c. 2, s. 188'de, Müslim, Sahih c. 7, s. 130'da; yine c. 2, s. 331'de, Nebhani, Şeref'ul- Muebbed (Beyrut baskısı) s. 10'da,

Muhammed bin Yusuf-u Genci eş-Şafii altı müsned haberle Kifayet'ut- Talib'in 100. babında, Şeyh Süleyman Belhi el-Hanefi, Yenabi'ul- Mevedde'nin 33. babında Sahih-i Müslim'den, Şevahid-u Hakim'den o da Aişe'den, on rivayet Tirmizi'den, yine Hakim Alauddevle Simnani, Beyhaki, Taberani, Muhammed bin Cerir, Ahmed bin Hanbel, İbn-i Ebi Şeybe, İbn-i Munzir, İbn-i Saad, Hafız Zerendi ve Hafız bin Merduye'den onlar da Ümmü Seleme'den, Ömer bin Ebi Seleme

(Hz. Peygamber'in üvey oğlu), Enes bin Malik, Saad bin Ebi Vakkas, Vasıle bin Eska' ve Ebu Said Hudri'den Tathir ayetinin beş kişi olan Âl-i Aba hakkında nazil olduğunu nakletmekteler.

Hatta İbn-i Hacer-i Mekki sahip olduğu bütün bağnazlığa rağmen Savaik, s. 85 ve 86'da yedi yoldan bu olayın sıhhatini rivayet etmekte ve bu ayetin Muhammed, Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin hakkında nazil olduğunu itiraf etmektedir.

Seyyid bin Ebu Bekir bin Şahabuddin Alevi Reşfet'us- Sadi Min Bahr-i Fezail-i Beni'n- Nebiyy'il- Hadi s. 14 ila 19'da (Mısır 1303 baskısı) 1. bab'ın zımnında Tirmizi,

İbn-i Cerir, İbn-i Munzir, Hakim, İbn-i Merduye, Beyhaki, İbn-i Ebi Hatem, Taberani, Ahmed bin Hanbel, İbn-i Kesir, Müslim bin Haccac, İbn-i Ebi Şeybe ve Semhudi'den ve diğer büyük alimlerinizden yaptığı derin araştırmalarla bu ayetin Âl-i Aba olan beş kişi hakkında nazil olduğunu rivayet etmektedir.

Ayrıca deliller de, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in, kendisine sadaka verilmesi haram olan Ehl-i Beyti'nin kıyamete kadar bu ayetin muhatabı olduğunu ispat etmektedir. Cem'un Beyn'es- Sihah'is- Sitte'de Muvatta, Sahih-i Buhari, Sahih-i Müslim, Sünen-i Ebi Davud, Sünen-i Secistani, Sünen-i Tirmizi, Cami'ul- Usul'dan naklen bir çok

fakih, tarihçi, muhaddis ve alimlerinizin bu ayetin Âl-i Aba olan beş kişi hakkında nazil olduğunu itirafa etmeleri nakledilmiştir.

Dolayısıyla sizin yanınızda bu ayetin Âl-i Aba hakkında nazil olduğu tevatür haddine ulaşmıştır. Birkaç inatçı ve bağnaz ve hakkı inkar eden ulemanın bu haberi zayıf kabul etmesinin bütün bu muteber ve mütevatir rivayetler karşısında hiçbir değer ve itibari yoktur.

Küçük yarasa güneşin düşmanı değildir.

O karanlıklar içinde ancak kendine düşmandır.

Fatıma (a.s)'ın Hariresi İle İlgili Ümmü Seleme'nin Hadisi ve Tathir Ayetinin İnişi

Bazı kimseler, Harire (Muhallebi) Hadisi'ni naklederek Tathir ayetinin inişiyle ilgili olayı detaylı olarak, bazıları ise özetle nakletmişlerdir. Örneğin imam Salebi Tefsirinde,

imam Ahmed bin Hanbel Müsned'inde ve İbn-i Esir Cami'ul- Usul'da (Sahih-i Tirmizi ve Müslim'den naklen) az bir farkla rivayet ettiğine göre Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in hanımı Ümm-ü Seleme şöyle demiştir:

"Resulullah (s.a.a) benim evimdeydi, Fatıma Resulullah için bir tas harire (muhallebi) getirdi, Resulullah (s.a.a) de sofada oturmuştu, mübarek ayaklarının altında Hayber malı bir aba seriliydi,

ben de odamda namaz kılıyordum, Peygamber (s.a.a) Fatıma'ya şöyle buyurdu: "Git kocanı ve çocuklarını da al getir." Ardından Ali Hasan ve Hüseyin gelerek muhallebi yemekle meşgul oldular, çok geçmeksizin Cebrail nazil olarak onlara şu ayeti okudu:

"Ey Ehl-i Beyt! Allah ancak sizden ricsi (her çeşit çirkinlik ve pisliği) gidermek ve sizi tertemiz kılmak istiyor."[12]

Peygamber (s.a.a) daha sonra abanın artan kısmını onların üzerine örterek mübarek elini göklere kaldırdı ve şöyle dedi:

"Allah'ım, bunlar benim itretim ve Ehl-i Beytimdir; o halde onlardan her türlü pisliği gider ve onları temiz kıl."

Ümmü Seleme sonra şöyle diyor: Ben de başımı abanın altına koyarak; "Ya Resulullah, ben de sizinleyim." dedim. Peygamber (s.a.a) şöyle buyurdu: "Sen de hayır üzeresin." (Yani Ehl-i Beytimin makamında değilsin, ama akıbetin hayır üzeredir!)

O halde bu ayet sadece bu beş kişinin, her türlü küfür, nifak, şüphe, iftira, yalan, riya ve günahlardan uzak ve beri olduğuna delalet etmektedir. Nitekim Fahr-u Razi tefsirinde şöyle diyor: "Bu ayet, O'nların tüm günahlardan uzak olduğuna ve İlahi keramet ridasına büründüklerine delalet etmektedir."

Bazı alimlerin, kendi muteber kitaplarında Ali ve Fatıma'nın bu ayetin kapsamında olduğunu ve her türlü günah, kötülük, iftira ve yalandan münezzeh olduğunu nakletmelerine rağmen insafsızlık ederek Hz. Ali (a.s)'ın imamet iddiasını, Hz. Fatıma hakkındaki şehadetini ve Hz. Fatıma'nın Fedek hakkındaki iddiasını ret etmeleri gerçekten çok şaşılacak bir durumdur! Burada insaflı kimselerin nasıl hükmedeceklerini bilemiyorum!

Konumuza dönelim, lütfen insaf üzere hüküm verin; Ali ve Fatıma gibi Allah-u Teala'nın, her türlü pislik ve kötülükten münezzeh kıldığı, yani büyük ve küçük günahlardan masum olmalarını irade buyurmuş olduğu kimselerin red edilmesi, ama öte yandan Cabir gibi sıradan bir Müslüman'ın iddiasının kabul edilmesi doğru mudur?! O değerli ailenin haklarının çiğnenmesi insaf mıdır?!

Hafız: Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in halifesi ve mümin bir sahabenin Resulullah (s.a.a)'e bütün yakınlığına rağmen kasten kalkıp Fedek'i gasbetmesi inanılacak bir durum değildir. Şüphesiz insan yaptığı her şeyi bir maksat üzere yapar. Bütün beytülmali elinde bulunduran birinin Fedek'i gasbetmeye ne ihtiyacı olabilir ki?

Davetçi: Şüphesiz ki ihtiyaç meselesi değildi. Onlar Ehl-i Beyt-i zamanın Müslümanlarının gözünde küçük düşürmek, inzivaya itmek istiyorlardı. Çünkü Ehl-i Beyt hilafet makamına daha evla ve layık olduklarından dolayı, hilafeti hayal etmemeleri için fakr-u zaruret içinde olarak kendileriyle meşgul olmalıydılar. Zira dünya peşinde olan insanlar dünyalarının idare edileceği yere giderler.

Onlar, azamet, ilim, fazilet, takva ve edep sahibi bu ailenin zengin oldukları takdirde halkın onlara daha çok yöneleceğini tahmin ediyorlardı. İşte bu yüzden Fedek'i siyaset gereği gasbettiler ve O'nlara güçlenebilecekleri tüm yolları kapadılar.

Ehl-i Beyt'tin Humus Hakkından Mahrum Kılınması

Bu gasp edilen yollardan biri de Ehl-i Beyt'in sabit hakkı olan humus idi. Allah-u Teala Hz. Peygamber ve Ehl-i Beytine sadakayı haram kıldığından dolayı, ümmetin ekseriyetinin icmasıyla O'nlara humus yolunu açmış ve Enfal suresinin 41. ayetinde açıkça şöyle buyurmuştur:

"Bilin ki, ganimet olarak ele geçirdiğiniz şeylerin humusu (beşte biri), Allah'ın, Resulün, O'nun akrabalarının, yetimlerin, yoksulların ve yolcunundur. Eğer Allah'a, hak ile batılın birbirinden ayrıldığı gün, iki ordunun karşı karşıya geldiği günde (Bedir savaşında) kulumuza inanıyorsanız (ganimeti böyle bölüşün). Allah her şeye

kadirdir.”

Böylece Ehl-i Beyt (a.s) kıyamete kadar refah ve huzur içinde yaşayacak, halka muhtaç olmayacaktı. Ama bilindiği gibi Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in vefatından sonra bu açıdan da Ehl-i Beyt’i baskı altında tuttular.

Ebu Bekir, taraftarlarıyla birlikte açık ve sabit olan humus haklarını da O’nlardan aldılar. Humus paralarıyla savaş malzemeleri alınması gerektiğini ifade ettiler. Böylece Ehl-i Beyt (a.s) her taraftan mahrum edildi. Çünkü sadaka kendilerine haramdı, var olan açık humus hakları da ellerinden alındı.

Nitekim imam Şafii Kitab’ul- Umm’da bu konuyla ilgili şöyle diyor: “Ehl-i Beyt’e sadaka yerine humus karar kılınmıştır. Onlara az veya çok sadaka verilemez. Onların sadaka alması, tanıyanların da O’nlara sadaka vermesi haramdır. Onlara humsun yasaklanmış olması bile O’nlar için sadakayı helal kılmaz.”

Ömer bin Hattab’ın zamanında; “humus çok arttı, hepsini Peygamber’in akrabalarına vermek olmaz, savaş teçhizatı almak icap eder.” bahanesiyle bu hakları da elinden alındı ve şimdiye kadar da bu İlahi haklarından mahrum kılınmışlardır.

Hafız: İmam Şafii humsun beşe bölünmesini, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in hakkının Müslümanların ihtiyaç ve maslahatları yolunda harcanmasını, bir bölümünün yakınlık sahiplerine ve diğer üç kısmının da yetim, fakir ve yolda kalmışlara harcanmasını açıkça beyan etmiştir.

Davetçi: Resulullah (s.a.a) zamanında, müfessirlerin ekseriyetinin ittifakına göre, bu ayet Resulullah (s.a.a)’in evlat ve akrabalarına yardım için nazil olmuştur ve de humus onlara harcanıyordu Ama bilindiği gibi Şia Ehl-i Beyt’e uyarak, bu konuda var olan apaçık ayet sebebiyle humsu altı kısma ayırmaktadır.

Allah-u Teala’nın, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in ve yakınlık sahiplerinin payı masum İmama verilmektedir. İmamın gaybetinde de adil fakih ve müçtehit olan bir naibine veriliyor, o da salah gördüğü yerde Müslümanların maslahatı için harcıyor. Diğer üç pay ise Benihaşim’den olan yetimlere, muhtaçlara ve yolda kalmışlara verilmektedir.

Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in vefatından sonra Haşim oğulları’ndan bu hakkı da gasbettiler. Nitekim Suyuti Durr’ul- Mensur, s. 3’de, imam Salebi Keşf’ul- Beyan tefsirinde, Zemahşer’i Keşşaf’ta, Kuşçu Şerh-i Tecrid’de, Nesai el-Fey kitabında ve daha birçok alim kendi eserlerinde bu hakkın Peygamber (s.a.a)’in vefatından sonra akıllı siyasetçiler tarafından kendi maksatlarını ilerletmek için alındığını yazmaktadırlar!!!

Hafız: Siz, müçtehidin görüş hakkı olduğuna inanmıyor musunuz? Şüphesiz Ebu

Bekir de Müslümanlara yardım etmek için böylesine içtihatta bulunmuştur.

Davetçi: Evet müçtehidin görüşü câizdir; ama nass karşısında değil. Siz Ebu Bekir ve Ömer'in görüşlerini, Kur'an ve sünnet karşısında geçerli mi biliyorsunuz? İnsafen bu câiz midir?

Allah-u Teala ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a) bir hüküm verince, halife ümmetin salahı bahanesiyle naslar karşısında içtihat edebilir mi? Lütfen biraz insaflı olun. Bu işte art bir niyet olduğunu sezinlemiyor musunuz?

Şüphesiz akıllı ve tarafsız bir insan olaya dikkatle bakacak olursa, kötü niyeti sezinler ve olayın hiçte öyle sade olmadığını anlar. Gerçekte onların maksadı Peygamber (s.a.a)'in ailesini perişan kılmaktı.